

Giới thiệu Kẻ Không Theo, Chết!

Thể loại: Hiện đại, cảnh sát

Converter: ngocquynh520

Editor: quynhle2207

Số chương: 56

Tần Hoài là một đặc cảnh có tính cách khác biệt, anh thích rượu ngon, thích người đẹp, yêu rắm thúi nhưng cũng thích sạch sẽ. Anh không phải là công tử phú nhị đại phong lưu hào hoa.

Mạc Doanh Doanh là một cô gái yêu thích công việc của chính mình, yêu lý luận và thích đánh nhau. Tuy nhiên đối với những anh chàng đẹp trai thì cô không có hứng thú. Không những thế cô còn có thân phận là một tội phạm.

Khi một công tử phong lưu gặp phải một cô gái khó chịu, cũng không chịu nghe theo? Không nghe theo, vậy thì chết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1

Edit: quynhle2207

“Xong rồi.” Với bản lĩnh lưu loát, sau khi giải quyết xong người đánh lén cuối cùng, Mạc Doanh Doanh cẩn thận nhẹ nhàng lấy điện thoại từ bắp chân, giọng nói rất bình thản không có một chút xú phập phồng lo lắng nào.

Nơi đây là trong phạm vi của một nhà máy hóa chất bỏ hoang, ngoại trừ những thùng vật liệu đang nằm ngổn ngang trên mặt đất cùng với các loại dụng cụ khác ở bên ngoài, thì có năm sáu người đàn ông đang nằm thờ thoi thóp trên mặt đất. Bọn họ đều mặc áo thun màu đen, trong giờ phút này chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người con gái với vóc dáng nhỏ nhắn đang đứng cách đó không xa, bọn họ đã quá coi thường địch thủ, lại không nhìn ra được người phụ nữ trông có vẻ rất yếu đuối này che giấu một năng lực thần kỳ như vậy.

“Có bị thương không?” Một giọng nói trầm thấp của đàn ông rất hấp dẫn truyền ra từ trong máy gọi, giọng nói đó giống như một miếng tơ lụa cao cấp, tròn bóng, trầm ổn, và chẳng chặc.

Về mặt không chút thay đổi của người phụ nữ hình như khẽ biến đổi, trong chớp mắt đã bình tĩnh trở lại: “Không có.” Trên bắp đùi của cô là một vết thương bị rạch rất dài, mặc dù vết thương không sâu, nhưng cũng đủ để cho những người phụ nữ bình thường khác kêu la chói tai, hay khóc tức tưởi. Trong lúc cô đang trả lời, bỗng nhắc chân đá nghiêng một cái, đá kẻ đánh lén vẫn chưa từ bỏ ý định kia ngã xuống một lần nữa.

Mạc Doanh Doanh dứt khoát đem điện thoại quăng qua một bên, khom lưng né tránh những cú đâm liên tiếp của người đàn ông, đưa tay cẩn thận lấy ra một cây dao găm Thụy Sĩ chuyên dùng để đánh xáp lá cà từ trong giày bó của mình, rút dao ra khỏi vỏ, kẻ đánh lén kia cũng không kịp để tránh né nữa, bị cô chém một nhát tàn nhẫn, bị thương ở bên hông, trong phút chốc trong không khí nồng đậm mùi máu tươi.

Còn chưa kịp thở ra, Mạc Doanh Doanh thừa dịp gã kia còn đang phân tâm vì vết thương bị đau, liền trong lúc đó kéo cánh tay trái của hắn ta, lấy vai làm điểm tựa, liền mạnh mẽ ném tên đàn ông to lớn lực lưỡng ngã lộn trên mặt đất, sau đó nhắc chân trái đang mang giày cao gót lên cổ họng người đàn ông, dùng sức một chút, ặc một tiếng, vốn người đàn ông lực lưỡng còn đang giãy giụa liền không còn nhúc nhích nữa.

Chỉ một lát sau, trong nhà máy bỏ hoang này chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề, bọn họ nhìn người phụ nữ sắc mặt lạnh như băng trước mắt, cũng không dám nhúc nhích hay động đậy nữa.

Mạc Doanh Doanh nhẹ nhàng nhặt lên chiếc điện thoại đã bị ném sang một bên lúc nãy, mặc dù âm thanh bị rè đôi chút, nhưng vẫn có thể sử dụng được: “Xin lỗi, xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn.”

Hình như người đàn ông cũng không lo lắng cho sự an toàn của cô: “Lấy được đồ chưa?”

“Ừ. Lấy được rồi.” Cuối cùng, cô liếc nhìn kẻ địch ở cách đó không xa, những người này nếu không bị thương bên ngoài thì cũng bị cô bẻ gãy xương đùi, không cách nào nhúc nhích được nữa. Lấy ra cái quạt lửa đã chuẩn bị trước, bật lên, cô tắt điện thoại, đi ra khỏi nhà máy, xoay người đem quạt lửa ném ngược vào lại bên trong.

Dùng dịch hóa học cùng với thuốc men liền bắt lửa trong nháy mắt, ngay sau khi lửa bốc cháy còn có tiếng nổ to, mạnh mẽ trong không khí, cô ngồi xổm xuống rồi lặn đến phía dưới một cái cây lớn, lặng lẽ nhìn cả nhà máy hóa chất đang từ từ biến thành tro bụi.

Mạc Doanh Doanh nhìn đồng hồ ở trên tay mình, chỉ còn có 9 phút là cảnh sát sẽ chạy tới đây.

Môi của cô khẽ cong lên, không biết cảnh sát đặc biệt trong truyền thuyết của thành phố T này có thể được điều động tới hay không đây? Những con chó đặc vụ sẽ thú vị hơn nhiều so với những nhân viên bảo vệ bình thường.

Đi trở về xe của cô đang đậu bên cạnh, xe của Mạc Doanh Doanh là một chiếc xe việt dã rất lớn, cô lấy ra hộp cấp cứu từ trong rương ở phía sau xe, sau khi băng bó đơn giản liền lái xe đi khỏi.

Sau khi chiếc xe việt dã biết mất khoảng 5 phút, thì còi xe cảnh sát vang lên, xuất hiện tại đây ngoài các nhân viên cảnh sát phá án còn có đội đặc cảnh nổi tiếng của quân khu thành phố T cũng theo đến. Bọn họ đi trên những chiếc xe SUV màu đen nổi thành một hàng dài nhìn thật bắt mắt, tựa như những con hổ đứng mãnh và khát máu.

Nhìn những nhân viên phòng cháy đang bận rộn dập tắt đám lửa, Tần Hoài bước từ trong xe ra, không mặc đồng phục cảnh sát giống như những nhân viên cảnh sát khác, vị thiếu gia này vẫn mặc quần tây áo vét trăm năm không đổi của mình, anh khẽ nhũn đôi mày đẹp, nhìn đám cháy rồi tự mình lẩm bẩm: “Shit! Lại trễ một bước rồi.”(*)

(*Quỳnh: nguyên văn trong truyện vẫn là “Shit” nha, mình thấy để nguyên văn tiếng Anh thì hay hơn cho nên mình để vậy.)

Gần đây Tần Hoài nhận được chỉ thị từ cấp trên của đặc chủng quân khu, tài liệu tuyệt mật của trung tâm đưa ra thông tin sẽ có một băng đảng xã hội đen từ Mĩ lần trốn ở thành phố T, hơn nữa thế lực này lại không rõ lai lịch. Cấp trên gọi những người này là CAS-TA, trong hồ sơ cũng không ghi chú nhiều thông tin, nhưng lại đưa xuống chỉ thị, yêu cầu phải điều tra thật rõ ràng chi tiết những thành viên của CASTA đã len vào thành phố T.

Tần Hoài là đặc phái viên của lực lượng đặc chủng bộ tư lệnh quân khu, trách nhiệm của anh chuyên phụ trách những việc này. Vì để mau hoàn thành nhiệm vụ lần này, anh đã lợi dụng chức quyền của mình, lên đi điều tra tất cả những tư liệu về CASTA tại phòng hồ sơ trung tâm.

Tổ chức CAS-TA này rất khác với những tổ chức xã hội đen khác, họ không khát máu giống như bang Sơn Khẩu Tổ, nổi tiếng với việc chém giết đến người thân họ hàng cũng không nhận. Cũng không buôn lậu vũ khí hạng nặng như Mafia, muốn kiếm tiền bạc càng ngày càng nhiều hơn. Bọn họ giống như một tổ hợp lính đánh thuê đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ khi nào người mướn chịu bỏ ra một số tiền khổng lồ thì bọn họ mới chịu xuất hiện để làm việc, tựa như một con rắn độc đang nằm yên trong bóng tối, trong nháy mắt cắn vào cổ họng của con mồi—— một lần là lấy mạng làm cho người ta phải bất ngờ.

Cho tới bây giờ, không ai biết được người đứng đầu của tổ chức CAS-TA này, phạm vi của tổ chức lớn như thế nào, mục đích ra sao, ngay cả những vụ án được ghi chép lại trước đây của tổ chức này cũng hết sức mơ hồ và ít ỏi, những thành viên của CASTA sau khi gây án bị bắt hầu như là không có ai.

Nói cách khác, luật lệ của tổ chức này rất nghiêm khắc, quản lý rất kín đáo, và phương thức trừng phạt cũng hết sức tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Nói cho cùng, thì không có một tổ chức nào là không có người phản bội, nếu như nói không có kẻ phản bội nào bị cảnh sát bắt được, vậy chỉ có thể nói rõ, bọn họ đã giải quyết hết những kẻ phản bội đó trước khi họ thành công thoát khỏi tổ chức.

Cuối cùng Tần Hoài cũng hiểu được tại sao cấp trên lại không đưa ra nhiều thông tin, hay những thông tin chi tiết hơn, bởi vì trước mắt đối với tổ chức này, chỉ có thể dùng chữ ‘mơ hồ’ để hình dung mà thôi.

Ngon lửa ở nhà máy hóa chất dần dần bị dập tắt, mấy xác người đã bị cháy rụi được nhân viên cứu hộ mang ra ngoài, bọn họ hoàn toàn không có khả năng còn sống dưới tình huống như vậy, lúc này Tần Hoài mới chậm rãi tới gần hiện trường, phân tích theo thứ tự những đồ vật khả nghi mà các nhân viên cảnh sát đã tìm được.

Con dao bị cháy đã thay đổi hoàn toàn, những thùng nhựa bỏ hoang, còn có những tro bụi của những sợi hóa học bị cháy trụi, trận lửa này đã cháy thật lớn, đã thiêu đốt sạch sẽ mọi thứ, cho dù là có chứng cứ gì cũng đã bị cháy thành tro bụi không còn sót một thứ gì.

Tần Hoài đeo bao tay vào, sờ vào các vật chứng, từ trên đó lấy xuống một ít vật mẫu, nói: “Trước hết cần phải biết rõ thân phận của những người chết, còn nữa, điều tra thân phận người chủ hợp pháp của nhà máy hóa chất này.” Một nhân viên đặc cảnh đang đứng chào theo tiêu chuẩn lễ nghi quân đội ở trước mặt anh: “Tuân lệnh, sếp.”

Tần Hoài nâng lên tầm mắt, nhũn mày chậm rãi cười một tiếng, còn quyến rũ hơn so với một cô gái xinh đẹp, làm cho người lính trẻ vừa mới gia nhập tổ điều tra đặc biệt này phải đỏ cả mặt, cúi đầu nói ngáp ngừng.

“Mối tới sao?” Anh không nhớ được trong đội của mình có người trẻ trung đáng yêu giống như một chú mèo con nhỏ như thế này.

Anh lính trẻ tuổi run một cái, vừa làm một lễ nghi quân đội: “Dạ, sếp! Đội phó Tề đã chuyển tôi từ đội cảnh sát đặc biệt qua!” (quynhle2207—diễn đàn)

Chỉ trong nháy mắt, Tần Hoài đã mất đi hứng thú đối với người lính trẻ trước mắt này, mất đi sự hưng phấn, uể oải nói: “Ừ, chút nữa nhớ viết rõ ràng trong báo cáo kiểm tra thì thể rút cuộc bọn họ bị thương chỗ nào.”

Tần Hoài đi về phía bóng cây ở cách đó không xa, đang định ngồi xuống, lại bất ngờ sững sốt—— ở giữa một đám cỏ dại lại mọc hồ có vết máu loang lổ. Tần Hoài liền ngồi xổm xuống, nhìn đám cỏ dại đã bị giẫm lên nghiêng ngả, khẽ mím môi.

Như vậy, cái này là do kẻ phóng hỏa nhà máy sau khi châm lửa để lại, phải nói là sau khi đã giết người xong, liền ném mồi lửa vào chỗ có vật liệu bất cháy, sau khi vật liệu trong nhà máy tạo ra vụ nổ mạnh, kẻ phóng hỏa vì tránh sức ép của vụ nổ cũng lăn đến dưới gốc cây này, hơn nữa kẻ đó cũng bị thương, trong một thời gian ngắn sẽ không thể nào thực hiện hành động tiếp theo. Anh đứng lên, đi về phía sau của cây cổ thụ, quả nhiên là có dấu bánh xe để lại.

“Đại Vĩ! Tới đây chút!” Anh hướng về phía nhân viên điều tra Tề Đại Vĩ gọi to, Tề Đại Vĩ là trợ thủ của anh, không giống như Tần Hoài có gương mặt tinh tế, người này là một thanh niên to lớn vùng Đông Bắc, cũng phù hợp với tiêu chuẩn của một cảnh sát đặc biệt hơn—— cao lớn, khôi ngô, nhưng trong lòng lại tinh tế hiền hòa.

Tề Đại Vĩ nghe tiếng gọi của cấp trên, liền vội vàng chạy tới. Lúc ban đầu, đúng là anh không phục người cấp trên có bộ dạng như một công tử nhà giàu này lắm, nhưng sau khi cùng nhau trải qua mấy vụ án gian khổ, phải đối mặt với rất nhiều vũ khí, toàn là đạn thật, súng thật, đánh nhau thật, sau đó anh ta mới hiểu một cách rõ ràng, đôi lúc nguy trang bên dưới vỏ bọc công tử phong lưu giàu có lại là một người đàn ông chân chính.

Nếu thật sự Tần Hoài biết được trợ thủ đắc lực của mình đã từng xem mình giống như phụ nữ, thì anh nhất định sẽ lôi anh ta vào sân huấn luyện để dạy dỗ một đêm.

“Có chuyện gì, sếp?” Anh ta xoa xoa hai tay vào nhau, trên gương mặt thô lỗ tràn đầy vẻ hưng phấn, không lẽ vị thiếu gia này có phát hiện gì mới sao?

Tần Hoài chậm rãi đứng lên, móc ra một cái khăn tay từ trong túi, từ từ lau chùi ngón tay mới vừa rồi đụng phải cỏ dại. Dần dần quen với những đồ dùng xa xỉ, Tề Đại Vĩ tinh mắt nhìn thấy dấu hiệu Her-mes, liền thở dài, ông chủ này của anh ta, chỉ có thể được sinh ra ở gia đình giàu có mà thôi, nếu là những người dân bình thường nhỏ bé, sợ là không thể nuôi nổi người giàu sang quý phái như vậy đâu.

Nhưng nhắc tới cũng thật kỳ lạ, người đàn ông yêu thích sạch sẽ như vậy, lại chọn lựa cái nghề nghiệp làm đặc cảnh. (

Tần Hoài nhìn Tề Đại Vĩ đang thất thần, nhủ nhủ chân mày: “Phát hiện ở đây có vết máu không rõ nguồn gốc, anh cho người thu thập lại, đây có lẽ là một trong những chứng cứ, còn nữa, đem cỏ dại tách ra, có dấu bánh xe chạy qua in trên bùn đất. Kiểm tra xem đó là loại xe gì.”

Nhìn Tề Đại Vĩ đã đi xa, Tần Hoài mới cúi người xuống một lần nữa, nhặt lên một chiếc đồng hồ bỏ túi từ trong bụi cỏ.

Mặt trên của đồng hồ có khắc chữ tiếng Anh, hoa văn thời kỳ phục hưng Baroque, mặt đồng hồ được làm bằng vàng ròng, được khảm chìm một vòng kim cương, ở phía sau của mặt trong đồng hồ có khắc mấy chữ tiếng Anh.

For My Little M. (dành cho M bé nhỏ của tôi).

Tần Hoài dùng khăn tay gói lại thật cẩn thận, bỏ vào túi trong của áo vét, sau đó mới lười biếng đi về phía chiếc xe yêu thích của anh.

M sao? Là phụ nữ hay đàn ông đây? Anh có một chút hăng hái chìm trong suy nghĩ của mình, chuyện này cũng có chút lý thú. So với việc tra hỏi những tội phạm hình sự nhằm chấn kĩa thì việc này thú vị hơn nhiều. Nếu một tội phạm chuyên nghiệp trong lúc hành động đều không quên mang theo nó, điều này nói rõ chiếc đồng hồ này không phải trân quý một cách bình thường, như vậy thì—— anh nhủ mất lại, giống như một con hồ ly trắng giáo hoạt, nhất định người kia sẽ phải quay lại thôi.

Về phần sẽ lấy thân phận nào để xuất hiện, ngay cả anh cũng không dám phán đoán hay suy luận bừa bãi. (quynhle2207—diễn đàn)

Phía bên này, Mạc Doanh Doanh nhẹ nhàng lái xe chạy dọc theo đường thật nhanh, vì vết thương của cô ở đùi, lại phải dùng sức đạp ga, cho nên vết thương đã băng có lại bị hở ra, dần dà, vốn là vết thương đã ngừng chảy máu, thì băng gạc màu trắng dùng để băng bó cũng đã từ từ thấm đỏ.

Rất cuộc, chiếc Land Rover màu đen Land Rover nhanh chóng quẹo vào một tòa nhà cao tầng, thẳng gấp tại bãi đậu xe ngầm ở trong tòa nhà cao tầng, sắc mặt của Mạc Doanh Doanh tái nhợt, từng giọt mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu lăn từ trán của cô xuống. Tay cô run run lấy ra điện thoại di động từ dưới ghế bên cạnh, nhanh chóng ấn xuống phím gọi: “G1897, tôi là Monica, mau xuống đây, xuống dưới nhà xe.”

Chưa đầy năm phút đồng hồ, một cô gái trẻ ăn mặc bình thường bình thản đi xuống từ lối ra, đầu tiên cô ta nhìn xung quanh một chút, rồi sau đó nhanh chóng mở cửa xe bên phía tài xế: “Ba.” Đứng thẳng lưng, chào một cái theo kiểu lễ nghi quân đội: “Mạc!”

“Đờ tôi xuống, tầng 17.” Cô còn chưa dứt lời, đã thấy cô gái trẻ có dáng người cao gầy đưa ra một tay, kéo Doanh Doanh ra khỏi chiếc Land Rover màu đen, ôm ngang một cái, chân trái đá cửa xe, cửa xe tự động đóng lại, hệ thống khóa tự động lập tức được khởi động.

Xe của Mạc Doanh Doanh dừng ở góc chết của máy thu hình phía trên, hình như cô gái kia cũng đã quen với việc này, giống như đây là một việc rất bình thường rất dễ dàng, mỗi bước đi đều ở chỗ rẽ hay góc chết, sau một loạt tiếng bước chân vang lên, hai người cũng biến mất ở lối đi an toàn.

Bác sĩ của bọn họ cũng đến rất nhanh, là C1281 mà Mạc Doanh Doanh rất quen thuộc, nhìn bề ngoài người đàn ông này rất bình thường, nhưng y thuật lại rất cao siêu, năm đó Reagon cũng đã hao tổn rất nhiều công sức mới có thể kéo về tổ chức.

Bọn họ không biết tên tuổi của nhau, cũng chỉ biết nhau qua danh hiệu mà thôi, chỉ có thành viên cao cấp như Mạc Doanh Doanh thì mới có thể được gọi là ‘Mạc’, nhưng cũng chỉ một chữ ‘Mạc’ duy nhất mà thôi. Mỗi ngày đều sẽ có những thành viên có danh hiệu khác nhau đi ra ngoài để thi hành nhiệm vụ, cho dù là bị chết —— cũng chỉ biết được qua một danh hiệu mà thôi.

G1897 là trợ thủ mới của cô, chỉ mong có thể sống lâu hơn so với người Mĩ da trắng lần trước. Cô khẽ nheo mắt lại, nhìn C1281 hỏi: “Reagon có rảnh không?”

Không sai, người đứng đầu cả tổ chức CAS-TA, ít nhất trong phạm vi năng lực của Mạc Doanh Doanh đã biết được người đó là ai, chính là người tên Reagon.

Người thanh niên trẻ tuổi người Hoa lắc đầu một cái: “Hôm trước R1684 mới vừa tới, là một cô gái người Nga trẻ tuổi, thật tuyệt vời, là đến để giúp đỡ với ngài ấy.”

Sắc mặt của Mạc Doanh Doanh tối sầm lại, gật đầu một cái, lại hỏi: “Chứng nào thì tôi có thể hành động trở lại.” (quynhle2207—diễn đàn)

Bác sĩ liếc nhìn cô một cái: “Ít nhất phải một tuần nữa. Cô cũng đừng đi lung tung, tôi nghe người ta nói chớ ở thành phố T này cũng có thể cắn người.”

Cô không trả lời, chỉ ra vẻ ý muốn G1897 đem toàn bộ màn cửa sổ kéo lên, nằm xuống, tâm tình của cô không tốt lắm: “Giúp tôi nói với Reagon, đồ đã lấy được, nhưng mà, chuyện không chỉ đơn giản như vậy đâu.”

Lời tác giả muốn nói: chú ý vào, áp lực quá lớn, không mở ra hồ mới~~

Chuyện xưa của Mạc Doanh Doanh cùng Tần Hoài~~

Một kẻ ngang ngược cũng phải chịu thua một người đẹp đi, ít nhất tôi cũng biết được các người vẫn luôn như vậy~~~~.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit: quynhle2207

Mạc Doanh Doanh nghỉ ngơi một đêm, đợi qua ngày hôm sau, chưa đầy sáu giờ đồng hồ sinh học của cô đã làm cô tỉnh dậy.

Cô vừa mới mở mắt ra, nghe thấy động tĩnh, G1897 vẫn luôn canh chừng ở cách đó không xa liền đứng lên, ‘ba’, lại là một cái chào theo lễ nghi quân đội: “Mạc, C1281 nói miệng vết thương của cô bị viêm nhẹ, sau nửa đêm có thể bị sốt, cho nên tôi không dám đi khỏi.”

Cô nhớ được quả thật sau nửa đêm cô ngủ không được yên ổn lắm, liền gật đầu, không có khiển trách người con gái Châu Á vẫn còn rất non nớt đang ở trước mặt.

“Cô là—xuất thân từ lính đánh thuê sao?” Theo thói quen thi hành quân lễ, đại khái chính là đặc điểm của lính đánh thuê. quynhle2207—diễn đàn)

G1897 sừng sốt, lập tức gật đầu: “Đúng.”

Mỗi người đều có chuyện riêng của bản thân, chỉ cần biết đến điểm dừng là được, có thể gia nhập vào CAS-TA đều không phải là loại người ngu xuẩn, Mạc Doanh Doanh chỉ nhắc nhở: “Bỏ thói quen chào theo lễ nghi quân đội đi. Trên thế giới này, muốn kiếm ra tài liệu của một người lính đánh thuê cũng không phải là việc khó đâu.”

Người con gái Châu Á giạt mình, sắc mặt tái nhợt, chỉ thiếu chút nữa là chào theo nghi thức quân đội một lần nữa, nhưng lập tức kiềm chế được: “Dạ, Mạc.”

Tinh thần của Mạc Doanh Doanh không được tốt, lúc được G1897 giúp đứng lên, sau khi đi vào phòng vệ sinh lại dặn dò: “Gọi điện thoại cho văn phòng luật của tôi, xin phép giúp tôi.”

Trong phút chốc, G1897 chút mơ hồ: “Thật xin lỗi, Mạc, tôi không biết...”

Mạc Doanh Doanh hơi giương mắt, không chút để ý, thần sắc vô cùng mỉa mai: “Sao?”

“Tôi không biết cụ thể văn phòng làm việc của cô là ở đâu.”

“... Làm sao cô được lựa chọn vậy?” Giọng nói của cô thật lạnh lùng, chẳng lẽ người đàn ông kia không có nói với cô ấy về thân phận khác của cô sao?

Đôi má của cô gái người Châu Á đỏ lên: “Là ngài ấy... À, là ý của cha tôi và ngài ấy... Nói tóm lại... Thật xin lỗi...” Mặc dù cô ấy nói không rõ ràng, nhưng Mạc Doanh Doanh lại có thể hiểu rất rõ: “Nói cách khác, cô leo lên giường với Reagon một lần, sau đó liền được điều động đến bên cạnh tôi?”

Lần đầu tiên cảm xúc của cô lại dao động lên xuống nhiều như vậy, làm cho người trợ thủ mới tới của cô có chút khiếp sợ: “Thật xin lỗi đã làm cho cô thất vọng.”

Mạc Doanh Doanh liếc cô một cái: “Ngẩng đầu lên.”

Cô gái Châu Á sững sốt, nhắm mắt lại, vâng lời ngẩng đầu lên.

Đồng thời Mạc Doanh Doanh cũng cầm lấy cây dao quân đội của Thụy Sĩ ở đầu giường, mùi máu tươi trên lưỡi dao còn chưa có tan hết, cô dùng vỏ dao đưa lên mặt của G1897, dường như đang suy nghĩ cẩn thận. Cuối cùng, cô rút cây dao về: “Tôi muốn đi lên tầng trên cùng để gặp Reagon, cô qua đây chờ tôi đi.”

Tòa nhà cao tầng này chính là địa điểm che giấu của CASTA, được mở ra với danh nghĩa là công ty trách nhiệm hữu hạn XX, rất nhiều thành viên của CAS-TA đang trà trộn trong những người dân bình thường, cũng giống như cô, bọn họ làm việc cho công ty này, chỉ có khi ở tại tổ chức mới lấy ra vũ khí của bản thân, bắt đầu hành động.

G1897 chờ cô đi lên tầng trên cùng, sau đó yên tĩnh đứng canh giữ ở cửa.

Mạc Doanh Doanh đặt tay lên máy phân biệt dấu vân tay của tổng giám đốc, một tiếng tí vang lên, tia hồng ngoại cảm ứng kiểm tra đã xong, cánh cửa bằng gỗ màu đen vốn đang đóng chặt, liền mở ra một khe hở nhỏ. Mạc Doanh Doanh nghiêng người đi vào văn phòng, giống như vết thương đau nhức ở trên đùi không hề tồn tại, đi đến trước một tấm kiếng, cô ra sức đẩy vào nó, chỉ nghe một tiếng kết, một mặt kính thủy tinh đã được làm rất tinh tế từ từ di chuyển qua, để lộ ra một con đường nhỏ được trải thảm màu đỏ thẫm của Nga.

Con đường này vừa hẹp lại vừa dài, trên con đường nhỏ rơi rải rác đống quần áo và đồ trang sức của phụ nữ.

Váy ngắn, giày cao gót, vớ chân, vòng cổ, rớt cuộc thì Mạc Doanh Doanh cũng đi đến cuối con đường, con báo săn ở trên tay vịn bị che phủ bởi một bên của áo lót, cô dùng đầu ngón tay khảy ra nhẹ nhàng, một tay đẩy cánh cửa: “Thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

Căn phòng hình bán nguyệt, giấy dán tường hình hoa hồng Đa Mát màu hồng phấn đang nở rộ, quạt thông gió ở chỗ này không được tốt lắm, đẩy cửa ra là có thể nghe được mùi của nam nữ đang làm tình trong không khí, cô đứng ở cửa, hết sức thờ ơ nhìn người đàn ông ở trên giường đang đưa lưng về phía mình, người đàn ông đang mạnh mẽ đè lên trên người phụ nữ có mái tóc vàng kim thân hình đầy đặn, ra sức vận động, càng làm cho mùi của chất dịch nồng nặc hơn nữa.

Sau cùng, Reagon đẩy mạnh thêm mấy cái ở trên thân thể của người phụ nữ Nga, sau khi gầm nhẹ một tiếng cũng dừng lại, liền lật người đi xuống giường không một chút lưu luyến, đi vào phòng tắm: “Mạc? Để cho người phụ nữ này trở về.”

Mạc Doanh Doanh cầm áo ngực đang nắm trong tay ném lên thân thể đang trần truồng của người phụ nữ Nga, nhìn cơ thể trắng nõn đầy đặn của cô ta, nói rất lạnh nhạt: “34D? Đáng người thật đẹp.”

Hình như người phụ nữ kia cũng không ngại với việc bất thành linh có người đến quấy rầy, ưỡn ngực một cách kiêu ngạo: “Cảm ơn.”

“Không cần.” Cô gái Trung Quốc nhỏ nhắn xinh xắn đi đến bên cạnh cửa sổ, vén mạnh màn cửa: “Cô nên đi ra ngoài rồi.”

Chờ người phụ nữ kia đi xa dần, Mạc Doanh Doanh quay đầu lại, nhìn về mặt thỏa mãn của Reagon đang mặc áo tắm.

“Đồ lấy được rồi hả?” Giọng hét như giọng nói trong điện thoại ngày hôm qua, giọng nói trầm thấp, mang theo sự quyến rũ dụ dỗ đầy nam tính.

Người đàn ông trước mắt có một gương mặt lai, hốc mắt sâu thẳm, hai con ngươi màu xanh, chiếc mũi cao thẳng tắp, cùng với đôi môi mỏng, nhưng tóc của anh ta lại màu đen, cái này làm cho anh ta giống như là một quý tộc của một đất nước phương Đông xa xôi nào đó.

Mạc Doanh Doanh lấy ra từ chiếc túi nhỏ bên trong giày bỏ một chiếc chìa khóa mạ vàng: “Chỉ có cái chìa khóa thôi.”

Reagon đan hai tay vào nhau, chống lên chiếc cằm sắc xảo như được điêu khắc, áo tắm rồi rạc tụt xuống hai bên cánh tay, hé lộ ra một vòm ngực trắng kiện lực lưỡng: “Tìm cho được thứ mà tôi muốn, giao lại cho tôi.”

“Được.”

Anh ta cười rất thỏa mãn: “Còn có gì muốn hỏi sao?”

Mạc Doanh Doanh chần chờ một chút, cuối cùng cũng hỏi: “Cô gái G1897 kia...”

Người đàn ông tóc đen mỉm cười, con ngươi màu xanh biếc làm cho anh ta tựa như một con báo đen đang rình rập chờ đợi để tấn công: “Không phải rất

giống người đó sao?”

Sắc mặt của Mạc Doanh Doanh trở nên u ám “Thật xin lỗi vì đã quấy rầy.” Cô cúi mình để chào, rồi từ từ lui ra ngoài.

Ngay từ khi trên đường tới đây, miệng vết thương của cô đã bị vỡ ra, nhưng hết lần này tới lần khác người đàn ông này làm như không thấy, cũng không cho phép cô được rời khỏi.

Cô dựa vào người của G1897, trong lòng lại rất đau đớn—phải mất bao lâu nữa thì ông ta mới quên được người đó chứ?

Phía bên này Tần Hoài cũng rất nhanh đã lấy được tư liệu của người phụ trách nhà máy hóa chất, họ Tống, hiện giờ đã di dân ra nước ngoài, đây là một nhà máy hóa chất bị vứt đi, đã từng nhận được giấy triệu tập của tòa án, bị người khác tố cáo là mua bán phi pháp, nhưng cuối cùng bởi vì chứng cứ không đủ, nên được phán vô tội và được thả ra.

Anh cũng kiểm tra được địa chỉ trước đây của người phụ trách họ Tống từng ở, là một tòa biệt thự độc lập ở ngoại ô thành phố T.

“Đại Vĩ, dẫn theo một vài người đến đó theo dõi. Canh chừng xem có kẻ tình nghi nào đến biệt thự đó hay không?” Tần Hoài có một dự cảm rất mãnh liệt rằng anh và tên sát thủ máu lạnh nhưng rất gian xảo này sẽ gặp mặt nhau.

Dù sao tổ chức CAS-TA sẽ có quy củ của CAS-TA, không phải như vậy sao—mỗi người sát thủ khi nhận được nhiệm vụ, trừ khi là chết đi, nếu còn sống nhất định phải do người đó tự mình hoàn thành nhiệm vụ.

Quả thật Mạc Doanh Doanh muốn tới biệt thự của ông chủ họ Tống này một lần, nhưng bởi vì thân thể của cô vẫn chưa bình phục, cho nên phải đem mọi chuyện dời lại một tuần sau.

G1897 mà một người trợ thủ hết sức hiểu ý, thấy cô hoạt động không tiện cho nên cũng giúp cô lau rửa thân thể sạch sẽ, rửa cuộc, Mạc Doanh Doanh phát hiện ra chiếc đồng hồ bỏ túi mà cô lúc nào cũng mang theo bên mình không kể ngày đêm lại không thấy đâu nữa.

“Không tìm thấy đồng hồ bỏ túi ở đâu cả.” G1897 nhún nhún vai: “Quần áo của cô tôi đã giặt sạch rồi, vũ khí súng đạn cũng đã được thêm dầu cất vào trong rương vũ khí rồi, nhưng không thấy đồng hồ đâu hết.”

Lòng của Mạc Doanh Doanh trầm xuống, cô khẳng định do sức ép mãnh liệt của không khí khi vụ nổ đó xảy ra, khi cô làm động tác lặn tới gốc cây đã làm rơi mất đồng hồ.

Chỉ mong là không bị đám chó hay căn người của thành phố T phát hiện.

“Đêm nay cô trở lại nhà máy hóa chất kia, giúp tôi tìm trên bãi cỏ dưới gốc cây cổ thụ ở đó xem sao, là một chiếc đồng hồ bỏ túi màu vàng, kích cỡ cũng giống như loại đồng hồ bỏ túi bình thường.” Cô vẫn có một chút lo lắng: “Nhớ cẩn thận một chút.”

Đây là lần đầu tiên được nhận nhiệm vụ, tuy chỉ là đi tìm một cái đồng hồ, nhưng cô gái trợ thủ này vẫn cực kỳ hưng phấn, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy sự kích động không thể đè nén được: “Được, Mạc!”

Mạc Doanh Doanh nhìn gương mặt rất giống với người kia của cô ấy, cũng hơi thất thần, không thể trách Reagon lại muốn giữ cô ấy lại, ngay cả vẻ mặt hứng thú phấn khởi cũng có thể giống người kia đến như vậy.

Xảy ra vụ nổ lớn không rõ nguyên nhân làm cho bốn phía của nhà máy hoàn toàn yên tĩnh. Những người dân bình thường bị ngăn cản từ cả cây số bên ngoài nhà máy, đường giới tuyến màu vàng đã vây lại bốn phía của nhà xưởng nơi chuyện không may đã xảy ra.

Trong giờ phút này, đám bụi mù của vụ nổ mạnh vẫn còn chưa hoàn toàn tan hết, một chiếc xe việt dã SUV Volvo màu đen đang đứng yên lặng ở trước đồng hoang tàn, dưới ánh trăng, một bóng dáng thon dài đang lẳng lặng đứng dựa vào chiếc xe việt dã màu đen giống như một mảnh hồ, nhìn từ xa, chi có thể nhìn được ánh lửa lấp lóe ở giữa ngón tay của anh, dường như anh đang hút thuốc.

Cách nơi chiếc xe việt dã đậu không xa, G1897 đang chăm chú theo dõi, cô đã làm theo lời của Mạc Doanh Doanh dừng ở chỗ cách cây cổ thụ một khoảng, nhưng cô đại ở đây thật nhiều, mà hoàn cảnh ở đây lại yên tĩnh như vậy, trên căn bản cô ấy không thể nào yên lặng đi đến dưới cây cổ thụ kia mà không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Trong lúc cô ấy đang suy nghĩ làm sao để giải quyết khó khăn này, thì tiếng điện thoại di của người đàn ông cách đó không xa vang lên.

Tối nay, Tần Hoài trở lại nhà máy hóa chất này chỉ là do trùng hợp.

Một người bạn gái của anh thích làm việc bao đồng, gặp một người bạn khác cũng hay làm việc ‘thiện’, lợi dụng hôm nay các diễn viên điện ảnh và truyền hình nổi tiếng mới vừa quay xong ngoại cảnh mà nhanh chóng đi gặp bọn họ, sẵn tiện kéo luôn Tần Hoài.

Không ngờ khi Tần Hoài vừa gặp mặt cô ấy, hết lần này đến lần khác, còn chưa ngồi ấm chỗ thì lại có một nữ diễn viên mới nổi vốn có bộ ngực 34B, bây giờ lại bộ ngực đó đã trở thành 34D giống như bóng bóng thổi căng lên rất thu hút người khác. Lúc đó mặt Tần Hoài trầm xuống ngay lập tức, làm ơn đi, anh cũng không phải là loại người chỉ thích xem ngực của diễn viên trên TV, cũng không hứng thú với những cảm giác thích thú khi sờ soạng giống như những tên đàn ông bỉ ổi, anh không bao giờ đụng vào thứ hàng loại hai đã động dao động kéo như vậy.

Mặt của đại thiếu gia nhà họ Tần lạnh dần, nói vài ba câu liền bỏ rơi ngôi sao mới nổi điềm đạm đáng yêu được nhiều người mơ ước, Lệ Tiên Lưu. Đầu

óc cũng cảm thấy bức bối, anh đành lái xe tới chỗ xảy ra vụ nổ lớn lần trước.

Người đang gọi điện thoại đến lúc này chính là ‘người mẹ vĩ đại’ của Tần Hoài, Chung Tử Đồng.

Trên màn hình điện thoại hiện lên bốn chữ hết sức rõ ràng: Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Tần Hoài đau đầu xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương, không sai chút nào, anh gọi ‘mẹ vĩ đại’ thân yêu của mình là ‘thiên sơn đồng mỗ’(*).

(* Quỳnh: thiên sơn đồng mỗ là một nhân vật trong “Thiên Long Bát Bộ”, là người đã già nhưng có gương mặt, thân thể, và tính tình của một cô gái nhỏ.)

“Con trai ngoan, hôm nay con lại hẹn với con gái nhà ai vậy?” Chung Tử Đồng muốn ấm cháu nội đến muốn phát điên rồi, mà loại công việc như của Tần Hoài lại có nhiều nguy hiểm, mỗi ngày bà chỉ còn biết trông chờ vào một cô gái nào đó có thể làm cho anh chịu ổn định, chuyển vào giữ chức vụ trong quân đội.

Tần Hoài ho vội một tiếng, chợt nhớ lại người mẹ vĩ đại của anh đã không tiếc hơi sức, điên cuồng dùng tất cả mọi biện pháp để phá nát mọi thứ trong phòng của anh chỉ vì để cho anh chịu nghe lời: “Bây giờ con đang có nhiệm vụ.”

Chung Tử Đồng hừ lạnh một tiếng, đối với những cái lý do hết sức tinh ranh của con trai cũng chẳng thèm đếm xỉa tới: “Hôm nay không phải con hẹn hò với một ngôi sao mới nổi tại nhà hàng xoay ở trung tâm thành phố sao? Nhiệm vụ của con bây giờ là phải kiếm về cho mẹ một người con dâu!”

G1897 ở cách người đàn ông đang nói chuyện điện thoại không xa, thấy cơ hội đã đến, liền khom lưng, nhón chân nhẹ nhàng, vòng qua sau lưng anh đi về phía bụi cỏ. Màn đêm tĩnh mịch, chỉ có thể nghe được giọng nói từ tính, đều đều, hết sức lười biếng của người đàn ông kia không ngừng truyền tới tai cô ấy.

Khi đi ngang qua chỗ người đàn ông đang đứng, nhịp tim đập của G1897 cũng từ từ ổn định, vững vàng trở lại, chỉ còn một chút xú nưa thôi là có thể nấp vào một bụi cây ở phía sau cây cỏ thụ.

Đột nhiên một tiếng răng rắc vang lên, gót giày của cô ấy đã giẫm lên làm gãy nhánh cây khô, ngay lập tức G1897 ngồi thụp xuống, chỉ thấy bóng dáng vốn dĩ thon dài lười biếng trong bóng đêm đột nhiên trở nên to lớn ngất ngưỡng: “Là ai vậy?”

Không giống với giọng nói ôn nhu khi nói chuyện điện thoại vừa rồi, giờ đây chỉ có tiếng chất vấn lạnh băng.

Ngay lập tức Tần Hoài ngắt cuộc gọi của Chung Tử Đồng, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu là kẻ tình nghi đến tìm chiếc đồng hồ bỏ túi.

Tay của anh thò vào sau cửa kính xe, từ chỗ bên hông cửa xe lấy ra khẩu súng lục luôn mang theo bên mình. Đây là một khẩu súng tự động Glock 18, được sản xuất tại Áo, được cấp cho bộ đội đặc chủng, chỉ có người của quân đội mới sử dụng loại vũ khí tấn công đặc biệt như vậy.

G1897 nghe được tiếng lên đạn, trong lòng bắt đầu run rẩy, đây là lần đầu tiên cô ‘một người một ngựa’ đi làm nhiệm vụ, hơn nữa cô cũng không có chút hiểu biết nào, hay nắm rõ một chút thông tin nào về người đàn ông đang cách cô không xa này. Lòng bàn tay cô gái người Châu Á bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, những ngón tay ẩm ướt, dính dính vẫn nắm chặt vũ khí trong tay.

Tần Hoài đã phát hiện bóng dáng trong bụi cây, không thể không nói, người này vẫn còn rất ít kinh nghiệm, chọn chỗ trốn cũng sơ sót như vậy. Bởi vì theo ý của Tần Hoài, nơi này rất dễ bị phát hiện, từ chỗ anh nhìn qua nơi đó, dưới ánh sáng bằng bạc của ánh trăng thì tất cả cử động của cái bóng đen kia đều bị nhìn thấy rất rõ ràng. Nhưng trái lại, từ phía G1897 nhìn về phía anh, chỉ có thể thấy một mảng màu đen của bóng đêm.

Cô gái nghe thấy tiếng bước chân đang từ từ đến gần, trong lòng quyết tâm, từ trong bụi cỏ đứng lên, bắn liên tục mấy phát vào bóng dáng đang đi đến gần mình, thừa dịp người kia còn đang tránh né, trong nháy mắt đã nhanh chóng rút lui.

Lúc cô ấy trở lại tòa nhà cao tầng cũng đã gần nửa đêm, Mạc Doanh Doanh vẫn còn chưa ngủ, cô đang khoác áo tắm xem xét một phần tài liệu để bỏ sung văn kiện khởi tố. Bỗng nhiên cửa ra vào bị mở ra, cả người G1897 đều là mùi ka-li ni-trát, lòng cô trầm xuống: “Cô đã nổ súng hả?”

Người kia rút khẩu súng lục được cố định ở bắp chân ra: “Có người canh giữ ở nhà máy kia.”

“Có thấy rõ hình dáng không? Là cảnh sát bình thường hay là đặc cảnh?”

G1897 lắc đầu: “Ngược ánh sáng, chỉ có thể xác định đó là đàn ông.”

“Còn gì nữa?” Mạc Doanh Doanh lại tiếp tục hỏi.

Cô gái trong bộ đồ màu đen ngẩng đầu, sắc mặt đang tái nhợt bỗng nhiên hơi hơi ửng hồng: “Đại khái là... Đó là một người đàn ông có giọng nói rất êm tai.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: quynhle2207

Sau khi nghỉ ngơi một tuần để hồi phục lại sức khỏe, Mạc Doanh Doanh đã quyết định lên kế hoạch hành động vào thứ tư tuần sau.

Bởi vì đây là nhiệm vụ do đích thân Reagon phân phó cho cô, cho nên ngoại trừ sự giúp đỡ từ phụ tá G1897, cô phải tự mình phụ trách toàn bộ mọi chuyện.

Nhưng ngay cả cô cũng không biết, cho tới cùng Reagon đang muốn làm gì, hoặc phải nói là, muốn để cho cô lấy được gì từ biệt thự của ông chủ nhà máy hóa chất họ Tổng.

Cái người họ Tổng này bề ngoài là ông chủ của một nhà máy hóa chất, nhưng đồng thời cũng là một người rất thích sưu tầm đồ cổ.

Theo như lời của Reagon, thì có thể suy ra là có một nhân vật lớn nào đó nhìn trúng một trong những món đồ cổ mà ông chủ Tổng đang cất giữ, không thể mua được bằng tiền, cho nên đơn giản trực tiếp bỏ tiền muốn CAS-TA tìm kiếm món đồ cổ đó cho mình.

“Là thứ quý giá nhất của ông ta.” Cô vẫn nhớ rõ thời điểm nhận nhiệm vụ, ánh mắt thâm thúy của người đàn ông gầy yếu, nhưng lại rất lạnh lùng khắc nghiệt, dường như còn mang theo một nỗi nhớ nhưng.

“Ông ấy đã trốn ra nước ngoài, tại sao ông ta lại không mang theo món đồ đó chạy trốn cùng với mình?” Cô có chút nghi hoặc.

Reagon nhếch môi lạnh lùng: “Ai nói là ông ta trốn ra nước ngoài? Đây là tư liệu do chính cô thu thập sao? Sau khi ông ta không chịu nói ra nơi cất giấu đồ cổ đã bị giải quyết rồi.”

Cho nên, mặc kệ là lúc trước có Mạc Doanh Doanh, hay là bây giờ có Tần Hoài, đối với những phán đoán về ông chủ Tổng kia đều là sai lầm.

Vào lúc đó, Mạc Doanh Doanh đã cho rằng ông chủ Tổng đang sống bên kia bờ Đại Dương, cũng giống như phán đoán của Tần Hoài tại thời điểm này.

Cho nên, cho dù là quy mô của CAS-TA có lớn bao nhiêu, số lượng thành viên có nhiều thế nào, thì bản thân Mạc Doanh Doanh là một thành viên cao cấp cũng không có cách nào đưa ra những phán đoán chính xác được.

Biệt thự của ông chủ Tổng nằm ở vùng ngoại ô của thành phố T, cũng coi như là một căn biệt thự cao cấp, vì thế ngoại trừ căn biệt thự này của ông ta, chung quanh không có bất kỳ một ngôi nhà nào cả. Ở phía Tây của biệt thự là một rừng cây, bây giờ đang giữa mùa hè, cho nên cảnh lá rất sum xuê, dễ dàng lẫn trốn, vì trời còn chưa tối cho nên Mạc Doanh Doanh quyết định lẫn trốn trong rừng cây này, đợi cho đến thời điểm từ nửa đêm đến rạng sáng, lúc mà phòng thủ ở căn biệt thự này yếu nhất, sẽ âm thầm len vào, tìm thứ mà Reagon muốn có được.

Cô cũng không biết thứ mà Reagon muốn là gì, nhưng cô tin rằng những người đặc cảnh thông minh của thành phố T kia sẽ cho cô biết câu trả lời. Cô dám khẳng định đám người này đã tìm hiểu rõ nguồn gốc cho nên mới tới biệt thự này, sau đó là theo dõi nghiêm ngặt chờ cô chui đầu vô lưới, hơn thế nữa, nhân tiện có thể tìm hiểu thêm về món bảo vật quý giá của ông chủ Tổng này một chút, sau đó đem những thứ này trở thành mục tiêu được trông coi, canh giữ hết sức cẩn thận.

Phải cảm ơn bọn họ, vì sự canh giữ nghiêm ngặt cẩn thận của bọn họ lại có thể giúp cô dễ dàng xác định được mục tiêu, càng giúp cô dễ dàng thoải mái tìm được đồ mà cô muốn tìm.

Khoảng ba giờ chiều, cô gọi G1897 tới, kêu cô ấy lái xe đưa mình đến đường quốc lộ cách căn biệt đó không xa, sau đó cô chỉ có thể tự mình đi bộ xuyên qua một đám cỏ dại, ẩn núp vào trong rừng cây.

Sở thích của ông chủ Tổng này cũng thật độc đáo, tại một nơi quỷ quái trước không có làng xóm sau không có nhà cửa, đi xây một căn biệt thự xa hoa, cũng không biết đã giấu bao nhiêu người tình trong này. Cô suy nghĩ có chút giễu cợt.

“Mạc, đến rồi.” G1897 đang lái chiếc Land Rover mà ngày thường Mạc Doanh Doanh thích nhất, giờ phút này, chiếc Land Rover hung hãn kêu ngao lẳng lẳng đậu ở bên lề đường quốc lộ, giống như một con báo sẵn đang ngủ đông.

Mạc Doanh Doanh đem súng ở giữa bắp đùi cột chặt lại, buộc lên khuỷu tay một cây dao găm nhỏ nhưng rất sắc bén, sau cùng đem tai nghe nhỏ giống như chiếc bông tai đeo lên vành tai của mình, rồi lấy tóc dài che phủ lại, cuối cùng là khoác một cái áo khoác rộng rãi, rất bình thường của phụ nữ lên bộ đồ bó sát người của mình, rồi mới xoay người bước xuống xe.

“Tìm một nơi an toàn chờ tôi, không thể cách rừng cây nhỏ quá một cây số.” Cô căn dặn cận kề, nếu khoảng cách ở ngoài một cây số sẽ làm cho việc cô bỏ chạy càng thêm khó khăn.

Mặt của G1897 lộ vẻ khó xử: “Chỗ này là đồng bằng, nếu tôi không tìm được...”

“Tìm không được thì tạo ra một nơi như vậy cho tôi.” Nói xong, cô liền xoay người đi về hướng căn biệt thự. (quynhle2207—diễn đàn)

G1897 nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của cấp trên mất hút trong rừng cây sâu thẳm, cắn cắn môi, bẻ tay lái qua hướng khác, chân đạp ga, bắt đầu tìm kiếm chỗ mà Mạc Doanh Doanh gọi là ‘nơi an toàn’.

Rõ ràng đã mặc vào quần áo của phụ nữ rất tầm thường, thân hình mềm mại giống như một sinh viên đại học, nhưng ánh mắt trong suốt không chút gợn sóng, không có sợ hãi lại có sự lạnh nhạt giống như đã đoán trước được mọi chuyện. G1897 hít mạnh một hơi, tập trung tinh thần quan sát bốn phía xung quanh.

Trở lại bên phía Mạc Doanh Doanh, cô đi rất nhanh, thêm vào đó cô đã tìm hiểu qua địa hình ở nơi này, chỉ không quá 20 phút, cô đã tìm được vị trí thật tốt, thật an toàn để ẩn nấp, bây giờ chỉ phải ngồi chờ đến nửa đêm.

Bây giờ mới có 4 giờ, đợi tới nửa đêm còn phải đợi ít nhất tám tiếng đồng hồ, Mạc Doanh Doanh lấy ra từ túi trong của áo khoác một bình nước, uống một ngụm, rồi sau đó ngồi không nhúc nhích trong một góc kín đáo.

Ngồi chờ như vậy đối với những người là đặc công hay lính đánh thuê như cô mà nói bất quá là một chuyện bình thường.

Lúc trước tham gia vào CAS-TA, Reagon đã từng sử dụng những thủ đoạn tàn khốc không thể tưởng tượng nổi để huấn luyện ra những thành viên tinh nhuệ nhất, đáng tin cậy nhất của ông ta sau này, cô vẫn nhớ rõ ngoài cô ra, còn có một người đẹp da đen người La tinh cùng với một người đàn ông da trắng tóc vàng rất đẹp trai.

Ba người bọn họ cùng nhau trải qua đủ loại thử thách, sau khi cùng nhau gia nhập vào CAS-TA đã bị ép phải tách ra, sau này cũng không còn liên lạc với nhau nữa.

Hiện tại, cô cũng không biết hai người còn lại đó sống hay chết, nhưng Mạc Doanh Doanh dựa vào sự trầm tĩnh của mình, cũng như sự nhạy cảm đối với mục tiêu nên được Reagon thưởng thức, nhiệm vụ từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ thất bại.

Thân phận lúc trước của Reagon là một thành viên của đội đặc nhiệm xung kích Báo Biển, một tổ chức bí ẩn nhất thế giới, trước mắt đội xung kích Báo Biển là đội ngũ toàn những người xinh đẹp bí mật nhất, không ai biết bọn họ bắt đầu thực hiện nhiệm vụ lúc nào, cũng không có người nào biết bọn họ làm nhiệm vụ gì, nhưng mà, đó là một đội ngũ trung thành và tận tâm như những con chó săn, bảo vệ lãnh thổ nước Mỹ.

Ngay cả với Reagon, Mạc Doanh Doanh cũng chưa bao giờ dám suy đoán sau lưng của người đàn ông này là ai, đại diện cho cái gì, nhưng cô có thể khẳng định bản lĩnh cùng mưu trí của Reagon tuyệt đối không thua kém bất cứ người nào trong 200 thành viên trung thành bất chấp tất cả đang còn tại ngũ của đội xung kích Báo Biển của Mỹ.

Sắc trời cũng dần dần tối dần, màn đêm đen như mực bao trùm xuống, thì những chấm nhỏ lác đác trên bầu trời cũng đang lóe dần lên.

Trong lúc này, Mạc Doanh Doanh nhận được báo cáo từ G1897, giọng nói của cô ấy bình tĩnh tự nhiên: “Cách rừng cây không xa khoảng chừng ba mươi thước về phía Nam sẽ có một giòng suối nhỏ, phía sau giòng suối có núi dựa rất vững chắc, tôi đậu xe trên núi.”

Ngon núi này có rất nhiều đường ra, muốn chặn lại hết các đường ra này cũng vô cùng phiền phức, Mạc Doanh Doanh suy nghĩ trong chốc lát: “Tốt.”

Nhưng vào lúc này, trong căn biệt thự bỏ hoang của ông chủ Tổng lại có đèn đuốc sáng trưng, từ mấy ngày trước đã có khoảng bảy tám người đặc cảnh ở lại canh giữ trong căn biệt thự này, trong đó có cả thủ hạ đắc lực Tề Đại Vĩ của Tần Hoài.

Bây giờ là thời gian ăn cơm, trong căn biệt thự truyền ra mùi thức ăn thơm phức, vốn dĩ là một sảnh lớn ồn ào, giờ đây cũng chỉ có năm bóng dáng thanh niên trẻ tuổi mặc áo màu xanh đậm đang lặng lẽ ngồi ăn đồ ăn ở trên bàn.

Chỉ có một người vừa mới ăn xong, bỏ đĩa xuống, sau khi lên tiếng, rồi đứng dậy cúi chào và nói với Tề Đại Vĩ là anh ta đã ăn xong, sau đó liền đi thay những người đồng đội khác đang canh giữ ở những chỗ dễ bị đột nhập của biệt thự.

Đang lúc mọi người âm thầm thay ca với nhau, tiếng tắt máy xe truyền tới từ chỗ cửa chính, những người đàn ông trong trang phục quân đội với phản xạ có điều kiện đều bỏ đĩa xuống, mà Tề Đại Vĩ thì đánh vang một tiếng ‘ba’, chào theo nghi thức quân đội, sau đó cũng hơi thả lỏng ra, cũng đứng nghiêm túc theo mọi người.

Trong sảnh lớn, cộng thêm Tề Đại Vĩ nữa là tổng cộng sáu người đều nhìn về phía người đàn ông đang đẩy cửa chính đi vào, chào theo nghi thức quân đội thực chỉnh tề.

“Sếp!”

Người tới là Tần Hoài, vốn dĩ đêm nay anh không cần phải đến đây, nhưng từ sau khi anh vì truy đuổi kẻ tình nghi không rõ thân phận có ý đồ đến gần nhà máy hóa chất mà ngắt điện thoại của ‘mẹ đại nhân’ Chung Tử Đồng, mỗi ngày anh bị mẹ mình la nhai bên tai hết lần này đến lần khác, nào là: “Cố tình không để ý tới mẹ.” “Không muốn tìm con dâu cho mình!” “Trộn lẫn trong bộ đội toàn là đàn ông, đặc biệt là cái người tên cái gì Đại Vĩ, cũng quá thân mật đi.” Dù các kiểu nói linh tinh lang tang, làm cho tâm tình của Tần Hoài vốn là không tệ cũng trở nên ừ ừ, phải cấp tốc rời khỏi nhà, chỉ đơn giản là đi ‘thăm nom’ trợ thủ của mình vậy.

Quả thật quan hệ của anh cùng trợ thủ của mình không tệ, nhưng đại thiếu gia họ Tần có thể dùng nhân phẩm tốt đẹp của ba anh mà bảo đảm, anh tuyệt đối thích phụ nữ.

Những người phụ nữ, cái loại cứ luôn dính sát vào anh, đại thiếu gia Tần Hoài đã chán ngán lắm rồi, bây giờ anh đang chuẩn bị xắn tay áo lên, tự mình xuống biển bắt một vật nhỏ bé, nghịch ngợm một chút về nuôi bên cạnh mình mà thôi.

Trong lòng nghĩ như vậy, tiện thể Tần Hoài lái xe đến căn biệt thự ở ngoại ô, anh đã đến biệt thự rất nhanh, lúc này mới nhớ tới bởi vì hôm nay anh phải đích thân tới gặp một lãnh đạo cao cấp của tổng bộ cảnh sát của thành phố T, cho nên anh phải mặt đồng phục cảnh sát, vốn nghĩ rằng sẽ thay đồ khi về nhà, lại bị mẹ nói đến nỗi phải ‘bỏ của chạy lấy người’, cho nên quần áo của anh vẫn chưa kịp thay ra.

Anh vừa đi vừa nghĩ như vậy, khi đẩy cửa ra, đã thấy những người trong nhà đang đứng rất chỉnh tề để chào anh.

“Các cậu cực khổ rồi.” Cặp mắt đào hoa mê hoặc lòng người của Tần Hoài nhú lại, dưới ánh đèn thủy tinh lộ ra vẻ đẹp răng trắng môi hồng, mê hoặc giống như một cô gái, cũng may là những người ở đây đã quen với sự hấp dẫn mạnh mẽ của người đàn ông này từ nhiều năm qua, cho nên giờ phút này đều hết sức bình tĩnh, lại ngồi xuống ghế tiếp tục ăn cơm.

Tần Hoài đi xung quanh biệt thự một vòng, khi thấy mọi thứ đều rất yên tĩnh, anh cũng bắt đầu hoài nghi với phán đoán của mình lúc ban đầu, chẳng lẽ tổ chức này đã lấy được cái gọi là ‘mục tiêu’ rồi sao, chẳng lẽ công sức chờ đợi mấy ngày nay của bọn anh đều là công dã tràng?

Kỳ thật ngay từ đầu, đề nghị của Tề Đại Vĩ là bí mật ẩn núp trong biệt thự để tiện theo dõi, chờ đợi đối phương mò đến, nhưng anh lại không đồng ý.

Nếu đều là hành động trong bóng tối giống như nhau, vậy thì bọn họ không thể nào phản ứng nhanh, hay nhạy cảm giống như bọn người của tổ chức CASTA vốn luôn hành động trong bóng tối rồi, hơn nữa, nếu thật sự CAS-TA muốn lấy được món đồ nào đó, vậy thì Tần Hoài anh sẽ bày hết những món đồ quý giá này ra một cách quang minh chính đại, về phần bọn họ có thể lấy được hay không, thì phải xem vào bản lĩnh của bọn họ vậy.

Căn biệt thự này có hai tầng, tầng hai là nơi có phòng sách cùng phòng ngủ, mà ngăn ngầm ở trong phòng sách là nơi cất giấu những bảo vật quý giá mà ông chủ Tổng sở hữu.

Chén Lưu Ly, tranh chữ đời nhà Thanh, đá quý, còn có mấy cái bình sứ Thanh Hoa. Sau cùng, ánh mắt của Tần Hoài tập trung vào một cuộn da dê đã bị rách lộ ra ngoài, bên trong cuộn da dê toàn là những ký hiệu mà anh coi không hiểu gì hết, dường như chỉ thuận tiện được cất ở trong này, nếu so sánh với những bảo vật thu hút sự chú ý của người khác, thì nó có vẻ bình thường quá mức.

Tần Hoài lấy từ cái túi ngầm ở chỗ đầu gối của mình ra một cặp bao tay màu trắng, mang vào vừa vặn, đem cuộn da dê đặt dưới ánh đèn, xem xét hết sức tỉ mỉ.

Kết quả cho thấy đây là cuộn da dê có nguồn gốc từ Châu Âu hơn một trăm năm trước, đã mục nát đến nỗi có thể bị rã ra bất cứ lúc nào, ở dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy được nét mực đã bị phân hủy biến đổi hoàn toàn, ngoại trừ những ký hiệu không biết là gì, còn có mấy hình vẽ hết sức kỳ dị.

Đôi mắt của Tần Hoài dần dần nheo lại, đang muốn xem xét kỹ lưỡng hơn cuộn da dê kỳ lạ này, dường như nghe được có tiếng động giống như cầu chì bị ngắt, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đèn đuốc trong biệt thự đang sáng trưng bỗng nhiên chìm vào bóng tối.

Theo bản năng, Tần Hoài cất kỹ cuộn da dê, không biết tại sao nhưng anh lại có dự cảm đây chính là thứ mà CAS-TA muốn lấy được. Chỉ trong phút chốc, đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn ở dưới lầu, lại trong nháy mắt, đèn ở sảnh lớn đã sáng trở lại.

Từ lúc bọn anh trú đóng ở đây, cũng đã chuẩn bị nguồn điện dự phòng thật tốt, nhưng mà trong lòng Tần Hoài lại rất căng thẳng, đèn ở khắp nơi đã sáng lên, nhưng chỉ riêng ở hai căn phòng vẫn không sáng.

Một căn phòng chính là phòng sách mà anh đang đứng, còn một căn phòng khác chính là căn phòng có thể nhìn thẳng ra ngoài khi cửa mở ra, chính là phòng ngủ chính của ông chủ Tổng.

Trong lòng anh vừa nghĩ tới, thì nghe được tiếng động rất nhỏ từ cửa sổ của phòng sách.

Tần Hoài nghiêng người một cái, liền núp vào phía sau màn cửa màu trắng, chờ đợi người vừa tới đi vào, đây là cơ hội tốt để bắt người.

Trong giờ phút này, cả căn biệt thự ở trong tình trạng hết sức yên tĩnh, anh biết tất cả người của anh đã vào vị trí sẵn sàng, trở về chỗ mà bọn họ có trách nhiệm bảo vệ. Mà trong lòng Tần Hoài cũng bắt đầu phần chần, anh hy vọng mình thật sự may mắn được người đến có lai lịch không rõ ràng này chọn đi vào căn phòng của anh, như vậy anh có thể cùng người kia so tài với nhau rồi.

Nhưng mà, sau một hồi động tĩnh thật nhỏ, tất cả đã trở về không khí yên tĩnh.

Người của hai bên dường như đều hít thở chậm lại, đều đang chờ đợi đối phương ra tay trước.

Tần Hoài nghe được rõ ràng tiếng động khi hai chân đối phương chạm đất, nhưng anh cũng không dám ra mặt khi còn đang ở trong tình trạng lơ mơ. Trong bóng đêm, anh rút cây súng lục từ bên hông ra, cầm trong tay, không một tiếng động đánh giá kẻ địch của mình. (

Thời gian chỉ trong nháy mắt, nhưng lại giống như dài cả một thế kỷ, Tần Hoài chỉ cảm giác được như có cái gì đó đang bay rất nhanh tới chỗ anh đang ẩn núp, anh nhạy cảm tránh ra, một tay chống đỡ ghế sofa sau lưng, sau khi anh thành công tránh được, mới nhìn ra được thứ đã bay về phía mình là một cây dao nhỏ sáng loáng, nếu anh chỉ chậm một chút thôi, thì có lẽ bây giờ anh đã ‘hy sinh anh dũng’ rồi.

Một dao kia bay tới, theo sau còn có một bóng dáng màu đen, và thêm mấy cú đâm liên tục bay tới.

Mạc Doanh Doanh trốn không tới một phút đồng hồ để ngắt cầu chì, tạo cho cô cơ hội tốt có thể đi vào căn biệt thự này thành công, theo dự đoán của cô, trú đóng tại chỗ này có tám người, mà theo quan sát của cô thì tám người này sẽ không ai có mặt tại căn phòng này.

Nhưng khi cô xoay người nhảy vào phòng, thì lại phát hiện trong phòng sách còn có một người khác.

Cô phóng dao găm để thăm dò đối phương, không ngờ thân hình đối phương lại rất linh hoạt miễn cưỡng, nếu cô mơ mơ hồ hồ mà nổ súng, thì sẽ không tránh khỏi kéo căng nhiều người tới đây hơn nữa. Nghĩ như vậy, cô nhanh chóng lấy chân quần lấy tấm màn lụa mỏng màu trắng, đến gần ghé sổ pha phía sau người kia, ý đồ của cô là muốn dùng cận chiến để đánh bại người kia.

Trong bóng đêm, cô đề vai của Tần Hoài lại, không ngờ vừa trở tay đã bị người đàn ông này bắt được, Tần Hoài xoay mạnh người một cái, đã đề được cô lên tường.

Một mảng tối đen, chỉ có thể nghe tiếng tim đập trong không gian yên tĩnh.

Mạc Doanh Doanh nhắc chân lên chớp nhoáng, đá vừa nhanh vừa mạnh, chỉ một cái nghiêng người là Tần Hoài đã có thể cố định được cổ tay của cô.

Tuy nói rằng đại thiếu gia Tần Hoài có khuôn mặt đẹp như con gái, nhưng cho dù đẹp xấu gì đi nữa thì anh tuyệt đối là một cao thủ cận chiến khi còn ở trường quân sự, anh nhanh chóng chặn được đòn tấn công của Mạc Doanh Doanh, lại nắm chắc cổ tay của đối phương, giây phút đó anh lại có một chút thất thần.

Có thể..... mảnh khảnh mềm mại như vậy sao. Một Tần Hoài dày dặn kinh nghiệm chiến đấu cũng không khỏi phải ngừng lại một chút.

Chính là sơ hở này đã cho Mạc Doanh Doanh có cơ hội lấy sức, cô hung hăng thúc mạnh khuỷu tay của mình về phía Tần Hoài, ngay lập tức ánh mắt liếc nhìn về phía ngăn bí mật mà vừa rồi Tần Hoài quên đóng lại, dựa vào ánh trăng để tìm đồ vật mà cô muốn lấy được.

Nhân cơ hội này, Tần Hoài ôm ngang người cô, cánh tay rắn chắc như sắt vòng qua cái eo nhỏ nhắn của cô, trực tiếp muốn siết Mạc Doanh Doanh hôn mê.

Nhưng mà, hiển nhiên Tần Hoài đã phán đoán Mạc Doanh Doanh quá cao, bàn tay to trong lúc luống cuống đã đụng vào một nơi thật mềm mại. (Quyển: 0_0 hấp dẫn quá)

Trong giây phút đó, trong không gian của hai người là một sự yên lặng ngán ngùi.

Đại thiếu gia họ Tần mở mắt thật to, thật mạnh, bật ra tiếng nói: “Có ngực? Là con gái?”

Thế nhưng Mạc Doanh Doanh lại có thể phản ứng theo bản năng, thậm chí cô đã quên rằng chính mình đang độ sức với người kia, rốt cuộc gương mặt luôn lạnh lùng của cô cũng bị phá vỡ, chỉ thấy cô xoay người lại, hung hăng tát một cái vào khuôn mặt tuấn tú của Tần Hoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đại thiếu gia họ Tần đã nhìn ra sai lầm, vì thế Doanh Doanh chỉ có thể phá vỡ sự lạnh lùng..

Gặp mặt mà nóng nảy như vậy, lần đầu tiên gặp mặt đã bị cho một cái tát, đại thiếu gia Tần Hoài a ~

Mỗi ngày tôi đều cần cù hơn chín tiếng =V=

Cố gắng để truyện được vào bảng xếp hạng của tháng, mong ước được tung hoa nhiều hơn a ~

Này, này, bay đi ~

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Quả thật bị phát hiện giới tính của mình là chuyện ngoài ý muốn, nhưng chỉ trong nháy mắt Mạc Doanh Doanh đã có thể điều chỉnh lại tinh thần của mình, thuận tay rút cây dao nhỏ bây giờ vẫn còn đang nằm bên cạnh màn lụa màu trắng ở cửa sổ, vì khi này cô đã rút ra từ trong giày bó ném về phía Tần Hoài, cầm cây dao nhỏ, cô cúi người, kéo lưỡi dao từ dưới lên trên đâm vào đùi của Tần Hoài.

Hiện tại, Tần Hoài và cô đều cùng ở trong một góc nhỏ hẹp, cũng không kịp tránh né nữa rồi, chỉ có thể dùng tay để nắm cổ tay cô lại. Nhưng lần này, Mạc Doanh Doanh đã có phòng bị, cô dùng nhiều sức hơn so với lúc này, hai người còn đang giằng co đánh nhau, lại nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Đã có người tới rồi. Cô cần môi, đang muốn rút tay về, lại không ngờ được mũi dao thay đổi góc độ, rạch vào túi ngầm trên cái quần quân đội của Tần Hoài, thêm vào đó hai người lại dùng sức mạnh hơn, cả dao găm nhỏ và cuộn da dê đều bị ném văng lên không trung.

Tiếng bước chân đã càng ngày càng gần, Mạc Doanh Doanh đang định chạy trốn, nhưng lại thấy đối phương bỏ qua không tấn công mình nữa, muốn giành lấy cuộn da dê kia.

- - Chẳng lẽ đó là thứ mà Reagon muốn lấy sao? Như dòng điện chạy qua đầu, Mạc Doanh Doanh cũng không kịp suy nghĩ, cô hoàn toàn dựa vào phản ứng theo bản năng, một tay nắm chặt vai của Tần Hoài, mượn sức để dùng sức, đập một chân, bước lên chỗ dựa lưng của ghế sofa, tung người lên không trung, muốn giựt lấy cuộn da dê.

Tần Hoài cũng không chịu yếu thế, anh cao hơn Mạc Doanh Doanh không ít, theo lẽ tự nhiên cũng hành động dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ có điều anh lại không nghĩ tới tốc độ của đối phương có thể nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, tiếng bước chân đã truyền tới ngay cửa, Mạc Doanh Doanh nghe được tiếng lên đạn của súng, cô chỉ có thể dùng sức giật thật mạnh, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, tấm da dê đã bị xé làm hai, cô lại đá một cú về bên hông của người đang tấn công mình trong bóng đêm, thừa dịp người kia tránh né cú đá, một tay chống đỡ, chỉ vài bước đã chuyển người ra ngoài cửa sổ.

Tần Hoài trừng mắt thật to, nhìn bóng dáng nhỏ xinh của người kia, nếu đó đúng là phụ nữ thì cô có thể nhảy từ phòng nhỏ ở tầng hai này xuống đất sao?

Cửa ra vào bị đập bung ra, súng ở trong tay của đám người Tề Đại Vĩ đã chuẩn bị sẵn sàng đang được giơ lên, nếu Tần Hoài không kịp kêu dừng tay, chỉ sợ là trong nháy mắt người đẹp dũng mãnh kia sẽ bị bắn thành như tổ ong. Nhưng tốc độ của Mạc Doanh Doanh vẫn nhanh hơn, gió đêm thổi bay lụa trắng bên cửa sổ, làm cho mục tiêu của bọn họ là cô càng trở nên khó bắt được hơn nữa, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, nhét cuộn da dê vào trong giày, cô đưa tay kéo lấy sợi dây thép đã được chuẩn bị từ trước, cũng không để ý đến bàn tay không của mình đang cọ xát với sợi dây thép thô ráp., nhảy bật lên một cái, đu theo sợi dây nhảy xuống.

Ngay lúc mọi người nhìn thấy cô nhảy xuống, tiếng súng sau lưng cô cũng vang lên, và tất nhiên, đều bắn hụt rồi.

Đợi cho đến khi bảy người lục tục chạy tới trước sân, thì chờ đợi bọn họ chỉ có sợi dây thép đang lắc lư vì bị gió đêm thổi qua.

“Sếp...” Tề Đại Vĩ nhìn Tần Hoài đang lẳng lặng đứng trong bóng đêm, đề thấp giọng hỏi.

Bọn họ đều biết không cần đuổi theo, vì dù sao nếu như ngay cả dây thép dùng để trốn thoát mà người kia đã có thể ‘thần không biết quỷ không hay’ chuẩn bị ở trước sân, thì con đường chạy trốn nhất định cũng đã chuẩn bị rất tốt, cho dù là đuổi theo cũng chưa chắc bắt được.

Tần Hoài đem phần còn lại của cuộn da dê xếp lại, bỏ vào túi bên trong quân phục của mình, tiếng nói vang lên trong bóng đêm thật lười biếng nhưng cũng thu hút người khác, hoàn toàn không thể nhìn ra mới vừa trải qua một cuộc đấu cận chiến mệt mỏi: “Ít nhất, cô ta cũng không thể lấy được toàn bộ thứ mà cô ta muốn.” Tần Hoài như nghĩ tới chuyện gì, nói: “Lần trước, người chuyên gia giám định đồ cổ đã được chúng ta mời tới để xem xét nơi này một chuyến tên là gì?”

Mọi người còn lại cũng dần dần rời đi, lần đầu đã thất bại làm cho những chàng trai này có chút mất mát, sau khi Tề Đại Vĩ khuyên bảo bọn họ một chút, mới quay đầu trả lời Tần Hoài: “Anh đang hỏi cô gái nhỏ có đáng người thật đẹp đó hả?”

Chuyên viên giám định đồ cổ đã tới chỗ bọn họ lần trước quả thật làm cho tất cả những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết trong đội của họ nhớ thật lâu cũng không thể quên.

Đến nay, Tề Đại Vĩ vẫn còn nhớ rất rõ ràng hình dáng của người chuyên gia xinh đẹp kia, ngũ quan tinh tế thâm thúy, nghe nói là một người con lai, mái tóc ngắn dài tới eo, váy ngắn kiểu chữ A dài tới đầu gối kết hợp với thắt lưng màu trắng và áo sơ mi màu xanh lá sen ở bên trong, bên ngoài là áo khoác màu trắng, ngực lớn eo nhỏ, làm cho tất cả những chàng trai đặc cảnh trong đội vừa nhìn thấy đều sôi trào nhiệt huyết, quả thật là làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp gió mát nha!

Người đẹp như vậy, thật sự sợ rằng chỉ có người có danh sách ‘hậu cung’ quá mức phong phú như đại thiếu gia Tần Hoài mới có thể quên tên, Tề Đại Vĩ nhắc nhở: “Là viện phó viện bảo tàng đồ cổ Mộ Diên Sinh sao?”

Tần Hoài trầm ngâm, hình như là đã từng nghe cái tên này, vì thế gật đầu: “Bây giờ tôi về đội trước có chút việc, các cậu phải kiểm tra lại thật kỹ căn phòng này và những phòng khác một lần nữa, coi thử có đầu mối gì khác hay không, sau đó giúp tôi hẹn thời gian với cô Mộ, mời cô ta đến đây một chuyến vậy.”

Ánh mắt Tề Đại Vĩ sáng lên, nếu như vậy các anh em trong đội lại có phước được nhìn thấy cô ấy một lần nữa rồi ha? Anh ta ‘ba’ một tiếng, kính cẩn chào theo nghi thức quân đội: “Tuân lệnh, sếp!”

Thật sự Tần Hoài có chút ngoài ý muốn khi nhìn đội phó của mình hưng phấn như vậy, chuyên gia Mộ này có gì khác người bình thường sao?

Trở lại bên phía Mạc Doanh Doanh, cô chạy vào rừng cây nhỏ, sau khi tìm được một chỗ tương đối an toàn thì dừng lại, trốn trong một đám cỏ dại, đợi khoảng năm phút đồng hồ, sau khi không nghe có tiếng bước chân đuổi theo mới yên lòng, lấy tấm da dê bị nhét trong giày bỏ ra, bật đèn pin lên, quan sát thật cẩn thận tình thế.

Theo đúng nguyên tắc thì cô không thể xem nội dung của thứ đồ này, bởi vì Reagon chỉ cho phép cô thi hành những hành động của nhiệm vụ, không cho phép cô được quyền đánh giá nhiệm vụ, nhưng đến cùng là cô không nhịn được, mặc dù chuyện đã trôi qua nhiều năm rồi nhưng cô muốn biết mục đích của CASTA trở lại đất nước Trung Quốc một lần nữa là để làm gì.

Xuyên qua ánh trăng, cuộn da dê cổ xưa ẩn hiện một tầng ánh sáng màu bạc, bỏ qua chữ viết kỳ dị ở bên ngoài, còn có hai hình vẽ đã không còn nguyên vẹn.

Mạc Doanh Doanh nheo mắt lại, cố gắng nhìn hình vẽ thứ nhất cho rõ ràng, cái này giống như - - là một chiếc giày thêu?

Cô dùng ngón tay mình vuốt lên chỗ nổi cộm trong tấm da dê, hình vẽ thứ hai không được tròn vẹn, chỉ mơ hồ thấy được dấu hiệu chỉ có ngọn núi, hình như còn có dòng suối chảy róc rách từ trong núi đổ ra...

Tất nhiên, cuộn da dê này trong lúc giăng co đã bị xé làm hai, nói cách khác một nửa tấm da dê còn lại đã rơi vào trong tay của đám chó săn thành phố T rồi.

Mạc Doanh Doanh cắn cắn môi không cam lòng, sau cùng cô mở bộ đàm loại nhỏ, nói: “Hiện giờ cô ở đâu?”

“Vẫn đang ở chỗ vừa rồi.”

“Tôi tới đó ngay lập tức.” Nói xong, cô đem cuộn da dê giấu kỹ, lợi dụng bóng đêm để rời khỏi biệt thự.

Vào ngày thứ Hai, Tần Hoài đang đợi chuyên gia đồ cổ mà anh đã hẹn gặp mặt, chính là người được cho là có vẻ đẹp hoang dã nhưng đầy tri thức đã được nhắc đến, nhưng lại đúng lúc nhận được điện thoại của em họ Tần Thệ.

Giọng nói của Tần Thệ mang vẻ bối rối, quả thật trăm năm mới gặp một lần: “Hạ Thất bị người ta bắt cóc, ở phía nam đường Châu Hải, cửa hàng số 32, anh dẫn người tới kiểm tra đi.”

Tần Hoài nghe đến tên của cô Hạ Thất này đã lâu, chính người phụ nữ này làm cho em họ của anh yêu tha thiết, cũng không có giây phút nào quên được trong suốt mười năm qua. Anh đứng dậy, phía trên là sơ mi trắng phía dưới là chiếc quần của lính, quần áo có chút nhăn nheo, nhưng lại đem đến cảm giác thu hút từ trong sự nhếch nhác và chán chường đó.

“Em báo cảnh sát chưa?”

“Bọn họ chỉ muốn một mình em đến đó, em sợ nếu báo cảnh sát làm lớn chuyện lên thì sẽ bất lợi cho cô ấy, cho nên mới báo cho anh.” Đường như Tần Thệ đang lái xe, Tần Hoài nghe được tiếng còi xe từ trong điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Tay của Tần Hoài cầm lấy áo khoác mùa hè màu xanh thường mặc đang treo ở một bên, đi về phía cửa văn phòng.

Trên đường đi vừa ngay lúc gặp được mấy người lính trẻ mới trở về sau khi huấn luyện xong, anh lấy tay che điện thoại, nói với bọn họ: “Mang theo đồ, đi với tôi một chuyến.”

Mấy người bọn họ thấy cấp trên, cũng nhao nhao trả lời: “Dạ!”

Lúc này Tần Hoài mới đi ngang qua sân huấn luyện tới chỗ đậu chiếc xe Volvo thân yêu của anh, lại nói với Tần Thệ: “Em chạy xe tới trước của đại đội đi, sau đó đậu ở đó, đợi anh lái xe ra rồi mình đi.”

Nghe được ở phía bên kia điện thoại có tiếng thắng xe, Tần Thệ trả lời: “Em đến rồi.”

Tay Tần Hoài cứng đờ, tên nhóc này đã đưa xe tới đây sao?

Chờ Tần Thệ lên xe, một bên Tần Hoài vừa lái xe hướng về phía nam đường Châu Hải, một bên tìm hiểu mới biết được, thì ra là Tần Thệ nghỉ ngơi trong lúc mình xác nhập những công ty nhỏ đã vô tình đắc tội với người khác, dẫn đến cô Hạ cũng bị tai họa theo.

“Không phải nói cô Hạ này đặc biệt rất dữ dằn sao?” Loại án bắt cóc bình thường này căn bản không cần bọn anh ra mặt, chỉ cần cảnh sát bình thường là đủ rồi.

Tần Thệ lại rất khẩn trương: “Cố dữ dằn hơn nữa cũng có thể so với đàn ông sao? Dù sao thì Tiểu Thất cũng chỉ là một người con gái nhỏ bé mà thôi!” Anh ta nhìn Tần Hoài có vẻ dăm chiêu, sắc mặt lại lộ ra vẻ tức giận ghê gớm: “Anh lái nhanh lên đi.”

Vốn Tần Hoài muốn nói với anh ta là gần đây mình đã gặp được một người phụ nữ rất dũng mãnh còn hơn cả đàn ông, nhưng bắt quá khi nhìn thấy sắc mặt lo lắng của em họ, anh chỉ có thể kìm nén lại, đưa tay sờ sờ lỗ mũi mình, chân đạp ga, mở còi báo xe cảnh sát lên, chạy xe cũng được nhanh hơn.

Rất nhanh, mấy chiếc xe SUV màu đen chạy ào ào đến chỗ lân cận ở phía nam đường Châu Hải, bộ đàm trên xe Tần Hoài vang lên giọng nói của cấp dưới: “Sếp, xung quanh chỗ này rất khó ẩn nấp.”

Tần Hoài suy nghĩ cân nhắc: “Rút về chỗ có thể ẩn nấp được, chờ tên bắt cóc gọi điện thoại lần thứ hai.” Nói xong, anh đưa mắt nhìn người em họ đang nóng nảy như có lửa đốt trong lòng: “Anh thấy cô Hạ phúc lớn mệnh lớn, sẽ không có việc gì đâu.”

Làm công việc của bọn họ cũng đã nhìn thấy quá nhiều chém giết đâm máu, cho nên bọn họ cũng không có khẩn trương qua mức. Nhưng trong lòng của Tần Hoài lại có chút suy nghĩ, nếu cô Hạ này gặp phải chuyện bất hạnh, như vậy gông xiềng đã trói chặt em họ của anh từ nhiều năm nay cũng được cởi ra, chuyện này đối với nhà họ Tần cũng không phải là chuyện không tốt.

Khi mọi người rút về chỗ bí mật để chờ đợi kẻ bắt cóc gọi điện thoại lần thứ hai, thì Mạc Doanh Doanh đang xử lý công việc ở văn phòng luật sư của Sở Sự Vụ cũng nhận được một cuộc gọi xa lạ.

“Xin hỏi đó có phải là cô Mạc không?” Giọng nói tiếng Trung không lưu loát, là người nước ngoài.

“Là tôi đây.”

“Tôi à Eric, bạn của cô Hạ Thất, hình như cô ấy xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện giờ vị trí được vệ tinh định vị là tại phía nam đường Châu Hải, cửa hàng số 32, thành phố T.” Eric nhìn điểm nhỏ màu xanh đứng im không hề chuyển động trên chiếc máy định vị trong tay, nói. Trước đó vài ngày, Hạ Thất cũng cảm thấy hình như có người đang theo dõi cô ấy, vì thế đã đưa chiếc máy định vị này cho Eric.

Mạc Doanh Doanh gấp hồ sơ trong tay lại, để xuống rồi mới dặn dò: “Bây giờ anh tới khu lân cận ở phía nam đường Châu Hải chờ tôi, ngay bây giờ tôi sẽ chạy qua đó liền.” Hạ Thất cũng coi như là một người bạn của cô, vài ngày trước đó đã nhờ cô giúp đỡ để ý quan tâm tới an toàn của cô ấy.

Nói xong, cô vốn là muốn thay đổi bộ đồ làm việc công sở ra, nhưng cô lại do dự, loại cướp con này, nếu cô ra tay thì sẽ nhanh chóng bắt được, nhưng chỉ đơn giản là giữa hai đầu của cái váy cô đang buộc vào một cây dao nhỏ rất tinh xảo, cô liền cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Lúc Mạc Doanh Doanh đi tới vùng lân cận ở phía nam đường Châu Hải, không để ý liếc mắt một cái, ánh mắt bỗng nhiên ngừng lại.

Những chiếc xe SUV màu đen uy nghiêm như ẩn như hiện, nhìn qua như là vô ý đậu rải rác ở hai bên đường này không phải là xe chuyên dụng của đặc cảnh thành phố T sao? Không lẽ người bạn trai trước của Hạ Thất lại có quan hệ với đặc cảnh?

“Xin hỏi có phải là cô Mạc không?”

Có người vỗ nhẹ bả vai, theo bản năng Mạc Doanh Doanh chụp lấy bàn tay kia, muốn đem người đó ném qua vai, may mà dừng lại kịp thời, quay người có chút xấu hổ: “Chính là tôi.”

Người đàn ông tóc vàng trước mặt cũng không để ý đến hành động theo bản năng vừa rồi của cô, chỉ chào một tiếng đơn giản để giới thiệu, sau đó liền hỏi cô: “Chúng ta phải làm gì tiếp theo bây giờ?”

Mạc Doanh Doanh liếc anh ta một cái, yên lặng ngồi vào xe của người đàn ông đó, ra hiệu anh nhìn mấy chiếc xe Volvo màu đen đang đậu tùy ý ở cách đó không xa: “Xem ra căn bản là không cần chúng ta ra tay, những người đó có đủ năng lực để giải quyết những chuyện như vậy.”

Nói xong, cô thấy rõ ràng sự không tín nhiệm trong mắt Eric, cũng không thêm để ý đến: “Còn nữa, tôi cảm thấy Hạ Thất có đủ năng lực để giải quyết chuyện này...” Cô còn chưa dứt lời, chỉ ngay về phía trước: “Anh xem đi, như vậy không được...”

Người đàn ông đang ngồi bên cạnh mở cửa xe thật nhanh, cùng lúc đó, cửa của mấy chiếc xe SUV màu đen đang đậu lảng lảng bên đường cũng được mở ra rất nhanh, mấy người thanh niên mặt trang phục cảnh sát mùa hè nhanh chóng tấn công, xẹt qua mặt người phụ nữ cả người đầy vết thương đang nghiêng ngả lao đảo, nhanh chóng bắt lấy cây dao trong tay của thủ phạm.

Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới chậm chạp đi xuống, nhìn mặt trước trống trải của cửa hàng đá quý, có ba người đàn ông đang đứng tập trung ở đó.

Cô biết được một người trong đó, là bạn trai trước của Hạ Thất, tên là Tần Thệ.

Lại vẫn còn một người cô mới quen hôm nay, chính là Eric.

Nhìn qua một lượt, mắt cô hơi híp lại, người thứ ba mặc áo sơ mi trắng, quần lính rộng thùng thình, một người đàn ông có gương mặt tinh tế, còn không phải là một trong những người chỉ có trong truyền thuyết của đám chó hay cắn người kia sao.

Mạc Doanh Doanh mò nắn trong túi xách lấy ra đôi kính đen của mình dùng để ngụy trang mang vào, sau đó ngắt lời ba người đàn ông đang đứng yên không tiếng động.

- - “Xin chào, tôi là luật sư của Hạ Thất.” Nở nụ cười như có như không, cô nhìn sắc mặt khó coi của Tần Thệ: “Tôi sẽ tham gia và tiếp nhận toàn bộ thẩm vấn hay khởi tố tiếp theo.”

Như có như không đưa mắt nhìn qua Tần Hoài đứng trầm mặc một bên, Mạc Doanh Doanh nói tiếp: “Tôi tên là Mạc Doanh Doanh.”

Tần Hoài biết hiện giờ tâm tình của em họ mình không được tốt, cho nên tiếp nhận sự chào hỏi đơn giản của Mạc Doanh Doanh, nói: “Bây giờ tôi đưa cô về đội lập án trước.”

Không dấu vết, Mạc Doanh Doanh quét mắt nhìn anh một cái, giống như cô vẫn đặt ánh mắt mình trên người anh chàng tóc vàng đẹp trai, căn bản không để ý tới Tần Thệ và Hạ Thất, gật đầu: “Vậy chúng ta đi thôi.” Đơn giản là cô không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của đôi oan gia này chút nào.

Từ trước tới nay, đối với phụ nữ, đại thiếu gia Tần Hoài vẫn luôn vô cùng quan tâm, ngay lúc này hơi nghiêng người: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Suốt dọc đường đi, cô bắt đầu hỏi thăm toàn bộ câu chuyện đã xảy ra, rất hiển nhiên Tần Hoài cũng không hề đặt tâm trí của mình vào chuyện này, anh nhún vai, về mặt thờ ơ: “Không phải là chúng ta đã đến, đang chuẩn bị nghĩ cách cứu người phụ nữ này hay sao, kết quả thật không ngờ cô ta quả nhiên đứng vững, có thể dựa vào năng lực bản thân mình thuyết phục được kẻ bất cớ chạy tới đây.”

Mạc Doanh Doanh ghi chép lại, để tiện cho việc thu thập tài liệu báo cáo bắt đầu từng bước của việc khởi tố dân sự.

Những người phụ nữ mà Tần Hoài tiếp xúc qua đều là ‘Hoa Giải Ngữ’, người nào nhìn thấy anh cũng không khỏi nũng nịu, rồi lại nũng nịu, chỉ có người phụ nữ này, ngay cả nhìn thẳng mặt anh cũng chưa từng nhìn qua.

Đường như phát hiện được Tần Hoài không đề ý đến những gì mình đang nói, Mạc Doanh Doanh hỏi anh với giọng điệu có chút hờn giận: “Anh Tần, anh có đang nghe tôi nói không vậy?”

Tần Hoài nhìn ánh mắt của cô có chút thiếu kiên nhẫn, đột nhiên ý nghĩ muốn kéo đôi kính đen ở trên mũi của cô xuống lại kích thích anh, anh nhìn cô luật sư nhỏ bé ở trước mặt mình, nhún mày cười, mang đây về trêu đùa: “Cô Mạc còn muốn nói gì thêm sao? Tối nay tôi đã có hẹn trước rồi nha.” Anh nhớ được hình như đêm nay có hẹn ăn tối với cô con gái cảnh vàng lá ngọc của một cục trưởng nào đó.

Mạc Doanh Doanh tròn mắt: “Nhân lúc này, tôi chỉ muốn báo cho anh Tần Thệ, vụ án bắt cóc cô Hạ sẽ do tôi cùng đoàn luật sư đứng ra khởi tố hình sự dựa trên cơ sở dân sự. Theo ý của cô Hạ, vụ án hãy không liên quan đến phía đại diện thường trực. Cô ấy muốn tự mình tiến hành khởi tố riêng lẻ.” Nói xong, cô đưa mắt nhìn về phía hai bên đường, lại hỏi: “Còn nữa, anh Tần, hiện giờ anh muốn quay trở lại cục cảnh sát sao? Dù sao thì cũng chưa tới giờ tan sở mà.”

Tại sao lại có một người phụ nữ không hề thú vị một chút nào như vậy chứ? Trong lòng Tần Hoài đang yên lặng nói thầm, vốn là muốn đưa cô luật sư nhỏ này đi đâu đó yên tĩnh một chút để nói chuyện, xem ra bây giờ là bị ép phải trở lại đại đội rất cực khổ rồi, phải tìm cái người chuyên gia xinh đẹp ở trong đội để nói chuyện phiếm mới đúng lý lẽ nha.

Anh đang chuyển tay lái chuẩn bị quẹo trở về đại đội, tiếng điện thoại di động cũng vang lên, sau đó là giọng nói có chút hưng phấn của Tề Đại Vi: “Sếp, tờ giấy nhỏ kia đã thấy được hình dạng rồi.” Tề Đại Vi là người Đông Bắc, nói chuyện vẫn mang theo âm sắc của địa phương, Tần Hoài nghe giọng nói kích động của anh ta, xoa xoa thái dương, suy cho cùng thì người này có vẻ kích động như vậy là vì cuộn da dê đã được nhận dạng, hay vẫn là có người đẹp làm việc chung mà kích động đây?

Tai của Mạc Doanh Doanh rất thính, chỉ mơ hồ nghe được trong điện thoại truyền đến chữ ‘tờ giấy nhỏ’, cô có chút miễn cưỡng đưa mắt nhìn về phía Tần Hoài - - chẳng lẽ, anh cũng phụ trách điều tra vụ án của CAS-TA sao?

Cô rũ mắt xuống, thăm xem xét. Phía bên này, Tần Hoài đã quay đầu đi, chân đạp thắng dừng lại, đậu xe ở ven đường. Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho đôi mắt đào hoa của anh như có tia sáng thật kỳ diệu: “Cô Mạc, hiện giờ tôi còn có nhiệm vụ...”

“Tôi có thể tự mình đi về được.” Ngay lập tức, Mạc Doanh Doanh còi dây thắt an toàn, cầm túi xách lên, xoay người bước xuống xe: “Anh Tần, hẹn gặp lại.”

“...”

Tại sao trên đời này lại có một người phụ nữ không đáng yêu một chút xíu nào như vậy chứ! Chân của đại thiếu gia Tần Hoài đạp mạnh lên chân ga, hướng về phía đèn đỏ phóng một cái vèo chạy qua.

Mạc Doanh Doanh đứng ở ven đường, lấy ra điện thoại di động: “Giúp tôi điều tra thêm về Tần Hoài, theo dõi anh ta đi đâu vào hai ngày nay.”

Không hiểu tại sao cô lại có cảm giác, người đã đánh nhau với cô, còn ăn đậu hủ mềm của cô, chính là cái tên thiếu gia phong lưu không có chỗ nào đứng đắn mới vừa đi khỏi này vậy?

Suy nghĩ của tác giả: Cập nhật ~

Do đó phải cảm ơn Điều Tây Bì nhà mình, tuy cô ấy do lười biếng nên lâu rồi không đánh chữ, nhưng vẫn kiên trì giúp tôi tìm lỗi sai, sửa lại những chỗ có vấn đề nha ~

Cũng không biết nhìn thấy được thông báo của Tiểu Cửu không nữa (3 3) .

Sau cùng là hy vọng mọi người có thể tung một bông hoa nhỏ để giúp cho Tiểu Cửu có thể kiên trì đổi mới mỗi ngày nha ~ (3 3) .

Bởi vì là truyện dài, câu chuyện về mối quan hệ của Hạ Thất và Tần Thệ ở tại đây này chương trung xuất lai đánh xì dầu hạ thất cùng Tần Thệ vẫn ở trong này【 Đã kết thúc 】

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Sáng sớm, nhiều xe hơi danh tiếng đã dừng lại bên ngoài một ngôi biệt thự liên kết, có nhiều người đàn ông và phụ nữ với trang phục không tầm thường ra vào vào, trong đó chỉ có thể mơ hồ nghe được vài tiếng “nhà họ La” và “triển lãm giày thêu.”

Một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn đậu lẳng lẳng bên cạnh hàng cây xanh thẳng tắp, chỉ nghe được tiếng khóa của cửa xe mở ra ‘lạch cạch’, một cô gái nhỏ xinh xắn mặc Âu phục màu đen với áo lót bên trong màu trắng từ trong xe bước ra, cô ấy lấy điện thoại ra, bấm số: “Xin hỏi đó có phải là cô La không? Tôi đã đến trước cửa rồi.”

Người vừa mới đến đó chính là Mạc Doanh Doanh đã nghỉ ngơi mấy ngày đang bắt đầu chuẩn bị trở lại làm việc.

Sau khi cô đưa một phần của cuộn da dê cho Reagon, người đàn ông đó nói với cô rằng cô đã có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi. Ngay tại lúc đó, Mạc Doanh Doanh có thể hiểu rõ, rõ ràng một phần của cuộn da dê kỳ quái này chính là thứ mà Reagon đang muốn tìm. Cho đến khi cô trở lại đoàn luật sư của Sở Sự Vụ, bắt đầu đi làm lại bình thường còn chưa tới vài ngày, lại nhận được tin từ CASTA thông báo tới, ra lệnh cho cô phải trở về tòa cao ốc căn cứ của CASTA gấp.

Cho tới khi cô đường đường chính chính đến văn phòng tổng giám đốc của Reagon, thì người đàn ông này đã cho mọi người ở tầng lầu này rời khỏi, ngay cả cái máy camera quan sát duy nhất cũng đã bị tắt nguồn.

Khi Mạc Doanh Doanh nhìn thấy như vậy, cô liền hiểu được độ cơ mật của nhiệm vụ lần này không nhỏ, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Reagon cho tắt tất cả máy camera thu hình khi phân phó nhiệm vụ cho cô - - đây là nhiệm vụ tuyệt mật của CASTA sao?

Nếu cô có thể tiếp nhận nhiệm vụ này, thì điều đó không chỉ nói lên Reagon đã thừa nhận năng lực của cô, mà còn nói lên cô đã có được toàn bộ sự tin nhiệm của Reagon. Nghĩ như vậy, trong lòng Mạc Doanh Doanh cũng không nhận được sự hưng phấn đang dâng lên, tuy nhiên những bước chân vẫn vững vàng như cũ.

Bức màn trong văn phòng đã được kéo lại, chỉ có vài tia nắng mặt trời le lói rọi vào, một cây đèn bàn nhỏ màu cam, Reagon đang choàng trên vai chiếc áo khoác của sĩ quan màu xanh đậm, trong bóng đêm một đôi mắt màu xanh giống như một con báo săn khát máu, ông ta đang đứng chống tay lên bàn để lộ ra toàn bộ dáng người to lớn.

Mấy ngày trước cô vừa mới thấy qua một đặc cảnh lố mẫm nhưng xinh đẹp như hoa, bây giờ lại nhìn thấy một Reagon trầm mặc lạnh nhạt, Mạc Doanh Doanh nhận thấy hai người này, một người mang vẻ đẹp tuấn tú, góc cạnh của đàn ông, còn một người lại là thanh tú mềm mại như con gái. Lẽ đương nhiên, Mạc Doanh Doanh có thể nhớ rõ về Tần Hoài không chỉ vì gương mặt xinh đẹp hiếm thấy của anh, mà còn vì cô thấy được tính cách hết sức long bông của anh.

Người như vậy mà làm đặc cảnh, vậy không phải lúc nào cũng dễ dàng bị hạ gục sao? Nhớ tới bộ dáng và biểu tình của anh đối với cô vào ngày đó, Mạc Doanh Doanh đành phải ép buộc mình đè nén xuống, cố gắng tập trung suy nghĩ của mình hướng về Reagon.

Nhiệm vụ của Reagon vẫn trước sau như một, thật ngắn gọn: “Nhà họ La muốn triển lãm giày thêu, tôi muốn đôi giày ‘trần gia chi bảo’ của nhà họ La có hơn trăm năm cơ nghiệp kia.

Mạc Doanh Doanh cũng đã từng nghe nói về nhà họ La của thành phố T.

Nhà họ La là một gia tộc nổi bật trong ngành sản xuất giày của cả nước, mỗi người nổi tiếng hay làm ăn đều có ít nhất một đôi giày của nhà họ La làm ra, ngay cả đôi giày cao gót mà Mạc Doanh Doanh đang mang ở chân, cũng là do cơ sở của nhà họ La sản xuất ra.

Mà giày thêu của nhà họ La lại càng nổi tiếng ở nước ngoài, chỉ cần liên quan đến phong cách Trung Hoa thì rất nhiều thương hiệu nổi tiếng đều mời thiết kế sư giày thêu của nhà họ La đến tận nơi trình diễn để tiến hành đánh giá, chỉ với sự kính trọng như vậy cũng đủ để thấy được danh tiếng của nhà họ La to lớn như thế nào.

Vậy mà bây giờ, Reagon lại muốn cô đi lấy về đôi giày trong truyền thuyết, được nhà họ La coi như là bảo vật làm giàu: ‘giày thêu Yên Chi’, việc này khó khăn đến nỗi ngay cả Mạc Doanh Doanh cũng phải chắc lưỡi.

Cho dù không tính tới nhiệm vụ hiện tại mà Reagon giao cho, cô cũng tìm hiểu được từ rất nhiều nguồn tin là có rất nhiều người muốn lấy được đôi ‘giày thêu Yên Chi’ này của nhà họ La, nhưng tất cả đều thất bại thảm hại, mà những kẻ trộm vì danh tiếng của đôi giày thêu mà đến, sau đó cũng không còn nghe thấy tin tức gì nữa.

Chuyện này chỉ đơn giản là vì người cổ đông lớn nhất của công ty nhà họ La ở thời điểm này, cũng là người nắm quyền của gia tộc họ La – lão phu nhân của họ La có thù đoạn tàn nhẫn, đem một đám con cháu thích gây chuyện dạy dỗ trở nên dễ bảo hơn, từ lúc Mạc Doanh Doanh biết đến nhà họ La, thì lão bà họ La vẫn luôn nắm giữ chặt chẽ công ty La thị trong tay, mặc kệ là suy thoái kinh tế hay khủng hoảng tài chính dữ dội trước nay chưa từng có, cũng không may may làm suy yếu đến gia tộc thương nhân này cho dù chỉ là một chút xíu.

“Có nghe được không?” Giọng nói lạnh lùng của Reagon cắt ngang những trầm tư suy nghĩ của Mạc Doanh Doanh, cô hốt hoảng ngẩng đầu nhìn cặp mắt màu xanh lục sâu thẳm như ánh sáng u minh dưới ánh đèn màu cam, gật đầu chấp nhận nhiệm vụ.

“Tôi biết rồi, nói cho tôi biết thời gian cụ thể để hoàn thành nhiệm vụ.” Bây giờ vấn đề duy nhất mà Mạc Doanh Doanh quan tâm chính là thời gian để hoàn thành nhiệm vụ lần này là ít hay nhiều.

Reagon bỏ tấm da dê vào một chiếc hộp bạc, đem cái khóa bằng bạc ở bên ngoài khóa lại, sau đó nhìn về phía Mạc Doanh Doanh.

Thân hình cao lớn, thon dài của ông ta dưới lớp áo màu đen ngắn tay, phủ bên ngoài là áo khoác của quân đội màu xanh lá cây, lộ ra cánh tay màu lúa mạch tiềm ẩn sức mạnh, nhìn ông ta đến gần, không tự giác Mạc Doanh Doanh lùi về sau một bước, nhưng vẫn cảm thấy đầu vai nóng lên, bàn tay to của ông ta đã nắm lấy vai cô.

Lòng bàn tay của Reagon rất nóng, làm cho trái tim không bao giờ gọn sóng của Mạc Doanh Doanh cũng đập loạn đi vài nhịp: “Reagon?”

Người đàn ông này ghé vào sát người cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ làm cho cô không thể thở nổi, dù từ trước tới nay cô luôn chấp hành nhiệm vụ cũng chưa bao giờ hồi hộp khẩn trương như vậy.

“Nhiệm vụ lần này rất quan trọng.”

“Tôi biết.” Mỗi nhiệm vụ mà ông giao phó, đối với cô mà nói đều quan trọng như nhau, bắt đầu từ lúc ông ta cứu cô ra khỏi cái địa ngục của nhân gian kia.

Ông ta rút tay về, nhiệt độ trên bà vai giảm đi làm cho Mạc Doanh Doanh có chút sợ sệt, cô đưa mắt nhìn Reagon, ánh mắt của người đàn ông trầm trầm: “Mạc, chuyện này đối với tôi và cô đều rất quan trọng.” Giọng nói của ông ta nhẹ tênh, làm cho Mạc Doanh Doanh mơ hồ không nắm bắt được.

Sau đó, ông ta xoay người, tỏ ý không muốn nói thêm bất cứ điều gì với cô nữa.

Mà Mạc Doanh Doanh qua 15 phút ngắn ngủi cũng nhận được tờ danh sách nhiệm vụ mà 15 năm nay cũng chưa có ai hoàn thành đầy đủ hay thành công.

Trong lúc cô đang buồn bực vì không biết phải bắt đầu như thế nào, thì lại nhận được điện thoại từ Tam tiểu thư của nhà họ La, một nhánh nhỏ trong gia tộc họ La.

Trong điện thoại, Tam tiểu thư họ La là vì nghe được danh tiếng mà tìm tới, lý do là vì Mạc Doanh Doanh rất nổi tiếng trong lĩnh vực giải quyết các hồ sơ về ly hôn, mà gần đây trên các tờ báo giải trí cũng rộ lên tin đồn rằng sau khi lập gia đình, vì tính tình kiêu căng của Tam tiểu thư họ La khó sửa đổi, quan hệ mẹ chồng con dâu cũng thật gay gắt, tranh cãi đến nỗi dẫn đến ly hôn giống như hiện nay.

Xem ra, lời đồn không phải là giả.

Và đây cũng là lý do mà Mạc Doanh Doanh đang đứng trước cửa nhà lớn của họ La vào lúc này.

Tam tiểu thư họ La đã hẹn gặp mặt với cô vào hôm nay, nói rằng khi gặp mặt sẽ nói rõ mọi chuyện với cô.

“Là cô Mạc phải không?” Giọng điệu cao ngạo, mang theo một khí chất ưu việt của con cháu gia đình giàu có.

Mạc Doanh Doanh quay người lại, nhìn Tam tiểu thư họ La trong bộ váy dài màu hồng rực rỡ, xinh đẹp nổi bật hơn người, cô nhẹ nhàng nâng khóe môi: “Tôi là Mạc Doanh Doanh.”

La Nhuận Đình gật đầu thật lạnh nhạt: “Cô đi với tôi.”

Người đẹp áo hồng dẫn Mạc Doanh Doanh đi qua cửa lớn của nhà họ La rất dễ dàng, một đám phóng viên thợ chụp ảnh khi thấy được Tam tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo đều nhao nhao ào đến bên cạnh, nhưng cũng có nhiều người tới đây đều là người quen của nhà họ La, đến để chúc mừng triển lãm giày thêu thành công. La Nhuận Đình lên tiếng muốn đi qua đám đông đó, quả thật cũng tốn không ít thời gian.

Đã trải qua một lúc, Mạc Doanh Doanh thừa dịp đông đúc, lộn xộn, làm như bị đẩy đến vách tường một bên của hành lang, đem mấy cái máy nghe lén loại nhỏ đặt vào sau khung của bức tranh trên hành lang.

Đi qua một vòng, cô cố gắng nhớ cấu trúc, đường đi của nhà lớn của họ La.

Đây cũng được coi là nhà tổ thứ hai của họ La, theo tư liệu mà cô tìm hiểu được, nhà tổ thứ nhất của họ La ở tại trấn Thanh Lan, cách thành phố T rất xa về phía Bắc, nằm ngay ranh giới của Trung Quốc và Nga, vào lúc nhà họ La xây dựng cơ nghiệp cũng dựa vào việc mua bán qua lại với Nga mà bắt đầu sự nghiệp.

Nhà tổ thứ hai này của họ La chính là do cụ bà nhà họ La nắm được cơ hội làm ăn vào ba mươi năm trước, quyết định dời đến thành phố T, dựng nên một cơ sở phồn thịnh.

Cuối cùng ngang qua hành lang là một khu vườn có hồ nước lớn, lúc La Nhuận Đình muốn dẫn cô đi qua cửa thứ hai của tòa nhà họ La, thì bỗng nhiên có người gọi lại.

“Tiểu Tam (<= tui bó tay) đang dẫn ai đi vào nhà vậy?” Mạc Doanh Doanh quay đầu, thấy một gương mặt trang điểm rất đậm đang đứng cách đó không xa, cô chợt nhớ tới theo tư liệu mà mình đọc được, thì đây là Đại tiểu thư của nhà họ La, học hành không tới đâu, nhưng quan hệ xã hội thì rất rộng, hiện giờ đang quản lý mạng quan hệ xã hội của công ty La thị.

La Nhuận Đình nâng mắt nhìn chị lớn La Nhuận Vi của mình, nói: “Luật sư, chờ ra tòa ly hôn.” Cô ta chán cuộc hôn nhân có ‘quan hệ hữu nghị’ từ lâu rồi, chồng cô ta yếu đuối bất lực (<= tui bó tay tập hai), toàn bộ đều dựa vào nhà họ La để làm việc, La Nhuận Đình cô có tư cách, có học vấn, cho dù là không có nhà họ La vẫn có thể sống rất tốt.

La Nhuận Vi đứng đó liếc nhìn Mạc Doanh Doanh, kéo La Nhuận Đình qua một bên, bắt đầu nhỏ giọng dạy dỗ một phen.

Tình tình của hai chị em nhà này đều nóng nẩy, nói chuyện không hợp liền lớn tiếng cãi nhau, tuy đây là khu vườn của gia đình, nhưng cũng dẫn tới sự chú ý không ít của đám phóng viên.

Ngay cả Mạc Doanh Doanh đang đứng một bên cũng có thể nghe được tiếng hai người cãi nhau rất rõ ràng.

“Chị đừng có lấy lý lẽ đó ra để nói em, em còn không biết chị muốn cái gì sao!” La Nhuận Đình đẩy chị gái mình ra, tỏ vẻ không phục.

Sắc mặt La Nhuận Vi không tốt lắm: “Chị còn muốn gì bây giờ, không phải chỉ muốn cho em trai em gái của mình để cho chị bớt lo nghĩ thôi sao!” Cô là người lớn nhất trong những người cùng lứa của gia tộc, nhưng cũng là người có bằng cấp thấp nhất, người ở dưới không phục cô, thì cô cũng chỉ có thể lấy thân phận của mình để đắp vào cho hợp lý.

La Nhuận Đình không muốn bị quay vòng vòng, muốn quay người bỏ đi, lại bị tiếng gậy chạm trên mặt đất ‘bang bang’ làm chú ý.

Ngay cả Mạc Doanh Doanh cũng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, thì thấy cách đó không xa, một cô gái giúp việc đang đỡ một lão thái thái đi trên hành lang gấp khúc.

Lão thái thái mặc bộ áo dài nhà Đường màu đỏ sẫm, dường như đi đứng cũng bất tiện, cho nên cả thân người đều dựa vào cô gái giúp việc bên cạnh, nhưng cho dù như vậy, khi phách trên người cũng đủ chứng minh được thân phận của bà lão.

Người nắm quyền cao nhất của gia tộc họ La, lão phu nhân nhà họ La, là người vợ chính thức của La Vạn Buồng – Quách Anh. Từ sau khi lão tiên sinh La Vạn Buồng mất đi tung tích ba mươi lăm năm trước, đều do bà tiếp nhận quản lý gia tộc này.

“Nói cho ta biết đang nào loạn chuyện gì đây!” Giọng nói của lão thái thái có chút khàn, nhưng lại làm cho hai chị em đều trở nên yên lặng, lưng bà còn cúi xuống, đi về phía bên kia vườn hoa, chính là con đường khi này Mạc Doanh Doanh và La Nhuận Đình đã đi qua: “Tôi đây giúp ta tiếp đãi khách thật tốt!”

Hai chị em làm sao dám nói ‘không’, ngay lập tức vội vàng đi theo, ngược lại bỏ rơi Mạc Doanh Doanh ở một bên, quên cô mất tiêu.

Đây là một cơ hội tốt, cũng thừa dịp này cô có thể thăm dò địa hình của nhà họ La, Mạc Doanh Doanh lấy ra bluetooth để nghe điện thoại, tỏ vẻ như mình đang nghe một cuộc điện thoại rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra hết, đứng ở bên bờ hồ nói: “G1897, nghe được trả lời đi.”

Sau vài giây, một giọng nữ có chút mềm mại truyền đến: “Có G1897 ở đây.”

Mạc Doanh Doanh vén tóc gọn lại ở sau tai, lại tiếp tục nói: “Bây giờ dùng vô tuyến định vị vị trí cụ thể của tôi, rồi báo cho tôi biết đường nào bí mật nhất để đi đến phòng ngủ của Quách Anh.”

Nếu trong ngày hôm nay có thể vào được phòng ngủ của Quách Anh thuận lợi, như vậy thì không còn gì tốt hơn nữa rồi.

“Được. Chị đợi chút.”

Trong một viện nghiên cứu ở phía bắc thành phố T.

Mái tóc màu đen thật dài thẳng được xõa bung ra, hoa mẫu đơn màu sắc tươi đẹp trên bộ áo sùan xám màu trắng đang rũ xuống, người đẹp của viện bảo tàng Mộ Diễn Sinh đang nhẹ nhàng nhún nhảy đôi mắt xéch xinh đẹp lại, nhìn qua người đàn ông đẹp trai đang ôm cánh tay đứng bên cạnh cửa.

“Cảnh sát Tần, anh đưa cho tôi thứ ly kỳ quái lạ gì đây.” Cô dùng cái kẹp trái cuộn da dê ra thật tốt, vuốt lên thật kỹ lưỡng, ánh mắt nhìn cuộn da dê đầy lưu luyến không muốn dứt ra: “Đây là tiếng Phạn cổ của Ấn Độ, còn có những chữ viết cổ xưa của nhiều nước khác.”

Sau khi xem xong cô ta mỉm cười, ánh sáng tươi đẹp tỏa ra bốn phía: “Muốn dịch ra được phải cần một khoảng thời gian, dù sao thì trong này cũng có những chữ viết đã bị thất truyền rồi.”

Tần Hoài bước tới gần, cùng cô ta đánh giá cuộn da dê đã bị xé rách: “Tôi đưa đến chỉ là nửa phần sau thôi, trên nửa phần trước hình như có mấy hình vẽ, hay là phù hiệu, tôi không nhớ rõ lắm, cô biết rất rõ về hình vẽ mà, có lẽ sẽ giúp được.” Anh không bị ảnh hưởng bởi vẻ đẹp tươi cười này một chút nào, ăn nói vẫn rõ ràng, suy nghĩ như bình thường.

“Anh nói thử xem.” Người đẹp họ Mộ bĩu môi không thú vị.

“Là một đôi... Giày thêu.” Tần Hoài cố gắng nhớ lại hình vẽ, nói: “Còn có một ngọn núi và con suối...” Hình vẽ của con suối đã để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc, cho dù là nhắm mắt lại, anh cũng có thể vẽ ra được.

Mộ Diễn Sinh ghi chép lại hai cái hình vẽ được anh miêu tả, gom lại mái tóc dài, đến sát bên cạnh anh: “Như vậy đi, tôi sẽ dịch những văn tự này ra thật nhanh, cảnh sát Tần còn có chuyện gì nữa không?”

Vì vội vàng lo cho vụ án này, Tần Hoài cũng đã lâu lắm rồi không có ngắm qua người đẹp, ngay lúc này, anh đưa ngón tay thon dài nâng chiếc cằm nhọn của Mộ Diễn Sinh lên: “Tạm thời thì không còn việc gì nữa, tôi vẫn còn đang suy nghĩ về hình vẽ của giày thêu kia thêm nữa.” Nếu đó là hình vẽ đầu tiên trên tấm da dê, như vậy có khả năng nó mang một ý nghĩa hay đại diện cho một điều gì đó rất đặc biệt.

Mộ Diễn Sinh có chút mất mát lên tiếng, nhưng giống như lại muốn đưa ra một nghi vấn: “Nói đến giày thêu tôi mới nhớ, gần đây nhà họ La muốn triển

lăm giây thôi, anh có biết việc này không?”

Lời của cô ta làm cho thân hình của Tần Hoài đứng lại, người đàn ông xoay người lại, nghiêng đầu, nhướn cặp mắt đào hoa lại, mỉm cười rất nhẹ nhưng đầy giả hoạt: “Cảm ơn cô, Diễn Sinh.”

Mộ Diễn Sinh nhìn anh dần dần đi xa, nhún vai tỏ vẻ bất cần: “Diễn Sinh? Tôi vẫn thích được gọi là người đẹp Mộ hơn.”

Tại nhà lớn họ La ở thành phố T.

“Chỗ hành lang gấp khúc này quẹo trái, ở trên bậc thềm đầu tiên, căn phòng thứ ba ở trên lầu, cũng là trung tâm của khu vực này, chính là phòng ngủ của Quách Anh.” G1897 đang từng chút, từng chút hướng dẫn cho Mạc Doanh Doanh đi qua nhà lớn của họ La, cô ấy đang giúp cô tìm ra những nơi có gắn camera quan sát, mà Mạc Doanh Doanh cũng dựa vào sự linh hoạt lẫn cảm của bản thân để tránh được những người làm trong nhà.

Dọc theo đường đi cũng rất thuận lợi, cho nên sau khi cô tránh né được cái camera quan sát cuối cùng, liền lách mình đi vào một căn phòng được trang trí theo đúng kiểu Trung Quốc truyền thống, làm cho cô không khỏi phải đứng ở một góc, đánh giá cẩn thận căn phòng này một lần.

Nhà lớn của họ La ‘tường đồng vách sắt’ trong truyền thuyết, sao lại có sự đề phòng thấp đến mức này chứ?

Trong lòng của Mạc Doanh Doanh lại bắt đầu cảm thấy bất an, lấy máy nghe lén gài vào bên dưới bàn gỗ màu hồng ở đặt ở một bên, sau đó quyết định nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng cô còn chưa có cơ hội để xoay người, thì bức tường ở trước mặt vốn yên tĩnh, bỗng nhiên có tiếng động vang lên, nhanh đến nỗi ngay cả cô cũng tránh không kịp.

Chỉ trong nháy mắt, một mùi hương truyền đến trong không khí, sau lưng cô chạm vào một vật cứng, trong phút chốc, tay chân của Mạc Doanh Doanh trở nên lạnh ngắt.

- - “Tiểu thư, cần ta giúp chuyện gì sao?” Giọng nói khàn khàn giống như âm thanh của những tờ giấy nhám cọ xát vào nhau, cũng mang theo một sự uy hiếp lãnh khốc, Mạc Doanh Doanh quay lưng lại, đưa mắt nhìn về người đối diện, đột nhiên hai mắt cô tròn to - - đây chẳng phải là người vừa rồi dẫn hai chị em họ La đi khỏi – Lão phu nhân nhà họ La: Quách Anh đây sao.

Suy nghĩ của tác giả: Gìum càng già càng cay.

Là vô béo nhiều người sao? Nhìn đến page view là trái tim của tôi lạnh lẽo nha ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩.

Liên quan tới họ Mộc, tính là chỉ cho một người coi thôi, Tiểu Cửu tôi còn cần phải chăm chỉ hơn nữa ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩ ,

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mạc Doanh Doanh cảm nhận được sau lưng mình đang chạm vào một vật nhọn cứng rắn, cô từ từ gơ hai tay lên: “Thật xin lỗi, tôi đã vào nhầm phòng.”

Lão thái thái nở nụ cười bật ra một tiếng trầm thấp, mang theo giọng nói lạnh lùng khàn đục, làm cho người khác không rét mà run.

“Tiểu thư này, bỏ tay xuống, xoay người lại, bà lão tôi đây chỉ có một cây gậy, có thể làm gì cô sao?” Quách Anh lấy cây gậy gõ gõ vào eo bên trái của Mạc Doanh Doanh, tỏ ý muốn cô xoay người về bên trái, đối diện với mình.

Mạc Doanh Doanh cứng đờ, xoay người, nhìn người trước mặt có thân hình lợm khộm, gương mặt già nua đầy nếp nhăn.

Bởi vừa rồi cách khá xa, nên cô chưa kịp quan sát tỉ mỉ bà lão, bây giờ đứng sát bên, cô mới phát hiện theo lý thuyết bà lão chỉ chừng bảy mươi tuổi, nhưng lại già đến nỗi giống như sắp chết đến nơi rồi vậy. Hình như bà ta đứng còn không vững, chỉ có thể dựa vào tường hay chống đỡ nhờ cây gậy, đang ngược mắt nhìn cô cười.

Mạc Doanh Doanh cũng không biết bà ta thâm sâu tới độ nào, chỉ có thể lẳng lặng đứng đó, chờ bà ta nói chuyện với mình.

Chỉ thấy nắm tay của lão thái thái vừa buông lỏng, mở ra, trong lòng bàn tay chính là cái máy nghe lén loại nhỏ mà mới vừa rồi cô thừa dịp náo loạn nhét vào sau bức tranh ở trên hành lang, lòng bàn tay của Mạc Doanh Doanh phát lạnh, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã phát hiện ra hành động của cô, hơn nữa còn tháo xuống toàn bộ máy nghe lén mà ngay cả chính bản thân cô cũng không hề phát hiện ra!

Cô lui về sau một bước, xoay người muốn chạy trốn.

“Tiểu thư, đừng có đi.” Hai mắt của Quách Anh hơi nhú lên: “Cô biết có bao nhiêu máy camera thu lại toàn bộ hành động của cô không? Làm nhiệm vụ thất bại, lại để lộ ra thân phận thật sự của mình, sau khi về lại tổ chức sẽ phải chịu những trừng phạt gì, chắc chắn cô hiểu rõ hơn ta rồi.”

“Tổ chức cái gì?” Mạc Doanh Doanh hỏi với vẻ trấn định: “Tôi xin lỗi, lão phu nhân La, là do Tam tiểu thư nhà họ La mời tôi tới giúp cô ấy ra tòa xin ly hôn, tôi vẫn nhớ rõ ràng là cô ấy nói với tôi là chờ cô ấy ở bên này, tôi vì tò mò cho nên mới bị lạc đường thôi.”

Quách Anh không để ý tới lời giải thích của cô, chỉ là cúi đầu vuốt cằm: “Là tổ chức nào phái cô tới đây vậy? Là đám tạp chủng không làm được việc gì ở bên thành Tây sao? Hay lại là đám chó săn khát máu Nhật Bản vậy? Hoặc là...”

Bà ta từ từ ngẩng đầu, nhìn gương mặt không có chút biểu tình nào của Mạc Doanh Doanh, môi lại nâng lên một nụ cười quỷ dị: “Tổ chức gần đây rất được coi trọng, có tin đồn đã trở về đại lục: CAS-TA?”

“Tôi chỉ là...” Mạc Doanh Doanh hít thở một hơi thật sâu, còn muốn tiếp tục nói với bà lão những lý do thoái thác khác.

Nhưng đã thấy Quách Anh dùng cây gậy đánh thật mạnh vào bắp chân của bà ta, chỉ trong nháy mắt, cảm xúc đã thay đổi rõ rệt, nói rất hung hăng dữ tợn: “Thật non nớt, theo tôi vào đây.” Hành động của bà lão như đang bảo Mạc Doanh Doanh đi theo sau lưng bà vào hành lang dài u ám: “Không phải muốn nhìn thấy đôi giày thêu Yên Chi của nhà họ La sao? Trong lòng lúc nào cũng suy nghĩ mơ tưởng về đôi giày này, đã như vậy thì cho các người xem thử nó như thế nào.” Nói xong bà xoay người cũng không thêm để ý đến Mạc Doanh Doanh, lại một lần nữa tiếp tục bước đi về phía hành lang dài thâm sâu.

Sau khi chờ một lúc lâu, Mạc Doanh Doanh lấy súng lục ra từ ổ khóa ngay dưới làn váy ngắn, nắm súng trong tay, hướng họng súng xuống dưới, liền vội vàng bước đi theo.

Cho tới cùng là bà lão Quách Anh này đang tính toán chuyện gì mới được!

Cô mới bước vào hành lang dài, muốn chỉnh lại tai nghe để G1897 có thể xác định được vị trí của cô, nhưng cô nghe được tiếng vách tường ở sau lưng mình khép lại, cũng cắt đứt hoàn toàn tín hiệu vốn rất mỏng manh từ tai nghe của cô.

“Cô gái nhỏ, cô cảm thấy có thể bắt được tín hiệu ở chỗ này sao?” Bà lão đi chậm rãi về phía trước.

Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới để ý, tư thế đi đường của Quách Anh thật kỳ quái, giống như cả hai chân đều bị tàn tật, rất miễn cưỡng mới có thể kéo lê thân mình đi về phía trước.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ trầm mặc đi theo sau lưng Quách Anh.

Trong mật đạo của nhà họ La hơi ẩm ướt, có một ngọn đèn mờ nhạt trên đầu cô, Mạc Doanh Doanh hơi nghiêng nửa người dưới, yên tĩnh ghi nhớ từng lời ra ở trong hành lang gấp khúc này.

Hai người đi khoảng chừng năm phút đồng hồ, Quách Anh mới dừng lại, đứng sang bên cạnh, phía trước một cây đèn dầu, chống tay vào vách tường, một tay khác cầm cây gậy dựa nhẹ vào cái đèn dầu kia, chỉ nghe một tiếng ‘két’, mặt vách tường bên trái của bà đã tự động mở ra. Quách Anh nghiêng người, lách qua khe hở nhỏ hẹp, chen vào trong, Mạc Doanh Doanh cũng nhìn theo đó mà lách người đi qua.

Không giống với mật đạo nhỏ hẹp chật chội vừa rồi, phía trong bức tường mà cô mới vừa bước vào là một căn phòng trống rỗng, ở giữa căn phòng tới là một cột đá nhỏ, trên cây cột bằng đá là một chiếc lồng bằng thủy tinh, dưới ánh đèn lò mờ, một đôi giày thêu màu sắc đỏ tươi như máu, rất xinh đẹp, điểm lệ đang nằm im trên miếng tơ lụa ở trong lồng thủy tinh.

Tơ lụa có màu trắng, mà giày thêu lại có màu đỏ.

Mạc Doanh Doanh đứng nhìn từ xa, cảm thấy giống như là một mảng máu tươi đang hòa tan vào trong một vùng tuyết trắng, nhìn thấy rợn cả người.

Quách Anh chống cây gậy đi tới sát cột đá, tay lướt nhẹ qua chiếc lồng thủy tinh, gương mặt mang đầy vẻ hoài niệm: “Đến đây mà nhìn đi, đây là giày thêu mà các người luôn mơ tưởng trong bao nhiêu năm nay.” Đương nhiên là bà ta đang nói chuyện với Mạc Doanh Doanh, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi đôi giày thêu dù chỉ một chút.

Mạc Doanh Doanh cũng đến gần thử thăm dò, chỉ sợ ở đây có cạm bẫy hay cái gì khác, rốt cuộc, cô cũng đi đến bên cạnh cột đá, cô ngừng thở, muốn nhìn thật kỹ đôi giày thêu, đột nhiên cô cảm thấy có chút gì đó không thích hợp.

“Cô Mạc cũng đừng có lộn xộn.” Quách Anh ở bên cạnh vừa ho khan vừa nói: “Bà lão tôi đây không có công nghệ cao, nhưng đại khái chắc cô Mạc cũng biết tia hồng ngoại mà?”

Thân thể của Mạc Doanh Doanh cứng đờ, cẩn thận lấy đôi kính đen mà ngày thường cô vẫn hay mang từ trong túi ra.

Đây là mắt kính được làm đặc biệt, có thể nhìn được tia hồng ngoại rất rõ ràng.

Quả nhiên, xung quanh người cô đều có chỉ chít những sợi tơ hồng, vậy mà cô lại bị vây ở giữa, không thể nhúc nhích.

Trong không gian nhỏ hẹp này, Mạc Doanh Doanh đối mặt với Quách Anh, từ từ giơ súng trong tay lên.

Mọi chuyện đã tới nước này, đợi cô giết chết bà lão thái thái này xong, tự cô nghĩ cách để ra ngoài cũng không phải là chuyện không thể nào.

Quách Anh cười châm biếm đến gần cô, dùng ngón tay để ngăn lại họng súng đang nâng lên ở khe hở của những tia hồng ngoại: “Giết tôi, cô cũng không ra khỏi đây được.”

Cô không nói lời nào, chỉ đặt ngón tay lên cò súng.

“Cô là con mèo nhỏ CASTA sao?” Bà lão lại hỏi cô.

Mặt của Mạc Doanh Doanh vẫn không có thay đổi nào, ngón tay cũng nhẹ nhàng dùng sức, bây giờ chỉ cần cô bóp mạnh một cái, thì viên đạn sẽ xuyên qua giữa trán của người trước mặt.

Quách Anh đề họng súng của cô xuống, nói thêm: “Bây giờ chúng ta bàn về điều kiện thì sao?”

Rốt cuộc, Mạc Doanh Doanh cũng lên tiếng: “Nói đi.”

Dường như lão thái thái thật sự đứng không nổi nữa, liền dựa toàn thân mình vào trên cột đá, một khuôn mặt già nua trắng bệch trong ánh sáng lò mờ của mặt thất nhìn qua thật quý dị: “Có biết chồng của tôi không?”

“Tiên sinh La Vạn Buông.” Ai mà không biết người đã từng được mệnh danh là vua giày La Vạn Buông.

“Ông ấy đã mất tích 35 năm rồi.” Quách Anh nói: “Tôi cũng đã tìm ông ấy trọn vẹn 35 năm. Tôi đều nói với mỗi một người tới với ý định cướp đôi giày thêu màu đỏ kia rằng nếu họ có thể tìm được chồng của tôi, thì đôi giày thêu màu đỏ này sẽ là của người đó.”

Nghe như vậy, Mạc Doanh Doanh cũng từ từ bỏ súng xuống.

“Những người này đều đồng ý với tôi, nhưng kết quả cũng đều biết mất suốt 35 năm nay.” Ánh mắt của bà ta nhìn Mạc Doanh Doanh có chút tuyệt vọng: “Tôi đã chờ đợi 35 năm nay, giày thêu cũng đã để đó 35 năm, nhưng không có người nào có khả năng để đem nó đi.”

“Bà muốn tôi làm gì?” Bà ta đang muốn thương lượng điều kiện với cô sao?

Quách Anh muốn đưa những ngón tay khô quắt lại giống như những cành cây khô vượt má của Mạc Doanh Doanh, lại dè chừng những tia hồng ngoại đang giam giữ xung quanh cô, nên chỉ có thể rút tay về.

Lão thái thái nhìn gương mặt trẻ trung của cô, ánh mắt lại mang theo một tia hoài niệm: “Đã qua nhiều năm như vậy, cho dù là La Vạn Buông đã chết, thì cũng phải cho tôi biết tin tức xác thực. Cô gái nhỏ, cũng như những người kia, tôi sẽ thả cô đi, tìm tin tức của La Vạn Buông về cho tôi, thì cô có thể lấy được đôi giày thêu.”

“Nếu tìm không thấy thì sao?” Đã cách nhiều năm như vậy rồi, có khả năng những manh mối đều đã bị đứt đoạn hết rồi.

“Nếu tìm không thấy sao?” Quách Anh nhếch miệng lạnh lùng: “Đã tìm không thấy thì là phế vật, chỉ có đường chết.”

Sau khi nói xong, bà ta lại chống lên cây gậy của mình, đi khắp khiêng ra ngoài, cũng không để ý đến Mạc Doanh Doanh đang bị nhốt trong một ‘nhà giam’ mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

“Lão phu nhân, có phải bà không nên thả tôi đi hay không?” Cô trầm giọng hỏi. Cảm giác khi bị người khác uy hiếp quả thật rất là khó chịu.

Quách Anh không quay đầu, tiếp tục đi ra ngoài: “Thả một mình cô đi cũng không phải là chuyện tốt, nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời thì phải làm sao đây chứ? Nghe nói những con mèo CASTA rất sợ những con chó săn của thành phố T, xem ra người mà tôi đợi cũng sẽ đến đây thôi.”

Giọng nói của bà lão im bặt trong nháy mắt sau khi vách tường của mặt thất đóng lại, Mạc Doanh Doanh chỉ có thể kết luận rằng, cách âm ở nơi này quá tốt, hơn nữa việc ngăn chặn tín hiệu cũng thật hoàn hảo.

La Vạn Buông mất tích vào năm đó, khi cô còn chưa được sinh ra, theo tài liệu cho biết thì vụ án đó được xếp vào những vụ án lớn, nhưng mà nhiều năm nay cũng chưa ai phá được án này, được chuyển qua thành những vụ án mở chưa giải quyết được, thêm vào Quách Anh nắm công ty La thị trong tay cũng phát triển rất tốt, cứ như vậy, những tưởng nhớ về La Vạn Buông cũng càng ngày càng ít hơn nữa.

Mạc Doanh Doanh ngồi xuống thật cẩn thận, trong lòng cảm thấy hơi bất an.

Chó săn của thành phố T, tại sao khi vừa nhắc tới đám chó săn của thành phố T, thì theo bản năng cô lại nghĩ đến cái kẻ phong lưu kia vậy chứ?

Có lẽ là do Mạc Doanh Doanh có cái mũi cực kỳ thính, cũng có lẽ là do bản năng phản ứng của mèo khi gặp chó, nói tóm lại, trong lúc Mạc Doanh Doanh còn đang bị nhốt trong mặt thất, thì cùng lúc đó có một đặc cảnh ăn mặt theo phong cách phương Tây gõ cửa lớn của nhà họ La.

Trong phòng khách mà lão thái thái họ La chuyên dùng để tiếp khách, Tần Hoài đặt ly trà xuống, chỉnh sửa cả vạt một chút, hắng giọng, thì lúc đó cũng nghe thấy tiếng bước chân rất thông thả, ngay sau đó, cửa phòng khách cũng bị đẩy ra.

Toàn thân lão thái thái đang mặc trang phục đòi nhà Đường được người ta đỡ đến ngồi ở ghế gia chủ, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Làm sao mà Đại đội trưởng

Tần lại có thời gian rảnh tới nhà họ La ngồi chơi vậy.”

Bản thân là đại đội trưởng đội đặc cảnh thành phố T, Tần Hoài đã lấy thân phận này để tới thăm viếng.

Tần Hoài trả lời: “Do tôi nghe được nhà họ La muốn đưa ra trưng bày đôi ‘giày thêu Yên Chi’ trăm năm quý giá tại buổi triển lãm giày thêu, đội của tôi lại nhận được tin tức là có tổ chức muốn cướp đoạt đôi giày thêu này, cho nên mới đến đây để cùng bà thảo luận về quá trình bảo vệ an toàn của buổi triển lãm giày thêu.”

Mặt Quách Anh biến sắc, tức giận đến nổi ho khan: “Sao lại như vậy! Đây là tiên sinh Tần không tin tưởng sự bảo vệ an toàn của nhà họ La sao?! Đã nhiều năm như vậy cũng không có người nào có thể trộm đi giày thêu của bà lão tôi hết!”

Nhìn lão thái thái thật sự tức giận không ít, Tần Hoài cũng sợ bà ta sẽ trở bệnh càng nặng, nên vội vàng nói: “Chỉ là mọi chuyện không thể lường trước được...”

Quách Anh hừ lạnh: “Không lường trước được sao?” Bà ta vỗ bàn: “Các người đã điều tra vụ án của chồng tôi nhiều năm như vậy rồi. Các người còn dám tới đây nói với tôi là không lường trước được sao?!”

Lúc này đây, Tần Hoài mới bắt đầu cảm thấy đau đầu nha, khi anh còn trẻ vẫn chưa tham gia vào đại đội đặc cảnh cũng đã nghe nói qua về vụ án cũ này, chỉ là hiếm khi có người nhắc tới, vụ án đã lâu năm như vậy, đâu ai bỏ thời gian công sức đi điều tra chứ?

Lời nói của Quách Anh bỗng nhiên thay đổi, dường như muốn chừa cho Tần Hoài một con đường sống: “Tiên sinh Tần, nếu ông có thể điều tra được manh mối từ vụ án của chồng tôi, thì việc bảo vệ triển lãm giày thêu lần này cũng sẽ giao có các người.” Bà ta tựa như hiểu rất rõ, cười cười: “Chỉ sợ chuyện bảo vệ triển lãm giày thêu lần này chỉ là cái cớ thôi, thật ra là còn có nhiệm vụ khác phải hoàn thành thì đúng hơn.”

“Cho nên, chỉ có cách là phá xong vụ án của lão gia nhà họ La, thì chúng ta mới có thể nói chuyện tiếp được sao?”

Quách Anh được người đỡ đứng dậy, nói với Tần Hoài: “Cậu nhỏ Tần à, lại đây đi, đã kiếm được người trợ thủ tốt để cùng cậu phá án rồi.”

Lão thái thái cúi đầu cười to lên: “Chuyện thật là thú vị khi buộc một con mèo và một con chó vào cùng một chỗ.”

Tần Hoài không nghe được lời nói thì thầm của Quách Anh, chỉ suy nghĩ muốn rời đi trước để nhanh chóng phá được vụ án của lão gia nhà họ La, thì anh mới có thể có cơ hội đến gần được CASTA, đại thiếu gia họ Tần cảm thấy chỉ trong chốc lát mà não của mình đã lớn hơn rất nhiều đi.

Trong mật thất của nhà họ La

Theo lý thuyết những tia hồng ngoại vẫn đang vây lấy Mạc Doanh Doanh, giam giữ cô ở bên trong, lại từ từ biến mất, thừa dịp này, Mạc Doanh Doanh đứng lên, nhìn xung quanh đây cảnh giác.

Nhưng ngoại trừ những tia hồng ngoại quanh người cô từ từ biến mất thì cũng không có chuyện gì khác xảy ra.

Cùng lúc đó, bức tường bí mật cũng chậm rãi chuyển động, Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn qua khe hở nhỏ hẹp, quay trở về trước cột đá một lần nữa, quan sát thật kỹ càng đôi giày thêu màu đỏ.

Màu đỏ tươi giống như máu vẫn có thể giữ nguyên màu sắc, sau bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn không bị phai màu, ở phía ngoài của mũi giày được thêu hình hai con chim phượng ở trong mây bằng chỉ vàng kim tuyến hết sức tinh tế, đầu mũi giày hơi nhếch lên, một viên thủy tinh có kích thước như một viên ngọc trai được đính vào nơi đó, bàn tay người thợ khéo léo đã làm ra một sản phẩm tinh tế khiến cho người ta nhìn qua một lần thì không thể nào quên được, Mạc Doanh Doanh cũng phải trầm mặc lưỡng vì sự tinh tế như vậy.

Cô suy nghĩ về đôi giày thêu tinh xảo này thật lâu, mơ hồ cảm thấy có một chút gì đó quái dị mà cô không thể nói nên lời, nhưng cô cũng không biết có chỗ nào không đúng, rất cuộc, cô quay đầu, nhanh chóng rời khỏi, thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp lách qua khe hở nhỏ hẹp của mật thất, dựa theo con đường lúc đầu đã đi qua, chạy thật nhanh ra khỏi hành lang bí mật ẩm ướt kia.

Khi đến gần được vách tường bí mật lúc đi vào, cô ấn lưng tung vào mấy cục gạch trên tường, khi nghe được tiếng những tảng đá cọ xát với sàn nhà, ngay lập tức cô lách mình một cái, liền trở về với thế giới bên ngoài.

Tai nghe của cô cũng đã có tín hiệu trở lại, giọng nói của G1897 vang lên: “Mạc, cô vẫn ổn chứ?” Có lẽ mới vừa rồi đột nhiên bị mất liên lạc với cô làm cho cô gái nhỏ này hoảng sợ rồi.

Mạc Doanh Doanh không trả lời, chỉ cắt đứt tín hiệu của tai nghe, ở trong này, rất có thể những trao đổi tin tức của các cô đều bị nắm được rồi.

Chỉ trong tích tắc khi vách tường sau lưng cô khép lại, thì cửa phòng ngủ cũng bị mở ra.

Quách Anh chưa kịp thay đổi quần áo cũng chống gậy đi vào, đi theo phía sau là một người đàn ông cao lớn mặc đồ Tây.

Vốn cả người Mạc Doanh Doanh đang cứng đờ, sau đó thì về mặt thay đổi ngay lập tức - - khí chất phong nhã như vậy, nếu không phải là con chó phong lưu của thành phố T kia thì còn ai vào đây nữa?

Quách Anh đứng ở giữa phòng ngủ, giới thiệu: “Đây là luật sư do tôi mời tới để tiến hành điều tra vụ án.”

Khỏe mắt Tần Hoài hơi giật giật, nhìn Mạc Doanh Doanh, đôi mắt đào hoa cũng nhẹ nhàng nhú lại, trong giọng nói cũng có chút lổ mắng: “Tôi đã gặp cô ấy rồi.”

“Sao...?” Quách Anh nhìn Mạc Doanh Doanh ý vị thâm trường nhìn, ánh mắt đó làm cho toàn thân của cô lạnh giá: “Tôi đã nói rõ ràng về vụ án của chồng tôi, bây giờ hai người nói chuyện với nhau cận kề hơn đi, bà lão tôi đây phải đi ra ngoài để tiếp đón khách khứa khác nữa.” Nói xong, Quách Anh đóng cửa lại, xoay người bỏ đi.

Giờ phút này, trong phòng ngủ chỉ còn lại Mạc Doanh Doanh với sắc mặt hơi trắng bệch và Tần Hoài với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

Tần Hoài đánh giá cô luật sư nhỏ nhắn xinh xắn này, ánh mắt lại đầy hoài nghi, điều tra vụ án lần này nhất định sẽ có nguy hiểm, phải dẫn theo một người phiên toái như vậy, không phải là đang muốn lấy mạng già của anh sao?

“Cô Mạc, có khả năng vụ án lần này không chỉ liên quan đến dân sự, mà còn dính đến tội phạm hình sự, nếu cô cảm thấy không thích hợp...” Anh còn chưa nói hết lời của mình, thì Mạc Doanh Doanh đã lấy đi một nhánh cây to bằng cánh tay mà anh đã bẻ được trên trạc cây khi đi ngang qua vườn hoa.

Người phụ nữ trước mắt dùng hai tay nắm ở hai đầu nhánh cây, liếc mắt nhìn anh lạnh nhạt, tiếng nhánh cây bị bẻ gãy vang lên ‘răng rắc’, sao đó với vẻ mặt ‘ngoài cười nhưng trong không cười’ hỏi anh: “Anh Tần, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

“...” Tần Hoài tròn to mắt, nhìn trừng trừng người phụ nữ vừa mới bẻ gãy nhánh cây mà một người đàn ông bình thường cũng phải ra sức mới có thể bẻ nổi, anh trầm mặc quay đầu sang chỗ khác.

Trong lòng của đại thiếu gia Tần Hoài đang rơi nước mắt như mưa, tại sao mà đầu năm nay người phụ nữ nào cũng đều dũng mãnh hơn cả đàn ông vậy...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật đúng như vậy, càng viết thì càng thấy mơ hồ ~

Nhưng ở chương sau, Mạc sẽ cùng phong lưu nắm tay nhau bắt đầu điều tra (mặc dù không phải ‘cam tâm tình nguyện’ cho lắm...)

Vì thế, chung quy là trong việc điều tra sẽ có JQ, mọi người đều hiểu mà

Làm sao đại thiếu gia Tần ăn thịt nhiều lại có thể buông tha cho người ở bên cạnh như vậy chứ a

Hôm nay thật cực khổ, ăn quá bị đau bụng, trong lúc này một bên đánh chữ, còn một bên vừa chạy đi WC

Nhìn xem Cửu thật cực khổ, cực khổ quá, một hồi lại vẫn tiếp tục vừa đánh chữ vừa chạy đi WC, đưa ‘móng vuốt’ ra an ủi Cửu tội nghiệp đi T T.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Một chiếc xe Vol-vo màu đen đang khiêm tốn chạy trên đường cao tốc, Mạc Doanh Doanh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhanh cô nhìn thấy được dải đồng bằng trải dài, cô trầm mặc không nói.

Tất nhiên, khi Quách Anh đưa ra nhiệm vụ yêu cầu được thực hiện vào mấy ngày trước, Tần Hoài đã đưa cho cô danh thiếp của anh, cùng cô xác nhận rằng ba ngày sau sẽ bắt đầu.

Vì thế, trong ba ngày đó, Mạc Doanh Doanh đã hoàn thành toàn bộ các hạng mục công tác của mình, sau đó thu dọn đồ đạc của mình đứng dưới lầu của văn phòng luật sư Sở Sự Vụ, chờ một người đẹp trai lái một chiếc xe bình thường đến đón cô.

Đại thiếu gia Tần nhìn Mạc Doanh Doanh đứng cách đó chừng một mét, hai tay trái phải đều xách hành lý, có chút chần chừ: “Sao cô lại mang theo nhiều... quần áo như vậy thôi sao?” Bây giờ đang là mùa hè, nhưng trước hết bọn họ phải đi điều tra ở Trần Thanh Lan, thời gian cũng không thích hợp lắm, chỉ cần quần áo nhẹ nhàng đơn giản là được, mặc dù anh không biết tại biên giới Trung Nga thay đổi ra sao, nhưng Trần Thanh Lan là một trấn cổ xưa cũng không được coi là sâu uất cho lắm, như vậy không biết quần áo của cô có thích hợp với nơi đó không.

“Đem đủ rồi.” Đối với cô mà nói, thì nhất định phải mang theo các phương tiện để phòng thân, cùng với quần dài và áo ngắn tay là đủ rồi, chẳng lẽ anh chàng thiếu gia này nghĩ rằng cô cùng anh ta đi nghỉ phép sao?

Sau khi Tần Hoài mở cốp sau của xe, xách valy hành lý đi qua, kết quả tay anh run lên một cái không hề chuẩn bị trước, anh quay đầu yên lặng nhìn Mạc Doanh Doanh: “Thật sự là cô đã bỏ cái gì vào trong valy vậy, tên lửa đạn pháo hả?” Sao lại có thể nặng như vậy chứ.

Mạc Doanh Doanh mở cửa xe bên ghế phụ, yên lặng bình tĩnh ngồi vào chỗ, gật đầu nói: “Quả thật có tên lửa đạn pháo.”

“...” Tần Hoài đóng cốp sau xe lại, ngồi vào chỗ lái xe, cố gắng để cho bản thân trở nên thật thân thiện: “Cô Mạc, trong thời gian tới chúng ta phải cùng nhau ở chung một chỗ rất lâu, cho nên chúng ta vẫn nên đối với nhau thân thiện một chút đi...”

Nhìn gương mặt của người kia không mặn không nhạt, không có chút thay đổi nào, đại thiếu gia Tần quả thật rất muốn khóc nha...

Lúc này, cảm xúc của Mạc Doanh Doanh mới có một chút thay đổi, cô quay đầu nhìn Tần Hoài, làn da của người này so với con gái còn bóng loáng mịn màng hơn, cô đảo cặp mắt trắng dã: “Tôi tên là Mạc Doanh Doanh.”

“Tôi tên là Tần Hoài.”

“Năm nay 26 tuổi.”

“29 tuổi.”

“Hết rồi.” Phần tự giới thiệu ngắn ngủi của Mạc Doanh Doanh dừng lại ở đây.

Tần Hoài chớp mắt vài cái: “Còn những cái khác nữa mà.”

“Chẳng hạn như?”

“Giới tính.”

“...”

“Chiều cao?”

“...” Đây là tiếng lòng của Mạc Doanh Doanh đang kêu gào thảm thiết, cô đưa mắt nhìn Tần Hoài đầy giận dữ, Tần Hoài đành phải sờ mũi của mình, hình như hơi quá lỗ rồi.

“Ba vòng thi sao?” Khi nói đến đây, đôi mắt của người đàn ông bắt đầu lóe sáng.

Mạc Doanh Doanh ngoài cười nhưng trong lòng không cười trả lời: “34B”

Ngay lập tức, đại thiếu gia Tần đưa mắt tới gần, một mùi hương của nước hoa CK dành cho đàn ông làm cho Mạc Doanh Doanh khẽ nhủ mảy: “Làm sao vậy?”

Tần Hoài vuốt cằm nhìn người phụ nữ trước mặt, làm ra vẻ là một chuyên gia: “Tôi lại cảm thấy chỉ cỡ A thôi nha...” (Quỳnh: tui bó tay với anh này, không ăn đòn mới lạ)

Rốt cuộc, Mạc Doanh Doanh cũng không nhịn được nữa, một tay cô đẩy anh trở về lại vị trí lái xe: “Lái xe đi, chúng ta phải tranh thủ đến trấn Thanh Lan trước khi trời tối mới được.”

Trấn Thanh Lan nằm ở nơi biên giới Trung Nga, vốn dĩ là một nơi mua bán rất sầm uất, kỳ lạ ở chỗ là sau khi nhà họ La chuyển đi, lại trở thành vắng vẻ lạnh lùng, cũng ít người đến tham quan. Trước khi đi, Mạc Doanh Doanh đã tìm kiếm những khách sạn ở địa phương, kết quả tìm thấy nếu không có tên thì cũng là bị đóng cửa, bây giờ bọn họ tới đó cũng không biết phải nghỉ chân ở tại chỗ nào.

Nghĩ như vậy, Mạc Doanh Doanh cảm thấy trong bụng mình như sôi lên, hình như khi cô gặp người đàn ông này, thì mọi chuyện của cô sẽ lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó, hoàn toàn không thể đoán trước được hướng đi trong tương lai.

Đi thẳng một đường với tốc độ cao tới trấn Thanh Lan cũng không tệ, Tần Hoài lái xe rất nhanh, đến khi mặt trời lặn thì hai người cũng vừa vào khu vực thuộc tỉnh B, bảng báo hiệu trên đường cho biết bọn họ còn cách trấn Thanh Lan khoảng 246 km.

Sau một ngày chạy đường xa, Tần Hoài có chút mệt mỏi, liền bật đèn khẩn cấp, tắt xe vào bên đường cao tốc, Mạc Doanh Doanh nhìn về mặt mệt mỏi của anh, hỏi thăm dò chừng: “Hay là để tôi lái tiếp được không?”

Mặc dù nhiều nhất là nửa tiếng nữa sẽ đến nơi, nhưng tình trạng hiện giờ của Tần Hoài mà lái xe thì cũng không ổn lắm.

Tần Hoài với chủ nghĩa đàn ông liền xua tay: “Cô ngồi yên đó là được rồi.” Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ để cho phụ nữ lái xe chở mình đi. Bình thường khi đi hẹn hò, các thiên kim tiểu thư hay là những ngôi sao nổi tiếng đều hy vọng có thể được ngồi xe của đại thiếu gia Tần, và tất nhiên, nếu do anh đích thân lái xe thì càng không bao giờ xảy ra rồi.

Tần Hoài vẫn còn nhớ rõ trong một lần, anh nghe theo lời mẹ già ‘Thiên sơn đồng mộc’ của mình đi ăn tối cùng một cô thiên kim tiểu thư. Ngay lúc đó, cũng vừa đúng lúc tài xế của gia đình anh có việc bận, đại thiếu gia Tần đành phải hạ thấp sự tôn quý của bản thân, tự mình lái xe, cô tiểu thư kia xách túi xách Hermes đứng chờ anh ở trước cửa biệt thự, vừa thấy xe chạy đến, theo bản năng liền mở cửa ngồi vào băng ghế sau của xe.

Đến khi cô ta ngồi xuống xong xuôi mới phát hiện bên cạnh mình không có ai ngồi, cô tiểu thư kia hết sức ngạc nhiên, mở miệng liền hỏi: “Tài xế, anh Tần đâu?”

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tần Hoài mới nghiêng đầu xoay người lại, nhướn mày cười: “Cô đang hỏi tôi hả?”

Quả nhiên, cô tiểu thư kia rất xấu hổ, vội vàng chuyển chỗ ngồi từ phía sau lên phía trước bên cạnh tài xế, sau đó nói đầy cảm khái: “Ngồi ở đằng trước... Tầm nhìn cũng được rộng hơn rất nhiều nha.”

Vì thế, thật lâu về sau, từ người khác mà Tần Hoài mới biết, từ trước đến giờ cô tiểu thư đi với anh lần đó, cũng là chưa bao giờ ngồi vào chỗ bên cạnh tài xế.

Cho nên, trong lúc này mà Mạc Doanh Doanh lại muốn ‘chủ động xin đi giặt giũ’ đòi lái xe, ngoài ngạc nhiên ra, Tần Hoài cũng có chút do dự - - tuy nhiên anh đã lái xe hết cả ngày rồi, thật mệt chết đi được, nhưng để cho người phụ nữ này lái xe thì anh cũng thật mất phong độ rồi.

Mạc Doanh Doanh nhìn sắc mặt đang rối rắm của người đàn ông trước mặt, cũng không có kiên nhẫn nữa, cô liền mở khóa của xe một cái ‘xoạch’, nhanh chóng leo xuống xe, đi nhanh qua bên phía cửa tài xế của Tần Hoài, mở cửa xe, lúi đúi thiếu Tần đang trợn mắt há hốc mồm xuống xe.

Hoàng hôn ở phía Bắc, gió cũng mang theo một chút mát lạnh, đầu ngón tay của Mạc Doanh Doanh cũng chuyển lạnh, khi những ngón tay mềm mại chạm vào cổ tay của Tần Hoài, làm cho trong lòng anh không tự chủ được mà trở nên ngứa ngáy. Con gió bắc thổi bay những lọn tóc của Mạc Doanh Doanh, Tần Hoài không nhịn được muốn đưa tay vén những lọn tóc ra phía sau tai của cô, anh vươn tay ra, còn chưa chạm được vào tóc cô, đã nghe thấy giọng nói lạnh đậm của cô: “Tần Hoài, nhanh chóng đi qua bên kia ngồi cho tôi.”

Ở đây là đường cao tốc nha, thiếu gia này còn có tâm tình nhàn nhả đứng ở bên lề đường cao tốc tán tỉnh cô? Mạc Doanh Doanh hất tay anh ra, ngồi vào chỗ tài xế: “Nếu anh không lên thì tôi sẽ lái xe đi đó.”

Tâm tình mềm mại của Tần Hoài bị người phụ nữ không biết chút gì gọi là phong tình này cắt đứt.

Anh nhìn chiếc xe hơi đang nổ máy, quả thật Mạc Doanh Doanh này hoàn toàn có khả năng vứt bỏ một mình anh lại trên đường cao tốc này, anh mang bộ mặt xám xịt ngồi vào chỗ phụ bên cạnh tài xế, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, nói: “Thật ra thì tôi không có sao đâu.”

“Ừm.” Người kia cũng lười không có phản ứng gì với bộ dáng của anh: “Tôi ngồi không rảnh rồi cũng lâu rồi.”

“... Cô không cần phải miễn cưỡng.” Tần Hoài còn chưa nói dứt lời, thì người phụ nữ trước mắt anh đã đạp ga thật mạnh mẽ, xe của anh như con sóc lao ra ngoài.

“Mạc Doanh Doanh! Lái chậm lại một chút!”

Mạc Doanh Doanh kéo cửa kính xe xuống một chút xíu, tiếng gió gào rít bên ngoài át cả tiếng nói đầy nam tính của Tần Hoài, cô mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách mang theo sự lười biếng của một con mèo: “Bây giờ người lái xe là tôi.”

Dứt lời, tựa như chiếc xe SUV đang nặng nề thở dốc, lại giống như một con báo đen chạy thật nhanh, xẹt qua thành một đường thẳng tắp trên đường cao tốc.

Khi hai người đến trấn Thanh Lan thì trời cũng đã tối, tuy là mùa hè, nhưng trấn Thanh Lan nằm một góc ở phía bắc Trung Quốc lại rất hoang vắng, hoàn toàn không nhìn ra được không khí mùa hè tập nập náo nhiệt.

Toàn bộ của cái trấn nhỏ này đều là những tòa nhà của những năm sáu mươi bảy mươi, nhà trệt có mái ngói thấp, thời gian bọn họ đến nơi là khoảng bảy tám giờ, nhưng cái trấn nhỏ lại tiêu điều, hiếm hoi mới có một người đi lại trên đường.

Tần Hoài lấy ra Laptop của mình để lên mạng tìm kiếm khách sạn hay nhà trọ ở trấn Thanh Lan, Mạc Doanh Doanh lắc đầu: “Ở trong cái trấn nhỏ này không có nhà trọ hay khách sạn gì đâu, hoặc là sập tiệm, còn không thì cũng không hoạt động nữa.”

“... Vậy có nghĩa là mấy ngày tới đây chúng ta đều phải ngủ ở trên xe sao?” Bỗng nhiên Tần Hoài cảm thấy bất đầu đau nhức cả mình mẩy.

Mạc Doanh Doanh liếc anh một cái: “Đương nhiên không thể được rồi, nếu ngủ lại trong xe, vậy thì phải đi đâu để sử dụng toilet? Rồi phải thay quần áo như thế nào?”

Tần Hoài trầm mặc.

Mạc Doanh Doanh lấy bản đồ của trấn Thanh Lan từ trong túi xách ra, chỉ vào một điểm để anh nhìn: “Hiện giờ chúng ta đang ở phía tây của trấn, mà nhà cũ của họ La lại ở phía bắc của trấn, chúng ta phải lái xe qua đó, coi thử chúng ta có thể ở lại nhà cũ của họ La được không.”

Tần Hoài đẩy cửa xe bước ra ngoài, cảm giác được gió hiu hiu lạnh, lấy ra chiếc áo khoác từ cốp sau của xe, ném tới cho Mạc Doanh Doanh: “Mặc đi, có hơi lạnh.”

Mạc Doanh Doanh nghe lời khoác thêm áo, cũng đứng ngay trên ven đường quốc lộ, tiếp tục nói ra những phân tích của mình: “Nếu muốn điều tra chuyện của ba mươi lăm năm trước, như vậy nhất định chúng ta phải điều tra từ nhà cũ của họ La, dù sao thì đó cũng là manh mối duy nhất mà chúng ta có hiện giờ.”

“Nếu không biết gì hết mà đi vào, thì có thể chúng ta sẽ bứt dây động rừng.” Tần Hoài đưa ra nghi vấn.

“Cho nên, chúng ta phải suy nghĩ cho thật kỹ. Trần Thanh Lan không có người lạ, có thể chúng ta vừa mới vào trấn thì đã có người nhận ra rồi.” Mạc Doanh Doanh đánh giá khung cảnh hiu quạnh xung quanh, còn có ngôi nhà trệt cách đó không xa đang sáng lên ánh đèn màu cam và khói bếp vây quanh, cảm giác hình như có người đang âm thầm theo dõi mình.

Tần Hoài cũng có cảm giác giống như vậy, anh nhanh chóng ôm chặt bả vai của Mạc Doanh Doanh, để cho cô dựa vào trong ngực mình, nói nhỏ bên tai cô: “Có cảm giác được không? Có người đang theo dõi chúng ta.”

Mạc Doanh Doanh kéo tóc để che bớt khuôn mặt mình, dựa sát vào Tần Hoài, chìm vào vòng ôm của anh, thân mình thì căng thẳng, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh: “Cảm giác được, bây giờ chúng ta đi tới nhà lớn họ La đi, vào ở trong đó, như vậy có lẽ chúng ta sẽ an toàn hơn.” Dù sao thì tiếng tăm của La gia vẫn còn tồn tại ở nơi này, khi những người này ra tay cũng sẽ có một chút do dự.

Tần Hoài cảm thấy thật thỏa mãn khi có thể đường đường chính chính vuốt mái tóc đen bóng mềm mại của Mạc Doanh Doanh, nói: “Lên xe đi, chúng ta phải đi ngay.”

Hai người ngồi trên xe, lái về hướng nhà lớn của họ La, dọc theo đường đi, Tần Hoài hỏi: “Đến lúc đó, nếu có người hỏi về thân phận của chúng ta, thì nói là chúng ta tìm địa điểm mới lạ để hưởng tuần trăng mật được không?”

Gương mặt ngàn năm không đổi của Mạc Doanh Doanh trong phút chốc cũng giật nhẹ: “Vì vậy bây giờ chúng ta trong vai trò vợ chồng?”

Tần Hoài nhìn biểu tình biến hóa trên mặt cô, trong lòng cảm thấy thật thoải mái, một tay anh chống tay lái, còn lại một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mạc Doanh Doanh: “Đúng vậy, nhìn qua thì thấy vợ chồng sẽ làm người ta tin tưởng hơn là làm anh em.”

“Tần Hoài, anh không muốn cánh tay của mình nữa sao?”

“Mạc Doanh Doanh, cô có chút xiu dịu dàng nào không vậy?”

Phía sau cây cỏ thụ cách đó không xa, một bóng dáng màu đen từ từ đi tới, gương mặt của người con gái trắng xanh lẫn trong bóng đêm lại càng thêm hung dữ, cô lấy điện thoại ra, hình như đang bấm số điện thoại: “Đã có người mới vào trấn rồi.”

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Nếu theo quan hệ vợ chồng mà nói thì bọn họ phải ở chung một phòng?

Nếu trong nhất thời Tần Hoài nổi lên thú tính mà nói...

Được rồi, tôi thích các sự kiện quý dị ở tại ngôi nhà cổ, phối hợp với một vài chi tiết ái muội nhỏ nhỏ nữa

Bị viêm dạ dày cấp tính... Tôi thật khổ quá đi, đêm qua, lẫn qua lộn lại cả một đêm cũng chưa ngủ...

Vậy mà vẫn có thể cập nhật sớm như vậy, tôi thật tự hào kiêu ngạo a

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nhà lớn của họ La nằm ở Trấn Bắc của trấn Thanh Lan, là một gia tộc lớn có tiếng tăm lừng lẫy cả trấn Thanh Lan, thậm chí vang danh cả tỉnh A.

Xây dựng sự nghiệp từ việc may giày theo thủ công, nắm bắt được thời cơ vùng lên trên thương trường vào thời kỳ cuối thập niên 90, thành công nắm giữ vị trí đứng đầu trong lĩnh vực sản xuất giày của Trung Quốc. Từng có người tiên đoán rằng, khi sự hưng thịnh đạt tới mức cao nhất, cũng là lúc bắt đầu suy yếu, xem ra nhà họ La có giàu có tới đâu cũng chỉ tới đời thứ ba mà thôi.

Nhưng dường như lời tiên đoán này cũng không chính xác, từ thời mở đầu dân quốc, nhà họ La bắt đầu sự nghiệp từ một tổ hợp may giày theo dạng gia đình cho đến nay, trải qua những mưa gió xoay chuyển mà bất kể người nối nghiệp đảm đương gia tộc là ai, thì đều cố gắng đưa nhà họ La đến đỉnh cao của hưng thịnh, càng làm cho người ta thêm chú ý - đặc biệt là người hiện giờ đang nắm giữ nhà họ La lão phu nhân Quách Anh, càng làm những đôi giày theo tinh xảo đã hàng trăm năm của La gia được quốc tế biết đến.

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh lái xe khoảng 15 phút từ trấn Tây chạy đến trấn Bắc, không thể không nói, trấn Thanh Lan nằm ở tại biên giới mật dịch nhưng lại là một trấn hết sức quanh quẽ, chuyện này thật sự rất hiếm thấy, trên đường đi tới nhà tổ của họ La, hầu như hai người không gặp bất cứ một người nào trên đường, cho dù có thấy được người thì cũng là cảnh tượng những người nam nữ trẻ tuổi ăn mặc như những thập niên đầu thế kỷ lại hết sức vội vàng, chỉ có một chỗ náo nhiệt duy nhất ở trung tâm của trấn nhỏ này là có thể nghe được tiếng cười giòn giã ngẫu nhiên của những đứa bé.

Tần Hoài nhìn dọc theo đường đi rất hoang vắng, lại ra về thần bí hỏi Mạc Doanh Doanh: “Cô thử nói xem, trấn nhỏ này có giống như là bị một kẻ giết người hàng loạt biến thái tấn công, hay là bị một đám xác chết biết đi tập kích hay không hả?”

Mạc Doanh Doanh nhủ đầy hứng thú: “Xác chết biết đi? Anh cũng xem Tần Giang hả?”

Tần Hoài nháy mắt mấy cái, hết sức mơ hồ, cũng bị cô thay đổi đề tài: “Tần Giang là cái gì vậy?”

“...” Mạc Doanh Doanh hít thở thật sâu, cố gắng nặn ra một nụ cười nhẹ: “Anh Tần à, chú ý lái xe đi.” Đường xá ở đây chật hẹp, cô không muốn chiếc xe duy nhất của hai người bị đụng hư, tới lúc đó thì cô chỉ còn cách là phải lội bộ bằng chân của mình để đi truy tìm chân tướng rồi.

Bất quá, Mạc Doanh Doanh quay đầu nhìn bên ngoài cửa xe, bây giờ là ban đêm, chắc nơi này không có nhiều nhà máy công nghiệp nặng, bầu trời một màu đen như mực, những ngôi sao sáng như những chấm nhỏ che kín phía chân trời cũng từ từ tắt dần tạo thành từng đốm ánh sáng nhu hòa lấp lánh.

Trong bóng đêm, Tần Hoài dùng một tay vịn tay lái, chuyên tâm lái xe, đôi mắt giống như đá quý đen tinh tế hết sức chuyên chú, nhưng cũng chứa đầy cảm giác an bình.

Mạc Doanh Doanh thở dài, thật sự không thể ngờ được sẽ có một ngày như vậy, cô và người đặc cảnh mà cô ghét nhất lại trở thành bạn đồng hành cùng ngồi trên một chiếc xe, càng không thể ngờ là vào một đêm yên tĩnh, dưới một bầu trời đầy sao sáng như vậy, và người đàn ông bên cạnh lại rất trầm mặc.

Lần cuối cùng mà cô có thể ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đầy sao như vậy mà không có một chút lo lắng hay dè chừng là lúc nào nhỉ? Mạc Doanh Doanh không nhận được, cố gắng nhớ lại những kỷ ức trước kia, chắc là vào những năm trước khi cô gia nhập vào CASTA. Khi đó cô vẫn còn chưa biết được thân phận thật sự của Reagon, cô lại hết sức mơ hồ và hồ đồ biết ơn ông ta vì đã cho cô cơ hội để tiếp tục học hành.

Vào năm Mạc Doanh Doanh mười ba tuổi, Reagon đã nhận nuôi cô từ một trại trẻ mồ côi ở tại thành phố San Francisco nước Mỹ, cô vẫn còn nhớ rất rõ đó là một đêm trời oi bức ẩm ướt, với thân phận hợp pháp cùng điều kiện của Reagon thì ông ta có thể nhận nuôi một đứa bé gái, lúc đó ông ta còn trẻ tuổi đẹp trai hơn bây giờ, dáng người lại cao ngất, khí chất thì cao ngạo, làm cho những bé gái khác ở Cô Nhi Viện đều trốn sau cửa sổ, yên lặng nhìn lên ông ta, lại than trách số phận thật không công bằng.

Từ trong những bé gái ăn mặc sạch sẽ từ tế, ông ta đã chọn ra Mạc Doanh Doanh, một cô bé trầm mặc lại thêm vào áo quần lam lũ, sau đó ông ta dẫn cô đi.

Khi đó cô đã hỏi ông ta vì sao ông ta lại lựa chọn cô. Ngẩng đầu lên, bầu trời lúc đó đầy những ngôi sao sáng, dường như những ngôi sao đó cũng đang nháy mắt với đứa trẻ mồ côi vừa mới được nhận nuôi, cô nhớ thật kỹ bóng đêm của năm đó, cũng nhớ thật kỹ hình bóng của người kia.

Câu trả lời của Reagon cho đến nay đối với Mạc Doanh Doanh thì vẫn như là mới xảy ra, ông ta nói, viện trưởng nói với ông ta rằng cô là một trong những đứa bé gái trầm mặc nhất, nhưng cũng quật cường nhất, không bao giờ chịu thua bất cứ ai, mà ông ta thì cần người như cô.

Bởi vì ông ta cần, cho nên cô đều phải hoàn thành, chỉ đơn giản như vậy.

“Tới rồi.” Tần Hoài dừng xe dưới một gốc cây cổ thụ cách ngôi nhà cổ không xa, hai người ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn ngọn đèn màu cam của ngôi nhà cổ đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo trong bóng đêm.

Gió đêm thổi mạnh làm hai cái lồng đèn màu đỏ ở trên có chữ La treo trước cổng lớn của nhà tổ họ La xiêu xiêu vẹo vẹo, trước cửa lớn được sơn màu đỏ bày hai cái cây hai bên cũng bị gió thổi nghiêng ngả, nhìn qua thấy thật tiêu điều.

Tần Hoài đưa mắt nhìn Mạc Doanh Doanh, hỏi: “Bây giờ đi xuống sao?”

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: “Bây giờ đã tám giờ rồi, cho dù đã mệt mỏi cả một ngày cũng không có nào điều tra tiếp được, vậy chúng ta đi vào, nói là hai vợ chồng xin ở nhờ đúng không?”

Tần Hoài bật cười thật to rất lưu manh, đôi mắt đào hoa lóe sáng đầy mê hoặc nói không nên lời: “Tất nhiên rồi, phải nhớ rõ gọi tôi là ông xã đó, có biết không?”

Mạc Doanh Doanh bị bộ dáng đùa cợt lưu manh của anh làm cho không thể nhịn được cười, cô liếc xéo anh một cái, vẻ lạnh lùng lúc trước cũng từ từ biến mất: “Bình thường rõ ràng tôi đều gọi là ‘xác chết’ nha.”

Tần Hoài chau mày, bày ra thái độ không có một chút nề hà: “Bà xã ở trên, anh xin cúi đầu chào em vậy.” (quynhle2207—diễn đàn)

Cô đưa tay bắt lấy cái đầu chó săn lớn của người nào đó đang từ từ nhích lại gần mình, đẩy ra, Mạc Doanh Doanh xoay người xuống xe: “Đại thiếu gia Tần à, mỗi ngày mỗi đêm anh đều có thể cúi đầu chào hết hậu cung ba ngàn người của anh sao? Phải cẩn thận một chút thì hơn, đừng để đến cuối cùng, chẳng những không thể thành công tiếp tục ‘có công mài sắt có ngày nên kim’, mà hai chân lại không thể cử động được nữa thì tới lúc đó chỉ có thể dùng tám thân tàn nhưng ý chí vẫn kiên định mà tự an ủi chính mình thôi.” (Quỳnh: mình nghĩ ý của chị là anh phong lưu quá cuối cùng chẳng những không thể tiếp tục ‘mài mài quá độ’ mà hai chân cũng không bước nổi.)

Giọng nói của cô phai nhạt trong gió, Tần Hoài cũng xuống xe theo, không cam lòng yếu thế trả lời lại: “Cho dù là ‘có công mài sắt, có ngày nên kim’ thì có tệ hơn đi nữa thì cũng đã từng cứng rắn, cô Mạc à, cho dù là người đẹp cao 1m7 có biến thành 1m65 khi về già, thì cũng có thể chứng tỏ rằng người ta cũng đã từng rất cao nha.”

Anh chàng chỉ biết rằng mình đã thành công tìm ra được nỗi đau của Mạc Doanh Doanh, liền đã kích không chút do dự.

Tần Hoài còn nhớ rõ người ba vĩ đại của anh đã dạy rằng, đối đãi với kẻ thù cũng phải tàn khốc giống như quét lá mùa thu.

Chỉ nghe ở cốp sau của xe có tiếng va chạm thật lớn, con mèo nhỏ đang xù lông hung hăng mở cốp xe: “Tần Hoài, tới đây lấy đồ đi!”

Đại thiếu gia Tần từ từ chậm chạp đi qua, dường như muốn chứng minh ta đây có dáng người to lớn, liền cố gắng rướn người lên: “Đã biết rồi, cô Mạc!”

Vừa nói xong, lại bổ sung thêm: “Cho dù không gọi là ông xã, cũng nhớ đừng gọi là ‘xác chết’ nha.”

“...” Mạc Doanh Doanh yên lặng xách túi đi về phía trước, lấy cái túi xách du lịch nặng chịch của mình đưa cho Tần Hoài: “Xác chết à, cái này thì phải nhờ anh giúp đỡ rồi.” (quynhle2207—diễn đàn)

“...”

Mạc Doanh Doanh đi trước hướng về phía cửa lớn, cầm lên chiếc vòng bằng đồng lạnh lẽo được sơn màu đỏ ở cửa lớn, từng tiếng gõ lên trong bầu không khí ban đêm rất yên tĩnh có vẻ như hơi bất thường, đợi đến khi Tần Hoài xách theo hai túi xách lớn cùng với một cái valy đi đến trước cửa, đã nghe tiếng bước chân thong thả ở trong nhà truyền tới, Mạc Doanh Doanh cũng đã không gõ cửa nữa.

“Có người đang đi đến?” Tần Hoài và cô liếc nhìn nhau.

Mạc Doanh Doanh mím môi: “Ừ.”

Một tiếng ‘két’ vang lên, cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ được sơn đỏ từ từ mở ra một khe hở nhỏ, lồng đèn treo trước cửa phát ra ánh sáng u ám, một đầu tóc bạc trắng bù xù theo sau là một gương mặt già nua đầy nếp nhăn nhô ra từ sau khe cửa, giọng nói khàn khàn thật khó nghe, giống như cổ họng bị làm tổn thương không nói được: “Hai người có việc gì không?” Người đó lộ đầu ra hỏi

Mượn ánh sáng le lói từ ngọn đèn, Mạc Doanh Doanh đánh giá đây là một ông lão đã hơn sáu mươi tuổi, đôi mắt đã mờ đục, sắc mặt vàng như nến, tuy quần áo cũng có thể cho là sạch sẽ, nhưng lại rất cũ, cô có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng lại không thể nói được không thích hợp ở chỗ nào.

“Xin chào ông.” Dù sao thì Tần Hoài cũng giỏi giao tiếp hơn Mạc Doanh Doanh, anh ôm cô vào trong ngực mình, ăn đậu hũ của cô hết sức ‘quang minh chính đại’: “Chúng cháu từ thành phố H đi hưởng tuần trăng mật, khi đến chỗ này mới biết ở đây không có khách sạn hay nhà trọ nào hết, cho nên bọn cháu mới tìm một nhà nào để xin ở tạm mấy ngày.”

Lúc này ông lão đã bước cả người ra ngoài, Mạc Doanh Doanh mới phát hiện được ông ta ốm yếu đến nỗi chỉ giống như một bộ xương, cả người giống như một tờ giấy mỏng, chỉ cần gặp lại là có thể bị rách làm hai.

“Đến trấn Thanh Lan để hưởng tuần trăng mật à? Các cô cậu trẻ tuổi lại có sở thích thật thú vị mà.” Ông ta cười lên với chất giọng trầm thấp, gió đêm lại thổi qua, làm cánh cửa rung động vang lên tiếng ‘keng két’ ... Nhìn hai người Tần Mạc đang đứng trầm mặc, ông lão tự giới thiệu nói: “Tôi là La Trương, là người trong coi nhà của họ La. Đây là nhà tổ của họ La ở trấn Thanh Lan, hiện tại không có ai ở đây hết, chỉ có tôi và cháu gái ở đây thôi, nếu hai người không chê thì có thể vào ở tạm.”

Nói xong, ông ta liền bước lùi về sau một chút, xoay người, thong thả đi vào nhà.

“Không ngại.” Tần Hoài vội vàng nâng hai túi xách lên, để cho Mạc Doanh Doanh kéo theo valy quần áo, coi như hai người đã thành công bước vào nhà tổ của họ La.

Không giống với to lớn ở bên ngoài, vừa bước vào trong nhà có thể cảm giác được đây là một ngôi nhà đã rất cũ lại vắng vẻ, ở chân tường đặt một số đồ vật linh tinh, cô đại cũng không có ai quan tâm, còn có những cửa sổ giấy đã bị rách, nếu không phải nhìn thấy Tần Hoài đang xách hai cái túi xách hiện đại đi ở phía trước, thì trong khoảnh khắc bước vào nhà tổ của họ La, thật sự Mạc Doanh Doanh đã cho rằng mình có khả năng đã xuyên về năm mươi năm trước

Đi ngang qua sảnh chính đã phủ một lớp bụi thật dày, ông lão xách theo một chiếc đèn lồng sáng le lói đi qua một hành lang gấp khúc, hướng về phía viện viện.

Trên cổng vòm bằng đá của biệt viện có ba chữ to rất tinh xảo đã ngả màu: viện Yên La.

Mạc Doanh Doanh đứng ở trước cửa viện, cô bỗng nhớ lại thời gian sau khi được Reagon nhận nuôi, nhớ tới cảnh tượng khi người đàn ông kia dạy cô học tiếng Trung

Đó là một ngày mùa xuân ấm áp, ông ta ngồi tại bàn học ở cạnh cửa sổ để xử lý công việc, gương mặt giống như được gột tía qua dưới ánh mặt trời rất xinh đẹp tựa như một vị thần, mà cô đang ngồi trên thảm cỏ, lên nhìn ông ta, dáng người non nớt, cất giọng nói đáng yêu: “Phượng các long lâu liên tiêu hán, ngọc thụ quỳnh chi tác yên la.” (*)

*Quỳnh: đây là hai câu trong bài thơ “Phá Trận Từ” của Lý Dục

Từ thập niên lai gia quốc,

Tam thiên lý địa sơn hà.
Phượng các long lâu liên tiêu hán,
Ngọc thụ quỳnh chi tác yên la.
Kỷ tăng thức can qua
Nhất đán thân vi thân lỗ,
Thâm yêu Phan mấn tiêu ma.
Tối thị thương hoàng từ miếu nhật,
Giáo phường do tấu biệt ly ca.
Huy lệ đối cung nga.
Dịch thơ:
Bốn chục năm rồng xã tắc,
Ba ngàn dặm thắm sơn hà.
Gác phượng lầu rồng vút vân Hán,
Lá ngọc cành vàng rủ yên la.
Chưa từng biết can qua.
Một sớm hàng thân lơ lảo,
Vóc gầy làn tóc sương pha.
Nhất lúc bang hoàng từ tạ miếu,
Giáo phường còn tấu khúc ly ca.
Gạt lệ đối cung nga.

(Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn)

Vì thế, chờ đến khi cô kịp phản ứng, lấy lại tinh thần thì đã giống như trải qua trăm năm, tựa như chưa bao giờ biết đến can qua.

Viện lớn Yên La giống như đã từng là khuê phòng của một cô nương nào đó, những đình đài lầu các đều rất tinh xảo, ông lão dẫn họ tới phòng ngủ của biệt viện, mở ra khóa sắt đang khóa chặt cánh cửa ra vào, một cánh cửa được mở ra, phía sau là một lớp bụi dày, làm cho ba người chỉ hít phải một chút, đã phải ho sặc sụa.

“Bốn tháng trước vẫn có người ở đây, chắc bây giờ ngoại trừ phòng của tôi và cháu gái, thì đây là căn phòng sạch sẽ nhất rồi.” Ông lão nói như giải thích.

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn căn phòng, có thể thấy được những phòng còn lại chắc cũng bụi bặm đến nỗi không thể ở được rồi.

Ông lão mở một ngọn đèn trắng trên cao ở một góc phòng, trong phòng bỗng nhiên sáng trưng làm cho hai người trong phút chốc không kịp thích ứng: “Giường hơi nhỏ, chắc cũng có thể ngủ chung được?” Ông ta hoài nghi nhìn hai ‘vợ chồng mới cưới’ đang đứng cách nhau ở một khoảng cách nhất định.

Tần Hoài nhú mắt lại, môi mỏng quét xuống, nở ra một nụ cười: “Tất nhiên là không có vấn đề rồi.” Nói xong, lại ôm cái eo nhỏ của Mạc Doanh Doanh, tay đang còn ở trên lưng bất ngờ di chuyển xuống dưới một chút - - phía dưới lưng là cái gì đây...

Khóe miệng Mạc Doanh Doanh giật nhẹ, thâm nghĩ trong lòng: lần thứ ba rồi nha.

Hừ, đợi đó đi, xem cô có đánh tên quý hào sắc này một trận toi đời hay không, để cho anh ta biết không phải dễ dàng ăn đậu hủ của cô được đâu.

Và tất nhiên, thật lâu về sau này, rốt cuộc thì đại thiếu gia Tần cũng hiểu rõ rằng có loại phụ nữ mà mình không thể ăn đậu hủ được, bởi vì trong đó giống như có chất gây nghiện, ăn một lần sẽ nghiện, không thể nào ngừng lại được.

Ông lão xoay một vòng, sau khi dặn dò rõ ràng mọi thứ liền đóng cửa rồi đi.

Trong biệt viện yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng gió thổi vù vù bên ngoài. Mạc Doanh Doanh đứng ở bên cạnh giường, lau sạch sẽ bụi bặm ở chỗ mép giường, thay đổi chăn nệm một lần nữa, sau khi trải xong chăn nệm, thì Tần Hoài cũng đã dọn xong nhà vệ sinh trong phòng ngủ gọn gàng. Đứng tưởng bộ dáng của đại thiếu gia Tần giống như mười ngón tay không đụng nước, kỳ thật khi ở trường quân đội, vì có thể mang đến vẻ vang cho nhà họ Tần, có một khoảng thời gian Tần Hoài đã tự rèn luyện mình đến mức khổ không thể nói nổi.

Sau khi mọi thứ đã ngay ngắn gọn gàng, Mạc Doanh Doanh nhìn quanh một vòng, cuối cùng đưa ra nhận xét: “Nói chung là cũng có thể để cho người ở.”

Chỉ là, đợi đến lúc hai người xong xuôi, một người ngồi ở trên giường, một người ngồi trên ghế gỗ, cả hai đưa mắt nhìn nhau, thì mới ý thức được một vấn đề, hay có thể nói Tần Hoài đã nhận ra vấn đề này từ sớm.

Ở chung một phòng, không sao hết, nhưng chỉ có một cái giường, mà lại là một cái giường nhỏ xíu, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm, ánh mặt trời trong trần nhỏ xuyên qua khe hở của sổ bằng giấy tinh xảo chiếu từng tia nắng rời rạc vào trong căn phòng cổ xưa, trên chiếc giường nhỏ hẹp bằng gỗ, bóng dáng xinh xắn yên lặng trở mình, sau đó tiếp tục ngủ.

Ở một góc phòng, trên chăn nệm êm ái, Tần Hoài đang co rút nửa người nằm trên chăn nệm, mái tóc đen mềm mại đang nửa che đầy đôi mắt xinh đẹp đào hoa của anh, chiếc mũi cao thẳng tắp cùng với đôi môi hơi mỉm cười, làm cho anh mặc dù đang ngủ nhưng vẫn rất anh tuấn đẹp trai.

Chỗ hành lang gấp khúc bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân thong thả, giống như là sự ma sát rất nhỏ của giày vải mềm mại cùng với mặt đất.

Đột nhiên Tần Hoài mở mắt, cảm giác được tiếng bước chân càng ngày càng gần, lập tức xoay người rời khỏi chăn nệm, xoải vải bước tới giường gỗ mà Mạc Doanh Doanh đang ngủ, giật nút áo của áo lót ra, vải tiếng lộp cộp vang lên, những móc khóa tinh xảo của áo trong cũng rơi xuống đất.

Mạc Doanh Doanh cũng bị giật mình tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền thấy được cảnh tượng hết sức sống động.

Dáng người của Tần Hoài thuộc vào loại cao cấp nhất, vai rộng, eo thon, ngay cả thất lưng của người mẫu nam hạng nhất cũng kém xa anh, thêm vào đó là làn da mịn màng, non mềm, bóng loáng giống như da của con gái, Mạc Doanh Doanh vừa mở mắt ra, chưa kịp phòng bị, đã thấy được làn da sáng bóng trong ánh nắng sớm rải rác trong phòng.

Cô vừa muốn hỏi anh là đang phát con diên sao, thì đã Tần Hoài kéo ra một góc chăn nhỏ của cô, cởi quần áo trong quăng qua một bên, nhanh chóng chui vào trong chăn của cô, hai tay chống hai bên bả vai của cô, cả người anh bao trùm lên trên cơ thể của cô.

Mạc Doanh Doanh cảm giác được nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể đang ở trên người mình, làm cho nhiệt độ trong chăn chỉ trong chốc lát đã trở nên nóng rực, cô nhìn Tần Hoài với ánh mắt hoài nghi không rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thấy người kia mỉm cười nhìn cô, đôi mắt đa tình ương ương, như chứa đựng những giọt sương của buổi sớm mai.

Rất nhanh, những nghi hoặc của cô đã được trả lời.

Gần như cùng một lúc khi Tần Hoài chui chăn của cô, thì cửa gỗ không được khóa ở bên trong đã bị người khác đẩy ra, cũng trong khoảnh khắc nháy mắt này, Tần Hoài cúi đầu, hôn lên đôi môi đang hé mở của Mạc Doanh Doanh ngay trước mặt người vừa bước vào.

Thật sự thì hương vị ngọt ngào ngoài dự liệu của anh, Tần Hoài thấy người phụ nữ ở phía dưới anh đang vùng vẫy, liền dùng hai đùi mình đè cô lại, một tay nắm lấy eo cô, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người đang đứng ở cửa, dịu dàng mút lấy đôi môi mềm mại của Mạc Doanh Doanh.

Thấy đối phương không hề e dè một chút nào cứ tiếp tục lấn tới trên người mình, Mạc Doanh Doanh giận dữ, nhưng lại không dám vùng vẫy mạnh hơn, chỉ có thể mò tới eo của Tần Hoài bằng đầu ngón tay, ra sức nhéo phần thịt non ở eo anh, làm cho anh phải dừng lại.

Tần Hoài bật ra tiếng cười trầm thấp, nhất thời thả ra đôi môi kiều diễm đang bị anh mút vào, chỉ nghe tiếng lạch cạch, một tay anh cởi bỏ dây nịt trên eo mình, ném nó từ trong chăn ra ngoài.

Mạc Doanh Doanh cứng đờ, cô cảm giác được bộ phận nào đó của người kia đang rộn rạo hưng phấn, gát gao chống lên người cô, cô lại không có chỗ để lui, chỉ có thể dùng ánh mắt để ám chỉ với anh: diễn thật tốt để người ở cửa coi thôi, cũng không cần anh làm thật mà.

Thật sự Tần Hoài cũng không muốn để cho người khác nhìn hình ảnh xuân cung sống động trực tiếp như vậy, chỉ có điều hương vị đôi môi cô lại ngọt ngào ngoài ý muốn của anh, làm cho anh không thể kìm chế được.

Một đầu tóc lộn xộn của anh thò ra từ trong chăn, nhìn người đang đứng ngược chiều ánh sáng ở cửa, nói: “Bà xã của anh lại xấu hổ ngượng ngùng nữa

rồi.”

Câu nói này giống như một thần chú ma thuật, làm cho cô gái nhỏ đang đứng ngơ ngác ở cửa phục hồi lại tinh thần ngay lập tức, cô ta nhìn bả vai thanh tú của người đàn ông trong chăn, ánh mắt tùy ý, còn có đôi môi vừa trải qua nụ hôn nồng nhiệt mà đỏ ửng, trong nháy mắt, tim cũng đập thật nhanh, bị anh nhìn thoáng qua làm cho cả người nóng lên, bước chân vội vã, để chậu đồng chứa nước hơn phân nửa trong tay mình xuống, giọng nói run rẩy: “Ông nội bảo tôi đem nước rửa mặt tới cho các người... Tôi, tôi phải đi rồi.” Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy cô gái nhỏ chạy ra ngoài một cách vội vàng.

Tần Hoài thờ dài, những cô gái trong trấn nhỏ này vẫn còn rất đơn thuần chất phát, xem cái người đang ở trong lòng anh này, ngoại trừ gương mặt hơi đỏ một chút thì cảm xúc cũng không có thay đổi nhiều.

“Bà xã, chúng ta tiếp tục chứ?” Anh chuyển động phần hông để ám chỉ, ngăn lại cơ thể mềm mại của Mạc Doanh Doanh.

Thấy nguy cơ đã qua, bây giờ Mạc Doanh Doanh mới nhớ tới nụ hôn vừa mới trải qua, tay chân cô hơi mất sức một chút, nhưng vẫn không hề lưu tình đập người nào đó quần áo không chỉnh tề xuống đất.

Cô nhìn Tần Hoài đang ngồi trên nền xi măng, lướt qua chỗ nổi cộm trên quần tây của anh, cười như có như không, nói: “Đại thiếu gia Tần nên tự mình giải quyết cho tốt đi.”

Thật sự cô không thể coi nhẹ cái bộ phận ‘nhất trụ kinh thiên’ nào đó rồi, chẳng lẽ tên đàn ông này bất cứ lúc nào hay bất cứ đâu đều có thể động dục được hay sao?

Hình như Tần Hoài cũng nhìn ra nghi hoặc của cô, không hề xấu hổ một chút nào, giải thích: “Buổi sáng là thời điểm mà đàn ông dễ dàng hưng phấn, có thể ở cùng một người đẹp như cô Mạc vào sáng sớm, càng làm cho anh em nhỏ của anh thêm hưng phấn hơn nữa.”

Nhìn biểu tình của Mạc Doanh Doanh như không có gì, Tần Hoài nhún mày, ánh mắt cũng bắt đầu toát ra sự liễu lĩnh: “Cô Mạc muốn nhìn anh tự mình giải quyết hả?”

Vừa nghe xong, Mạc Doanh Doanh lập tức quay người xuống giường, khoác áo choàng lên vai, cầm lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân, bước ra ngoài: “Không được phát ra tiếng động, sau khi làm xong thì phải tự mình dọn dẹp sạch sẽ!”

Nhìn người phụ nữ bùng cái thau đồng đi xa, tròn mắt của Tần Hoài đảo một vòng, không phải người phụ nữ này thật sự cho rằng anh muốn ‘tự mình giải quyết’ tại nơi này chứ?!

Mạc Doanh Doanh bùng thau đồng đến bên trong viện, đặt thau đồng lên bàn đá ở trong tiểu viện, hoa văn khắc trên bàn đá rất đẹp và tinh xảo, chỗ nổi lên, chỗ lõm xuống, rất cầu kỳ, nhưng cũng lịch sự tao nhã, cô nhúng hết tay mình vào trong bồn nước trong vắt, có lẽ đây là nước được lấy từ giếng, lạnh đến thấu xương, cho dù lúc này đang giữa mùa hè, nhưng Mạc Doanh Doanh cũng không thể nhịn được mà rung mình một cái, càng cảm thấy ngôi nhà cổ này thật âm trầm đến rợn người.

Vì cô mệt mỏi cả ngày, nên đêm qua ngủ thật say, chỉ mơ hồ tỉnh dậy một lần sau nửa đêm, lúc ấy, cô đắp trên người mình một tấm chăn mỏng, nhưng cô vẫn cảm giác được đầu mũi chân của mình rất lạnh, giống như bây giờ, ban đêm ở trấn Thanh Lan, gió thổi gào rít xuyên qua cửa sổ giấy, sự lạnh lẽo âm u cũng bao phủ, với cảm giác của mình, cô có thể khẳng định ngôi nhà này có gì đó không đúng, nhưng Mạc Doanh Doanh lại vô cùng mệt mỏi, đầu óc cũng hồ đồ, không có cách nào hơn là trở mình ngủ tiếp.

Ngay lúc này, một thau nước trong vắt lạnh buốt làm cho cô nhớ tới những chuyện đêm qua ngay lập tức, còn có những bước chân của cô gái nhỏ tên Khinh Doanh vào sáng nay, cô là người tập võ, Tần Hoài cũng vậy, cho nên hành động của hai người nhanh nhẹn, bước chân đi rất nhẹ cũng không có gì kỳ lạ, giống như trong truyện võ hiệp có cái gọi là ‘lăng ba vi bộ’ cũng không phải là chuyện bịa đặt, cho nên khi một người có một nền tảng võ công nhất định, thì bước đi so với người bình thường nhẹ hơn rất nhiều. Cô bé kia quả thật có võ công, cho dù lúc ấy hơi thở của cô bé có chút bất ổn bởi vì sự mờ ám của Tần Hoài, nhưng cô có thể cảm giác được rất rõ ràng bước chân rất nhẹ nhàng của cô bé khi rời đi.

Thậm chí còn nhẹ nhàng hơn so với G1897 vẫn luôn ở bên người cô.

Ở bên này, cô đang từ từ nhớ lại, thì nghe ở phía sau vang lên một tiếng ‘két’, giọng nói lười biếng của Tần Hoài vang lên từ sau lưng cô: “Mạc Doanh Doanh, anh không thoải mái chút nào.” Giọng nói của đại thiếu gia Tần vốn rất êm tai, trầm thấp lười biếng giống như tiếng đàn đại hồ cầm (*) hay nhất, ngay lúc này lại có chút ủy khuất càng thêm mê hoặc người khác, tuy nhiên lại nói những lời không được đứng đắn.

(*Quỳnh: đàn đại hồ cầm là loại đàn giống violin, nhưng lớn hơn rất nhiều, bạn nào muốn coi hình thì lên google nha.)

Mạc Doanh Doanh cũng không quay lại, chỉ vắt khăn tay cho ráo nước rồi bắt đầu rửa mặt: “Không được thoải mái thì uống thuốc đi, nhưng nghe nói là lá máy bay quá sức sẽ ‘gây cánh’, mềm nhũn như chân tôm..”

Vốn Tần Hoài đang yên đang lành đi tới, giờ phút này nghe được lời nói chẳng chút xao động nào của cô, ngay lập tức bước chân cũng lao đảo, vừa đúng ngay lúc Mạc Doanh Doanh quay đầu lại, nhìn anh ý vị thâm trường nhếch môi: “Thấy chưa, anh Tần nên cẩn thận một chút đi.”

Ngay lúc này, Tần Hoài chỉ muốn cắm đầu vào cái chậu nước rửa mặt cho xong, người phụ nữ này, anh, anh, anh, điểm mấu chốt ở đây không phải là anh ‘lá máy bay’ nha!!

Mạc Doanh Doanh vỗ vai anh ra dáng mình hiểu rõ ràng, vốn đang định an ủi anh thêm vài câu nữa, nhưng chợt phát hiện một bóng dáng màu tím nhạt ẩn sau rừng cây cách đó không xa.

Nếu cô nhớ không lầm - - thì hình như cô bé kia mặc quần áo màu tím? Mạc Doanh Doanh nhớ lại cô bé mà mình vô tình nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, cô dựa vào Tần Hoài hết sức thân mật, nói bên tai anh: “Khắp nơi trong tòa nhà này đều rất kỳ lạ.”

Tần Hoài hiểu ngầm, nhẹ đưa tay ôm cô vào trong lòng mình, vành tai và tóc mai chạm vào nhau: “Đã biết rồi, hôm nay chỉ đành phải đi đến những nơi khác xem thế nào, trước khi mất tích lão gia họ La thích nhất là đến quán trà.”

“Vậy làm theo lời anh đi.” Cô nhún vai, nhìn bóng dáng màu tím nhạt cách đó không xa biến mất dần.

Sau khi hai người rửa mặt xong, thì tốn thêm chút thời gian để khóa kỹ đồ dùng của mình lại, dù sao thì nơi đây rất kỳ quái, nếu không phải là không có chỗ nào để ở, thì ai lại muốn đến ở nơi này chứ, khi hai người thu thập xong thì cũng khoảng chín giờ, Tần Hoài đề nghị hai người cùng nhau đi ăn bữa sáng ‘thân mật’ đầu tiên trong chuyến đi hưởng tuần trăng mật này, dưới sự quán quyết của anh, Mạc Doanh Doanh cũng đành phải đầu hàng, cũng ngầm cho phép người nào đó đang héch mồi lên trời có thể ôm eo mình, đi nghênh ngang về phía sảnh chính.

Lúc đi tham quan ngôi nhà đã là đêm khuya ngày hôm qua, ngay lúc này, có thể đánh giá lại ngôi nhà của họ La một lần nữa vào ban ngày, Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đều phát hiện ngôi nhà hoang vắng này giống như cảnh tượng của một gia tộc suy đồi rách nát, tuy rằng bọn họ đều biết cổ phiếu của công ty nhà họ La đang cao ngất ngưởng trong thời điểm hiện nay.

Hai người trầm mặc quan sát tất cả trên đường mà bọn họ đi qua, không hẹn mà cùng nhau ghi nhớ lại những ngã rẽ, những con đường cắt ngang, mãi cho đến khi họ tới cửa chính thì gặp được ông lão coi giữ nhà họ La đang tưới cây trước vườn hoa.

Ông lão từ từ quay đầu, nghiêng cổ thành một góc độ rất lạ, về mặt của ông ta nhìn rất quý dị, cười nói với cặp ‘vợ chồng mới cưới’: “Đã dậy rồi, đêm qua ngủ có ngon không?”

“Cũng không tệ.” Tần Hoài trả lời: “Chúng tôi đang định đi ăn sáng, đã làm phiền ông rồi.”

“Không phiền, không phiền gì hết.” Hình như tâm trạng của ông lão cũng không tệ, còn nghe được ông làm bầm: “Đã bao nhiêu năm cũng không có người ngoài tới đây mà...”

Hai người tạm biệt ông lão đi ra khỏi ngôi nhà lớn, sau khi đã đi được một đoạn, Mạc Doanh Doanh mới đi chậm lại, nhìn Tần Hoài đang ở bên cạnh cũng có vẻ mặt khó phân biệt giống như cô, nói thật chậm rãi: “Đã phát hiện được cái gì không thích hợp sao?”

“Ngôi nhà này không có người ngoài tới ở, mà còn rất nhiều năm rồi.”

“Không sai.”

“Đúng rồi... Tối qua, ông ta nói với chúng ta là vẫn còn có người ở vào bốn tháng trước.”

“Không sai.”

“Cho nên, có những khả năng sau...”

“Thứ nhất, người ở căn phòng mà chúng ta đang ở là người làm của nhà họ La, không tính là người ngoài.” Mạc Doanh Doanh phân tích.

“Thứ hai, căn bản là không có ai ở đó hết, ông lão đã nói dối.” Tần Hoài nói tiếp.

“Còn khả năng thứ ba...” Mạc Doanh Doanh và anh cùng nhìn nhau: “Có phải những người ngoài ở lại căn phòng kia đều vĩnh viễn ở lại nhà họ La.”

Trong phút chốc, không khí vốn đang thoải mái đột nhiên đông cứng lại, Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh theo bản năng chạm vào vũ khí luôn mang theo bên mình, mà ở một góc tường cách đó không xa, một bóng dáng màu tím chợt thoáng qua.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Con đường nuốt M vào bụng còn dài thăm thẳm, đại thiếu gia Tần vẫn cần cố gắng.

Hôm nay phân nửa thôi, ngày mai bổ sung toàn bộ, khụ khụ, dừng lại thì hơn, cơ hội bị ‘lau súng cướp cò’ cũng lớn, dù sao...

Dù sao thì cũng đã ngủ cùng một phòng rồi, ời chào, ai, ời a ~~~~~

Nhắm vào đối thủ, tôi cũng biết rõ đề tài này thiếu sót, càng không biết lại yên ắng như vậy, tôi đành phải tự mình thử nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hai người âm thầm để ý, hiện tại đang đi trên đường nhỏ âm u tĩnh lặng ở trấn Thanh Lan, thì mới thấy được mọi nơi ở trấn nhỏ này đều rất quý dị.

Rõ ràng bây giờ là thứ bảy, nhưng ngay cả tiệm tạp hóa bên đường cũng rất ít người ghé vào, hai người đi thẳng một đường, lâu như vậy mà chỉ đụng có vài người trẻ tuổi, quần áo rất giản dị, khi nhìn thấy bọn họ cũng chỉ hơi sững sờ, ngay sau đó lại cúi đầu tiếp tục bước về phía trước.

Ngay cả khi nghe Tần Hoài lễ phép hỏi thăm đường, mấy người kia đều coi như không nghe thấy.

Ở trấn Thanh Lan có nhiều đường nhỏ, đường rẽ cũng nhiều, hai người đi theo con đường dự tính lúc trước cũng rất xa, vì thế, đến khi bọn họ đến được quán trà mà lão gia họ La thường hay đến trước khi mất tích thì cũng đã qua mười một giờ, vào lúc này, người trên phố cũng đã đông đúc hơn, trong quán trà cũng rất ồn ào.

Quán trà này có tên là ‘Quán trà Đình Nhất’, ý nghĩa cũng giống tên gọi, người mở quán ăn này là một ông lão tên là Đình Nhất, nghe được loáng thoáng giọng nói vùng đông bắc đang nói tiếng phổ thông ở bên trong quán, Mạc Doanh Doanh nghe được người ở bên trong được gọi ‘cô Đình’, cô suy nghĩ, nếu lão Đình bằng tuổi với lão gia nhà họ La, vậy thì cô Đình kia nhất định là cháu gái của ông ta, cũng là người phục vụ trà nước, nếu không như vậy thì những người ở bên trong sẽ gọi là thím Đình chứ không phải là cô Đình rồi.

Tần Hoài cũng không có suy nghĩ lung tung giống như Mạc Doanh Doanh, dù sao anh cũng là đàn ông, đơn giản anh chỉ đưa mắt nhìn bố cục của quán trà này, nhìn kiểu dáng là loại phổ biến bình thường, ngay cả những người khách ra vào quán cũng là những dân chúng bình thường, cũng không có gì khác lạ. Vì thế, anh theo quán tính mà đưa tay kéo Mạc Doanh Doanh còn đang nghĩ ngợi, ôm vào ngực mình.

Mạc Doanh Doanh cảm giác được có một sức lực ôm lấy bên hông cô, cảm giác nóng rực quen thuộc, cô biết ngay là người nào đó đã ôm cô đến nỗi xẹt ra phản ứng, vì thế cô không hề khách sáo đánh mạnh lên bàn tay anh: “Làm gì vậy!”

Tần Hoài vói về cột nhà nhìn cô rất vui vẻ, không thể nhìn ra mới vừa rồi trên mặt anh còn mang vẻ ngưng trọng nghiêm túc: “Anh chỉ thấy đã đóng giả thì phải làm cho giống toàn bộ.”

“Có phải anh đang vô cùng tiếc nuối vì buổi sáng nay không có làm xong toàn bộ hả?” Mạc Doanh Doanh hỏi ngược lại anh.

“Anh đã sống nhiều năm như vậy, chỉ có tiếc nuối duy nhất chính là việc lúc sáng nay thôi.” Về mặt Tần Hoài trầm trọng gật đầu, nghĩ lại đại thiếu gia Tần Hoài anh, trừ bỏ có một đoạn thời gian không muốn người ngoài biết, cũng không sợ bị thiệt thòi khi đối diện với bất cứ người phụ nữ nào, đa số đều là do các cô ấy muốn cùng anh trải qua một đêm phong lưu, vậy mà giờ đây người phụ nữ này cười nhạo anh, giống như đập anh một đập xuống đất.

Mạc Doanh Doanh thẳng thắn rộng lượng tặng đại thiếu gia Tần đang âm thầm sầu não một cái nhìn trợn trắng mắt, cũng không thèm tránh né khỏi tay anh nữa, để tùy ý anh nắm tay mình đi vào.

Dù sao thì bọn họ cũng phải đi cùng nhau một lần, dù sao thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ đáng sợ này, sau đó thì bọn họ ‘trần quy trần, thổ quy thổ’, cô làm quan tòa của cô, anh giết thời gian với những người phụ nữ của anh. Mạc Doanh Doanh tự nhủ thầm trong lòng mình, rốt cuộc cô cũng dè dặt được kích động mãnh liệt muốn ra đòn ném Tần Hoài qua vai.

Suốt hai mươi lăm năm nay, Mạc Doanh Doanh chỉ tôn thờ một nguyên tắc - - kẻ nào ăn đậu hủ của cô, chết chắc!

Khi hai người bước vào quán trà này thì mới biết được sự riêng biệt của nó, căn bản là không giống như những quán trà nhỏ khác, ở trong này có nhiều căn phòng nhỏ được ngăn cách với nhau, không gian lớn ở chính giữa đang có những ông lão thích cờ vây đang tụ tập lại rất tập nập.

Từ nhỏ Mạc Doanh Doanh lớn lên ở nước Mỹ, cô cũng không hiểu những trò chơi mang hơi hướm hoài cổ này của Trung Quốc, Tần Hoài đối với những thứ này cũng không có hứng thú, hai người liền tìm một chỗ ngồi gần nhất để ngồi xuống. Tần Hoài là người biết thưởng thức phong hoa tuyết nguyệt, ngồi xuống chiếc đệm mang phong cách cổ xưa, chắc lưỡi nói: “Không ngờ ở trấn Thanh Lan nhỏ nhỏ này lại có một quán trà sang trọng như vậy?”

Người phụ nữ ngồi đối diện không để ý tới anh chút nào, đánh giá một vòng, hỏi: “Sang trọng như thế nào?” Tuy là cảm nhận được không khí cổ xưa, nhưng mức độ thưởng thức của Mạc Doanh Doanh đối với những thứ này cũng không bằng Tần Hoài, một người xuất thân từ gia đình danh giá.

“Lò hương nhỏ chín trái đào được tráng men vàng.” Tựa tay, anh lướt nhẹ qua cái bếp lò nhỏ được đặt trên chiếc bàn thấp, nhỏ ở trước mặt hai người: “Quả thật chúng ta đã tìm đến đúng chỗ rồi.”

Anh nói chưa dứt lời, thì nghe được giọng nói thanh thúy giòn giã truyền tới từ bên ngoài màn che: “Tới đây!” Nói xong, một người phụ nữ mặc áo màu hồng nhạt ngắt tay, quần bảy phần màu vàng nhạt cũng nghiêng người bước vào.

“Cứ gọi tôi là Đình - -.” Người phụ nữ kia mở ra một bản thực đơn các loại nước trà đã bị rách vài chỗ, định mở miệng giới thiệu, lại vô tình nhìn thấy Tần Hoài đang nhìn mình cười như không cười, đột nhiên giọng nói cũng mềm mại hơn: “Em tên là Đình Mai, anh cũng có thể gọi em là Amme.”

Mạc Doanh Doanh cứng họng, trần trối nhìn người phụ nữ trước mặt mình thay đổi sắc mặt nhanh như chong chóng, mà Tần Hoài lại nhìn Mạc Doanh Doanh với ánh mắt khiêu khích: Còn không phải do đại thiếu gia Tần Hoài anh có thực lực sao? Mỗi ngày cứ ở cùng một chỗ với người phụ nữ nghèo này, anh cũng phải hoài nghi không biết có phải mình đã sống lại thành Phan Trường Giang rồi hay không nữa.

Người phụ nữ kia lại nhìn Mạc Doanh Doanh đang ngồi ở một bên đánh giá gương mặt của cô, cũng chỉ được coi như là thanh tú thôi, theo bản năng lại

nhìn xuống ngực của Mạc Doanh Doanh, rồi sau đó ưỡn ưỡn ngực trần đầy tự tin, đưa chén nước trà đến tận tay của Tần Hoài, nhẹ nhàng mỉm cười, Mạc Doanh Doanh ngồi ở phía bên kia cũng cảm nhận được "sóng to gió lớn".

Đinh Mai nhìn chăm chăm một bên khuôn mặt đẹp trai của Tần Hoài, giọng nói quyến rũ: "Không biết xưng hô với anh như thế nào, đến trấn Thanh Lan để sinh sống à?"

Ngón tay thon dài của Tần Hoài lật xem thực đơn không chút để ý, giống như dụ dỗ sự ham muốn của người phụ nữ này.

Ở phía bên kia, Mạc Doanh Doanh nhìn thấy bộ dáng tự nguyện bị mắc câu của Đinh Mai, hừ lạnh trong lòng, người này cũng quá táo bạo đi.

Rốt cuộc thì Tần Hoài cũng ngừng tay, giọng nói ôn nhuận như ngọc, không có bất cứ một chút xú nào bộ dáng của cảm thú để người khác nhìn ra: "Cô Đinh..." Thấy vẻ mặt của người phụ nữ khê thay đổi, ngay lập tức biết mình sai liền sửa đổi, nhưng nhìn cũng chưa nhìn mà ánh mắt lại gọn sóng mãnh liệt: "Amme, anh họ Tần, lần này tới trấn Thanh Lan để hưởng tuần trăng mật, cho anh và vợ anh trà Bích Loa Xuân là được rồi."

Trước tiên, Đinh Mai có chút thất vọng, giống như bị mấy chữ "hưởng tuần trăng mật" kích thích vậy: "Hưởng tuần trăng mật?" Nhìn điệu bộ của cô ta giống như là đang nghe một câu chuyện cười: "Ai lại đến trấn Thanh Lan để hưởng tuần trăng mật chứ?"

Vốn cô ta chỉ nói một câu vô tình, nhưng nghe ra lại có ý khác, ngay lập tức Mạc Doanh Doanh liền hỏi: "Tại sao vậy? Chẳng lẽ trấn Thanh Lan không chào đón những người khác đến đây hưởng tuần trăng mật sao?"

Lúc này, cô Đinh Mai kia mới dịu lại sắc mặt, nhàn nhạt liếc Mạc Doanh Doanh: "Chị Tần muốn uống Bích Loa Xuân phải không? Quán nhỏ này vẫn có." Nói xong, cô ta cũng quay người đi ra ngoài, chỉ là khi bước tới chỗ màn cửa, một tay vén màn, quay nửa người lại, ngẩng đầu nhìn Mạc Doanh Doanh: "Chị Tần có gặp qua cặp tình nhân nào ở trấn Thanh Lan chưa?"

Lời này vừa nói xong, cô ta cũng quay người rời khỏi, để lại bên trong phòng một mảnh yên tĩnh

Rốt cuộc thì Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài cũng hiểu ra chỗ không thích hợp ở đây là gì, bọn họ nhìn ra được làng xóm hoang vắng, đừng nói là Mạc Doanh Doanh, ngay cả thời điểm lúc Tần Hoài mới vào bộ đội, một người chấp hành nhiệm vụ tại nơi biên phòng heo hút, cũng đã từng nằm sấp trong thảo nguyên mênh mông với những con sói, ghim súng trong tay, vậy mà chỉ một câu nói này của Đinh Mai khiến cho hai người chợt hiểu được - - đừng nói tới qua mới đến trấn Thanh Lan, ngay cả hôm nay, suốt dọc đường bọn họ đi tới đây, ngay cả một người đàn ông đi với một người phụ nữ trên đường cũng chưa từng thấy qua.

Theo bản năng, Mạc Doanh Doanh muốn gọi cho G1897 để cô ấy giúp cô điều tra một chút chuyện ở phía sau, nhưng lại nghĩ tới bên cạnh mình có một nguồn tài nguyên tốt như vậy để làm gì, có thể sử dụng một cách danh chính ngôn thuận rồi, vì thế cô nháy nháy mắt nhìn Tần Hoài: "Cảnh sát Tần à," cô hạ thấp giọng nói: "Bây giờ là lúc anh nên ra tay rồi đó."

Bên này, ngón tay của Tần Hoài đã nhanh chóng nhấn nút gửi đi, anh đã nhấn tin cho Tề Đại Vĩ, nhờ anh ta tìm chuyên gia Mộ Diễm Sinh, hỏi về những truyền thuyết quỷ thần hay những tin đồn về trấn Thanh Lan, trước lúc anh và Mạc Doanh Doanh đến đây, cũng đã tìm hiểu qua, nhưng bên dữ liệu của cơ sở không có gì hết, khả năng duy nhất là tìm chuyên gia về phương diện này hỏi thăm một chút vậy.

Bên này hai người mới vừa nhấn tin xong, màn cửa cũng bị vén lên, Đinh Mai đã thay đổi quần áo sạch sẽ đi vào, cô ta coi như không nhìn thấy Mạc Doanh Doanh, chỉ đặt trà xuống trước mặt hai người, nói với giọng ôn nhu: "Anh Tần còn muốn gì thêm nữa không?"

Trái lại với sự lạnh nhạt lúc trước, giọng điệu của Tần Hoài đầy vẻ mê hoặc: "Không cần gì nữa, chỉ không biết Amme có nghe qua về nhà cũ của họ La ở trấn Bắc không?"

Đinh Mai sững sốt, gật đầu: "Ông lão và cô bé họ Trương trông coi ngôi nhà kia hả? Tôi biết nha."

Tần Hoài thừa dịp cô ta rút tay về, ngón tay của anh như có như không lướt nhẹ qua cổ tay của cô ta: "Tôi đang ở đó."

Dù sao thì Đinh Mai cũng là một người con gái, chưa gặp qua những chuyện như vậy, mặt hơi ửng đỏ, nhìn anh với ánh mắt như có như không ẩn chứa sự tức giận, nếu không phải Mạc Doanh Doanh đang trợn mắt nhìn họ, thì cô ta chỉ thiếu điều đưa ngón tay chỉ nhẹ vào lồng ngực tình tế của Tần Hoài, nhái theo giọng hát the thé như bóp chặt cổ họng trong ca kịch mà bật ra một tiếng: "Chết mất!"

Cho tới cùng thì cô ta vẫn còn có thể kiềm nén được, tăng hắng một tiếng, bởi vì những lời của Tần Hoài, mà ngồi vào cái ghế tròn ở bên cạnh: "Hai người lại ở lại ngôi nhà của họ La sao?"

"Sao vậy?" Lần này, Tần Hoài biết điều nên hỏi trước, hình như phụ nữ lúc nào cũng thích ghen tỵ, Đinh Mai cũng không thích đối mặt với Mạc Doanh Doanh có vẻ mặt không bao giờ thay đổi.

Có lẽ vẻ đẹp của người đàn ông trước mắt thật mê hoặc hiếm có, sau một lúc lâu có chút chần chờ, Đinh Mai mới châm chước nói: "Hai người ở lại ngôi nhà kia một đêm rồi hả?"

"Đúng vậy."

"Có phát hiện ra cái gì kỳ lạ không?" Sắc mặt của cô ta cũng khó nhìn hơn.

Tần Hoài lắc đầu: "Ông lão cho chúng tôi vào ở trong ngôi nhà vẫn bình thường mà, cũng không có thấy gì kỳ lạ đâu."

“Tôi và ông nội của tôi ở trong căn phòng cũ, còn có hai căn phòng sang trọng, nếu như hai người không chê...” Hình như Đinh Mai cũng không thêm đề ý đến những việc kỳ quái trong nhà họ La, chỉ mang về mặt phải làm sao thuyết phục được Tần Hoài dọn đến ở căn nhà phía sau quán trà này.

Mạc Doanh Doanh ngồi ở một bên nhìn qua thì hết sức bình tĩnh, nhưng lại yên lặng oán thăm, cô vẫn còn ngồi ở đây mà, mặc dù hai người chỉ giả bộ thôi, nhưng cô Đinh này cũng quá trắng trợn rồi, quả thật không cho Mạc Doanh Doanh cô một chút xíu mặt mũi nào hết trơn.

Tần Hoài nhấp một ngụm trà, thật lòng nói lời khen ngợi: “Trà ngon thật!” Anh cười híp mắt nhìn Đinh Mai: “Tôi đã uống qua nhiều... nhiều năm uống trà, trà do người đẹp pha vẫn ngon hơn hẳn.”

Ach! Mạc Doanh Doanh đá Tần Hoài một cái thật mạnh ở dưới bàn, diễn như vậy hình như hơi quá lộ rồi?

Thật trùng hợp, một đá của Mạc Doanh Doanh hơi mạnh, hình như Đinh Mai cũng liếc về phía dưới bàn, cô ta nhẹ nhàng che miệng, trong lòng tự nhiên xuất hiện một cảm giác ưu việt, Đinh Mai rút rề đứng lên, gương mặt thanh tú của cô ta cũng không một chút gợn sóng, chỉ là nháy mắt vài cái với Tần Hoài: “Anh Tần thật biết thưởng thức trà, kỳ thật trấn Thanh Lan này cũng coi như có nhiều chuyện xảy ra, từ nhỏ ông nội của em đã kể cho em nghe, nếu anh Tần có thời gian - -.”

Mạc Doanh Doanh bình tĩnh quay mặt đi, tỏ vẻ cô không thêm nghe hai người này đang trắng trợn hẹn hò nơi chốn để yêu đương vụng trộm.

“Thời gian thì có đó, cũng chỉ là đi ra ngoài ngắm phong cảnh thôi.” Đôi mắt đào hoa của Tần Hoài tỏa ra ánh sáng: “Nếu như được nghe người đẹp kể chuyện xưa thì thật đúng là hưởng thụ đời người rồi.”

“Nếu đã như vậy thì - -.” Đinh Mai nở nụ cười tươi của người chiến thắng, nghiêng đầu nhìn sang chỗ của ‘chị Tần’, nói rất vui vẻ: “Vậy thì, sáng mai vẫn là do em phụ trách tiếp đãi vậy.”

“Không gặp không về.” Nụ cười thân ái hài hòa của Tần Hoài vẫn duy trì không thay đổi, chỉ là ở dưới bàn gỗ, anh đưa tay ra như muốn trấn an người nào đó đang không được bình tĩnh.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy hình như có ‘móng vuốt’ của sói đang mò mẫm trên đùi mình, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, hai tay đem cái bàn nhỏ dời đi nhanh chóng gọn gàng, nhân lúc Tần Hoài còn chưa kịp phản ứng, cô liền đạp một cái lên ‘móng vuốt sói’ của anh, Tần Hoài la lên một tiếng ‘A’, theo sức đạp của cô mà quỵ xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, hình như Đinh Mai cũng nghe được tiếng động, vén màn đi vào, chỉ nhìn thấy Tần Hoài đang quỳ hai chân xuống đất, tư thế rất thảm hại giống như bị Mạc Doanh Doanh dạy dỗ một trận biết nghe lời.

“Anh Tần!” Cô ta hét to lên, bày ra bộ dáng giống như trong nháy mắt vừa rồi Tần Hoài đã bị ám sát không bằng.

Mạc Doanh Doanh ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch... mỗi một chút: “Là chuyện gia đình, cô Đinh thông cảm cho.”

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Gần đây không siêng năng cập nhật, bởi vì bận quá, hôm nay 10 giờ mới về đến nhà, hiện tại mới bắt đầu viết...

Tiểu Cửu rất là ngoan, đừng bỏ rơi Tiểu Cửu mà

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Một giờ sau, trong một con đường tắt nhỏ ở trấn Thanh Lan xuất hiện một đôi nam nữ nhìn qua không được tự nhiên lắm.

Một bên Tần Hoài xoa dưới đầu gối của quần tây, một bên lại cố gắng giữ một khoảng cách với Mạc Doanh Doanh. Tần Hoài anh xin thề, anh đã sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh bắt lực nhìn người phụ nữ lấy tốc độ sét đánh tập kích ở phía dưới quần của mình!

Nghĩ vậy, cho nên cặp mắt yêu nghiệt trong ngày thường vẫn trêu chọc vô số hoa đào của đại thiếu gia Tần nhìn Mạc Doanh Doanh cũng ngập nước, mang một bộ dáng tỏ vẻ nhuw: “Anh đây cũng đã quỵ xuống rồi, chẳng lẽ cô em không có ý định phụ trách hay sao?”

Mạc Doanh Doanh nhui mày nhìn về phía xa, hồi tưởng lại từ một tiếng đồng hồ trước, Tần Hoài sau khi bị mất mặt trước người phụ nữ tên Đinh Mai kia đã náo loạn không ngừng cho đến giờ - - chẳng lẽ người đàn ông này có một thời điểm nào đó giống như bị đũa trẻ ba tuổi nhập vào mình sao?

Cứ đi một cách không được tự nhiên như vậy hết một đoạn đường, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa kéo cánh tay của Tần Hoài: “Ngày mai anh phải tới gặp cô Đinh Mai kia sao?”

Đột nhiên hai mắt Tần Hoài tỏa ánh sáng: “Em ghen tỵ hả?”

“Ý của tôi là nếu anh muốn đi thì nhân tiện cố gắng tạo mối quan hệ với ông lão họ Đinh kia luôn, tuy người của anh có thể điều tra ra được những chuyện xảy ra ở trấn nhỏ này, nhưng nói đi phải nói lại là dù sao những người lớn tuổi ở đây vẫn biết nhiều hơn.”

Tuy có chút thất vọng, nhưng Tần Hoài cũng gật đầu như đồng ý với cô, lại nghe điện thoại của anh vang lên hai tiếng ‘ting, ting’.

Tần Hoài đưa mắt nhìn vào những con số hiển thị lên màn hình, là một dãy số bị giấu đi, theo bản năng anh nhích ra xa Mạc Doanh Doanh một chút, vẻ mặt tươi cười cũng không còn nữa, chỉ trong nháy mắt liền trở về với bộ dáng nghiêm túc.

Khi anh trả lời điện thoại thì Mạc Doanh Doanh cũng rất thức thời đứng sang một bên.

“Cảnh sát Tần, đã lâu không gặp nha.” Giọng nói mềm mại, yêu kiều, trong đầu Tần Hoài lập tức hiện ra khuôn mặt trăm ngàn yêu mị của Mộ Diễm Sinh, chỉ có điều là anh vẫn chưa có cơ hội để thưởng thức tí mĩ mà thôi, ngay lập tức trong đầu anh lại hiện ra gương mặt cùng với ánh mắt u ám của người phụ nữ đứng cách đó không xa.....

Không lẽ... bị người phụ nữ này đánh đến nỗi ám ảnh luôn rồi sao? Anh thật sự nghi ngờ không biết sau này trong lúc cùng người phụ nữ khác vui vẻ có bị chướng ngại tâm lý gì không nữa?

Trong đầu Tần Hoài nghĩ như vậy, nhưng miệng cũng không rảnh rỗi, anh vội vàng trả lời: “Cô Mộ, có tin tức gì không?”

Giọng nói của Mộ Diễm Sinh không chút để ý: “Chỉ có một vài chuyện hơi kỳ quái mà thôi, nói thật, tôi cũng chưa từng tới trấn Thanh Lan, cho nên căn bản đối với những chuyện xảy ra ở trấn nhỏ đó phải tìm đàn anh để hỏi thăm, nhưng không ngờ lại có chút thu hoạch.”

“Cô nói đi.”

“Các người từng nhìn thấy cặp đôi tình nhân nào ở tại trấn Thanh Lan không?”

Lòng của Tần Hoài cũng trầm xuống: “Không có.”

Ở đầu bên kia, mặt của Mộ Diễm Sinh đang ở bên cạnh màn hình máy vì tính phản chiếu ánh sáng mau xanh, cô ta đang xem hồ sơ có chú giải chi chút, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ: “Phải vậy chứ, tôi gửi đến hộp thư của anh, anh coi thử một chút đi.”

“OK.” Vừa nói xong thì đầu bên kia cũng cúp điện thoại.

Đang đứng cúi đầu ở trên con đường uốn lượn với đủ loại nhảm chán, Mạc Doanh Doanh thấy Tần Hoài đã nói chuyện xong, ngẩng đầu nhìn anh: “Kiểm tra ra được gì rồi hả?”

Tần Hoài bước đến gần cô, gật đầu nói phải, thì thấy sắc mặt của Mạc Doanh Doanh vô tình cứng đờ, sau đó ‘ừ’ một tiếng nhàn nhạt: “Chúng ta đi thôi, mặc dù trấn nhỏ này có nhiều chuyện cổ quái, nhưng chúng ta đến đây để tìm lão gia nhà họ La.”

Tần Hoài nhún vai: “Bây giờ muốn tìm được lão gia nhà họ La bị mất tích chỉ có hai con đường, thứ nhất, phải nhờ Đinh Mai giới thiệu, mình có thể dựa vào những hiểu biết của ông lão Đinh để biết thêm tin tức về lão gia họ La, thứ hai, ngôi nhà của họ La kia nhất định có vấn đề.”

Hai người nói với nhau như vậy, cũng về tới trước cửa nhà họ La, vừa vặn đụng phải cô gái nhỏ mặc áo màu tím nhạt đang xách theo một giỏ đồ ăn, cô bé ngẩng đầu: “Hồi sáng quấy rầy anh chị, thật xấu hổ quá đi.”

Mạc Doanh Doanh vẫn luôn có sự phòng bị đối với cô bé này, cô cười: “Không có gì. Em tên gì? Giờ phải đi mua đồ ăn sao?”

“Em tên là Trương Tú Chi.” Cô bé cười rộ lên thật ngọt ngào, đôi mắt hạnh trong trẻo chớp chớp vài cái: “Ông nội nói người đến là khách, chút nữa em phải đi nấu cơm.” Cô nhanh nhẹn đưa cho bọn họ nhìn thử thịt cá cùng rau cải tươi mới, sau cùng len lén đưa mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tần Hoài, cắn môi nói: “Anh này thật là đẹp trai.”

Nói xong, liền xoay người bỏ chạy vào nhà, Tần Hoài đứng đó với vẻ mặt hết sức vui vẻ hơn hờ, Mạc Doanh Doanh nhìn bộ dáng ngốc nghếch của anh, chỉ cảm thấy người này quả thật là một người đứng đầu của hội những kẻ chuồng ve bên ngoài không hơn không kém.

Khi Trương Tú Chi chạy đi thì động tác hơi mạnh, chỉ nghe tiếng cánh cửa cũ nát kêu keng két vì không chịu nổi sức mạnh như vậy, đành phải trút sức tàn mà rên rĩ.

Mạc Doanh Doanh đành phải bước về phía cánh cửa để ổn định cánh cửa đang muốn rời ra, đột nhiên sắc mặt cô thay đổi.

“Tần Hoài.” Giọng nói của cô lạnh lùng, đột nhiên nghĩ được thông suốt một số chuyện mà cô vẫn luôn cảm thấy kỳ quái.

“Sao vậy?”

Mạc Doanh Doanh bước qua thềm cửa, cánh cửa khép lại, sau đó lại mở ra nhẹ nhàng, rồi đưa đầu ra, sắc mặt thật kỳ quái: “Anh còn nhớ rõ cảnh tượng buổi tối hôm chúng ta tới xin ngủ nhờ không?”

Không đợi Tần Hoài trả lời, tiện thể cô nói tiếp: “Lúc đó tôi đi đằng trước, đầu tiên là gõ cửa, mà chỗ anh đứng chắc chắn là ở một góc chết không nhìn

thấy được, ông lão Trương đi mở cửa, đúng không?”

Tần Hoài suy nghĩ, lùi trở về lại vị trí mà tối hôm qua anh đã đứng, mới có qua một ngày thôi, anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng: “Thật sự anh đã đứng ở chỗ này.”

Mạc Doanh Doanh bắt chước theo động tác thò người ra, sau đó ánh mắt cũng trầm xuống, nói tiếp: “Theo tôi thấy thì từ góc độ này, bất luận thế nào cũng không thể nhìn thấy được anh.”

Nhìn sắc mặt của Tần Hoài đang dần dần thay đổi, cô cắn môi: “Anh còn nhớ lúc ông ta mở cửa đã hỏi gì không?”

Tần Hoài hít một hơi thật sâu: “Đại khái là ‘hai người có việc gì không?’”

“Không sai.” Mạc Doanh Doanh mở cửa đi ra ngoài, đứng bên ngoài cánh cửa nhìn khung cảnh hiu quạnh xung quanh: “Tại sao ông ta lại biết là hai người mà không phải một hay ba người?”

Ánh mặt trời ở trần Thanh Lan chiếu lên hai người đang trầm mặc, trong nháy mắt khi cánh cửa lớn khép lại, ở trong một đám cỏ dại hoang vu, có một đôi mắt đang yên lặng nhìn hành động vừa rồi của hai người, trong đôi mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Giờ tính sao, có đi vào không?” Ánh mắt tỏ vẻ như đã hiểu rõ của Tần Hoài nhìn Mạc Doanh Doanh: “Nếu cô gái nhỏ sợ hãi, anh sẽ cho người đến đưa em về vậy.” Tuy vậy, trong lòng anh lại có cảm giác không nỡ để cô đi.

Mạc Doanh Doanh cười nhạo, đừng nói chỉ là ngôi nhà cũ này, cô đã từng vì nhiệm vụ mà ngồi chờ đợi mấy đêm tại tháp ma quái trong truyền thuyết ở Luân Đôn, mùa đông ở Anh lại rất lạnh lẽo, ẩm ướt, sau thời gian quy định cho du khách tham quan thì cả tháp Luân Đôn ngay đến một người cũng không có, nếu so với ngôi nhà cũ kia, thì ngọn tháp Luân Đôn có thể được gọi là sự phụ rỗi.

“Đi vào chứ, tôi chỉ lo lắng anh Tần sẽ sợ đến nỗi tiểu cả ra quần thôi.” Cô liền cãi lại, cũng nhấc chân bước qua bậc thềm đi vào.

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ này, thì làm sao lấy được đôi giày thêu màu đỏ kia? Reagon đã tin tưởng cô như vậy, cô không thể nào làm ông ta thất vọng được, bất quá, khi nghĩ tới hai chữ ‘tin tưởng’, trong đầu cô lại nhớ tới cái mà cô thoáng nhìn thấy được trong lúc Tần Hoài cúp điện thoại vừa rồi, thật sự Reagontin tưởng cô sao?

Hai người đi một đường tới sảnh chính, ông lão Trương mặc một cái áo lót màu sáng cầm cây quạt ba tiêu thật lớn đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời rất miễn cưỡng, ở trần Thanh Lan này, phơi nắng cũng không cảm thấy ấm áp một chút nào.

Ông lão Trương nghe thấy tiếng bước chân của hai người, đưa tay dụi mắt, nhìn bọn họ nói chuyện: “Dù sao cũng là khách, bởi vì hôm qua trời đã tối, cho nên vẫn không biết hai người từ đâu đến đây vậy?”

“Thành phố C.” Tần Hoài trả lời trước.

Ánh mắt của lão Trương mơ hồ, nhìn hai người đang ngồi ở trên cái trát nhỏ, dường như đang hồi tưởng một chút ký ức của mình: “Thành phố C sao? Bà nội của Tú Chi cũng là người ở thành phố C, tôi vẫn nhớ rõ lúc tôi đi thành phố C cũng là lúc hoa Phù Dung của thành phố C nở rộ trên cả một con đường, thật sự rất đẹp.

Mạc Doanh Doanh nhú mày: “Chắc là ông Trương nhớ sai rồi, hoa của thành phố C là hoa Sơn Chi, khi chúng tôi tới cũng vừa vặn ngay lúc đầu mùa của hoa Sơn Chi, người ta bày bán hoa Sơn Chi đầy hai bên đường quốc lộ.”

“À đúng, đúng rồi, nhớ sai rồi, người cũng già rồi, không còn nhớ được rồi!” Lão Trương liền tiếp trả lời đúng, Mạc Doanh Doanh cũng để ý thấy thân thể của ông ta cũng dần bình tĩnh lại, ông ta đang thăm dò bọn họ sao? Thử xem bọn họ có phải từ thành phố T tới hay không?

Chỉ thấy lão Trương kia lập tức hỏi lại: “Tôi nhớ thành phố C ở rất gần thành phố T mà.”

Tần Hoài trả lời: “Không sai, nhà họ La danh tiếng vang dội ở tại thành phố T mà, dĩ nhiên danh tiếng của họ La ở thành phố C cũng không kém đâu.”

Giống như có thể làm một phần tử của nhà họ La là một việc đáng kiêu ngạo, mặc dù chỉ là một người giữ nhà, nhưng ông lão Trương vẫn nở nụ cười rất hài lòng: “Tất nhiên rồi, khi lão phu nhân được gả vào nhà họ La thì tôi vẫn còn chưa tới ở đây, vài năm sau tôi mới tới nhà họ La. Lúc đó, cả trần Thanh Lan đều đồn đãi lão phu nhân của nhà họ La rất hiền lành.”

“Quả thật bây giờ sự nghiệp của nhà họ La phát triển không ngừng, là do lão gia nhà họ La xây dựng nên sao? Sao mấy năm nay cũng không nghe được tin tức gì của ông ấy vậy?” Tần Hoài làm như vô ý hỏi đến.

Mạc Doanh Doanh vẫn luôn âm thầm quan sát lão Trương thật kỹ, chỉ thấy khoảnh khắc khi Tần Hoài nhắc tới La Vạn Bông, khoe miệng của lão Trương cũng theo bản năng giật nhẹ, ngay lập tức sắc mặt ông ta trở nên đau đớn kịch liệt nói: “Lúc lão gia nhà họ La mất tích có lẽ những người trẻ tuổi như hai người đều vẫn là những đứa bé còn ẵm trên tay, lão phu nhân lại có thể một mình chịu đựng trải qua tất cả, thật sự Cũng không dễ chút nào.”

Ông ta còn chưa nói xong, đã nghe tiếng của Trương Tú Chi từ bên ngoài sảnh chính: “Ông nội, anh, chị, cơm nấu xong rồi, mọi người tới Thiên Sảnh ăn cơm.”

Lão Trương khẽ thở phào nhẹ nhõm, đặt cây quạt ở một bên rồi đứng lên. Ánh mắt của Tần Hoài lóe lên, liếc nhìn Mạc Doanh Doanh đang ở bên cạnh, cũng đứng dậy ngay lập tức, cùng lão Trương đi đến Thiên Sảnh.

Trương Tú Chi làm việc cũng coi như nhanh nhẹn, nhưng vẫn còn chậm một chút, ước chừng mất gần ba tiếng mới bắt đầu dọn cơm, Tần Hoài đoán rằng bọn họ sẽ gom hai bữa lại ăn trong một bữa.

Trái lại đồ ăn trên bàn rất phong phú, chỉ có điều mùi vị cũng chỉ có thể coi như có thể ăn được, bất quá người nấu chỉ là một cô bé mười bảy, mười tám tuổi, Tần Hoài để tay lên ngực tự hỏi chính mình, có lẽ việc anh làm được lúc anh mười bảy mười tám tuổi cũng là tán tỉnh những cô gái đẹp thôi, dù sao thì chuỗi ngày sau khi vào trường quân đội cũng là những ngày làm hòa thượng - - anh không có hứng thú với đàn ông.

Từ trước đến nay, Mạc Doanh Doanh vốn là một người nói ít làm nhiều, cho nên chỉ im lặng ăn cơm, trái lại cô bé Trương Tú Chi không được kiên nhẫn, đôi mắt hạnh long lanh ngập nước nhìn về phía Tần Hoài, ăn được một nửa, rốt cuộc cũng bỏ đũa xuống, hỏi: “Phải xưng hô anh như thế nào vậy

“Anh Tần, chị Tần.” Lão Trương nói với cháu gái: “Con bé này, ông đã nói với con rồi mà, ăn cơm nhanh đi!”

Quả thật, đêm đó khi xin ngủ nhờ tại nhà họ La, Tần Hoài đã tự giới thiệu về mình.

Trương Tú Chi bĩu môi có chút mất hứng, Tần Hoài cảm thấy khó chịu khi thấy cô bé chật vật, vội vàng hỏi: “Hiện tại Tú Chi đang là năm nhất của đại học hay vẫn đang học cấp ba vậy?”

Lão Trương trừng mắt nhìn cô bé, thay Trương Tú Chi trả lời: “Đã học xong trung học rồi, còn nhỏ học không tốt nên không thi đại học, con gái đi học đại học chỉ phí phạm tiền bạc, cứ ngoan ngoãn ở lại thôn trấn vẫn là tốt nhất!”

Trương Tú Chi cắn môi, con gái cũng có lòng tự ái, bị ông của mình phá vỡ sự hào hứng trước mặt một người đàn ông đẹp trai như vậy, tự nhiên cũng rất tức giận: “Đâu phải do con không thi đậu, rõ ràng do chuyện đáng chết kia làm hỏng kế hoạch - -.”

“Ăn cơm nhanh đi! Con coi chị Tần kia, có nói tiếng nào không?!” Lão Trương quăng chiếc đũa, quát lớn, lại nhìn Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh nói rất nhẹ nhàng: “Con nít không hiểu chuyện, hai người cũng đừng trách nha.”

Tự nhiên hai người cũng bày tỏ không có việc gì, chỉ là Mạc Doanh Doanh âm thầm quan sát cảm xúc không tốt của Trương Tú Chi, cho tới cùng chuyện ‘làm hỏng kế hoạch’ kia là chuyện gì? Cùng với việc không có một đôi tình nhân nào ở trấn Thanh Lan này có liên hệ với nhau không? Tại sao lão Trương lại sợ hãi như vậy khi nói ra?

Bởi vì lão Trương che giấu mà mọi người ăn bữa cơm này cũng trở nên không có khẩu vị, sau khi ăn xong, Trương Tú Chi giận dữ thu dọn tất cả chén đĩa cứ khua ‘loảng xoảng’, lão Trương cũng không thêm đề ý tới, chỉ vừa cười nói vừa đưa Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài trở về.

Khi ông ta nói xong lời này, Mạc Doanh Doanh miễn cưỡng vẫn luôn chú ý tới Trương Tú Chi đang tức giận, bỗng nhiên cô bé nhìn Tần Hoài với ánh mắt lo lắng.

Cô gái nhỏ này biết chút ít gì đó sao? Tại sao lại lo lắng? Cô mím môi, đi theo lão Trương tới viện trong.

...

Trong cổ họng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt đau đớn, mí mắt nặng nề đến nỗi không thể mở ra được, Mạc Doanh Doanh cảm giác được có người đang đè thật nặng trên người mình, cảm giác quen thuộc từ căn cổ truyền đến, cô hung hăng bám mạnh trên đùi mình, cố gắng mở mắt ra - - trước mắt là gương mặt đỏ ửng khác thường của Tần Hoài.

Người đàn ông này đang hít thở nặng nề, đè trên người cô, dục vọng đang gắt gao đặt tại nơi mềm mại của cô, mà hình như cô cũng không cảm thấy khó chịu, một loại cảm giác trống rỗng mà cô chưa bao giờ có, cùng với sự xao động trong cơ thể làm cho cô muốn bật ra tiếng rên rỉ, lý trí đã không còn tỉnh táo, dường như đang từ từ bị làm cho tan rã từng chút một.

Cô miễn cưỡng ngăn cản Tần Hoài đang làm loạn trên người mình, cô cảm thấy được tay chân mình đều mềm nhũn, chỉ sợ không tới vài giây sẽ bị người đàn ông đang khô sở vì bị dục vọng khổng lồ này chế ngự.

Cho tới cùng đã có chuyện gì xảy ra, cô cố gắng suy nghĩ thật rõ ràng - - sau khi ăn cơm trưa xong, lão Trương đưa bọn họ về phòng ngủ, vốn dĩ bọn họ tính ngồi một chút, rồi lại đi ra ngoài xem xét cận kề mỗi một chỗ ở trấn Thanh Lan này, nhưng không biết sao lại thành như vậy, vừa ngồi xuống giường đã bắt đầu mệt mỏi rồi, cho đến khi ý thức của cô khôi phục lại, thì đã trở thành như bây giờ rồi...

Cô cố gắng tránh né môi của Tần Hoài, nhìn đôi mắt đào hoa của anh đang chứa đầy dục vọng, cô bắt đầu liều mạng đẩy anh ra - - là cơm trưa có vấn đề sao? Nhìn dạng này chắc chắn là thuốc kích dục, thật sự lão Trương muốn làm gì ở chỗ này sao? Thêm nữa - - làm sao cô có thể đẩy người đàn ông đang bị thuốc khống chế này ra bây giờ?!

Ngay tại thời điểm Mạc Doanh Doanh bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, thì ngón tay của Tần Hoài đã linh hoạt tiến vào dò xét, nhẹ nhàng vuốt ve thịt non trên đùi cô.

Chưa từng có ai đụng vào nơi quá mức nhạy cảm như vậy, làm cho toàn thân Mạc Doanh Doanh run lên, rốt cuộc cũng không nhịn được tiếng rên rỉ.

Tiếng bước chân ‘loạt xoạt’ truyền đến từ ngoài cửa, toàn thân Mạc Doanh Doanh căng thẳng, cảm giác được có người đang theo dõi nhất cử nhất động

của mình.

Mà người đàn ông xâm lược không kiêng nể gì đang ép trên người mình lại càng làm ra hành động lớn hơn, ngón tay thon dài của Tần Hoài đã phủ lên nơi ướt át non nớt mềm mại của Mạc Doanh Doanh.

Cô cảm giác toàn thân mình đang dần nóng lên, rốt cuộc, Mạc Doanh Doanh cắn răng, buông tay đang chống đỡ bả vai của Tần Hoài, đưa tay mò đến cổ áo đã bị nhăn nhúm từ sớm của anh, đem toàn bộ sức lực xé mạnh xuống dưới – ‘Xoẹt’, chiếc áo lót tinh xảo được cởi ra, rốt cuộc, ngón tay lạnh như băng của cô cũng đặt trong lòng ngực nóng rực của Tần Hoài..

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Vừa rồi lúc viết đến đoạn này... Đột nhiên, điện thoại trong nhà vang lên, vì thế... Tôi cũng thấy sợ hãi ORZ

Nói rõ đây là xem thử trước ra sao, rèn luyện sự thương cảm, logic, đồng thời cũng rèn luyện sự can đảm còn nhỏ hơn chuột của tôi..

Tôi chỉ có thể nói xin mọi người đọc cảnh xuân tươi đẹp vào ban ngày vậy.

Đêm nay sẽ bổ sung toàn bộ nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lòng ngực nhần nhụi của Tần Hoài nóng rực, những ngón tay lạnh như băng của Mạc Doanh Doanh chạm đến làm cho người đàn ông ở phía trên bỗng nhiên rung mình. Môi của Mạc Doanh Doanh hơi mở ra, liền cảm nhận được Tần Hoài đang ở phía trên lập tức hôn lên đôi môi mình, lưỡi của anh len vào từng ngóc ngách như an ủi trong khoang miệng cô, có một loại cảm giác hưng phấn, hư ảo không thể hiểu nổi làm cho cô không biết nên làm như thế nào mới đúng.

Ngón tay người đàn ông không kiêng nể gì đang đùa giỡn nơi chốn đào nguyên trơn bóng của cô, lúc ra lúc vào như đang dụ dỗ cô với vô hạn tình dục, ngón tay anh nhẹ nhàng khơi gợi nơi khối thịt mềm của cô, dùng sức lúc mạnh, lúc nhẹ làm cho toàn thân Mạc Doanh Doanh run lên, thân thể không thể không chế nổi, cũng cong lên như đón ý nói đùa cùng với Tần Hoài.

Có thể nói đầu óc của Tần Hoài đã bị dục vọng làm cho mê muội, nhưng với kỹ thuật ‘thân kinh bách chiến’ của anh luôn có thể chậm rãi nhẹ nhàng để cho người phụ nữ dưới thân anh có thể đạt được sự vui thích lớn nhất.

Tay Mạc Doanh Doanh vuốt ve vòng eo tinh tế trắng kiện của anh, cảm nhận được ngón tay ở phía dưới đang chờ đợi để phát ra lực lượng lớn nhất.

- - không nên như vậy... Đại não của cô hỗn loạn, không thể như vậy, tự nhiên cho người ta xem hình ảnh ‘đồng cung’ sống động thì không nói, nếu bây giờ bọn họ lên giường với nhau, làm tình, vậy thì nhiệm vụ này sẽ không có khả năng tiếp tục thực hiện được nữa rồi.

Chuyện này rất xấu hổ, dĩ nhiên sự ăm ý giữa bọn họ rất không dễ dàng có được cũng sẽ tan thành mây khói thôi.

Cô cố gắng kiềm chế Tần Hoài chỉ với ngón tay đã có thể đem lại niềm vui thích, nhỏ tiếng kêu tên của anh: “Tần Hoài, Tần Hoài...”

Tay của Tần Hoài hơi dừng động tác, một loại cảm giác trống rỗng không thể hiểu nổi trong nháy mắt đã quét sạch tâm trí cô, Mạc Doanh Doanh thấy anh không kịp phản ứng, cắn răng lại, quần dài cũng bị kéo xuống chân, hai chân trần lú lút giống như dây leo quấn lên eo của Tần Hoài.

Chóp mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở nóng rực, dường như có thể cảm nhận được từng hơi thở nóng bỏng đang tồn tại xung quanh hai người.

Quả nhiên, cô đoán không sai mà - - tiếng bước chân thông thả kia chỉ có thể là bước chân của lão Trương, mà cho tới cùng thì ông lão kia chắc chắn phải mang tư tưởng của người thời trước, cảm thấy xấu hổ khi phải xem người trẻ tuổi hoan ái, sau khi xác nhận hai người đã lên giường với nhau, thì khẳng định ông ta sẽ rời khỏi.

Nghe tiếng bước chân chậm rãi nhỏ dần, toàn thân Mạc Doanh Doanh bỗng nhiên cứng đờ - - người đàn ông phía trên lú lút gọn gàng ném dây nịt xuống đất, phần eo cũng bắt đầu thông thả làm ra động tác giống như là tiến lên phía trước.

Mạc Doanh Doanh hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế sự mất mát như có như không ở trong lòng - - thật là một con ngựa giống mà!

Nghĩ vậy, vốn hai chân của cô đang cuốn lấy eo của Tần Hoài đột nhiên dùng sức, thừa dịp người đàn ông này không phòng bị, đồng thời hướng về phía bên trái lật người thật mạnh, vị trí bị đổi chỗ, cô ép lên trên thân thể của người đàn ông - - ánh đèn mờ ảo, cũng không biết ai đã mở đèn, dưới ánh sáng dịu dàng ôn hòa của ánh đèn, hai gò má Tần Hoài hơi trắng nhợt làm cho tim của Mạc Doanh Doanh cũng đập nhanh một cách khó hiểu.

Rõ ràng, người đàn ông này thật sự là yêu nghiệt mà!

Cô thất tha thất thểu xoay người xuống giường, tránh né được cổ tay của Tần Hoài vẫn chưa từ bỏ ý định đang kiểm chế mình, hai chân mềm nhũn quỵ gối trước túi xách du lịch của mình.

Kéo túi du lịch ra thật cẩn thận, tranh thủ không để lộ ra một tiếng động nào, tay cô luồn xuống dưới từng lớp quần áo che giấu ở bên trên, lấy ra một hộp y tế bằng kim loại, mở hộp ra, chỉ có duy nhất một bao ny-lông đựng kim tiêm cùng những bình thuốc nước được xếp thứ tự. Tay cô run run mở ra một bình nhỏ, xé bao ny-lông, đem kim tiêm và ống tiêm chuẩn bị tốt, rút thuốc vào, sau đó hít thở dồn dập, mò mẫm mạch máu trên khuỷu tay mình.

Cũng thật may mắn, hiện giờ, mạch máu toàn thân của cô đã căng lên hết cỡ, cho nên có thể kiểm ra dễ dàng, sau khi tìm thấy, Mạc Doanh Doanh không chút do dự, dựa vào cảm giác của mình tiêm kim vào dưới da mình, chạm rãi bơm thuốc vào cơ thể mình.

Cô đã từng nhận được một nhiệm vụ, có người bỏ tiền ra muốn ám sát trùm buôn bán thuốc phiện người Miến Điện của khu vực tam giác vàng, lúc đó, cô đã cải trang thành một cô gái bình thường dân dã để tiếp cận tên cầm đầu mua bán thuốc phiện này, bởi vì cô nhận được tin tức nói rằng tên trùm buôn bán thuốc phiện này đặc biệt thích thú thưởng thức phụ nữ Trung Quốc, cho nên Reagon đã phải cô tiếp cận để ám sát.

Kinh nghiệm của cô khi đó vẫn còn thiếu, mặc dù mang theo vũ khí, nhưng nếu muốn trở thành người phụ nữ dễ dàng cho tên trùm buôn bán thuốc phiện, phải trải qua nhiều lần kiểm tra an ninh, cũng không thể vượt qua những máy kiểm tra kim loại để mang vào.

Sau cùng thân thể trống không của cô chỉ được quần trong một lớp lụa đen, được đưa tới cứ điểm che giấu của trùm buôn bán thuốc phiện với những cô gái Á châu khác.

Lúc đó, cô không hề nghĩ tới trên tấm lụa đen kia đã được tẩm thuốc kích tình, cô đã cẩn thận tránh khỏi những đồ ăn, còn có nước uống, thậm chí khi ngửi được mùi hương kỳ lạ, cô đã quyết định ngưng thở. (quynhle2207—diễn đàn)

“Ừm.....” Tiếng rên rỉ của Tần Hoài đã phá vỡ sự trầm tư của Mạc Doanh Doanh, giờ phút này, cơn sóng tình dục sôi trào trong người cô cũng đã dần dần biến mất, chỉ còn lại một mảng băng giá.

Cô thở mạnh, tiếp theo là lấy ra một bình thuốc nhỏ khác, chuẩn bị thật tốt, đi tới trước giường, hai tay kiểm chế tay của người đàn ông, thấy anh vẫn vùng vẫy không ngừng, trên căn bản là cô không cách nào tiêm vào người anh được, lòng cô cũng bắt đầu hồi hộp, thở dài một hơi, đành phải hôn Tần Hoài một lần nữa.

Môi của cô vừa mới chạm vào Tần Hoài, thì đầu lưỡi của người đàn ông này cũng giống như một con rắn xảo quyết, liên tiếp quấn quanh, mút vào cánh môi cô, dục dục vọng của cô.

Mạc Doanh Doanh thâm nhập trong lòng: “Cũng quá táo bạo rồi!” Thấy tay anh cũng đã ngừng vùng vẫy, đang đắm chìm trong nụ hôn đó, rốt cuộc, cô nhẹ nhàng thở ra, hung hăng cắn vào môi anh, thừa dịp anh bị đau, một tay đè lại cánh tay anh, tìm mạch máu, đẩy nhẹ kim tiêm, bình tĩnh đem thuốc tiêm vào tay anh.

Sau khi làm xong mọi thứ, Mạc Doanh Doanh nhanh chóng đem kim tiêm cất kỹ, bỏ vào trong túi du lịch, ngược lại cô lại lấy từ trong túi du lịch ra một tai nghe điện thoại di động màu đen. Tai nghe trước mặt được làm thật chuyên nghiệp để dễ phòng bị nghe lén điện thoại, thêm nữa tính chất giống như một phần mềm, trên cơ bản Mạc Doanh Doanh không cần lo lắng sẽ có người nghe lén được cuộc trò chuyện của cô.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Mạc Doanh Doanh lo lắng quay đầu nhìn Tần Hoài đang ngủ say, quay người đi vào trong tiểu viện, bấm một dãy số.

Chỉ qua vài giây, đầu bên kia đã nhận cuộc gọi: “Mạc.” Giọng nói của G1897 vẫn giống như trước kia. (quynhle2207—diễn đàn)

Giọng nói của Mạc Doanh Doanh còn có chút khàn khàn: “Cô đã tới trấn Thanh Lan rồi hả?”

“Ừm. Ngài Reagon nói muốn tôi tới để trợ giúp cô.” Xe của G1897 đang ẩn nấp ở một ngõ tắt nhỏ trong trấn Thanh Lan, trên đầu gối cô ta là để cái máy tính xinh xắn màu bạc, trên màn hình là chấm màu đỏ chỉ ra vị trí của Mạc Doanh Doanh, còn lại những đường cong màu xanh và màu vàng biểu hiện cho những hành lang hay thông đạo trong ngôi nhà.

“Đã biết được vị trí của tôi rồi?” Cô lại hỏi

“Không sai.” Ngón tay G1897 đánh trên máy tính rất nhanh: “Tôi còn mang theo mấy dụng cụ định vị cỡ nhỏ, đến lúc đó, cô dành chút thời gian để gặp tôi, tôi sẽ đưa cho cô, cô tùy ý cài vào những người nào cô muốn tìm ra vị trí, sau đó tôi sẽ báo lại với cô nhất cử nhất động của bọn họ.”

“Vậy bây giờ cô đã nắm được bản đồ hoàn chỉnh của ngôi nhà rồi?”

“Đã nắm được, tôi sẽ gửi đến di động cho cô.”

“Thân phận của lão Trương và Trương Tú Chi không có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề, đã xác minh rồi, quả thật là người giữ nhà của họ La, sau khi Quách Anh được gả vào nhà họ La mới đến nhà họ La, sau đó thì ở lại giữ nhà họ La ở trấn Thanh Lan.”

Từ buổi trưa ngày hôm nay, lúc Mạc Doanh Doanh nhìn thấy xe của G1897 đi qua trước mặt cô ở trên đường cái, cô đã mở máy nghe lén lúc nào cũng đeo trên người, để cô ấy có thể nghe được nội dung nói chuyện của cô.

Bất quá, nghĩ đến đây, Mạc Doanh Doanh nhớ lại mới vừa rồi cùng Tần Hoài triền miên, cảm thấy có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ ừ một tiếng, sau đó phản phó nói: “Nói cho tôi biết những nơi bí mật nhất trong nhà họ La, ngày mai tôi sẽ liên hệ với cô sau. Còn về những máy nghe lén còn lại, tôi sẽ giải lên.” (quynhle2207—diễn đàn)

Khi cô còn đang phân phó, bỗng nhiên toàn thân cô cứng đờ, tiếng bước chân thong thả và trầm ổn vang lên sau lưng cô.

- - “Mạc Doanh Doanh, em đang nói chuyện với ai vậy?”

Giọng nói của Tần Hoài vẫn còn mang theo chút lười biếng, toàn thân Mạc Doanh Doanh lại trở nên lạnh lẽo.

Cô chưa từng nghĩ qua người đàn ông này có thể tỉnh lại nhanh đến như vậy - - cô nghĩ rằng thuốc an thần đã tiêm cho Tần Hoài khác với cô, căn bản là hiện giờ Tần Hoài vẫn nên đang ngủ say bởi vì tác dụng của thuốc, mặc dù chỉ là liều nhỏ, nhưng một người đàn ông vạm vỡ bình thường đều phải mất ít nhất hai tiếng đồng hồ mới có thể tỉnh lại.

Mạc Doanh Doanh bình tĩnh xoay người, nhìn gương mặt không rõ thần sắc của Tần Hoài đang bị che khuất trong bóng đêm, giọng điệu không thay đổi, vẫn cứng nhắc y như trước: “Là trợ lý của tôi, anh có chuyên gia của anh, thì tôi cũng có trợ lý của tôi.”

Tần Hoài cũng không nói tiếp, chỉ bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, lại hỏi cô: “Tại sao em lại mang theo một hòm thuốc bên mình vậy?”

Mạc Doanh Doanh bước vào trong cửa, tiện tay khép cánh cửa gỗ lại, nói: “Tôi đã từng đi du lịch tới Miến Điện. Anh có biết một vụ án đặc biệt có một người bị đội buôn lậu thuốc phiện bắt đi ở Tam Giác Vàng vào năm năm trước không?”

“Biết.” Tần Hoài cũng không nói với cô, lúc đó anh vẫn chưa phải là đội trưởng của đại đội đặc cảnh, lúc đó anh chỉ là một người lính cấp thấp đã tham gia vào hành động vây quét lần đó.

“Tên trùm buôn thuốc phiện kia rất thích con gái Trung Quốc, tôi đã từng bị bắt cóc đưa đến cứ điểm của bọn họ để hiến cho người đứng phía sau như là lễ vật.”

Lúc đó, Mạc Doanh Doanh ở Thái Lan trúng phải loại thuốc kích tình lợi hại nhất, sự khổ sở lần đó còn hơn gấp trăm lần so với lần này, sau cùng cô bị một tên đàn ông mập ú, ghê tởm đè ở trên giường, tùy ý hôn lên môi cô, quá tuyệt vọng, cô đã hung hăng cắn thật mạnh làm bị thương lỗ tai của tên đàn ông kia, vì thế quá thành giận, tên kia đã tát cô một cái ngã trên mặt đất.

Vì muốn mình được tỉnh táo, cô đã đập nát đĩa đựng trái cây ở bên cạnh, cắn răng rạch lên lòng bàn chân của mình, lấy đau đớn của bản thân để áp chế thần kinh đang mất dần cảm giác vì thuốc kích dục, trước khi để những tên canh gác ngoài cửa phản ứng kịp, cô đã đè tên đàn ông mập lại, dành lại sinh mạng của mình bằng phương pháp mà Reagon đã dạy cho cô khi trong tay không có một tác sát - - từ đốt xương cổ đi xuống ba tác là đốt xương tên gọi Tira, ước chừng khoảng ba đầu ngón tay nhấp lại ở trên xương sống, kéo ra, hoàn toàn có thể làm cho người khác mất mạng.

Lúc cô cho rằng cho dù có giết chết tên đàn ông kia, thì một giây sau cô cũng sẽ bị những tên canh gác ở bên ngoài giết chết, thì thời cơ đến thật trùng hợp, lúc đó bộ đội đã kéo vào bao vây tất cả, quân đội của nhiều quốc gia liên thủ cũng quyết định phát động tập kích cứ điểm này ngay trong giờ phút đó, ngoài cửa rồi tỉnh rồi mù, nhân cơ hội đó, cô quán lấy thân thể mình bằng một tấm mền mỏng, theo như lộ trình đã chuẩn bị trước trong kế hoạch mà chạy trốn. (quynhle2207—diễn đàn)

Tất nhiên, Mạc Doanh Doanh sẽ không bao giờ nói cho Tần Hoài biết nhiều như vậy, cô chỉ đơn giản nói cho anh biết rằng: “Nhờ trời phụ hộ, quân đội đã xông vào cứu tôi, nhưng cũng từ đó về sau, mặc kệ là đi bất cứ đâu, tôi đều mang theo một hòm thuốc bên người.”

Nhìn những nghi vấn trong mắt Tần Hoài đang dần dần biến mất, Mạc Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, thay đổi đề tài: “Chúng ta bị trúng thuốc kích tình.”

Mới vừa rồi, bởi vì hoài nghi thân phận của Mạc Doanh Doanh, cả người Tần Hoài đều phòng bị không một chút nói lỏng, giờ phút này thân thể mới giãn ra, cũng phát hiện được đầu mình rất đau, có lẽ do thuốc gây ra.

“Không biết một già một trẻ này có mục đích gì?” Có thể làm cho bọn họ hôn mê ngay lập tức cũng được, nhưng chỉ bỏ thuốc kích tình.

Tần Hoài cũng không nhớ một chút nào về chuyện vừa rồi, nhưng nhìn bộ dáng của Mạc Doanh Doanh thì nhất định trên người cũng không bị thương rồi, có thể chắc chắn tám phần là anh cũng chưa ăn được chút xú đậu hủ nào của cô.

“Tác dụng lớn nhất của thuốc kích tình là sau khi nam nữ ân ái xong, sẽ mất đi sức lực, cả thân người đều trở nên vô lực.”

Mới vừa rồi, hai người đã tắt đèn trong phòng, giờ phút này, trong bóng đêm, Tần Hoài lẳng lặng nhìn Mạc Doanh Doanh đang đứng trước cánh cửa gỗ, lần đầu tiên cảm thấy được người phụ nữ xa xa kia không chỉ đơn giản là một luật sư như cô nói.

“Chúng ta là vợ chồng, ngủ với nhau cũng là chuyện bình thường, mà sau khi ân ái sức lực suy yếu cũng là chuyện rất bình thường, nhưng cho dù vậy ngủ thẳng tới giữa trưa cũng đã quá lắm rồi.” Tần Hoài phân tích tiếp tục theo những suy nghĩ của cô: “Vì không muốn để chúng ta nghỉ ngơi, thì một chút thuốc kích tình đối với hai vợ chồng mới cưới cũng không tính là gì. Mà tại sao bọn họ lại muốn chúng ta ngủ lâu như vậy?”

“Bọn họ muốn có thêm thời gian.”

“Không sai.” Tần Hoài đến sát bên Mạc Doanh Doanh, mặt của hai người trong bóng đêm gần trong gang tấc, bỗng nhiên cô nhớ tới mới vừa rồi người

đàn ông này đã tiếp xúc vô cùng thân mật trên thân thể của mình - - vậy mà cô lại không có bất cứ cảm giác ghê tởm nào hết. (quynhle2207—diễn đàn)

“Đôi với bọn họ, thời gian chỉ có hai tác dụng mà thôi, thứ nhất là chạy trốn, thứ hai là có thể che giấu được thứ mà bọn họ muốn giấu diếm.” Anh nhìn thấy sắc mặt của người phụ nữ trước mặt mình có chút hốt hoảng, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Em làm sao vậy?”

Mạc Doanh Doanh hoàn hồn ngay lập tức: “Không có gì, anh nói tiếp đi.”

Tần Hoài nhẹ nhíu mày, cũng phân tích tiếp: “Anh khẳng định khả năng bọn họ chạy trốn là không có rồi, nếu như vậy, khẳng định hiện giờ bọn họ đang che giấu cái gì đó.”

Tiếng của giọt nước mưa ‘tí tách’ vang lên, di động ở trong tay Mạc Doanh Doanh cũng rung lên, nhấn nút nhận, mở ra một tấm bản đồ các địa điểm bí mật của nhà họ La.

Cô nhìn Tần Hoài nhíu mày lại: “Chuyên gia của anh đã gọi cho anh những chuyện kỳ lạ của trấn Thanh Lan chưa?”

“Đã nhận được rồi.”

Đôi mắt của Mạc Doanh Doanh lóe lên một tia sáng dài giống như đôi mắt mèo tỏa sáng ở trong đêm đen: “Thật đúng lúc, trợ lý của tôi cũng đã gửi cho tôi sơ đồ mật đạo ở trấn Thanh Lan.”

Trong bóng đêm, hai người nhìn nhau cười hiểu ý đối phương.

“Đợi ngày mai đi gặp ông lão họ Đinh kia xong, thì trở lại đây để tìm hiểu bí mật của nhà họ La, có được không?” Tần Hoài chủ động đề nghị.

“Muốn còn không được đây.”

Hai người bọn họ cũng không phải là loại người hiền lành gì, dùng mắt đối mắt, dùng răng đối răng vậy. (quynhle2207—diễn đàn)

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Không được đánh tôi ~!! Mặc dù tôi biết các bạn đều thích thịt thịt...

Chỉ là, không thể để Tần Hoài cái gì cũng không biết sau khi ăn sạch sành sanh Mạc Doanh Doanh thôi ~~~

Muốn có thịt trong lúc cả hai bên đều có tình yêu, có hoa, lại dưới ánh trăng trong không khí vô cùng lãng mạn hay là... Đại loại như dã chiến? 【 uy! ^ ^

... Cố gắng chen lén để hoàn thành Bắc Kinh Nhất Hào tuyến sau, toàn thân thể và tinh thần đều bị thương nặng, ngày mai phải cố gắng bình phục thật tốt mới được T T

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đã xác định nhà họ La có vấn đề, cũng có nghĩa đã tìm ra bước đột phá mới, bởi vì tác dụng của thuốc kích tình mà Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài cùng nhau lần qua lần lại cả một đêm, lúc hơn ba giờ sáng thì mỗi người mới leo lên giường ngủ thật say - - và dĩ nhiên là Tần Hoài vẫn chỉ có thể ngủ trên ghế sofa như cũ.

Đợi đến ngày thứ hai, khi mặt trời đã lên cao, Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài mới tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu, một người mở cửa đã thấy được chậu đồng mà Trương Tú Chi để trước cửa, bên trong chậu chứa đầy nước để bọn họ vệ sinh cá nhân.

Tần Hoài không để ý đến mặt mũi của mình đưa tay ôm eo của Mạc Doanh Doanh, thừa dịp cô đang rửa mặt mà ăn nói sỗ sàng một cách ‘quang minh chính đại’: “Cô bé này thật là hiểu ý người khác, biết rõ hôm qua chúng ta điên cuồng suốt một đêm, cho nên cũng không gõ cửa đi vào.”

“...” Mạc Doanh Doanh trầm mặc muốn đẩy cánh tay sắt của anh ra.

“Mạc Doanh Doanh, eo của em rất thon thả tinh tế nha...” Tay ôm nhuyễn ngọc ôn hương, Tần Hoài rất thích thú, dĩ nhiên cũng không thêm để ý đến những phản kháng yếu ớt không đáng kể kia rồi: “Đừng vậy mà, hôm qua mặc dù anh trúng phải thứ đồ chơi kia, nhưng với ý chí mạnh mẽ to lớn, cũng không có lợi dụng chiếm lợi của em, em phải biết chuyện này đối với đàn ông có ảnh hưởng rất lớn đó.”

Đại thiếu gia Tần không có một chút ấn tượng nào đối với ‘sở tác sở vi’ của mình tối hôm qua, cho nên vẫn rất tự hào vì sự kiểm chế của bản thân.

Mạc Doanh Doanh hít một hơi thật sâu, nhớ tới hành vi càn rỡ cùng với những động tác thành thực của Tần Hoài ngày hôm qua khi mình tỉnh lại, trong

lòng liền cháy lên một ngọn lửa không tên: “Tần Hoài...”

“Hà?” Con chim công được đang xòe cánh nào đó chỉ còn thiếu việc mở sấm panh để bày tỏ vui sướng mà thôi.

“Anh chưa súc miệng?”

“...”

Sau khi hai người rửa mặt chải đầu xong, tự nhiên cũng không dám ăn bữa sáng tại nhà họ La nữa rồi, thừa dịp không có ai trong viện, bọn họ cũng không chào hỏi tiếng nào liền đi thẳng đến quán trà Đình Nhất.

Chỉ là sau khi bước vào quán trà, còn chưa kịp ngồi vào dãy ghế mà hôm qua bọn họ đã ngồi, thì đã thấy ở trước một bàn chơi cờ có đám người đang vây quanh náo nhiệt, một ông lão đầu đã bạc trắng chống gậy ngồi ở đó, vừa thấy Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh, ánh mắt sắc bén: “Người trẻ tuổi, từ bên ngoài đến trấn này sao?”

Giọng nói của ông ta không lớn, nhưng lại rất rõ ràng giữa những tiếng người náo nhiệt, Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài cùng dừng lại, cũng kịp phản ứng để nhận ra người này là ai - - chắc đến tám phần đó là Đình Nhất, bạn tốt thâm giao của La Vạn Buôn trước khi ông ta mất tích.

Hai người cũng không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, liền nhanh chóng đi đến gần ông lão: “Đúng vậy, xin hỏi ông là ông Đình phải không?”

Đình Nhất chậm rãi đứng lên, Mạc Doanh Doanh nhìn thấy Đình Mai đang bận tối tăm mặt mũi ở cách đó không xa, cũng chưa chú ý việc bọn họ đã đến, cô thở dài, vươn tay đỡ Đình Nhất - - muốn mọi được những sự tình ở nơi đây từ một người phụ nữ không có đầu óc như Đình Mai tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu so với ông lão lron lẹo trước mắt này.

“Đi theo tôi đến nhà sau.” Đình Nhất cũng không ngăn cản sự giúp đỡ của Mạc Doanh Doanh, sắc mặt cũng nhẹ nhàng hơn một chút: “Đến cuối cùng tôi cũng đợi được, nhiều... qua nhiều năm vậy, cuối cùng cũng đã có người đến tìm hiểu về chuyện này rồi.”

Hai người nghe ông lão nói những lời này đều rất vui mừng, xem ra bọn họ đã tìm đúng người rồi!

Nhà sau của quán trà Đình Nhất được che khuất bởi cái màn vải màu xanh đậm, vén màn vải qua, thì sẽ thấy một Tứ Hợp Viện xinh đẹp, cho dù đã lâu năm nhưng vẫn rất gọn gàng sạch sẽ.

Ông lão dẫn bọn họ vào gian phòng chính, căn phòng đưa lưng về hướng mặt trời, cho nên có chút lạnh lẽo âm u, ông lão Đình ngồi xuống giường, lấy một cái áo bông lớn đắp lên đùi mình, uống ngụm trà, sau đó mới hé mắt đánh giá hai người đang ngồi đối diện với ông.

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đều cảm thấy không được tự nhiên lắm, nhưng cũng hiểu rằng bọn họ không thể lên tiếng trong lúc này được, cho nên đành phải từ từ chờ đợi.

Lão Đình hóp từng hóp trà cho đến khi uống hết chén trà, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hai người: “Từ thành phố T tới phải không?”

Tần Hoài ho khan một tiếng: “Chúng tôi từ thành phố C tới đây.”

Lão Đình lạnh lùng hừ một tiếng: “Các người đều là những đứa nhỏ miệng còn hôi sữa, lừa gạt được lão Trương trong coi nhà họ La thì còn được, lại gạt được Đình Nhất ta sao?” Ông ta phát tay: “Nếu đã không nói thật thì lăn ra khỏi quán trà của ta ngay, lão già ta biết bà lão họ Quách kia bao nhiêu năm qua vẫn còn chưa hết hy vọng đâu, lúc nào cũng muốn tìm cho ra Vạn Buôn.”

Dường như ông ta biết rất nhiều chuyện ở phía sau vụ án, Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh cũng suy nghĩ trong giây lát, chỉ đành gật đầu: “Quả thật là do lão phu nhân họ La nhờ chúng tôi giúp đỡ.” Tần Hoài trả lời.

Lão Đình cười cười: “Mấy năm nay, bà ấy phải tới toàn là một đám phế vật. Lúc nào cũng có vướng mắc với lão già Trương La nát rượu kia, cũng không biết năm đó Trương La chính là...” Vừa nói đến đây, dường như ông ta cũng biết mình đã nói lỡ lời, nhanh chóng chuyển đề tài: “Tôi và La Vạn Buôn đã quen biết nhau cũng đã bốn chục năm rồi, đương nhiên, là tính luôn cả thời gian ba mươi năm ông ta bị mất tích.”

Đình Nhất cũng bắt đầu nhớ lại chuyện cũ của bốn mươi năm trước.

Vào thời điểm phong trào cách mạng văn hóa vừa mới qua đi, đầu tổ địa chủ, đầu tổ tư bản, làm cho tài sản nhà họ La được tích lũy hơn trăm năm qua cũng bắt đầu tiêu tán, con cháu nổi nghiệp nhà họ La lúc đó chính là La Vạn Buôn, mọi thứ thật tiêu điều, mọi vật hoang phế như đang chờ đợi được sửa đổi, cải cách, lần đầu tiên ông gặp La Vạn Buôn chính là ở tại quán trà này, ông ta uống một chén trà đắng, gia tộc gặp phải cảnh khốn cùng làm cho người đàn ông ý chí hăng hái năm đó cũng đau buồn đến nỗi đầu tóc bạc trắng.

Đình Nhất vẫn còn nhớ rõ mình đã hỏi ông ta có dự định gì hay không?

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lúc đó La Vạn Buôn đã trầm mặc rất lâu, cả trấn Thanh Lan đều biết tình cảnh khốn khó của nhà họ La, ngoại trừ một cái nhà máy trống rỗng chỉ còn cái xác kia, thì bọn họ chỉ còn lại một cái nhà cũ đã hơn trăm năm, chỉ sợ nhà họ La đã bị Hồng Vệ Binh cướp sạch không còn chút tài sản nào so với dân chúng bình thường ở trấn Thanh Lan cũng không khác gì nhau.

Người đàn ông đó trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói rằng chỉ đành phải sử dụng quy củ cũ của nhà họ La thôi.

Nói xong, cũng dành để trả tiền trà, khoác áo bành tô bằng bông thật nặng, đi khỏi quán trà.

Nhưng mà, khoảng chừng mười ngày sau, có tin đồn rằng nhà họ La ở Trần Bắc đã dồn hết tài sản của mình để cho La Vạn Buông tổ chức hôn lễ vô cùng náo nhiệt với nữ sinh đại học trên tỉnh Quách Anh, lúc đó cả một con đường đốt pháo ăn mừng vui vẻ làm cho Đình Nhất vẫn còn nhớ rõ đến bây giờ.

Hôn lễ đó của nhà họ La trở thành sự kiện long trọng nhất ở trấn Thanh Lan trong những năm tháng tiêu điều tối tăm kia.

Sau đó thật lâu, sau khi sự nghiệp làm giày của nhà họ La đã dần dần đi vào quỹ đạo, lúc đó bọn họ đã coi nhau như bạn bè thân thiết, Đình Nhất cũng có hỏi La Vạn Buông về chuyện này.

Ông ta đã hỏi La Vạn Buông tại sao nhất định phải cưới Quách Anh vào lúc đó.

Khuôn mặt của La Vạn Buông trắng bệch dưới ánh nến vào bốn mươi năm trước đã trả lời ông ta, nhà họ La có quy củ của nhà họ La, mà người con gái kia cũng ‘cam tâm tình nguyện’ gả vào nhà họ La.

“Tại sao lại nói là ‘cam tâm tình nguyện?’” Đình Nhất lại hỏi.

La Vạn Buông trả lời Đình Nhất rằng do Quách Anh nói thích ông ta, ‘cam tâm tình nguyện’ gả cho ông ta.

Lúc đó, Đình Nhất đã cười nhạo La Vạn Buông: “Anh nói giống như nhà họ La là một cái hồ lửa không bằng, dù lạc đà có ốm cũng vẫn hơn ngựa lớn mà.”

Bàn tay của người đàn ông nắm chặt thành quả đấm, ngay lúc này quả thật Đình Nhất đã không còn nhớ rõ hình dáng lúc trẻ của La Vạn Buông nữa, nhưng cũng nhớ đại khái là ông ta là một người đàn ông vừa cao vừa gầy, có nước da trắng nhợt nhạt, tính tình ôn hòa, lại có chút yếu đuối.

Lần nói chuyện đó của bọn họ đã dừng lại khi La Vạn Buông không thể không chế được cảm xúc của mình, người đứng đầu nhà họ La lúc đó mang một bộ dáng bị thương: “Ai nói với anh nhà họ La không phải là hồ lửa lớn chứ?”

Đó là một cái ngày mùa đông giá rét, phía bắc của trấn Thanh Lan có tuyết rơi dày như lông ngỗng, gió lạnh có thể xuyên qua bốn năm lớp vải bông dày, trời đã gần sáng nhưng La Vạn Buông vẫn không muốn trở về nhà, lại ở trong phòng bao riêng đánh cờ một mình.

Từ lúc bắt đầu thi La Vạn Buông đã không đủ tư cách để trở thành một thương nhân, có lẽ là do không thể không thừa kế gia nghiệp cho nên chỉ có thể chọn người trí thức là thích hợp nhất.

Tôi cưới một người vợ thật giỏi. La Vạn Buông đã nói như vậy với Đình Nhất không dưới một lần, thủ đoạn phải dứt khoát, xử lý mọi việc lưu loát, đối xử với mọi người thì thu xếp ôn hòa chu toàn không giống như một nữ sinh viên đại học mới bước vào đời. (quynhle2207—diễn đàn)

Biết đọc chữ, hiểu được cách đối nhân xử thế, hiểu biết về sổ sách, thậm chí có thể đọc hiểu tiếng nước ngoài.

“Tôi nhớ rõ sau khi Quách Anh được gả vào nhà họ La khoảng năm năm, thì tình trạng rối rắm của nhà họ La cũng được cải thiện, chỉ có điều mỗi lần La Vạn Buông đến chỗ của tôi, đều nói đi nói lại với tôi rằng ông ta có lỗi với người phụ nữ này.” Đình Nhất nói.

Thật có lỗi? Mạc Doanh Doanh nhú mày, cô đã nhìn thấy hình của Quách Anh lúc còn trẻ, mặc dù không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng bộ dáng cũng coi như khá ái, khi người phụ nữ nghe được ba chữ ‘thật có lỗi’ kia thì sẽ nghĩ ngay đến trường hợp là người đàn ông ở bên ngoài..., đặc biệt là La Vạn Buông lại có một người vợ thông minh tháo vát đến như vậy đứng ở phía sau, lại vẫn thừa nhận có lỗi với cô ta. Cho nên theo lẽ rất tự nhiên mà Mạc Doanh Doanh liền nghĩ đến La Vạn Buông có mối tình khác ở bên ngoài.

“Lão phu nhân họ La không phải là người ở địa phương, như vậy khẳng định lão gia nhà họ La cũng sẽ có thanh mai trúc mã cùng lớn lên ở đây sao?” Mạc Doanh Doanh cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình thật thoải mái.

Đình Nhất liếc mắt nhìn cô một cái: “Không sai, trước khi La Vạn Buông cưới Quách Anh, thậm chí có thể nói sau khi cưới Quách Anh, trong lòng lúc nào cũng có hình bóng của một người phụ nữ khác.”

“Là ai vậy?” Khi bọn họ điều tra thì hoàn toàn không có một người nào như vậy xuất hiện, là do La Vạn Buông giấu diếm thật tốt, hay là đã có chuyện gì xảy ra?

“Bốn năm chục năm nay giày gia đều thiếu hụt, phần lớn vẫn là giày vải, cùng tồn tại với nghề dệt vải để sinh sống có nhà họ Đồng ở trấn Bắc, cũng coi như là một gia tộc danh tiếng, nhưng ở thời kỳ cách mạng văn hóa bị đầu tó thể thảm hơn, người trong gia tộc toàn bộ đều bị ly tán, người thì chết, cũng chỉ còn lại một người thừa kế duy nhất cũng chính là ‘tiểu thanh mai’ của La Vạn Buông, tên là Đồng Liễu Liễu. Nhà họ La cũng thương xót tội nghiệp cô ấy, mặc dù chuyện của bọn họ còn không giải quyết được, nhưng bởi vì La Vạn Buông kiên trì muốn đón cô ấy vào nhà họ La.” (quynhle2207—diễn đàn)

Đồng Liễu Liễu, Mạc Doanh Doanh âm thầm ghi nhớ cái tên này, cô muốn G1897 đi thăm dò điều tra tin tức của người phụ nữ này.

“Sau đó thì sao?” Tần Hoài hỏi tiếp.

Cứ nói chuyện như vậy cũng đã đến xế chiều, mọi người ngồi cũng có chút mệt mỏi, nhưng hình như Đình Nhất càng kể càng hứng thú, liền nói tiếp: “Tôi

đã kể nhiều chuyện xưa như vậy... cũng nhiều năm qua rồi, cũng không kể cho những người được Quách Anh nhờ và đến đây nghe, nói đi phải nói lại, không biết chuyện này có quan hệ như thế nào?”

Không sai, đã nhiều như vậy năm, tự nhiên không chỉ có một người tìm hiểu được chuyện của Đình Nhất, mà phải nói rằng có rất nhiều người.

“Thời điểm khi tôi gặp Vạn Buông lần cuối cùng, chính là hai ngày trước khi ông ta bị mất tích, lúc đó ông ta tới kiếm tôi để mượn tiền.”

“- khoan đã, lão gia nhà họ La tìm ông để mượn tiền?” Tần Hoài cắt ngang lời nói của ông ta: “Nói như vậy thì quyền hành và tiền bạc của nhà họ La đều do lão phu nhân nắm giữ rồi?”

Đình Nhất lắc đầu: “Làm sao tôi biết được chứ, ông ta đã mượn một số tiền lớn, trong lúc đó tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, nói là đợi hai ngày sau sẽ đưa cho ông ta, ông ta cũng nói thẳng với tôi rằng đã không kịp rồi, cầm hết số tiền mặt trong tay tôi liền vội vàng đi khỏi. Sau đó, tôi nghe nói Vạn Buông bị mất tích, mà Quách Anh cũng phái người tới tìm tôi để hỏi về những chuyện của ông ta trước khi mất tích, nói đến đây cũng thật buồn cười, đó là lần đầu tiên tôi gặp bà ấy.”

Khi đó Đình Nhất cũng đã hơn ba mươi, sự nghiệp của nhà họ La cũng đã phát triển lớn hơn, căn bản một người chủ quán trà bình thường như ông ta cũng không thể tưởng tượng nổi cách trang hoàng trong nhà họ La, ông ta được người làm dẫn vào, bước từng bước qua những dãy nhà cửa, sau cùng là đi tới sân trước của viện ‘Yên La’. (quynhle2207—diễn đàn)

Có đầy người đang đứng trước cửa viện, ông ta bị người ta dẫn đi thẳng vào trong, vào phòng, ông ta liền thấy được phu nhân nhà họ La—Quách Anh với sắc mặt mõi mệt.

Mặc một chiếc áo dài sườn xám kiểu cũ, khoác thêm một chiếc áo bành-tô, cách ăn mặc, quần áo không có chỗ nào không ổn, gương mặt tinh xảo, tuy không thể so với sự xinh đẹp diễm lệ của Đồng Liễu Liễu, nhưng hoàn toàn có thể làm cho người ta yêu thương quý trọng, tuy vậy vẫn có thể nhìn thấy được nét bi thương thấm thiết trên khuôn mặt bà ấy.

Cho đến nay ông ta vẫn còn nhớ rõ những điều mà Quách Anh đã nói với ông ta, người phụ nữ kia ho khan vài tiếng, phát tay nói: “Trương La, bảo tất cả mọi người ra ngoài.”

Trương La ngày đó cũng chính là Trương La đang coi giữ nhà họ La bây giờ, lúc đó Đình Nhất liền hiểu được, người tên Trương La này chính là người của Quách Anh.

Nhà họ La phức tạp hơn ông ta nghĩ, bà con thân thích, nhà giữa, chi thứ hai, rồi lại tam phòng, bà ấy là một người con dâu khác họ, nếu như không có bất cứ thủ đoạn nào thì làm sao có thể sắp xếp lo liệu được.

Mọi người lui ra ngoài, Quách Anh nhìn chăm chăm ông ta thật lâu, sau cùng thì nói với ông ta: “Ông Đình, lão La đã mất tích, có người nói với tôi rằng trước khi ông ta mất tích vài ngày có gặp qua ông.”

Ông ta cúi thấp người, cũng không hề nghĩ sẽ dấu giếm điều gì: “Không sai, Vạn Buông tìm tôi để mượn tiền.”

“Mượn nhiều hay ít?” (quynhle2207—diễn đàn)

“Không nhiều lắm, chỉ mượn hai trăm đồng thôi.” Hơn ba mươi năm trước, với hai trăm đồng, một gia đình bình thường đã có thể dùng để cứu cấp rồi.

Quách Anh cắn môi: “Nói như vậy thì ông có biết lão La đi đâu không?”

Cho đến bây giờ Đình Nhất vẫn nhớ được suy đoán của mình vào lúc đó, ông ta nhìn cặp nam nữ trước mặt mình, mỉm cười: “Tôi đã nói với lão bà Quách Anh kia rằng có thể lão La đã bỏ đi cùng với cô Đồng rồi.” (quynhle2207—diễn đàn)

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Trước đêm nay nhất định sẽ bỏ sung toàn bộ, cho dù là văn chương không được trôi chảy thì tôi vẫn cố gắng đánh ra chữ!! Nhóm người Phách Vương này mau đến nhìn thần sắc của Tiểu Cửu thống khổ ra sao!!

Trời ơi, bị CP nói tên luôn ABB...

Không bao giờ lại để cho các người gọi tôi là vô năng nha... Vì thế, ai có tên thì có thể để lại, tôi sẽ sử dụng ORZ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Lúc rời khỏi nhà sau của quán trà Đình Nhất đã là xế chiều, mấy ngày nay mặt trời ở trần Thanh Lan chiếu chói lọi, khi Mạc Doanh Doanh đi ra khỏi căn phòng nhỏ quay lưng về hướng mặt trời, cô đã không tự giác lấy tay che ánh sáng mặt trời cho khỏi chói mắt, cô cảm thấy những đầu ngón tay của mình đều lạnh buốt, không biết tại sao lại xuất hiện một Đồng Liễu Liễu làm lộn xộn tất cả những ý nghĩ của bọn họ.

Tần Hoài cũng có cảm giác không nói nên lời, anh nhìn đáng về trầm mặc không nói của Mạc Doanh Doanh, đề nghị với cô: “Hay là chúng ta đi tới nhà họ Đồng hiện tại ở trần Bắc hỏi thăm một chút, sau đó đợi trời tối rồi hãy đi dạo một vòng ở nhà họ La?”

Đúng vậy, bây giờ mà quay về thì hơi sớm, Mạc Doanh Doanh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Ừ, vậy thì đi đến nhà họ Đồng.”

Hai người trầm mặc đi trên một ngõ hẻm nhỏ, những gì mà Đình Nhất vừa nói đã làm cho bọn họ rơi vào tình trạng bế tắc.

Không lẽ bao nhiêu năm qua La Vạn Buồng thật sự bỏ trốn cùng ‘tiểu thanh mai’ của ông ta sao? Vụ án vẫn còn chưa điều tra được lại có kết thúc đơn giản như vậy sao? Nếu vậy thì trong ngôi nhà họ La đang che giấu cái gì mới được?

Còn nữa, Mạc Doanh Doanh ngẩng đầu, đang định nói ra nghi hoặc trong lòng, thì có tiếng bước chân chạy nhanh từ phía sau lưng cô, chắc chắn là tiếng bước chân chạy trốn.

Hai người Tần Hoài cùng xoay người nhìn, nhưng tốc độ chạy của người này cũng thật nhanh, ăn mặc quần áo bình thường, nhìn qua đáng người có thể đoán là phụ nữ, hai người còn chưa kịp tránh qua một bên thì cô ta đã đụng mạnh vào vai trái của Mạc Doanh Doanh, sau đó biến mất nhanh chóng tại cuối con hẻm nhỏ.

Mạc Doanh Doanh bị đụng một cái lao đảo, mặc dù cô đã nhanh chóng ổn định lại, nhưng cũng không thấy bóng dáng của người phụ nữ kia đâu nữa.

Tần Hoài định đuổi theo, nhưng bị cô giữ lại.

“Bỏ đi.” Tay phải của Mạc Doanh Doanh giữ chặt anh, tay trái lại bỏ vào túi quần như không có việc gì. (Quỳnh: tui nghi đó là G1897, muốn đưa tin cho chị Mạc).

Tần Hoài nhú mày: “Chạy nhanh như vậy, thật đáng nghi.”

Cô lại kiên trì: “Chúng ta đi tới nhà họ Đồng thôi.”

Cuối cùng sau một lúc lâu, Tần Hoài cũng gật đầu: “Được.”

Bàn tay mềm mại của Mạc Doanh Doanh nhẹ nhàng nắm cổ tay Tần Hoài, làm cho anh không tự chủ được mà run lên, có một cảm giác kỳ quái tràn ngập trong lòng, cái cảm giác mà một người chưa bao giờ đặt phụ nữ trong lòng như Tần Hoài chưa bao giờ có.

Anh nhìn người phụ nữ trước mặt mình đang nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy tuy dung mạo của cô không phải là xuất sắc nhưng lại làm cho anh không thể dời mắt được mà để ý đến cô.

Theo bản năng, Tần Hoài phủ nhận sự biến hóa kỳ diệu trong lòng mình, quả thật người phụ nữ Mạc Doanh Doanh này cùng với những người phụ nữ mà anh đã tiếp xúc hai mươi mấy năm nay thật khác xa nhau, cô độc lập, to gan, mạnh mẽ, thậm chí cũng không thèm để bất cứ người đàn ông nào vào mắt.

Tần Hoài nhẹ nhàng né tránh tay của Mạc Doanh Doanh, không khỏi làm cho cô cũng ngây ngẩn cả người - đây không phải là Tần Hoài lúc nào cũng lưu manh, sỗ sàng sao, vậy mà lần này...Không lẽ đổi tính rồi sao?

Cô cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, mới vừa rồi là G1897 chạy tới, thừa dịp va chạm trong nháy mắt kia đã đem mấy dụng cụ định vị đưa cho cô. Đợi sao khi từ nhà cũ họ Đồng về, phải tìm cách nói chuyện với Trương La và Trương Tú Chi, tìm cách gắn thiết bị định vị này lên người bọn họ. (Quỳnh: khả khả, mình đoán ngay chóc luôn.)

Quả thật nhà cũ họ Đồng kém hơn rất nhiều so với nhà họ La, nhưng người ở lại đông hơn nhiều.

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh vừa mới gõ cửa thì liền có tiếng nói của phụ nữ ở bên trong trả lời: “Tới đây!” Còn chưa dứt lời, thì cánh cửa cũng đã mở ra.

Nhìn qua thì đó là một người phụ nữ trung niên, khi nhìn thấy Tần Hoài thì bà ta cũng có chút hốt hoảng, ngay lập tức liền hỏi: “Mấy người là ai vậy? Đến đây làm gì?”

Tần Hoài dẫn Mạc Doanh Doanh bước vào trong, ngoại trừ người phụ nữ kia, thì ở phía trong vẫn còn có mấy đứa trẻ, xem ra có thể người phụ nữ này biết được gì đó. Muốn hỏi thăm những chuyện như vậy, thì lúc nào phụ nữ cũng sẽ biết nhiều hơn đàn ông.

Mà người phụ nữ này nhìn qua cũng đã hơn năm mươi rồi, chắc cũng đã chứng kiến những chuyện năm đó không chừng?

Tần Hoài tùy ý lấy giấy tờ chứng minh từ trong túi áo ra, lướt qua một lần, coi như hù dọa bà ta, quả nhiên thấy được nét mặt của người phụ nữ kia có chút bất an: “Các người là ai?”

Lúc này sắc mặt của Mạc Doanh Doanh cũng đã hòa hoãn hơn nhiều, hỏi: “Bà có thể nói chuyện một chút không?”

Người phụ nữ kia vội vàng gạt đầu, dẫn bọn họ vào trong phòng, xoa xoa tay, có chút khẩn trương: “Hai người có chuyện gì vậy?” Biết rõ thân phận của bọn họ, bà ta cũng không dám hỏi bọn họ là ai lần nữa.

“Xin hỏi bà là người của nhà họ Đồng sao?” Tần Hoài hỏi.

Người phụ nữ gạt đầu: “Tôi, tôi tên là Đồng Hựu Hựu.”

Đồng Hựu Hựu? Nghe qua thì hình như có cùng vai vế với Đồng Liêu Liêu. Mạc Doanh Doanh âm thầm suy nghĩ, nói thấp giọng: “Chúng tôi tới đây để điều tra về vụ án mất tích của Đồng Liêu Liêu.”

Quả nhiên, khi nghe được ba chữ Đồng Liêu Liêu, toàn thân người phụ nữ run rẩy, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Bà ấy có quan hệ gì với bà?” Mạc Doanh Doanh tiếp tục hỏi.

Đồng Hựu Hựu trả lời: “Bà ấy là chị lớn của tôi.”

Thật là tốt, là chị em. Tần Hoài gạt đầu, tiếp tục câu chuyện: “Trước khi bà ấy bị mất tích, bà ấy ở tại nhà họ La phải không?”

“Không sai.” Đồng Hựu Hựu lại nhìn cặp nam nữ trước mặt xen lẫn chút sợ hãi, giọng nói có chút do dự: “Đúng vậy.... Nhưng ý của tôi là, không phải Liêu Liêu đã chết rồi sao?”

Cả Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đều giật mình, Tần Hoài dành hỏi trước: “Làm sao bà có thể xác định rằng Đồng Liêu Liêu đã chết?”

Đồng Hựu Hựu ngồi trên ghế gỗ, kéo lại màn vải cho kín, cuối cùng khi cảm xúc đã ổn định: “Ông lão nhà tôi còn chưa trở về, các người vẫn nên hỏi nhanh một chút. Đã nhiều năm qua rồi chúng tôi cũng không có báo án, dù sao thì mọi chuyện cũng chỉ là tin đồn.”

“Chúng tôi lại mong rằng bà có thể nói rõ hơn một chút.” Mạc Doanh Doanh ngồi xuống không chút hoang mang, mà Tần Hoài lại đứng bên cạnh cô, có cảm giác giống như mình là một thái giám nhỏ tùy tùng của vị phi tần trong cung vậy.

Chỉ mong là anh đã suy nghĩ nhiều, người nào đó chỉ biết âm thầm lau mồ hôi.

Bên này Đồng Hựu Hựu lại muốn nhanh chóng đuổi bọn họ đi, cho nên cũng không giấu diếm: “Đồng Liêu Liêu là chị lớn của tôi, chúng tôi không phải là cùng một mẹ sinh ra, cũng không thân thiết. Chị ấy coi như may mắn, năm đó được đại thiếu gia nhà họ La—La Vạn Buông nhìn trúng, đón vào trong nhà họ La, có thể thành phượng hoàng rồi. Đầu có ai ngờ kết quả là núi cao càng có núi cao hơn, cô Quách của nhà họ La kia đâu phải là người dễ đối phó. Tôi còn nhớ rõ chị ấy đã vội vàng chạy về nhà, nói là muốn bỏ trốn, gom góp chút đồ đạc, rồi sau đó cũng không có tin tức gì nữa.” (quynhle2207—diễn đàn)

“Sau đó thì sao?” Bọn họ làm sao có thể tìm được Đồng Liêu Liêu, người đi cùng là La Vạn Buông sao?

Sắc mặt Đồng Hựu Hựu thật kém: “Chúng tôi đã tìm được chị ấy tại con sông nhỏ ở khu vực phía bắc trấn Thanh Lan tiếp giáp với biên giới nước Nga, cả người đều đã bắt đầu trương lên thối rữa, mặc dù lúc ấy nhà họ Đồng đã thay đổi khá hơn đôi chút, nhưng người lớn cũng không nhiều lắm! Ai lại dư thừa sức lực mà đi giải quyết chuyện này, chỉ đành chôn chị ấy qua loa cho xong chuyện.” Bà ta xem đồng hồ, cũng bắt đầu đuổi khách: “Ông lão nhà tôi sẽ trở về ăn cơm chiều, các người đi nhanh đi, tôi không muốn nói nhiều, các người tự điều tra thêm đi, chỉ cần không dính dáng đến chúng tôi là được rồi.”

Tần Hoài suy nghĩ, hỏi bà ấy: “Có nhìn rõ được miệng vết thương của người chết không?”

“Người chết?” Đồng Hựu Hựu hừ lạnh một tiếng: “Chúng tôi chỉ là gia đình nông dân, không phải trinh thám đâu, làm sao biết chuyện này, bắt quá - -.” Giọng nói của bà ta cũng thay đổi: “Tôi nhớ lúc đó hình như trên chân của chị ấy có cái gì là lạ, không đúng lắm, nhưng bắt quá là không có nhìn kỹ.”

Mạc Doanh Doanh cũng không muốn hỏi lại vấn đề này, nhưng Tần Hoài đã giúp cô hỏi ra vấn đề cuối cùng: “Một phần của Đồng Liêu Liêu ở đâu vậy?” (quynhle2207—diễn đàn)

Đồng Hựu Hựu dẫn bọn họ tới cửa, đẩy cửa ra: “Bãi tha ma cách đây một dặm.”

Nói xong chỉ nghe một tiếng ‘cạch’, cánh cửa đã đóng chặt lại.

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đứng bên ngoài cửa, đưa mắt nhìn nhau.

“Gần năm giờ rồi, đi tới bãi tha ma trước hay là trở về nhà họ La.” Tần Hoài nhìn đồng hồ hỏi, bởi vì trời đang mưa hè cho nên ánh mặt trời vẫn còn rất gay gắt.

“Trở về thôi, tìm chỗ nào ăn cơm trước đã, sau đó buổi tối mới về nhà họ La xem sao.” Mạc Doanh Doanh vừa đi vừa phân tích: “Nếu là bãi tha ma, thì chắc chắn tất cả manh mối đều bị phá hủy rồi. Chắc chắn Đồng Liêu Liêu và La Vạn Buông bỏ trốn không thành công, nhưng tại sao lại chỉ tìm được thi thể của Đồng Liêu Liêu, còn La Vạn Buông thì sao?”

“Có thể bị nước cuốn trôi không?” Tần Hoài xoa cằm, chân mày đẹp nhũn lại thành một cục: “Không đâu, nếu người nhà của họ Đồng đã có thể vớt thi thể từ dưới sông lên, hẳn dòng chảy của sông cũng không mạnh lắm đâu, chắc chắn La Vạn Buông cũng không có kết quả tốt rồi, thêm vào đó - -.” Anh

liếc mắt nhìn Mạc Doanh Doanh đang đứng trầm mặc ở một bên: “Nhất định lão phu nhân nhà họ La cũng có phần trong chuyện này.”

Hai người đến trước một quán ăn nhỏ, gọi mấy món ăn, sau đó yên tĩnh ăn cơm.

Đợi đến lúc hai người ăn xong trở về nhà họ La thì trời cũng đã tối, ban đêm ở trấn Thanh Lan có chút lạnh, cánh cửa gỗ cũ kỹ kêu keng két... Rung rinh, cô gõ cửa, Trương Tú Chi cầm theo một ngọn đèn nhỏ ra mở cửa, cười hỏi: “Sao anh chị không nói tiếng nào đã đi mất tiêu vậy?”

Lần đầu tiên Mạc Doanh Doanh thân thiết khoác tay cô bé, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tần Hoài, đi cùng cô bé ở đằng trước.

“Sáng nay khi tỉnh ngủ thì mới biết đã trễ rồi, được nghỉ ngơi cũng có mấy ngày, chưa có đi dạo chung quanh thôn trấn này nhiều, cho nên chỉ đành kéo ông xã đi đây đó một chút vậy.” Khi cô nói hai chữ ‘ông xã’ thì sắc mặt không thay đổi, tim cũng không đập mạnh, nhưng trái lại, Tần Hoài đi sau lưng cô lại cảm thấy có chỗ không không thích hợp, giống như cảm thấy có chỗ nào đó không được thoải mái.

Được rồi, anh đã bắt đầu có cảm giác kỳ lạ này vào sáng hôm nay, lúc Mạc Doanh Doanh không cẩn thận đụng vào anh, chẳng lẽ thuốc kích tình hôm qua vẫn còn phát tác trong cơ thể anh sao? (Quỳnh: không đâu anh ạ, cái này không phải là ‘xuân dược’ mà là ‘xuân tâm’ đấy ạ)

Hai người phía trước vừa đi vừa nói, lại cười cười, không ngờ gặp Trương La đang ngồi ở trong sảnh chính, vậy mà Mạc Doanh Doanh lại phá lệ nói chuyện với Trương La một lúc, sau đó mới bị Tần Hoài luôn than phiền một mối muốn nghỉ ngơi kéo đi chỗ khác.

Hai người đi rất nhanh, Tần Hoài nắm chặt cổ tay Mạc Doanh Doanh, nó mạnh khản đến nỗi làm cho người ta có cảm giác lúc nào cũng có thể bóp nát. Anh cũng chưa từng nghĩ tới người phụ nữ dữ tợn như cô mà tay chân cũng mềm mại yếu ớt đến như vậy.

“Anh đi nhanh vậy làm gì?” Giọng Mạc Doanh Doanh hỏi đầy bất mãn, bọn họ đi thẳng một đường, Mạc Doanh Doanh cảm giác giống như Tần Hoài muốn bay khỏi đây ngay lập tức vậy.

Tần Hoài liếc mắt nhìn cô, sau đó nói nhỏ tiếng: “Chúng ta muốn hành động cũng phải chờ tới ban đêm khi họ đã ngủ hết không phải sao? Vậy thì bây giờ quay về phòng rửa mặt, để cho bọn họ biết là chúng ta còn ngủ sớm hơn bọn họ nữa, không đúng sao?”

Mạc Doanh Doanh chỉ còn biết im lặng, không trả lời nữa, tùy ý anh lôi kéo mình trở về viện Yên La.

Khi đi ngang qua tấm bảng đề tên viện, bỗng nhiên Tần Hoài dừng lại: “Mạc Doanh Doanh, có nhớ được Đồng Liễu Liễu ở chỗ nào không?”

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn những chữ viết đã mờ nhạt trên tấm biển, trầm giọng trả lời: “Viện Yên La.”

Xem ra, bọn họ đang ở trong căn phòng mà Đồng Liễu Liễu đã ở khi còn sống. Nghĩ như vậy, cho dù là Mạc Doanh Doanh thật to gan cũng có cảm giác có một cơn gió lạnh xẹt qua sau gáy mình.

Hành động dò xét nhà họ La đêm nay không thể không thực hiện, chỉ hy vọng ‘ngài cảnh sát’ Tần Hoài không có điểm nào đứng đắn này sẽ không ảnh hưởng đến cô.

Vài tiếng sau, trong khoảng sân khô ráo ở một viện khác của ngôi nhà họ La âm u lạnh lẽo, Mạc Doanh Doanh mặc một bộ áo dài tay bó sát người, đang chiếu đèn pin cỡ nhỏ vào một cánh cửa ngấm dưới một cái giếng sâu trong sân – căn cứ theo tin báo của G1897 thì đây là căn phòng bí mật hay có thể nói đây là chỗ quan trọng nhất.

Cô chỉnh tai nghe vô tuyến để có thể nghe được rõ ràng, phân phó G1897 xác định vị trí của thiết bị định vị cỡ nhỏ mà vừa rồi cô đã gài trên người của Trương La và Trương Tú Chi.

“Cả hai mục tiêu đều đang ở trạng thái yên lặng, có cảm ứng nhiệt độ, thiết bị định vị không có bị tháo xuống.”

“Tốt lắm, tiếp tục đi.” Cô nói nhỏ tiếng, làm cho Tần Hoài đang vui đầu cảm cúi làm việc ở trước người cô cũng ‘Ủm’ một tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Doanh Doanh vỗ vai anh, cố gắng làm cho không khí thoải mái hơn, nhưng quả thật cô không hiểu biết về vấn đề này lắm: “Tiếp tục đi, ngài cảnh sát.”

Tần Hoài dừng tay lại, hai người cùng lúc ngẩng đầu nhìn về hướng cánh cửa ngấm.

Cánh cửa gỗ đã cũ lại thêm những thanh sắt to, chỗ đóng cửa bị mấy thanh sắt to bao bọc, trên căn bản là không cách nào cắt được, từng thanh sắt chồng lên nhau đều được khóa chặt bằng những ổ khóa bằng đồng.

Việc hiện tại mà Tần Hoài đang làm là dùng một cây sắt để cạy mở những ổ khóa bằng đồng đó. (Quỳnh: anh đang cạy khóa mà cứ tưởng anh đang ‘làm việc’ gì trước người chị mới chết, bó tay.)

“Căn bản là các anh được huấn luyện như thế nào vậy?” Cô rất tò mò về việc làm sao đám người đặc cảnh này được huấn luyện cách thức mở khóa.

Tay Tần Hoài không ngừng ra sức làm việc, miệng thì trả lời: “Muốn mở khóa thì phải nhanh và chuẩn, thời gian là quan trọng nhất.”

“Không sai.” Cô tán thành.

“Thật sự là bọn anh là dùng phương pháp không gian ba chiều, 3D để bắt chước cảnh tượng.” Tần Hoài nhớ lại, nói: “Lúc đó, đối phương của bọn anh gây ra hỏa hoạn, anh bị nhốt ở trong phòng, muốn ra được phải mở được mười cái khóa đồng và khóa điện tử.”

Cô cũng không khác lắm so với bọn họ. Mạc Doanh Doanh nhủ mảy, cô nhớ rõ những huấn luyện của CASTA chỉ khác bọn họ ở chỗ là bị treo trên vách núi cheo leo, tay thì cầm các loại ổ khóa, nếu trong thời gian quy định không có hoàn thành, thời gian càng dài, thì dây thừng trên người cũng từ từ bị cắt ngắn đi.

Mỗi người mang trên mình năm sợi dây, cô vẫn nhớ rõ mình đã từng chứng kiến những người đó rơi xuống vực sâu.

Ngay lúc đó đội trưởng của tiểu tổ đã nói với cô rằng CAS-TA không cần phế vật.

Nếu như là Tần Hoài, bọn họ sẽ như thế nào.

“Vậy anh có bị thất bại không, ý của tôi là không kịp mở ra tất cả ổ khóa, cảm giác giống như mình sắp chết vậy.” Tuy cô hỏi nhưng vẫn cảm thấy hình như vào giữ đêm khuya yên tĩnh, tại chỗ này, hình như nói về đề tài này không được tốt cho lắm.

Tần Hoài đã mở đến ổ khóa cuối cùng, anh sờ sờ cái trán đầy mồ hôi lạnh của mình: “Có chứ. Lúc đó anh đã nghĩ tới một người.”

Quả nhiên gọi được sự tò mò của Mạc Doanh Doanh: “Người nào vậy?”

Người đàn ông thuận lợi mở ra ổ khóa cuối cùng, thò ra, một bàn tay nổi gân xanh đặt trên cánh cửa gỗ, lại không thể nhìn rõ được sắc mặt của anh trong bóng đêm: “Em không biết đâu.”

Tần Hoài chết cũng không nghĩ sẽ nói cho Mạc Doanh Doanh biết, người mà anh nhớ tới lúc đó chính là người phụ nữ đầu tiên anh liều mạng theo đuổi, nhưng cũng là người phụ nữ đầu tiên mà người nhà anh phản đối anh qua lại.

Anh vẫn còn nhớ rõ tên của người phụ nữ đó, rất rõ ràng nữa là đảng khác, Mạc Doanh Doanh hỏi lại làm cho anh nhớ đến cô ta một lần nữa.

Đỗ Tố kia đã bỏ rơi anh, đi theo một lão già ngoại quốc vượt qua cả đại dương để đến nước Mỹ, cũng không biết đã lấy được thẻ xanh chưa?

Quả thật, vào đêm khuya yên tĩnh nói về chuyện này, tại đây, thật không thích hợp một chút nào.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Vì thế, cũng có người không muốn vướng nợ với Tần Hoài nha ~~M, mà không chỉ một người.

Rốt cuộc đã viết ra được nữ phụ thứ nhất rồi, được rồi, tôi biết được nữ phụ của tôi là vua nước tương...

Tần Hoài vẫn còn nhớ rõ về người phụ nữ này, coi như là vừa yêu vừa hận mà

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tần Hoài cẩn thận đẩy cánh cửa gỗ cổ xưa ra, mặc dù vậy anh luôn cố gắng hết sức để không gây ra tiếng động lớn, nhưng cho dù cố gắng thế nào thì cánh cửa gỗ yếu ớt vẫn không chịu nổi lực đẩy nên vẫn phát ra tiếng ‘keng keng’.

Đẩy cửa mở ra một khe nhỏ, Tần Hoài liền lấy từ trong túi quân đội không thấm nước đeo bên hông hai cái mặt nạ bảo hộ trong suốt, đưa một cái cho Mạc Doanh Doanh, ý bảo cô đeo vào.

Vốn dĩ Mạc Doanh Doanh đang hết sức chăm chú vào động tĩnh ở trên miệng giếng sâu, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hiện tại đã thả lỏng một chút, yên lặng nhận lấy mặt nạ bảo hộ trong suốt bóng loáng, trong lòng cũng trầm xuống.

Nếu cô không làm thì đây là mặt nạ bảo hộ trong suốt mỏng như chiếc lá, là nghiên cứu mới nhất của quân đội Mỹ, nghe nói có thể tự kiểm tra đo lường ra được số liệu thành phần độc tố trong không khí, hơn nữa thông qua sự bảo hộ của mặt nạ có thể loại bỏ khí độc và nâng cao chất lượng của không khí đang hít thở.

Nói tóm lại, đây là vụ làm ăn lớn duy nhất mà Reagon đã nói chuyện thật lâu với 17K cũng không thể đàm phán được, nhưng bây giờ lại rơi vào trong tay của đặc cảnh thành phố T, chắc chắn những chi tiết khúc mắc trong đó thật sự không thể không làm người ta phải cảnh giác đề phòng đối với đội đặc cảnh này.

Mạc Doanh Doanh không thay đổi sắc mặt nhận lấy mặt nạ bảo hộ, làm bộ nghi hoặc hỏi: “Làm sao dùng được?”

Tần Hoài đã mang xong, lại thấy Mạc Doanh Doanh chậm chạp chưa làm xong, đơn giản đưa tay giữ đầu cô lại, giúp cô mang vào một cách dễ dàng.

Công việc của bọn anh cũng có những quy tắc riêng, đặc biệt để cho Mạc Doanh doanh sử dụng những dụng cụ của quân đội đã không bình thường rồi, làm sao có thể giải thích với cô cách sử dụng nữa, chẳng lẽ phải nói với cô trên mặt nạ bảo hộ có hiện lên chữ màu đỏ là có ý nghĩa gì, hay chữ màu xanh là làm sao.

Ngón tay Tần Hoài có chút lạnh, bởi vì quả thật không khí lạnh ban đêm ở trấn Thanh Lan làm cho người ta chịu không nổi, ngón tay anh nhẹ nhàng đặt trên gò má của Mạc Doanh Doanh, làm cho cô cũng không kiềm chế được mà rung mình một cái, cảm thấy như có cái gì đó xuyên qua làn không khí mát lạnh, thấm sâu vào lòng.

“Mang xong rồi.” Bởi vì anh đeo mặt nạ bảo hộ, cho nên giọng nói của anh cũng nghe ồ ồ.

Mạc Doanh Doanh cũng không hỏi lại, theo anh đi vào trong mật đạo sau cánh cửa gỗ.

Không thể không nói, mặc kệ là mật đạo được Quách Anh xây dựng tại biệt thự nhà họ La ở thành phố T, hay là mật đạo của nhà họ La đã hơn trăm năm nay, đều có điểm giống nhau, ví dụ như nhỏ hẹp giống nhau, lạnh lẽo như nhau, hay cũng đều sâu thẳm thẳm, nhiều góc ngách.

Tần Hoài đi ở phía trước, bật đèn pin cỡ nhỏ lên, một chùm ánh sáng mỏng manh chiếu trên mặt đá hơn trăm năm, Mạc Doanh Doanh yên lặng đi theo phía sau, cố gắng không đụng tới bất cứ thứ gì ngoại trừ những viên gạch trên sàn nhà-- bởi vì đây là mật đạo, cho nên cho dù vô ý đụng vào bất cứ cái gì đều có khả năng đem lại tai họa ngập đầu cho hai người.

Đường đi nhỏ hẹp như vậy, cũng không có khả năng tránh thoát.

Bỗng nhiên, Tần Hoài ở phía trước dừng lại, thiếu chút nữa Mạc Doanh Doanh đụng vào người anh, nhưng cũng kịp thời dừng lại: “Sao vậy?” Cô cảm giác hơi thở chính mình mang theo hơi nóng bao phủ mặt nạ bảo hộ, giọng nói cũng trở nên mơ hồ.

“Có sợ không?” Người đàn ông phía trước đột nhiên hỏi cô.

Sợ? Từ sau khi biết được người nhận nuôi mình là ai, cô cũng hiểu rất rõ ràng, cô đã không có tương lai, lấy đâu ra sợ hãi.

Nhưng cô còn chưa kịp nói ra câu nói không sợ kia, đã thấy tay mình bị người ta nắm thật chặt, bên trong mật đạo mơ hồ, chỉ có một tia sáng đang chiếu ở phía trước, người đàn ông cao lớn rắn rỏi đứng đằng trước cô, lại dùng bàn tay lạnh lạnh của mình nắm chặt tay cô.

Câu nói ‘không sợ’ đã đến cửa miệng lại bỗng nhiên được phá lệ đổi thành: “Thật ra, hơi sợ một chút.” Giọng nói trầm thấp của Mạc Doanh Doanh vang lên, không né tránh tay anh, để tùy ý anh không tiếng động đi trước dẫn mình theo.

Chỉ là lần này tay anh đang nắm tay cô mà thôi.

Cứ lẳng lặng thoải mái đi như vậy, hai người cũng không biết cái mật đạo cong cong queo queo này đến tận cùng là thông đến nơi nào của ngôi nhà họ La đầy quỷ dị này.

Rốt cuộc, Tần Hoài dừng lại, trước mặt anh là một bức tường dày chắn lại, hay nói cách khác, bọn anh đã đi vào một con đường cụt.

Trong lòng Tần Hoài thầm mắng một tiếng, sao lại như vậy, mất công sức cả một buổi tối lại kiếm ra được một con đường cụt? Hai người Trương La kia cảnh giác như vậy, không nghĩ tới bất lấy bọn họ để có thể nắm được cán mà lại bỏ thuốc kích tình, nếu có chuyện gì làm bọn họ nghi ngờ cảnh giác, thì bây giờ có lẽ đang âm thầm theo dõi ở bên ngoài rồi.

Kẻ địch trong tối, mình ngoài sáng tuyệt đối là một tình huống nguy hiểm nhất.

Mặc dù mật đạo nhỏ hẹp, nhưng khi Mạc Doanh Doanh nhón chân lên nhìn qua vẫn có thể thấy được đường phía trước đã bị chặn lại.

“Đường cụt hả?” Cô thấp giọng hỏi.

Tần Hoài trả lời một tiếng ‘Ừ’, lấy tay cẩn thận gõ lên vách tường, mặt anh cũng hiện ra vẻ vui mừng: “Không đúng, ở bên trong trống rỗng.”

Nói cách khác bức tường đối diện này tuyệt đối không phải được xây dựng lên chỉ để không vậy, mà có một lối đi khác.

“Thật hay quá.” Mạc Doanh Doanh cũng đánh giá xung quanh, hỏi: “Làm sao có thể đi qua?”

Hai người cùng bật đèn pin cỡ nhỏ lên, cố gắng tìm kiếm khắp nơi trong mật đạo nhỏ hẹp xem thử có cái gì có khả năng mở khóa được hay không.

Bỗng nhiên, ngọn đèn trong tay hai người đều tập trung về một góc bên trái phía dưới sát tường, nơi đó đặt một chén nhỏ dùng để làm chân đèn.

“Là nó phải không?” Ai cũng không dám thử đụng vào nó, nếu đây là một cái bẫy, thì có khả năng chỉ sau một giây, cơ quan được thiết kế cả trăm năm nay sẽ không để hai người có chỗ né tránh.

Đột nhiên Mạc Doanh Doanh nhớ tới mình cũng đã từng bị Quách Anh vây trong căn phòng bí mật kia, nếu nói mật đạo của nhà họ La, hay mật thất đều được xây dựng gần giống nhau, thì truyền thống dùng chân đèn nhỏ dùng để mở cửa cũng sẽ được sử dụng nhiều như vậy.

Cô ngồi xuống sát đất xem xét, quả nhiên đúng như vậy, thiết kế của cái chân đèn này rất giống với cái ở thành phố T, Tần Hoài không kịp ngăn cản cô lại, chỉ đành nhìn người phụ nữ đưa tay vịn cái chân đèn.

Ba giây yên lặng như tờ.

Có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở của hai người, rốt cuộc thì tường đá cũng phát ra âm thanh ‘rầm rầm’ chuyển động, mấy cục gạch bên trái biến mất, vừa đủ để một người đi qua.

“Đi.” Giọng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên, dẫn đầu đi vào phía sau bức tường đá.

Mạc Doanh Doanh lấy đèn pin cỡ nhỏ của mình ra, chiều dài của chiếc đèn pin vừa đủ để có thể chặn lại khe hở của bức tường đá, cô không muốn vừa đi vào thì cửa liền đóng lại.

Quả nhiên, cô vừa làm xong, Tần Hoài cũng quay người trở lại, cũng có ý định làm giống như cô.

Kết quả phát hiện đã có người giành làm xong trước rồi.

Trong bóng đêm, cô cảm thấy ánh mắt của Tần Hoài đang nhìn mình đủ để làm cô chột dạ.

“Em có rất nhiều kinh nghiệm.” Giọng nói của người đàn ông không mang theo bất cứ biểu cảm gì.

Mạc Doanh Doanh nở nụ cười miễn cưỡng, cô cũng biết đối với một luật sư ở tòa án mà nói thì những hành động của cô cũng đã vượt xa so với người bình thường rồi.

“Tôi thích xem những phim hành động.”

Con đường phía sau tường đá đã được mở rộng ra, cũng không còn những ngã rẽ nữa, bọn họ biết mình đã cách mục tiêu không xa nữa.

Người đàn ông vẫn đang yên lặng bỗng nhiên bật ra một câu: “Em rất thích xem phim đặc cảnh hả?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì em không giống như những người phụ nữ mà anh đã gặp.” Anh trả lời, đưa lưng về phía Mạc Doanh Doanh, thậm chí cô cũng không nhìn thấy được vẻ mặt của anh: “Có thể nói các cô ấy cũng rất thích xem phim hành động, giống như Charlie’s Angels chẳng hạn.”

“...”

“Nhưng cũng không có người nào có thể trở thành Charlie’s Angels.” Một câu nói này của Tần Hoài là vô tình, nhưng cũng đủ để cho toàn thân Mạc Doanh Doanh đầy mồ hôi lạnh.

Tới đây thì hai người không nói chuyện với nhau nữa, bởi vì đèn pin cỡ nhỏ của Mạc Doanh Doanh đã dùng để chặn khe hở của tường đá, cho nên chỉ có thể dựa vào đèn pin ở trong tay Tần Hoài, hai người đi thẳng một đường cũng không cảm thấy thoải mái lắm, một ngọn đèn trắng bệch đáng sợ về phía trước, Tần Hoài vẫn không mạnh mẽ cầm tay của Mạc Doanh Doanh như cũ.

Nhưng Mạc Doanh Doanh lại không còn sự rung động không nói nên lời giống như vừa rồi nữa

Bọn họ không giống nhau, tuyệt đối không giống nhau.

Anh là đặc cảnh trẻ tuổi của thành phố T, gia thế tốt, tướng mạo cũng tốt, tài nghệ lại càng không cần bàn cãi, tương lai không thể nào đo lường được.

Mà cô lại vì CAS-TA mà bán mạng, chỉ là một công cụ dưới tên gọi như một con người, ngoại trừ giới tính, tất cả mọi thứ của cô trong cuộc sống này đều là giả.

Ngay cả tâm hồn cô, cũng cách sự giả dối đó không xa rồi.

Mà câu nói mới vừa rồi của Tần Hoài, làm cho Mạc Doanh Doanh vốn dĩ vẫn đang không hiểu lắm vì sự ỷ lại của mình với anh đột nhiên giật mình tỉnh táo lại, cũng thật buồn cười, cô lại có cảm giác với một kẻ mà mình chán ghét, giống như Reagan nói phụ nữ trưởng thành khi cô đơn nhiều năm nhất định sẽ cảm thấy cuộc sống trống trải, mà người đàn ông này cũng chỉ đúng lúc có thể bù đắp vào sự trống trải của mình sao?

Không đợi Mạc Doanh Doanh suy nghĩ rõ ràng là Tần Hoài cùng sự bù đắp tâm lý trống trải của mình có quan hệ gì với nhau hay không, thì hai người đã đến được mục tiêu.

Không phải là cửa sắt, cũng không phải cửa gỗ, lại càng không có bức tường nào.

Điểm cuối cùng của mật đạo, giống như từ một nơi khí hậu nóng đến ranh giới của nơi băng giá, vô tình đem một nơi này chia thành hai phần nhiệt độ khác nhau.

Căn phòng ở trước mắt được làm theo không gian mở, xung quanh tối om, nhìn lướt qua chỉ có thể thấy được những hộp thủy tinh đang nằm lộn xộn đảo

ngược, và cả những thứ dùng để chống đỡ những hộp thủy tinh đó.

Điều duy nhất làm cho hai người cảm thấy chính là nhiệt độ lại thay đổi nhanh như vậy.

Tuy bên trong mật đạo có hơi lạnh một chút, nhưng dù sao thì cũng chỉ cách nhau vài độ so với bên ngoài, nhưng khi hai người đi đến đây lại có thể chuyển lạnh nhanh như vậy, chỉ có điều vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của cơ thể con người.

Kế tiếp là bên trong căn phòng được thiết kế mở này, cũng lạnh giống như đang ở Bắc Cực, chỉ cần bước vào bên trong, thì sẽ không chịu nổi cái giá lạnh như vậy.

Mạc Doanh Doanh lui về chỗ cũ, cảm thấy như toàn thân mình sắp sửa đông cứng lại, đã thi hành nhiệm vụ nhiều năm như vậy, có tình huống quỷ dị, hay điều kỳ lạ gì mà cô chưa thấy qua, quả thật chỉ riêng loại hiện tượng địa lý kỳ quái này là hiếm thấy.

“Lạnh không?” Tần Hoài xoa xoa cánh tay của cô, cũng giống như đang xoa kem cho cô vậy.

Mạc Doanh Doanh cũng không thể cố chịu đựng hơn được nữa, khi không lại trở nên lạnh như vậy, chỉ sợ chưa tới một giây thì lỗ tai cô đã bị đóng băng rớt xuống cũng không biết đau là gì.

“Lạnh, sao lại như vậy?”

Chỉ đơn giản Tần Hoài ôm chặt cô vào lòng, nhiệt độ cơ thể anh cũng không cao, nhưng với nhiệt độ này vẫn có thể làm cho cô ấm hơn, không lạnh đến nỗi hoàn toàn mất đi cảm giác: “Đề cho em cứ hồ đồ chạy vào mà không suy nghĩ.” Khi nhìn cô hấp tấp chạy vào, hoàn toàn không chịu để ý đến hoàn cảnh xung quanh, thì điểm nghi ngờ vừa rồi của Tần Hoài lại có chút không hợp lý.

Mạc Doanh Doanh cắn răng, cũng không có đẩy anh ra.

Nếu không phải do anh nghi ngờ cô, thì cô làm sao lại có ý phạm vào sai lầm ngốc nghếch kém cỏi này được chứ?

Bây giờ lại chế giễu cô, coi như cho anh được lợi một lần đi.

“Có lẽ là do thời tiết thêm vào vị trí địa lý tạo thành một sự biến chuyển kỳ lạ trong sự tuần hoàn của không khí, hiển nhiên anh không chuyên về vấn đề này, nên cũng không biết.” Tần Hoài trả lời rất dứt khoát, sáng khoái: “Bây giờ em ở đây, anh đi vào nhìn qua thật nhanh thử xem.”

Lạnh như vậy, cho dù là anh cũng không thể chịu đựng được lâu đâu.

Mạc Doanh Doanh nhận nhụt trả lời, cảm giác nhiệt độ cơ thể xung quanh mình đang từ từ mất đi, người kia đi vào trong căn phòng có không gian mở rộng rất nhanh, bắt đầu quan sát.

Quả thật không cần thiết kể bất cứ cái gì để cản trở bọn họ, nhiệt độ cũng đã là trở ngại lớn nhất của bọn họ rồi.

Mấy phút sau, Tần Hoài nhanh chóng đi ra, ánh sáng đèn pin vô tình chiếu vào mặt anh, chỉ thấy đôi môi anh đều đã bị đông lạnh đến nỗi trắng bệch.

“Sao rồi?” Cô đã cảm thấy đỡ hơn nhiều, nghĩ lại, xuất phát từ ‘chủ nghĩa nhân đạo’, đã cầm lấy tay Tần Hoài ủ ấm trong tay mình, muốn cô ôm anh thì cô không thể làm được rồi.

Bây giờ, Tần Hoài không có lòng dạ nào mà đùa cợt với Mạc Doanh Doanh, giọng nói của anh cũng rất nghiêm túc: “Vừa rồi tìm kiếm ở phía dưới, anh nghe được mùi của phóc-môn, thật trùng hợp, anh nghi ngờ những chiếc hòm thủy tinh này là dùng để bảo tồn xác chết, hoặc có thể nói rằng, một bộ phận nào đó của cơ thể con người.

Bỗng nhiên, toàn thân Mạc Doanh Doanh chợt lạnh lẽo, theo suy nghĩ của cô thì tệ nhất chỉ là đám người Trương La có thể nhốt ông lão hoặc là giết chết ông lão rồi chôn ở đây, cô tuyệt đối không nghĩ đến việc bọn họ lại cất giữ bảo tồn thân thể người chết như vậy.

“Cô vừa nói cái gì?”

Quả thật cô không kịp nghe lời giải thích tỉ mỉ của Tần Hoài, vì giọng nói của G1897 vang lên bên tai cô.

“Mạc, một trong hai mục tiêu đã bắt đầu di động, đang di chuyển về hướng của các người, tốc độ không nhanh lắm, theo dự tính là từ lúc này hai người có thời gian 10 phút để rút lui khỏi đó.”

Sắc mặt cô thay đổi, nắm lấy áo khoác của Tần Hoài kéo đi: “Đi nhanh lên!”

“Chuyện gì vậy?” Tần Hoài không biết rõ đang xảy ra chuyện gì.

“Bọn người Trương La tới rồi.” (quynhle2207—diễn đàn)

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Sau mưa gió cuối cùng cũng có ánh mặt trời ~ sự thật không còn xa ~~~~~(>_<)~~~~. ~

Hôm nay có người đọc truyện của tôi, hỏi tôi tại sao lại có thể viết thể loại lạnh lùng này, vẫn lại phá án.

Tiểu Cửu trả lời thật hợp lý hợp tình, tôi không cần gờ vàng gì đó, mẹ chồng, tiểu tam vừa khoa trương lại giả tạo, con riêng thì tôi thật sự không thích, chỉ viết truyện thôi mà, tốt nhất là viết cái gì mà mình thích, sẽ không phải trở thành gánh nặng của bản thân.

Nhìn thấy nhiều em gái trông ngóng, vì thế, đánh máy cũng nhanh hơn, mọi người có thấy hình bóng chăm chỉ của Tiểu Cửu không? Nếu thấy thì tung hoa đi được không?

Nhìn bảng thành tích tháng biến thành 600W khổ đến mức chịu không nổi nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cho tới trước mắt, chuyện điên cuồng nhất mà Mạc Doanh Doanh gặp phải chính là sau khi biết được người kia, vì không đồng ý thi hành nhiệm vụ, đã tự nhốt mình trong phòng tự hành hạ bản thân, coi như là chuộc tội.

Mà ngay lúc này, dường như không khí hỗn độn trong mật đạo cũng làm cho đầu óc cô lộn xộn mơ hồ.

Nếu một chút nữa dừng lại, Tần Hoài hỏi làm cách nào mà cô biết được Trương La đang đến đây, vậy thì cô biết trả lời làm sao? Mới vừa rồi thật không dễ dàng gì mới loại bỏ được nghi ngờ của Tần Hoài, bây giờ có thể làm cho chiếc mũi thính như mũi chó này của anh đánh hơi được chỗ nào đó không thích hợp rồi cũng không chừng.

Quả nhiên, đợi sau khi bọn họ chạy thật nhanh ra khỏi bức tường bí mật kia, nghe thấy tiếng chuyển động của bức tường đang từ từ đóng lại, Tần Hoài đã giữ lấy tay của Mạc Doanh Doanh, kéo cô vào một lối đi nhỏ hẹp, hai người đều tháo mặt nạ xuống, hơi thở nóng hổi bao trùm lên mặt đối phương, không khí cũng thật yên tĩnh.

Mạc Doanh Doanh cố gắng để bản thân mình có thể bình tĩnh trở lại, Tần Hoài đang khống chế động mạch của cô, mặc dù tốc độ chạy trốn của hai người rất nhanh, nhưng nếu tần suất của tim đập càng lúc càng nhanh thì sẽ càng khiến anh hoài nghi hơn mà thôi.

Bình tĩnh, cô tỉnh táo lại, nhìn gương mặt nghiêm túc đến nỗi bỗng trở nên xa lạ trong bóng đêm, mở miệng: “Tần Hoài, anh nổi điên làm gì?” (dđlqđđ) Cô cố gắng để cho ánh mắt của bản thân mình trở nên phẳng lặng, đây đúng là chuyện mà cô làm rất tốt, đúng là khi đối mặt với người đàn ông này, cô có một cảm giác vô lực mà không cách nào giải thích được.

Tần Hoài quan sát thật kỹ người phụ nữ trước mặt mình, anh đã cảm thấy có gì đó không thích hợp từ trước rồi, một người phụ nữ có thể độc lập như vậy, lại có võ trong người, thậm chí có khả năng điều tra rất tốt. Đúng là nếu tập trung ba điều này vào một người luật sư bình thường nhỏ bé như cô, thì chỉ có một khả năng, đó là cô đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Lúc trước anh đã cố ý điều tra về thân thế và lý lịch của Mạc Doanh Doanh, hoàn cảnh gia đình cô rất bình thường, cha mẹ chết sớm, (dđlqđđ) được viện trẻ mồ côi nuôi lớn, sống độc thân một mình, được vào đại học theo hệ pháp luật, trong lúc đi học có đi làm thêm, cuối cùng là thi vào đại học luật của Trung Quốc làm nghiên cứu sinh, và tốt nghiệp rất thuận lợi.

Anh đã từng xem qua rất nhiều lý lịch so với cô còn nổi bật hơn, nhưng sau vài ngày ngắn ngủi ở chung với cô, năng lực phân tích rất logic của cô nếu so với những người phụ nữ bình thường khác thì không thể không làm anh nghi ngờ được.

Lý lịch của cô đơn giản như vậy, nhưng bản thân của cô lại - - quá mức đặc sắc rồi.

Tần Hoài nheo lại cặp mắt mà bình thường vẫn luôn tràn ngập ánh sáng phong lưu đào hoa của mình, lẳng lặng nhìn Mạc Doanh Doanh hỏi: “Em là ai?”

Mạc Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, hất tay anh ra: “Anh bị bệnh hả?” Trong thời gian ngắn ngủi 30 giây mà Tần Hoài đang trầm tư suy nghĩ, Mạc Doanh Doanh đã nghĩ ra được cách đối phó thật hoàn chỉnh, cảm ơn ông trời, còn chưa tới đường cùng, cũng không phải là lúc ngã bài với nhau.

Làm xong nhiệm vụ lần này, nhất định cô sẽ cùng người đàn ông này không bao giờ gặp lại nữa, quả nhiên làm nhiệm vụ một mình vẫn tốt hơn rất nhiều.

“Làm sao em lại biết Trương La đang tới vậy?” Cô đã nói như vậy: “Chẳng lẽ em có thiết bị theo dõi định vị lúc nào cũng gài trên người ông ta sao?” Tần Hoài cũng không mở miệng nói thêm gì nữa.

Mạc Doanh Doanh giờ cố tay vì vừa rồi bị anh nắm chặt nên có chút đỏ lên trước mặt anh, mở đèn trên mặt đồng hồ điện tử nơi cổ tay mình, đưa cho anh xem: “Bây giờ đã năm giờ sáng rồi (dđlqđđ). Anh quên khi nói chuyện phiếm với Trương La, ông ta đã từng nói tới thói quen của bản thân là mỗi ngày đều thức dậy lúc năm giờ, chín giờ thì đi ngủ à?”

Tần Hoài hơi giật mình, hình như là vậy, quả thật lúc nói chuyện phiếm có nói đến chuyện này.

Mạc Doanh Doanh tức giận chỉ vào mũi anh: “Không phải khi ông ta rời giường thì sẽ đi đến chỗ chúng ta để nhìn xem chúng ta có đang ở trong phòng hay không sao?”

Tần Hoài trầm mặc.

Mạc Doanh Doanh chỉ còn thiếu một bước là không nhón chân lên kéo lỗ tai của Tần Hoài: “Bây giờ anh lại chế giễu tôi, anh đang nổi điên gì vậy!”

“Chúng ta đi thôi.” Người đàn ông biết mình đuối lý cho nên sờ lỗ mũi mình, mặc dù trong lòng vẫn còn vô số những nghi ngờ, nhưng ít nhất lời giải thích của cô lại vô cùng hợp lý, vừa rồi lúc kiểm tra nhịp tim đập của cô cũng không có đập nhanh hơn bình thường. (quynhle2207—diễn đàn)

Nếu không phải che giấu thật tốt, vậy thì thật sự cô chỉ là Mạc Doanh Doanh, một luật sư nhỏ của Sở Sự Vụ mà thôi.

Mạc Doanh Doanh âm thầm thở ra, bên tai cô lại vang lên giọng nói có chút lo lắng của G1897: “Mạc, hiện giờ cô ở đâu, chỉ còn hai phút thôi, nhiều nhất là hai phút sau ông ta sẽ đi đến chỗ của cô tại cái giếng sâu.”

Vì Mạc Doanh Doanh không thích để G1897 nghe được những lời nói của cô với Tần Hoài, cho nên chỉ để tín hiệu một chiều về phía mình, tức là G1897 chỉ có thể nói, nhưng lại không nghe được trả lời từ cô, nhưng do cô ấy theo dõi điểm đồ biểu thị cho Mạc Doanh Doanh trên màn hình máy vi tính cũng đứng yên, không có chuyển động.

Nhìn Tần Hoài đang đi ở đằng trước, Mạc Doanh Doanh càng cảm thấy càng tức giận hơn nữa: “Tần Hoài!” Giọng nói của cô vang lên trong mật đạo u ám yên tĩnh.

“Hả?” Người đàn ông quay đầu lại.

Cô không nhận được dùng tay đẩy anh: “Đi mau lên.”

Rõ ràng còn tới 20 phút nữa mới đến năm giờ mà, có phải người phụ nữ này đang ở trong thời kỳ mãn kinh không vậy? (d/d/lê/quý/đôn) Bất đắc dĩ, anh suy nghĩ một chút, sau đó nghiêng người lại: “Em đi trước đi.”

Mạc Doanh Doanh cắn răng nói: “Được.”

Nói xong, cô cũng chạy thật nhanh về phía lối ra của mật đạo.

Vừa nãy tốc độ đi đến chỗ này cũng không chậm, khoảng chừng hai mươi phút, như vậy cũng có nghĩa là mật đạo này rất dài, bây giờ cho dù cô có liều mạng chạy hết cỡ, cũng phải mất từ bảy đến tám phút, chỉ sợ đến lúc đó Trương La đã phát hiện được gì đó rồi cũng không chừng.

Mạc Doanh Doanh nghe được tiếng bước chân của Tần Hoài theo sát bên cô ở đằng sau, lo lắng trong lòng cũng không vui đi chút nào.

Nếu Trương La khóa ngược cửa lại, mà cô lại muốn tiếp tục giấu diếm thân phận, thì khẳng định cô sẽ bị nhốt cả đời cùng người đặc cảnh này ở tại nơi đây giống rồi.

Cô không muốn như vậy đâu! Mạc Doanh Doanh tăng nhanh tốc độ, trời cũng đã tờ mờ sáng, cô có thể cảm giác được từng cơn gió đang thổi cách đó không xa, cô biết được đã đến gần lối ra rồi, đúng là - -

“Mạc, mục tiêu thứ nhất đã đến gần cái giếng sâu, nếu cô còn chưa ra ngoài thì không nên cử động!” G1897 cũng muốn ngừng thở, trên màn hình điện tử hiện lên hai cái chấm đỏ gần như sắp sửa đụng nhau rồi.

Cánh cửa gỗ trước mặt không có khóa, theo khe hở của cánh cửa cô nhìn thấy ánh sáng le lói.

Mạc Doanh Doanh ngăn Tần Hoài lại, kéo anh lui về phía sau cùng với mình.

Mặt Tần Hoài cũng trầm xuống, cúi người nói vào tai Mạc Doanh Doanh: “Em nghe đi, có tiếng gì đó.”

Tiếng của côn trùng kêu vang, tiếng của gió, tiếng lá cây xào xạc, còn có - - tiếng giày vải cọ xát trên nền đất.

Có lẽ, chỉ còn thiếu hai bước nữa thôi, Trương La hoàn toàn có khả năng cúi đầu xuống, nhìn thấy cánh cửa gỗ đã bị mở ra.

Mà trong thời khắc đó, thân phận của bọn họ sẽ hoàn toàn bị bại lộ.

Chỉ có điều, tiếng bước chân trên đỉnh đầu ngừng lại, sau đó lại từ từ xa dần, xa dần...

Trương La đã đi xa rồi sao? (d/d-lê-quý-đôn) Mạc Doanh Doanh thở ra, trong bóng đêm, cô và Tần Hoài đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám mở miệng.

Nếu đó là một cái bẫy do Trương La bày ra để dụ bọn họ ra ngoài thì sao, nếu quả thật như vậy thì khi bước ra ngoài, họ liền rơi vào thế bị động rồi.

Giọng nói của G1897 cũng bắt đầu trở nên thoải mái hơn: “Mục tiêu thứ nhất đã đi xa, có thể tiếp tục tìm kiếm”

Sau khi Mạc Doanh Doanh nghe được, liền làm ra vẻ cả người mềm nhũn, bất ngờ ngồi bệt xuống đất, hiếm khi nhìn Tần Hoài với ánh mắt nhu nhược: “Tôi không muốn cứ tiếp tục thế này nữa đâu.” Đây là lời nói thật lòng của cô, nếu phải cùng người như Tần Hoài làm nhiệm vụ, còn không bằng cô tự một thân một mình làm còn nhanh hơn.

Lòng của Tần Hoài cũng mềm nhũn, cảm thấy chuyện vừa rồi quả thật đã làm cô sợ hãi, vì thế anh ngồi xuống cạnh cô: “Tại sao cô lại chấp nhận làm việc cho lão phu nhân họ La?” Trong khi hai người nói chuyện đã cố gắng nhỏ tiếng hết sức.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn anh: “Vì tiền.”

Tần Hoài im lặng.

Người phụ nữ nói tiếp: “Tôi đang thiếu tiền. Muốn tiếp tục sống được ở thành phố T này, bây giờ muốn có nhà ở, có xe đi, thứ nào không phải giá trên trời? (dĩ,lê,quý,đôn) Tôi muốn mua nhà, lại muốn mua xe, còn phải tự để dành tiền để kết hôn, không còn cách nào khác chỉ có thể tiếp nhận loại công việc nguy hiểm như vậy thôi.”

Cô quay gương mặt hơi tái nhợt của mình lại, hiếm khi thấy được cảm xúc trên mặt cô dao động, đột nhiên Tần Hoài nhớ tới, nhiều năm về trước cũng có một người phụ nữ nói với anh giống như vậy, cho nên đến cuối cùng đã quay lưng rời bỏ anh không một chút do dự.

Anh vẫn còn nhớ rõ mùa hè năm đó rất nóng, tiếng ve kêu bao trùm cả thành phố T, năm đó khủng hoảng kinh tế bùng phát, mà cũng vào năm đó anh đã theo lời gia đình thi đậu vào trường quân đội.

Kỳ nghỉ hè trước khi báo danh vào trường quân đội, năm đó Tần Hoài mười tám tuổi, đã lang thang suốt kỳ nghỉ hè. Anh cùng tụ tập với đám bạn hư hỏng lao vào những trò chơi con nít, ví dụ như đeo lên những đồ trang sức lòng thòng, mặc những bộ quần áo giống nhau, cùng nhau đi trên đường, gặp gái đẹp thì xấp đến gần làm như là ‘sau này lão tử phải đi vào miếu hòa thượng rồi, giờ lang thang chơi bởi khắp nơi thì đã sao’.

Cũng chính vào lúc này Anh đã gặp Đỗ Tố.

Tần Hoài năm mười tám tuổi vẫn say mê người đẹp, còn yêu thích những tạp chí người lớn, lại càng ham thích bida lỗ, bất quá thành phố T còn có một tên gọi khác, đó là Phô Cầu.

Anh đã từng mặc quần áo rộng thùng thình, làm ra bộ dáng là một tên lưu manh còn đồ đi chơi bida, (dĩlqđ) cũng kết bạn qua lại với những thành viên của băng đàn đường phố hỗn tạp, cũng là lúc anh gặp được Đỗ Tố bị người khác ôm trong lòng tại chỗ chơi bida dưới tầng hầm.

Lúc đó Đỗ Tố lớn hơn Tần Hoài hai tuổi, thân hình đã phát triển đầy đủ, có ngực nở, eo thon của một người đẹp tiêu chuẩn, mặc váy ngắn hai dây, chân đi giày cao gót, đi trên đường hấp dẫn đến nỗi làm cho không biết bao nhiêu thằng con trai đang lớn sức lực hùng hục buổi tối ngủ không yên.

Tần Hoài nhớ được lúc đó có người đã nhắc với anh, phải rồi, đó là khu phố chợ đêm nổi tiếng nhất là có nhiều người đẹp, đáng tiếc không phải người nào cũng có thể với tới được.

Lúc đó Tần Hoài đã coi thường, chỉ với gương mặt này của anh, Đỗ Tố còn không cần câu sao?

Quả nhiên, không tới một tuần, Tần Hoài đã cưa đổ được Đỗ Tố, từ đó về sau, dưới sàn bida ngầm, anh chơi bida, có người đẹp kề bên đưa trà rót nước, đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ Đỗ Tố kia thích nhất là gọi tên anh với giọng nói yêu điệu: “A Hoài.”

Chỉ gọi một tiếng thôi, giọng nói mềm mại, mê hoặc của năm đó đủ lấp đầy tâm hồn thiếu niên nhiệt huyết của Tần Hoài.

Đợi một lúc lâu mà Mạc Doanh Doanh không thấy bất kỳ động tĩnh nào, chỉ nhìn thấy người đàn ông bên cạnh hiếm có lúc thất thần, không khỏi cảm thấy có chút khó chịu, đẩy nhẹ vai anh: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Lúc này, Tần Hoài mới lấy lại tinh thần, cười cười: “Nhớ tới một người.”

Mạc Doanh Doanh hừ lạnh: “Là người mà lúc anh tham gia tập huấn chiến đấu thực chiến đã nghĩ đến hả?” Trực giác của phụ nữ luôn luôn chính xác, hơn nữa tầm cỡ trực giác của Mạc Doanh Doanh đã vượt qua phạm vi của những người phụ nữ bình thường, bất quá cũng do cô may mắn có được giác quan thứ sáu của phụ nữ mà thôi.

Tần Hoài sờ đầu cô, tỏ ra bộ dáng chăm sóc người khác: “Không sai.”

Bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ khác thường, trong giây phút đó, (dĩễn,đần,lê,quý,đôn) Mạc Doanh Doanh thật muốn hỏi anh đó là nam hay nữ, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống.

Ngay lúc đó, giọng nói của G1897 lại vang lên một lần nữa.

“Mạc, mục tiêu thứ hai từ thiết bị định vị của chúng ta có khả năng đang núp trong lối vào của mật đạo.”

Nói như vậy, Trương La đã đi tới chỗ khác, cuối cùng Mạc Doanh Doanh cũng tỉnh táo lại, bỗng nhiên nhớ ra một điều, quay đầu hỏi: “Anh nói thử xem, mới vừa rồi tại sao Trương La liền đi chỗ khác vậy?”

Tần Hoài quay đầu, anh cùng Mạc Doanh Doanh liếc nhau, trong đầu cũng bắt đầu hiện ra câu trả lời.

“Ý của em là - -.” Giọng nói của người đàn ông kéo dài: “Căn cứ theo quán tính của tư duy, tại vì thay đổi vị trí của đồ vật vào mấy ngày hôm trước, do thói quen từ trước nên vẫn đi đến vị trí cũ để thăm dò xem vật đó có an toàn hay không, nhưng có rất nhiều người khi chưa đi đến gần vị trí cũ sẽ phát giác ra được rằng mình đã đi sai chỗ, cho nên ông ta liền thay đổi hướng để đi đến nơi đang để đồ vật đó, đúng không?”

Mạc Doanh Doanh gật đầu: “Cho nên, tôi nghĩ bây giờ Trương La đang đi đến địa điểm đang cất giữ những thứ trong hầm lạnh kia.” (dđ-lê-quý-đôn) Nói xong, cô ngước mắt nhìn lên miệng giếng, trên đỉnh đầu bầu trời cũng đã sáng dần lên: “Dĩ nhiên, bây giờ chúng ta phải rời khỏi chỗ này, ra ngoài trước đây.”

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Đây là cuộc thi quý đầy biến thái - -

Hôm nay lại phát hiện môn toán thống kê rất khô khan XXOO tôi ORZ... Tôi đang tự khinh bỉ bản thân tại sao lại chọn môn toán thống kê a a a a a!!!

Kết quả đi cả lại vô tình đến đây T T, đứa nhỏ luôn chiến đấu hăng hái đâm máu không thể nào hãm hại nổi đâu a...

Cố gắng cập nhật sớm chút, nếu thật sự thích, thì xin để lại một đóa hoa nhỏ đi ~???

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Đợi tới lúc Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh bò ra khỏi miệng giếng sau thì ánh nắng đã chiếu rọi rõ, ánh mặt trời ở trần Thanh Lan vẫn trong vắt nhưng lạnh lẽo như mấy ngày trước, chiếu rọi ánh sáng nhàn nhạt vào trong khoảng sân rách nát, hai người đứng bên cạnh miệng giếng, nhìn nhau nhưng chẳng nói gì.

“Kế tiếp chúng ta phải làm gì bây giờ?” Mạc Doanh Doanh cất giọng thì thảo hỏi.

Tay Tần Hoài sờ trên gương mặt cô, cảm nhận làn da của cô lạnh buốt, có chút không ổn: “Kế tiếp, một mình anh có thể làm được rồi, em đưa bản đồ cho anh, những thứ còn chưa biết là cái gì, được bảo quản chắc chắn đã bị chuyển tới một gian phòng khác rồi.” Giọng nói của anh thật nhỏ, nghe qua giống như những lời tâm tình ní non bên tai cô.

Mạc Doanh Doanh cúi đầu đi về cùng với anh, trải qua cả một đêm, giọng nói của G1897 cũng có phần mệt mỏi: “Cứ theo con đường cũ mà hai người đã đi tới mà quay về, trên đường cũng không có bất cứ một mục tiêu nào xuất hiện.”

Sau khi nghe được, ánh mắt Mạc Doanh Doanh cũng khẽ chuyển động, liền lắc đầu từ chối đề nghị của Tần Hoài: “Tôi có thể theo được, bắt quá bây giờ chúng ta về trước để ngủ bù thôi.”

Tần Hoài gật đầu, mệt mỏi cả một đêm, nếu có thể, trở về nghỉ ngơi dưỡng sức thì không gì có thể tốt hơn được nữa.

Mạc Doanh Doanh như có như không dẫn đường, một đường thuận lợi, cuối cùng hai người cũng về tới viện Yên La, mọi thứ vẫn như lúc bọn họ rời khỏi, xem ra không có ai đến đây để nhìn thử như thế nào.

Mạc Doanh Doanh vào phòng, đóng cửa lại, Tần Hoài đã ung dung dựa vào chiến giường êm ái mà thường ngày anh vẫn ngủ trên đó, một tay xoa trán: “Cho tới bây giờ, chút ta chỉ mới biết được một chút thôi.”

“Người tinh chân chính của lão gia họ La là Đồng Liêu Liêu đã bị người khác hại chết, hình như hai chân bị thương nặng.”

“Mà lại bị hại sau khi bọn họ bỏ trốn.” Tần Hoài bổ sung.

“Trương La và Trương Tú Chi đang cất giữ một thứ gì đó ở tại nhà họ La này.”

“Mà Trương La lại là người của lão phu nhân họ La.” Tần Hoài lại tiếp tục bổ sung.

Mạc Doanh Doanh có chút nghi ngờ hỏi: “Có phải ngay từ đầu lão phu nhân họ La đã biết việc La Vạn Buồng bỏ trốn cùng với Đồng Liêu Liêu?”

“Sau đó là cho người đi giết người để bị miệng?” Theo lời nói của cô, Tần Hoài phân tích thêm, sau đó lại phủ định ý nghĩ đó: “Bà ta đã muốn nhiều người điều tra chuyện này làm gì? Không lẽ bà ta muốn vào tù đến nỗi muốn phát điên rồi à?”

Không sai, đây cũng là điểm duy nhất mà Mạc Doanh Doanh cố gắng hết sức mà vẫn không nghĩ ra, lúc Quách Anh muốn bọn họ điều tra chuyện cũ năm xưa này đã tỏ ra hết sức kích động, điều này chứng minh tình cảm của bà ta với La Vạn Buồng rất sâu đậm, nếu đây chỉ là một vụ án bình thường, thì khả năng giết người vì tình cũng có thể xảy ra, nhưng bà ta lại chủ động kiếm người điều tra, vậy thì thật kỳ lạ.

“Còn có Trương La, bối cảnh của ông ta như thế nào?”

Tần Hoài kể cho cô nghe: “Căn bản là một người sinh sống bằng nghề trồng hoa ở trấn Thanh Lan, vì cuộc sống thiếu thốn cho nên vào nhà họ La để chăm sóc hoa cỏ, sau đó thì trở thành người của lão phu nhân họ La, cuối cùng ở lại trấn Thanh Lan, trở thành người giữ nhà sau khi nhà họ La chuyển đến thành phố T.

“Hoàn cảnh gia đình của ông ấy thì sao?”

“Vợ bị chết, con trai và con dâu rời khỏi trấn Thanh Lan đi làm công ở nơi khác, để lại cháu gái cho ông ta chiếu cố, bắt quả xem ra cô bé kia cũng không muốn ở lại cái trấn nhỏ này.”

Hiện tại manh mối cũng không đủ để có thể suy đoán ra được manh mối mới, nhưng bỗng nhiên trong đầu Mạc Doanh Doanh lại bật ra một suy đoán lớn mật: “Anh nói thử xem, dung mạo của lão phu nhân họ La năm đó cũng rất thanh tú, lại có năng lực tốt như vậy, chỉ sợ cũng có không ít người thầm để ý bà ấy.”

Tần Hoài liếc xéo cô một cái, nói: “Vợ yêu à, đừng nói với anh là em nghi ngờ ông lão Trương La kia đã yêu thầm lão phu nhân họ La nhiều năm, cho nên mới giúp bà ta canh giữ ngôi nhà này, ở lại cái trấn nhỏ này, chờ bà ta chết đi, lại giúp bà ta giữ mộ chứ?”

Tuy tuổi của hai người này cũng chênh lệch không lớn, nhưng chỉ là Tần Hoài cảm thấy ý nghĩ này thật sự rất khờ dại, rất buồn cười: “Có người nào sẽ thích một người mà biết trước là không có kết quả, cho dù đã qua nhiều năm như vậy vẫn cứ ngây ngốc chờ đợi? Cho tới bây giờ anh vẫn chưa gặp qua ai như vậy đâu.” (Quỳnh: Anh chưa thấy không có nghĩa là không có nhé -_-)

Những người bên cạnh anh, trừ một người em họ ngốc nghếch chỉ biết chờ đợi một người phụ nữ hơn mười năm, cũng không có ai đã trải qua chuyện như vậy hết.

Nhưng cho dù là như vậy thì bên người em họ của anh cũng đã từng có người phụ nữ khác, có thể nói là một chuyện tình mong manh ngắn ngủi cũng được, nhưng Tần Hoài anh cũng chưa bao giờ tin vào cái gọi là ‘thiên trường địa cửu’.

Bỗng nhiên, thần sắc của Mạc Doanh Doanh chợt mê man, xem ra cô không thêm để ý đến người đàn ông này, giọng nói nhẹ nhàng: “Tôi đã gặp qua.”

“Sao?” Tần Hoài còn chưa hiểu chuyện gì.

Mạc Doanh Doanh cởi áo khoác, mặc áo thun ngắn tay, xoay người chui vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ từ trong chăn vọng ra: “Tần Hoài, tôi đã gặp qua, có người đã chờ một người khác, hay nói đúng hơn là chờ đợi một người đã chết rất nhiều năm, không còn cách nào khác, chỉ là không thể nào quên được.”

Sau khi nói xong, Mạc Doanh Doanh mặc kệ Tần Hoài đặt ra nghi vấn gì, cô cũng không nói thêm cái gì nữa, trong đầu cô đầy hỗn loạn, vừa nhắc tới chờ đợi, cô liền nhớ tới gương mặt góc cạnh rõ ràng của Reagon, đôi mắt xanh thẳm, vẻ mặt không hề để ý thường ngày hiện lên và thất thần nói với cô rằng không phải diện mạo của G1897 rất giống với người kia sao?

Đều là lỗi của cô, từ đầu tới cuối đều là lỗi của cô. Mạc Doanh Doanh hít một hơi thật sâu, nếu lúc ấy nàng có sự cảnh giác, sử dụng tốc độ nhanh hơn một chút, thì bây giờ đâu có tiếc nuối và hối hận như vậy.

Nàng đã thề, đã biết cả đời này cũng sẽ không gặp một người tốt như vậy, một thứ hoàn hảo như vậy Thượng Đế tạo nên, thì cũng sẽ biến mất nhanh chóng, cũng không thể trách được Reagon muốn dùng cả đời này để tưởng nhớ.

Bên này Mạc Doanh Doanh bắt đầu suy nghĩ miên man, thì bên kia Tần Hoài cũng không để chịu.

Mấy ngày nay, khuôn mặt của Đỗ Tố kia vẫn luôn xuất hiện trong đầu của anh, nhìn qua giống như đang giận dữ, lại giống như không có gì, làm cho anh luôn có dự cảm không tốt.

Bên này, anh cũng đang mơ mơ màng màng bắt đầu ngủ, thì lại nghe tiếng ‘két’ từ cửa gỗ đang bị đẩy ra, Tần Hoài lập tức cảnh giác, mở mắt ra, Trương Tú Chi đang sợ hãi đứng ở cửa, tỏ vẻ bối rối nhìn Mạc Doanh Doanh đang nằm ngủ đưa lưng về phía mình và Tần Hoài đang nằm nghiêng trên giường nệm.

Dường như Mạc Doanh Doanh đã ngủ thiếp đi rồi, cho nên cũng không có phản ứng gì, trái lại Tần Hoài mở miệng hỏi với giọng điệu lười biếng: “Cô bé, có chuyện gì vậy?”

“Ông nội hỏi sao hai người còn chưa lên nhà chính, đồ ăn sáng đã làm xong rồi, cho nên em mới tới để gọi hai người.” Một cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi lúc nào cũng có những say mê nhất thời, cho nên Trương Tú Chi vừa thấy Tần Hoài liền đỏ mặt.

Tần Hoài dụi mắt, tỏ vẻ mệt mỏi, bọn họ quả thật không dám ăn cơm của nhà họ La một lần nào nữa.

“Tôi qua cãi nhau với người kia, cả đêm ngủ không ngon, giúp anh nói với ông em là anh vẫn đang ngủ bù.” Cái này gọi là một khi đã nói dối thì Tần Hoài phải nói cho tới cùng, Trương Tú Chi suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết là thật hay giả, chỉ đành gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Kỳ thật, Mạc Doanh Doanh cũng chưa có ngủ, chỉ nằm một bên lẳng lặng nghe thấy Tần Hoài đuổi người, đã phải thức suốt đêm, đầu óc cũng hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt liền chìm vào giấc ngủ.

Bên kia Tần Hoài cũng mệt mỏi, dựa vào giường êm mơ màng ngủ thiếp đi, được thả lỏng sau khi quá mệt mỏi, làm cho đại thiếu gia Tần đã lâu không nằm mơ lại có thể phá lệ mơ thấy một giấc mộng không hề đẹp một chút nào.

Đó là một ngày mùa hè năm anh mười tám tuổi, những cơn gió của thành phố T vẫn mang theo hơi nóng khô ráo, mỗi ngày Tần Hoài mười tám tuổi đang ôm Đỗ Tổ hai mươi tuổi ở quán bar, sàn nhảy, và cả bàn bida dưới tầng hầm, sống một cách mơ hồ, phóng túng lần cuối cùng để chào đón sự thay đổi trong cuộc đời anh.

Anh vẫn còn nhớ rõ đôi môi đỏ mộng so với hoa hồng còn kiều diễm hơn của người con gái đó lúc nào cũng thoa lên loại son môi rẻ tiền, nhưng dưới ánh sáng mờ ảo lại vô cùng xinh đẹp.

Cô ấy đã từng hỏi anh rằng: “A Hoài, tại sao lại muốn vào trường quân đội vậy?”

Lúc nào Tần Hoài cũng trả lời cô ta bằng một câu: “Chẳng lẽ anh đi rồi thì em sẽ không chờ anh về nữa sao?” Anh luôn giấu giếm thân phận của mình, để cho Đỗ Tổ cho dù có thích cũng là thích bản thân anh, là một tên du côn đầu đường xó chợ, không học hành đăng hoàng, chỉ nhờ vào chút xiêu quan hệ mà gia nhập vào quân đội.

Mỗi lần nghe câu trả lời đó, Đỗ Tổ luôn cười khanh khách, sau đó một hơi uống cạn rượu Martiny trong ly thủy tinh, tiếp tới là hôn lên môi anh, kỹ thuật điêu luyện, cô ta nói: “Người nào có thể cho em phần son nhưng lựa tiền bạc thì em liền theo người đó.” Cô ta có một đôi mắt xécher mê hoặc, nhẹ nhàng nhử lại, đôi con người chứa đầy dục vọng làm cho Tần Hoài cam tâm tình nguyện trầm luân trong đó.

Một chàng trai mười bảy mười tám tuổi vẫn luôn thích những người phụ nữ trưởng thành, Tần Hoài cũng không phải là ngoại lệ.

Cả đời này của anh chỉ có cảm giác với một người phụ nữ duy nhất là Đỗ Tổ, anh còn nhớ rõ những hành động thăm dò trắc trác của mình trên người của cô ta, còn cô ta thì thuần thực chỉ dẫn cho anh, còn có những tiếng hừ nhẹ do không thể kiềm chế được trong lúc động tình.

Rất nhiều năm sau này, khi Tần Hoài đã qua lại với vô số những phụ nữ khác, nhưng rốt cuộc anh cũng không tìm thấy được cảm giác tìm đập thật mạnh như lần đó.

Chuyện như vậy quả thật rất buồn cười, một công tử phong lưu thì cũng có lần đầu tiên mà, nhưng có một sự thật hiển nhiên tuy đó là lần đầu tiên của anh, nhưng cũng không phải lần đầu tiên của Đỗ Tổ.

Đúng là Tần Hoài lúc còn trẻ không để ý tới điều đó, anh trầm mê sa đà chính là vì sự phong trần của cô ta, cho đến khi Chung Tử Đồng phát hiện ra manh mối, thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Anh cũng nói thật với gia đình mình, bày tỏ ý nghĩ muốn cùng người phụ nữ này ở chung với nhau, muốn cho cô ấy một lời hứa đảm bảo trước khi vào trường quân đội.

Vào lúc đó, hai người Chung Tử Đồng cùng Tần Hoa ngồi đối diện, nhìn thẳng mặt Tần Hoài, thì anh mới ý thức được rằng, có thể ý định của anh đã điên rồ hơn anh nghĩ rất nhiều rồi.

Chung Tử Đồng chỉ nhìn con trai bảo bối của mình cười cười, hỏi anh một câu: “Cô gái kia cũng nguyện ý đi theo con sao?”

Tần Hoài không nói gì, anh còn chưa kịp nói gì với Đỗ Tổ thì đã bị người nhà phát hiện ra chuyện này.

Từ trước đến nay, tính tình Tần Hoa vẫn rất ôn hòa, ông chỉ vỗ vai của Tần Hoài: “Nếu cô gái đó thật sự thích con, thì chúng ta cũng không phản đối.”

Vào lúc đó, Tần Hoài vẫn còn chưa hiểu được điều mà Tần Hoa gọi là ‘thật sự thích’ có nghĩa là gì, cho đến một ngày, anh ôm Đỗ Tổ đi trên đường, bỗng nhiên bị những người cảnh vệ mặc quần áo bình thường đánh cho một trận thật tàn nhẫn, người đội trưởng cảnh vệ đã từng bị anh dày vò đến ngất ngần đã bỏ lại một câu nói: “Chọc vào thiếu gia nhà tao, còn có trái cây ngon để ăn sao?!” Trong một khắc kia, Tần Hoài mới hiểu được là cha mẹ anh đang khảo nghiệm Đỗ Tổ như thế nào, nhưng mà trong giây phút anh đau đớn ngất ngất đầu, thì người phụ nữ mà anh khó khăn lắm mới có thể theo đuổi được đã bỏ trốn mất.

Sau khi đảo một vòng, thì người đẹp nổi danh Đỗ Tổ của khu chợ đêm cũng lấy người khác, đi theo người ta xuất ngoại, bỏ lại một ‘tên nhóc con nghèo kiết xác’ Tần Hoài.

Đó là một hồi ức si nhục mà cả đời này Tần Hoài không muốn nhắc lại, ngay cả ‘mẹ đại nhân’ luôn mang về mặt hiền lành mỗi ngày của anh giờ phút này cũng sảng giọng: “Vậy người phụ nữ đó có chọn con không?”

Câu trả lời rất rõ ràng là không, anh đứng đó, không nói được bất cứ lời nào, rất muốn nói với Chung Tử Đồng, không phải là ‘người phụ nữ kia’, có ấy tên là Đỗ Tổ, là người con gái đầu tiên anh muốn yêu thương cả đời. (Quyên: cực phẩm vậy mà anh cũng yêu được, bái phục.)

Nhưng Chung Tử Đồng dường như hiểu được, chỉ cười: “Mẹ cũng không muốn biết người phụ nữ đó tên gì, Tần Hoài à, là chung tử đồng chỉ là cười: “Ta đều đã chẳng muốn biết kia nữ nhân tên gọi là gì, Tần Hoài, người đó đơn giản không chịu nổi những khảo nghiệm từ phía gia đình mình. Nếu như con vẫn cố chấp muốn đến với cô ta, tới một ngày nào đó con sẽ tự hỏi bản thân mình, cho tới cùng là cô ta yêu cái gì, con phải biết rằng bản thân con và thân phận của con không thể tách ra được, trừ phi cả hai đều ở thế cân bằng nhau, nếu không một ngày nào đó khi càng ngày con càng ưu tú, thì sự ưu tú đó của con sẽ giết chết tình yêu của con và người đó.”

Cho dù là vậy thì chơi đùa một chút cũng không thể được sao? Ngay cả một Đỗ Tố bình thường cũng có thể hiểu được cô ta muốn gì, vậy thì người ở tầng lớp cao hơn như Tần Hoài lại không hiểu mình muốn gì hay sao?

Tại thời điểm thích hợp sẽ đám cưới với một người phụ nữ cùng giai cấp với mình, biết rõ mình cần gì, mình muốn gì, tất cả đều vui vẻ, rồi sau đó lại tiếp tục phong lưu đây đó thì có gì mà không được?

Giấc mơ của Tần Hoài lại rõ ràng như thật, chân thật đến nỗi làm cho anh chìm đắm vào không thể nào tự mình thoát ra được.

Khi Mạc Doanh Doanh tỉnh lại đã là buổi chiều, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, xoay người xuống giường thì mới phát hiện Tần Hoài đang ngủ ở đầu bên kia có vẻ không được yên ổn, thân hình thon dài co rút trong trên một tấm nệm nhỏ, nhìn như thế nào cũng cảm thấy thật không thoải mái.

Cô nghĩ ngợi, rồi cảm thấy mông của mình đi qua, muốn đắp lên cho anh, còn về phần tại sao lại có cảm giác anh không được thoải mái thì cô lại cho rằng có lẽ Tần Hoài bị bệnh, như vậy thì bọn họ không thể hành động rồi, dù sao nhìn bề ngoài thì Tần Hoài vẫn là người chủ động trong hành động lần này.

Vì để kết thúc loại quan hệ ‘bất chính’ này với anh càng sớm càng tốt, cô cũng chỉ có thể ‘bất chính’ đắp chăn cho anh vậy.

Mạc Doanh Doanh đến sát bên người đàn ông đang nằm trên giường, cúi người, chuẩn bị đắp chăn lên trên người anh.

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng từng tia nhỏ vun, Mạc Doanh Doanh chợt phát hiện hình như Tần Hoài đang thì thào lẩm bẩm gì đó, cô khom lưng sát xuống để nghe, chỉ nghe được dường như trong vô thức, anh đang gọi tên người khác.

Tần Hoài vẫn ní non trong cơn mơ: “Đỗ ... Tố Đây”

Chỉ trong chốc lát, Mạc Doanh Doanh liền hiểu rõ, mình còn định đắp chăn cho anh ta, thật sự là ngu ngốc mà, cái tên ngựa giống này cho dù ngủ cũng không quên gọi tên người phụ nữ khác!

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Xin lỗi vì đã cập nhật chậm, hôm qua lúc về đến nhà đã mười một giờ rồi, gần đây hơi vội vàng, xin thông cảm nha, cúi đầu ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Này, em bị sao vậy?” Trong không gian u tối, Tần Hoài cẩn thận mò mẫm đi về phía trước, lại lo lắng, quay đầu lại hỏi người phụ nữ tính tình bồng bột nên quá đần hơn từ lúc anh tỉnh dậy.

Mạc Doanh Doanh lạnh nhạt nhìn anh, đôi môi màu hồng phấn khẽ nhúc nhích: “Nhìn phía trước kia.”

Tần Hoài không hiểu, đột nhiên trong đầu hiện ra một suy nghĩ, giọng nói của anh cũng trở nên hơi kỳ quái: “Mạc Doanh Doanh, không lẽ gần đây em ‘bất tiện’ sao?!”

“... Tôi rất là ‘thuận tiện’.” Mạc Doanh Doanh ngoài cười nhưng trong không cười nhếchkhóe môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Thật ra thì không kỳ quái này đã được duy trì từ sau khi Tần Hoài tỉnh lại (dĩ nhiên), Tần Hoài đã có một giấc ngủ ngon, tuy không phải là tỉnh lại sau một giấc mộng đẹp, nhưng toàn bộ cũng đều thay đổi.

Mạc Doanh Doanh cầm một quyển ví dụ thực tế về pháp luật, ngồi dưới ánh đèn, thấy anh tỉnh lại thì lạnh lùng nhìn anh một cái rồi hỏi anh: “Có đi ăn cơm chiều không?”

Lúc đó, anh chỉ cho rằng người phụ nữ vui buồn thất thường này có đôi lúc không được bình thường, quả thật khi bọn họ đi ăn cơm ở một quán ăn nhỏ ở gần nhà họ La, thì người phụ nữ này luôn đối với anh rất xa cách, ngay lúc đó Tần Hoài đã có thể khẳng định có chuyện gì đó không ổn.

Cho tới bây giờ thì bọn họ đang ở trong mật đạo thứ hai âm thầm nghĩ ngợi, Tần Hoài quả thật xúc động không nói nên lời vì tổ tiên của nhà họ La lại thích làm việc dưới đất như vậy nha, ở dưới đất tựa như một mê cung, mà nhà tổ của họ La cùng với việc bị vết sạch gia tài cũng chỉ là mặt nổi ở bên trên mà thôi.

Không khô ráo như mật đạo mà họ đã vào tối hôm qua, mật đạo này thật ẩm ướt oi bức, chỉ một lát sau, Mạc Doanh Doanh cảm thấy tức ngực khó chịu, lấy tay đè trên ngực, hít thật sâu, trong lúc vô tình thì đèn pin nhỏ trong tay cô chiếu lên trên tường đá gồ ghề.

Mặc dù chỉ chiếu thoáng qua, nhưng đôi mắt nhanh nhạy của Mạc Doanh Doanh hình như trên tường đá được ai đó khắc lên vài thứ thật cẩn thận.

“Tần Hoài, từ từ đã.” Cô gọi Tần Hoài lại (d-đ-lê-quý-đôn), cầm lấy ánh đèn bin chiếu vào trên tường, trên mặt tường thô ráp như vậy nhưng lại được điêu khắc một bức tranh thật tinh xảo cuộn tròn lại.

Bức tranh mang theo phong cách của tranh cổ Trung Quốc, không giống như tranh tả thực, mơ hồ nhìn ra được một người con gái mặc sườn xám thời dân quốc đang hơi cúi người đôi giày.

Tần Hoài đưa tay tùy ý chiếu đèn vào một chỗ khác trên tường, cũng là một hình ảnh đã bị mơ hồ giống như trước, nhưng lúc này, chỉ nghe được giọng nói hưng phấn của Mạc Doanh Doanh: “Tần Hoài, nhìn đi, đây là hình dáng của đôi giày thêu Yên Chi!”

Song Phượng trong mây, mũi giày hơi vênh lên, trên mũi giày có đính một hạt trân châu Nam Hải, vậy tới cùng người phụ nữ này là ai mà có thể được mang thử đôi giày thêu Yên Chi gia truyền của nhà họ La.

Nhưng mà, Mạc Doanh Doanh hơi nhíu đôi mắt lại, đem tia sáng từ đèn pin chiếu lên nét mặt của khổ sở của cô ta, đưa tay sờ qua hình ảnh trên tường: “Tần Hoài, cô ta rất khổ sở, Mang đôi giày thêu vào làm cho cô ta rất khó chịu.”

Tần Hoài nào có tâm tư để ý đến những thứ này, anh đi theo đường cũ trở chỗ cũ, nơi đầu tiên có hình ảnh đầu tiên xuất hiện, cách lối vào không xa lắm, mấy chữ to theo thể chữ Lệ được khắc vào thật lớn, nhưng cũng thật sâu—Lịch sử gia tộc họ La.

“Mạc Doanh Doanh, xem chừng ra chúng ta đã tìm được một chỗ rất tuyệt vời.” Tần Hoài nhìn vào gương mặt xinh đẹp tinh tế như một tác phẩm điêu khắc, (dđlêquýđôn) chỉ trong nháy mắt đã có cảm giác như thời gian đang quay ngược trở về những năm xa xưa thời điểm xã hội đang rung chuyển với những thay đổi.

Năm dân quốc thứ chín, mùa đông năm 1920, thời điểm nhà họ La bắt đầu xây dựng sự nghiệp.

Hơn chín mươi năm trước, trấn Thanh Lan vẫn là một trấn mậu dịch nhỏ của Tô Châu, nằm ngay biên giới của Trung Quốc, những người thương nhân cao lớn tóc vàng của nước Nga vẫn cùng những thương nhân mặt áo vải bông, đội mũ cổ tròn nho nhỏ của Trung Quốc ngồi trong quán uống trà, nói chuyện cuộc sống đời người.

Trong một ngôi nhà nhỏ không được người ta chú ý ở Trấn Bắc, người đang nắm quyền gia tộc đứng thứ nhất về giày thêu, cũng là người xây dựng lên một nhà họ La giàu có, La Kim Bảo đang rầu rĩ.

Mọi người trong gia tộc đang ồn ào xôn xao, dù sao cũng đã gần đến cuối năm, cả nhà họ La, người lớn thì nghĩ về số tiền mà đám con cháu hiếu kính cho mình, còn những đứa trẻ nhỏ thì lại nghĩ đến tiền mừng năm mới dùng để mua kẹo, trong lúc này chỉ có một mình bà cụ họ La là đang nghĩ đến hôn sự của đứa cháu đích tôn của mình.

Đến khi trời tối, phải thắp đèn ăn cơm, thì bà cụ mới nói rõ mọi thứ với mọi người: “Kim Bảo, lão bà ta vẫn còn chút tiền đường lão để bỏ vào tiền vốn xoay vòng của cửa hàng giày thêu.”

Lời này vừa được nói ra, toàn bộ con cháu đều nhìn bà ta, lại nhìn La Kim Bảo với ánh mắt ghen tị, (d/đ/lê/quý/đôn) nhà họ La phải dựa vào cửa hàng giày thêu này để kiếm tiền, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu bà cụ đã đem hết số tiền này giao cho La Kim Bảo, nhưng vậy có thể khẳng định chắc chắn La Kim Bảo sẽ trở thành người nắm quyền của nhà họ La.

La Kim Bảo có chút mơ hồ, nhưng nói cho cùng anh cũng là một người làm ăn, biết rằng nếu bà cụ đã nói đến thì chắc cũng không chỉ đơn giản như vậy. Quả thật, bà cụ cũng nói tiếp: “Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, bà đã tìm được một mối hôn sự cho con, là cháu gái của cửa tiên sinh dạy học họ Vương ở Trấn Đông, tên là Vương Lan.”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười trộm cũng không ngừng vang lên, con cháu nhà họ La đồng trang lứa này cũng không hợp với nhau, bây giờ nghe được La Kim Bảo muốn cưới Vương Lan, cả một đám người thiếu chút nữa là vỗ ngực thở phào vì mình may mắn rồi.

Vương Lan này là ai? Vương Lan là đứa con gái mồ côi của lão Vương ở Trấn Đông, muốn tiền không có tiền, muốn nhan sắc không có nhan sắc, cả ngày chỉ học theo tam tòng tứ đức, vẫn còn mặc quần áo thời trước, lại còn bó chân, rất rõ ràng là một bà cô già lơ thì.

Tất nhiên là loại gái lơ thì này luôn được bà cụ yêu mến nhất, La Kim Bảo nhìn ra được chuyện này, dĩ nhiên mẹ của La Kim Bảo, con dâu trưởng nhà họ La, Phương Xuân Nguyệt cũng nhìn ra được, bà ta đảo mắt một vòng, nghĩ tới gia sản trước mắt, tốt nhất vẫn nên lấy trước cho ổn thỏa.

Vì thế, bà ta cũng mở miệng đồng ý mối hôn nhân này: “Việc này tốt quá đi, con sẽ xin một quẻ xăm ở miếu thật linh nghiệm, để con tìm người coi ngày, chọn ra một ngày tốt đưa thiệp canh ghi tên tuổi qua đó, tuổi của Kim Bảo cũng không nhỏ nữa, cũng đã bắt đầu xử lý chuyện ở cửa hàng, cũng là lúc nên cưới vợ rồi.”

Làm sao bà cụ lại không biết đến sự tính toán của con dâu mình, nhưng người con dâu Phương Xuân Nguyệt này đầu óc thông minh linh hoạt, chỉ đành nhắm mắt mở mắt mà gật đầu đồng ý.

Trong thời gian này, thiệp canh cũng được đưa qua, (d,đ,lê,quý,đôn) Vương Lan là một cô bé mồ côi, trong nhà không có người lớn, liền nhờ bà lão ở nhà bên cạnh đứng ra trao đổi thiệp canh, tò ý mình cũng bằng lòng.

Bên này cũng đồng ý, Phương Xuân Nguyệt phải dùng tới sức mạnh, kết hợp cho hai người gặp gỡ nhau vài lần, La Kim Bảo đối với người con gái trầm mặc này cũng không có cảm tình, cho nên cũng không thích, nhưng thật sự cửa hàng giày thêu không thể chống đỡ nổi nữa rồi, đặc biệt trong thời điểm mà tỉ lệ trao đổi mua bán của giày da của Tây Dương càng lúc càng tăng cao, anhona ta cần khoản tiền kia của bà cụ để nghiên cứu kỹ thuật mới, móc

nói quan hệ để mở ra một con đường mới.

Phương Xuân Nguyệt thấy con trai cũng đồng ý, nên đem ngày tháng năm sinh của hai người đến chỗ Thần Toán Tử nổi tiếng ở trấn Thanh Lan, kết quả ông lão mù kia vừa nghe được ngày sinh tháng đẻ, liên tục nói không tốt, nói Vương Lan là đứa bé mồ côi có số mệnh quá cứng, oán khí quá nặng, cho nên đã khắc chết người thân của mình, và cũng có thể khắc chết chồng mình không chừng.

Phương Xuân Nguyệt vừa nghe được chuyện này đã sợ hãi, chồng bà mất sớm, con trai là tất cả của bà, nhưng quả thật cửa hàng giày thêu cũng có thể coi như là chỗ dựa sau này của bà, vì thế bà ta cũng vội vàng hỏi xem có cách nào để hóa giải hay không.

Ông lão mù kia cũng rất nghiêm túc, nói một cách rõ ràng: “Là người của cửa hàng giày thêu cưới cháu dâu, coi như là cô gái kia có phước, số kiếp tai họa của cô ấy bắt nguồn từ hai chân, chỉ cần lấy máu ở hai chân thì có thể hóa giải tai ương chết chóc rồi.”

Phương Xuân Nguyệt nghe được phương pháp để hóa giải như vậy, cũng biết không thể nói thật với con dâu tương lai của mình, lo trái lo phải suốt đêm, trời vừa sáng thì sai người đi âm thầm hỏi thăm số đo bàn chân của Vương Lan, đảo nhanh đôi mắt đã nghĩ ra được một cách.

Bà ta đi nói cho bà cụ biết, bà cụ cũng không còn cách nào hơn, chỉ đành chờ dài phát tay để cho bà ta đi ra ngoài, sau cùng chỉ nói một câu: “Đứa nhỏ này thật không may mắn.”

Cách của Phương Xuân Nguyệt cũng rất đơn giản, suốt đêm sai người thêu ra một đôi giày màu đỏ hoa lệ tinh xảo, lại lấy trong đồ cưới của mình đã chuẩn bị hai hạt thủy tinh lớn như hạt trân châu đính lên trên mũi giày.

Đội mọi thứ được chuẩn bị thật tốt (ddlqđ) Phương Xuân Nguyệt dẫn người đi đến nhà họ Vương ở trấn Đông để đàm hỏi, trên tay bung một đôi giày thêu nhỏ tựa như một đóa hoa sen vàng ba tấc.

Bà ta nhận xét Vương Lan là một người con gái trong thời đại phụ nữ đã được giải phóng, không phải làm theo tục bó chân, cho nên cố ý làm bộ mặt khổ não, nói: “A Lan à, con gả vào nhà chúng ta thật là tốt, nhưng mà có một quy củ chỉ sợ là phải miễn cưỡng con rồi.”

Wương Lan cũng vội vàng hỏi quy củ đó là gì.

Phương Xuân Nguyệt nháy một mắt ra hiệu, hai bà tử liền giữ chặt Vương Lan, còn bà thì lại dùng tay nâng chiếc giày thêu lên, cười nói: “Phải mang đôi giày thêu này trong ngày xuất giá, thì mới đích thực là một người cháu dâu vượng phu của nhà họ La.”

Làm sao mang được! (d/đ/l/q/đ) Đôi giày nhỏ như vậy, màu đỏ hoa hồng của vải làm tôn lên màu trắng của đế giày, tinh tế như một món hàng mỹ nghệ tuyệt mỹ, bây giờ muốn Vương Lan mang vào, làm sao có thể mang vừa.

“Con... Con không thể mang được đâu.” Vương Lan ngập ngừng nói.

Phương Xuân Nguyệt đưa mắt nhìn hai bà tử người phương Bắc cao lớn đang ở sau lưng cô ấy, hỏi: “Vậy con có muốn mang vừa hay không?”

Wương Lan cắn răng rồi nói: “Con muốn.”

Phương Xuân Nguyệt đưa tay lên, một bà tử đè lại hai vai của cô ấy, một người khác nhanh nhẹn cởi đôi giày vải của cô ra, so sánh lớn nhỏ với cặp giày thêu tinh xảo kia, con dao sắc trong tay cũng không do dự một chút nào, gọt tay chặt xuống, Vương Lan vùng vẫy kịch liệt kèm với tiếng thét chói tai, hai chân giống như bạch ngọc được bỏ lại của nàng ta đã chia thành hai đoạn, máu nóng phun không ngừng, nhuộm đỏ cả tấm vải trắng trên mặt đất.

Sau khi hét lên một tiếng thảm thiết, Vương Lan lập tức ngất lịm đi, Phương Xuân Nguyệt sai người kéo cô ta đặt lên trên giường gỗ, tự mình băng bó phần mũi chân nhỏ bé kia thật kỹ, lại dặn dò mọi người: “Mau đem đôi giày kia mang vào cho cô ấy, coi thử có vừa chân hay không.”

Vì thế, đôi giày thêu xinh đẹp không được làm đúng theo khuôn khổ bao chặt lấy chân của Vương Lan, máu tươi chảy không ngừng nhuộm đỏ cả đôi giày màu đỏ xinh đẹp càng đỏ thẫm màu của máu, Phương Xuân Nguyệt cũng cảm thấy không đành lòng, can ngăn: “Mang vừa là tốt rồi, giúp ta chăm sóc cô ấy cẩn thận, phải được gả vào nhà họ La, không được để lộ ra bất cứ chuyện gì.”

Không sai, Phương Xuân Nguyệt bà không chỉ muốn con trai mình thừa kế sự nghiệp của nhà họ La, mà còn muốn con mình có thể bình an để thừa kế sự nghiệp.

Chuyện cứ như vậy trôi qua, cũng đến ngày La Kim Bảo đón dâu, pháo được đốt liên tục để chúc mừng, náo nhiệt chưa từng có, dường như mang đến cho nhà họ La đã yên tĩnh lâu như vậy một sự xung hỉ.

Mà trong một phòng được trang trí rực rỡ náo nhiệt ở Trấn Đông, Vương Lan được người đỡ ngồi xuống, hai chân run rẩy ngồi trên chiếc ghế cao nhỏ, trên người mặc áo sùan xám dài, tóc búi cao, hơi nghiêng người, cố gắng mang vào đôi giày thêu màu đỏ đã nhuộm máu của chính mình.

Hình ảnh dừng lại ở giây phút đó, cảm giác giống như khi Mạc Doanh Doanh mới nhìn đến bức tranh vẽ kia.

Bức vẽ đầu tiên là người thử giày thêu, bị chặt chân, mà thân phận của cô ta cũng đã biểu hiện rõ ràng, là vợ lớn của người đứng đầu nhà họ La trong giai đoạn bắt đầu cường thịnh, là một người phụ nữ luôn luôn trốn phía sau màn.

Trong mật đạo yên tĩnh, có thể nghe được tiếng nước nhỏ từng giọt trên nền đất, Mạc Doanh Doanh quay đầu đưa mắt nhìn Tần Hoài, hai người cũng không có xem ở phía sau của bức tranh vẽ.

“Mình đánh cuộc thử xem, em đoán coi thứ mà nhà họ La vẫn luôn cất giấu là gì?” Tần Hoài cố gắng điều chỉnh cho giọng nói của mình nhẹ nhàng hơn, để không làm cô gái nhỏ trước mặt sợ hãi.

Mạc Doanh Doanh nhếch môi, còn có thể là gì được nữa chứ?

Lão phu nhân Quách Anh của họ La có tướng đi quái dị, Đồng Liễu Liễu bị chặt đứt hai chân, còn có người phụ nữ trong bức tranh vẽ nghiêng người mang giày với đầy vẻ khổ sở trên mặt.

Thứ mà nhà họ La muốn giấu diếm, hay có thể nói vẫn còn tin tưởng điên cuồng, còn có thể là gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Dân quốc sau 17 năm, năm 1928 vào cuối mùa thu.

Mọi thứ đều rung chuyển, quân cách mạng khởi nghĩa, quốc quân đối kháng, nhưng nguy cơ thật sự của cái trấn nhỏ nằm ngay biên giới này lại là một trận ôn dịch ngầm ngầm mà người ta không để ý đến.

Mùa xuân đầu năm 1928, cửa hàng giày thêu của nhà họ La thu hồi toàn bộ cơ sở vốn liếng ở thị trường phía Bắc, chỉ ngắn ngủi trong vòng tám năm, sự nghiệp sản xuất giày của nhà họ La đã chiếm lĩnh toàn bộ khu vực phía Bắc của Trường Giang, cũng bởi vì vậy mà trấn Thanh Lan càng được nhiều người biết đến.

Mùa hè năm 1928, ôn dịch bùng phát, La Kim Bảo dẫn theo mọi người trong nhà họ La rời khỏi thành để tránh nạn, lại gặp được quân đội đang trấn giữ thành chặn lại, để ngăn ngừa ôn dịch bị lan tràn ra ngoài, cho nên cả trấn Thanh Lan đều bị phong tỏa.

Mùa thu năm 1928, La Kim Bảo nhiễm bệnh nặng, phải bị đưa vào khu cách ly, ông ta đã gọi đứa con lớn của mình tới, dặn dò kỹ lưỡng, sau đó đi theo bác sĩ và nhân viên y tế đi vào khu vực cách ly, ông ta chết vào mùa đông năm đó.

Cũng trong năm đó, đứa con lớn của nhà họ La không tuân theo tang chế, đã tổ chức một đám cưới thật lớn, cưới con gái của một gia đình nhỏ trong trấn. Sau đó bệnh dịch được khống chế, ngoại trừ nhà họ La những nhà giàu khác đều rời khỏi trấn Thanh Lan, gia tộc họ La to lớn cùng với sự nghiệp làm giày tại biên giới Trung Tô bắt đầu trở lại thời kỳ suy thoái.

Những bức tranh vẽ trên tường đã khắc họa được truyền kỳ của nhà họ La, La Kim Bảo khi còn sống, hai người Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài đi theo mặt đạo đến bức tranh cuối cùng, từng đợt không khí lạnh từ chỗ sâu phía trong mặt đạo thổi tới.

“Mạc Doanh Doanh.” Đang đi sau lưng cô, đột nhiên Tần Hoài giữ chặt lấy tay cô: “Quay lại đi.”

Mạc Doanh Doanh kinh ngạc: “Anh đang nói chơi hả?”

Tần Hoài khẽ nhíu mày, đôi mắt đen thẫm giống như một hồ nước lặng yên, không một chút gợn sóng: “Cô gái này, nghe cho rõ, chuyện đến bây giờ đã vượt quá phạm vi cho phép của một công dân lương thiện, cả anh và em đều biết tiếp theo sẽ là cái gì. Nhưng mà, bây giờ anh yêu cầu em phải lập tức rời khỏi vụ án này, chuyện này dính tới án mạng, hay có thể nói cho dù là người trong cuộc tình nguyện đổ máu cũng không phải một luật sư nhỏ như em có thể nhúng tay vào.”

Không khí trong mặt đạo lưu thông không được tốt, làm cho ngực của Mạc Doanh Doanh trở nên nặng nề, đây là lần đầu tiên cô bắt đầu cảm thấy tâm tình của mình rối loạn: “Tần Hoài, tôi đã theo vụ án này đến tận bây giờ, chỉ còn một bước nữa thôi là có thể tìm ra manh mối, anh lại muốn tôi rút lui bỏ cuộc? Thật xin lỗi, tôi không làm được!”

Lần đầu tiên Tần Hoài cảm thấy được có đôi lúc sự cố chấp của phụ nữ cũng là một tật xấu, điển hình là Mạc Doanh Doanh đang đứng trước mặt anh, anh nhỏ giọng, nói: “Em đã từng thấy qua người chết chưa? Bị phanh thây? Các bộ phận của cơ thể con người tách rời ra? Nghe đây, anh đã từng gặp qua kẻ bắt cóc cực kỳ tàn bạo, hắn ta đã từng dao, từng dao một cắt đứt hết tay chân của con tin trước mặt những người thân của mình, còn có kẻ nghiện cơ thể con người chuyên môn sưu tầm và cất giữ xác người, thậm chí đối với từng bộ phận trên xác chết có sự yêu thích đặc biệt, anh đã gặp qua những kẻ chuyên sưu tầm cất giữ những thứ như vậy, cho nên sẽ không có vấn đề gì nếu để cho anh một mình xử lý vụ án này.

Mạc Doanh Doanh ôm tay chờ đợi, nhìn Tần Hoài đang có ý định khuyên mình rút lui với vẻ mặt thờ ơ, cô nói: “Ý anh là sao?”

“Nếu em lo lắng về năng lực của anh, hay có thể nói nếu em sợ không thể hoàn thành được vụ án này, vậy thì em không cần lo lắng đâu.” Giọng nói của Tần Hoài rất ôn tồn, muốn nói với cô thật rõ ràng: “Thứ nhất, anh sẽ đem chuyện này giải quyết sạch sẽ ôn hòa. Thứ hai, cho dù kết quả cuối cùng có làm thỏa mãn ý của người kia hay không, thì anh cũng sẽ dùng tiền của mình để trả cho em khoản tiền mà em đáng được nhận trong chuyện này.”

Tôi muốn chính là đôi giày thêu, tất nhiên, đó cũng là thứ anh muốn, anh có thể đưa cho tôi sao? Mạc Doanh Doanh chỉ có thể yên lặng trầm oán trong lòng mà thôi, nhưng trong lòng cô cũng đã có quyết định.

Bỗng nhiên cô mỉm cười nhìn Tần Hoài, mặt mũi cong cong đầy ý cười làm cho người đàn ông cũng phải rung mình một cái.

Mỗi lần mà người phụ nữ này cười như vậy, thì anh đều có ý nghĩ phải phòng bị thật tốt mới được.

Mạc Doanh Doanh đi đến sát bên cạnh Tần Hoài, lấy tay vỗ vỗ khuôn mặt so với phụ nữ còn mịn màng hơn của người kia, rồi nói: “Thật sự anh muốn tôi rút lui?”

Tần Hoài lui về phía sau một bước.

Mạc Doanh Doanh phản ứng nhanh hơn, vốn hai tay cô không đặt trên vai người kia, trong phút chốc đã đề vai của Tần Hoài lại, Tần Hoài khom lưng xoay người né tránh, nhưng cũng không thể tránh được một cước của Mạc Doanh Doanh vừa đá tới, một cước này trúng ngay chỗ ‘gốc rễ’ của anh.

“Mạc, Doanh, Doanh!” Người đàn ông bị đau liền che chỗ đó, trong giờ phút này không thể can cô, đành phải quay người chạy vào sâu hơn trong mật đạo, cô gái cũng hét lên: “Anh đứng lại đó cho tôi!”

Mà câu trả lời của anh cho cô chỉ là tiếng bước chân từ từ xa dần.

Tần Hoài quệt mồ hôi lạnh trên thái dương, cũng không thêm kiểm tra hay an ủi ‘lão Nhị’ của mình, cứ cầm đầu mà chạy, hợp tác với người phụ nữ này là lựa chọn sai lầm lớn nhất trong đời anh!

Cũng may mà mật đạo nhà họ La có một đặc điểm là không có tận cùng, đỡ mất công anh phải suy đoán xem Mạc Doanh Doanh đang đi chỗ nào.

Xem ra mỗi cái mật đạo đều được thiết kế giống nhau, tường đá làm vật che chắn, mà Mạc Doanh Doanh đã dùng chân đèn nhỏ bằng đá trên tường để mở ra bức tường, phía trước lại là một con đường nhỏ hẹp khúc khuỷa.

Nhưng Tần Hoài lại từ từ giảm bớt tốc độ bước chân.

Thật yên tĩnh, ở chỗ này hầu như không còn nghe được tiếng bước chân của Mạc Doanh Doanh nữa, anh dừng lại, yên lặng đứng tại chỗ một lúc lâu, rốt cuộc anh không nhìn được mà thận trọng bước về phía trước, tay anh chạm vào khẩu súng lục Glock 18 trên ống quần của mình, rút súng ra lên đạn, từng chút, từng chút một, đi sát lại gần nơi lộ ra ánh sáng le lói kia.

Mạc Doanh Doanh cảm giác được sau ót mình mới vừa bị đánh một cú thật mạnh, đầu cô đau đến nỗi muốn nổ tung, cả người mơ hồ, nhướng mắt nhìn vầng sáng trên đầu giống như là ba cái vòng, cô cắn đầu lưỡi để làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Vì cô không muốn bị Tần Hoài bắt lại cho nên cố gắng chạy về phía trước, sau khi đi ngang qua bức tường che chắn đầu tiên, bỗng nhiên tai cô nghe được có tiếng động, cô theo tiếng động đi tới chỗ bức tường đá chắn lại, không ngờ lại lọt vào trong bẫy của người này, lại bị đập mạnh ở sau lưng, đầu bị đập vào tường đá, bị bất tỉnh ngay lập tức.

Cô mơ hồ cảm giác được mình bị người này kéo đi, nhưng tay chân cô đều bị trói chặt, mà hiện tại người kia đang cảnh giác cao độ, nếu cô cứ mò mẫm mà tìm cách bỏ trốn cũng không phải là chuyện tốt.

Đơn giản, cô đang giả bộ như hôn mê, bị kéo lê trên mặt đất thô ráp thẳng một đường đến đây, nếu không phải cô cẩn thận hơi tựa đầu lên cánh tay, thì chắc bây giờ gương mặt cô đã bị mặt đất mài mất một lớp da rồi.

Người kia đặt cô ở tại một nơi sáng trưng, hình như là do đèn điện chiếu sáng, trong phòng lại rất lạnh, cô mặc chiếc áo khoác màu bạc cũng không chịu nổi sự lạnh lẽo này, chỉ có thể cắn chặt hai hàm răng của mình để không bị run rẩy theo quán tính tự nhiên.

Cô biết người kia đang nắm chặt tóc cô hết sức thô lỗ, đẩy cô lên trên cái ghế, trói tay cô vào sau ghế, ngay cả hai chân cũng được tách ra cột vào mỗi chân ghế, động tác của người kia rất thuần thục, nhưng sức lực cũng không mạnh lắm, kéo cô đi một mạch đến đây cũng đã phải thờ hồn hển. Cô âm thầm để ý đến tần suất hít thở của ông ta, rốt cuộc cũng từ từ mở mắt ra, cho dù ánh mắt có nhìn xung quanh nhưng vẫn rất mơ hồ, rất bình tĩnh cười nói: “Ông lão Trương à, cách đối xử với khách của ông cũng thật là quá tốt rồi.”

Ánh đèn chân không chiếu xuống có hơi chói mắt, do mắt đã quen với bóng tối cho nên cô có vẻ không kịp thích ứng, trong căn phòng đá rất trống trải, cô bị đặt ở ngay giữa phòng, còn lại ở chung quanh có những ngăn tủ thủy tinh rất lớn (d,đ,lê,quý,đôn), nhưng đều bị che kín bởi những tấm vải đen, mà Trương La cũng không hề giật mình đang đứng sau lưng cô, những ngón tay như những cành cây khô đang bóp chặt cằm của cô rất thô bạo, giọng nói lạnh lùng: “Cô gái nhỏ, tôi đã cảnh cáo cô rồi, có những thứ cô đừng nên tùy tiện tìm hiểu.”

Mạc Doanh Doanh biết đầu lưỡi bị mình cắn lúc này đang bắt đầu chảy máu lại, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng cô, cô trả lời với giọng nói hết sức mơ hồ: “Tìm hiểu cái gì? Ông đang nói đến những người có sở thích hết sức cổ quái thích chặt ngón chân người khác trong nhà họ La sao?”

Tướng đi của Quách Anh rất quái dị, rồi Đồng Liêu Liêu bị chặt hai chân, lúc trước còn có Vương Lan, những người phụ nữ này đều có một điểm chung, đó chính là bị người nắm quyền nhà họ La nhìn trúng, hơn nữa còn tự mình đánh mất đi quyền lợi được tự do đi lại.

Bỗng nhiên Trương La cười lớn, từ sau lưng cô cúi người xuống, một mùi hương đưa tới từ sau lưng cô đưa tới, giống như mùi hôi của xác chết đang phân hủy.

“Cô gái nhỏ à, người nhà họ La không thích chặt hai chân của người khác đâu, chỉ có điều ma lực của đôi giày thêu màu đỏ quá lớn, không có người nào có thể từ chối được.”

Cách căn phòng bằng đá đó không xa, bỗng nhiên Tần Hoài dừng lại, chiếu đèn pin cỡ nhỏ của mình lên trên vách tường đá một lần nữa.

Quả nhiên, do vừa rồi vội vàng đi qua, cảm thấy hình như trước mặt có chữ viết, bây giờ dừng lại xem kỹ, chỉ thấy những chữ viết màu đỏ được bao quanh bởi «Lời giáo huấn của nhà họ La».

Càng đọc dọc theo hàng chữ, Tần Hoài càng cảm giác thấy rợn người, giày thêu màu đỏ kia là bảo vật gia truyền của nhà họ La, truyền cho người vợ chính thức của người thừa kế gia tộc lớn này, (d-đ-l-q-đ) nếu muốn thừa kế nhà họ La, thì vợ của người đó nhất định phải mang đôi giày thêu màu đỏ này trong ngày cưới, máu phải chảy trên mỗi bước chân đi vào nhà họ La.

Đã gần một trăm năm nay, có không ít phụ nữ vì sự nghiệp khổng lồ của gia đình này, cũng có người vì yêu thương những người đàn ông nhà họ La, và cũng có người vì đôi giày này là ‘chí cao vô thượng’ trong lĩnh vực giày mà lựa chọn trở thành những người bị tàn tật đôi chân.

Cho dù là cam lòng tự nguyện, hay là không tự nguyện thì cũng phải để cho người ta chặt mất mũi chân, đập lên chính máu tươi của mình để bước đi trên con đường giàu sang phú quý không thể quay đầu này.

Tất cả của đôi giày thêu Yên Chi cũng đều phải dùng máu để tạo thành, để có thể làm cho nhà họ La được vinh hoa phú quý từ đời này sang đời khác.

Bỗng nhiên trong lòng anh có một cảm giác bất an - - Mạc Doanh Doanh vẫn chưa biết chuyện này, chỉ sợ cô sẽ gặp nguy hiểm!

Quả thật, Mạc Doanh Doanh không biết chuyện này, cô chỉ nghĩ rằng người của nhà họ La có sở thích sưu tầm những ngón chân người, cũng giống như những tên nhà giàu của Nhật Bản thích sưu tầm những bộ phận cơ thể người khác mà Tần Hoài đã nói tới, có thể vì những kẻ có tiền cảm thấy quá cô đơn, muốn tìm cái gì đó không giống như người bình thường để sưu tầm, coi như an ủi chính bản thân mình.

Cô không nhìn thấy được Trương La, (dđlqđđôn) nhưng vẫn không nhận được mà hừ lạnh, muốn chọc giận ông ta: “Ông lão Trương à, tôi cũng luôn muốn biết nguyên nhân mà ông giết lão gia nhà họ La là gì?”

Trương La giận quá hóa cười: “Tôi cũng rất muốn biết lý do mà cô và người bạn trai nhỏ của cô điều tra nhà họ La là gì?”

“Anh ấy không phải bạn trai của tôi.”

“Cho dù có tìm ra được là do ta giết La Vạn Buồng cũng là thay trời hành đạo thôi.”

Mạc Doanh Doanh bật cười khanh khách, quay đầu nhìn về phía Trương La: “Hả? Thật vậy sao? Tôi còn tưởng ông đang đòi lại công bằng giùm cho lão phu nhân nhà họ La đó chứ?”

Trương La trầm mặc nhìn cô.

Ánh mắt Mạc Doanh Doanh lóe sáng: “Lúc lão phu nhân họ La còn trẻ, cũng là một người đẹp, lão gia nhà họ La đã không yêu thương chăm sóc bà ấy, còn ở sau lưng bà ấy vụng trộm. Nếu tôi mà là ông ấy - -.”

Bỗng nhiên, trên mặt cô có một vật kim loại lạnh băng dí sát vào, Mạc Doanh Doanh cũng im miệng ngay lập tức.

“Nếu tôi mà là cô, thì trước tiên tôi muốn nhìn xem đằng sau miếng vải đen kia là cái gì, rồi sau đó mới quyết định có nói những lời làm cho mình sống lâu hơn một chút hay không.” Ông ta rút con dao về, đi đến trên vách tường phía đông có miếng vải đen che phủ trước mặt thủy tinh, đưa tay kéo một cái làm miếng vải đen rơi trên mặt đất.

Mạc Doanh Doanh đang nhìn đến vật thể ở trong hòm thủy tinh, trừng mắt lớn hơn, hít một ngụm khí lạnh, rốt cuộc cô cũng không thể nói nên lời. Mà càng làm cho cô cảm thấy sợ hãi hơn chính là việc tại sao Trương La đã bị gài thiết bị định vị trên người lại có thể đi vào trong mật đạo này mà cô không hề hay biết gì cả.

Tại sao G1897 lại không nhắc nhở cô?

Vào giờ phút này, Tần Hoài cũng đã nghe thấy tiếng được tiếng mất của giọng nói đàn ông truyền đến, anh lấy súng ở một bên ra, cũng lấy từ trong bao dây đeo bên hông ra một cái tai nghe, nói nhỏ vào đó: “Chuẩn bị vào vị trí, nghe theo lệnh chỉ huy của tôi.”

Lúc đầu, Tề Đại Vĩ chỉ huy đội đặc công của Thành phố T, ngay thời điểm mà Tần Hoài hiểu được chuyện này có khả năng không phải đơn giản như anh đã nghĩ lúc đầu, thì anh đã điều một nhóm người âm thầm lặng lẽ đến trấn Thanh Lan.

Trong tai nghe truyền tới giọng nói trả lời chỉ huy của Tề Đại Vĩ, Tần Hoài thở ra, đang muốn cầm súng đi vào, thì lại cảm giác bên hông mình bị vật cứng thúc vào thật mạnh, giọng nói mềm mại êm tai nhưng vẫn còn mang theo một chút non nớt truyền tới từ sau lưng.

“Anh Tần, cái gì chuẩn bị vào chỗ? Lại còn có hiệu lệnh chỉ huy gì vậy? Trong giọng nói của Trương Tú Chi mang ý cười nhẹ nhàng, vũ khí trong tay vẫn dí sát sau lưng Tần Hoài.

Chương 20

Cả đời này của Trương La, chuyện mà ông ta hối hận nhất chính là vào nhà họ La, nhưng à, chuyện công ta cảm thấy may mắn nhất, cũng chính là vào nhà họ La.

Đầu tiên ông hận chính mình u mê không chịu tỉnh ngộ, nhưng sau đó ông lại chưa bao giờ hối hận vì đã gặp một người phụ nữ kiên cường như vậy.

Trước khi vào nhà họ La, ông là một người buôn bán hoa không có danh tiếng gì tại Trấn Thanh Lan, mua hoa bán hoa, lấy vợ sinh con, những ngày nhàn nhả như thế đã chấm dứt vào lúc La Vạn Buông cố ý tổ chức một hôn lễ long trọng trong tung bừng như vậy vào khoảng thời gian tiêu điều ảm đạm đó.

Mà ông ta, chỉ là một người buôn bán hoa nhỏ nhỏ không được chú ý tới trong ngày hôn lễ đó, (dđlqđ) cũng vì không ai để mắt đến ông, cho nên trong ngày hôn lễ, ông được xếp ngồi vào vị trí phía sau, gần ngay cánh cửa chính thật lớn màu đỏ thẫm của nhà họ La.

Sau khi đốt pháo mừng, trong âm thanh náo động của mọi người, ông cũng đứng lên theo những người khác, thấy được Quách Anh đang được hai bà lão đỡ hai bên đi tới.

Ông ta cũng nghe được rất nhiều những tin đồn về vị phu nhân trẻ tuổi này của nhà họ La. Là học sinh đại học ở ngoài trấn, nhà cửa sa sút không thể làm gì hơn là phải gả cho nhà họ La cũng đang suy yếu, có năng lực, lại rất thông minh lanh lợi, nghe nói rằng khi còn học ở trường đại học cũng có học qua tiếng nước ngoài.

Đúng như vậy, cô ấy mặc áo dài sườn xám màu đỏ cổ điển được thêu hoa văn hình long phượng trong mây, bởi vì việc đi lại, cho nên sườn xám hơi ngắn làm lộ ra mắt cá chân trắng như tuyết, trên chân đang mang một đôi giày thêu rất tinh xảo giống như một đôi giày thêu mỹ nghệ, viên trân châu Nam Hải cũng run rẩy theo nhịp bước của cô ấy, mà trong thời khắc đó, đột nhiên Trương La cũng nảy sinh ra một loại tình cảm ham muốn mà trước nay chưa từng có, bởi vì đôi mắt cá chân trắng như tuyết đã tôn lên màu đỏ tươi, lần đầu tiên trong đời có cảm giác mà trước nay chưa bao giờ có đó là muốn có một người phụ nữ đến như vậy.

Chỉ tiếc rằng lúc đó mọi thứ đã muộn màng, cô ấy đã gả cho người khác làm vợ, mà ông ta cũng đã cưới người phụ nữ khác.

Có lẽ, cho tới tận bây giờ Quách Anh cũng chưa bao giờ chú ý tới ông ta, (dđl/qđ) nhưng loại dục vọng thầm kín của Trương La lại có thể mãnh liệt như những con sóng lớn, cho dù có ngăn cản thế nào cũng không được.

Không ngờ sau một năm, một loạt kỳ tích xuất hiện, làm sự nghiệp của nhà họ La cũng phát triển không ngừng, có người nói là do cưới được một người con dâu tài giỏi, con dâu trưởng của nhà họ La có quan hệ tốt với chị em bạn dâu trong nhà thì không nói đi, cô ấy còn có thể giúp đỡ chồng mình, tuy thân thể cô ấy hơi bất tiện, nhưng vẫn luôn ở trong nhà giúp đỡ chồng mình là La Vạn Buông quản lý sổ sách, đóng góp ý kiến xử lý công việc, mỗi lần có thay đổi gì trong buôn bán thì người đầu tiên mà nhóm thương nhân khen ngợi lại chính là Quách Anh, sau đó thì mới đến La Vạn Buông.

Vào lúc đó, cho dù đi bất cứ đâu, trên đường lớn hay trong ngõ nhỏ, Trương La đều có thể nghe được người khác bàn tán về Quách Anh, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác rất tự hào không thể định nghĩa rõ ràng, giống như rất tự hào về người yêu trong lòng mình có thể được mọi người tán thưởng đến như vậy.

Rốt cuộc, cơ hội của ông ta cũng đã đến, nhà họ La muốn mượn vài người chăm sóc cây cảnh, bởi vì những năm gần đây sự nghiệp của nhà họ La phát triển huy hoàng, cho nên bọn họ cần mượn người chăm sóc hoa về để xây dựng và trang trí lại nhà cửa vườn tược đã cũ rích của bọn họ.

Ông ta thấy được giấy thông báo tuyển người, tính toán trong lòng thật lâu, (dđl,qđ) đêm đó về nhà đóng cửa hàng hoa lại, mặc kệ vợ mình mắng chửi như thế nào, ông ta coi như không hiểu, chỉ đem toàn bộ sổ sách giao cho bà ta, lại giao toàn bộ gia đình của mình cho vợ xử lý.

“Nếu tôi trở về, thì cửa hàng vẫn là của tôi. Còn nếu tôi không trở về, vậy thì em cứ coi như tôi đã chết rồi.” Đối với đôi giày thêu ba tấc bó lấy đôi bàn chân kia, ông ta đã yêu say đắm đến điên cuồng, vì vậy không do dự bỏ việc buôn bán của mình để vào ở nhà họ La, làm một người trông vườn nho nhỏ.

Đúng, chỉ như vậy ông ta có thể tự tay mình trang trí biệt viện của Quách Anh, viện Yên La.

‘Ngọc thụ quỳnh chi tác yên la’ (Quỳnh: dịch nghĩa câu này là ‘cành vàng lá ngọc rữ yên la’), dưới bàn tay chăm sóc tỉ mỉ của ông ta, tuy có nhiều loại hoa không thể sánh với trong thơ, nhưng cũng không thua kém nhiều lắm.

Người phụ nữ kia thì luôn bận rộn với công việc, hình như tình cảm của cô ấy và La Vạn Buông cũng không được tốt lắm. Quanh năm suốt tháng, Quách Anh luôn nhốt mình trong phòng nhỏ kia, chỉ có đôi lúc cô ấy được người khác đỡ đi dạo xung quanh biệt viện.

Dường như tình trạng đi đứng của cô ấy không được tốt lắm, khi không có ai bên cạnh thì dáng đi của cô ấy trên đường hết sức kỳ quái, (dđ-lê-quý-đôn) nhưng điều làm cho ông ta cảm thấy tiếc nuối nhất, đó chính là cô ấy cũng chưa từng mang lại đôi giày thêu đã làm cho ông ta say mê chìm đắm kia.

Cô ấy thích mặc âu phục, mang giày da bò, mặc váy dài phủ xuống, hay là khoác áo lông chồn trong ngày mùa đông giá rét, được người làm đẩy xe lăn vòng quanh trong sân để cho cô ấy ngắm hoa mai.

Mà trong lúc ông ta cứ yên lặng đứng bên cạnh cô ấy như vậy đã vài năm, thì cái người vô dụng được gọi là chồng của cô ấy lại liên tục tìm tới viện của người phụ nữ khác.

Bây giờ đã là thời đại mới, đã không còn tập tục tam thê tứ thiếp như lúc xưa, tuy vậy, rất nhiều thôn trấn nhỏ xa xôi lại vẫn cố chấp duy trì những tập tục xấu đã ngàn năm qua của Trung Quốc.

Người phụ nữ mà La Vạn Buông thật sự yêu tên là Đồng Liễu Liễu, nhu nhược giống như một con chim non không chịu nổi gió sương, chỉ cần người khác khẽ đụng vào thì sẽ vỡ tan thành nhiều mảnh.

Đúng là khi cô ta cười thì xinh đẹp mê hoặc đến nỗi trời đất cũng xoay chuyển, cây cỏ cũng tràn đầy sức sống hơn, mà người vô dụng đang nắm quyền nhà họ La là La Vạn Buông lại sử dụng tiền bạc do vợ mình đã khổ cực hết lòng hết dạ cố gắng kiếm về để làm cho người phụ nữ này nở nụ cười.

Ông ta đã mua cho người phụ nữ đó nhiều thứ, nào là đàn dương cầm, quần áo, thậm chí tại đại hội cổ đông của công ty hàng năm, muốn dành một ít cổ phần của công ty cho người phụ nữ không có liên quan gì.

Trong khi đó Trương La lại vụng trộm trốn ở sát vách, nhìn khuôn mặt yên tĩnh của Quách Anh, cùng mười ngón tay đang nắm chặt lại với nhau.

Quả thật Quách Anh rất quan tâm La Vạn Buông, đáng tiếc, La Vạn Buông lại chưa từng quan tâm tới Quách Anh.

Người phụ nữ này quá mạnh mẽ, (d/đ/l/q/đ) cho nên làm cho người ta có một cảm giác cô ta không cần bất cứ ai bảo vệ che chở cho mình.

Lần đó, bởi vì La Vạn Buông điên cuồng yêu cầu, nhưng hầu hết vẫn là nhận được sự từ chối. Sau khi bị từ chối, La Vạn Buông càng lúc càng chán chường thất vọng, cả ngày cứ ở trong viện của Đồng Liễu Liễu, hầu hết những thứ cần dùng trong thời gian đó đều được đưa đến tận nơi ở của bọn họ, mà Quách Anh giống như là một quân cờ đã được tận dụng tối đa, hay nói cách khác là mở rộng công nghiệp hóa trong sản xuất, ra sức bảo vệ ranh giới nhà họ La, mở ra những lĩnh vực mới.

Đêm hôm đó, trời đổ tuyết rất lớn, Trương La lén lút đi vào trong viện Yên La, đứng yên lặng trong sân thật lâu, cũng chưa từng nghĩ sẽ đứng cùng một chỗ lâu như vậy với người phụ nữ mà mình yêu thích.

Quả thật như vậy, cửa gỗ bị đẩy ra, cô ấy mặc áo lông khoác lông chồn, một mình gian nan cực khổ, cố gắng lắm mới đi được tới chỗ hành lang gấp khúc, lại nhìn thấy ông ta.

Cô ấy quấn khăn quàng vào trên cổ, hầu như có thể che khuất được cả khuôn mặt (ddlđđ). Một đôi mắt trong suốt như ngọc thạch đen lẳng lẳng nhìn ông ta.

Cô ấy nói: “Trương La, tôi biết anh thỉnh thoảng vẫn đứng ở đó.”

Ông ta đỏ mặt, một người đàn ông đã hơn ba mươi vẫn còn có thể luống cuống tay chân như một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.

Cô ấy còn nói rằng: “Trương La, quay về đi, viện Yên La không chào đón anh đâu.”

Những lời này của cô ấy đã làm ông ta hoàn toàn bị thương, nhưng trong miệng vẫn cứng rắn hỏi: “Vậy chẳng lẽ vẫn hoan nghênh ông La sao?”

Quách Anh nghe xong, mắt hơi nhúu lại, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo: “Trương La, vậy anh đứng ở đây muốn nói với tôi chuyện gì?”

Lúc đó, câu hỏi này làm cho ông ta bối rối, ông ta hơi ngước đầu lên, ngẩng cao đầu nhìn người phụ nữ luôn ở trên cao đang đứng trước mặt mình, ông ta nói: “Tôi ngưỡng mộ em.”

Ngưỡng mộ em, vẫn luôn dõi theo em từ đoạn thời gian nhìn thấy mắt cá chân trắng tinh mang theo đôi giày thù đỏ như máu, hay vẫn luôn dõi theo khi em là một người khôn khéo đầy năng lực cho đến lúc hiện tại là một người phụ nữ cô độc tịch mịch. Quách Anh, tôi ngưỡng mộ em. Thời điểm đó, trong xã hội vẫn theo phong trào coi trọng những người có học, mà dung mạo của Trương La lúc đó lại rất đáng hoàng, thân hình cao lớn, tuy không nho nhã bằng La Vạn Buông, nhưng vẫn là một người đàn ông tuấn tú. (Quỳnh: đáng lẽ không nói, nhưng bức xúc quá, toàn là đàn ông đáng khinh -_-)

Ông ta đang đứng trong tuyết, vào lúc đêm khuya yên tĩnh này, bày tỏ tình yêu của mình.

Quách Anh nghe xong, ánh mắt hơi giao động, ngồi ở trên ghế dài trên hành lang gấp khúc, đối mặt với đồng tuyết, nơi Trương La đang đứng, nói với ông ta: “Anh lại đây.”

Trương La đến gần, khoe môi cô ấy gọi lên, nhìn ở dưới chân Trương La, khom lưng, tháo dây buộc trên đôi giày da bò, kéo ra một chút, làm lộ ra phần nửa bàn chân trắng như ngọc.

Trương La không biết xảy ra chuyện gì, sắc mặt của Quách Anh cũng trở nên lạnh lùng: “Anh thích cái gì ở tôi?”

“Hả?”

Cô ấy chậm chạp cời một chiếc giày, mà trong cuộc đời này, Trương La cũng sẽ không bao giờ quên được cái mà ông ta đã nhìn thấy.

Dưới ánh trắng trắng bạch, trên nền tuyết trắng sáng, gót chân của cô ấy trắng mịn như ngọc, nhưng phần trước lại không có một ngón chân nào, một vết sẹo thật to, thật ghê rợn, được bao lại trong một miếng vải trắng, để cô ấy có thể mang được giày mỗi ngày.

Quách Anh nở nụ cười lãnh lạnh, giọng nói mang theo một hơi thở tuyệt vọng: “Trương La, anh thật ngu ngốc, ai sẽ thích một người phụ nữ đáng sợ như vậy chứ?”

Ông ta đứng tại chỗ, không thể động đậy, (dđlêquýđôn) trong đầu vẫn quay cuồng với hình ảnh mới vừa nhìn thấy.

Mà cô ấy chỉ cười: “Trương La, ba tác của đôi giày thêu đỏ kia, mỗi tác đều được nhuộm đầy máu.” Đến cuối cùng, cô ấy còn nói: “Tôi biết anh là ai, tôi cũng biết rõ sự cảm thông của anh đối với tôi, nhưng người tôi yêu là La Vạn Buồng, đã yêu từ rất lâu rồi. Đồng Liễu Liễu lại không chịu vì anh ấy mà chặt bỏ đôi chân, nhưng tôi chấp nhận. Tôi cũng chưa bao giờ hối hận cả.”

Quách Anh càng nâng cao đầu hơn: “Đúng như anh đã nói, nếu chúng ta đến với nhau cũng không có gì sai, nhưng nếu như thế thì có gì khác biệt với hai người đề tiện ở viện bên cạnh chứ? Hãy quên những gì mà anh đã thấy ngày hôm nay đi, tôi sẽ cho người thanh toán tiền công cho anh, hãy mang theo bí mật này, quay trở về cùng với vợ mình sống thật hạnh phúc đi.”

Dứt lời, cô ấy mang giày vào, chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng ông ta đã gọi tên cô ấy, giọng nói cũng run rẩy, ông ta đã nói: “Không sao hết, Quách Anh, tôi không sợ, tôi chỉ muốn chờ đợi bên cạnh em.”

Cô ấy dừng lại, bật cười to, nhưng tiếng cười lại trầm thấp như một tiếng thở dài.

Mà ông ta lại giống như bị ma nhập, ông ta đã nói: “Tôi không muốn chỉ làm một người trông hoa, chỉ một mình em đã quá mệt mỏi, hãy để cho tôi giúp em. Tôi có thể tính sổ sách, ít nhất có thể trở thành một người quản lý đáng tin cậy của em.

Quách Anh đứng quay lưng lại với ông rất lâu, (d,d,lê,quý,đôn) rốt cuộc cũng nói: “Tôi sẽ cấp cho anh một gian phòng, hãy đưa vợ và con của anh vào ở đó, phải cố gắng làm việc.”

Cứ như vậy, ông ta đã có thể ở lại bên cạnh Quách Anh, nhìn người phụ nữ này từ từ trưởng thành, trở nên sắc bén, càng ngày càng lạnh nhạt, nhưng càng ngày lại càng kiên cường.

Nghe nói La Vạn Buồng rất ít khi ở lại đó qua đêm, nhưng một tháng sẽ luôn có một hai lần.

Quách Anh coi chuyện đó thật bình thường, ngày hôm sau cũng không có biểu hiện gì vui mừng hay ai oán, cứ như vậy, hai người giống như người qua đường, nhưng không thể không làm bộ thần mặt trước mặt mọi người.

Cho đến một ngày, vô tình ông ta đi ngang qua viện của Đồng Liễu Liễu, lại nghe được giọng nói lo lắng của người phụ nữ kia, giọng nói không lớn, nhưng ông ta lại có thể nghe được rõ ràng.

Cô ta nói: “Vạn Buồng, anh không thể tìm người phụ nữ kia để đòi tiền, vậy chúng ta làm sao mà đi? Làm sao bỏ trốn?”

La Vạn Buồng vội vàng át tiếng cô ta: “Anh sẽ đi mượn người khác, đi ngay bây giờ!”

Cứ như vậy, ông ta đã phá vỡ một âm mưu đã được La Vạn Buồng và Đồng Liễu Liễu chuẩn bị từ rất lâu, ông ta liền vội vàng nói cho Quách Anh biết.

Người phụ nữ đó nhìn những móng tay dài của mình, ngồi trong một góc tối mà ánh sáng không tới được, trầm mặc rất lâu, rốt cuộc cũng nói: “Tôi biết rồi, Trương La. Cảm ơn anh.”

Ông ta cúi người vái chào, chuẩn bị đi ra, cô ấy đã nói: “Trương La, tôi đã mang thai rồi.”

Chuyện cũ cũng dừng ở đây, rốt cuộc Trương La cũng định thần lại từ trong hồi ức, ánh mắt lạnh lùng của cô gái trước mặt làm cho ông ta không để ý mà nhớ lại những tháng ngày tuổi trẻ đã mất đi, ông ta nhìn ánh mắt kinh ngạc của người phụ nữ trước mặt, bật cười lên thật to, ông ta nói: “Cô gái nhỏ, những thứ này đều là của những kẻ không chịu nghe lời, bất quá cô sẽ rất nhanh giống như bọn họ vậy.”

Rõ ràng những thứ trong mấy chiếc hòm trên mặt tường thủy tinh đông lạnh chính là những xác chết, (d.đ.lê.quý.đôn) bởi vì lâu ngày đã bị phân hủy, mặc dù được ngâm trong phóc-môn nhưng vẫn không thể giảm đi mùi tanh tưởi.

Mạc Doan Doanh cố gắng nhịn xuống sự ghê tởm đang dâng lên trong ngực, cuối cùng thì Trương La cũng không đứng sau lưng của cô nữa, cô đã có thể tự mình mở dây thừng đang trói mình được rồi. Cô thận trọng nói chuyện với Trương La: “Giết người là vi phạm pháp luật, huống hồ gì ông giết tôi cũng phải nói cho tôi biết lý do là gì đúng không?” Vì để có hiệu quả chân thật hơn, giọng nói của cô cũng run rẩy theo.

Lần này Trương La lại đứng dậy, đi đến bức tường đối diện với cô, kéo ra một tấm vải đen khác: “Đây chính là nguyên nhân, tất cả những người nhìn thấy nó, đều phải chết.”

Vào trong giây phút đó, những tiếng bước chân lộn xộn truyền vào, hai bóng người cũng từ từ đi tới.

Tay Trương La cầm lấy con dao thép, nhìn theo bóng người đàn ông xuất hiện dưới ánh đèn, (dđlqđ) cặp mắt đào hoa phong lưu đa tình nhìn ông với ý cười như có như không, đôi môi mỏng cong lên: “Lão Trương, ông trời vợ của tôi lại, tôi chỉ đành phải bắt nạt cháu gái nhỏ của ông vậy.”

Mà người bị anh chế ngự trong ngực, đúng là Trương Tú Chi với vẻ mặt kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Vài phút trước đó, trong mật đạo nhà họ La

Tần Hoài đang chậm chạp giơ tay lên, nhìn qua cũng không có gì nóng nảy, giọng nói lười biếng: “Người đẹp à, hung dữ như vậy thì không có đáng yêu đâu.”

Tay Trương Tú Chi có chút run rẩy, đột nhiên cô ta rút dao về, giọng nói cũng nhỏ hơn, giống như cô ta đã dự tính trước chuyện vừa rồi chỉ là làm bộ thôi: “Anh là cảnh sát sao?”

Tần Hoài quay người lại, hơi nghiêng đầu, mái tóc che đi đôi mắt hoa đào, nhưng lại càng thêm mê hoặc lòng người: “Em nói thử xem?”

Trái tim của Trương Tú Chi cũng muốn nhảy ra ngoài, cô ta đưa dao cho Tần Hoài, giọng nói run rẩy: “Ông nội của em bị ‘tẩu hỏa nhập ma’ rồi, nhưng em không muốn cùng ông ấy cả đời cứ điên khùng như vậy. Em muốn đi tới những nơi khác, em muốn học đại học.” Hốc mắt cô ấy đỏ lên, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn lại: “Em không muốn cùng ông canh giữ những xác chết này, cũng không muốn canh giữ ngôi nhà có đầy người chết như vậy, không thể có bạn bè, không thể yêu đương, càng không thể đi ra thế giới bên ngoài, không thể làm bất cứ điều gì hết.”

Tần Hoài đỡ lấy vai của cô ta, an ủi: “Em cứ từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Tú Chi lau nước mắt của mình, đưa dao cho anh: “Em thấy những người tới nhà họ La trước đây đều là những kẻ trộm cướp, cho nên nếu ông nội không giết bọn họ, thì bọn họ sẽ giết bọn em, nhưng hai người của bọn anh lại không giống như vậy, cho nên... Cho nên...”

Trong lòng Tần Hoài âm thầm kinh hãi, xem ra không chỉ có một mạng người.

Anh cố gắng làm cho cô gái nhỏ này bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Nói từ từ thôi.”

Mặt mày của Trương Tú Chi nhỏ nhắn, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của cô ấy, cô ấy ngẩng đầu nhìn người đàn ông trẻ tuổi tuổi tú trước mặt mình, sự không cam lòng càng dâng cao hơn trong lòng: “Vốn dĩ em muốn đi học đại học.”

Tần Hoài gật đầu.

“Nhưng mà, ông nội của em không cho.” Trong ánh mắt cô bé chứa đầy oán hận: “Gia đình em là những người canh giữ nhà họ La.”

“Tại sao lại không cho?”

Trương Tú Chi cười lạnh: “Bởi vì nhà họ La có những bí mật gia tộc rất biến thái.”

“Chẳng lẽ là chuyện người vợ của chủ nhân nhà họ La phải bị chặt đứt hai chân để mang vào đôi giày thêu son?” Tần Hoài cũng cảm thấy khó hiểu, đây là một loại niềm tin biến thái tới cỡ nào chứ.

Trương Tú Chi lắc đầu: “Ý nghĩa ở trong đó chính là sự vinh hoa phú quý của nhà họ La. Khi tổ tiên nhà họ La là La Kim Bảo cưới Vương Lan, chỉ vì một đôi giày thêu màu đỏ mà cô ta làm cho nhà họ La chết đi sống lại, thời kỳ loạn lạc dân quốc, trong lúc trấn Thanh Lan bị ôn dịch, La Kim Bảo qua đời, đứa con lớn cũng theo quy chế tổ tiên lựa chọn một người con gái thích hợp từ trong một gia đình nhỏ, để cho cô ta mang đôi giày thêu son đó vào một lần nữa, tổ chức một lễ cưới tưng bừng, nhờ đó mà nhà họ La có thể thoát được tình cảnh khốn khó.”

Tần Hoài chắc lưỡi, quả thật nói như vậy cũng không sai, hình như trong tài liệu có nhắc tới, sau khi Quách Anh gả vào nhà họ La, thì từ đó sự nghiệp của nhà họ La cũng phát triển không ngừng, chỉ là do anh và Mạc Doanh Doanh đều cho rằng đó là nhờ sự thông minh tháo vát của Quách Anh, bây giờ Trương Tú Chi lại nói cho anh biết tất cả những chuyện đó đều là nhờ công lao của đôi giày thêu màu đỏ kia, làm cho anh cảm thấy chuyện này cũng hết sức thần bí.

Bất quá, Tần Hoài không muốn cùng một cô bé tranh luận về chuyện này, đôi giày thêu son kia được Quách Anh cất giữ thật cẩn thận, cũng đã muốn đem ra triển lãm cho mọi người xem, vậy thì suy cho cùng thì Trương La và Trương Tú Chi đang muốn bảo vệ cái gì ở đây?

Anh nói thẳng ra những nghi ngờ của mình, cô bé chỉ cúi đầu, chỉ nói với anh đây là một cơ hội tốt để anh có thể bắt cô ấy lại để uy hiếp Trương La, đến

lúc đó thì muốn biết chuyện gì mà không được.

Vì vậy, bây giờ mới có tình hình này.

Trong ánh sáng trắng bệch của đèn chân không, Trương Tú Chi đứng đó trầm mặc, súng trong tay Tần Hoài đang đặt nơi thái dương của cô bé, Trương La từ từ xoay người, nhìn hai người xuất hiện, vốn sắc mặt đang điên cuồng cũng đã dịu xuống.

Chỉ riêng Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì, ngay vào lúc Trương La kéo tấm vải đen xuống, để lộ ra những thứ gì đó dày như răng lược được thờ cúng chung với các loại bài vị.

Tần Hoài đi tới gần hơn, anh có thể nhìn thấy rõ ràng mặt trên các bài vị có viết tên các vị chủ nhân của nhà họ La và những người vợ của bọn họ qua các thế hệ, mà bên dưới những bài vị đó không phải được thờ cúng bởi các loại bánh hay trái cây, mà dựa theo những thứ mơ hồ không rõ hình dáng kia, Tần Hoài cũng đoán được đó là gì, cho nên trong lòng lại cuộn cuộn dâng lên cảm giác ghê tởm.

Bởi vì, trong cái ngăn bên dưới bài vị, một cái lồng thủy tinh thật tinh xảo được đặt trên một cái đĩa màu bạc đã ngả sang màu vàng ố, bên trong lồng thủy tinh có chứa dung dịch phóc-môn đã vẩn đục, nhưng vẫn có thể nhìn ra được thứ gì đang nổi lên bên trong.

Mạc Doanh Doanh nghĩ tới, nếu cô đoán không lầm thì chính ở trong bức tranh vẽ đã đề cập tới, đó chính là đầu mũi bàn chân mà Phương Xuân Nguyệt đã bao lại bằng mảnh vải trắng mang đi. Mà ở đó là những bài vị được cung phụng qua nhiều đời của nhà họ La, đại khái có thể nói rằng mỗi một người vợ của mỗi người chủ nhân nhà họ La đều phải lấy máu thịt từ những ngón chân của mình để cung phụng cho những vinh hoa phú quý của nhà họ La. (Quyển: đọc tới đây khỏi ăn cơm luôn).

Như vậy thì sứ mệnh của đám người Trương La cũng rất rõ ràng, đó là bọn họ không thể để cho những người tới nhà họ La phát hiện được bí mật kinh người này của gia tộc, cũng giống như bọn họ đã cho rằng đây chính là phương pháp để có thể giữ được sự giàu sang phú quý.

Chỉ có điều, ánh mắt của Tần Hoài chú ý tới dưới cái bài vị được cung phụng sau cùng, vậy mà ở đó có tới hai ngăn thủy tinh. Đột nhiên trong đầu anh lại hiện ra một suy đoán vượt quá sức tưởng tượng của mình, (đề lữ quý đôn) anh đành phải buông Trương Tú Chi ra, dùng ánh mắt uy hiếp cô bé đứng im tại chỗ.

Ngay lập tức, Trương La muốn kéo cháu gái về phía mình, nhưng đã bị cô bé tránh được, Trương Tú Chi tay chân nhanh nhẹn chạy vào trong một góc, mang một bộ dáng ‘con không có lộn xộn chút nào’.

Tần Hoài đi tới trước bài vị kia, bỏ qua ánh mắt nhòe và của Mạc Doanh Doanh, nhìn hai cái ngăn đặt dưới bài vị, trong đó có hai vật trắng bệch không nhìn rõ hình dáng đang nổi lên bên trong đó, lạnh lùng hỏi: “Một trong hai cái hộp được thờ cúng chắc chắn là đầu mũi chân của lão phu nhân nhà họ La, vậy thì, cái còn lại đang được thờ cúng ở đây, tôi đoán là của Đồng Liễu Liễu phải không?”

Quả nhiên, khi nghe đến ba chữ ‘Đồng Liễu Liễu’, cho dù Trương La đã cố gắng che dấu những cảm xúc trên mặt của mình, nhưng vẫn biểu hiện rõ ràng một loại bản năng căm ghét.

Giờ phút này, Mạc Doanh Doanh đã có thể xác định được Trương La có tình cảm đặc biệt với Quách Anh, một loại tình cảm mơ hồ không thể nói rõ là loại tình cảm gì.

Cô lại mở miệng nói chuyện, giọng điệu như đang gây sự: “Nếu là tôi, thích một người phụ nữ đã gả cho một người đàn ông không tốt như vậy, trong lòng chắc chắn rất bức tức, còn nữa, kẻ thứ ba đề tiện kia lại còn không biết tốt xấu muốn phân cao thấp với vợ chính.....”

Cô vừa nhắc cảm, tuy cả người cô đều bị trói vào cái ghế gỗ, cả người chật vật, (đ,đ,l,quý,đôn) nhưng trong nháy mắt lại làm cho Trương La cảm thấy người phụ nữ trước mặt giống như đứng từ trên cao nhìn xuống ông ta, dường như một tia oán hận, ghen ghét, cùng hối hận vừa mới lướt qua trong lòng ông ta, cũng đã bị cô nhìn thấy.

Mạc Doanh Doanh ngồi thẳng người, đầu cũng không còn mơ hồ nữa, cô tăng nhanh tốc độ hành động của đôi tay đang cố gắng cời dây trói sau lưng, nói gằng từng chữ: “Nếu đã như vậy, chắc chắn tôi sẽ dùng một dao là có thể giải quyết hai kẻ đề tiện kia, nếu vẫn còn chưa hết giận, vậy thì nhân lúc người phụ nữ đề tiện kia còn chưa có chết, để cho nàng ta trải qua những đau khổ mà người phụ nữ mà tôi yêu mến đã phải chịu vì nhà họ La.”

Sắc mặt Trương La trắng bệch, còn Tần Hoài thì hít một hơi, bắt động nhìn Mạc Doanh Doanh đang cố tình chọc giận đối phương, sự nghi ngờ trong lòng anh càng lúc càng lớn hơn.

“Đem mũi chân của Đồng Liễu Liễu để dưới bài vị của La Vạn Buông, như vậy người nào sẽ bị sỉ nhục đây chứ?” Cô cười lớn lên, đôi môi hồng phấn lại nói ra những lời tuyệt tình, lạnh lẽo như băng.

“Trương La, chính ông giết La Vạn Buông, đúng không?” Rốt cuộc, Mạc Doanh Doanh cũng hỏi tới điểm chính của vụ án này.

Chỉ trong nháy mắt, Trương La cảm thấy hoảng sợ, giống như cái đêm đột nhiên trời có tuyết lớn, người phụ nữ mà ông mong ước cả đời đang đứng trên thềm đá, cũng nhìn ông, nói gằng từng chữ như vậy.

Cô ấy nói: “Trương La, quay về đi. Viện Yên La này không chào đón anh.”

Nhìn sắc mặt kinh ngạc của Trương La, tốc độ trên tay của Mạc Doanh Doanh càng nhanh hơn, cô cảm giác được dây thừng càng lúc càng thả lỏng, cần

răng nói ra lời uy hiếp sau cùng: “Trương La, chúng tôi là người do lão phu nhân nhà họ La phái tới.”

Sắc mặt ông lão không chút thay đổi: “Mọi chuyện là từ bà ấy.”

“Lão phu nhân nhà họ La đã nghi ngờ ông, đúng không?” Trong nháy mắt, Mạc Doanh Doanh đã hiểu rõ mọi điểm có thể liên kết đầy đủ lại với nhau của câu chuyện.

Trương La đã từng nói cách đây không lâu viện Yên La đã từng có người đến ở, mà trong lúc vô tình, Đinh Nhất cũng có nói viện Yên La chính là biệt viện của Quách Anh.

Nếu Quách Anh đã có ý muốn kiểm tra sự thật cách đây không lâu, lại không tiếp tục tìm kiếm mà quay về, vừa lúc gặp phải người có ý đồ muốn lấy đôi giày thêu của bà, lợi dụng tình hình đó, muốn tìm ra sự thật cũng không có gì là lạ hết.

Toàn bộ sự chú ý của Mạc Doanh Doanh đều tập trung trên hai tay bị trói, cho nên không nhìn thấy được sự nham hiểm hung ác thoáng qua trên mặt của Trương La.

Mà Tần Hoài, mặc dù chỉ đứng lẳng lặng trước mấy cái bài vị, nhìn Mạc Doanh Doanh phân cao thấp với Trương La, anh trầm mặc không nói, nhưng bên tai anh lại nghe tiếng nói của Tề Đại Vĩ truyền đến: “Đội trưởng Tần, đã qua cửa chính thuận lợi, không có việc gì ngăn cản hết.”

Mà trong một giây này, đôi môi đỏ mọng của Mạc Doanh Doanh mấp máy, nói ra một câu mà chỉ trong nháy mắt đã chọc giận Trương La: “Trương La, ông nói thử xem nếu lão phu nhân nhà họ La biết ông đã giết người chồng mà bà ta luôn chờ đợi ba mươi năm nay, vậy thì bà ấy có hận ông cả đời hay không?”

Chỉ trong nháy mắt, (d/đ/l/q/đ) vốn là một ông lão di chuyển chậm chạp, lại phát ra một sức lực kinh người.

Ông ta giật mạnh lấy cây dao đặt ở trên ngăn tủ thủy tinh, Tần Hoài nhanh chóng hành động với ý nghĩ muốn ngăn cản ông ta, nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Lưỡi dao nhanh như chớp chém về phía Mạc Doanh Doanh, trong mắt của ông lão lóe lên một tia liễu lĩnh điên cuồng.

Tần Hoài cảm giác như trái tim mình đã vọt lên tới cổ họng, nhưng anh lại thấy người phụ nữ vốn đang bị trói ở trên ghế bỗng nhiên thoát khỏi dây thừng, hai tay nắm chặt cổ tay của Trương La, vẫn không thể tránh khỏi con dao cứng đã chém đứt trên vai trái của cô một vết thương nhỏ dài.

Nhân cơ hội này, Tần Hoài từ phía sau chụp lấy cây dao trong tay Trương La, trong tiếng hét chói tai của Trương Tú Chi, đưa tay lên đánh một quyền làm cho Trương La hôn mê bất tỉnh, lạnh nhạt nhìn lướt qua mặt Mạc Doanh Doanh, đỡ người bị chém sắp hôn mê đứng dựa một bên tường.

“Tần Hoài.” Mạc Doanh Doanh cũng biết mình đuối lý, đành phải hạ mình nói với anh: “Cho tôi xin lỗi.”

Tần Hoài không nói gì, dựng cây dao ở cạnh tường, đưa bộ đàm lên miệng, chỉ huy đám người Tề Đại Vĩ nhanh chóng đi vào.

Trương Tú Chi chạy đến bên cạnh Trương La, nói trong tiếng nức: “Sao anh có thể đối xử với ông nội như vậy! Dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi.”

Vốn tâm tình của Tần Hoài đang không tốt lắm, cho nên phong độ vốn có ngày thường cũng không còn chút nào: “Là một ông lão giết không biết bao nhiêu người. Chút nữa về cục cảnh sát, còn phải liên lạc với cảnh sát ở đây, hy vọng các người hợp tác một chút.”

Nói dứt lời, (d,đ,lê,quý,đôn) anh cởi áo khoác, bước tới lấy tay che lại miệng vết thương của Mạc Doanh Doanh, nhìn trên tay mình dính đầy máu của Mạc Doanh Doanh, anh hít thật sâu, rồi băng bó vết thương của cô thật tốt, sau đó quay đầu không thèm nhìn tới cô dù chỉ một lần.

“Anh đang giận tôi hả?” Giọng nói của Mạc Doanh Doanh mềm mại, trong đó còn mang theo một chút ủy khuất.

Tần Hoài thở ra, đang định trả lời cô, thì nghe ở phía sau lưng mình có tiếng động.

Mới vừa rồi anh vẫn nhớ được Trương La đã lớn tuổi, cho nên khi ra tay cũng không tính là nặng, không nghĩ tới thừa dịp anh không để ý, ông lão này đã tỉnh lại, không chỉ vậy, Trương Tú Chi còn giúp ông nội mình lấy cây dao mà Tần Hoài mới để qua một bên.

Nhìn hai tay run rẩy của lão ta đang cầm cây dao, Tần Hoài kéo Mạc Doanh Doanh lùi về phía sau người mình để che chở cho cô, trên mặt anh vẫn còn dính máu của Mạc Doanh Doanh.

“Ông muốn làm gì?” Không tới ba phút nữa thì đại đội sẽ vào đến, ông ta đang cố gắng vùng vẫy một cách vô ích.

Trương La nhìn hai người trước mặt, giọng nói cũng khàn khàn: “Khai cái gì chứ? Nghe cho rõ đây. Những người này là do tôi giết, cũng do tôi giấu xác, ngay cả La Vạn Buồng và Đồng Liễu Liễu cũng là một tay tôi giết, trở về nói với Quách Anh, nhớ kỹ phải nói rõ với cô ấy, sợi dây định mệnh buộc chặt cô ấy trở thành vợ của La Vạn Buồng là do chính tay Trương La tôi chặt đứt!”

Lòng của Tần Hoài trầm xuống, dường như chỉ trong nháy mắt anh đã hiểu rõ ông ta định làm gì, xoay người định tiến lại gần Trương La hơn.

Trương Tú Chi lại đá mạnh một cái ở dưới chân, quét ngang một đường làm cho Tần Hoài phải lui lại, mà khi anh lui một bước này, trong nháy mắt, chuyện kể tiếp đã xảy ra, chỉ nghe được tiếng dao cắm phập vào thân thể, cả người Trương Tú Chi cứng ngắc, quay đầu đã thấy cây dao đã cắm sâu

vào bụng ông nội mình.

Máu tươi chảy ra không ngừng, nhuộm đỏ quần áo của Trương La thành một màu đỏ sậm, ông ta nhìn cháu gái mình, cố gắng mấp máy môi: “Phải nhớ kỹ....người...do tôi...giết. Cháu gái tôi.....không có liên quan gì...”

Vốn dĩ là một mặt đạo yên tĩnh, giờ đây đã tràn ngập mùi máu tươi.

Tiếng bước chân đều nhịp truyền đến, là đại đội đặc cảnh của Thành Phố T đã vào đến, tiếng khóc của Trương Tú Chi mặc dù nhỏ nhưng cũng vang vọng trong căn phòng trống trải, Mạc Doanh Doanh nhìn mọi chuyện đã được tìm ra manh mối, nhưng cô lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng lắm.

Tần Hoài ra lệnh đội viên rửa sạch hiện trường, hơn nữa phải bảo quản những thứ ở trong mặt đạo thật tốt, cuối cùng, anh nhìn Mạc Doanh Doanh đang đứng ở một bên, nhẹ giọng nói với cô: “Anh không có giận em.”

Mạc Doanh Doanh ngẩng đầu.

Tần Hoài buồn bực khoát tay với cấp dưới, nói: “Em vẫn là một cô gái nhỏ.”

Đôi mắt Mạc Doanh Doanh cũng chuyển động, nhưng cũng đáp lại bằng một tiếng ‘Ừm’ trầm thấp.

Anh đỡ vai của Mạc Doanh Doanh: “Do anh không bảo vệ em thật tốt, để cho em bị thương.”

Mạc Doanh Doanh ngẩn người ra, ‘cô gái nhỏ’, hình như đã từ rất lâu rồi cô không còn dính dáng đến ba chữ này nữa nha? Vậy mà vẫn có người muốn bảo vệ cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: quynhle2207—

Đi ra ngoài mới biết trời đã sáng, Mạc Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn ánh nắng ban mai chói lọi, cô thấy có nhiều người đi ra đi vào không ngừng bên cạnh mình, lúc này bên ngoài nhà họ La luôn luôn lạnh lẽo vắng vẻ cũng đầy người.

Một người phụ nữ ăn mặc gọn gàng đi tới, nhìn cô, nhíu nhẹ đôi mày lại, toát ra vẻ mê hoặc: “Là cô Mạc phải không?”

“Đúng, là tôi.” Mạc Doanh Doanh cúi người xuống.

Đôi môi được tô son màu đỏ tươi của người phụ nữ cong lên: “Tôi là Mộ Diễm Sinh, Tần Hoài muốn tôi đưa cô đi băng bó vết thương.”

Khi đó, Mộ Diễm Sinh đang báo cáo về kết quả nghiên cứu của cuộn da dê, vừa đúng lúc Tề Đại Vĩ nhận được điện thoại của Tần Hoài ra lệnh để cho anh ta nhanh chóng dẫn người tới đó (ddlqđ). Đôi mắt của Mộ Diễm Sinh chuyển động một vòng, nảy ra một ý nghĩ khác, cũng không báo cáo cho Tề Đại Vĩ nữa mà nói có vài việc muốn trực tiếp báo cáo với Tần Hoài.

Tề Đại Vĩ cũng không hiểu được tính khí của người đẹp chuyên gia này, chỉ đành phải đưa cô ta đến luôn.

Vì vậy, bây giờ mới có một Mộ Diễm Sinh xinh đẹp hơn người, đang cười nhẹ nhàng đứng trước mặt Mạc Doanh Doanh.

Mạc Doanh Doanh gật đầu, trầm mặc đi đến chỗ xe cấp cứu, bác sĩ là một người phụ nữ trung niên, tay nghề rất chuyên nghiệp, vừa nhìn thấy vết thương của cô đã chắc lưỡi không ngừng.

“Tuy vết thương không sâu, nhưng rất đau, đúng không?!” Bà ấy vừa băng bó vết thương, vừa hỏi cô.

Mạc Doanh Doanh lắc đầu, nói: “Không có đau, bác sĩ cứ tiếp tục là được rồi.”

Mộ Diễm Sinh đứng ở một bên nhìn, đắn đo một lúc lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Cô Mạc lần này phá án cùng với Tần Hoài có suôn sẻ hay không?”

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn vết thương trên cánh tay mình, cũng biết cô ta đã hiểu rõ mà còn cố hỏi, cô không khỏi nhíu mày: “Cũng coi như thuận lợi, một phần cũng do đội trưởng Tần biết cách quan tâm chăm sóc người khác.”

Quả nhiên, sắc mặt của Mộ Diễm Sinh liền thay đổi, (d,đ,lê,quý,đôn) bất quá nụ cười trên môi vẫn không đổi: “Cũng đúng, Tần Hoài nổi tiếng là một người biết quan tâm chăm sóc người khác mà.”

Cô ta còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng vang lên giọng nói của người đàn ông đã lâu không gặp: “Người đẹp Mộ cũng cảm thấy như vậy sao? Tuy là vậy, nhưng tôi còn chưa có cơ hội để chiều cổ người đẹp Mộ nha.” Tần Hoài đã thay đồng phục xanh đậm của cảnh sát, quần áo màu tối càng làm nổi bật lên khuôn mặt tuấn tú của anh.

Mộ Diên Sinh có chút xấu hổ, Tần Hoài lại hỏi: “Mạc Doanh Doanh, em có khỏe không?”

Lúc này, Mạc Doanh Doanh đã được băng bó xong xuôi, gật đầu nói với anh: “Không tệ, tôi đi thu dọn đồ đạc, hôm nay trở về phải không?”

Phía bên kia lại có người gọi Tần Hoài, anh gõ nhẹ lên trán của Mạc Doanh Doanh: “Cùng nhau trở về, anh đưa em tới bệnh viện quân khu kiểm tra.”

“Không cần đâu.” Cô mở miệng cự tuyệt, không đợi anh có phản ứng liền quay đầu tránh ra.

Mạc Doanh Doanh còn có lòng dạ nào mà đi kiểm tra miệng vết thương, từ đêm hôm qua tới giờ, cô không thể liên lạc với G1897 được nữa.

Cô đi đến phía sau viện Yên La mà mình đã ở mấy ngày nay, nhìn chung quanh thấy không có ai bên cạnh, cô mở ra máy liên lạc, (d,đ,l,e,quy,đơn) vừa mở ra, thì ngay lập tức đã thấy đèn tín hiệu màu xanh của G1897.

Cô cau mày, lựa chọn giọng điệu nói chuyện.

“Tại sao cô không nói cho tôi biết vị trí cụ thể của Trương La và Trương Tú Chi?”

Giọng nói của G1897 lạnh lùng máy móc: “Thật xin lỗi, Mạc. Xế chiều hôm qua, Reagon đã ra lệnh, yêu cầu tôi không được tiếp tục hỗ trợ cho cô nữa.”

Tay Mạc Doanh Doanh run lên: “Tại sao?!”

“Ý của Reagon là muốn sau khi cô trở về từ trấn Thanh Lan thì tự mình đi gặp ông ấy.” G1897 nói: “Sáng hôm nay tôi đã trở về thành phố T, chúc cô may mắn.” Vừa nói xong, liên lạc cũng bị cắt đứt. Mạc Doanh Doanh đứng tại chỗ, lòng cô cũng chìm dần xuống.

Vì sao? Tại sao Reagon lại không muốn hỗ trợ cô? Mà còn nhằm vào lúc nguy hiểm như vậy? Mạc Doanh Doanh yên lặng thu dọn đồ đạc của mình, không để ý đến sự đau đớn trên cánh tay, một tay xách túi du lịch thật nặng, đi về phía cửa lớn của nhà họ La, còn chưa đi tới cửa lớn, cảm thấy trên tay trái có người kéo nhẹ, giọng nói trách cứ của Tần Hoài cũng vang lên: “Mạc Doanh Doanh, em đã bị thương như vậy mà vẫn còn xách đồ được sao?” Anh giật túi du lịch của cô, giao cho nhân viên cảnh sát ở một bên, dặn dò: “Mang giúp cái này đến cấp xe sau của tôi.”

Tâm tình của Mạc Doanh Doanh không được tốt, sắc mặt cô cũng tái nhợt làm người ta lo lắng. Cô đã không ngủ cả đêm, thêm vào đó là bị những lời nói của G1897 mới vừa rồi làm cho kinh hoàng, hiện giờ trong lòng cô thật lộn xộn, không hề có một điểm vui sướng về việc phá xong vụ án.

Thật đúng như ý nghĩ của cô, căn bản toàn bộ việc này cũng không thể đơn giản như vậy.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Tần Hoài hỏi, anh cũng rất mệt mỏi, dưới đôi mắt đào hoa là hai vành mắt đen thui.

Mạc Doanh Doanh đắn đo mở miệng nói: “Anh không biết là..... Vụ án này cũng không thể nào đơn giản như vậy, đúng không?”

Thân thể Tần Hoài cứng đờ, nói lảng sang chuyện khác: “Anh cũng biết em không đơn giản như vậy đâu, còn có thể tự mình coi trời được.”

Mạc Doanh Doanh chỉ trừng mắt nhìn anh, Tần Hoài giờ tay chịu thua: “Em hãy nghe cho kỹ nè, mặc kệ tình hình bên trong của vụ án nhà họ La như thế nào, điều tra tới đây đã coi như hoàn tất rồi.”

“Tại sao?”

“Có người đã nhận tội, hung thủ lại tự sát, còn có những phần thi thể này cùng với bài vị, em biết được tin tức lớn nhất trong cả nước vào ngày mai sẽ là gì hay không? Nếu cứ điều tra lại, cho dù có biết được sự thật, cũng không thể công bố ra ngoài.” Làm công việc như bọn họ, đôi khi kết quả điều tra lại không phải là điều mà truyền thông đưa tin.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy có chút mất mát, Tần Hoài vỗ vai cô an ủi, lấy một chai nước khoáng từ trong túi xách đưa cho cô: “Uống nước đi, ngồi bên này nghỉ ngơi một chút.

Nhìn cô uống nước ‘ưng ực’, (d,đ,l,e,quy,đơn) Tần Hoài nói tiếp: “Đến lúc đó, anh đưa em tới bệnh viện quân khu kiểm tra thật kỹ một lần nữa.”

Mạc Doanh Doanh dừng lại, nuốt nước miếng, nhàu mày: “Tôi đã nói không cần rồi.”

Muốn một con chuột đi vào ổ mèo, tất nhiên là cô không muốn đi.

Tần Hoài chỉ cười không nói, Mạc Doanh Doanh quay đầu, định không để ý đến anh nữa, nhưng cô cảm thấy chỉ trong nháy mắt trời đất quay cuồng, cô mở to mắt: “Tần Hoài... Anh!”

Vòng tay ôm người phụ nữ ý thức đã không còn rõ ràng, đại thiếu gia Tần chỉ nhún vai: “Đối với những người phụ nữ bình thường, anh cũng không bỏ thuốc đâu.”

Ý thức sau cùng của Mạc Doanh Doanh trước khi hôn mê chính là muốn cắn anh thật mạnh: Cảm ơn anh, Tần Hoài, vì đã không coi cô giống như những người phụ nữ khác sao!

Cách đó không xa, Mộ Diển Sinh thấy tình cảnh đó, đôi môi đỏ mọng gọi lên, chậm chạp đi tới, nhìn Mạc Doanh Doanh được bồng lên xe Tần Hoài, giọng nói quyết rũ người khác: “Đại thiếu gia Tần đã tìm được con mới rồi sao?”

Tần Hoài quay đầu: “Tôi đang muốn hỏi tại sao cô lại tới đây?”

Bên này, mọi người lục tục xử lý xong mọi việc, bọn họ còn phải về thành phố T để báo cáo vụ án. Tần Hoài còn muốn tìm lão phu nhân họ La để báo lại vụ án, công việc nhiều đến nỗi rối tinh rối mù cả lên, mà người phụ nữ này còn nhảy vào giúp vui.

Mộ Diển Sinh đi đến gần anh, hơi thở thơm như hoa lan: “Tôi để báo cáo về kết quả của cuộn da dê.”

Quả nhiên, đối với cuộn da dê này, Tần Hoài đặc biệt coi trọng, giọng điệu cũng tốt hơn, chỉ là nét mặt mới vẫn không thể nào che dấu được: “Một lát nữa tôi sẽ để Đại Vĩ lái xe, cô đi cùng xe với tôi để nói chuyện này.”

Mộ Diển Sinh đưa mắt nhìn Mạc Doanh Doanh: “Còn cô ta thì sao?”

“Tôi sẽ cho người đưa cô ấy tới bệnh viện quân khu.”

Lúc Mạc Doanh Doanh tỉnh lại, thì mùi thuốc sát trùng tràn ngập trong mũi cô, cô mơ mơ màng màng nhìn xung quanh—quả thật là cô đang nằm ở phòng bệnh viện?

Vì sợ thân phận bị phát hiện, đã rất nhiều năm nay, cô đều cố gắng không xuất hiện ở bệnh viện, dù sao trên người cô cũng có nhiều vết thương từ dao hay súng mà không thể để người khác nhìn thấy, bây giờ cô đang nằm trong căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng, thậm chí cô còn có loại cảm giác quen thuộc từ rất lâu rồi.

Cô đưa tay ấn đèn tín hiệu ở đầu giường, vài phút sau đó, một cô gái trẻ trong bộ quần áo y tá màu hồng đi tới: “Cô Mạc đã thức dậy rồi sao?”

Mạc Doanh Doanh gạt đầu, mắt nhìn cánh tay trái được băng bó kỹ càng: “Được băng bó lại lần nữa rồi sao?” Cô chỉ cánh tay trái của mình.

Trong mắt cô y tá nhỏ sáng lên lấp lánh: “Đúng vậy! Cô Mạc, là anh Tần đã đưa cô tới đây!”

Nhìn vẻ mặt và bộ dáng của cô gái trẻ, Mạc Doanh Doanh biết dáng vẻ phong lưu của Tần Hoài đã ủng hộ như thế nào ở tại bệnh viện quân khu này....Nhất thời, cô cảm thấy được mùi của thuốc sát trùng giống như trộn lẫn với mùi hôi ở trên người nào đó.

“Bao lâu thì tôi có thể xuất viện?”

“Hai tuần nữa. Cô Mạc, ở bệnh viện này, (d,đ,l,q,đ) có thể nằm ở phòng bệnh cao cấp trong hai tuần quả thật rất khó khăn nha.”

Hai tuần sao? Cũng quá lâu rồi. Mạc Doanh Doanh cắn răng: “Bây giờ cho tôi xuất viện đi.”

“Sao?” Cả cảm của cô y tá trẻ cũng không thể nâng lên.

Mạc Doanh Doanh nhìn xuống người mình, bản thân cô đang mặc bộ đồ của bệnh nhân, chỉ mong người thay đồ cho cô là y tá, nếu là người đàn ông kia thì..

Mặc kệ đi, đến kiếp sau cô cũng không muốn cùng anh có bất cứ liên hệ gì.

“Bây giờ làm thủ tục cho tôi xuất viện.” Cô nhắm mắt lại, đưa mắt nhìn cô y tá nhỏ đứng yên không có ý định bước đi, nói nhẹ nhàng hai chữ: “Nhanh, đi!”

Cô gái nhỏ biểu môi, là do anh Tần đưa đến mà, cũng phải đợi anh trở lại mới được chứ, nếu người này đi khỏi, cô ấy làm sao ăn nói với anh bây giờ? Nhưng mà người phụ nữ trước mặt này nhìn qua cũng dữ tợn không khác gì Dạ Xoa, cô ấy chỉ đành phải cầm lấy hồ sơ bệnh án, đi ra cửa, bước chân đã tới cửa, cô ấy lại không cam lòng, quay đầu nói: “Cô Mạc, quần áo bệnh nhân trên người cô là do anh Tần giúp đỡ mặc vào.”

Mạc Doanh Doanh: “...”

Giúp Mạc Doanh Doanh làm xong thủ tục xuất viện, thay lại quần áo, tới lúc Mạc Doanh Doanh đi đến cửa lớn bệnh viện thì cũng đã tới thời gian ăn cơm. Cô lên xe, suy nghĩ, cuối cùng vẫn nên đến nhà mới của họ La để báo lại vụ án thì tốt hơn.

Còn có vài thứ mà cô nghĩ mãi không ra, chỉ hy vọng Quách Anh có thể cho cô câu trả lời.

Cô vừa nói mục đích của mình đến nhà họ La, thì người làm đã dẫn cô vào. Quách Anh đang ngồi trong căn phòng mà ngày thường vẫn dùng để tiếp khách, rõ ràng đang là mùa hè, nhưng vẫn mang một đôi dày vải bao lấy mũi chân, theo bản năng, Mạc Doanh Doanh nhìn thoáng qua, về mặt thất bại.

“Cô gái trẻ, đã tìm ra sự thật rồi sao?” Quách Anh vừa cười vừa hỏi, cũng không có một chút nào cảm xúc bi thương của người vừa biết được tin chồng

mình đã chết.

“Bà cũng đừng đau lòng.” Bất quá, thật sự cô cảm thấy La Vạn Buông là một người đàn ông xấu xa tệ bạc.

Quách Anh lắc đầu: “Nhiều... năm như vậy rồi, mọi thứ đều cũng phai pha... Không nói nữa, cô đến tìm tôi là có chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi... Bà cũng cho rằng lão gia nhà họ La là do Trương La giết chết sao?” Rốt cuộc thì Mạc Doanh Doanh cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Quả nhiên, sắc mặt Quách Anh cứng đờ: “Tôi lại nghĩ cô đến đây là vì đôi giày thêu.”

Quả thật một nửa mục đích của cô đến đây hôm nay là vì giày thêu.

“Cô là người thứ hai đã hỏi tôi như vậy trong ngày hôm nay.” Quách Anh nói: “Người thứ nhất là Tần Hoài, người thứ hai chính là cô.”

Quả nhiên là vậy, chỉ là Tần Hoài không muốn để cô nhúng tay vào chuyện này mà thôi.

“Tôi đã trả lời câu hỏi của anh ta rằng tôi tin tưởng.” Quách Anh rũ mắt xuống: “Nhưng đối với cô, cô sẽ không lấy được giày thêu rồi. Bởi vì các người đã tìm lầm hung thủ rồi, La Vạn Buông không phải do Trương La giết.”

Mạc Doanh Doanh ngừng thở, nhìn gương mặt không chút thay đổi của bà lão, chợt thấy được đầu của cô lại bắt đầu đau.

“Bởi vì, La Vạn Buông là do đích tay tôi giết chết.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit: quynhle2207—

Trong năm mà bà được gả vào nhà họ La, mọi thứ đều hoang tàn đang chờ được đổi mới, mà bà đã dùng máu của mình để mở ra con đường phú quý cho nhà họ La.

La Vạn Buông đã đứng trước mặt những người thân của ông ta, mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, đón nhận tay bà, ôn nhu như ngọc, giống như thời điểm khi bà mười bảy, mười tám tuổi, đã vô tình gặp được người con trai đó ở nhà ga.

Chỉ một thoáng lướt qua đó, đã để lại trong lòng bà biết bao nhiêu hồi tưởng nhớ mong trong nhiều... năm như vậy, khi biết được đó là người con trai lớn của nhà họ La, lại biết được người con trai lớn đó cần phải cưới dâu, bà đã không để ý đến sự phản đối của người nhà, dứt khoát, kiên quyết, nâng cao đầu bước đi trên con đường không có lối về đó.

Một lần đi, là cả một đời.

Khi chặt đi xương cốt đầu mũi chân, bà đã đau đớn đến chết đi sống lại, khi tỉnh lại chỉ nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của mẹ mình.

“A Anh, con dâu có những suy nghĩ phong kiến đến vậy! Lại cùng nhà họ La làm chuyện hoang đường như thế này!” (dđlêquýđôn) Suốt cuộc đời bà vẫn luôn nhớ câu nói sau cùng này của mẹ nói với bà, sau đó thì bạn bè cũng xa lánh bà, thậm chí, nhếch nhác, ngay cả quyền được đứng thẳng người cũng mất đi, mới có thể tới được bên cạnh của La Vạn Buông.

Mà lúc người kia nhận lấy tay bà, ánh mắt ảm đạm, ông ta nhẹ nhàng thở ra, chỉ lạnh nhạt hỏi bà: “Rất đau phải không?”

Quách Anh vẫn nhớ lúc đó chính bà đã cắn môi quật cường như thế nào, chỉ cười nói: “Không đau.”

Điều tối kỵ của phụ nữ chính là không biết cách làm nũng, chỉ có điều lúc đó bà cũng không hề biết điều này.

Hôn lễ của bọn họ tổ chức thật lớn, thật long trọng, mọi người bắt đầu cung kính chăm sóc bà như một ngôi sao may mắn đem lại hạnh phúc cho bọn họ, (d.d.l.q.d) ngay cả chồng của bà, mà bà là vợ ông ấy, người mà bà muốn cả đời nắm tay cùng nhau trải qua, cũng đối với bà cung kính giống như vậy.

Đêm tân hôn, nến đỏ như rơi từng giọt lệ, ông ấy đã đứng ở đầu giường của bà nói với bà: “Cô Quách, là nhà họ La đã nợ của em, nếu như nhà họ La có thể phồn vinh thịnh vượng, thì tất cả những gì nhà họ La có đều là của em.”

Đúng vậy, La Vạn Buông không phải là một người làm ăn, chỉ là một kẻ đa tình, mà tình cảm này cũng không phải dành cho Quách Anh bà đâu.

Đối với loại quan hệ ân ái mà không cần có tình yêu kia, thậm chí bà cũng không có nhiều ấn tượng, chỉ nhớ rõ thời điểm động tình, thì người đàn ông đang ở trên người bà đã mở miệng gọi tên một người con gái khác. (Quýnh: tội nghiệp bà ấy quá, mình khinh những tên đàn ông chỉ biết lợi dụng phụ nữ, nhưng vẫn cho rằng mình là tình thánh, loại đó không phải đàn ông.)

Ông ta gọi: “Liêu Liêu.”

Mà bà đang ở dưới thân ông ta, trong lòng đều là lạnh lẽo.

Sau khi tân hôn thì đi lạy tạ cha mẹ chồng, ngày lại mặt, từng thứ từng thứ, bà đều làm chu đáo, còn ông ta chỉ là bày ra sự thờ ơ lạnh nhạt của mình.

Cho tới cuối cùng, khi người hầu đỡ bà đi vào phòng sách của ông ta, kéo tay quăng cho ông ta cuốn sách Không Mạnh Xuân Thu, lớn tiếng nói với ông làm sao sự hưng thịnh sung túc của nhà họ La chỉ nhờ một người phụ nữ xung hi?

Quả thật chuyện này quá hoang đường, quá buồn cười đi!

Vậy mà ông ta chỉ liếc nhìn bà một cái, kéo ngăn tủ ra, đem hết sổ sách đưa cho bà: “Nếu phu nhân cảm thấy hứng thú, vậy thì mọi thứ giao hết cho em là hợp tình hợp lý.”

So với cuốn sách Không Mạnh đã sờn góc, thì sổ sách buôn bán cực kỳ quan trọng với sự sống còn của nhà họ La lại mới tinh, dường như chưa bao giờ được đụng đến, bà ta lấy tay đè ở ngực, liền ôm sổ sách, xoay người rời đi.

Thế nhưng ông ta lại nói tiếp một câu ở sau lưng bà: “Lần sau phu nhân nhớ nhẹ tay một chút, đây là những cuốn thư sách ít ỏi của tôi.”

Chỉ thiếu chút nữa là bà ta tức đến thổ huyết, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người, dáng vẻ đường hoàng rời khỏi thư phòng.

Trong giây phút đó, bà ta cũng hiểu được, suốt cuộc đời này, bà không thể nào trở thành người phụ nữ mà La Vạn Buồng yêu thương nhất, nhưng mà bà ta vẫn có thể làm người phụ nữ đặc lực nhất bên cạnh La Vạn Buồng.

Bà có thể trở thành người phụ nữ có tên trên bài vị để được thờ phụng cùng với ông ta trong nhà họ La. Đó là do bà đã dùng máu thịt của mình để đổi lấy, cho nên dù có như thế nào thì bà cũng phải bảo vệ nhà họ La, cho dù phải đổi cả tính mạng của mình.

Cứ như vậy, cơ nghiệp đồ sộ của nhà họ La, người trên thì hồ đồ, còn người dưới thì chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, toàn bộ đều do bà xử lý, đi sớm về tối, tóc được búi cao, đi lại cũng được người khác nâng đỡ, bàn luận chuyện làm ăn với một đám người quen mùa, vài năm đầu, bà hầu như đã chịu đủ mọi khổ cực mà cả đời này của bà gom lại cũng không bằng.

Nhưng mà, nỗi khổ cực đó của bà cũng vĩnh viễn không thể nào so được với sự đau đớn mà bà đã chịu đựng khi nghe được một cuộc nói chuyện trong lúc bà vô tình đi ngang qua viện của Đồng Liêu Liêu.

Thời gian đó đang là mùa đông giá rét, trên cành mai cũng nở hoa.

Giọng nói mềm mại ngọt ngào của Đồng Liêu Liêu vang lên trong sân, trong trẻo như giọng nói của một cô gái nhỏ chưa biết đến sự đời, cô ta dựa vào trong lòng La Vạn Buồng, cùng ông ta ngắm mai nở.

Cô ta nói: “Vạn Buồng, cũng may là anh đã nghĩ ra được một cách hay là cưới người phụ nữ kia, nếu không như vậy, thì em sẽ không thể nào chịu nổi chuyện phải chặt bỏ mũi chân đâu!”

Người đàn ông mà bà mong nhớ ngày đêm lại dịu dàng, sủng ái hôn lên thái dương của Đồng Liêu Liêu, giọng nói ôn nhu đến nỗi khiến cho bà muốn khóc, ông ta nói: “Liêu Liêu, loại đau khổ này cứ để người khác chịu đi, anh làm sao có thể để em phải chịu đau khổ như vậy.”

Mà bà, Quách Anh, chỉ có thể đứng ở trong góc xó này, ánh mắt lưu luyến hâm mộ nhìn hai bóng người đang dính sát vào nhau, lòng lại đau giống như đã chết đi từ lúc nào.

Bà đã chịu bao nhiêu khổ đau, cực nhọc chỉ vì nhà họ La của ông ta, tới sau cùng chỉ đổi được hai chữ ‘người khác’.

Bà vì có thể đến với ông ta mà bị gia đình, bạn bè xa lánh, đến sau cùng chỉ có được thái độ lạnh nhạt của ông ta.

Bà đã đem tất cả cao ngạo tự tôn của mình đặt dưới chân ông ta, lại để ông ta có thể tùy ý đùa giỡn, thờ ơ, lạnh nhạt như vậy, đây là hai màn kịch không giống nhau đang được diễn trên cùng một sân khấu. Một bên là La Vạn Buồng và Đồng Liêu Liêu ân ái triền miên, một bên còn lại chính là Quách Anh bà đang độc diễn một vở kịch cô đơn đến buồn cười.

Bà không nhớ rõ mình đã trở về viện Yên La như thế nào, bà chỉ nghe được tiếng lòng mình đang vỡ vụn thành từng mảnh trên đường trở về, mãi cho đến tối, mãi cho đến khi nghe tiếng gõ canh, cho đến khi mọi thứ đều yên lặng, không còn tiếng động nào, cho đến khi trời đổ tuyết càng lúc càng dày, nhưng bà cũng không cách nào ngủ được.

Vì thế bà đã mở cửa sổ ra, bà thấy Trương La đang đứng trong sân viện của bà.

Bà biết người đàn ông này, cũng biết những suy nghĩ của ông ấy, nhưng mà trái tim của bà đã vỡ nát thì làm sao bà còn sức lực mà đáp lại ông ấy nữa?

Bà hận Đồng Liêu Liêu, vì vậy bà cũng sẽ không dễ tiện như cô ta để biến mình trở thành một Đồng Liêu Liêu thứ hai, đi phá hoại gia đình người khác.

Vậy mà người đàn ông kia đã nói là ngưỡng mộ bà, cho dù sau khi thấy được hai chân dị dạng của bà, vẫn kiên định nói ngưỡng mộ bà như cũ, trong giờ khắc đó, thậm chí bà đã không biết xấu hổ để cho lòng mình dao động.

Vì thế, bà đã nói: “Tôi giữ anh ở lại bên cạnh tôi, phải làm việc cho tốt.”

Cho tới cùng, khi đó bà đã nghĩ như thế nào vậy? Bà không còn nhớ rõ, đại khái muốn cho La Vạn Buông thấy được: Ông nhìn đi, trên đời này vẫn còn có người đàn ông biết thương thức tôi, cho dù tôi cô độc như thế vẫn có người thương thức.

Hay là, bà chỉ nghĩ rằng muốn thay đổi một người khác, bà chỉ muốn thử yêu một người khác mà thôi.

Nhưng mà vẫn thất bại.

Trong lúc Trương La càng ngày càng chìm đắm trong tình cảm vọng tưởng dành cho bà, thì bà lại rất rõ ràng.

Bà càng hiểu rõ lòng mình hơn, bà không yêu Trương La, thật đáng thương, cả đời bà cũng không thể thoát khỏi ánh mắt hời hợt thoáng qua của La Vạn Buông vào năm đó, cuộc đời của bà đã định trước phải thất bại bởi ánh mắt đó, thời khắc khi mỗi tình đầu của bà vừa chớm nở.

Bà lại tiếp tục cuộc sống như một vị thầy tu khắc khổ, quản lý cả một nhà họ La to lớn, lại không thể giành được một chút tình cảm nào cho chính bản thân mình.

Sinh hoạt vợ chồng của bà cùng La Vạn Buông nhạt nhẽo đến chán nản, cho dù có lên giường cũng chỉ là làm cho có mà thôi.

Mãi cho đến một ngày, bà phát hiện ra mình mang thai, cũng trong ngày hôm đó, Trương La đã nói với bà La Vạn Buông đã điên cuồng đến nỗi muốn bỏ tất cả ở nhà họ La, bỏ trốn cùng một người phụ nữ.

Lúc ấy, bà cũng đã bị sự ghen tị cao ngất trời che mờ cả hai mắt, bà nói với Trương La: “Tìm người trối đời nam nữ dễ tiện đó đến gặp tôi!”

Đây là lần đầu tiên trong mấy năm nay ba người bọn họ chạm mặt nhau, nói đúng ra là cùng xuất hiện trong mặt đạo đã trăm tuổi của nhà họ La, ngay trước mặt tổ tiên nhà họ La, bà nhìn hai người bị trối lại như hai cây lạp xưởng, giọng nói lạnh lẽo.

Bà nói: “La Vạn Buông, ông suy nghĩ hay thật, thật sự ông muốn bỏ rơi tôi?”

La Vạn Buông nhìn bà, mang theo khí chất của thư sinh cao ngạo: “Quách Anh, bất quá tôi chỉ thiếu em một ân huệ mà thôi, còn nữa....Liêu Liêu đã có thai, chúng tôi muốn tìm một nơi nào đó để sinh đứa nhỏ này.”

Người bà cứng đờ, muốn mở miệng nói với ông ta ‘tôi cũng có thai’, nhưng bà lại không cách nào nói được.

Nhìn gương mặt tinh xảo, diễm đạm, đáng yêu của Đồng Liêu Liêu, bà nở nụ cười lạnh, rút một cây dao dài, bước tới, quả nhiên, người phụ nữ kia bắt đầu tỏ ra sợ hãi, không ngừng lui về phía sau, từng bước, từng bước tới gần, bà chất vấn: “Tôi đã có thể vì ông ta mà chịu đau đớn xác thịt như vậy, cô ta có thể chịu được sao?!”

Người phụ nữ kia đã bị dọa đến phát khóc, không còn chút hình tượng nào, cô ta hét to lên: “Vạn Buông! Cứu em!”

Bà chỉ đưa lưỡi dao rạch vào da của Đồng Liêu Liêu, chỉ mới có một chút, mà người phụ nữ dễ tiện kia đã mở miệng cầu xin tha thứ: “Tôi đi! Cô tha tôi đi! La Vạn Buông là của cô! Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa! Cô để cho tôi đi đi!”

Bà dùng tay lại, nhìn La Vạn Buông cười lạnh, ông nhìn đi, đây là người phụ nữ mà ông đã lựa chọn.

Mà trong cặp mắt ôn hòa của ông cũng toát ra một tia thất vọng, ông thở dài, mở miệng xin bà: “Quách Anh, tha chúng tôi đi. Tất cả mọi thứ ở nhà họ La là của em.”

Ông ngẩng đầu, tự cho rằng mình hiểu rõ: “Em gả cho tôi, không phải chỉ vì như thế sao?”

Trong thời khắc đó, bà rất muốn cười thật to, đây là câu chuyện đáng cười nhất mà cả đời bà đã nghe được, bà đã đem tuổi xuân, đem nhiệt tình, đem tất cả của bản thân mình đánh cược vào một người đàn ông vĩnh viễn không yêu bà, mà người đàn ông đó lại có thể coi thường mọi thứ, tự cho là đúng nghĩ rằng chẳng qua bà tham lam gia tài của ông ta?!

Bà nhắc cây dao lên, đưa tay chém xuống, người phụ nữ bên kia kêu lên một tiếng thảm thiết rồi chết ngất.

Máu tươi từ mũi chân cô ta ào ạt chảy ra, sắc mặt La Vạn Buông trắng bệch, ông ta nói: “Tôi chưa bao giờ gặp qua một người phụ nữ nào độc ác như cô!”

Bà chỉ cười lạnh, tay lại giơ lên, chém mạnh xuống, mũi chân còn lại của Đồng Liêu Liêu cũng bị chặt bỏ, rút dao về, giống như không có việc gì, bà dặn dò Trương La: “Quẳng người phụ nữ này xuống sông cho cá ăn đi.”

Trương La vẫn giữ một bộ dáng lạnh lùng, trầm mặc như cũ, trả lời bà, sau đó cho người làm tin cậy khiêng Đồng Liêu Liêu ra ngoài.

Mà Trương La cũng xoay người đi ra khỏi mặt thất.

Bà đem mũi chân của mình đã được ngâm trong nước thuốc tới trước mặt La Vạn Buông, kẻ sát khuôn mặt ông, cười nhạo nói: “La Vạn Buông, anh có biết tôi yêu anh nhiều như thế nào không?”

Quả nhiên, sắc mặt ông cứng đờ, không dám tin.

Mà bà lại cười: “Bất quá cũng không tệ, anh vẫn còn thời gian để từ từ nhớ lại tôi đã yêu anh như thế nào.”

Dứt lời, bà đứng dậy, bước từng bước khập khiễng rời đi: “Tôi sẽ cho bịt tất cả lỗ thông gió, La Vạn Buông, anh cứ ở lại đây, từ từ nhớ lại kỷ niệm của anh và Đồng Liễu Liễu mà chờ đợi cái chết. Nếu có thể, anh cũng nên nhớ lại cả những oán hận của anh dành cho tôi.”

Nói xong, bà ra lệnh cho Trương La đóng cửa lại, rồi cuộc cũng không quay đầu lại nhìn người đàn ông chưa từng cất tiếng cầu xin bà. (Quyển: mình vẫn nghĩ nếu ông ấy cầu xin thì bà ấy sẽ thế nào?)

Cũng trong giây phút cửa lớn đóng lại, trước mắt bà cũng tối sầm, không còn biết gì nữa.

Phòng khách của nhà họ La.

Quách Anh nhìn Mạc Doanh Doanh đang đờ đẫn, cười nói: “Chuyện sau đó, tôi đều quên hết rồi.”

“Quên.hết tất cả.sao?!” Cho dù là Mạc Doanh Doanh cũng không thể giải thích được.

“Đúng vậy.” Quách Anh gật đầu: “Sau khi con người chịu một kích thích quá sức chịu đựng, sẽ lựa chọn quên đi những chuyện đau khổ, giống như việc tôi đã giết La Vạn Buông, hay là việc tôi giết Đồng Liễu Liễu, trí nhớ của tôi dừng lại ở thời điểm Trương La nói cho tôi biết bọn họ đang tính toán bỏ trốn.”

“Nhưng mà, vào mấy tháng trước, tôi đã nhớ lại tất cả, nhưng tôi cũng bắt đầu nghi ngờ đây có phải là do đầu óc của mình mơ hồ, cứ tưởng những chuyện chỉ có trong giấc mơ lại cho đó là thật. Tôi đã đi hỏi Trương La, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện đó ông ta dường như luôn xa lánh tôi, có thể là do ông ấy sợ rằng sự xuất hiện của ông ấy sẽ làm cho tôi nhớ lại những chuyện tôi đã quên đi. Tôi đã hỏi ông ấy, ông ấy chỉ nói không biết chuyện gì hết, vốn tôi muốn tìm ra sự thật, cho nên mới yêu cầu tới các người.” Quách Anh nói chậm rãi.

“Trương La đã chết rồi.” Giọng nói của Mạc Doanh Doanh khô khốc.

Trong một giây đó, rõ ràng cô thấy được trong đáy mắt của bà lão ăn nói đầy ý tứ kia có nước mắt, Quách Anh nhàn nhạt đáp lời một tiếng, sau đó lại nói: “Cho nên đến cuối cùng, hung thủ thật sự là tôi.”

Bà ta nhìn Mạc Doanh Doanh cong lên khóe miệng: “Chuyện của CASTA tôi không nhúng tay vào, nhưng mà tôi cũng không nói thân phận của cô cho bất cứ ai biết. Về chuyện giày thêu thì những người của Tàn Hoài sẽ coi chừng, bất cứ lúc nào cũng có thể đến lấy, nếu có thể lấy được, thì nó là của cô.”

Mười ngày sau, hội triển lãm giày thêu của nhà họ La, những tính toán cũng lần lượt thay đổi.

Mạc Doanh Doanh mặc bộ lễ phục ngắn màu đen, một chiếc áo choàng mềm mại như nước khoác trên vai, che lại miệng vết thương trên cánh tay.

Cô đứng trong đám người, từ xa thưởng thức đôi giày thêu màu đỏ đang được chiếu sáng dưới vô số ánh đèn, lần đầu tiên cảm giác được sự oán hận u ám từ nó.

Lời nói của Quách Anh vẫn còn đọng lại trong đầu cô – “Nếu cô không thể lấy được nó, tôi cũng sẽ tiêu hủy nó đi.”

Cho nên, cô phải lấy được đôi giày thêu trước khi Quách Anh ra tay!

Trước khi cuộc triển lãm bắt đầu, sau khi những người làm nhiệm vụ bảo vệ đã hoàn tất mọi kiểm tra cùng với việc lắp đặt các thiết bị thông tin và hệ thống dây điện, cô đã đặt bom hẹn giờ cỡ nhỏ tại mấy chỗ trạm nối điện chính.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay tinh xảo của mình, chỉ còn ba giây đồng hồ thôi.

Ba, cô đi vào trong dòng người, tiến gần đến đôi giày thêu son.

Hai, cô lấy lựu đạn khói từ trong bao tay ra, nắm trong tay, cây côn nhỏ dùng để đập kính thủy tinh cũng đã kẹp trong tay.

Một, toàn bộ đèn điện đều bị tắt, xung quanh khói bay mù mịt, trong khoảnh khắc giao nhau giữa sáng và tối, vậy mà ở trong dòng người, cô lại nhìn thấy ánh mắt của Tàn Hoài.

Tiếng thủy tinh bị đánh vỡ, vô số đặc cảnh mặt thường phục chạy về phía cô, trong làn khói mù mịt, giọng nói của G1897 truyền tới trong tai nghe.

“Lùi về sau ba bước, phía Tây Nam có lối ra, lùi lại!”

Khi tay chạm vào mũi giày mềm mại, trong nháy mắt Mạc Doanh Doanh cảm thấy cổ tay mình bị một người nắm lấy thật chặt, nhiệt độ bàn tay của người đó lại quen thuộc đến như vậy.

Cô trở tay, xoay người lại, vén váy ngắn lên, một tay rút súng ra, giờ súng lên trời bắn vài phát chi thiên.

Tiếng la hét inh ỏi của mấy người phụ nữ, rất nhiều người hoảng sợ cứ đâm đầu mà chạy, mong thoát được ra ngoài, mà tay của người kia cũng bị dòng người đẩy ra, cô nhanh chóng thực hiện kế hoạch rời khỏi nơi đây an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Ở bên ngoài về phía Tây Nam của tòa nhà cao tầng nơi triển lãm giày thêu có rất nhiều ngõ hẻm nhỏ sâu hun hút.

Đêm khuya yên tĩnh, nhưng buổi triển lãm lại ồn ào náo loạn, mà trong một con hẻm nhỏ, dưới ánh đèn đường, một chiếc Land Rover màu đen đang đậu yên lặng một bên.

Lộp cộp, lộp cộp, tiếng bước chân phá tan sự yên tĩnh ban đêm, từ trong kính chiếu hậu, G1897 thấy một bóng dáng mặc váy ngắn đang chạy nhanh về phía chiếc xe của cô, làm cho trái tim cô ấy vốn đang muốn nhảy lên cổ họng rốt cuộc cũng có thể buông lỏng, khởi động máy xe, chân đặt hờ lên bàn đạp ga tựa như cô đang chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát.

Sau khi Mạc Doanh Doanh chạy ra ngoài an toàn, tiện thể cởi luôn đôi giày cao gót gần cả mười phân, tay cầm gót nhọn của giày, đập thật mạnh gót giày lên trên bậc thềm, theo tính chất đặc biệt, gót giày cũng lập tức đứt rời, lúc này cô mới mang vào đôi giày đã giống giày bình thường, chạy về phía địa điểm đã cùng G1897 hẹn trước.

Kéo cửa bên chỗ ngồi cạnh tài xế, cô nhanh chóng leo lên xe, sau khi nghe được tiếng đóng cửa thật mạnh, G1897 vừa nói ‘ngồi vững’ cũng vừa đạp chân ga, (dĩ/lqđ) chức năng tăng tốc của chiếc Land Rover vô cùng tốt, chạy xẹt qua ngõ nhỏ nhanh như chớp, hướng về địa điểm bí mật của CASTA mà đi.

“Đuổi theo tôi tận đây.” G1897 mở to mắt nhìn kính chiếu hậu: “Bất quá cũng không tôi, không còn đuổi theo nữa.”

Vốn dĩ sau khi Mạc Doanh Doanh leo lên xe không tới vài giây thì Tần Hoài cũng đuổi kịp tôi, nhưng chờ đợi anh chỉ là một làn khói mỏng.

Rốt cuộc, chiếc xe cũng lái ra đường lớn, xe cộ tấp nập, coi như đã được an toàn rồi.

Mạc Doanh Doanh đem giày thêu bỏ vào một cái hộp thủy tinh, sau đó dùng vải đen che kín lại, xong xuôi mới nói: “Sao cô trở lại giúp tôi vậy?” (d/d/lq/đ/quý/đôn) Sau khi tới gặp lão phu nhân nhà họ La xong, cô liền trở về lại Sở Sự Vụ ngồi ngây ngốc một mình, tắt nguồn điện thoại, không gặp bất cứ ai, lên kế hoạch cho nhiệm vụ mười ngày kế tiếp.

Vậy mà trước khi hành động, G1897 đã nhấn tín hiệu cho cô, nói rằng cô ấy muốn tới hiện trường để giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

“Reagon nói cô không có đi gặp ông ấy, Mạc.” Trong giọng nói của G1897 chứa đầy sự lo lắng.

Mạc Doanh Doanh quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn tới khuôn mặt ẩn chứa đầy lo lắng thương hại kia, nói: “Tôi sẽ lập tức đi gặp ông ta.”

“Là ông ta đề tôi đến giúp cô.” G1897 bẻ tay lái một cái, đã đến tòa nhà lớn, nơi trú ngụ của Reagon: “Gần đây tâm tình của Reagon không được tốt.”

Sau khi xe chạy vào đậu trong garage tầng hầm, Mạc Doanh Doanh đẩy cửa ra, leo xuống xe, lấy chiếc hộp thủy tinh hơi nặng một chút, ôm trong lòng, ra về không quan tâm, nhún vai: “Vậy cô chúc tôi may mắn đi.”

Bên kia Mạc Doanh Doanh đã đến nơi, mà bên này Tần Hoài cũng mới vừa sắp xếp, thu dọn xong những lộn xộn mà người kia gây ra.

Ngược lại cô ấy bắn mấy phát súng kia cũng tốt, những người tham gia hội triển lãm giày thêu này đều là nhân vật có uy tín danh dự, bị dọa sợ như vậy thật sự là trò hề, mấy tiểu thư danh môn khuê tú sau khi nghe được tiếng súng sợ tới mức khóc thét lên tìm cách ra ngoài, sau khi được ổn định lại thì lại nhớ đến việc tính sổ.

Từ đầu tới cuối, Tần Hoài đều đang ở hội báo về vụ án đôi giày thêu son bị đánh cắp, thì vói về mặt bất đắc dĩ, Tề Đại Vĩ lại chạy về phía Tần Hoài.

Khói mù đã tản đi gần hết, chỉ còn một ít khói mỏng ở tại nơi xảy ra vụ án, những người khách có mặt trong buổi triển lãm đã được đưa tới mấy căn

phòng nhỏ còn lại, đang đợi lấy lời khai về việc có thấy được nhân vật nào khả nghi hay không, Tề Đại Vĩ chạy nhanh tới.

“Ái chà, Lão Đại ơi!” Người đàn ông thô kệch, cao lớn, trên đầu đầy mồ hôi, xem chừng bị những vị tiểu thư kia giày vò đến mức ngay cả nói cũng không rõ ràng: “Bây giờ những vị thiên kim kia đang nhao nhao khóc lóc ầm ĩ không ngừng, yêu cầu phải giải thích rõ ràng với bọn họ.”

Bên bên nảo của Tần Hoài cũng bắt đầu tê dại, giải thích? Có cái gì để giải thích? Nhà họ La cũng chưa làm ầm ĩ, ngược lại bọn họ lại cho rằng bản thân cao quý, náo loạn đòi giải thích, đoán chừng những vị tiểu thư bé bỏng yếu kiều kia chưa bao giờ nghe được một tiếng nổ nhỏ lại bị những tiếng súng kia làm cho nhiệt huyết sôi trào.

“Cậu đi nói với những người đó, người nào lại gây rối loạn ầm ĩ, sẽ bắt về cục cảnh sát, chắc hẳn các cô ấy vẫn chưa quên việc của tiểu thư nhà họ Hồ đúng không?” Giọng nói Tần Hoài lạnh lùng, cả khuôn mặt lạnh đến nỗi cũng có thể làm đông lạnh được cả một khối băng nhỏ, (d,đ,l,e,quy,đon) Tề Đại Vĩ không nhịn được cũng bắt đầu run rẩy.

Sự kiện của tiểu thư nhà họ Hồ cũng được coi là một việc lớn trong xã hội thương lưu ở thành phố T, liên quan đến hít ma túy, vị tiểu thư nhà họ Hồ này nghiện ma túy đến chết cũng không chịu hối cải, bị cảnh sát điều tra ra được mà vẫn làm ra vẻ ‘bà đây thích’, vốn dĩ nhà họ Hồ dựa vào một chút quan hệ đến nhờ vả Tần Hoài, kết quả Tần Hoài vừa thấy tuy vị tiểu thư kia đang mặc quần áo tù, nhưng vẫn mang vẻ mặt không chút nào hối cải, liền không có ý muốn giúp đỡ nữa.

Nhưng ngược lại tiểu thư nhà họ Hồ này lại không biết vô tình hay cố ý, vừa bước tới liền mở miệng chửi mắng ba mẹ anh, chỉ thiếu chút nữa là đem tát cả tổ tiên trên dưới của những người trong cảnh đội hỏi thăm ân cần hết một lần. Trong cơn tức giận, Tần Hoài không để ý nhà họ Hồ liên tục nói xin lỗi, cứ y theo án xử theo tội danh sử dụng ma túy, lại tính thêm cả việc nhục mạ nhân viên cảnh sát, cho tới bây giờ, vị tiểu thư nhà họ Hồ này vẫn còn bị nhốt ở cục cảnh sát, còn chưa được thả ra đâu.

Tần Hoài thấy Tề Đại Vĩ chạy đi, ngừng một chút, gọi anh ta lại: “Cậu đi điều tra cho tôi, xem thử trên danh sách của khách quý, có người phụ nữ nào tên là Mạc Doanh Doanh đến dự hay không?!”

Tề Đại Vĩ ngẩn người, có chút khó hiểu: Mạc Doanh Doanh này không phải là cô nhóc đã cùng đi trấn Thanh Lan với Lão Đại hay sao?

Tần Hoài thấy anh ta còn muốn tiếp tục hỏi, quát lớn: “Còn không đi mau đi!”

Lúc này, Tề Đại Vĩ mới ba chân bốn cẳng chạy trốn thật nhanh: “Tuân lệnh!”

Tần Hoài thấy anh ta đã đi xa, toàn bộ hội trường cũng vắng vẻ trống không, trần nhà bị người phụ nữ kia bắn mấy phát đạn, xuất hiện mấy lỗ nhỏ, bỗng nhiên anh nhớ tới thời điểm trước khi đèn bị tắt, anh – có phải đã nhìn thấy được Mạc Doanh Doanh ở trong dòng người?

Dẫm nát thủy tinh trên mặt đất, anh đứng dưới ánh sáng của bóng đèn, bỗng nhiên nhớ tới chiếc đồng hồ vàng nhỏ vẫn luôn được đặt ở đầu giường của anh.

Mặt trên viết: "Dành cho M bé nhỏ của tôi."

Cái chữ “M” đó lại càng làm cho sự nghi ngờ của anh về thân phận Mạc Doanh Doanh lớn hơn nữa.

Ở trấn Thanh Lan, võ thuật của cô, phán đoán, (d.đ.l.q.đ) còn có trình độ tiếp thu mọi chuyện nhanh chóng của cô, đều vượt xa một người phụ nữ bình thường.

Sau khi đưa cô tới bệnh viện quân khu, anh đã thay đổi đồ bệnh nhân giúp cô, vậy mà khi đó, anh đã thấy được trên thân thể cô không chỉ có một vết sẹo do dao gây ra, nếu không nhìn kĩ, anh cũng không thể biết được trên thân thể vốn mềm mại nhưng kiên cường đó lại có thể chịu đựng những thương tổn như vậy.

Anh vừa mới đi khỏi, cô cũng đã nhanh chóng xuất viện, lại càng làm cho người ta nghi ngờ.

Trong hội triển lãm giày thêu lần này, anh càng có thể khẳng định Mạc Doanh Doanh đã tới đây.

Trong lòng Tần Hoài cảm thấy bất an – chẳng lẽ, cô chính là thành viên của tổ chức CASTA mà anh tìm kiếm bấy lâu nay sao?

Tầng cao nhất của tòa nhà trụ sở CASTA, trong phòng của Reagon.

Mạc Doanh Doanh nhìn thấy giấy dán tường hình hoa hồng Damacus làm cho cô cũng bắt đầu hoa mắt, bởi vì đang giữa mùa hè, cho nên điều hòa nơi này rất đầy đủ, cô chỉ mặc một chiếc váy ngắn váy ngực màu đen, cô quên không mang theo áo choàng để trên chiếc Land Rover, giờ phút này, bởi vì lạnh mà trên cánh tay đã nổi lên một lớp da gà.

Đĩ nhiên, càng làm cho cô cảm thấy không nắm bắt được chính là người đàn ông đang ngồi trước mặt, lẳng lặng quan sát cô.

Mới vừa rồi, sau khi cô đưa ra đôi giày thêu son, (dđlequyđon) Reagon cũng không có mở miếng vải đen ra để xem xét, ngược lại chỉ tiện tay đặt nó trên bàn làm việc, sau đó đứng lên bước tới gần cô, quan sát cô từ đầu đến chân.

Rốt cuộc, sau khi cô bắt đầu cảm thấy không thể hít thở được, thì người đàn ông mới lạnh nhạt mở miệng, đôi mắt màu xanh lá cây đậm như một khối hổ phách cực phẩm mang lại cảm giác rét lạnh, nhưng cũng động lòng người: “Cảm thấy nhiệm vụ lần này như thế nào?”

Mạc Doanh Doanh khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu như bình thường: “Cũng coi như thuận lợi.”

Người đàn ông cong môi lên, với tốc độ rất nhanh, tay đã nắm lấy cằm cô, thô lỗ đẩy cằm cô lên, để cô nhìn ông ta: “Ngoài cái này ra thì sao? Mỗi nhiệm vụ đều là không tệ, chẳng lẽ cô không có cảm giác nào khác sao?”

Lòng của Mạc Doanh Doanh chìm xuống, hỏi một cách khó khăn: “Ông -- có ý gì?”

Reagon vung tay, buông cằm của cô ra: “Ý của tôi là – người đặc cảnh của thành phố T kia đối với cô như thế nào?”

Quả nhiên như vậy, Mạc Doanh Doanh rũ mắt, giọng nói bình tĩnh: “Không phải là người phục vụ tốt của nhân dân sao? Tài năng cũng không tệ.” Một lần nữa cô lại đối diện với người đàn ông: “Cho tôi cùng là ông muốn tôi nói cái gì?”

Trong căn phòng, chỉ mở một ngọn đèn duy nhất ở dưới đất, (d/d/l/q/d) ánh đèn màu cam âm u càng làm cho cô khó nắm bắt được sự thay đổi cảm xúc trên gương mặt Reagon, ông ta chậm rãi cởi nút ở tay áo, lại từ từ cởi bỏ quần áo lót màu đỏ sậm ở trong, để lộ ra một vòm ngực cường tráng, tinh xảo, đủ để làm cho bất cứ một người mẫu nam nào cũng cảm thấy xấu hổ.

Mạc Doanh Doanh lui về sau từng bước, dường như hiểu được ông ta đang muốn làm gì, ánh mắt cũng trở nên hoảng hốt.

Người đàn ông nhẹ nhàng bước tới, giống như một con báo săn nhanh nhẹn, từ từ ép sát cô lui vào trong một góc nhỏ chật chội, một tay chống tường, vây cô ở trong lòng mình.

Trần ngập trong không khí là mùi của loại nước cạo râu mà Reagon thích nhất, hòa quyện với mùi vị nam tính độc nhất vô nhị trên người ông ta, Mạc Doanh Doanh nghiêng đầu, cố gắng không nhìn đến cặp mắt màu xanh đậm đầy mị hoặc kia.

“Cô nói đi – tôi muốn cô nói cái gì?” Một tay của ông ta đang nắm lấy cằm cô, nhìn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm đầy ham muốn, yết hầu khẽ nhúc nhích, một giây sau liền hôn thật mạnh lên đó.

Không giống với nụ hôn của Tần Hoài đơn giản, nhàn nhã, nhưng lại chậm chạp dây dưa, nụ hôn của ông ta giống như bão táp, mạnh mẽ, điên cuồng, làm cho Mạc Doanh Doanh không có cách nào chống đỡ.

Tay ông ta từ từ sờ lên phần lưng trơn bóng của cô, (d/d/l/q/d) chỉ nghe một tiếng ‘xẹt’, ông ta đã kéo ra phần áo ngực trên váy ngắn của Mạc Doanh Doanh, bàn tay vuốt qua phần lưng, xoa nắn trên một bên đầu da của cô.

Mạc Doanh Doanh đẩy mạnh ông ta ra, giống như một con chim nhỏ bị hoảng sợ: “Reagon! Ông điên rồi!” Sao ông ta có thể làm ra chuyện như vậy đối với cô.

Cánh môi đỏ mọng của cô vì bị mút vào mà đỏ ửng lên, nhưng ánh mắt của cô lại chưa từng đắm chìm trong dục vọng.

Reagon đưa khoe môi xuống dưới, gặm cắn trên cổ cô, mà cô lại không dám nhúc nhích, chỉ có thể để người đàn ông tùy ý đưa lưỡi liếm qua nơi mềm mại của mình.

“Không thể động vào cô sao? Là muốn giữ gìn cho người kia?” Giọng nói của ông ta cũng trở nên lạnh lùng: “Mạc Doanh Doanh, cô đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một bước, cẩn thận chơi với lửa sẽ có ngày chết cháy.”

Rốt cuộc cô đẩy ông ta ra: “Ý của ông là gì?”

“Ý của tôi là, nếu lần đầu tiên của cô dành cho tên đặc cảnh kia, vậy không bằng để cho tôi hưởng thụ.” Dứt lời, người đàn ông cắn mạnh lên xương quai xanh của cô, mút vào làm hiện lên một dấu ấn nhỏ màu hồng: “Cái bluetooth nghe lên cuối cùng của cô được đặt ở chỗ tôi, trò hay của hai người, tôi đều nghe được hết.”

Ông ta còn chưa dứt lời, tay đã dùng lực, tiếng vải bị xé rách vang lên, giờ phút này, thân thể của cô đã không còn vật gì ngăn cản nữa, hoàn toàn phơi bày ở trước mặt ông ta.

Ngày thứ hai sau vụ án, tại viện nghiên cứu văn hóa ngày thành phố T.

Mộ Diễn Sinh mặc một bộ sườn xám ngắn màu hồng, bên ngoài khoác một chiếc áo dài màu trắng, mang đôi giày cao gót màu phân toát ra vẻ phong tình vạn chủng (d.d.l.q.d). Cô tắt PPT, ngồi trở lại trên ghế sofa mềm mại, nhìn Tần Hoài: “Dựa theo trí nhớ của anh, cùng với thông tin trên nửa cuộn da dê này, trước mắt, tôi chỉ có thể nói cho anh biết chỗ bí mật kế tiếp là ở đâu.” Cô ta nhú mày: “Chính là những thứ tôi mới vừa nói với anh.”

Tần Hoài lười biếng, ngồi dựa vào ghế sofa, hai chân bắt chéo, sau một lúc lâu trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc cũng đứng dậy: “Cảm ơn.”

Mộ Diễn Sinh cùng anh đi ra ngoài, có chút bất mãn: “Sao vậy, dạo này cứ vội vội vàng vàng, đến nỗi muốn mời anh ăn một bữa cơm cũng không được sao?” Cô đã nghe nói gần đây đại thiếu gia Tần Hoài căn bản không qua lại với ai cả, tất cả các tiểu thư quý tộc thượng lưu của thành phố T đều bắt đầu bắt nạt rồi.

Nhưng trong đầu Tần Hoài toàn là những suy đoán vừa rồi của Mộ Diễn Sinh, ra tới ngoài sân của viện nghiên cứu khai quật đồ cổ, anh muốn chào tạm biệt: “Gần đây nhiều chuyện qua, sau khi phá xong vụ án này, nhất định sẽ mời người đẹp ăn một bữa long trọng.” Nói xong, anh muốn Mộ Diễn Sinh

đưa mình ra ngoài.

“Tôi đi ra cửa lấy báo, đi chung với nhau đi.” Cửa lớn cách khoảng sân này không xa, Tần Hoài cũng không từ chối nữa.

Ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, hai người vừa nói chuyện vừa đi tới trước cửa viện nghiên cứu văn hóa chữ cổ.

Dường như có một bóng dáng yếu đuối đang đứng dưới hàng cây xanh biếc thẳng tắp, Mộ Diễm Sinh không để ý đến, (dđlêquýđôn) chỉ bước vào cửa phòng bảo vệ để lấy mấy tờ báo.

Nhưng mà, đợi tới khi cô ta cảm thấy tờ báo bước ra, thì lại đứng thất thần ngay tại chỗ.

Ánh mặt trời sáng chói, mà người phụ nữ trước mặt cũng xinh đẹp không kém gì so với ánh mặt trời sáng chói này.

Trên người cô ta mặc một chiếc váy dài màu xanh da trời, chân mang đôi giày cao gót màu trắng, hướng về phía Tần Hoài đang đứng tại chỗ, trầm mặc không nói lời nào, mỉm cười: “A Hoài, em đã từ Mỹ trở về rồi.”

Mộ Diễm Sinh bị nụ cười tươi này làm cho cúi đầu xuống một chút, bỗng nhiên ánh mắt lướt qua nội dung bài báo, cũng không để ý đến phép lịch sự, đọc lớn lên: “Vợ của vua ngành công nghiệp giày thành phố T, La Vạn Buông, Quách Anh đã qua đời ngày hôm qua, hưởng thọ 75 tuổi.”

Tần Hoài quay đầu lại, bộ dáng không thể tin, còn chưa mở miệng hỏi thì điện thoại anh đã rung lên.

Điện thoại kết nối, là Tề Đại Vĩ gọi tới.

“Lão Đại, tôi đã kiểm tra, trên danh sách đăng ký tên của khách quý, quả thật có chữ ký của Mạc Doanh Doanh, nhưng thời điểm nhân viên lấy lời khai, lại không thấy cô ta đâu cả.”

Tần Hoài chỉ lạnh nhạt trả lời một tiếng ‘ừm’.

Tề Đại Vĩ dừng một chút, rồi lại nói thêm: “Còn nữa, lần trước anh kêu tôi đi kiểm tra lại danh sách người bị bắt cóc trong vụ án buôn lậu lớn ở Tam Giác Vàng, tôi đã kiểm tra rồi.”

“Kết quả ra sao?”

“Trên hồ sơ không có tên Mạc Doanh Doanh.”

Tần Hoài ngẩng đầu, nhìn Đỗ Tô nhẹ nhàng cười với hai lúm đồng tiền trên mặt, (d/d//q/đ) bỗng nhiên cảm thấy – những chuyện mà anh biết gần đây, chỉ sợ có rất nhiều sự thật ở phía sau.

“Cô Đỗ, đã lâu không gặp.” Đường như không có chuyện gì, người đàn ông cúp điện thoại, đưa tay kẹp Mộ Diễm Sinh đang đứng ở một bên, ôm vào lòng, nói nhỏ với vẻ vô cùng thân thiết: “Mộ Diễm Sinh, không phải em muốn đi ăn cơm sao?”

Ánh mắt của Mộ Diễm Sinh chuyển động, nở nụ cười: “Đúng vậy.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Dứt lời, anh ôm vòng eo mảnh khảnh của người phụ nữ, như có như không nhìn Đỗ Tô đang đứng bên cạnh, bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Tám tháng giữa mùa hè, tại thành phố Yokohama, tỉnh Kanagawa, Nhật Bản.

Một chiếc xe Maserati Gran-Turismo MC Stradale phong cách màu đỏ đang đậu ở trước cửa một quán bar khiếm tốn tao nhã tên Lam Điều ở trên đường Thanh Diệp, thị trấn Mươi Ba.

Vài người đàn ông mặc âu phục màu đen áo sơ mi ở trong màu trắng đang đứng ở cửa, (dđlêquýđôn) có người đưa mắt nhìn ra xa, cười nói: “Lại là đại thiếu gia nhà Tokugawa đến đây sao?”

Người còn lại đưa mắt nhìn chiếc xe thể thao được sản xuất có giới hạn kia đầy ghen tị, nói tiếp lời: “Đương nhiên, một người ngậm chìa khóa vàng ra đời dĩ nhiên là tốt rồi.”

Mấy người đang nói chuyện này bắt quả chỉ là vài tên nhóc giữ cửa ở quán bar, cũng phải nói chiếc xe thể thao màu đỏ quả thật chói mắt, mấy ngày liên tiếp đều đậu trước cửa quán bar, cứ đứng giờ là tới đậu ở đó, làm cho mấy người này cũng có chút ngạc nhiên, từ trước đến giờ danh tiếng chiếc xe của đại thiếu gia nhà Tokugawa: Tokugawa Hựu Ngạn vang danh như thế nào, vậy mà mấy ngày nay đều đến quán rượu này canh chừng chặt chẽ như vậy.

Bởi vì dựa theo quy củ bất thành văn được lưu truyền trong giới thượng lưu quyền quý của thành phố Yokohama, Tokugawa Hộ Ngạn chưa bao giờ ngời với một người phụ nữ liên tiếp hai lần, cũng chưa từng ngây ngốc ở bất cứ một quán rượu nào trong hai ngày.

Bắt quả xem ra lần này, đã có người phụ nữ có thể làm cho anh ta phá bỏ quy tắc này.

Trong quán bar, bởi vì còn chưa tới giờ mở cửa buôn bán, chỉ có một ngọn đèn toả ánh sáng lơ mờ nhọt nhọt ở trên quầy bar, bà chủ Takahashi Miyoko vừa mới tỉnh ngủ, vừa đẩy tấm màn vải ra liền thấy Tokugawa Hựu Ngạn đang ngồi lẳng lẳng ở chỗ quầy bar.

“Ngài Tokugawa sao? Tại sao gần đây đều đã đến sớm như vậy?” Gần đây cô ta có niềm vui mới, cũng không để ý đến chuyện tình ở trong quán bar nhiều lắm, (d.đ.l.q.đ) chỉ mơ hồ nghe nhân viên nói lại rằng đại thiếu gia nhà Tokugawa gặp được một người đẹp tại quán nhỏ này của cô ta, sau đó thì say mê đến điên đảo hồn phách, chạy tới đây chờ đợi mỗi đêm.

Tokugawa Hựu Ngạn nhìn Miyoko gật đầu, lời ngắn ý nhiều nói: “Chờ người.”

Không liên quan gì đến mình, ít nhất cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi thì trong lòng Miyoko đều có cân nhắc, cô ta nhìn Tokugawa Hựu Ngạn cười cười, búng tay với bartender một cái, ý bảo đưa một ly Martini tới trước mặt anh ta, sau đó cũng đi xuống.

Tokugawa Hựu Ngạn ngồi trên quầy bar, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ kim cương trên cổ tay mình, chỉ mới hơn sáu giờ thôi, đôi mắt dài hẹp của anh ta hơi nhíu lại, chỉ mong hôm nay có thể gặp được người con gái xinh đẹp đó.

Sáu giờ tối, trong một phòng trọ nhỏ ở thành phố Yokohama.

Thiết bị liên lạc đang nằm ở trên bàn trang điểm trong phòng trọ vang lên hai tiếng ‘tí tách’, vốn Mạc Doanh Doanh đang lười nhác nằm trên giường theo dõi bán đấu giá một cái đỉnh hình con cá chép của những người quý tộc, cô đưa chân mình dề xuống nút nhận, giọng nói của G1897 từ trong thiết bị cỡ nhỏ vang lên.

“Mạc, Tokugawa Hựu Ngạn đã đến quán rượu của Miyoko lần thứ ba rồi. Đã đến từ lúc năm giờ rưỡi, quán rượu còn chưa có mở cửa buôn bán.” G1897 đang đứng dưới mái hiên của quán rượu trên đường Thiên Kiều, tóc buộc cao lên giống như đuôi ngựa, nhìn trẻ trung xinh xắn như một nữ sinh trung học.

Bắt quả khu Thanh Diệp này cũng có thể coi là một khu đèn đỏ, do đó cũng chỉ có nữ sinh đi làm tiếp viên mới có thể tới nơi này, đứng trên con đường này, có người tới bắt chuyện với cô ấy cũng không dưới năm lần.

Mạc Doanh Doanh bật ra một tiếng hừ nhẹ, (d/đ/le/quy/đơn) tắt thiết bị liên lạc, đứng dậy bắt đầu chọn lựa quần áo để đi gặp Tokugawa Hựu Ngạn.

Tại thời điểm một tuần trước đó, vào cái đêm kinh hoàng kia, trong giây phút cô cho rằng mình sẽ trở thành người đàn bà của Reagon, thì người đàn ông đó đã buông cô ra, đưa tay lấy áo lót ở trong mà ông ta đã cởi ra, từ từ mặc vào trên người cô, xoay người lại, mở ra chiếc hộp thủy tinh, lạnh nhạt liếc nhìn đôi giày thêu, nói: “Mạc, còn một nửa tấm da dê đang ở trong tay đầm đặc cảnh kia.” (Quỳnh: làm mình cũng sợ hết hồn, lo lắng cho chị ấy)

“Không sai.” Giọng nói của Mạc Doanh Doanh vẫn còn chút run rẩy.

Reagon cười: “Không sao hết, tôi đã biết mục tiêu ở đâu từ trước rồi, bắt quả muốn tìm tấm da dê đó chỉ để xác nhận lại mà thôi.”

Vì thế, đây là đang bắt đầu bố trí nhiệm vụ sao? Ngay trong lúc cô đang cố gắng kiên cường giữ vững tinh thần thì nghe người đàn ông đó nói ra từng câu từng chữ rõ ràng: “Mục tiêu kế tiếp là gia tộc Tokugawa tại thành phố Yokohama, tỉnh Kanagawa, Nhật Bản.”

Về gia tộc Tokugawa, Mạc Doanh Doanh đã được nghe danh từ lâu rồi, được biết đến như một nhà tài phiệt lớn đầy uy tín danh vọng ở Nhật Bản, Tương Căn ở gần Yokohama, nghe nói gia tộc Tokugawa đã thu tóm toàn bộ sản nghiệp suối nước nóng ở Tương Căn về tay mình, lại được mọi người ca tụng là một gia đình quý tộc từ xưa đến giờ, là con cháu đời sau của Đức Xuyên Gia Khang (*).

(* Quỳnh: Đức Xuyên Gia Khang—Tên tiếng Nhật là Tokugawa Ieyasu (徳川 家康) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shōgun (Tướng Quân) đầu tiên của Mạc phủ Tokugawa, các bạn có thể tra thêm Google nha)

“Tôi biết gia tộc đó.” Mạc Doanh Doanh lên tiếng trả lời.

Reagon mở hình chiếu trên vách tường lên, (d.đ.l.q.đ) lấy cây bút tia hồng ngoại quét lên màn hình để chỉ dẫn và giải thích cho cô tất cả thị trường ngầm của Nhật Bản.

“Ở phía đông của thành phố Yokohama chính là vịnh Tokyo, phía nam thì tiếp giáp với Yokosuka, phía Bắc có thành phố Kawasaki, cũng là cảng thương mại lớn nhất Nhật Bản. Từ trước đến nay các công tử tiểu thư con nhà giàu có ở Nhật Bản vẫn thích coi ngoại thành của thành phố Yokohama là nơi rất tốt để tới chơi, cũng đúng lúc nơi đó có những khách sạn và quán bar cao cấp để phục vụ, mà nếu đi đến đó trong mùa đông, còn có thể ngâm mình trong suối nước nóng ở Tương Căn. Mà mục tiêu còn lại của cô chính là thanh đao võ sĩ gia truyền của dòng họ Tokugawa tại Yokohama có tên là ‘Kim Thác Minh Thái’!

Ông ta còn chưa dứt lời, thì Mạc đã ngẩng đầu, nhìn ông ta với ánh mắt không thể nào tin nổi, thanh đao ‘Kim Thác Minh Thái’ này là một bảo đao vô giá trên chợ đen, tương truyền rằng gia tộc Tokugawa trong hiện tại được ca tụng là con cháu đời sau chính thức của Đức Xuyên Gia Khang, cũng lấy cây đao Kim Thác Minh Thái như là một bằng chứng để chứng minh cho việc đi theo Bình An Kinh được lưu truyền tới bây giờ, và chiếm được sự tán thưởng của giới thượng lưu.

Khi nói đến cây đao Kim Thác Minh Thái này không thể không nhắc đến toàn bộ lịch sử phát triển công cụ vũ khí của Nhật Bản.

Muốn biết được các cấp bậc bảo đao của những gia tộc Nhật bản, nhất định phải dựa vào thời kỳ sau Bình An Kinh để phân chia, trải qua giai đoạn Liêm Thương, kế tiếp là đến Thất Đình Tái, sau đó là thời kỳ của Giang Hộ thì các bảo đao đã từ việc sử dụng thực tiễn chuyển sang giai đoạn như là một sản phẩm xa xỉ. Mà cây đao nổi danh Kim Thác Minh Thái của dòng họ Tokugawa là cây đao còn lại được thừa kế từ thời kỳ thực tiễn, cũng đồng thời trải qua giai đoạn tung hoành hoa lệ của Giang Hộ, không thể không được xưng tụng là một vũ khí tuyệt thế.

Một cây bảo đao tuyệt thế như vậy, (d,đ,l,q,đ) không nói đến những hội sở của chính phủ Nhật ra người ra sức để giúp bảo quản cất giữ, nếu cô là người của gia tộc Tokugawa, cũng sẽ tập hợp tất cả nhân lực của gia tộc để đi bảo hộ thanh đao này thật kỹ, đúng không?

Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của Mạc Doanh Doanh, Reagon chỉnh PPT chuyển đến chỗ mấy bức hình, theo thứ tự là hình ảnh Đại gia trưởng của gia tộc Tokugawa, Tokugawa Hùng Nhất Lang và vợ mình ở thời điểm tham dự hội triển lãm đao.

“Hiện giờ Tokugawa Hùng Nhất Lang là đại gia trưởng của gia tộc Tokugawa, vợ của ông ta cũng đến từ một gia tộc nổi danh không kém, gia tộc Đằng Nguyên, không may phu nhân Tokugawa đã qua đời vào mười năm trước, từ đó về sau, thì thanh bảo đao tuyệt thế này cũng không xuất hiện thêm một lần nào nữa.” Hai tay Reagon chống bàn, nhìn Mạc Doanh Doanh quần áo không chỉnh tề nói: “Tôi nghi ngờ có khả năng thanh đao Kim Thác Minh Thái này đã bị thất lạc, hoặc là đã có người cố gắng hết sức để dấu đi, bởi vì nội các của Nhật Bản đã nhiều lần tạo áp lực, yêu cầu gia tộc Tokugawa hiến tặng cho viện bảo tàng của chính phủ, nhưng Tokugawa Hùng Nhất Lang luôn luôn kiên trì từ chối.”

“Như vậy thì tôi bắt đầu từ chỗ này sao?” Với tình hình như vậy, chắc hẳn không phải để cô đi đến Nhật Bản chỉ để tìm thanh đao rồi?

Reagon đưa ra một bức hình khác, là bức ảnh chụp chung của phu nhân Tokugawa và một người thanh niên trẻ tuổi: “Đưa con trai yêu quý duy nhất của phu nhân Tokugawa chính là Tokugawa Hựu Ngạn, nghe nói giờ phút sau cùng của bà ta trước lúc chết vì bệnh chỉ có một mình Tokugawa Hựu Ngạn ở đó, mà võ sĩ đao của gia tộc Tokugawa là do một tay của vị phu nhân này theo dõi và xử lý.”

Mạc Doanh Doanh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ: “Cho nên, tôi sẽ xuống tay từ chỗ của anh ta.”

“Không sai.” Reagon tắt máy chiếu, (d/đ/lê/quý/đôn) nhìn cô cười như không cười: “Vị thiếu gia này nổi danh là công tử đào hoa, rất thích người đẹp, Mạc, tại thời điểm thiết yếu, cô có thể dâng hiến lần đầu tiên của mình cho đại thiếu gia này cũng được.”

Ông ta đi tới chỗ Mạc Doanh Doanh, giúp cô cài nút áo lại chỉnh tề, nhẹ giọng nói: “Coi như đây là sự bồi thường nho nhỏ của CASTA đối với anh ta.”

Nghĩ tới người này, vốn những ngón tay thon dài của Mạc Doanh Doanh dừng lại tại một bộ váy dài màu tím thẫm, cô chợt khựng lại, cuối cùng lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ váy ngắn ôm ngực màu đỏ đầy nóng bỏng.

Làn da cô vốn trắng, khung xương lại nhỏ, ăn mặc như vậy, lại mang thêm một đôi giày cao gót mười phân, thì cô nhìn giống như một con búp bê, đương nhiên, điều kiện chủ yếu là cô có thể nhập vai được như một búp bê Barbie chỉ cần nở một nụ cười cũng đủ làm khuynh đảo chúng sinh.

Chờ đến khi cô trang điểm xong xuôi, đi ra khỏi nhà trọ đón xe thì đã 7:30, trời còn chưa sụp tối hoàn toàn, bất quá bây giờ cô đang đứng ở trung tâm thành phố phồn hoa, đèn nê-ông từ quán trọ kế bên chiếu sáng lóa, Mạc Doanh Doanh chỉ cần vẫy tay, liền có một chiếc xe tắc xi màu vàng ghé vào đón khách.

“Thập Dạ Đình. Cảm ơn.” Cô hơi nhếch môi, nhìn khuôn mặt không chỗ nào chê được của mình trong kính chiếu hậu, mấy đầu ngón tay của cô lạnh buốt.

Bên này Mạc Doanh Doanh vừa mới lên xe đến quán bar Thập Dạ Đình, thì phía bên kia thành phố Yokohama, có hai người nam nữ thu hút ánh mắt người khác đang bước ra khỏi sân bay Vũ Điền.

Một tay của Đỗ Tổ đang khéo léo khoắc lên cánh tay của Tần Hoài, tay còn lại đang kéo theo một valy hành lý du lịch thật to: “A Hoài, chúng ta đã từng muốn cùng nhau đi nghỉ mát ở Nhật Bản nha.”

Tần Hoài nghiêng đầu sang chỗ khác, (d,đ,l,q,đ) nhìn người ra xa một chút, tránh thoát khỏi tay cô ta, nói: “Phải nhớ kỹ, cô đã ký kết thỏa thuận bí mật, còn lại giữa chúng ta không có gì thay đổi hết.”

Sắc mặt của Đỗ Tổ thay đổi, u ám hơn, rầu rĩ ừ một tiếng coi như trả lời, đôi mắt to rũ xuống, đặc biệt làm cho người ta phải thương xót hơn.

Tần Hoài lại quay đầu sang chỗ khác, xách va ly để ở đằng sau xe, nếu không phải cấp trên ra lệnh, anh tuyệt đối không bao giờ dắt theo người phụ nữ này cùng nhau đến Nhật Bản.

Vào một tuần trước, ở Thành Phố T.

Từ sau khi biết mục tiêu kế tiếp có khả năng sẽ là thanh đao Kim Thác Minh Thái của gia tộc Tokugawa, Tần Hoài đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Nếu anh có thể biết mục tiêu kế tiếp là thanh đao Kim Thác Minh Thái, vậy thì khẳng định CASTA cũng sẽ biết, cho nên anh nhất định phải đi trước một bước, trước khi đám người này đến Nhật Bản.

Bất đắc dĩ thân phận của anh lại vô cùng miễn cưỡng, với quan hệ hiện tại của hai nước, theo tầng tầng lớp lớp tài liệu mà Cục An Ninh quốc gia cung cấp và yêu cầu, thì anh chỉ có thể bí mật đến đó để điều tra, dĩ nhiên bọn họ sẽ chuẩn bị cho anh một thân phận thích hợp để hoạt động.

Cho nên, với nhiệm vụ hiện tại, anh không thể là đặc cảnh của Trung Quốc, chỉ có thể là một tên nhà giàu mới nổi bình thường của tỉnh B tại Trung Quốc mà thôi, được mời tham dự đại hội đầu tư tài chính sắp sửa được tổ chức ở thành phố Yokohama.

Dĩ nhiên, nếu bản thân có danh tiếng là một nhà giàu mới nổi, ôm trong ngực một mỹ nhân không có đầu óc thì càng có sức thuyết phục người khác hơn nữa.

Ban đầu người được đề cử để trở thành bạn gái của Tần Hoài chính là Mộ Diễm Sinh, nhưng Mộ Diễm Sinh lại là một trong những người nòng cốt trong đội ngũ kỹ thuật của quốc gia, nếu xuất ngoại phải chịu sự giám sát nghiêm ngặt, cho dù bây giờ đã bỏ lệnh cấm, nhưng vẫn phải qua tầng tầng lớp lớp công văn giấy tờ phê duyệt, hết sức phiền toái, cho dù là một người phụ nữ bình thường vẫn phải thông qua Đại Sứ Quán để lấy thị thực, thời gian cũng không còn kịp nữa. (d/d/l/q/d) Trong lúc Tần Hoài đang sút đầu mẻ trán để suy nghĩ, thì Đỗ Tổ vẫn luôn đợi anh ở ngoài cửa văn phòng đã đẩy cửa bước vào.

Người phụ nữ nhìn sắc mặt khó coi của Tần Hoài, nói với anh: “Em đã lấy được hộ chiếu hợp pháp của Mỹ, có thể đi được 150 quốc gia mà không cần thị thực.”

Tần Hoài nghe một tiếng, liên lạc bằng điện thoại nội bộ với Tề Đại Vĩ: “Đến đây, đưa vị phu nhân này đi ký hiệp nghị bảo mật và hiệp nghị an toàn.”

Cứ như vậy, sau khi Mạc Doanh Doanh đến Yokohama không bao lâu thì Tần Hoài và Đỗ Tổ cũng đã đến được bến cảng trao đổi buôn bán phồn hoa nhất Nhật Bản, thành phố Yokohama.

Thị trấn Mười ba, trên hành lang của quán rượu Lam Điều.

Tokugawa Hựu Ngạn đã thành công đến gần được Mạc Doanh Doanh, đôi mắt dài hẹp xé lên của người đàn ông dưới ánh đèn chớp tắt lúc sáng lúc tối lóe lên thân sắc bí hiểm quý dị, (d.đ.l.e.quy.đơn) một tay anh ta đang giữ người đẹp toàn thân đỏ rực trước mắt, cố gắng hỏi tên cô.

Mạc Doanh Doanh thở ra một hơi phảng phất hương hoa lan, khóe mắt nhú lại, cánh tay trắng ngần đang ôm lấy cổ của anh ta: “Mạc.”

“Mạc?” Anh ta ngọng ngịu nói lại một lần nữa: “Người Trung Quốc?”

Mạc Doanh Doanh gật đầu: “Người Trung Quốc.”

Người đàn ông lui về phía sau một bước, rất ga lăng khẽ vươn tay ra, khom người chào hỏi cô: “Mạc, tôi đã ở đây chờ em ba ngày rồi.”

Mạc Doanh Doanh trừng mắt nhìn qua rất vô tội: “Ba ngày trước chúng ta đã gặp mặt sao?”

Tokugawa Hựu Ngạn cười cười: “Tôi đối với em là ‘nhất kiến chung tình’.”

Lúc này Mạc Doanh Doanh mới lộ ra sự phòng bị mà một người phụ nữ bình thường nên có, cô đề phòng nhìn Tokugawa Hựu Ngạn, lấy túi xách muốn rời khỏi đó.

Tay của người đàn ông vội vàng giữ chặt lấy cô: “Tôi là Tokugawa Hựu Ngạn.”

“Thì như thế nào?” Gia bộ không biết vừa phải sẽ giúp cho biểu hiện của cô càng thêm chân thật.

Tokugawa Hựu Ngạn lộ ra một tia kiêu ngạo của người đàn ông: “Cái đó đại biểu cho tất cả tiền tài của Yokohama.”

Mạc Doanh Doanh lộ ra biểu tình sung sướng giống như lượm được vàng, lại làm bộ cố ý che giấu đè nén. Tokugawa Hựu Ngạn nhìn thấy như vậy thì anh ta lại một lần nữa mở miệng: “Đêm nay có một buổi gặp mặt của những thương nhân, không biết cô Mạc có thể trở thành bạn nhảy của tôi hay không?”

Mạc Doanh Doanh nờ nụ cười, nhìn qua gương mặt trắng nõn như tuyết: “Hết sức vinh hạnh.”

Trong phòng đôi xa hoa ở khách sạn lớn Khải Tân.

Bay từ thành phố T đến Yokohama cũng mất hết ba tiếng đồng hồ, (dđl.e.quy.đơn) không biết có phải là do Đỗ Tổ quá mệt mỏi hay không, mà giờ phút này, cô ta đang ngồi ở trên giường lớn trải đầy những cánh hoa mềm mại nhìn Tần Hoài đang thay quần áo trong phòng tắm: “Tiếp theo chúng ta phải đến chỗ kia sao?”

Cô ta không biết bất cứ chuyện gì, chỉ biết một điều duy nhất là trong giờ phút này phải phối hợp với Tần Hoài thật tốt, cũng có thể nhờ vào chuyện này mà cô ta dành lại người đàn ông anh tuấn giàu có này một lần nữa.

Tần Hoài đã thay đổi Âu phục xong rồi, một bộ com-lê màu xám nhạt của Armani, cổ tay áo đính mã não màu đỏ thẫm, dưới ánh đèn tinh xảo cả người

anh nhu hòa giống như một bức tranh thời Trung Cổ.

Anh nhìn Đỗ Tổ với chiếc váy dài phủ chân màu vàng óng ả, cười cười, người phụ nữ này luôn luôn biết cách ăn mặc cho bản thân, để cho người khác không ngừng đắm chìm vào sự mê hoặc đó.

“Chỉ là một buổi dạ tiệc thương mại, vậy mà người tôi muốn tìm lại xuất hiện.” Anh lấy ra tấm thiệp mời, tỏ ý để Đỗ Tổ khoác lên cánh tay anh, người bên phía Trung Quốc cài vào hoạt động ở Yokohama đã an bài phương tiện đi lại cho bọn họ rất thoải đáng, trong buổi dạ hội thương mại đêm nay, trên dưới gia tộc Tokugawa đều xuất hiện, đây cũng coi như lần đầu tiên anh tiếp xúc với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đều tham gia một buổi dạ hội thương mại tại một khách sạn nhỏ tên là Yokohama Royal Park Hotel ở ngay tại trung tâm thành phố Yokohama, đoạn đường này ở thành phố Yokohama cũng coi như tấp nập, chung quanh có ba bốn màn hình TV lớn để quảng cáo không nói, còn có rất nhiều khách sạn sang trọng khác cũng đứng san sát nhau trên con đường.

Đang ngồi trên chiếc xe Maserati tao nhã đầy phong cách của Tokugawa Hựu Ngạn, Mạc Doanh Doanh nhìn Tokugawa Hựu Ngạn đang chuyên tâm lái xe ở phía bên tay phải mình, bất chợt nhớ tới sau khi cô trở về từ trấn Thanh Lan cho tới nay, vẫn còn chưa gặp lại Tần Hoài.

Cũng đều là những người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai tuấn tú, nhưng Tần Hoài có vẻ thoải mái hơn, trong khi Tokugawa Hựu Ngạn lại nghiêng về vẻ tao nhã của công tử nhà giàu hơn.

Chỉ sợ điểm chung duy nhất của hai người này chính là họ đều không biết bao nhiêu cô gái, nếu hai người này gặp nhau, nói không chừng sẽ cùng nhau học hỏi kinh nghiệm của đối phương. Đôi môi Mạc Doanh Doanh gợi lên, lại lắc đầu, làm sao mà trùng hợp như vậy được, cô không tin lại có thể gặp được Tần Hoài ở tại Yokohama này.

“Cười cái gì vậy?” Thừa dịp dừng đèn đỏ, Tokugawa Hựu Ngạn quay đầu nhìn Mạc Doanh Doanh đang nở nụ cười yếu ớt, (d,đ,le,quy,đon) ánh mắt thoáng qua một chút hoảng hốt, đúng lúc ánh đèn xanh tím chiếu lên cần cổ thon dài của cô, làm toát một sự hấp dẫn độc đáo.

Mạc Doanh Doanh quay đầu lại, nói bằng tiếng Nhật lưu loát: “Tôi đang nghĩ, tại sao anh Tokugawa lại để ý đến tôi?”

Tokugawa Hựu Ngạn vừa muốn mở miệng, ngón trỏ của Mạc Doanh Doanh đã duỗi ra, chặn lại trên môi anh ta, không khí bên trong xe có hơi lạnh, ngón tay cô lại càng lạnh hơn, khi chạm vào đôi môi mỏng của Tokugawa Hựu Ngạn làm cho anh ta nghĩ ngay đến những bông tuyết còn chưa tan ở núi Phú Sĩ.

“Đừng nói với tôi những thứ giống như vừa nhìn đã yêu.” Mạc Doanh Doanh nói: “Tôi đã quá lứa tuổi tin vào những câu chuyện cổ tích rồi.”

Tokugawa Hựu Ngạn cười cười, đèn đỏ chuyển xanh, một chân của anh ta đạp chân ga, hòa nhập vào trong dòng xe cộ đông đúc: “Mạc, nếu như vậy thì em có tin khi tôi nói rằng tôi đã gặp đúng người rồi không?”

Mạc Doanh Doanh nhu mày cười, thay đổi đề tài: “Đây là lần đầu tiên tôi tham gia một buổi dạ hội lớn như vậy.”

Người đàn ông đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô: “Vậy cứ đứng bên cạnh tôi là tốt rồi.”

Buổi tiệc được tổ chức tại sảnh lớn nhất của khách sạn, khi xe của bọn họ mới vừa ngừng tại chỗ đậu xe, một người thanh niên giữ cửa nhanh nhẹn đã nhận ra đây là xe của đại thiếu gia nhà Tokugawa, liền vội vàng chạy tới phía sau.

Tokugawa Hựu Ngạn nghiêng ngàng đậu xe vào ngay chỗ cửa chính, bước xuống xe, người thanh niên giữ cửa muốn đến chỗ ngồi bên cạnh để mở cửa xe cho Mạc Doanh Doanh, (đđlequyđon) nhưng lại bị người đàn ông phát tay ý bảo lui ra. Người đàn ông mặc bộ Âu phục màu đen bên trong có áo sơ mi màu rượu chất hương về phía Mạc Doanh Doanh, khom người, đưa ra những ngón tay xinh đẹp như ngọc: “Tiểu thư Mạc.”

Mạc Doanh Doanh đặt tay mình vào trong tay anh ta, để tùy ý anh ta nắm, Tokugawa Hựu Ngạn cảm thấy rất hài lòng, nắm tay người đẹp bước đi, ném cái chìa khóa xe cho người thanh niên giữ cửa, dặn dò cậu bé đem xe của anh ta đậu ở chỗ mà anh ta thường đậu.

Hai người còn chưa đi vào sảnh lớn của khách sạn, thì một cô gái mặc ki-mô-nô truyền thống của Nhật đi tới, nhìn qua cũng không lớn tuổi lắm, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Bởi vì vật áo ki-mô-nô hẹp, cho nên cô bé bước từng bước nhỏ đến trước mặt của Tokugawa Hựu Ngạn, giọng nói vội vàng: “Anh hai đã đến rồi, bạn gái là tiểu thư nhà Cung Dã.”

Cô bé tùy ý liếc mắt nhìn Mạc Doanh Doanh, nói: “Sao anh cả lại tìm một người như vậy--.” Cô ta quay đầu lại định trách mắng Mạc Doanh Doanh

không đúng, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của cô liền ngậm ngẫn cả người, nhưng lời đang định nói liền thay đổi, giọng nói cũng thay đổi: “Anh cả! Anh điên rồi!”

Mạc Doanh Doanh rũ mắt xuống, dường như không phát hiện ra những thay đổi này, trái lại ánh mắt sắc bén của Tokugawa Hựu Ngạn đảo qua một cái, cô bé kia chỉ đành im lặng không nói nữa, lúc này mới chào hỏi với Mạc Doanh Doanh rất lễ phép: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Tokugawa Phuong Tử, xin được chỉ bảo nhiều hơn.” Sau đó khom người cúi chào, đứng theo nghi lễ tiêu chuẩn của gia đình quyền thế ở Nhật Bản.

Mạc Doanh Doanh cũng trả lời đáp lễ: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Mạc Doanh Doanh.” (d.đ.l.q.đ) Đương nhiên cô biết người thiếu nữ trước mặt mình là ai, Tokugawa Phuong Tử, Tokugawa Hùng Nhất Lang có bốn người phụ nữ sống cùng với ông ta, sinh ra được ba người con trai và hai người con gái, trong đó mẹ của Tokugawa Phuong Tử và Tokugawa Hựu Ngạn chính là người vợ chính thức được cưới hỏi đàng hoàng của ông ta, Đổng Nguyên Cảnh Xuân, còn hai người con trai và một người con gái còn lại là do tình nhân bên ngoài sinh ra, bao gồm Tokugawa Hựu Khang, Tokugawa Hựu Năng và Thiên Mộc.

Theo những tin đồn truyền ra bên ngoài thì người tình nhân sinh ra Tokugawa Hựu Khang và Tokugawa Hựu Năng đều là con của Tokugawa Hùng Nhất Lang, nhưng còn tiểu thư Thiên Mộc của dòng họ Tokugawa lại là con của người tình nhân kia với chồng cũ của bà ta, bất quá ba năm trước đã lấy chồng trong một gia tộc cũng không có tiếng tăm gì. Mạc Doanh Doanh không có điều tra kỹ về tư liệu của cô ta, nhưng ngoại trừ cô ta thì cô nhớ rất rõ toàn bộ người nhà Takugawa.

Theo như tiểu thư Phuong Tử đã nói, thì cô ấy đang chờ bạn trai đi chung với mình, Tokugawa Hựu Ngạn nghe xong chỉ khẽ cau mày, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mạc Doanh Doanh đi đến chỗ ký tên, sau đó đi vào hội trường.

Buổi tiệc này so với buổi tiệc rượu thông thường cũng không khác nhau lắm, đa số những người phụ nữ đều mặc áo ki-mô-nô truyền thống, một số ít người mặc áo dạ hội, chỗ giống nhau chính là những phu nhân lớn tuổi tao nhã đều đứng phía ngoài không muốn ồn ào, còn những người như Mạc Doanh Doanh thì lại đứng thành nhóm những cô gái, nhìn qua bọn họ đều xinh đẹp như những tiên nữ trên trời.

Tokugawa Hựu Ngạn nhảy với cô một điệu nhảy, sau đó liền có vài người đàn ông hay phụ nữ cũng tiến lại gần, đề tài nói chuyện cũng không gì ngoài việc kinh doanh buôn bán, lúc này Mạc Doanh Doanh mới lấy lý do là mình muốn đi ăn chút gì đó. Cô đi tới một cái bàn dài bày rất nhiều thứ, (d,đ,lê,quý,đôn) cô lấy cho mình một ít thức ăn, rồi từ từ quan sát chung quanh.

Vị trí của cô đứng rất tốt, mọi người ở xung quanh đang tụ tập với nhau để nói chuyện.

Chẳng hạn như một đám các tiểu thư quý phái đang đứng ở phía trước, có thể khẳng định những người này cả đời cũng không biết đến sự khổ cực nhân gian là như thế nào. Bọn họ đang thảo luận về những tin đồn bên lề sau khi tuần lễ thời trang ở Paris kết thúc.

Phía bên trái là các bà phu nhân, đang thảo luận về phát triển sự nghiệp của chồng mình.

Mà còn lại là một đám cậu ấm trẻ tuổi đang đứng sau lưng cô, đề tài mà bọn họ đang nói tới là – Tokugawa Hựu Ngạn?

Cô dựa sát vào phía sau cột đá cẩm thạch, chỉ nghe được một người trong đó nói: “Mọi người có thấy người phụ nữ mà hôm nay Tokugawa dẫn tới hay không?”

Đề tài nói chuyện còn có cả cô trong đó sao? Chẳng lẽ giá trị của những người phụ nữ từng bị Tokugawa Hựu Ngạn chạm qua đều được nâng lên gấp trăm lần sao?

Người còn lại nói: “Thấy được. Chẳng lẽ tin đồn kia là thật sao?” Mạc Doanh Doanh rũ mắt xuống, tin đồn gì vậy nhỉ?

Giọng nói của người thứ ba rất thấp, tiếp lời hai người kia, Mạc Doanh Doanh chỉ có thể mơ hồ nghe được: “Xem ra... Thật sự tên nhóc nhà Murata gặp phải vận may rồi.”

Nói xong, một đám đàn ông lại nói sang chuyện khác, chỉ còn lại một mình Mạc Doanh Doanh đứng đó, cô nhớ rằng trong lúc vô tình đã nghe được cái họ Murata này, chỉ là lúc đó cô..... Bỏ qua không tìm hiểu.

Tới cùng, Tokugawa Hựu Ngạn ôm cô cùng với Murata gì đó lại có liên quan gì với nhau...?

Không đợi Mạc Doanh Doanh suy nghĩ thông suốt, (d/đ/l/q/đ) thì cánh cửa lớn bằng gỗ lim vốn đang đóng kín lại mở ra, tầm mắt của mọi người cũng bị chuyển động của cánh cửa hấp dẫn, theo tự nhiên thì Mạc Doanh Doanh cũng ngẩng đầu, đột nhiên cô ngậm ngẫn cả người.

Một tấm thảm đỏ dài được trải ngay chỗ tại cửa lớn bằng gỗ lim, mà đầu kia của thảm đỏ lại xuất hiện hai người nam nữ, người đàn ông mặc Âu phục, gương mặt tinh xảo, cho dù cách thật xa thì cô cũng có thể xác định trên cổ tay áo của anh ta đính một miếng mã não phát sáng rạng rỡ ngay chỗ khuy tay áo, mà người phụ nữ lại càng xinh đẹp làm cho người ta chắc lưỡi không ngừng, mái tóc nâu cuốn xoắn lại, làn da trắng nõn như tuyết, phía trước phía sau nhấp nhô, đủ để thỏa mãn giác mộng xuân ảo tưởng của mỗi một người đàn ông ở chỗ này.

Người tới cũng không phải ai xa lạ, chính là người mà lúc trước, khi còn ở trên xe Tokugawa Hựu Ngạn, Mạc Doanh Doanh đã không ngừng cầu nguyện đừng để cho cô gặp phải ở Nhật Bản: chính là Tần Hoài. Người đang khoác khuỷu tay anh bước tới với quần áo trên người thật hoa lệ, chính là Đỗ Tổ.

Theo bản năng cô muốn quay đầu, nhanh chóng rời khỏi buổi dạ hội chết tiệt này, vậy mà không ngờ Tokugawa Hựu Ngạn có thể tìm được cô, ôm lấy thắt lưng, kéo cô qua, cười khẽ nói bên tai cô: “Ông Tần là thương nhân tinh B cũng tới từ Trung Quốc, Mạc, em muốn gặp mặt không?”

Tuy là đang hỏi, nhưng Tokugawa Hựu Ngạn lại ôm Mạc Doanh Doanh đi tới đó. Tần Hoài mới vừa nói chuyện xong với một người thương nhân Nhật Bản đang đứng gần đó, vừa quay đầu lại đã thấy nhân vật mục tiêu của anh – đại thiếu gia Tokugawa—đã bước đến sau lưng mình, mà bên cạnh là một người đang tươi cười xinh đẹp đến nỗi anh không thể nào tin nổi vào mắt mình, Mạc Doanh Doanh.

Quần áo màu đỏ, da trắng như tuyết, dễ lộ nhiều da thịt như vậy cũng không nói đi, vậy mà bàn tay người đàn ông có thể đường đường chính chính sờ qua sờ lại trên người cô như vậy sao?! (dđlêquýđôn) Chỉ thiếu chút nữa là Tần Hoài phun ra cả ngụm máu, ngay cả anh cũng chỉ ăn đậu hủ của cô có một lần, nhưng cũng không tài tình như vậy, không lẽ cái họ Tokugawa lại có sức hút lớn như vậy hay sao? Không lẽ Mạc Doanh Doanh đã cắn câu rồi à?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tần Hoài cũng không biểu hiện một chút nào ra bên nào, anh lưu loát bắt tay với Tokugawa Hựu Ngạn, sau đó quay lại bắt tay với Mạc Doanh Doanh, hơn nữa còn nhéo thật mạnh vào lòng bàn tay mềm mại của người phụ nữ này.

Quả nhiên, Mạc Doanh Doanh khẽ nhủ mày, một cái liếc mắt sắc như dao quét qua người anh, lúc này, Tần Hoài mới cảm thấy hài lòng mở miệng giới thiệu Đỗ Tố.

“Đây là bà xã--Đỗ Tố.” Anh vừa nói xong thì sắc mặt của Mạc Doanh Doanh cũng thay đổi, cô ta, cô ta chính là người phụ nữ mà Tần Hoài đã luôn gọi tên khi ngủ mơ?

Cô đã tiếp xúc với người đàn ông này lâu như vậy, thế mà cô cũng chưa từng thấy một mặt khác như vậy của anh?

Nhưng cũng không đợi cô kịp phản ứng, Tokugawa Hựu Ngạn lại kéo cô qua thật mạnh, tươi cười đầy vẻ sùng nịch, hôn nhẹ nhàng lên vầng trán bóng loáng của Mạc Doanh Doanh nói: “Mạc thân mến, mặc dù có hơi đường đột, nhưng mà...” Anh ta đưa tay lấy từ trong túi áo vét ra một hộp nhỏ màu đỏ thẫm, Mạc Doanh Doanh mở to đôi mắt lộ vẻ không thể tin được, dường như cũng biết rõ câu nói kế tiếp mà người đàn ông này sẽ nói là gì.

Quả nhiên, Tokugawa Hựu Ngạn quỳ một gối xuống, đặt môi hôn lên tay trái của Mạc Doanh Doanh giống như một người kỵ sĩ trung thành: “Tuy chỉ mới biết em trong ba ngày ngắn ngủi, chỉ gặp mặt em được hai lần, nhưng tiểu thư Mạc, em có thể chấp nhận lời cầu hôn của tôi không?”

Mạc Doanh Doanh: “...!!!”

Tần Hoài: “!!!...”

Theo bản năng cô nhanh chóng đưa mắt nhìn Tần Hoài đang tròn tròn hai mắt giống như cô, mỗi nghi ngờ trong lòng càng lúc càng nhiều, cô không tin vào sức hút của mình có khả năng ‘dời núi lấp biển’ thu phục thành công đại thiếu gia hai mặt của dòng họ Tokugawa, vậy thì cho tới cùng, (d.đ.l.q.đ) rốt cuộc là vì sao người đàn ông này lại điên cuồng mà muốn cưới cô?

Trong phòng nghỉ ở buổi dạ tiệc tại sảnh lớn nhất khách sạn Yoko-hama Royal Park.

Mạc Doanh Doanh đưa tay đóng cửa lại, hai tay chống lên trên bồn rửa mặt, cho dù lấy nước lạnh vỗ nhẹ lên mặt mình, thì hai gò má của cô cũng không bớt nóng một chút nào.

Cái quý đột ngột kia của Tokugawa Hựu Ngạn, không chỉ làm cho cô và Tần Hoài sửng sốt, mà còn làm toàn bộ những người trong giới thượng lưu ở trong sảnh lớn cũng trở nên nóng nảy.

Khi Mạc Doanh Doanh còn chưa kịp nói câu: Để tôi suy nghĩ, thì Tokugawa Hùng Nhất Lang đã đi tới, rất lịch sự bước về phía Tokugawa Hựu Ngạn, (d.đ.lê.quý.đôn) còn Mạc Doanh Doanh cũng thẳng lưng đi vào trong phòng nghỉ này dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người đang chú ý vào cô.

Cô lấy ra một thiết bị truyền tin từ trong xách tay của mình, bật mở âm thanh, sau đó nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh: “Nghe cho rõ, điều tra kỹ càng mọi chuyện có liên quan đến Tokugawa Hựu Ngạn một lần nữa.” Cô dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm: “Đặc biệt là chuyện tình cảm.”

Bởi vì Tokugawa Hựu Ngạn là một đại thiếu gia phong lưu, cho nên trong lúc điều tra về anh ta ở phương diện này, thì cả Mạc Doanh Doanh và G1897 đều không để ý nhiều lắm, dù sao thì lịch sử ‘hậu cung’ của anh ta có vô số người, cô làm sao nhớ hết được chứ?

“Chuyện tình cảm sao?!” G1897 kiểm tra tài liệu, thấy chỉ chút nào là tiếng Nhật, tiếng Trung, tiếng Mã Lai, thậm chí cả tiếng La Tinh đều có trong danh sách bạn gái, cô ấy chỉ có thể làm như ‘thấy chết không sờn’ gật đầu đồng ý: “Được.”

Nghe thấy có tiếng động của nắm cửa bị người lay chuyển, sau cùng Mạc Doanh Doanh nói thêm một câu: “Điều tra thêm về dòng họ Murata có quan hệ gì với dòng họ Tokugawa.” Nói xong, cô nhanh chóng đem thiết bị tai nghe bỏ vào trong túi xách, nhàn nhã xoay người, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Mạc, Doanh, Doanh!” Người đàn ông gần từng chữ gọi tên cô, chỉ thiếu điều chưa bước tới cắn cô một miếng mà thôi.

Mạc Doanh Doanh gật đầu: “Thương nhân giàu có ở tỉnh B, anh Tần.” Khóe mắt cô kéo thành một đường cong, cười rộ lên: “Đã lâu không gặp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: quynhle2207

Tình tình của Tần Hoài cũng không tốt được như cô, anh trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, tỏ vẻ hết sức giận dữ hỏi cô: “Em, tại sao lại ở Yokohama?”

Những suy đoán kia càng lúc càng lang rộng ra trong lòng của anh, chiếm hết sự quan tâm của anh, chính là người phụ nữ này sao? Là kẻ địch của anh, là đối thủ mà trong thời khắc tất yếu sẽ giết chết đồng bọn của mình cũng là thành viên của CASTA sao? Chính là cô ấy sao?

Mạc Doanh Doanh nở nụ cười châm biếm, cũng đáp trả lại sự giả dối của anh khi nãy, lại giống như đang chọc tức anh, nhìn đáng vẻ kia của anh, cô cảm thấy rất thú vị: “Cảm ơn cảnh sát Tần đã quan tâm, lần này được trả thù lao nhiều, cho nên tôi đến đây để nghỉ phép thôi.”

Tần Hoài liếc mắt nhìn đến miệng vết thương đã phai nhạt trên cánh tay trái của cô, còn chưa có lành hẳn, cười lạnh: “Nghỉ phép sao? Lý do thật hay, không còn muốn để dành tiền để mua xe, mua nhà nữa hả?”

“Không để dành nữa! Đạo gần đây mới phát hiện câu được một người đàn ông tốt là một cách nhanh chóng hơn.” Nhìn gương mặt tươi cười của cô không có bất cứ điểm nào giống như gương mặt của cô gái luôn luôn lạnh nhạt ở trấn Thanh Lan mà anh đã gặp, Tần Hoài nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, nhìn khuôn mặt thanh tú xinh xắn của cô, bản thân của người phụ nữ này luôn có muốn ngăn bộ mặt, vậy mà - - người đàn ông của nhà Tokugawa lại có thể làm cô thay đổi chỉ trong ba ngày ngắn ngủi sao?

Không biết tại sao, anh chẳng tha tin tưởng suy đoán lúc trước của mình, chứ không muốn tin chuyện Mạc Doanh Doanh đối với người đàn ông kia là vừa thấy đã yêu, hay là gặp lại đem lòng yêu mến gì đó.

Mạc Doanh Doanh để anh tùy ý nắm chiếc cằm của mình, bỗng nhiên cô cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, ngón tay giữa của anh đặt trên chóp mũi của cô còn phảng phất mùi thuốc lá. Cô nhớ rõ trong lúc ngẫu nhiên, anh ta sẽ lấy ra một điếu YSL, lúc mà trong lòng anh có chuyện buồn bực, cũng không hút nhiều, hai ba ngày mới hút một điếu, rất biết kiềm chế.

Không lẽ gần đây anh có chuyện gì buồn bực sao? Mỹ nữ xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, ngay cả lúc nằm mơ thì anh cũng gọi tên Đỗ Tổ này mà, nếu anh không ngày ngày đêm đêm tận hưởng lạc thú thì mới là chuyện lạ. Trong lòng Mạc Doanh Doanh cũng buồn bực, ánh mắt nhìn Tần Hoài cũng trở nên nguy hiểm hơn: “Bất quá đã một thời gian cũng không thấy cảnh sát Tần, trái lại anh cũng đã đổi nghề để sinh sống rồi nha.” Cô nhón chân lên, ghé sát vào lỗ tai của anh, thở ra từng hơi thở thơm tho, làm cho trong lòng anh cũng ngứa ngáy: “Thương nhân tính B sao? Lại là nhiệm vụ đặc biệt gì nữa à?”

Tần Hoài còn chưa kịp phản bác lại, Mạc Doanh Doanh đã nở nụ cười lạnh lùng: “Trái lại nhiệm vụ của cảnh sát Tần thật là nhân nhả, thừa dịp này còn có thể mang theo người yêu trong mộng của mình đi du lịch Nhật Bản, thật sự đây là thủ đoạn mà nhân viên công chức của Trung Quốc vẫn hay dùng, vẫn luôn lấy việc công làm việc tư.” Cô sống ở Mỹ cũng quen rồi, những lời nói phê phán đối với hành vi của những quan viên chính phủ cao cấp cũng dám nói ra, thân phận của Tần Hoài lại nhạy cảm như vậy, cũng không thể giải thích rõ ràng về mục đích thật sự của bản thân, anh chỉ đành nắm lấy một điểm nghi ngờ duy nhất trong câu nói của cô để hỏi lại: “Cái gì người yêu trong mộng?”

Anh không nhắc tới chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới thì Mạc Doanh Doanh đã nhớ ngay đến chuyện lần đó bởi vì sự tốt bụng của mình lại làm cho chính mình khó chịu, nói rất lạnh nhạt: “Tần Hoài, lúc ở trấn Thanh Lan, khi chúng ta ở chung một phòng, anh cứ nói mở liên tục làm cho tôi không thể ngủ được.” Đến cả xưng hô ‘cảnh sát Tần’ cô cũng không muốn kêu, làm ra dáng vẻ không muốn gặp lại anh: “Bất quá, người mà anh kêu tên nhiều nhất chính là cô Đỗ này nha!”

Sắc mặt Tần Hoài thay đổi, nhưng khi anh nhìn thấy sắc mặt Mạc Doanh Doanh cũng không được tốt, dường như mơ hồ đoán ra được chuyện gì, mà lại không dám xác nhận, cũng không đợi anh nói thêm điều gì, chỉ nghe tiếng cửa bị đẩy ra ở sau lưng mình.

Anh buông Mạc Doanh Doanh ra, (d/d//q/d) nghĩ rằng có cách cô một khoảng cách an toàn, thì đã nghe giọng nói mềm mại dịu dàng của Đỗ Tổ vang lên: “A Hoài, anh và cô Mạc ở đây lâu như vậy không tốt đâu, bên ngoài đang có điệu Waltz chậm mà anh thích nhất đó, mau đi ra ngoài thôi.” Cô ta là một người phụ nữ thông minh lanh lợi, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần nam nữ đấu với nhau, mới vừa rồi Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh đã diễn trò, có lẽ Tokugawa Hựu Ngạn không chú ý tới, nhưng với sự mẫn cảm của cô ta vẫn có thể cảm giác được, hai người này quen biết nhau, không chỉ vậy mà còn rất quen thuộc.

Cô ta muốn dành lại Tần Hoài một lần nữa, cho nên không cần biết là người phụ nữ nào, nếu có khả năng trở thành chứng ngại cho việc cô ta trở về bên cạnh anh, thì cô ta không thể không tiêu diệt. (Quỳnh: giờ mình hiểu sao chị này được khen đẹp rồi, do da mặt dày nhì!!!!)

Mạc Doanh Doanh đưa ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô ta, cô đã gia nhập CASTA nhiều... nhiều năm như vậy, có dạng người đẹp gì mà chưa nhìn thấy qua? Cho dù là người đẹp da trắng, người Á Đông, hay là người La Tinh, những người đẹp muốn hình mẫu về được Reagon sắp đặt để dùng mỹ nhân kế, đều là những người phụ nữ có thể lái máy bay để chiến đấu. Nhìn qua thì Đỗ Tổ này cũng được coi như là một mỹ nữ rất xinh đẹp, nhưng chẳng qua hiện tại đang đứng dưới ánh đèn sáng, nhìn thật kỹ thì lại thấy đã có nếp nhăn, cũng không còn xinh đẹp như vài năm trước đây nữa rồi.

Cô xoay người lại soi mình trong gương, không nhìn tới hai người đứng sau lưng mình, nói: “Tôi vẫn còn muốn ở lại đây một chút nữa.”

Đỗ Tổ nũng nịu muốn kéo tay Tần Hoài, (dđlêquýđôn) nhìn Mạc Doanh Doanh nở nụ cười thật ngọt ngào: “Tôi với A Hoài đi ra ngoài trước đây!”

Mạc Doanh Doanh cũng không quan tâm cô ta, chỉ cảm thấy buồn nôn, cứ kêu ‘A Hoài’, ‘A Hoài’, cô ta nghĩ rằng mình đang đóng phim truyền hình ở Hồng Kông à?

Tần Hoài cũng cảm thấy có chút bối rối, đành để Đỗ Tố tùy ý kéo đi, rời khỏi phòng nghỉ.

Đợi cho hai người đó đều đi ra ngoài, Mạc Doanh Doanh mới mở tai nghe lên một lần nữa, hỏi: “Có tìm ra được gì không?” Muốn đối mặt với Tokugawa Hựu Ngạn, nhất định cô phải biết được toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra.

G1897 ngồi ở trong một chiếc xe thùng màu đen, trước mắt cô ấy là chi chít những thông tin số liệu lóe lên ánh sáng màu xanh, cô ấy kéo màn hình qua lại, cuối cùng thở dài: “Danh sách bạn gái của Tokugawa Hựu Ngạn thật sự dài quá đi, trong thời gian ngắn ngủi tôi không thể tìm ra được cái gì khác thường cả.”

Mạc Doanh Doanh có chút thất vọng, nhưng lại nghe thấy tiếng nói từ đầu bên kia vọng tới: “Bất quá, có một chút kỳ lạ.”

“Cô nói thử xem.”

G1897 nhấn vào bức hình của Tokugawa Hựu Ngạn rồi nói: “Năm năm trước, lúc anh ta được hai mươi lăm tuổi, Tokugawa Hựu Ngạn đã tốt nghiệp là một chuyên gia tài chính tại đại học Tokyo, là một trong những học sinh thực sĩ ưu tú nhất trong ngành tài chính vào lúc đó. Nhưng trong một năm, vốn Tokugawa Hựu Ngạn không có bất cứ một tin đồn xấu, bình luận không tốt, hay bất cứ thành tích xấu nào trong các tạp chí đứng đầu dành cho phụ nữ, bỗng nhiên trở nên phong lưu không chịu nổi, hình tượng người đàn ông đáng tin cậy trong cảm nhận của các cô gái cũng xuống dốc thê thảm, bất quá, có không biết bao nhiêu phụ nữ cố gắng leo lên giường của anh ta, người trước ngã xuống sẽ có người sau tiến lên.”

“Đàn ông không xấu thì phụ nữ sẽ không yêu.” Mạc Doanh Doanh kết luận: “Nếu như vậy thì trong năm đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Khi Tokugawa Hựu Ngạn tốt nghiệp thạc sĩ, nhà Tokugawa đã thu mua sát nhập xí nghiệp gia tộc, tổ chức triển lãm đào lần thứ mười ba, nhưng đây cũng là hội triển lãm đầu tiên thanh đao Kim Thác Minh Thái mà chúng ta muốn lấy không được triển lãm ra trước công chúng, còn nữa, cùng năm đó tình nhân của Tokugawa Hùng Nhất Lan, Thiên Chân Kỳ được cưới vào nhà Tokugawa, trở thành phu nhân Tokugawa.” G1897 nói rõ ràng từng chuyện.

Mạc Doanh Doanh có chút nghi hoặc: “Không lẽ chuyện Thiên Chân Kỳ gả vào nhà Tokugawa lại làm cho tính tình Tokugawa Hựu Ngạn thay đổi đến vậy sao?” Nhưng ngay lập tức cô đã phủ nhận ý nghĩ của mình: “Chắc là không đâu, (d.đ.l.q.đ) con cái trong một gia tộc lớn cỡ này cũng không phải loại búp bê cô tích chỉ biết sống trong lồng kính, cho dù Tokugawa Hùng Nhất Lang không mang Thiên Chân Kỳ về nhà, nhưng chắc chắn khi Đặng Nguyên Cảnh Xuân còn sống cũng đã biết chuyện này, cho nên Tokugawa Hựu Ngạn cũng biết rõ ràng chuyện này.”

Thời gian bên ngoài càng ngày càng gấp, Mạc Doanh Doanh có được sự khẳng định liền muốn đi ra ngoài để gặp Tokugawa Hựu Ngạn. Bỗng nhiên trong đầu G1897 một đoạn ngắn, cô ấy kiểm tra hệ thống rất nhanh nhập vào mấy chữ ‘Thiên Mộc’, ngay lập tức có mấy hàng chữ nhỏ hiện lên.

“Còn có việc này! Vào cuối năm đó, Thiên Mộc được gả vào gia tộc Murata, được Murata Kinh Giới cưới làm vợ - -.” Cô ấy còn chưa kịp nói hết lời thì Mạc Doanh Doanh cũng đã dừng liên lạc trong tai nghe, bởi vì cửa bị mở ra. Tokugawa Hựu Ngạn đến gần cô, hai tay nắm chặt vai cô, cùng đối diện với ánh mắt cô phản chiếu trong gương, ánh mắt ôn nhu nhưng lại mang theo hoài niệm: “Mạc, ra ngoài đi, anh đã nói chuyện xong xuôi với ba rồi.”

Mạc Doanh Doanh chỉ kịp nghe được mấy chữ ‘Thiên Mộc’, còn những cái khác hoàn toàn không nghe được gì, trong nháy mắt cô có chút đắn đo, cuối cùng thì âm thầm cắn răng, gật đầu nói: “Được.”

Bàn tay người đàn ông thật rộng, thật ấm áp, nhẹ nhàng dắt tay cô đi ra ngoài.

Trong khoảnh đó, bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh cảm thấy trong lòng mình thật đau đớn, đại khái là rất nhiều năm trước đây, (d,đ,l,q,đ) cũng đã có một người dịu dàng chăm sóc cô như vậy.

Nắm tay dắt cô đi.

Ra khỏi phòng nghỉ, không khí buổi tiệc cũng không thay đổi gì nhiều, bất quá khi thấy cô xuất hiện cùng Tokugawa Hựu Ngạn thì trong nháy mắt buổi tiệc liền yên tĩnh, sau đó liền có rất nhiều tiếng xì xào bàn tán vang lên.

Đầu Mạc Doanh Doanh đầy vạch đen, ai chà! Cho dù là nói sau lưng người khác cũng đừng có trắng trợn như vậy được không, đây là lần đầu tiên cô trở thành mục tiêu chú ý của mọi người như vậy, thật sự là không quen chút nào!

Đường như Tokugawa Hựu Ngạn đã quen với chuyện trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, đường đường chính chính kéo cô đi về phía chỗ Tokugawa Hùng Nhất Lang đang đứng, trong lúc đó thì Mạc Doanh Doanh lại vô tình nhìn về phía sân nhảy, Tần ‘bánh bao’ đang ở giữa sân nhảy, động tác nhanh nhẹn đang ôm người đẹp kiều vũ, rất là ăn căn.

Cô mấp máy đôi môi, đứng trước mặt Tokugawa Hùng Nhất Lang.

Tuổi tác của Tokugawa Hùng Nhất Lang cũng đã trên năm mươi, nhưng diện mạo quả thật rất đáng hoàng, rất biết cách chăm sóc bản thân, có một mái tóc đen nhánh, đi kèm với bộ râu cá trê đặc trưng của người Nhật, vốn Mạc Doanh Doanh không thích người Nhật, cho nên trong lòng càng cảm thấy không được thoải mái.

Mà người đàn ông ở trước mặt cô cũng thay đổi sắc mặt, nhưng đã phản ứng rất nhanh, tác phong nhanh nhẹn nói với cô: “Xin chào cô Mạc, tôi là

Tokugawa Hùng Nhất Lang, là cha của Hựu Ngan.” Ông ta cũng không có bắt tay Mạc Doanh Doanh, nhưng lại nhanh chóng giới thiệu Thiên Chân Kỳ ở bên cạnh.

Với diện mạo của Thiên Chân Kỳ chỉ có thể được gọi là thanh tú, cũng không có được sự sang trọng ung dung giống như Đằng Nguyên Cảnh Xuân, bắt quá thì coi như một người đàn ông đã quen ăn những món ăn ngon lại càng có hứng thú với một món ăn đạm bạc đi.

Gặp qua Tokugawa Hùng Nhất Lang, Tokugawa Hựu Ngan lại dắt cô vào sà nấp, ôm lấy cô, dưới ánh đèn lay động.

“Mạc, tuy là hơi gấp gáp, nhưng thay vì phải để em ở lại khách sạn, anh đang nghĩ có thể mời em đến ở trong nhà Tokugawa hay không?” Tokugawa Hựu Ngan đưa tay vuốt ve đôi má trơn bóng của Mạc Doanh Doanh, ánh mắt nhìn cô say đắm.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy rất vui mừng, đây đúng là chuyện mà cô cầu còn không được, càng có thể đến gần Tokugawa Hựu Ngan, thì càng tiện cho việc cô tìm hiểu thêm nhiều thông tin hơn: “Được.” Cô gật đầu, còn chưa nói hết câu, đã thấy cánh tay của mình bị người khác kéo mạnh ra, xoay người ngã vào một vòng ôm quen thuộc.

“Ngài Tokugawa không ngại chúng ta trao đổi bạn nhảy chứ?” Tần Hoài nhú mày, mặc dù chỉ là một nhà giàu mới nổi ở tỉnh B nhưng phong cách tư thái quý phái cũng không kém hơn Tokugawa Hựu Ngan chút nào.

Tokugawa Hựu Ngan đón nhận tay của Đỗ Tổ, mặt không đổi sắc, không biểu hiện ra một chút tức giận nào vì bị quấy rầy: “Đương nhiên là không rồi.”

“Vây là tốt rồi.” Nói xong, (đđ.le.quy.đơn) Tần Hoài ôm chặt eo nhỏ của Mạc Doanh Doanh, hướng về góc xa nhất tách ra.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn cái cảm tình xảo như điêu khắc của anh, hầu kết đang khẽ nhúc nhích, còn có mùi nước cạo râu quen thuộc quanh quẩn nơi chóp mũi của cô.

Cố gắng hết sức bỏ qua sự nóng bỏng từ phần eo của mình, cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình thật ổn định: “Sao vậy, Tần Hoài?”

Tần Hoài cúi đầu, chỉ còn chút xíu là đụng ngay chóp mũi của cô: “Mạc Doanh Doanh, em thật sự đồng ý lời cầu hôn của Tokugawa sao?!”

Căn bản là vì chuyện này! Không hiểu sao bỗng nhiên trong lòng Mạc Doanh Doanh dâng lên một niềm vui sướng mơ hồ, nhưng liền biến mất ngay lập tức, cô nhìn vào đôi mắt như ngọc thạch đen của Tần Hoài, nhìn đến hình ảnh của cô phản chiếu trong mắt anh, cười khê: “Tại sao lại không đồng ý? Tôi còn đồng ý với anh ta sẽ đến ở nhà anh ta.”

Vốn dĩ Tần Hoài đang sững sốt, giờ đây lại nhú mày: “Xem ra chúng ta vẫn còn gặp mặt nhau rồi.” Anh khẽ sát vào tai cô, giọng nói trầm thấp vang lên, nở nụ cười không biết có bao nhiêu ái muội: “Bởi vì anh cũng được mời tới nhà cũ của gia tộc Tokugawa.”

Mạc Doanh Doanh giật mình, không thể tin nổi.

“Cho dù chỉ là một nhà giàu mới nổi ở tỉnh B, nhưng nếu có ý định đầu tư vào xí nghiệp của gia tộc Tokugawa thì chỉ với một yêu cầu nhỏ như vậy, (đđ.le.quy.đơn) nhà Tokugawa không thể nào không đồng ý được.” Tần Hoài nói xong, đồng thời đẩy bước chân Mạc Doanh Doanh trở về phía bên cạnh của hai người Tokugawa Hựu Ngan.

Vào đêm, vì thành phố Yokohama ở gần biển, cho nên buổi tối thật ẩm ướt oi bức.

Tần Hoài và Đỗ Tổ đang ở tại nhà lớn của gia tộc Tokugawa, được đưa đến toà nhà chuyên dùng để tiếp đãi khách khứa.

Nhà Tokugawa vẫn giữ vững phong cách truyền thống của người Nhật, hành lang gấp khúc bằng gỗ, kiểu phòng ốc theo kiến trúc vừa nhỏ vừa thấp, bất quá quần áo của người làm lại mang phong cách rất hiện đại, trong sân vườn cũng có suối phun nước, vào ban đêm sẽ có đèn sáng lên, ánh sáng từ ngọn đèn màu cam lung linh toả sáng, làm mọi vật trở nên tươi mát tự nhiên.

Quản gia thấy bọn họ là một đôi, cho nên muốn đưa bọn họ vào một gian phòng, Tần Hoài thấy vậy thì khẽ lắc đầu, dùng tiếng Nhật lưu loát nhưng vẫn mang theo một chút khẩu âm Quan Đông nói: “Xin vui lòng chuẩn bị cho chúng tôi một gian phòng có hai phòng ngủ.”

Người đàn ông trung niên kia hơi sững sờ, rồi sai người chuẩn bị một gian phòng khác, là một gian phòng lớn rộng hơn mười thước vuông, lau dọn sạch sẽ, Tần Hoài dẫn Đỗ Tổ vào một phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì bị cô ta gọi lại: “Vì sao chúng ta không ở chung một phòng?”

“Tôi sẽ giải thích rõ ràng với ông Tokugawa rằng cô là vị hôn thê của tôi.” Tần Hoài trả lời.

Đỗ Tổ cắn môi, đôi mắt to ngập nước mắt khẽ chớp: “A Hoài, anh quen biết cô Mạc kia sao?”

Tần Hoài đưa tay đóng cửa lại: “Tôi tới gặp ông Tokugawa để nói cảm ơn, nếu cô không còn chuyện gì nữa thì đi ngủ sớm đi.”

Anh nhờ quản gia dẫn đường đi đến phòng khách, mới ra khỏi khu nhà dành cho khách thì đã nghe được tiếng bước chân lộc cộc rất nhanh, rất dồn dập. Tần Hoài ngẩng đầu thì thấy hình dáng mơ hồ của một người phụ nữ trong bóng đêm, đang đi rất nhanh về phía bọn họ, trong khoảnh khắc khi người kia đụng vào vai của Tần Hoài, anh muốn hét to lên để cô ta dừng lại, người này – không phải là Mạc Doanh Doanh sao?

Nhưng chỉ một câu nói vô tâm của quản gia lại giống như một thau nước lạnh dội ngay trên đầu anh: “Cô Thiên lúc nào cũng hấp tấp như vậy.” Giọng

điều của người kia còn mang theo một chút chán ghét: “Quả thật đúng là mẹ nào con nấy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Trong lúc đó thì Tokugawa Hựu Ngạn đón Mạc Doanh Doanh vào ở trong ngôi nhà gỗ của gia tộc Tokugawa, vừa vịn ánh mặt trời chiếu trên bờ vai tròn bóng trắng nõn của cô.

Mạc Doanh Doanh đang mặc trên người một bộ váy cánh sen màu đen lệch vai, bàn tay hơi lạnh khẽ nắm tay của anh ta, nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền trong trẻo.

Người đàn ông đón cô, tự mình dẫn cô tới gian phòng dành cho khách, khung cảnh kiến trúc giống như là một căn phòng gỗ nhỏ ở làng du lịch với làn gió êm dịu nhẹ nhàng. Anh ta mở một cánh cửa gỗ, Mạc Doanh Doanh cũng cởi giày cao gót ra, Bước từng bước giẫm lên ánh mặt trời đang chiếu trên sàn gỗ ấm áp, nở nụ cười: “Thật là thoải mái.”

Tokugawa Hựu Ngạn nhẹ nhàng hôn lên sườn mặt của cô, đi đến căn phòng nhỏ phía bên trái, gõ nhẹ một cái: “Anh Tần ở tỉnh B ở sát bên cạnh phòng em, sát vách phòng của anh ta là phòng của cô Đỗ, vị hôn thê của anh Tần.”

“Bọn họ - - không ở chung một phòng sao?” Vừa nghe được Tần Hoài ở căn phòng cách vách, phản ứng đầu tiên của Mạc Doanh Doanh chính là nghĩ không lẽ cô phải ở phòng bên này nghe lén những lúc bọn họ ân ái triền miên hay sao?

Tokugawa Hựu Ngạn đem hành lý của cô sắp đặt gọn gàng, lắc đầu nói: “Những người phụ nữ Trung Quốc vẫn hết sức rụt rè.” Nói xong, anh ta ôm chặt lấy Mạc Doanh Doanh, tựa cằm trên mái tóc dài mềm mại của cô: “Nếu không phải như vậy thì anh đã đưa em tới phòng ngủ của anh rồi.”

Bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh nhớ tới lời của Reagon nói với cô về ‘thủ đoạn’ khi cần thiết, ngón tay cô khẽ run lên, né được vòng ôm cứng như sắt của anh ta: “Tiếp theo, chúng ta đi đâu?”

Tokugawa Hựu Ngạn cực kỳ yêu thích bộ dáng thẹn thùng của cô gái nhỏ này, không hề tức giận, trả lời cô: “Đi gặp người làm của anh - -.”

Lời nói của anh ta bị tiếng kéo cửa cắt ngang, một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc màu đỏ thò đầu vào, quần áo thoải mái, giống như đang đi nghỉ mát: “Wo, wo, wo~, xin lỗi vì sự vô lễ của tôi, chỉ là tôi và em gái đều muốn biết người phụ nữ mà anh cả dẫn về như thế nào thôi.” Anh ta liếc nhìn Mạc Doanh Doanh, một tia sáng lóe lên nơi khóe mắt, nụ cười trên môi càng mở rộng: “Em gái không may mắn bằng tôi rồi, tôi qua trở về nhà, bắt quá lúc đó anh cả và chị dâu tương lai cũng không có ở đây, con bé phải đi hụt một chuyến, cho nên rất là thất vọng nha.”

Người mới đến chính là nhị thiếu gia nhà Tokugawa, Tokugawa Hựu Khang, (ddlequydon) nghe nói hiện giờ đang học thạc sĩ quản trị kinh doanh tại Stanford, rất ít khi về nhà, nhưng ngoại trừ Tokugawa Hựu Ngạn, thì đây là đứa con được Hùng Nhất Lang yêu thương nhất.

Anh ta không có ý tốt đưa mắt nhìn sắc mặt cứng ngắc của Tokugawa Hựu Ngạn, lại có ý nhấn mạnh hai chữ ‘em gái’ khi nói chuyện. Với sự miễn cảm của mình, Mạc Doanh Doanh có thể cảm giác được cánh tay của Tokugawa Hựu Ngạn trở nên cứng đờ, không khỏi quan tâm một chút: “Là tại tôi không tốt, hành lý nhiều quá, nếu không thì đã có thể tới đây thăm hỏi vào hôm qua rồi, càng không thể để cho phu nhân Murata phải đợi lâu.”

Cô vừa nói xong những lời này, thì người đàn ông cũng nhanh chóng buông cô ra, giọng điệu đầy áy náy nói: “Bỗng nhiên anh nhớ tới vẫn còn một chút chuyện, Mạc có thể ở đây đợi anh một chút không?”

Mạc Doanh Doanh gật đầu, khi cô cúi đầu thì trên môi cũng gợi lên một nụ cười nhạt, không lẽ Thiên Mộc có sức ảnh hưởng to lớn như vậy đối với người đàn ông này sao? Lớn đến nỗi chỉ cần cô ta có chút xiu thất vọng nào, thì Tokugawa Hựu Ngạn sẽ phải chạy tới an ủi sao?

Nghe tiếng bước chân đã đi xa của hai anh em họ, Mạc Doanh Doanh cũng nhớ lại những lời suy đoán của G1897 nói với cô ở trong khách sạn tối hôm qua.

Là do bộ dáng của cô bất hạnh bị nhìn trúng, không thể ngờ được khuôn mặt cô và cô em gái không cùng huyết thống của Tokugawa Hựu Ngạn lại có thể giống nhau đến bảy tám phần. Nếu suy đoán như vậy thì tính cách Tokugawa Hựu Ngạn thay đổi lớn vào năm đó là do Thiên Mộc gả cho Murata Kinh Giới trong cùng năm đó, (d/d/l/q/đ) cũng là năm mà mẹ kế của anh ta dẫn theo con mình chính thức nhận tổ quy tông.

“Ý của cô là, căn bản hai người bọn họ có khả năng quen biết nhau từ trước, nhưng lại không biết thân phận của đối phương, sau khi phát hiện ra, thì một người lập tức thành hôn, còn người kia thì bắt đầu ăn chơi đàng điếm?” Mạc Doanh Doanh hỏi lại, cười châm biếm: “Cũng không khác gì những câu chuyện thường được viết trong tiểu thuyết, Tokugawa Hựu Ngạn lại là một người đàn ông như vậy, phải thừa kế cả một gia tộc, nhưng lại là một kẻ si tình.”

Giọng nói của G1897 lạnh nhạt: “Tôi đã nhanh chóng báo lại cho Reagon rồi, ông ta nói sẽ liên lạc với cô.”

Sau khi nghĩ xong, cô cũng không khỏi lắc đầu, lấy ra một cái gương nhỏ mang theo bên mình, đánh giá hình ảnh người phụ nữ trang điểm thật đậm đang phản chiếu trong gương, không ngờ Tokugawa Hựu Ngạn lại thích loại phụ nữ như vậy, thích đến nỗi chỉ cần gặp người nào giống Thiên Mộc một chút thôi, cũng sẽ cố gắng có được?

Không đợi cô phân tích rõ ràng, đã nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Mạc Doanh Doanh còn tưởng Tokugawa Hựu Ngạn quay trở lại, vội vàng trưng ra bộ mặt tươi cười, mở cửa nói: “Một chút của anh thật ngấn nha...” Đột nhiên cô dừng lại, cô nhìn người đàn ông không thể thấy rõ sắc mặt ở trước mắt mình, giọng nói lạnh lùng: “Là anh sao?” Nói xong quay người muốn đóng cửa.

Làm sao Tần Hoài có thể để cô được như ý, cánh tay đang chống ở cửa đẩy mạnh vào, sau đó bước nhanh vào trong, đóng cửa lại.

“Mạc Doanh Doanh, em không cần phải nhảy vào vùng nước đục này đâu.” Anh giữ chặt hai vai cô, nhìn khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ của cô, trong lòng cảm thấy chua chát: “Nếu quả thật em muốn được gả cho người khác, trở về thành phố T, anh sẽ giới thiệu cho em”

Mạc Doanh Doanh cắn môi không nói gì, chỉ có điều sau khi cô nghe được anh nói câu sau, lông mày hơi nhíu lại, sau cùng bỏ tay anh ra: “Anh nghĩ sẽ giới thiệu cho tôi được người nào giàu có như Tokugawa Hựu Ngạn không?”

Cô... Cô là một người phụ nữ như vậy sao? (d/đ/le/quy/đơn) Tần Hoài không dám tin, kéo cô ngồi xuống trên nệm, từ từ giải thích: “Em vẫn chưa gặp người nhà của anh ta phải không? Một gia tộc lớn như vậy, em không ứng phó nổi đâu, tối hôm qua anh đã gặp được em gái anh ta, cô Thiên.” Anh có chút do dự, dường như sợ xúc phạm đến cô: “Bộ dáng của cô ấy rất giống em”

Anh vì chuyện này mà tới nhắc nhở cô? Mạc Doanh Doanh nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, không phải người đàn ông này sợ cô bị tổn thương vì bị lừa gạt chứ? Cảm xúc của cô chợt tốt lên, nhưng đã diễn trò thì phải làm đến cùng: “Tần Hoài, dĩ nhiên tôi biết tôi và cô ta giống nhau, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì chứ? Tôi muốn chính là tiền, chứ không phải Tokugawa Hựu Ngạn.”

Một câu nói này làm cho một đồng lời nói muốn dạy bảo cô của anh đều sụp đổ, không đợi anh nghĩ ra được những lời thuyết phục cô đừng chấp nhất với cách làm của mình thì tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, người đến lần này lại nói rõ thân phận.

“Cô Mạc, tôi là Hựu Khang, có thể nói chuyện với cô được không?” Giọng nói của Tokugawa Hựu Khang vang lên bên ngoài cửa.

Mạc Doanh Doanh nhíu mày, người này thì có chuyện tốt gì để nói với cô chứ? Bất quá, cô biết trên phương diện thừa kế quyền hành của gia tộc Tokugawa, thì anh ta vẫn đang giằng co độ sức cùng Tokugawa Hựu Ngạn.

Trong lòng nghĩ vậy, nên Mạc Doanh Doanh kéo Tần Hoài đứng lên, nhét anh vào trong tủ quần áo của mình, trong thời điểm như hiện tại, cố gắng để mọi chuyện đơn giản vẫn tốt hơn, từ khoảnh khắc mà Tokugawa Hựu Ngạn câu hôn cô, G1897 đã nói với cô có một thế lực bí mật điều tra thân phận thực sự của cô, theo cô suy đoán thì thế lực này chính là gia tộc Tokugawa. Trong thời điểm mất cảm như hiện nay, tốt nhất là không được lưu lại bất cứ điều gì để người khác nắm được.

Cô kéo quần áo lại cho gọn gàng, che lại Tần Hoài, (d,đ,l,q,đ) đến khi không thể nhìn thấy anh nữa, thì mới đóng nhẹ cửa tủ lại, nói nhỏ với anh: “Phải để anh chịu uất ức rồi.” Sau đó đưa tay kéo cửa giấy ra.

Bị nhốt trong tủ quần áo, đại thiếu gia Tần Hoài cảm thấy tức đến muốn phun máu. Ai cha! Anh không phải là gian phu mà! Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy....Anh chỉ có lòng tốt thôi nha! Được rồi, thật ra thì anh cũng có ghen một chút...

Từ trong tủ quần áo nghe bên ngoài nói chuyện, tay Tần Hoài nhảm chán lướt qua đủ loại đủ kiểu quần áo của Mạc Doanh Doanh, đột nhiên anh ngừng lại, cầm lên một cái áo trong đó, đôi mày nhăn lại, nhưng anh cũng chưa thể xác định chắc chắn...

Nếu cảm nhận của anh không có vấn đề gì, thì chất liệu vải này là loại chất liệu được mã hóa chuyên dùng để may quần áo cho bộ đội đặc chủng khi chấp hành nhiệm vụ, bởi vì loại vải này có thể giảm bớt sự bám dính của thuốc súng, trong trường hợp ma sát cũng không tạo nên bất cứ tiếng động gì.

Nhưng mà....Loại quần áo này không thể nào mua được trên thị trường, làm sao lại xuất hiện trong tủ quần áo của Mạc Doanh Doanh.

Suy đoán trong lòng anh cũng từ từ được chứng thực - - chẳng trách anh chưa bao giờ chính thức chạm mặt với thành viên của CASTA, nếu vậy..., nếu như vậy thì cô đã ẩn nấp bên cạnh anh từ lâu rồi sao?

Ứng phó với những lời nói mang ý tứ hàm xúc không rõ ràng của Tokugawa Hựu Khang, căn bản Mạc Doanh Doanh không biết người đàn ông trong tủ quần áo đã tự mình xác nhận rõ ràng thân phận của cô, (dđlqđđđ) hiện giờ cô tập trung để ứng phó với người ‘em chồng tương lai’ không biết có ý đồ gì này mà thôi.

“Cô Mạc, tôi suy nghĩ trước sau cũng thấy được những lời vừa rồi của anh cả có chút không ổn, trong lòng không thể xem như không biết gì nên mới tới tìm cô.” Tokugawa Hựu Khang sinh ra không có được bộ dáng tuấn tú như Tokugawa Hựu Ngạn, cũng chỉ coi như mặt mày đang hoàng, bất quá nhìn qua lại càng cảm thấy đáng tin cậy hơn.

Đương nhiên, đó chỉ là chỉ là ‘nhìn qua’.

“Tôi... không hiểu rõ lắm” Người đàn ông này muốn nói cái gì mới được chứ?

Tokugawa Hựu Khang lấy từ trong ngực ra một bức hình, để ở trước mặt Mạc Doanh Doanh: “Đây là hình của em gái tôi.”

Mạc Doanh Doanh cúi đầu, chắc đây là bức hình được chụp trong lễ tốt nghiệp trung học của Thiên Mộc, mặc đồng phục chính tề, khuôn mặt nhu hòa, ngược lại thật sự rất giống cô - - cho nên, người đàn ông này tới đây là để chăm ngòi lý gián sao?

“Cũng coi như tôi và phu nhân Murata có duyên, nhìn vào rất giống nhau!” Trong giọng nói của cô tỏa ra một ít hương vị ghen tuông, lúc này Tokugawa Hựu Khang mới cười thỏa mãn: “Lúc tôi tới trong lòng cũng bồn chồn, bây giờ anh cả đang ở trong phòng của em gái, nếu không chúng ta đi đến đó xem thử thế nào đi? Cũng coi như chính thức gặp mặt nhau rồi.”

Trong lòng Mạc Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, đây là đi gặp mặt chính thức sao? Nói trắng ra là đang xúi cô đi bắt hai kẻ thông dâm thì đúng hơn!

Cô biết rõ tại những cuộc tranh đua người thừa kế trong gia tộc Nhật Bản, thường thì người đàn ông đã lập gia đình sẽ chiếm ưu thế hơn so với người đàn ông độc thân, bởi vì điều này có thể làm cho cổ đông có cảm giác tin cậy và an toàn hơn. Thật không may là trong mấy năm nay, vì Tokugawa Hựu Ngạn vẫn không chịu ổn định, cho nên đã không ngừng đánh mất lòng tin mà đám cổ đông vẫn luôn kỳ vọng vào anh ta, nếu bây giờ Tokugawa Hựu Ngạn có thể vì Mạc Doanh Doanh cô mà trở thành một người đàn ông ‘ba tốt’ thì chỉ sợ con bài trí mệnh cuối cùng ở trong tay Tokugawa Hựu Khang dùng để đối phó với anh trai mình sẽ trở thành vô dụng rồi.

Cho nên kích động cô, muốn cô tự mình rời khỏi đây sao?

Mạc Doanh Doanh thờ dãi, đợi cô lấy được thanh đao Kim Thác Minh Thái, thì tự nhiên sẽ rời khỏi nơi đây. Cô cũng không dễ dàng vào được đây, cũng phải đợi đêm nay cô đào một vòng ở nhà tổ của gia tộc Tokugawa đã chứ, không lẽ cứ nói đi là đi liền hay sao?

Mạc Doanh Doanh đồng ý đề nghị của Tokugawa Hựu Khang, đi theo anh ta qua một con đường quanh co tĩnh mịch, qua hết đoạn đường thì cũng tới nơi ở của Thiên Mộc khi về nhà.

Anh ta cố ý không gây ra tiếng động, chỉ đẩy mạnh cửa ra, cố tình không muốn cho cặp người tình đang buồn thà bên trong có thời gian chuẩn bị, lại càng muốn cho Mạc Doanh Doanh thấy được cái gọi là ‘chân tướng’.

Bất quá, khi Mạc Doanh Doanh nhìn qua khung cửa gỗ lim được mở rộng, chỉ thấy được phu nhân Murata đang ngồi trên ghế sofa màu trắng tao nhã, uống hồng trà, còn có – Tokugawa đang đứng ở trước cửa sổ sát đất kinh ngạc quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc đó, trên mặt Tokugawa Hựu Khang hiện lên vẻ thất vọng, trong lòng Mạc Doanh Doanh cười thầm, xem ra sự hòa nhã bên ngoài tạm thời vẫn được duy trì.

Thiên Mộc thấy cô cũng không kinh ngạc chút nào, chỉ hơi ngẩng đầu lên, biểu hiện cao ngạo như muốn nói: “Nhờ cô giống tôi mới có được số mạng tốt như vậy.”

Mạc Doanh Doanh không thêm để ý, chỉ nhận lấy tách hồng trà, ngồi bên cạnh Tokugawa Hựu Ngạn.

Nhưng mà, không đợi cô ngồi yên ổn, đã nghe được tiếng kim loại bị rạn nứt.

Phản ứng theo bản năng, cô đẩy mạnh Tokugawa Hựu Ngạn đang ngậy người ra, ngọn đèn treo thủy tinh ở trên đầu cũng đang rớt mạnh xuống người cô.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Edit: quynhle2207

Theo phản xạ có điều kiện, Mạc Doanh Doanh tránh né về phía ngược lại của Tokugawa Hựu Ngạn, cô biết không thể tránh được những mảnh vỡ thủy tinh văng trúng người mình, đành phải dùng hai tay che mắt, cảm giác được có vô số mảnh vỡ nhỏ nhưng sắc bén xẹt qua mu bàn tay, đôi má, khuỷu tay của mình theo tiếng thủy tinh vỡ nát.

Cô cũng nghe được tiếng gọi to mềm mại yêu kiều của Thiên Mộc, mang theo một chút ghen ngào: “Anh cả!”

Mạc Doanh Doanh biết được trên mặt mình có tơ máu chảy ra, cô mờ mắt ra, dùng ngón tay bịt lại vết thương do mảnh vỡ thủy tinh gây ra, cũng không đau lắm, chỉ hơi rất một chút mà thôi.

Cô nhìn Tokugawa Hựu Ngạn không để ý trên khuỷu tay mình bị thương vì một mảnh thủy tinh cắm vào, chỉ nâng gương mặt Thiên Mộc bị mảnh thủy tinh của đèn treo xướt qua, kiểm tra thật kỹ.

Chỉ là một vết xước nhỏ, hầu như không nhìn thấy được miệng vết thương, chỉ bị xước qua da, nhưng hai mắt Thiên Mộc lại ửng đỏ, ghen ngào thốt lên một tiếng: “Đau.”

Một tiếng ‘đau’ này đã làm cho một người luôn luôn bình tĩnh như Tokugawa Hựu Ngạn trở nên rối loạn, vội vàng sai đám người làm bị dọa đến ngơ ngẩn đi tìm bác sĩ gia đình của nhà Tokugawa tới.

Mạc Doanh Doanh ngồi ở đó, sắc mặt không thay đổi, lạnh nhạt nhìn những người làm đi ra đi vào, còn có Tokugawa Hựu Ngạn đang muốn đưa Thiên Mộc lên lầu.

Cô lấy tay đỡ trán, trên mu bàn tay chỉ chít những vết thương nhỏ, như nhắc nhở cô chuyện ngoài ý muốn vừa mới phát sinh.

Quả thật Thiên Mộc cũng đã nói đúng một điểm, cô chỉ là một kẻ thế thân, trước mặt thân thể chân chính thì cô nhỏ bé đến nỗi không đáng là gì. Thật buồn cười! Chính xác cô đã hy vọng, cô mong muốn cũng có người đối xử với cô giống như Tokugawa Hựu Ngạn đối với Thiên Mộc, chân thật từ tâm lòng, cẩn thận nâng niu cô như viên ngọc quý trên tay.

Bỗng nhiên cô lại nhớ tới Quách Anh, cũng giống như lúc bà ta nhìn thấy chồng mình nâng niu một người phụ nữ khác trong lòng, có lẽ lòng của bà ta cứ như vậy mà chết đi. Cô không thích Tokugawa Hựu Ngạn, nhưng mỗi một người phụ nữ đều không thể chịu nỗi chuyện mình bị bỏ qua như thế, mà cô bị người đàn ông tối hôm qua vẫn còn nói những lời thâm tình muốn cưới mình bỏ qua như vậy sao? Thật là buồn cười.

“Cô Mạc, suy nghĩ gì vậy?” Bởi vì ngồi ở xa, cho nên Tokugawa Hựu Khang không bị ảnh hưởng gì cả. Giờ phút này anh ta đang dùng vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa mà đánh giá Mạc Doanh Doanh, anh ta vẫy tay ý bảo những người dọn dẹp vệ sinh đi ra, đứng phía sau sô pha, cúi người nói bên tai Mạc Doanh Doanh: “Vốn dĩ phụ nữ rất miễn cảm, cô phát hiện được gì không?”

Anh ta nhìn qua gương mặt không chút biến đổi, tiếp tục dụ dỗ: “Cô gả cho anh cả của tôi, bắt qua thứ cô có được chỉ là tiền.” Anh ta lấy ra một tập chỉ phiếu bảo đảm từ trong túi quần, xé ra một tờ, đưa cho cô: “Tùy ý cô điền vào, đến Nhật Bản một chuyến đã kiếm được một khoảng tiền, sao lại không làm chứ?”

Mạc Doanh Doanh nhếch môi, đưa mắt nhìn chằm chằm vào chỗ mà Thiên Mộc mới vừa ngồi, phản chiếu trong ánh mặt trời, có một đoạn dây câu cá lấp lánh. Cô đứng lên, bước qua nhật lấy, ngẩng đầu nhìn khúc kim loại bị đứt trên trần nhà, quay đầu nhìn Tokugawa Hựu Khang cười: “Trái lại em gái anh lại không thông minh bằng anh rồi.”

Cô ném sợi dây câu cá kề bên một mảnh thủy tinh, nhìn sắc mặt của Tokugawa Hựu Khang đang dần dần biến đổi, nói: “Nhớ nhắc nhở những người làm dọn dẹp vệ sinh phải đem những thứ này tiêu hủy đi, để tránh cho phu nhân Murata phải xấu hổ.”

Cô đứng thẳng người, đi lướt qua người Tokugawa Hựu Khang, lại bổ sung thêm một câu: “Càng có thể tránh cho bạn thân của Nhị thiếu, ông Murata Kinh Giới phải xấu hổ.”

Đứt lời, cô bước đi từ từ rời khỏi biệt thự nhỏ của Thiên Mộc, nhìn lại mu bàn tay vẫn đang chảy máu của mình, thở một hơi dài, đi về phòng của mình.

Nếu nói cô đã có chuẩn bị tâm lý với một chút thủ đoạn của Thiên Mộc, thì chuyện Tàn Hoài vẫn đợi cô ở trong phòng lại là chuyện hoàn toàn ngoài dự kiến của cô.

Người đàn ông nghiêng người dựa trên chiếc bàn gỗ nhỏ bé, có thể vì chờ đợi cô lâu quá nên cảm thấy phiền, cà vạt cũng nói lỏng ra, cũng cời luôn nút thắt trên cổ áo, để lộ ra xương quai xanh thật tinh tế. Trước mắt Mạc Doanh Doanh là thân thể thon dài của Tàn Hoài, đang lười biếng dựa vào trên đệm êm ái, nhìn thấy Mạc Doanh Doanh liền ngồi dậy, dường như muốn nói gì đó, nhưng chỉ mấp máy môi mà không nói gì.

Sau cùng, người đàn ông kéo Mạc Doanh Doanh qua, hỏi gấp: “Em bị sao vậy?”

Mạc Doanh Doanh xoay người đóng cửa lại, rút khăn giấy lau khô vết máu trên mu bàn tay, ngồi xuống bên cạnh anh, trả lời: “Vừa rồi đi tới phòng của cô Thiên, kết quả là cái đèn treo bị rớt xuống.”

Tàn Hoài cẩn thận nâng cầm cô lên, nhìn miệng vết thương nhàn nhạt, anh nhú mày lại: “Không biết Tokugawa Hựu Ngạn làm ăn kiểu gì nữa? Không phải em giỏi võ sao? Tại sao lại không né tránh?”

“...” Mạc Doanh Doanh vẫn trầm mặc, nhìn sắc mặt khản trương của anh, bỗng nhiên chớp mũi cô có chút chua xót, cô cũng không né tránh tay của Tàn Hoài, chỉ yên lặng trầm mặc.

“Bị làm sao vậy?” Lúc này, Tàn Hoài bắt đầu khản trương.

“Tokugawa Hựu Ngạn phải chăm sóc em gái anh ta, tôi chỉ là...Không ngờ chuyện như vậy.”

Lúc này, Tàn Hoài đã lấy ra túi y tế mà Mạc Doanh Doanh mang theo, mở ra, đang lau nhẹ miệng vết thương trên mặt cô, (d.đ.l.q.đ) nghe cô nói như vậy, tay cũng ngừng lại, sau đó vẫn nói với cô: “Nhắm mắt.”

Có một vết thương ở ngay phía trên chân mày của cô, nhìn qua rất sâu.

“Anh nói thử xem, có phải người phụ nữ hiếu thắng sẽ bị người ta xem nhẹ không?” Cô nhắm mắt lại, cảm nhận được người đàn ông này dùng sức rất nhẹ nhàng, cô bất ngờ hỏi anh như vậy.

Tần Hoài nhìn hai hàng lông mi đang run rẩy của Mạc Doanh Doanh, hai hàng lông mi đen nhánh cong vút giống như hai cánh bướm duyên dáng, rủ xuống tạo thành hai cái bóng mờ trên gò má. Yết hầu của anh khẽ động, chỉ một giây sau đó, anh đã hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt của cô.

Môi của anh hơi lạnh, cô cảm nhận được sự trân trọng của anh, từ từ mở mắt, nhìn gương mặt anh tuấn gầy trong gang tấc, đôi môi kề sát nhau, cô hôn lên đôi môi của anh.

Nụ hôn Tần Hoài vẫn luôn ôn nhu như vậy, mang theo sự tán tỉnh, tay anh cũng vuốt ve trên lưng của Mạc Doanh Doanh, từ trên xuống dưới, sau đó nụ hôn của anh cũng từ từ đi xuống, trần trọc hôn lên cần cổ trơn mịn thon dài của cô.

Bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh muốn bật cười, nghĩ cũng thật buồn cười, cô như vậy mà lại động tình với người đàn ông này.

Cô không chán ghét nụ hôn của anh, không chán ghét sự quan tâm của anh, thậm chí cũng không chán ghét với thái độ bất cần đời của anh.

Ngay vào lúc hai người sắp sửa rơi vào trong dục vọng, thì bỗng nhiên tiếng ‘tí tách’ vang lên thanh thoát phá vỡ không khí nóng rực hoàn mỹ khiến người ta sa đoạ vào, bỗng nhiên thân thể Mạc Doanh Doanh cứng đờ, đẩy mạnh Tần Hoài ra, liền đứng dậy đưa lưng về phía anh, lên tiếng: “Anh Tần nên về trước đi, tránh cho cô Đỗ phải chờ đợi sốt ruột.”

Kỳ thật cô cũng không quan tâm tới chuyện Đỗ Tổ nghĩ như thế nào, chỉ cần trai chưa vợ, gái chưa chồng, thì cũng không ai nói trước được kết quả như thế nào.

Chỉ có điều, âm thanh vừa rồi là tiếng chuông đặc trưng của CAS-TA khi cần liên lạc khẩn cấp, cô phải nhanh chóng hồi phục lại.

Tần Hoài cũng nghe được âm thanh giống như tiếng chuông báo đó, anh nhớ tới bộ quần áo trong tủ đồ của cô, nhớ tới tài nghệ của cô, cũng nhớ tới vừa rồi anh vốn là muốn thăm dò cô, bỗng nhiên anh cảm thấy dường như khi đứng trước mặt người phụ nữ này, tất cả tự chủ của anh đều biến mất.

Anh đã hy vọng là anh đoán sai, nhưng mà, mới vừa rồi khi anh ôm chặt cô, ngón tay anh có thể cảm nhận được rõ ràng nơi xương bả vai của cô có vết sẹo rất sâu, có thể sâu và sần sùi như vậy, chỉ có thể là vết thương do súng gây ra.

Nghe được tiếng đóng cửa, Mạc Doanh Doanh hít thở thật nhanh, lấy ra từ trong ngăn kéo để đồ lót của mình một thiết bị liên lạc lớn cỡ chiếc điện thoại, () trên màn hình đã hiện lên một nhóm mã số, cô cần môi, tín hiệu này là từ chỗ Reagon gọi tới.

Cô lấy ra máy tính MAC PRO của mình, dùng hệ thống định vị bí mật, ngăn chặn toàn bộ quá nhiễu, sau khi trả lời lại tin tức mã hoá, mới mở ra phần mềm video clip nói chuyện với Reagon.

Quả nhiên người đàn ông kia đang ngồi trước bàn làm việc chờ cô, (d.đ.l.q.đ) xem ra ở thành phố T đang là ngày nắng đẹp, sau lưng ông ta có vô số tia nắng mặt trời đang chiếu sáng.

Thấy Mạc Doanh Doanh xuất hiện trước màn hình, giọng nói lạnh lùng của Reagon cũng vang lên trong tai nghe: “Mạc, cô không biết CASTA theo dõi những thành viên không chịu giữ quy củ như thế nào à?”

Ngón tay cô nắm chặt lại, nhìn chằm chằm người đàn ông nhàn nhã phía bên kia màn hình, dĩ nhiên là cô biết, đôi bông tai mà hiện giờ cô đang mang trên lỗ tai chính là công cụ mà CASTa dùng để giám sát cũng như liên lạc với cô.

“Mạc, tôi chính là người giám sát cô, vừa rồi số liệu biểu hiện các cơ năng hoạt động của cô cho thấy dấu hiệu cô đang động tình.” Nhìn sắc mặt của người phụ nữ bên kia màn hình càng lúc càng tái mét, những lời của Reagon nói ra cũng giống như lưỡi dao, cửa từng nhát, từng nhát một, làm cho thân thể Mạc Doanh Doanh mang đầy thương tích: “Nhưng theo báo cáo của G1897 thì cô không có ở chung một chỗ với nhân vật mục tiêu.”

Nhìn trợ thủ đặc lực của mình đang trầm mặc, Reagon lạnh lùng chất vấn: “Đừng quên tôi đã từng nói với cô, hãy lợi dụng gương mặt hiện giờ của mình để leo lên giường Tokugawa Hựu Ngạn, tìm cho được thông tin thanh đao Kim Thác Minh Thái ở chỗ nào.”

Dứt lời, đột nhiên màn hình chuyển thành màu đen, cuộc nói chuyện này đã ngưng tín hiệu. Mạc Doanh Doanh cảm giác sau lưng mình lạnh lẽo, trong lòng nảy ra một sự kháng cự quật cường, chẳng lẽ - - nhất định cô phải trao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông mà cô không để trong lòng sao?

Cô đóng máy tính thật mạnh, ném qua một bên, cô không cam lòng!

Mà ở bên ngoài cửa giấy, Tần Hoài vẫn còn chưa đi, anh lắng tai nghe động tình trong phòng, còn có giọng nói hàm hồ của Mạc Doanh Doanh, nhưng anh lại không nghe rõ cô nói gì, mạnh mẽ nắm chặt quả đấm, đợi mọi thứ trở nên yên tĩnh, mới xoay người đi vào phòng cách vách.

Chỉ là Tần Hoài cũng không phát hiện ra, có bóng dáng một chiếc váy dài màu xanh da trời đang đứng ở đầu hành lang bên kia, mà người chủ của chiếc váy dài lại có khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ.

Đỗ Tổ nhìn Tần Hoài đi vào phòng của anh, mắt hơi rủ xuống, chân cũng bước nhanh về phía chỗ ở của Tokugawa Hựu Ngạn.

Tới tới, rốt cuộc thì Tokugawa Hựu Ngạn cũng nhớ tới vị hôn thê của mình, chạy tới gõ cửa phòng của Mạc Doanh Doanh.

Mạc Doanh Doanh vừa mới tắm xong, tóc còn ướt sũng, đang lau tóc còn trên người thì choàng một chiếc áo tắm, cô nhìn Tokugawa Hựu Ngạn, ngoài

cười nhưng trong không cười hỏi anh ta: “Anh Tokugawa tới đây trễ như vậy, xem ra vết thương của phu nhân Murata đã không có gì đáng ngại rồi.”

Tokugawa Hựu Ngạn vội vàng ho một tiếng, có chút xấu hổ: “Mặc, vết thương của em như thế nào rồi.”

Mạc Doanh Doanh mở cửa ra cho anh ta đi vào.

“Xử lý tốt rồi.” Cô quay đầu về phía Tokugawa Hựu Ngạn cười cười: “Tôi biết cái gì nên nhớ, và cái gì thì nên quên.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin lỗi vì đã đăng bài trễ, số lượng chữ cũng không đủ.

Hôm nay đi gặp giáo sư đến hơn mười giờ mới về tới nhà, giáo sư ủng hộ tôi đi học ở đại học Chicago, đến thời điểm cuối cùng, lại muốn khiêu chiến với bản thân.

Cho nên bắt đầu từ ngày mai sẽ tham gia thi thử mỗi ngày tám tiếng, tôi sẽ cố gắng đăng bài ~

Yêu mọi người ~

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Edit: quynhle2207

Buổi chiều, có một cuộc họp mặt bạn bè bên cạnh hồ bơi trong nhà Tokugawa, Tokugawa Hựu Ngạn tới là để mời cô làm bạn gái anh ta đi tham gia họp mặt. Tất nhiên là Mạc Doanh Doanh phải đồng ý yêu cầu này của anh ta. Cái loại họp mặt như một xã hội thượng lưu thu nhỏ này vẫn luôn luôn xa hoa thối nát, lại được tổ chức bên cạnh hồ bơi, hiển nhiên bên ngoài khác một bộ áo che đậy, còn bên trong thì mặc áo tắm. () Đến lúc đó, mọi người phấn khởi, thì có thể cởi áo, ôm lấy người đàn ông, cùng nhau ngã vào hồ bơi.

Cho đến tận bây giờ thì tán tỉnh và mập mờ vẫn là trò chơi mà những người giàu có rất yêu thích, Tokugawa Hựu Ngạn cũng không phải là ngoại lệ.

Mạc Doanh Doanh đã thay đồ xong, lúc cô cùng với Tokugawa Hựu Ngạn đến hồ bơi thì cũng không còn sớm nữa. Ba bốn giờ chiều, ánh nắng cũng gay gắt hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe được một tổ hợp ngôn ngữ bao gồm tiếng Anh và tiếng Nhật hỗn tạp, đang kêu gào nhảy vào trong hồ bơi. Những người làm được huấn luyện nghiêm chỉnh, trên tay bung những cái mầm hết sức vững vàng đến gần bọn họ, lịch sự hỏi bọn họ lựa chọn đồ uống mà mình yêu thích.

Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới tiện tay cầm một ly Dry Martini. Ở phía bên kia vang lên một giọng nói phụ nữ có chút dè dặt, cô quay đầu lại, lại thấy Thiên Mộc với má lúm đồng tiền, đang nhẹ nhàng kéo tay một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt.

“Anh cả.” Quả thật Thiên Mộc rất biết cách ăn mặc, váy dài màu trắng bao lấy cơ thể cô ta, như ẩn hiện da thịt của cô ta bên dưới lớp vải. Cô ta không mặc đồ lót, lại ôm lấy Tokugawa Hựu Ngạn, sau đó lập tức cầm lấy tay của Mạc Doanh Doanh: “Cô Mặc.” Cô ta nhìn người đàn ông bên cạnh giới thiệu.

Bản năng của Mạc Doanh Doanh nói cho cô biết ánh mắt của người đàn ông này làm cho người ta chán ghét, mang theo sự bi ối cùng dâm dăng, đã quan sát cô từ đầu đến chân hết mấy lần. Người đàn ông đưa tay về phía cô: “Murata Kinh Giới.”

Mạc Doanh Doanh cũng nhẹ nhàng bắt tay anh ta: “Mạc Doanh Doanh.” Nhưng ngay lập tức, cô khẽ cau mày, nhìn gã đàn ông ngả ngón Murata Kinh Giới trước mặt nhú mày, nhanh chóng rút tay về -- người đàn ông này, lại có thể ở trước mặt vợ mình, lấy ngón tay nhéo lòng bàn tay cô, anh ta đang tán tỉnh cô sao?

Cô cảm thấy ghê tởm, Tokugawa Hựu Ngạn lại ôm eo cô, dường như muốn ngăn cản chuyện cô gặp mặt Thiên Mộc, anh ta nói bên tai cô: “Anh đưa em đi gặp mặt những người khác.”

Nói là những người khác, (d/d/l/q/đ) nhưng cũng không ai ngoài những người con trai con gái của những cổ đông trong công ty nhà Tokugawa, tất cả bọn họ đều quần áo diêm lệ, không hề kiềm chế sự phong lưu của mình. Mạc Doanh Doanh đi hết một vòng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, ngồi dưới một cây dù che nắng cùng với Tokugawa Hựu Ngạn, nhìn những đôi nam nữ đang đùa giỡn trong hồ bơi.

“Cuộc sống của anh là như vậy hả?” Cô nhìn mọi thứ không để ý chút nào, bản thân lại thường thức ngón tay của anh ta, hỏi.

Tokugawa Hựu Ngạn đưa mắt nhìn hai người đàn ông và một người phụ nữ đang hôn môi cách đó không xa, gật đầu: “Có lẽ họp mặt vào buổi tối, bọn họ sẽ càng chơi điên cuồng hơn.” Anh ta đã từng thấy qua ở một buổi tiệc khác, những trò chơi còn kích thích hơn nữa.

Nhìn Mạc Doanh Doanh đang trầm mặc, anh ta suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Còn em thì sao? Cuộc sống ở Trung Quốc như thế nào? Em là luật sư hả?”

Quả nhiên, anh ta đã điều tra cặn kẽ mọi thứ về cô từ lâu rồi, Mạc Doanh Doanh cũng không ngạc nhiên chút nào: “Không sai, chỉ là một luật sư nhỏ, giải quyết kiện tụng trên tòa, hy vọng có thể mua xe, mua nhà, gần đây có một vụ án lớn, cho nên mới có cơ hội đi du ngoạn một vòng ở Nhật Bản.” Cô dựa sát vào anh ta, hôn lên sườn mặt của anh ta, giọng nói cũng khàn khàn: “Sau đó thì gặp được anh.”

Tokugawa Hựu Ngạn nhận lấy nụ hôn của người đẹp cũng hết sức tự nhiên, (d.đ.le.quy.đơn) mà Mạc Doanh Doanh lại cảm thấy toàn bộ lông tơ sau lưng mình đều dựng đứng lên, cô luôn cảm nhận được có một người đang ở trong tối dùng ánh mắt độc ác đang nhìn chằm chằm vào cô, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào ra cắt đứt cổ họng của cô.

“Tokugawa, làm phiền một chút được không?” Hai người đang nói chuyện thân thiết với nhau thì bị Murata Kinh Giới mới gặp mặt vừa nảy ngất lời, Tokugawa Hựu Ngạn đứng dậy đi theo anh ta, trái lại Thiên Mộc lại ngồi xuống bên người Mạc Doanh Doanh, không chút kiêng dè uống một ngụm đồ uống mà Tokugawa Hựu Ngạn đã uống qua.

“Tôi nghĩ cô có chuyện khác phải quan tâm hơn.” Mạc Doanh Doanh cúi đầu, không nhìn rõ được biểu tình của cô.

Thiên Mộc hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Mạc Doanh Doanh có chút xem thường - - người phụ nữ Trung Quốc này, không hề có bối cảnh, cùng lắm chỉ có khuôn mặt tương tự như cô ta, đợi lúc cô ta không cách nào đến gần Hựu Ngạn, lại muốn ở chung với anh ta.

“Đột nhiên anh ấy tìm tới cô, những người thông minh ở đây đều hiểu được có chuyện gì xảy ra.” Thiên Mộc nhìn trời, vuốt ve vết thương đã nhọt nhọt trên gương mặt của mình, tay kia lại chỉ về phía hồ bơi: “Người đàn ông mặc quần bơi màu đỏ, sau lưng vợ mình lại ngoại tình với mẹ kế của anh ta.”

Ngón tay cô tay lại chuyển động, chỉ về phía một vị tiểu thư nhà giàu đang mặc quần áo rất chỉnh tề đoan trang: “Cô ta thì thích làm tình với hai người đàn ông trong một lúc.” Sau cùng, cô ta đưa ngón tay chỉ bản thân mình, cười như không cười, làm cho Mạc Doanh Doanh có cảm giác mình đang soi gương: “Mà tôi, bất quá là tôi chỉ yêu người anh cả trên danh nghĩa của mình mà thôi, cũng đâu có gì ghê gớm hơn người khác.”

Không đợi Mạc Doanh Doanh trả lời, cô ta lại nói: “À...Điểm duy nhất không giống nhau chính là, anh cả của tôi cũng yêu tôi.”

Cô ta lại uống một ngụm rượu cocktail màu xanh lá cây đậm, nhún vai: “Hai người chúng tôi là lưỡng tình tương duyệt.” Giọng nói cũng đầy tự hào, không xấu hổ chút nào.

Nhật Bản, thật sự là một dân tộc có bệnh nà. Rốt cuộc thì Mạc Doanh Doanh cũng cảm nhận được căn bệnh chung mà đất nước này đang mắc phải.

Cô đeo mắt kính vào, cũng không muốn để ý đến người phụ nữ đang dương dương tự đắc ở bên cạnh mình, mở miệng hỏi: “Nếu hai người yêu nhau như vậy, với tài lực của anh ta, bỏ qua vị trí thừa kế, có thể cùng cô bỏ trốn rất dễ dàng, không phải sao? Nếu như vậy thì đâu cần phải cưới tôi.” Sau khi nói xong, cô cảm thấy được một luồng khí lạnh bao phủ sau lưng cô, chạy thẳng lên chỗ xương cô, lúc trước cô còn tưởng rằng đó là Thiên Mộc, nhưng hình như bây giờ mới phát hiện thì ra không phải người phụ nữ này.

Quả nhiên, toàn thân người phụ nữ cao ngạo bên cạnh trở nên cứng đờ, bất ngờ cô ta ném mạnh ly thủy tinh trên đất, đứng bật dậy, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh, nhìn từ trên cao xuống, nói: “Cô thì biết gì?! Có bao nhiêu phụ nữ đều nhắm vào gia thế của anh ấy, nếu không thì cũng là vì Kim Thác Minh...” Bỗng nhiên, cô ta ngậm miệng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, cũng không thèm liếc mắt nhìn Mạc Doanh Doanh, quay đầu bỏ đi.

Thật đáng tiếc. Mạc Doanh Doanh thở dài, cô còn tưởng người phụ nữ này sẽ nói cho cô biết nhiều hơn một chút nữa chứ.

Thật ra cô muốn hỏi vì sao trong lòng cô ta thì yêu Tokugawa Hựu Ngạn, nhưng lại chọn một người chồng giống như Murata Kinh Giới, loại tình cảm như vậy cũng có thể chịu đựng được hay sao?

Mạc Doanh Doanh nhìn Tokugawa Hựu Ngạn ngồi xuống bên cạnh cô một lần nữa, trong đầu lại hiện lên hình bóng của Tần Hoài.

Nếu cô đã động lòng với cái người đặc cảnh kia, vậy thì cô còn có thể sử dụng thân thể mình để làm vũ khí được sao? Có thể ở hầu hạ ở bên dưới người đàn ông khác sao?

“Mộc vừa mới ngồi ở đây sao?”

“Ừ.” Mạc Doanh Doanh vẫn còn đang đắm chìm trong những suy nghĩ chất vấn của riêng mình, còn chưa lấy lại tinh thần.

Tokugawa Hựu Ngạn lại hiểu lầm là Thiên Mộc đã nói gì đó không hay, vỗ vỗ tay cô, nói: “Lúc trước, cô ấy không phải người như vậy đâu.”

Nhìn bóng dáng màu trắng cách đó không xa, Tokugawa Hựu Ngạn hơi híp mắt lại, lúc trước, cô ấy...ngây thơ đáng yêu, thích cùng mọi người nói chuyện.

Rất hay đùa mặt, rất thích được anh ta dẫn đi khắp nơi, đi trên những con đường của Yokohama.

Lúc trước cô ấy hay nói: “Hựu Ngạn, phải nhớ kỹ Mộc đó.”

Vào năm đó, khi cô ấy theo Thiên Chân Kỷ quay về nhà Tokugawa, hai người bọn họ ở trong sảnh chính, nhìn nhau cũng không nói gì, có lẽ cả hai đều chần chừ đến nỗi không nói ra lời.

Qua hôm sau, cô ấy lại gõ cửa phòng anh ta, run rẩy hôn anh ta, sau đó khóc nức nở nói với anh ta là cô ấy phải lấy người khác: “Hựu Ngạn, quên em đi.”

Một vòng lẩn quẩn như vậy, đã sống trong mơ hồ hết năm năm.

“Anh yêu cô ấy.” Nhìn bộ dáng xuất thần của Tokugawa Hựu Ngạn, cô đã nói ra lời khẳng định: “Đã vậy thì tại sao lại để cho cô ấy lấy người khác?”

“Em không hiểu đâu.” Mạc Doanh Doanh không hiểu, Tokugawa Hựu Ngạn hai mươi lăm tuổi không có gì chi ngoài bằng cấp cùng với danh hiệu đại thiếu gia của gia tộc Tokugawa, anh ta có dũng khí mang theo vợ mình bỏ trốn, cũng không có tiền bạc để làm chuyện đó, mà bây giờ Tokugawa Hựu Ngạn đã ba mươi tuổi, muốn có được tất cả, lại vĩnh viễn bỏ lỡ những gì mà bọn họ đã từng có được.

“Anh muốn cho cô ấy những gì tốt nhất, chứ không phải bị mọi người bàn tán sau lưng là một tình yêu bất thường hay bệnh hoạn.” Bọn họ đều nhìn về hai vợ chồng Murata đang đứng cách đó không xa, đối xử như người xa lạ: “Murata Kinh Giới không phải là sự lựa chọn tốt nhất của cô ấy, nhưng quả thật Mộc đã lựa chọn anh ta, anh cũng không còn gì để nói.” Cho đến bây giờ, anh vẫn luôn tôn trọng quyết định của cô ấy, mà trong lòng anh ta, cô ấy lại chính là tình yêu đẹp đẽ thuần khiết nhất.

“Mạc, em có từng yêu ai chưa?” Anh ta nhìn người phụ nữ trầm mặc bên cạnh mình: “Không lẽ em chưa bao giờ biết được cái gì gọi là ‘khắc cốt ghi tâm’ mà đã chấp nhận lấy anh? Nếu nói em là vì ‘cuộc sống bức bách’ thì cũng không hợp lý.” Chỉ có thể coi như là cô khao khát có được sự giàu sang mà thôi, mặc dù rất giống như một cô bé lọ lem, nhưng cô vẫn có thể tự mình nuôi sống bản thân mà.

Bất chợt, Mạc Doanh Doanh phát hiện, khi đối mặt với một người không quen biết, hay nói đúng hơn là nhân vật mục tiêu của mình, thì cô càng dễ dàng nói ra cảm nhận của bản thân hơn: “Em... Đã từng có người nói với em rằng, yêu em không dễ dàng chút nào, lúc nào cũng suy nghĩ thận trọng, hoặc là cả hai sẽ cùng bị hủy hoại.” Người đó ngồi trên một chiếc xe lăn, mặt trời chiếu lên mái tóc vàng óng ả tỏa ra từng tia sáng. Cho đến bây giờ, Mạc Doanh Doanh cũng chưa bao giờ gặp một người nào có thể tốt đẹp hơn người đó.

Tokugawa Hựu Ngạn bật cười ra tiếng: “Nói vậy giống như em là một đặc công vậy.”

Mạc Doanh Doanh cũng bật cười, nghiêng người, đưa tay thăm dò từ trên cổ anh ta xuống dưới, lướt qua vòm ngực đang còi trần của anh ta, ánh mắt mập mờ: “Trên một khía cạnh nào đó, quả thật em là một đặc công.” Mắt cô hơi nhú lại, trong đó ám chỉ điều gì thì không cần nói cũng biết.

Ám chỉ của cô làm cho yết hầu của người đàn ông khẽ động, Tokugawa Hựu Ngạn còn nói thêm bên vành tai xinh xắn của cô: “Như thế thì đêm nay có thể ném thừ không?”

“Chào đón anh đến kiểm tra.” Ngón tay của cô lướt qua bụng dưới của người đàn ông, vẽ thành một số ‘7’: “Lúc đó...?”

“Thời điểm thật tốt.” Tokugawa Hựu Ngạn còn muốn ném thừ một chút đôi môi kiêu diễm đỏ mọng kia, Mạc Doanh Doanh đã đứng lên, lấy cái khăn trắng bao quanh người, liếc nhìn anh ta: “Đến lúc đó... sẽ kiểm tra, còn quá thời gian sẽ không tính.”

Nói xong, cô xoay người, các ngón tay đều có cảm giác lạnh lẽo.

Chẳng lẽ cô thật sự muốn dùng lần đầu tiên của mình để đổi lấy tung tích của thanh đao Kim Thác Minh Thái hay sao? Mà lại còn... ở ngay bên cạnh phòng của người kia.

Buổi tối, tiếng ồn ào trong nhà Tokugawa cũng dần dần im ắng, Mạc Doanh Doanh yêu cầu người làm mang cho cô mấy bình rượu ngon rất trong được đựng trong những bình sứ trắng thanh nhã, một mình lạnh nhạt uống rượu, cô vẫn cứ nhìn đồng hồ trên bàn.

Sáu giờ bốn mươi, sáu giờ bốn mươi lăm, sáu giờ năm mươi... Bảy giờ rồi.

Ngoài sân cũng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi không biết Tần Hoài ở phòng bên cạnh đang làm gì.

Vừa mới hoàn tất kiểm tra toàn bộ nhà Tokugawa, không có phát hiện điều gì bất thường. Đại thiếu gia Tần vừa tắm xong, toàn thân trên dưới của anh đều ướt sũng, trên hông đang quấn một cái khăn tắm.

Mạc Doanh Doanh lại rót cho mình một ly rượu, () đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, tư lượng của cô không tốt lắm, bình thường cũng chỉ uống một chút thôi, bởi vì hôm nay muốn giảm áp lực, mới ngoại lệ uống say một lần, không nghĩ tới - - cô xem đồng hồ ở trước mặt, đã qua 7:30 rồi...

Xem ra mục tiêu của cô hoàn toàn không đặt cô ở trong lòng.

Vậy cũng được, Mạc Doanh Doanh buộc lại áo tắm, bởi vì cô đã tắm rửa, cho nên bên trong cũng không mặc gì, chỉ khoác một chiếc áo tắm bên ngoài.

Nếu anh ta không đến... Như thế, cô còn ngại gì mà không cho người khác lần đầu tiên của mình?

Cô choáng váng hồ đồ đứng lên, tháo bông tai quăng qua một bên, cầm lấy một bình rượu trắng đi ra khỏi phòng.

7:30, trời cũng đã sụp tối, chỉ còn vài ánh mặt trời le lói, đây chính là thời khắc giao nhau giữa sáng và tối.

Cô đưa bình rượu lên miệng uống một ngụm, ngụm rượu trong suốt, cay nồng làm cho yết hầu của cô như bị thiêu đốt.

“Cộc, cộc, cộc.” Cô không nhanh không chậm gõ cửa, nghe thấy tiếng bước chân ở bên trong, còn có giọng nói quen thuộc: “Ai vậy?”

“Tôi.” Giọng nói của cô đã khàn khàn, Tần Hoài nghe thấy có vẻ không ổn, vội vàng kéo cửa ra.

Mạc Doanh Doanh đang đứng ngược sáng, biểu tình trên mặt rất mơ hồ, cô nhìn người đàn ông mặt mày tuấn tú, thân thể sắc sảo đứng trước mặt mình, cười nhẹ nhàng, đưa tay kéo dây thắt lưng màu trắng trên eo mình, buông lỏng để áo tắm rơi xuống đất, để lộ ra thân hình phụ nữ tròn mẩy, mềm mại.

Tần Hoài nhìn cảnh xuân trước mắt mà không nói ra lời, Mạc Doanh Doanh lúc nào cũng nhanh hơn anh một bước, cô đưa tay ôm lấy người đàn ông, cời quần áo của anh ra, tự mình dán sát vào anh, dùng hành động để nói cho anh biết ý đồ của mình khi đến đây.

“Tần Hoài, em muốn anh.”

Tần Hoài thề, cả đời này của anh đã từng trải qua với nhiều người phụ nữ như vậy, đến lúc tình cảm cao trào, đã kêu tên rất nhiều người, cũng nói qua nhiều lần câu nói: “Ngoan, anh muốn em.” Nhưng mà, đây là lần duy nhất, có người phụ nữ lại nói với anh những lời bá đạo như vậy, cô muốn anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Edit: quynhle2207—

Người ta thường nói say rượu hồng việc, Mạc Doanh Doanh cũng chỉ cười nhạt, bởi vì tự chủ của cô tốt, cho nên từ lúc gia nhập CASTA cũng cố gắng phát huy hết những tài năng của mình, chưa bao giờ tin vào sức mạnh của rượu.

Nhưng mà, giống như một câu nói của Quỳnh Dao - - tại bạn còn chưa có gặp đúng người.

Lúc này, toàn thân cô không mặc quần áo, mái tóc dài hỗn độn đang dựa vào trên lồng ngực cường tráng, cô chỉ cần ngược mắt là có thể thấy được khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, đôi lông mi cong vút đang khẽ rung động, Mạc Doanh Doanh cảm giác trên eo mình căng thẳng, một cánh tay nóng bỏng đang đặt trên lưng của cô, lướt xuống phía eo, như muốn cô cảm nhận được nơi bí ẩn của cô đang ngăn cản trước nơi đặc thù phái nam của anh.

Cô cảm giác vành tai mình đang nóng rực. (diendanlequydon) Cô đang tiếp xúc với thân thể một người đàn ông ở khoảng cách gần như vậy, hay là nói cô đã trở thành một phần trong thân thể anh, từ lúc cô sinh ra đến giờ cũng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy.

Đêm qua, dưới sự ảnh hưởng của rượu, cô mê hoặc hấp dẫn, đã ở dưới người anh dịu dàng đón nhận niềm vui từ anh, cho tới giờ cô vẫn còn nhớ tình cảnh bị anh lấn qua lấn lại đưa cô vào mê hoặc, lại nhớ tới hình ảnh phóng túng của mình, cô nhắm mắt lại, giọng nói cũng khàn đi: “Nghe này, Tần Hoài - -.”

Đột nhiên, cô im bặt, ở thời điểm cô xoắn xuýt, tay của người đàn ông đã dò tới đốt xương cổ thứ ba của cô, đang nhẹ nhàng vuốt ve.

Bỗng nhiên, toàn thân Mạc Doanh Doanh lạnh giá, cảm giác ớn lạnh lan tỏa hết toàn thân.

Đốt xương cổ thứ ba có tên là Tira, chỉ cần ở tại chỗ này đè mạnh xuống, có thể giết người trong nháy mắt.

Năm đó, chính cô đã sử dụng phương pháp này để hạ gục tên trùm ma túy háo sắc ở Tam Giác Vàng, mà ở ngay lúc này, sau một đêm ân ái, người đàn ông đã rất ôn nhu dịu dàng với cô đêm qua, đang để tay ở tại điểm yếu ớt trí mạng nhất trên thân thể cô.

“Mạc Doanh Doanh, đừng nhúc nhích.” Tần Hoài biết được cơ thể mình đang phản ứng, phía dưới của anh cũng cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, lại nhớ tới tư vị mất hồn mất vía vào tối hôm qua. Anh đưa một tay nâng lên gương mặt trắng nõn nà của người phụ nữ, nửa nằm nửa ngồi, đối diện với cô: “Em đã dùng cách này để giết chết Lý lão tam đúng không?”

Mạc Doanh Doanh bắt đầu cảm thấy cổ họng mình khô khốc, Lý lão tam chính là biệt hiệu của tên trùm ma túy ở Miền Điện mà cô đã giết chết năm đó, mọi người đều gọi hân với biệt danh này.

Tần Hoài thấy trong mắt cô đã bắt đầu gọn sóng, cũng lấy tay rời khỏi gương mặt cô, lại đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại như ngọc, đưa lên môi, vừa hôn vừa nói: “Như vậy thì trên hai bàn tay này cũng đã dính không ít máu rồi?”

Cô có cảm giác như cả người mình đang bị ép chặt, không thể nào thờ nổi, chỉ một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ của anh, lại làm cho cô không cách nào đáp trả.

Không sai, cô không đủ tốt đẹp, không đủ lương thiện, toàn thân của cô, ngoại trừ giới tính là thật, thì mọi thứ đều là giả dối.

Nhưng mà, cho dù cô đã hối hận vì những chuyện đã qua, chỉ riêng trong thời khắc này, cô mới hiểu được cô không hề hối hận vì đã cùng anh trải qua một đêm ân ái, cho dù anh đã phát hiện ra thân phận thật của cô, cho dù anh có thể giết cô ngay giờ phút này.

Người kia đã từng nói với cô, nếu trên đời này có một người nào trước sau như một, vẫn luôn luôn quý trọng cô, cho dù đã biết được thân phận thật sự của cô, thì người đó mới là người thật sự yêu cô.

Đêm qua, khi tình cảm của cô đã chìm sâu đến nỗi muốn tìm kiếm một giọng nói để an ủi chính bản thân mình, thì cô đã tìm được anh.

Nhưng mà ở hiện tại, sự sống chết của cô đang nằm trong tay anh, không cách nào thay đổi.

“Quý cô CAS-TA, có đúng không?” Giọng nói của anh long ngóng vụng về, Tần Hoài đặt môi của mình trên trán Mạc Doanh Doanh, cảm giác được toàn thân cô đang cứng đờ, anh lại thờ dãi: “Giấy thù son, đao Kim Thác Minh Thái, Mạc, một đêm xuân này cũng là được sắp xếp đúng không?”

“Không phải.” Bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh trở nên kích động, không để ý đến tay anh đang để sau lưng cô, chống đỡ trên ngực anh, thật sự ánh mắt cô làm cho trái tim của Tần Hoài cũng muốn vỡ nát: “Tần Hoài, không phải vậy....” Bất ngờ cô che mặt mình lại, ngã vào lòng anh, không biết giải thích với anh như thế nào.

Làm sao giải thích bây giờ? Nói cho anh biết mục tiêu của cô chính là Tokugawa Hựu Ngạn hay sao? Chỉ là do Tokugawa Hựu Ngạn không đến, mà vừa đúng lúc cô lại có tình cảm với anh, cho nên mới ‘thuận theo tự nhiên’, đem lần đầu tiên của mình cho anh?

Nếu nói vậy thì có khác gì với không giải thích chứ?

Mà trong giờ phút này, anh đã biết thân phận thật sự của cô, cũng không thể nào chấp nhận thân phận này của cô, hai người bọn họ chưa có bắt đầu thì đã kết thúc rồi.

“Mạc Doanh Doanh.” Tay Tần Hoài vén mái tóc cô, trên vai cô đầy những vết xanh tím, trước ngực đầy những dấu ấn màu hồng như nhắc nhở sự điên cuồng của buổi tối hôm qua: “Em hãy nghe anh nói....”

“Không, anh hãy nghe cho kỹ đây Tần Hoài.” Mạc Doanh Doanh cắn chặt răng, xoay người ngồi trên bụng anh, người đàn ông khẽ giật thân mình, có chút khó nhịn, lại bị cô đè xuống: “Em thích anh. Cho nên tối hôm qua em mới gõ cửa phòng anh, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy thời gian như ngừng lại, không khí lắng đọng, cổ họng của cô cũng như đang bị ai đó bóp chặt, không thể nói nên lời, vì sao cô lại muốn nói cho anh biết chuyện này vậy? Chính cô cũng không biết, chỉ là trong tiềm thức của cô cho cô biết, nếu không nói, có lẽ cô sẽ hối hận cả đời.

Tần Hoài rũ mắt xuống, cánh tay ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô, cuối cùng, người đàn ông cười khê: “Mạc Doanh Doanh, cái giá phải trả để rời khỏi tổ chức CASTA là gì?”

Cô thật sự chấn động, phải trả giá gì? Cách duy nhất để có thể rời khỏi CASTA, đó chính là chết.

CAS-TA không bao giờ thương hại người chết, cũng chưa bao giờ tìm người chết để thanh toán.

Trừ khi là cô chết đi, nếu không cũng không còn cách nào khác.

Tần Hoài ôm chặt cô trong lòng, da thịt hai người kề sát vào nhau, cả hai người đều có thể nghe được tiếng tim đập rất nhanh, rất mạnh, rất rõ ràng.

“Mạc Doanh Doanh, rời khỏi CASTA đi.” Anh đặt nụ hôn lên đầu vai trắng nõn nà của cô: “Em có thể làm những việc như thế này trong bao lâu? Mười năm hay hai mươi năm? Bây giờ em còn có thể ứng phó với những nhiệm vụ khó khăn như vậy, đến lúc em lớn tuổi hơn thì sao?Có ai tới giúp đỡ em không?”

Giọng nói của anh mang theo sự ôn nhu hiếm thấy, (d/d/l/q/đ) anh nói từng câu từng chữ thật rõ ràng. Những lời nói đó của anh lại làm cho người phụ nữ đang ở trong lòng anh ửng hồng đôi mắt, và đây cũng là lần đầu tiên sau khi anh trưởng thành lại nói ra những lời hứa hẹn như vậy, anh nói với cô: “Mạc Doanh Doanh, theo anh đi.”

Đột nhiên, những tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang những lời tâm tình mà Tần Hoài muốn nói với Mạc Doanh Doanh.

Tần Hoài đưa tay kéo khăn trải giường, phủ kín toàn thân của Mạc Doanh Doanh, sau đó lại đem khoác áo tắm của cô lên người mình, sau đó mới ra mở cửa.

Anh kéo cửa gỗ ra, làm gió êm dịu thổi vào khe cửa nhỏ. Anh thò đầu ra ngoài, thời tiết sáng sớm vẫn còn một chút lạnh, mà lúc này Đỗ Tô đang đứng ở ngoài cửa cười híp mắt, váy dài màu hoa hồng của D&G đặc biệt phiêu dạt trong gió, mái tóc dài cũng bay phất phới. Mặc dù cô ta đã qua 30 tuổi, nhưng không phải cô gái trẻ tuổi bình thường nào cũng có được bộ dáng thướt tha như vậy.

Nếu là một tháng trước, có lẽ Tần Hoài đã bị cô ta mê hoặc, nhưng mà hiện tại trong lòng Tần Hoài đã có Mạc Doanh Doanh.

So với vẻ bề ngoài, thì chuyện từ trong ra ngoài không thể không kiên cường thì càng làm cho người ta thương tiếc hơn.

“Còn chưa chịu rời giường, anh càng lúc càng lười rồi nha.” Giọng điệu của cô ta dường như rất quen thuộc, đẩy Tần Hoài ra, muốn đi vào trong.

Tần Hoài vội vàng đưa tay ngăn lại, nhủ mảy: “Cô Đỗ, tôi còn chưa có mặc quần áo chỉnh tề. Nếu có chuyện gì, thì đợi tôi thay quần áo xong sẽ nói chuyện.”

Đỗ Tố cười cười, ánh mắt lướt qua áo tắm không che được lồng ngực tình tứ, trên đó vẫn còn vài vết cào hết sức mờ ám: “Được, vậy em qua bên cạnh chờ anh. Sáng sớm hôm nay, hình như ngài Tokugawa cho người gõ cửa phòng của cô Mạc ở bên cạnh, nhưng lại không có ai trả lời, có thể là thông báo về việc khách mời của hội triển lãm vũ khí của nhà Tokugawa.”

“Triển lãm vũ khí sao?” Tần Hoài kinh ngạc.

Đỗ Tố gật đầu, rất nghe lời quay người đi vào gian phòng kế bên.

Mạc Doanh Doanh nghe thấy không còn động tĩnh gì ở cửa, vội vàng xoay người xuống giường, đau nhức ở giữa hai chân đối với cô chỉ là chuyện nhỏ, cô cầm lấy một cái khăn tắm lớn, quấn quanh người kỹ càng, rồi muốn đi ra ngoài.

Tần Hoài lại giữ chặt vai cô: “Chúng ta còn chưa nói chuyện xong.”

Nghĩ rằng sau khi biết rõ cô là người của CASTA, lại cứ để cô đi như vậy sao? Nghĩ anh là người mù à?

Mạc Doanh cũng không quay đầu lại: “Tần Hoài, em cũng muốn một cuộc sống yên ổn. Nhưng anh lại là một người thích người mới, nhưng vẫn yêu người cũ, trái tim phải áp, em cũng nghi ngờ không biết anh có đúng là người em muốn hay không.” Cô kéo cửa ra, dừng lại, thờ dài rồi nói: “Còn việc rời khỏi CASTA, không phải có thể làm được trong một sớm một chiều, thanh đao Kim Thác Minh Thái này ...Hiện tại đều phải coi chúng ta làm thế nào để lấy tới tay mà thôi?”

Câu nói ‘niềm vui mới, tình yêu cũ’ làm cho trong lòng Tần Hoài trở nên lạnh lẽo, mỗi người có bản lĩnh riêng sao? Chỉ cần dựa vào anh phòng thủ, có tấn công, có gì mà không làm được?

“Anh... Tự thu xếp cho tốt.” Tần Hoài nghe được tiếng đóng cửa, xoay người lấy từ trong vali hành lý ra một tai nghe quân dụng được thiết kế đặc biệt để nghe lén: “Đại Vĩ, giúp tôi điều tra văn phòng luật sư Sở Sự Vụ của Mạc Doanh Doanh, cũng điều tra toàn bộ những quan hệ và sinh hoạt thường ngày của cô ấy.”

“Bị sao vậy? Lão Đại?” Cho dù bọn họ có suy nghĩ đến nỗi cào nát da đầu, cũng sẽ không bao giờ đoán được người luật sư nhỏ bé kia lại chính một thành viên cấp cao của CAS-TA.

Tần Hoài cố gắng làm cho giọng nói mình trở nên thoải mái hơn, anh không muốn để Mạc Doanh Doanh bị bại lộ thân phận, lại nghĩ đến muốn biết thêm những tin tức khác về CASTA: “Tôi xem trọng cô ấy. Nhớ cho kỹ, Tề Đại Vĩ, tôi muốn biết tất cả những thứ liên quan đến cuộc sống hằng ngày của cô ấy, từ bạn bè, đến việc hẹn hò, hay hẹn hò ở đâu, cậu phải điều tra mọi thứ cho tôi.”

“Được!”

Nghe được lời đảm bảo từ phía bên kia, Tần Hoài trầm mặc cúp điện thoại, nếu cô không chọn lựa chọn anh, thì đến cuối cùng có thể bọn họ sẽ xung đột với nhau.

Đỗ Tố dựa lưng vào cửa gỗ bên cạnh, nghe tiếng mở cửa ở phòng kế bên, còn có tiếng đóng cửa nhẹ nhàng. Trong tay cô ta cầm một cái Ipad nhỏ, trên màn hình có thể thấy được hình ảnh rõ ràng của Mạc Doanh Doanh, chỉ là một luật sư bình thường, lại có quan hệ với Tần Hoài. Hai người vẫn còn không thừa nhận quen biết cùng đối phương, móng tay màu hồng của cô ta chạm rả quét lên màn hình: “Nhất định người phụ nữ này có vấn đề.”

Bọn họ tới đây là vì có nhiệm vụ đặc biệt, vậy cô thì sao? Cô ta suy đoán chắc chắn Mạc Doanh Doanh cũng phải có mục đích gì đó?

Đỗ Tố trở về giường, cảm những mẫu báo Nhật bị cắt lộn xộn ở trên tấm chăn mỏng, trong một mẫu báo nhỏ có thể thấy được rõ ràng những chữ viết tên của Mạc Doanh Doanh rất to, đây là những mẫu báo mà mấy ngày nay cô ta cẩn thận sưu tầm.

Cô ta chưa bao giờ muốn ôm trọng trách giải cứu thế giới này vào người, mục tiêu của cô ta chính là Tần Hoài. Một người phụ nữ có chồng trước chết vì bị bệnh, sau đó thừa kế một gia tài khổng lồ, còn có gì không hoàn mỹ nữa chứ? Chỉ sợ đối với Đỗ Tố, điều duy nhất không hoàn mỹ trong cuộc sống của cô ta chính là một người vợ phản bội và không thể dành lại tình yêu của mình.

Vậy thì đã sao? Sau khi cảnh cáo Tokugawa Hựu Ngạn rằng Mạc Doanh Doanh còn có mục đích khác, chỉ sợ người phụ nữ kia sẽ dễ chịu sao? Cô ta cũng nhớ được tư liệu mà mình đã nhờ người điều tra, hình như - - những ‘con chó’ mà gia tộc Tokugawa huấn luyện dùng mảnh khác thường, mà thủ đoạn thâm văn chắc chắn sẽ khác biệt với người khác?

Trong lúc Đỗ Tố đang một mình suy nghĩ tính kế Mạc Doanh Doanh thì nhân vật nữ chính trong kế hoạch đã thay quần áo chỉnh tề, kéo cửa ra, sau đó đi tìm quán gia nhà Tokugawa.

Hình như Tokugawa Hựu Ngạn tìm cô có việc gì gấp lắm, cho nên muốn cô đi tới nhà chính của gia tộc Tokugawa.

“Không khí buổi sáng thật tốt, tôi đi một vòng ở vườn sau.” Cô giải thích.

Nhưng quán gia cũng đâu có để ý nhiều chuyện như vậy, chỉ nói đại thiếu gia nóng nảy thúc giục, muốn gặp cô nhanh một chút.

Nhà chính của dòng họ Tokugawa rất lịch sự tao nhã, được trang trí bố cục theo phong cách truyền thống Nhật Bản, có cầu nhỏ nước chảy, nhưng Mạc Doanh Doanh lại không có lòng dạ nào mà thưởng thức những cái này.

Nguyên nhân chính là bởi vì người phụ nữ đang ngồi trên mặt đất, hơi ngửa đầu nói chuyện với Tokugawa Hựu Ngạn, mái tóc dài của cô ấy được buộc cao, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt trang điểm rất đậm, nhưng cũng rất đẹp.

Mạc Doanh Doanh chưa từng gặp qua một G1897 như vậy, mà trong lúc này, cô ấy nhìn Mạc Doanh Doanh mỉm cười, giọng nói thật mềm mại: “Doanh Doanh, nếu không có ngài Tokugawa giới thiệu, thì tôi sợ là không tìm được cô rồi.”

Ngay lập tức, Mạc Doanh Doanh cũng phản ứng kịp, cũng không biết xưng hô cô ấy như thế nào. Không biết G1897 giới thiệu mình như thế nào ở trước mặt Tokugawa Hựu Ngạn?

Người phụ nữ mặc váy đen đưa tay ôm lấy Mạc Doanh Doanh, cười nói: “Sao vậy? Nhìn thấy Tào Lạc Ninh tôi lại kích động đến nỗi không thể nói nên lời sao?”

Mạc Doanh Doanh cũng trở tay ôm cô ấy, khoe mắt hơi cong, dường như hết sức kinh ngạc: “Lạc Ninh, tôi không nghĩ lại gặp cô ở Nhật Bản.”

G1897 cũng cười: “Nếu không phải ông chủ nói nhìn thấy một cô gái giống hệt như bạn thân của tôi ở trong buổi tiệc, chỉ sợ hôm qua tôi đã trở về thành phố T rồi.” Cô ta cũng nhìn Tokugawa Hựu Ngạn đang đứng ở một bên chỉ cười mà không nói, khẽ gật đầu, quay lại nói với Mạc Doanh Doanh: “Nếu không phải ông chủ cứ bảo tôi nhất định phải tới xem thử coi đúng là cô hay không, tôi cũng không muốn tới đâu nha!”

Lời nói này của cô ấy bao hàm nhiều ý tứ trong đó, Mạc Doanh Doanh chỉ cảm thấy ánh mặt trời chói lọi lại giống như những tia sáng lạnh lẽo đang chiếu xuống người cô, cả người đều lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: quynhle2207

“Cô ở đây làm gì?” Trên hành lang gấp khúc sâu thẳm yên tĩnh ở nhà Tokugawa, vốn Mạc Doanh Doanh đang nắm tay G1897, bất ngờ kéo thật mạnh, đẩy mạnh cô ta về phía cột đá. Một tay cô nắm chặt cổ tay đối phương, một tay còn lại đã đặt trên cổ của G1897 ngay tại yết hầu.

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn không thể hít thở, cho nên mặt cô ta đỏ ửng không bình thường, cô ta trả lời từng chữ: “Mạc, Reagon giao trách nhiệm giám thị cho tôi.” Cô ta nhón chân lên, muốn thoát khỏi tay của Mạc Doanh Doanh đang giữ chặt mình: “Mà người tôi phải giám sát chính là cô.”

Đây là câu trả lời trong dự kiến của cô, nhưng cô lại không ngờ tới người giám sát sẽ là cô ấy.

Người giám sát à? Trong lòng Mạc Doanh Doanh cũng trở nên lạnh lẽo, không ai có thể hiểu rõ hơn cô về việc người giám sát ở CASTA mang ý nghĩa gì.

Đây là một trong những vị trí rất ít người làm trong CASTA, vai trò của người giám sát giống như người anh em sinh đôi của người giữ vị trí thi hành nhiệm vụ, cùng ở chung một chỗ, chỉ khác nhau ở chỗ mục đích cuối cùng của người thi hành nhiệm vụ là hoàn thành nhiệm vụ được giao, còn người giám sát thì giúp đỡ cho người thi hành, đồng thời cũng giám sát báo cáo toàn bộ những hành động của người thi hành nhiệm vụ.

Nói cách khác, ngoại trừ người thi hành nhiệm vụ yêu cầu, nếu không thì tổ chức cũng không sắp xếp người giám sát.

Chỉ có một lần duy nhất, cũng do chính bản thân cô trải qua, vào năm năm trước chính cô trở thành người giám sát.

Vào lúc quan trọng nhất thì phát hiện người thi hành nhiệm vụ phản bội tổ chức, chính cô đã đích thân xử lý người kia, từng bước giẫm lên máu của người khác để trở thành một người lính đánh thuê có giá rất cao, cũng chính thức được Reagon tin tưởng.

Cũng trong lần hành động đó, chính cô đích thân xử lý người bạn đầu tiên của mình tại CASTA, cũng là người bạn sau cùng.

Mạc Doanh Doanh buông tay ra, nhìn G1897, rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại: “Cô tên là - - Tào Lạc Ninh à?”

G1897 xoa xoa cằm cô đã bị đồ lên do bị nắm chặt: “Chỉ là tên giả mà thôi.”

“Reagon nói với cô như thế nào?” Cô tiếp tục hỏi.

Người phụ nữ nhìn vào mắt của Mạc Doanh Doanh, lần đầu tiên thấy cô có dao động lớn như vậy: “Ông ấy nói cô cần hướng dẫn và giúp đỡ.” Cô ấy

nhích tới gần Mạc Doanh Doanh, mặt mày hớn hơ: “Mạc, càng ngày cô càng làm việc không chuyên nghiệp gì hết, tối hôm qua cô đã tháo xuống dụng cụ định vị duy nhất của Reagon, mặc dù nói rằng do Reagon theo dõi, nhưng hiển nhiên không phải lúc nào ông ta cũng quan sát cô đâu, chỉ là lúc đó cô không gặp may thôi.”

“Tôi cũng không muốn vĩnh viễn phải làm trợ thủ cho người khác đâu.” Nói xong, cô ta cũng quay người đi về phía nhà lớn, Tokugawa Hựu Ngạn đã hẹn gặp mặt các cô ở nơi đó để cùng đi coi phòng triển lãm vũ khí của gia tộc Tokugawa.

Mạc Doanh Doanh thờ ơ liếc nhìn cô ta, giễu cợt nói: “Thân ái, đi trang điểm lại trước đi, cần cổ cô đỏ như vậy, làm sao gặp người ta.”

Nhìn bóng lưng của người phụ nữ mặc váy đen cứng đờ, cô thán nhiên quay người, đầu ngón tay cũng đã bấm sâu vào trong lòng bàn tay mình.

Cô đã vì CASTA vào sinh ra từ mấy năm nay, nói chuộc tội cũng được, mà nói là vì chứng minh bản thân mình cũng không sai, nói tóm lại cho dù không có công cũng có khổ lao. Quả đúng là Reagon, nói thay đổi sắc mặt thì liền thay đổi sắc mặt, cũng không khỏi qua mức tuyệt tình rồi.

Cô hít thật sâu, nhìn ánh nắng đang chiếu rọi dưới mái hiên nhà, bỗng nhiên cô cảm thấy mắt mình nóng dần lên - - gần đây, tự dưng lại trở nên quái lạ như vậy, thật sự hiếm thấy.

Vào lúc đó, căn bản Mạc Doanh Doanh không biết nhiệm vụ mà cô đang làm chính là một trong những nhiệm vụ quan trọng bí mật nhất trên thế giới này, vì đề nhiệm vụ này được hoàn thành một cách xuất sắc, cấp trên Reagon của cô không tiếc để cả tổ chức CASTA chôn cùng.

Cô lại càng không nghĩ tới những thứ nhìn qua tưởng như không thể nắm bắt được lại có thể từng bước, từng bước đẩy cô đi trên con đường không thể quay đầu.

“Em đang nhìn gì vậy?” Nghe tiếng bước chân sau lưng mình, Mạc Doanh Doanh quay đầu, nhìn thấy Tần Hoài trong bộ quần áo Âu phục.

Cô không trả lời câu hỏi của anh, chỉ nhanh chóng giải thích về sự xuất hiện của G1897: “Nghe cho kỹ, chút nữa sẽ có một người bạn của em đi cùng chúng ta tới dự buổi triển lãm vũ khí.” Nhìn sắc mặt Tần Hoài thay đổi, cô cắn răng nói từng chữ: “Hiện giờ cứ làm bộ như là tối qua không có xảy ra chuyện gì, không phải tốt hơn sao?”

“Em có ý gì?” Tần Hoài ôm cánh tay nhìn cô.

“Ý của em là hiện giờ em đang bị nghi ngờ, cho nên em phải xử lý chuyện này thật cẩn thận.”

“Em hoàn toàn có thể - -.”

“Có thể cái gì?” Cô bước tới sát bên anh, nói thật nhỏ: “Rời khỏi sao? Cho dù muốn rời khỏi cũng không phải vào lúc này. Tần Hoài, nếu như anh thật sự...thật sự vì em, thì đừng những tay vào việc của em.” Cô nói xong cũng xoay người rời đi.

Tần Hoài đứng tại chỗ, ngón trỏ ở trong túi quần nhấn xuống một cái nút nào đó, thì ở bên tai đã nghe rõ giọng nói của Mạc Doanh Doanh: “...thì đừng những tay vào việc của em...”

Đầu anh hơi gục xuống, nhưng ánh mắt lại lóe sáng, anh có nhiệm vụ của mình, Mạc Doanh Doanh đã quá coi thường anh rồi, hay là, bởi vì tuyệt vọng mà cố gắng thử hết mọi cách? Nếu vậy, thì rốt cuộc những rối loạn trong lòng cô là vì chuyện gì?

Đi thẳng một đường tới chỗ đậu xe của nhà Tokugawa, ngoại trừ quần áo toàn thân Đồ Tổ có màu đỏ rực rỡ như ánh lửa, thì tất cả mọi người đều mặc quần áo màu sắc nhẹ nhàng, ngồi vào trong những chiếc xe được trang trí hết sức xa hoa thì có vẻ rất nghiêm túc.

“Vi thế, Doanh Doanh, cô và anh Tokugawa đã đính hôn rồi hả?!” Về mặt của G1897 cũng là Tào Lạc Ninh ngạc nhiên, nhìn Mạc Doanh Doanh và Tokugawa Hựu Ngạn, Tokugawa Hựu Ngạn đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của Mạc Doanh Doanh, nắm chặt trong lòng bàn tay, gật đầu: “Không sai.”

Bên này Tần Hoài hơi nhú mày, anh nhìn đôi má ửng đỏ của Mạc Doanh Doanh, kinh thường quay đầu sang chỗ khác, mười hai giờ trước, cô cũng đã chìm đắm trong sự dịu dàng như vậy ở dưới người của anh.

Bởi vì chút tâm tư đó của mình, ngược lại Tần Hoài đã xem nhẹ Đồ Tổ ở bên cạnh, cô ta đang cười nhẹ, nhìn mười đầu ngón tay đang nắm chặt của hai người đối diện, cười như không cười nói: “Cô Mạc thật may mắn.”

“Quá khen rồi.”

“Hi vọng sự may mắn của cô Mạc vẫn luôn như vậy.” Người đẹp híp đôi mắt lại, sóng mắt đưa đẩy, những ngón tay thon dài cũng đặt lên ngực Tần Hoài: “Cũng không biết A Hoài dự tính khi nào cử hành hôn lễ nữa.”

Ngón tay cô ta lướt qua yết hầu của Tần Hoài, đã bị anh nắm lại. Mạc Doanh Doanh nhìn cảnh tượng chói mắt như vậy, tay cô lại bị Tokugawa Hựu Ngạn nắm thật chặt, vừa định rút tay về thì đã bị nắm chặt hơn, nhìn ánh mắt nghi ngờ của người kia, cô tò mò không có việc gì, cười nói: “Chùng nào mới đến? Tối hôm qua ngủ không được ngon, nên giờ có chút mệt mỏi.”

Trong lòng Tần Hoài nghĩ đến những chuyện xảy ra tối hôm qua. Đối với Mạc Doanh Doanh thì đây chỉ là lý do mà thôi nhưng lại làm cho Tokugawa Hựu Ngạn cảm thấy có chút áy náy, nói: “Thật xin lỗi, tối hôm qua... Tối nay anh sẽ giải thích với em.”

Ngồi đối diện với anh ta lại là người có thính lực tốt nhất trong cuộc thi tuyển của đặc công, Tần Hoài bình tĩnh thần nhiên liếc mắt nhìn Mạc Doanh Doanh, quả nhiên cũng làm cô có chút khẩn trương: “Được... Tốt.”

G1897 nhìn bốn người đang mang theo những ý nghĩ khác nhau trước mặt mình, cười cười, không nói gì.

Đối với người giám sát, chỉ cần người thi hành nhiệm vụ không có phản bội tổ chức, thì cô ấy vẫn là bạn tốt của mình.

Phòng triển lãm vũ khí của nhà Tokugawa ở gần khu rừng Tương Căn, được làm theo lối kiến trúc cổ xưa. Thời tiết mùa hè cũng đã từ từ lạnh hơn, người quản gia mặc trang phục võ sĩ Nhật Bản tiếp đãi mấy người Tần Hoài.

“Đề bọn họ vào trước đi, Mạc, anh muốn nói chuyện với em một chút.” Tokugawa Hựu Ngạn giữ chặt cô, trên mặt tràn đầy áy náy.

Mạc Doanh Doanh xoay người, trên mặt cũng có chút không được tự nhiên, nói như thế nào thì Tokugawa Hựu Ngạn cũng không có lỗi với cô, dù sao thì đến cuối cùng cô cũng đã leo lên giường của người khác: “Anh nói đi.”

Khu rừng đang vào buổi trưa thật tươi tốt, ánh mặt trời chiếu những tia sáng nhỏ xuyên qua những nhánh cây, chiếu lên gương mặt góc cạnh của Tokugawa Hựu Ngạn, một đôi mắt xé rách dài, thật quyến rũ người khác, anh ta bình tĩnh nhìn gương mặt đang ở trước mắt mình, khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại mang thần sắc không hề quen thuộc một chút nào: “Hai người không giống nhau.”

“Anh muốn giải thích chuyện gì với em?” Cô nhún vai: “Em còn muốn đi xem triển lãm nữa, thanh đao Kim Thác Minh Thái cũng ở trong này sao?”

Tokugawa Hựu Ngạn nhún mày lơ đãng: “Không có ở đây.” Anh ta cũng nhanh chóng chuyển đề tài: “Tôi hôm qua Mộc bị đau dạ dày, có lẽ là do buổi chiều hôm qua uống rượu, thêm vào đó sức khỏe không tốt, cho nên mới bị như vậy, bác sĩ nói lúc này đang là mùa hè cần phải để ý hơn nữa, vì thế anh đã đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Lại là Thiên Mộc, Mạc Doanh Doanh cắn môi: “Nếu trong hôn lễ của chúng ta, phu nhân Murata bị bệnh hay không cẩn thận ăn bánh ngọt bị nghẹn, thì có phải anh cũng bỏ em lại lẻ đường để đưa cô ấy đi bệnh viện?”

“Mộc chưa bao giờ ăn bánh ngọt.” Tokugawa Hựu Ngạn kiên nhẫn sửa lại lời cô.

Mạc Doanh Doanh bị anh làm cho tức đến nỗi nói không nên lời: “Hiện giờ anh đang nói cho em biết là mặc kệ như thế nào thì cô ta đều đứng ở vị trí thứ nhất phải không? Vậy tại sao anh phải cười em?!” Đã đóng kịch thì phải đóng cho trọn vẹn, ít nhất là bây giờ Tokugawa Hựu Ngạn vẫn chưa có nghĩ ngờ.

“Anh tưởng chúng ta có nhận thức giống nhau.” Tokugawa Hựu Ngạn kéo tay cô: “Cho dù là - -.”

“Nhận thức giống nhau? Cái gì gọi là nhận thức giống nhau?” Giọng nói có chút khàn vang lên sau lưng hai người, Thiên Mộc đang mặc một bộ đồ công sở màu vàng nhạt kéo tay Murata Kinh Giới trong bộ âu phục màu xám từ đằng xa đi tới.

Tokugawa Hựu Ngạn cũng sửng sốt: “Sao em không chịu nghỉ ngơi cho tốt?”

Murata Kinh Giới ôm Thiên Mộc trong lòng, cũng không nhìn tới ánh mắt có chút chán ghét của người phụ nữ: “Tôi dẫn cô ấy tới, cả ngày cứ tiêu tụy vì bệnh sao được chứ.” Nhìn sắc mặt Tokugawa Hựu Ngạn cứng đờ, dường như còn có chút đau lòng, Murata Kinh Giới nhún mày, ánh mắt không đứng đắn kia lại làm cho Mạc Doanh Doanh càng nhìn càng cảm thấy chán ghét: “Anh cả, vài ngày trước, mười ngàn mẫu đất, anh mua được bao nhiêu rồi?”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi về hướng gian nhà gỗ. Murata Kinh Giới hỏi Tokugawa Hựu Ngạn về chuyện làm ăn, Mạc Doanh Doanh nghe nhiều cũng không tiện, vừa đứng lúc Thiên Mộc đưa tay kéo cô, hai người liền đi vào trong cửa chính.

Mạc Doanh Doanh mơ hồ nghe được tiếng nói của Murata Kinh Giới vang lên sau lưng mình: “Anh cả, nếu chuyện này kiếm ra tiền mà không dẫn theo em thì không tốt đâu, sức khỏe của Mộc không tốt, nếu cứ bệnh hoạn như vậy thì mọi người cũng không dễ chịu đâu...”

Suy nghĩ của cô vừa lóe lên, mơ hồ cảm thấy như hiểu được chuyện gì đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Nói là triển lãm binh khí, trong gian phòng cách biệt trong núi này cất giữ những thanh đao võ sĩ của các thế hệ nhà Tokugawa và rất nhiều thứ khác, toàn bộ được đặt trong những ngăn tủ bằng pha lê khóa thật kỹ, toát ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Đối với những thứ này Thiên Mộc nắm trong lòng bàn tay, Mạc Doanh Doanh nghe về những thứ này thì đầu cô cũng đã muốn to ra. Sau cùng, hai người đi đến trước một cây cung được uốn cong, mà cây cung kia cũng không được khóa lại, chỉ thấy một bên mặt được khảm đá quý treo trên tường. Thiên Mộc mỉm cười, đưa tay gỡ xuống cây cung vừa dày vừa nặng kia, lại cảm thấy một cây tên được đặt bên cạnh.

“Cô Mạc, người ngoài chỉ biết nhà Tokugawa có thanh đao Kim Thác Minh Thái, nhưng lại không biết hôm nay còn có Cung Mẫu Trường Cung.” Cô ta giương cung, lắp tên, cứ như vậy nhắm thẳng ngay Mạc Doanh Doanh.

Mũi tên sắc bén nhắm ngay chóp mũi của cô, Thiên Mộc không có một chút sốt ruột nào: “Cung Mẫu Trường Cung chính là gia tài của chủ mẫu nhà Tokugawa truyền lại, vào lúc nhà Tokugawa suy tàn, chủ mẫu nhà Tokugawa cầm Trường Cung trong tay, hơn cả trăm bước đã bắn trúng lá cờ của quân địch, sau cùng lựa chọn cùng quân địch ‘ngọc thạch câu phần’ (ngọc đá cùng nát).

Hai người phụ nữ đang đối mặt với nhau giống như soi gương, Thiên Mộc dùng sức kéo căng cây cung, chỉ cần ngón tay khẽ buông lỏng, chỉ một giây sau

sẽ có thể bắt thùng trán của Mạc Doanh Doanh: “Vĩnh viễn cô cũng không hiểu được tôi hy sinh nhiều như thế nào đâu, cô gái Trung Quốc, quay trở về đất nước của cô đi.”

Vậy mà Mạc Doanh Doanh chỉ để ý nhìn chăm chú phía sau lưng cô ta, Thiên Mộc vẫn chưa quay đầu lại, đã cảm thấy bên hông bị một vật cứng nào đó dí sát vào, giọng nói của G1897 vang lên: “Tôi là bạn của cô Mạc, muốn hỏi cô một chút, thanh đao võ sĩ này có thấy máu chưa?”

Ở tại một góc tối cách đó không xa, Đỗ Tổ nhìn người phụ nữ mặc váy đen quay mặt lại, sắc mặt cũng thay đổi liên tục, trong đầu lại nghĩ tới rất nhiều hình ảnh vụn vặt, khuôn mặt cô ta trầm xuống, giờ điện thoại di động về phía mặt của G1897, gửi tấm hình đi.

“Giúp tôi điều tra thêm người này, cứ bắt đầu từ khu Hoàng Hậu ở New York.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit: quynhle2207—diễn đàn

"Wow, wow, wow, các quý cô, chuyện này là sao vậy?" Đường như nhận ra không khí bên này không thích hợp, Murata Kinh Giới nhìn về phía mấy người Mạc Doanh Doanh, lại phát hiện vợ mình đang cầm cung tên trong tay nhắm vào vị hôn thê của Tokugawa Hựu Ngạn, mà một cô gái mặc áo đen không biết tên lại đang dùng cây đao võ sĩ chặn ở eo của Thiên Mộc.

Đám phụ nữ này chỉ biết làm hư chuyện, chẳng lẽ bọn họ không biết anh ta đang nói tới điểm mấu chốt với Tokugawa Hựu Ngạn hay sao? Murata Kinh Giới rửa thầm trong lòng, nhưng vẫn lôi kéo Tokugawa Hựu Ngạn khăn trương đi tới đó.

Khoảng cách của bọn họ với đám người Mạc Doanh Doanh cũng hơi xa, đã vậy các tù kính trong sảnh lớn đang được mở ra để triển lãm, cho nên chỉ có thể mơ hồ thấy được động tác của mấy người bên kia, không thể nhìn thấy rõ ràng chuyện gì.

Thiên Mộc thấy hai người bọn họ đi tới, Mạc Doanh Doanh lại giờ hai tay lên rất vô tội, nhún nhún vai, bày tỏ chuyện này không liên quan tới mình. Cô ta âm thầm cắn răng, mấy ngày nay, cho dù là ban ngày hay ban đêm, cũng không có cách nào xử lý được người phụ nữ này, mà bất thành linh lại xuất hiện thêm một người nữa, chắc chắn là bạn của người phụ nữ này, nếu so sánh thì cô ta yếu thế hơn rất nhiều.

Có thể đuổi được người nào hay người nấy, ngay lập tức, cô ta quyết định dứt khoát, ném Cung Mũi sang một bên, () cũng không để ý đây là di vật văn hóa quý giá. Mạc Doanh Doanh thấy cô ta bỏ qua dễ dàng như vậy, cảm thấy không ổn, không đợi cô đưa mắt ra hiệu cho G1897, Thiên Mộc đã đẩy mạnh về phía sau, bây giờ đang mùa hè, quần áo mặc trên người cũng mỏng manh, tuy nói lưỡi đao đã được bao lại, nhưng do G1897 có võ, nên tay nắm thanh đao rất chặt, bất ngờ bị cô ta đụng mạnh như vậy, quả thật đã sượt qua lưỡi đao, cho dù G1897 có rút tay lại cũng không kịp, chỉ có thể sững sờ nhìn người phụ nữ này.

Lưỡi đao cũng không làm cô ta bị thương nặng, chỉ là một đường cắt nhỏ, bất quá dựa vào sự yêu thương của Tokugawa Hựu Ngạn thì đừng nói là một đường cắt nhỏ, cho dù chỉ là muỗi đốt một cái cũng đã đau lòng cả đêm.

Mạc Doanh Doanh hiểu rõ điều này hơn G1897, ngay lập tức bước tới đỡ Thiên Mộc, cũng không nhìn G1897 đang đứng một bên, chỉ với năng lực như vậy đã muốn loại trừ cô sao? Cô hừ lạnh một tiếng, lại cảm thấy bên tai mình xẹt qua một làn gió, Tokugawa Hựu Ngạn thấy Thiên Mộc bị thương, cũng không thêm phân biệt đúng sai, mặc kệ chồng cô ta có ở đây hay không, ôm lấy cô ta thật cẩn thận, cũng không để ý đến mặt mũi của Mạc Doanh Doanh, giọng nói lạnh lẽo hướng về G1897: “Cô Tào, làm phiền cô đi với tôi một chút.”

Tất nhiên là G1897 không thể từ chối, nhưng cô không dễ dàng mới có thể bước ra ngoài sáng để đảm nhiệm vị trí giám sát Mạc Doanh Doanh, nếu bây giờ phải rời khỏi như vậy quả thật không cam lòng, thêm vào đó là do cô sợ Thiên Mộc vì kích thích mà làm Mạc Doanh Doanh bị thương mới ra tay, không ngờ lại bị người phụ nữ này trả đũa như vậy.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt đi chỗ khác, không nhìn G1897, quả thật cô ta vì cứu cô mà bị Thiên Mộc hãm hại, (d.đ.le.quy.đơn) bất quá mục đích của cô ta đến đây cũng không tốt lành gì, bản thân cô cũng bị kẹp ở giữa để cô ta có thể thừa cơ hành động, như vậy cũng quá kém cỏi đi. Thừa dịp Thiên Mộc bị thương, có thể danh chính ngôn thuận đuổi cô ấy ra khỏi nhà Tokugawa thì cũng không tính là sai lầm của cô, dù sao một trong hai người, cũng phải có một người ở lại nhà Tokugawa.

Cô ngoảnh mặt làm ngơ nhìn G1897 không cam lòng bị Tokugawa Hựu Ngạn dẫn đi, từ đầu tới cuối, Tokugawa Hựu Ngạn lại một lần nữa xem nhẹ cô. Mạc Doanh Doanh cảm thấy không có chuyện gì, chỉ cười cười, người đàn ông này đau lòng Thiên Mộc như thế nào thì cô lẽ cả Yokohama này đều biết đến, mà đúng là cô lợi dụng điểm đau lòng này của anh ta, mới có thể đứng tại chỗ này.

Hiện giờ Tokugawa Hựu Ngạn và Thiên Mộc đã đi khỏi, cũng không còn G1897 kém cỏi kia nữa, tuy nhiên Murata Kinh Giới lại hơi khó giải quyết, bất quá cũng chỉ là một người vô tích sự, chỉ sợ điều tra tòa nhà triển lãm binh khí lần này, nếu so việc coi chừng anh ta với bản lĩnh của Tần Hoài, thì đây cũng coi như là chuyện dễ dàng.

Có một câu nói đó là: đừng bao giờ coi thường kẻ địch của mình. Nhưng mà, cho tới bây giờ, nếu Mạc Doanh Doanh vẫn không xem Đỗ Tố như là kẻ địch của mình, chỉ coi cô ta như một người phụ nữ đi tranh giành tình cảm, thì chính cô cũng đã phạm sai lầm coi thường đối thủ của mình rồi.

Nghe tiếng máy xe ở ngoài cửa, Murata Kinh Giới cười tà, móng vuốt heo cũng đưa về phía Mạc Doanh Doanh: “Anh cả lúc nào cũng như vậy, sau này chỉ sợ chị dâu cũng ...” Anh ta vẫn tiếp tục đưa bàn tay đầy mồ hôi cọ cọ trên tay Mạc Doanh Doanh: “Cô đơn lạnh lẽo đi?”

Mạc Doanh Doanh không dấu vết né tránh anh ta, (d.đ.l.e.quy.đơn) lúc này, nghe thấy động tĩnh ở dưới lầu, vốn Tần Hoài đã lên lầu cũng đã xuống đây, thấy tình cảnh như vậy, không dấu vết che chắn ở trước người cô, bắt được móng vuốt heo kia: “Trung Quốc, tỉnh B, Tần Hoài.”

Trong đời này, Murata Kinh Giới là một người tham lam, háo sắc, nhưng lại càng sĩ diện, nếu không thì năm đó làm sao lại đồng ý cưới Thiên Mộc để có thể uy hiếp được Tokugawa Hựu Ngạn, cưới một người phụ nữ không danh tiếng, không địa vị như vậy. Nhờ có cô ta, mà vài hạng mục đầu tư của anh ta mấy năm nay cũng kiếm được ổn định, cho dù là có nguy hiểm, chỉ cần đi thương lượng hạng mục với Tokugawa Hựu Ngạn, thì mọi thứ sẽ bình yên.

Bất quá có người chồng nào chịu được trong lòng vợ mình luôn có một người đàn ông khác? Có người đàn ông khác cũng thôi đi, mỗi lần Tokugawa Hựu Ngạn có tin xấu cùng với phụ nữ khác, thì bọn họ cũng náo động ầm ĩ một lần, làm cho anh ta, Murata Kinh Giới, cũng không thể ngẩng đầu trong cái vòng lẩn quẩn này, tiền là quan trọng, nhưng mặt mũi cũng quan trọng, vì thế, mặc dù đối với người phụ nữ không ngực, không hông, không hiểu phong tình một chút nào là Mạc Doanh Doanh, anh ta không có hứng thú lắm, nhưng vẫn không nhịn được muốn trêu chọc một chút, chẳng lẽ chỉ cho hai người anh trai em gái kia được liếc mắt đưa tình, Tokugawa Hựu Ngạn có thể ôm người phụ nữ của Murata Kinh Giới, mà anh ta, Murata Kinh Giới không thể làm như vậy với người phụ nữ của Tokugawa Hựu Ngạn hay sao?!

Mới vừa rồi anh ta cũng nghe được cuộc nói chuyện của Mạc Doanh Doanh và Tokugawa Hựu Ngạn, chỉ mới gặp mặt vài lần, nhưng người phụ nữ này lại tỏ ra rất hứng thú với thanh đao Kim Thác Minh Thái của nhà Tokugawa, vì thế sau khi chào hỏi xong với Tần Hoài đã nhắc tới thanh đao Kim Thác Minh Thái. Chỉ thấy Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện ra sự phòng bị.

Trong lúc này, (d-đ-l-q-đ) không thể trở thành kẻ địch của người đàn ông này. Cô cảm thấy mình cần suy nghĩ một chút, lấy cớ là đi nhà vệ sinh để rời khỏi. Tần Hoài ở bên kia cũng hiểu được ý cô, nói thêm vài câu với Murata Kinh Giới rồi cũng vội vã đuổi theo cô. Trong nhà vệ sinh không có ai, anh đẩy cửa nhà vệ sinh nữ ra, quả nhiên thấy được người phụ nữ đang từ từ bước lại.

“Em vẫn muốn lấy thanh đao Kim Thác Minh Thái sao?” Anh khóa cửa lại, nhìn Mạc Doanh Doanh chằm chằm

“Nếu lần này không lấy được thanh đao Kim Thác Minh Thái, thì kết quả của em chỉ có chết mà thôi.” Cô ngược mặt lên nhìn anh: “Cô gái kia tới để giám sát em, em đã bị ông chủ nghi ngờ rồi.”

“Cho nên em phải đi theo anh đi.”

“Giả chết, chỉ có giả chết thì em mới có thể thoát khỏi được.” Cô lại lắc đầu: “Nhưng không thể là lần này đâu, thật quá trùng hợp, tổ chức sẽ không bỏ qua đâu.” Cô quay lưng lại, im lặng một lúc lâu, lại mở miệng nói tiếp: “Kế tiếp, theo em nghĩ là sau thanh đao, chúng ta sẽ có nhiệm vụ tiếp theo đúng không?”

“Không sai.” Quả thật, một phần của cuộn da dê trong tay anh cho biết sẽ có một nhiệm vụ nữa.

Cô buồn bực đứng đưa vạt áo: “Bây giờ anh giúp em lấy được thanh đao Kim Thác Minh Thái đi, sau đó thì anh giết chết em.” Cô xoay người lại: “Cũng chỉ có cách này thôi.”

“...” Tần Hoài trầm mặc, hiển nhiên anh cần phải suy nghĩ, Mạc Doanh Doanh cũng không ép anh, đẩy cửa đi ra ngoài, nếu Murata Kinh Giới đã nhắc tới thanh đao Kim Thác Minh Thái, vậy thì cô nhất định phải nghe rồi.

Thấy Mạc Doanh Doanh đi tới, người đàn ông chà xát hai tay vào nhau: “Chị dâu, vậy chúng ta có đi coi chứ?”

Có một cầu thang bằng gỗ ở một góc trong sảnh lớn, có thể đi lên tầng hai, cô và anh ta cùng nhau đi lên, trên tầng hai tối om, khắp nơi đều là bụi bặm thật dày. Murat nhìn ánh sáng bạc tỏa ra từ những thanh đao, chắc lưỡi vài tiếng, nói giọng cảm thán: “Nhà Tokugawa này quả thật là tư bản, cho dù không có thanh đao Kim Thác Minh Thái, cũng có thể giữ vững được Yokohama.”

Mạc Doanh Doanh đưa tay lướt nhẹ qua một loạt những thanh bảo đao, (d,đ,l,e,quy,đơn) hỏi: “Tai sao lại nói là ‘cho dù không có thanh đao Kim Thác Minh Thái’ chứ?”

Murata Kinh Giới tới gần sát Mạc Doanh Doanh, hà hơi bên tai cô nói: “Không lẽ anh cả còn chưa có kể với chị dâu về chuyện của thanh đao Kim Thác Minh Thái sao?”

Trong miệng của anh ta còn phảng phất mùi rượu thật khó chịu, Mạc Doanh Doanh tránh đi, lắc đầu: “Chưa bao giờ.”

Trên người của Mạc Doanh Doanh có hương vị của những đóa hoa mai trong tuyết, Murata Kinh Giới hít hít mũi, ngửi được cảm thấy rất sáng khoái, không khỏi dựa gần sát vào cô hơn nữa, một tay ôm lấy eo cô: “Vợ tôi nói, mặc dù trước đây thanh đao Kim Thác Minh Thái này là do chủ mẫu của nhà Tokugawa bảo quản, nhưng cho dù người phụ nữ nào trở thành vợ của Tokugawa Hựu Ngạn, cũng sẽ không lấy được thanh đao Kim Thác Minh Thái đâu.”

Cô muốn tìm hiểu những chuyện khó hiểu này từ trong miệng anh ta, (diendanlequydon) chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng anh ta như có như không ăn đậu hũ của cô, lại nghe được Murata Kinh Giới cười nhạo một tiếng: “Chẳng lẽ chị dâu không nhận ra là bọn họ có quan hệ xấu xa sao - -?” Hình như anh ta

còn muốn nói gì nữa, nhưng cảm giác được bên cạnh mình lóe lên một tia sáng, giống như là ánh đèn flash.

Cùng lúc, cả hai người quay đầu lại, đã thấy người đang đứng ở cửa chính là Đỗ Tổ, cô ta đang điều chỉnh vòng tay của mình, mà chiếc vòng tay kia lại đúng lúc khúc xạ lại ánh sáng mặt trời chiếu vào từ một khe cửa sổ nhỏ.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy nghi ngờ, nhưng cô cũng không biết mục đích của người phụ nữ này khi đối chọi với cô là gì, cho dù là vì Tần Hoài, thì cô ta cũng không có lý do gì để chụp hình của cô và Murata Kinh Giới, nếu quả thật cô ta vì Tần Hoài, thì cô ta lại càng nên tác hợp cho cô và Tokugawa Hựu Ngan mới đúng chứ.

Đỗ Tổ thấy hai người có chút xấu hổ, cũng không để ý, chỉ cười nói: “Trái lại ngài đây lại biết rất nhiều chuyện của anh Tokugawa.” Cô ta cười, tự giới thiệu: “Tôi là Đỗ Tổ, là vị hôn thê của Tần Hoài.”

Vốn chỉ là một người qua đường không quan trọng, tuy nhiên lại bị sắc đẹp của cô ta thu hút, nhưng người đàn ông của cô ta đang ở dưới lầu, Murata Kinh Giới cũng bất tiện để nói thêm bất cứ điều gì, chỉ gật đầu, nhanh chóng thả lỏng cánh tay đang ôm eo của Mạc Doanh Doanh, vội vàng đi xuống dưới lầu.

“Cô Đỗ.” Mạc Doanh Doanh đến gần cô ta: “Lúc nào cũng xuất hiện thật đúng lúc.”

Lúc nào cũng gặp cô ta, sau một đêm vui vẻ với Tần Hoài cũng gặp cô ta, vừa định moi tin từ Murata Kinh Giới cũng gặp cô ta.

Đỗ Tổ cười: “Chắc chắn tới tám phần là tôi cùng cô Mạc có duyên với nhau.” Một tay đang chống trên người, trong tay còn lại đang cầm gì đó cũng buông thõng, bỏ vào trong chiếc túi trên tay.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng cũng không thể nói ra được chỗ nào không thích hợp, chỉ có thể ngậm đề phòng cô ta, không để cô ta nắm được cán của mình mà thôi.

“Phụ nữ chúng ta cũng không thích loại triển lãm binh khí như thế này, ở Yokohama này khu thương mại rất nhiều, hay là chúng ta quay về trung tâm thành phố đi dạo được không?” Cô vẫn còn muốn tìm thời cơ thích hợp để cùng tâm sự với người đàn ông Murata kia, xem ra anh ta biết không ít chuyện.

Đỗ Tổ liếc nhìn cô một cái, cười cười: “Được.”

Tần Hoài đưa hai người tới trung tâm thành phố, trong lòng Mạc Doanh Doanh còn có việc băn khoăn, cho nên đi dạo cũng không có yên lòng, cô đã nói với Đỗ Tổ bên kia là đúng lúc đang đến kỳ nguyệt sự, thân thể không tốt, cho nên về nhà Tokugawa trước.

Sau khi cùng Đỗ Tổ trở về thì Mạc Doanh Doanh mới gọi điện thoại liên lạc với G1897.

“Như thế nào rồi?” Chính xác là cô đang hỏi về Thiên Mộc.

“Đó chỉ là một vết thương nhỏ.” G1897 cười nhạt: “Bất quá người kia của nhà Tokugawa không muốn gặp tôi, Mạc, cô cũng hài lòng rồi chứ?” Cô ta cũng không phải là kẻ ngốc, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, mặc dù là do Thiên Mộc ra tay, nhưng khó có được cơ hội để cho Mạc Doanh Doanh đạt được lợi ích từ chuyện này.

“Chỉ ngã một lần, tôi cũng không có kêu cô ra tay mà.” Còn lâu cô mới thừa nhận bản thân mình lợi dụng sự kích thích của Thiên Mộc để lấy lại tự do của mình: “Vẫn liên lạc theo cách cũ phải không?”

“Ừ.” Nghe giọng nói không để ý chút nào của Mạc Doanh Doanh, G1897 cảm thấy rất bức tức, cô ta vừa mới báo cáo lại với Reagon, ông ấy nghe xong liền cúp điện thoại, cô ta đã sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cũng biết bản thân mình đã làm hỏng mọi chuyện, bây giờ lại bị Mạc Doanh Doanh chằm chọc như vậy, trong lòng cảm thấy không thoải mái chút nào.

Không biết không khí đấu tranh của hai người bên này, trong phòng của Tokugawa Hựu Ngan ở nhà Tokugawa lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Cô ta mặc váy dài màu sáng, trên mặt là nụ cười nhạt, nhân lúc không có người đem một bao thư lớn đặt ở trên bàn làm việc của Tokugawa Hựu Ngan, sau đó quay người rời khỏi.

Trời lúc này đã tối, Tokugawa Hựu Ngan đã chăm coi Thiên Mộc suốt cả ngày ở bệnh viện, sau khi trở về trong đầu cũng chỉ còn lại câu nói của người mình yêu lúc anh ta rời khỏi bệnh viện: “Anh không thấy là sau khi cô ta đến đây, cái nhà này không còn được yên tĩnh sao?”

Nói là không được sống yên ổn, bất quá cũng chỉ là Thiên Mộc lại bị thương lần nữa, khi anh ta nhớ lại, trong lòng cũng khó chịu.

Cởi áo khoác, trong lòng anh ta chỉ cảm thấy thật có lỗi với Mạc Doanh Doanh, cũng không có nghi ngờ gì khác.

Bật đèn lên, Tokugawa Hựu Ngan liền chú ý đến bao thư đang nằm lẳng lẳng trên bàn làm việc của mình, anh ta bước tới, mở ra, không ngờ lại nhìn thấy cảnh Mạc Doanh Doanh và Murata Kinh Giới đang ôm nhau mờ ám, còn có một cái CD đang nằm yên ở một bên.

Anh ta nhú mày, bật máy CD lên.

Thật ra đây là một đoạn ghi âm cuộc nói chuyện của Mạc Doanh Doanh và Murata Kinh Giới.

“Có được thanh đao Kim Sai Minh Thái thì sẽ trở thành chủ mẫu nắm quyền nhà Tokugawa sao?” Anh ta nhận ra được giọng nói phụ nữ quen thuộc là Mạc Doanh Doanh.

“Có được liền như vậy, đến lúc đó...Diệt trừ hai người nam nữ chó má kia....Anh Tokugawa Hựu Năng...” Giọng nói đàn ông hơi mơ hồ đứt quãng nhưng vẫn có thể nhận ra được đó là giọng nói của Murata Kinh Giới.

Tokugawa Hựu Ngạn nhấn nút dừng lại, mắt hơi nhúu lại, chẳng trách người phụ nữ kia luôn nhắc tới thanh đao Kim Thác Minh Thái... Chẳng lẽ thật sự là do Tokugawa Hựu Năng phái tới?

Anh ta nhớ lại chuyện kết thù với Tokugawa Hựu Năng năm đó, ánh mắt tối sầm lại, tay đưa xuống điện thoại.

Trong phòng khách nhà Tokugawa, chủ nhân của ba căn phòng dành cho khách đều có tâm sự riêng.

Đô Tổ thì đang cười tít mắt cảm thấy mình thật may mắn khi quen biết được một cao thủ vi tính nào đó, có thể tiến hành chỉnh sửa phối hợp đoạn thu âm giọng nói của Mạc Doanh Doanh và Murata Kinh Giới tạo ra hiệu quả mà cô ta mong muốn, cho dù cô ta muốn chỉnh sửa thành đoạn ghi âm của Mạc Doanh Doanh thừa nhận chính mình đi giết Bin Laden cũng không thành vấn đề.

Trong một căn phòng khác, Tề Đại Vĩ lại đang hưng phấn nói với Tần Hoài là người đẹp Mộ lại dịch thành công một đoạn văn nữa, thời gian để dịch và giải mã thành công toàn bộ cuộn da dê sẽ không còn lâu nữa đâu, lại hỏi có phải Tần Hoài có tin tức gì về thành viên CASTA, Tần Hoài trầm ngâm một lúc, chỉ nói còn chưa thật xác định, còn dặn Tề Đại Vĩ phải tìm hiểu thật kỹ về tư liệu của Mạc Doanh Doanh.

Và cuối cùng là trong căn phòng sát vách, Mạc Doanh Doanh đang nghiêng người nằm trên giường, trầm ngâm nhìn ngoài cửa sổ đầy tâm sự, không biết cô đang nghĩ chuyện gì.

Bóng đêm thâm trầm, bọn họ cũng không ai ngờ được con sóng lớn đang đánh úp về phía bọn họ, không một người nào có thể tránh khỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bị đau bụng muốn chết do đến kỳ nguyệt sự, dạo này cứ vội vàng, không có thời gian đến bệnh viện chăm cứu, thêm vào đó là do đi Singapore ăn quá nhiều nước đá, mẹ già nói đó là do tôi tự tác nghiệt, không thể sống....

Cố gắng đổi mới mỗi ngày! Đã đến lúc coi cảnh chiến đấu hăng hái đầm máu, tung hoa tung hoa cho tôi thêm động lực đi!!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Trời còn rất sớm, ngoài cửa sổ vẫn còn đọng sương, mà ở tại phòng của Mạc Doanh Doanh đã truyền ra tiếng gõ cửa.

Cô khoác một cái áo choàng mỏng, quay người xuống giường, kéo cửa ra, chính là Tokugawa Hựu Ngạn đang ăn mặt rất chính tề, tinh thần sáng láng đang nhìn cô.

“Sao sớm vậy?” Cô có chút kinh ngạc, ánh mắt của người đàn ông chuyển động, dường như có chút lưu luyến muốn vuốt ve hai gò má của cô.

“Hôm nay dẫn em tới một nơi.” Anh ta nói nhỏ, giống như đã chuẩn bị cho cô một món quà thật lớn.

“Đi đâu vậy?” Tokugawa Hựu Ngạn đã khơi gợi thành công lòng hiếu kỳ của cô.

Người đàn ông buông tay ra, chỉ cười nói: “Có muốn đi xem thanh đao Kim Thác Minh Thái không?”

Dễ dàng tới tay như vậy sao? Sau khoảnh khắc vui mừng, bỗng nhiên cô lại có cảm giác mơ hồ, có một ý tưởng không thể xác định trong đầu, nhưng lại không thể giải thích được không thích hợp ở chỗ nào, chỉ có thể gạt đầu đồng ý: “Muốn mà không được.”

Tokugawa Hựu Ngạn hẹn cô tại trước cửa chính của nhà Tokugawa lúc chín giờ, bất quá bây giờ chỉ mới 7:30, cô đứng lại nhìn bóng dáng của Tokugawa Hựu Ngạn đã đi xa, quay trở lại ngồi xuống giường, lôi va li hành lý của mình ở dưới giường ra, bấm mặt mã mở khóa, từ đáy va li hai lớp lấy ra một máy tính MAC AIR màu bạc đặt ở trên đùi, nhấn nút để chạy phần mềm, mở hệ thống nhiều sóng, bắt đầu mở tin hiệu video cùng với G1897.

Để giảm tiếng động bên người mình, cô đeo tai nghe lên, nghe G1897 nói chuyện, còn mình thì gõ chữ để chuyển tin tức đi.

“Hôm nay, Tokugawa Hựu Ngạn muốn dẫn tôi đi coi thanh đao Kim Thác Minh Thái.” Cô báo cáo chi tiết.

“Tôi sẽ để ý theo dõi vị trí của cô, lúc nào cần giúp đỡ thì nhắn tín hiệu cho tôi.” Hình như G1897 ở bên kia cũng không có tinh thần lắm, () chắc là do chuyện hôm qua làm tổn thương tự ái của người mới lần đầu nhận được nhiệm vụ giám sát này rồi.

“OK.” Cô vẫn cảm thấy có một chút gì đó không đúng lắm, đành phải nhấn mạnh: “Phải luôn chú ý đến tín hiệu của tôi.” Vừa mới gõ xong dòng chữ này, thì cô cũng nghe được tiếng gõ cửa, nhanh chóng đóng máy tính lại, nhét vào trong va li quần áo, một lần nữa bước xuống giường.

Kéo cửa ra, thì ra là Tần Hoài, trong lúc anh còn chưa kịp lên tiếng, cô đã đưa tay kéo anh vào phòng, nhủ mào hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Người đàn ông trở tay một cái đã có thể thoải mái ôm cô sát trong lòng, đặt cằm trên trán cô, giọng nói khàn khàn: “Nhớ em thôi.”

Cô bật cười châm biếm, rõ ràng không tin lời của anh. Cô thờ ơ nhìn anh hỏi: “Muốn biết lý do Tokugawa Hựu Ngạn tìm em sao?”

Tần Hoài bĩu môi, thật sự người phụ nữ này không đáng yêu chút nào hết, nhưng anh vẫn gật đầu rất thành thật: “Nếu quyết định hợp tác với nhau, anh nghĩ rằng chúng ta nên nói chuyện thành thật thẳng thắn với nhau thì hơn.”

“Thẳng thắn thành thật cũng có giới hạn.” Cô muốn rời khỏi tổ chức, nhưng lại không nghĩ tới phản bội tổ chức: “Em có điểm mấu chốt của em, cũng giống như anh có điểm mấu chốt của anh.”

“OK.” Anh buông cô ra, đưa hai tay làm động tác đầu hàng: “Chờ sau khi em rời khỏi, hay là anh có thể sắp xếp cho em vào làm việc ở một công ty nước ngoài, miếng mồi lạnh lợi như vậy cũng đủ để đảm phán công việc rồi.”

Mạc Doanh Doanh không để ý đến anh, (d/đ/l/q/đ) cô cần anh sắp xếp đường đi cho cô sao? Khi bước chân trên con đường này, cô cũng đã chuẩn bị đường lui cho mình từ lâu rồi: “Vậy là anh muốn hợp tác với em sao?”

“Anh giúp em lấy được thanh đao, nhưng tiếp theo là em phải rời khỏi tổ chức, còn kế hoạch chi tiết thì về nước chúng ta sẽ bàn kỹ lại với nhau, có như vậy thì anh mới yên lòng mà giải quyết nó.” Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng đây là chuyện mà bao nhiêu năm qua chưa có người nào thực hiện thành công.

Mạc Doanh Doanh cũng không tin tưởng lắm, liếc xéo anh một cái: “Anh nghĩ rằng CASTA là một băng nhóm côn đồ lẻ đường hả? CIA và FBI của Mỹ đã nhiều lần vây bắt mà còn không có hiệu quả kìa.” Bất quá cô cũng không muốn dă kích sự hăng hái của anh: “Tokugawa Hựu Ngạn muốn dẫn em đi coi thanh đao Kim Thác Minh Thái.”

Quả nhiên, Tần Hoài cũng cảm thấy có chút gì không đúng: “Nhanh vậy sao?” Ngược lại, hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu nào lại làm cho người ta cảm thấy rất khả nghi.

“Không sai.” Mạc Doanh Doanh suy nghĩ, lấy từ trong giỏ xách của mình một thiết bị liên lạc, đưa cho anh: “Cầm đi, nếu có gì nguy hiểm thì em sẽ gọi cho anh.” Cô cười cười nhìn anh: “Đừng quên lúc đó phải nhờ người đẹp cứu anh hùng này nha.!”

“... Anh mới là anh hùng.” Mặt của người nào đó không đổi sắc nhận lấy thiết bị liên lạc kia, đưa mắt nhìn, đây chắc chắn là thiết bị liên lạc mới nhất của thủy quân lục chiến của Mỹ rồi, không ngờ CASTA lại ra tay sáng khoái như vậy, rất thoải mái trang bị dụng cụ quân đội mới nhất, bất quá đây cũng coi như là manh mối đi, có thể lần theo đường dây đặt hàng thiết bị liên lạc này từ quân đội ở nước kia, càng có thể điều tra ra địa điểm của CASTA nhanh hơn.

Bất quá, làm sao Mạc Doanh Doanh có thể phạm phải một sai lầm cơ bản như vậy? Anh đưa mắt nhìn cô gái đang thu dọn trang bị đầy nghi ngờ, dường như Mạc Doanh Doanh cũng cảm giác được ánh mắt của anh, (d.đ.le.quy.don) ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh, nói: “Qua lại với CASTA chỉ có một kết quả thôi, đó là chết.”

Cô lấy một cây súng Glonon 12 thức 9 mm giảm thanh cột vào bắp chân rất nhanh chóng, bởi vì cô mặc váy ngắn, cho nên mang vào một đôi giày bốt ngắn để che giấu đi khẩu súng, ăn mặc như vậy cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái: “Có nghĩa là những người đã từng buôn bán giao dịch vũ khí súng đạn với CASTA đều đã ‘cáo biệt nhân gian’, Tần Hoài, đừng phí sức nữa, ngay cả FBI cũng đã từng lấy được những khẩu súng này để khai thác thông tin, nhưng trên đó cũng không có viết tên Mạc Doanh Doanh hay địa chỉ của em đâu.”

Nếu không phải cô mềm lòng, hay là nói không nên động lòng với người đàn ông này, thì cô đã xin giúp đỡ từ tổ chức lâu rồi, đầu tiên sẽ xử lý người nào điều tra CASTA trước, có nghĩa là sẽ xử lý Tần Hoài, chấm dứt tai họa về sau.

“Người phụ nữ nhần tâm” Tần Hoài cũng không tức giận, đưa mắt thăm dò thấy ngoài cửa không người, liền đi ra ngoài nhanh như chớp, cũng không quay đầu lại, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa phòng bên cạnh thì Mạc Doanh Doanh mới cảm thấy giật mình.

Cũng qua thực tế rồi, lúc tới còn nói chuyện yêu đương, bây giờ rời khỏi cũng không chút lưu luyến nào. Chỉ là cô cũng biết bọn họ làm sao dư thừa sức lực mà đi nói chuyện tình cảm trên trời dưới đất vào lúc này được, giữ được mạng thì mới nghĩ đến tương lai, mà cho dù là vậy, sau khi rời khỏi tổ chức, cũng chưa chắc cô còn dính dáng đến Tần Hoài.

Nghĩ ngợi lung tung như thế mà cũng đến chín giờ, Mạc Doanh Doanh đi thẳng một đường ra ngoài mà không đụng phải bất kỳ ai, có lẽ hôm nay nhà Tokugawa không có những buổi tiệc tùng họp mặt, thêm vào đó Thiển Mộc vẫn còn ở trong bệnh viện, cũng không phải cuối tuần, cho nên mấy thiếu gia cũng không có ở nhà, lão phu nhân thì đi Tương Căn nghỉ ngơi, cả tòa nhà thật trống trải.

Cô đi đến trước cửa chính, quả nhiên có một chiếc xe dài màu đen chạy tới, thấy cô bước ra, người lái xe mang bao tay màu trắng nhanh chóng xuống xe, đồng thời, chỗ ngồi bên cạnh tài xế cũng có một người bước xuống, nhìn rất lạ mắt, Mạc Doanh Doanh chưa bao giờ gặp qua người này.

“Tôi là Trương Vũ Bình, hiện giờ ngài Tokugawa đang có một cuộc họp qua video, muốn mời cô Mạc tới đó trước chờ ông ấy một lúc.” Người tới nhanh chóng tự giới thiệu bản thân mình, ý định làm cho Mạc Doanh Doanh không có nghi ngờ.

Đi xem thanh đao Kim Thác Minh Thái đã rất lâu không được trưng bày ra ngoài là một chuyện lớn, (diendanlequydon) với năng lực của Tokugawa Hựu Ngạn không thể nào không sắp xếp tốt được chuyện này, trong lòng Mạc Doanh Doanh cảm thấy không đúng, nhưng lại không thể từ chối được, chỉ có thể kiên trì bước lên xe. Tài xế nhấn ga tăng tốc độ, cách nhà lớn của gia tộc Tokugawa càng ngày càng xa.

Ở bên này, Đỗ Tổ ngủ thật ngon giấc, sau khi khoác thêm áo ngủ mới đẩy cửa phòng ra, ở ngay chỗ rẽ, có một bàn tay đưa ra bịt kín miệng của cô ta, cô ta ra sức vùng vẫy, nhưng chỉ là vô ích, bị kéo vào trong một phòng chứa đồ nhỏ kế bên phòng dành cho khách.

Ở trong này màn cửa được kéo lại kín mít, nhưng cô ta vẫn có thể nhìn ra được hình dáng của Nhị thiếu gia nhà Tokugawa, Tokugawa Hựu Năng.

Người này rành rồi không có việc làm đi bắt cô ta làm gì? Cô ta cảm thấy căng thẳng, nhưng miệng đã bị cột vải trắng, không thể nói ra lời, chỉ có thể trừng to mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Tokugawa Hựu Năng cười hắc hắc, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của người phụ nữ trước mặt, trong lòng có chút ngứa ngáy, nhưng rốt cuộc anh ta cũng biết phân biệt nặng nhẹ, chỉ đi đến trước máy tính đang đặt ở một bên, nhấn một cái vào VCR, xoay tới trước mặt Đỗ Tổ, nhìn sắc mặt người phụ nữ dần dần trắng bệch.

Đây là đoạn băng ghi hình cô ta đã đi vào phòng ngủ của Tokugawa Hựu Ngạn như thế nào, và khoảng chừng một phút đồng hồ sau là cảnh tượng đi ra rất kỳ quái.

Đỗ Tổ hoảng sợ ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, cho tới cùng không biết anh ta đang muốn làm gì.

“Tôi rất tò mò không biết cô Đỗ vào phòng của anh cả để làm gì, cho nên cũng đi xem thử, không ngờ lại nghe được thứ tốt như vậy.” Nói xong, anh ta cũng mở lên một đoạn ghi âm, giọng nói truyền ra từ trong đoạn ghi âm rõ ràng là đoạn nói chuyện của Mạc Doanh Doanh và Murata Kinh Giới mà cô ta đã ghép thành.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của người phụ nữ trước mặt mình, Tokugawa Hựu Năng nở nụ cười hung ác, anh ta nắm lấy cằm của Đỗ Tổ: “Tôi cứ suy nghĩ không hiểu tại sao cô Đỗ lại hận cô Mạc kia như vậy? Sau đó lại nghĩ, nếu mọi người đều có mục tiêu giống nhau, mà lại không hợp tác với nhau thì quá lãng phí rồi, cô Đỗ nghĩ đúng không?”

Lúc này, anh ta mới tháo miếng vải trắng đang bịt kín miệng của Đỗ Tổ ra, người phụ nữ này sợ tới mức cả người run cầm cập, cô ta chưa bao giờ nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển như thế này, mà chính bản thân cô ta cũng đã ký hiệp nghị giữ bí mật kia, nếu mục đích của Tần Hoài bị đám người này biết, chỉ sợ cô ta có chết một trăm lần cũng không gánh nổi tội quá đâu.

“Anh... Muốn biết để làm gì?” Giọng nói của cô ta bắt đầu khó nghe hơn, tất nhiên đạt được hiệu quả như Tokugawa Hựu Ngạn mong muốn.

Người đàn ông nói nhỏ vài câu bên tai cô ta, sắc mặt của Đỗ Tổ so với nữ quý còn trắng hơn, đầu ngón tay cũng run rẩy, lại không kịp tránh né, cảm giác ở chỗ cổ tay mình bị người khác đeo lên một cái cao da mềm mại.

Cô ta sợ hãi, ra sức muốn giãy tay ra khỏi cái đó, nhưng Tokugawa Hựu Năng lại lui về sau một bước, cười rất âm hiểm, nói: “Đây là bom định vị, trừ khi là cô Đỗ chặt đứt một bàn tay, nếu không thì ngoại trừ tôi ra, không ai có thể tháo xuống được.”

Khi anh ta nhìn thấy bộ dáng ‘tai họa lớn đến rồi’ của Đỗ Tổ, trong lòng lại nói thầm: bất quá loại phụ nữ này cũng chỉ như vậy. Lại ra vẻ nhún nhường hơn, trấn an nói: “Nếu cô Đỗ làm theo lời tôi, vậy thì mọi chuyện đều vui vẻ rồi.”

Tần Hoài đợi qua chín giờ thì bắt đầu truy tìm vị trí của Mạc Doanh Doanh, không có gì nghi ngờ, bất quá chỉ là sau khi xuyên qua trung tâm thành phố, đi thêm một chút nữa thì ngừng, có lẽ là bị kẹt xe. Anh lắng nghe động tĩnh trên hành lang, chợt nhớ hình như mấy ngày nay anh cũng không có nói chuyện với Đỗ Tổ. () Anh đứng dậy, kéo cửa ra, chỉ thấy người phụ nữ này đang mang một túi xách Lady Dior kiểu mới nhất bộ dáng thất tha thất thểu bước về phía trước.

“Đỗ Tổ, cô đi đâu vậy?” Anh cảm thấy tò mò, cho nên mở miệng hỏi cô ta.

Thật không ngờ người phụ nữ kia cũng không quay đầu lại, giọng nói hơi kỳ lạ: “Trung tâm thương mại, thương hiệu mà em thích đang có hoạt động trong thời gian này.” Nói xong, cũng đi rất nhanh đến nỗi giày cao gót cũng suýt ngã ba lần, rồi khỏi tầm mắt của anh.

Cho dù là giám giả giống như tụt dốc đi chẳng nữa cũng không cần kích động đến nỗi như vậy chứ? Tần Hoài cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không để ý, quay trở lại phòng để tiếp tục nhận tín hiệu từ Mạc Doanh Doanh.

Bên kia, đầu của Đỗ Tổ cũng đầy mồ hôi lạnh, bên tai cô ta vẫn còn văng vẳng lời của Tokugawa Hựu Năng, cô ta cảm giác hai chân mình đều mềm nhũn. Đúng, cô ta chán ghét Mạc Doanh Doanh, nhưng mà cô ta tuyệt đối không nghĩ tới muốn giết Mạc Doanh Doanh, càng không nghĩ tới muốn giết người khác, cũng bởi vì cô ta nóng nảy nhất thời, không ngờ Tokugawa Hựu Năng lại chuẩn bị sắp xếp một kế hoạch giống như vậy, kéo tất cả mọi người đều phải tham dự vào.

Mà cô ta cũng không thể nói bất cứ cái gì, bởi vì cô ta muốn sống, mặc kệ như thế nào, còn sống là tốt rồi.

Đỗ Tổ ngã ngồi trên chiếc tắc xi, chạy về hướng khu trung tâm thương mại tập nập ở trung tâm thành phố.

Trong một kho hàng lớn đối diện với cảng Yokohama.

Ngay lúc chiếc xe Mercedes chạy vào trong kho hàng thì Mạc Doanh Doanh cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng cửa xe đã bị khóa lại, cô chỉ có thể ngồi yên lặng trên xe, đợi cho xe dừng hẳn lại, cũng xác định là mình không bị đưa đi chỗ khác, thì cô nhanh chóng phát tín hiệu ra, cũng phát cả tín hiệu xin giúp đỡ.

Bên này vừa phát tín hiệu xong thì bên kia cửa cũng mở ra, Trương Vũ Bình kéo cửa xe, ngược lại vẫn giữ được lễ nghi chu đáo, nói với cô: “Ngài Tokugawa đã tới trước rồi, cô Mạc đi vào thôi.” Nói xong, cũng không để ý cô có đồng ý hay không đã kéo cô xuống xe, tay anh ta bắt lấy cô giống như một tên vệ sĩ áo đen xách một con gà, kéo cô đi tới.

Mạc Doanh Doanh cố gắng thả lỏng bản thân, cô nghĩ trước hết phải hiểu rõ ràng tình huống đã, mà lúc này đây, có lẽ đang đối mặt với cô là những vệ sĩ ngầm có thực lực mạnh nhất của nhà Tokugawa, chỉ sợ với sức của một mình cô muốn thoát khỏi đây là rất khó khăn.

Cô bị người đó kéo vào một gian nhà kho, cô nhanh chóng quan sát một lượt, ở góc phía đông bắc có rất nhiều kệ chứa hàng, có thể ẩn úp, lại có một cánh cửa sắt, có thể dẫn tới một lối ra khác. Cũng không đợi cô tính toán chu đáo, Mạc Doanh Doanh đã bị Trương Vũ Bình xô vào một góc. Cô nghe được tiếng giày da đang đi tới ở phía bên kia, Tokugawa Hựu Ngạn cũng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Người đàn ông đứng trước mặt cô, mà trong lúc này cô lại bị một người khác đè lại, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh ta, trong nháy mắt đã mở to mắt vì hoảng sợ.

Bởi vì cô nhìn thấy Trương Vũ Bình đang đứng sau lưng của Tokugawa Hựu Ngạn đã chậm rãi giờ súng lên, họng súng đen ngòm đang nhắm ngay sau lưng của Tokugawa Hựu Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: quynhle2207

Mạc Doanh Doanh lật tay một cái đã ném người đàn ông sau lưng mình xuống đất, mà thật trùng hợp là người đàn ông mặc áo đen kia lại ngã xuống ngay trước mặt Tokugawa Hựu Ngạn, theo quán tính tránh bị người khác lỡ tay làm tổn thương, Tokugawa Hựu Ngạn đã nhích người sang bên trái vài bước, cũng nhờ vài bước này mà anh ta có thể cách xa tầm bắn của Trương Vũ Bình hơn.

Cơ hội chỉ có một lần, thừa dịp mọi người còn đang ngây người, Mạc Doanh Doanh lật người muốn đưa tay qua để kéo Tokugawa Hựu Ngạn, tránh cho anh ta bị thương, nhưng đúng vào giây phút đó, Trương Vũ Bình đã nổ súng lần thứ hai, lúc này súng của anh ta vừa nhanh vừa chuẩn, ngay cả người cận vệ bên cạnh của Tokugawa Hựu Ngạn cũng không phát hiện ra.

Đường đạn bay rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bắn trúng trên xương bả vai của Tokugawa Hựu Ngạn.

Cô thấy những người cận vệ bên người anh ta đều sửng sốt, đều quay đầu lại, nhìn phía sau lưng lần lượt giờ súng lên. Đến tám phần là có mâu thuẫn bên trong, nhưng cô cũng không thể trở mặt nhìn người đàn ông này chết.

Mạc Doanh Doanh nắm chặt khuỷu tay của người đàn ông, kéo anh ta nằm thấp xuống, núp sau một cái thùng đựng hàng, ngay tại thời điểm Tokugawa vẫn còn choáng váng mơ hồ như đang lọt vào sương mù để mặc cô kéo đi thì bên kia tiếng súng đã vang lên.

“Sao lại như vậy!” Tokugawa Hựu Ngạn lấy tay che xương bả vai bên trái, máu tươi xuyên qua những ngón tay thon dài như ngọc không ngừng nhuộm đỏ cả vai, sắc mặt anh ta tái mét, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Mạc Doanh Doanh nghiêng đầu nhìn xuyên qua khe hở của mấy thùng hàng, thấy được cuộc chiến của hai bên đại khái đã kết thúc, () xem ra là những người của Trương Vũ Bình đang chiếm lợi thế, không ngoài dự đoán những người bảo vệ của Tokugawa Hựu Ngạn đã bị hạ gục rồi.

Nhìn những người này đang dọn dẹp hiện trường, giờ súng đi về phía bọn họ, Mạc Doanh Doanh buông tay của Tokugawa Hựu Ngạn, ngay lập tức, rút khẩu súng từ trong giày ra, lên đạn, sau đó hỏi nhỏ: “Anh có thể đi không, nhìn qua thấy ở góc đông bắc có cửa ra an toàn, chúng ta sẽ men theo thùng hàng chạy về phía đó, khom người cúi đầu thấp xuống là có thể đi được.”

Cho tới cùng thì Tokugawa Hựu Ngạn là một đại thiếu gia đã quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, không giống với Tần Hoài chỉ có danh mà không có thực, đúng thật là cả đời này anh ta cũng chưa từng đánh nhau cho nên cũng không biết lúc cấp bách phải làm thế nào, trúng một viên đạn không nói, bây giờ còn phải chạy giữa mưa bom bão đạn thì quả thật là vất vả cho anh ta rồi.

Nhưng mà người thiếu gia này cũng biết tính mạng mình đang nguy hiểm, (d.đ.lê.quý.đôn) trong lúc quan trọng như vậy, những người muốn mạng nhỏ này

của anh ta cũng đã hơn mười đầu ngón tay. Anh ta cắn chặt răng, cả khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt hẹp dài cũng thâm trầm đen tối hơn, nhìn Mạc Doanh Doanh, tìm đập cũng nhanh hơn: “Có thể đi được.”

Anh vừa dứt lời, thì Mạc Doanh Doanh đã nhanh chóng đứng lên, bắn vài phát súng về phía những người kia, vừa bắn cô vừa đá về phía Tokugawa Hựu Ngạn một cái, muốn anh ta đi mau, nhưng người đàn ông này lại có khí phách ngoài dự đoán của cô, nắm tay kéo cô đi, ôm cô vào trong lòng, hai người chạy trên lối đi nhỏ giữa hai bên dãy thùng chứa hàng hướng về phía cửa ra an toàn.

Hơi thở của anh ta phả vào mặt cô, mùi bạc hà của nước cạo râu, mang theo mùi vị của người đàn ông chính chắn trộn lẫn với mùi máu tươi. Mạc Doanh Doanh đưa tay muốn đẩy anh ta ra, anh không có kinh nghiệm nên không biết làm như vậy có thể sẽ làm cả hai người bị thương, đây không phải là lúc để xưng anh hùng, nhưng Tokugawa Hựu Ngạn lại quá che chở cho cô, nghe tiếng đạn vang lên từ phía sau lưng, anh ta càng ôm chặt cô hơn, cũng nghe được tiếng bước chân đuổi theo phía sau của bọn họ.

Lối thoát hiểm đang ở ngay trước mắt, chỉ cần một thoát ra đó thì có thể chống đỡ được một thời gian, đợi đến khi G1897 tới thì toàn bộ đều có thể giải quyết. (dđlqđ) Cô kéo tay anh ta ra, đưa tay muốn kéo cánh cửa kia ra, thì bọn người Trương Vũ Bình đã phát hiện được ý định của cô, liền giơ súng lên, nhắm ngay Mạc Doanh Doanh.

Trong khoảnh khắc Tokugawa Hựu Ngạn quay đầu lại, cảm giác được viên đạn sẽ bắn trúng vào lưng của người phụ nữ đang đứng trước mặt mình, mà trong giây phút đó, khuôn mặt cô lại rất giống người ở trong lòng anh ta, cũng đã từng có sắc mặt tuyệt vọng liêu lĩnh như vậy, mà lúc đó anh ta đã yếu đuối lựa chọn buông tay, để lại một mình cô ấy phải đối mặt với mọi thứ.

Bỗng nhiên Tokugawa Hựu Ngạn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mạc Doanh Doanh, cảm giác được bên trái của lưng mình chột đau nhói, vốn xương bả vai đã không còn cảm giác hiện tại cũng bắt đầu co rút rất đau đớn, lúc này Mạc Doanh Doanh đã mở được cửa, một tay kéo mạnh toàn thân đầy máu của Tokugawa Hựu Ngạn vào trong, thuận tay bắn mấy phát súng về phía Trương Vũ Bình, sau đó đóng cửa lại.

Vậy mà, sau cánh cửa này không phải là lối thoát hiểm mà là một gian phòng nhỏ khép kín có hai cánh cửa khác nhau, một cánh cửa đã bị cô khóa lại, một cánh cửa khác lại bị khóa từ bên ngoài, trong giờ phút này bọn họ không có cách nào để mở ra cánh cửa còn lại đó.

Cô đặt Tokugawa Hựu Ngạn nằm nghiêng bên cạnh những vật liệu được chất đóng trong kho hàng, lấy ra thiết bị liên lạc, liên hệ với Tần Hoài đang ở đầu bên kia, nhưng từ đầu tới cuối đều ở trong tình trạng không có người trả lời, cô đành phải liên hệ với G1897, giọng nói của cô ta ở bên đầu bên kia rất vội vàng: “Tôi đang ở bên ngoài kho hàng của các người, có mấy người đàn ông đang tiến về phía tôi, chờ tôi giải quyết bọn họ đã.”

“Có mấy người?” Cô đưa mắt nhìn Tokugawa Hựu Ngạn đã bắt đầu lâm vào tình trạng hôn mê, phải lập tức đưa người đàn ông này tới bệnh viện, nếu không chỉ sợ cô còn chưa hỏi ra được thanh đao Kim Thác Minh Thái ở đâu thì anh ta cũng đã về trời rồi. Thêm nữa... Mối vừa rồi người này đã cứu cô.

“Bốn.”

Mạc Doanh Doanh tính toán, mới vừa rồi cũng có bốn người tập kích ở phía sau của bọn họ, (d-đ-le-quy-don) xem chừng ra là mấy người này muốn mở cánh cửa được khóa từ bên ngoài kia giải quyết hết bọn họ một cách triệt để.

“Cô giải quyết được không?” Từ trước đến giờ cô vẫn chưa bao giờ kiểm tra năng lực chiến đấu cá nhân của G1897, vừa nghĩ đến đối mặt với Trương Vũ Bình có thực lực cũng không thua kém gì cô, cô sợ cô ấy phạm phải sai lầm.

Không đợi G1897 trả lời cô, đầu bên kia đã có tiếng súng vang lên, tín hiệu liên lạc bị gián đoạn.

Mạc Doanh Doanh nhìn xuống lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh của mình, xoay người nâng Tokugawa Hựu Ngạn lên, cả người anh ta rất lạnh, nhưng trán lại rất nóng, cô lật người anh ta lại, đưa lưng anh ta về phía mình, xé quần áo lót ở trong đang dính đầy máu ra, cảm nhận được toàn thân anh ta vì đau đớn mà run lên. Vết đạn sâu hơn so với tưởng tượng của cô, mà còn - Mạc Doanh Doanh nhíu mày, đưa tay dò xét dọc theo khung xương của anh ta, vậy mà lại nằm ngay bên là phổi trái, người đàn ông hít thở khó khăn, đã bắt đầu ối ra máu.

“Này, anh có ổn không vậy?” Cô vỗ vào mặt anh ta, cảm giác được mùi máu tươi nồng đậm lan tràn trong mũi, bỗng nhiên ánh mắt cũng có chút chua xót: “Ngu ngốc, không phải anh muốn trói tôi lại rồi giết tôi sao, tại sao kết quả lại trở thành như vậy...”

Cả đời này của cô không có nhận ân tình của bất cứ ai, ngoài trừ người đang ở bên ngoài kia, thì Tokugawa Hựu Ngạn là người đầu tiên.

Người kia muốn cô dùng tuổi xuân cả đời này để trả nợ cho CASTA, nếu Tokugawa Hựu Ngạn lại cứ như vậy chết đi... Cô, phải làm sao để trả lại món nợ này bây giờ?

Bỗng nhiên, tay cô bị những ngón tay lạnh băng nắm chặt, vậy mà người đàn ông này hơi hé đôi mắt ra, toàn thân vốn không có cảm giác đều trở nên đau đớn vô cùng, giống như đang được tôi luyện qua, chỉ cử động một chút cũng rất khó khăn. Khuôn mặt người con gái trên đỉnh đầu lại quen thuộc đến vậy, hốc mắt hơi đỏ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên quát cường, một phần trí nhớ của anh ta sụp đổ nhanh chóng.

“Mộc...” Anh ta cố gắng gọi lên khóe môi mỉm cười, muốn sờ vào khuôn mặt của người kia: “Đừng khóc.”

Khuôn mặt cô ấm áp mềm mại, mà tay anh ta thì lạnh lẽo đầy máu tanh, Mạc Doanh Doanh không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể đưa tay nắm lấy tay anh ta, trầm ngâm trong giây lát, rồi cuộc cũng nói: “Em ở đây.”

Trong giây phút đó, có muôn vàng tia nắng ấm áp đang chiếu rọi trước mặt Tokugawa Hựu Ngạn, không biết đã bao lâu rồi? Không biết cô ấy đã rời

khỏi mình bao lâu? Tại sao lúc đó lại trở về?

Anh ta đã cho rằng, cuộc đời này của bọn họ đã bỏ phí từ lâu.

Bảy năm trước, ở Tokyo, bọn họ đã gặp nhau.

Năm đó, cây cỏ thụ đầy bạch quả tỏa ra những ánh vàng rực rỡ, đung đưa trong gió đã chứng kiến một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp.

Anh ta chạy một chiếc xe leo núi màu đỏ thật nhanh trên con đường nhỏ, trong thời khắc lướt qua người cô ấy, làm tung bay làn váy của người nữ sinh, đã làm cho cả hai người động lòng.

Có người vừa sinh ra đã có tư cách để kiêu ngạo, chẳng hạn như Tokugawa Hựu Ngan.

Dòng dõi quý tộc trong giới kinh doanh của Nhật Bản, dạo chơi ở Ginza mà trong túi không có gì ngoại trừ chi phiếu, bộ dáng bên ngoài còn rất đẹp trai thu hút người khác.

Tokugawa Hựu Ngan lúc 24 tuổi là một học sinh ưu tú của đại học Tokyo khoa tài chính, cũng là người yêu trong mộng của đa số nữ sinh trong trường.

Nhưng anh ta không hẹn hò với bất cứ ai, đào hoa nhưng lại rất chung tình, chưa bao giờ bắt cả hai tay, có danh tiếng rất tốt, năng lực lại vững vàng.

Thời điểm anh ta gặp cô ấy chính là thời điểm khó khăn nhất của cô ấy.

Tại Nhật Bản, không thiếu những sự kiện nữ sinh yếu đuối bị ăn hiếp, dọa dẫm, bắt nạt, đánh người, thậm chí là uy hiếp các cô ấy đi tiếp khách, mặc kệ là học ở trường cao cấp đến cỡ nào vẫn đi làm ở những quán rượu, ở đâu cũng có đầy những chuyện như vậy xảy ra.

Lần đầu tiên Tokugawa Hựu Ngan gặp Thiên Mộc, cô ấy đang bị một đám nữ sinh xấu nổi tiếng trong trường học uy hiếp, đồng phục bị kéo đến nỗi lộ ra cả áo ngực màu hồng ở bên trong, váy ngắn đã bị kéo lên trên đùi, mặt vì đỏ đến nỗi đỏ ửng, cả người thật nhếch nhác.

Anh ta vô tình đi ngang, chỉ nhìn mọi chuyện thoáng qua. Vậy mà khi cô ấy thấy được anh ta, chỉ nghiêng đầu qua chỗ khác, nhắm mắt lại hết sức tuyệt vọng, trong khoảnh khắc đó, anh ta đã dừng lại, rốt cuộc cũng không thể nào bước đi. Nhìn cô ấy tuyệt vọng nhưng rất kiên cường, rất giống với con mèo Đích Nhĩ mà anh ta đã từng nuôi, lúc con mèo kia bị bệnh mà chết cũng giống như vậy, có lòng nhưng không có sức nhìn anh ta, quật cường nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không mở mắt ra nữa.

Lần đầu tiên anh làm việc tốt, cản trở một tai họa sắp xảy ra, trong lúc mấy người nữ sinh nhón nháo la hét nhào tới Thiên Mộc, anh ta đã kéo cô chạy trốn.

Cô ấy trầm mặc đi theo anh ta trở về xe của mình, vừa mới đóng cửa xe, anh ta còn đang nghiêng người lấy áo khoác cho cô ấy, thì đã nghe thấy tiếng quần áo cọ xát.

Anh ta quay đầu, đã thấy cô ấy cởi quần áo xuống chỉ còn đồ lót bên trong.

Trong mắt cô ấy đều là nước mắt, cô ấy đã nói: “Cho tôi tiền, tôi sẽ làm với anh, có thể làm ngay bây giờ.”

Thân thể của anh ta cũng bắt đầu động đậy theo hương thơm thiếu nữ, trong khoảnh khắc đó, dục vọng của anh ta đã bành trướng tới cực điểm, toàn thân đau đớn, nhưng quả thật là ngoại lệ, anh ta đã nhịn xuống.

Anh ta ném áo khoác cho cô ấy, lại ném cho cô một tờ chi phiếu, chỉ nói với cô ba chữ: “Cút cho tôi.”

CMN lòng tốt, lại đi cứu một loại hàng như vậy. Có thể khẳng định là loại con gái cam lòng đi tiếp khách rồi, còn không cũng là loại không có tiền ăn xài. Chỉ một ánh mắt thì có là gì, cả năng trình của con gái cũng có thể làm giả. Tokugawa Hựu Ngan đuổi cô ấy xuống xe, một chân đạp mạnh lên chân ga, coi như anh ta xui xẻo vậy.

Lần thứ hai bọn họ gặp mặt chính là ở cửa hàng Chanel tại trung tâm Ginza ở Tokyo.

Anh ta đang ôm người đẹp trong lòng, mà cô ấy lại bị một người đàn ông mập mập ôm trong ngực.

Nhân lúc bạn gái đang thử quần áo, anh ta đã đẩy cửa phòng thay đồ của cô, nhìn xuyên qua đồ lót của cô, vẫn là toàn thân màu hồng phấn giống như lần trước, chẳng qua anh không tin cô lại đơn thuần ngây thơ như vậy.

Anh ta đã hôn cô, nụ hôn còn chưa thỏa mãn sự chiếm hữu, sau đó đẩy cô ấy ra xa, mới có thể tách khỏi nụ hôn đó.

Cô ấy sợ đến nỗi lạnh run cả người, nhưng toàn thân vẫn mang vẻ cao ngạo, cô ấy hơi ngửa đầu, nói gần từng chữ: “Anh là ai?” Nói xong, lấy ra từ trong túi áo một tờ chi phiếu, trên đó là một chỗ trống vẫn chưa được viết vào: “Ai muốn lấy tiền của anh chứ!”

Lại một lần nữa chia tay không vui vẻ, số lần mà bọn họ buồn bã chia tay cũng thật nhiều.

Tokyo lớn như vậy, nhưng rốt cuộc bọn họ cũng chưa từng gặp lại.

Buổi chiều sau khi biết được mẹ mình bị bệnh nặng, anh ta đã ngồi ở quán rượu uống một mình, cô ấy vỗ vai anh ta, gọi một ly Martini, rồi ngồi xuống bên cạnh anh ta, hỏi anh ta có chuyện gì.

Anh ta rút một liều thuốc, nói với cô: “Mẹ tôi bị bệnh nặng.” Tình thân của những người trong gia tộc lớn như bọn họ quả thật hơi hột, (d.đ.lc.quy.đơn) nhưng mà mẹ của anh ta là một người mẹ tốt, anh ta rất kính trọng yêu thương bà.

Cô gái rút liều thuốc ra khỏi tay anh, tự mình hút một hơi, nhìn đầy vẻ phong trần: “Còn mẹ của tôi thì rất khỏe, nhưng lại là tình nhân của người ta.” Nhìn ánh mắt kinh ngạc của anh, cô ấy cười lạnh: “Cho nên bây giờ tôi thật muốn biết mùi vị làm tình nhân của một người đàn ông thì như thế nào, có phải làm cho bà ấy không thể nào dừng lại được hay không?” Nói xong, hốc mắt cô ấy cũng đỏ lên: “Đắm chìm đến nỗi khi tôi và anh trai bị người ngoài nói xấu sau lưng mà bà ấy vẫn cứ làm theo ý mình như cũ.”

Anh ta đã uống hết ly Martini của cô, nâng cằm cô ấy lên, nhìn khuôn mặt của cô ấy dưới ánh đèn mờ ảo, trong vẻ thanh tú còn mang theo sự ngây thơ của thiếu nữ, anh ta đã nói: “Vậy chúng ta thử xem thế nào.”

Anh ta cũng không hiểu tại sao mặc dù biết mẹ anh ta đang bệnh nặng mà cha của anh ta còn có thể chìm đắm trong sự dịu dàng mềm mại của người phụ nữ khác, chẳng lẽ thật sự ‘không thể nào dừng lại được’ hay sao?

Lúc đó, bọn họ cũng không biết thân phận của người kia, rất hiểu ý nhau, đó là một đoạn nghiệt duyên.

Mà trong giờ phút này, thời gian đã trôi qua lâu vậy, cô ấy vẫn ở đây với anh ta, như lúc vừa mới gặp nhau.

Trong khoảnh khắc này, rốt cuộc anh đã dám đường đường chính chính cầm tay cô ấy, nếu lúc đó anh ta không có bản khoăn nhiều như vậy, có phải đã không có tiếc nuối trong giờ phút này hay không...?

“Mộc...Chúng ta có thể...?” Lời nói của anh ta đứt quãng, còn chưa nói xong đã bị tiếng đẩy cửa cắt ngang.

Theo bản năng, Mạc Doanh Doanh đã đứng lên, giờ súng nhắm ngay chỗ ánh sáng, quả thật là bóng dáng quen thuộc.

Hình như Tần Hoài nghe được lời của Tokugawa Hựu Ngạn mới nói lúc nãy, quệt mồ hôi hai bên thái dương, mở miệng từ chối: “Không thể! Mạc Doanh Doanh, em nhanh lên đi, để anh đỡ anh ta.”

Mạc Doanh Doanh ngồi xổm xuống, hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh để thanh đao Kim Thác Minh Thái ở chỗ nào?”

Người đàn ông đã nhắm nghiền mắt, dường như đã hôn mê, lúc nghe được giọng nói của cô, thì đôi môi khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn gọi tên Thiên Mộc.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên cách đó không xa, đã xảy ra sự kiện bắn nhau lớn như vậy, nếu cảnh sát Yokohama vẫn không đến thì quả thật không còn gì để nói nữa rồi, một tay Tần Hoài đẩy Mạc Doanh Doanh ra ngoài, đầu cũng không quay lại.

“Tôi khu trung tâm mua sắm ở quảng trường tìm Đỗ Tổ, cùng với cô ta rời khỏi đi!” Xem ra thân phận của anh cũng đã bị lộ rồi: “Anh sẽ giải quyết anh ta.”

Tần Hoài bảo đảm rằng anh sẽ giao lại Tokugawa Hựu Ngạn cho cảnh sát trong tay, để bọn họ giải quyết chuyện này là an toàn nhất.

Mạc Doanh Doanh buông Tokugawa Hựu Ngạn ra, cầm lấy thiết bị liên lạc, đi ra khỏi phòng nhỏ thì nghe được một loạt tiếng thắng xe chói tai, người của G1897 đầy bụi đang ngồi ở trên chiếc Hummer, nói với cô: “Nhanh đi!”

Cô xoay người ngồi lên xe, nói với G1897: “Đi trung tâm mua sắm ở quảng trường, đưa máy tính cho tôi, tôi sẽ xâm nhập vào hệ thống radio, để Đỗ Tổ tới của trung tâm mua sắm chờ chúng ta.”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của G1897, trong lòng Mạc Doanh Doanh cũng rối thành một mủi, nhưng vết máu trên tay đã nhắc nhở cô hiện giờ vẫn chưa biết Tokugawa Hựu Ngạn sống hay chết, cô dè dặt giọng mình: “Ngay lập tức!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xui xẻo bị cảm nặng... TAT.

Nghe nói tất cả mọi người đang ôn tập cho cuộc thi cuối kỳ cuộc thi 0 0, cuối kỳ chúng ta thi tới 4 5 lần trong một tháng nha....

Nếu nói như vậy nói, có thể lười một chút đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Nơi này cách quảng trường mua sắm ở trung tâm thành phố không xa, khoảng chừng 20 phút lái xe, các cô chạy thẳng một đường đến đó mất hết 15 phút. Thừa dịp 15 phút ngắn ngủi này, Mạc Doanh Doanh đã xâm nhập vào hệ thống radio, đưa vào số liệu để lấy giọng phụ nữ thông báo cho Đỗ Tổ đi ra cửa khu mua sắm chờ đợi.

Bên này, Đỗ Tổ đi dạo phố cũng không được yên lòng, mỗi lần chạm vào túi vải nhỏ thì tay chân cũng run rẩy, trực giác nói cho cô ta biết lúc này cô ta nên liên lạc với Tần Hoài ngay lập tức, nói với Tần Hoài về tai họa mà cô ta đã gây ra. Nhưng cô ta vẫn giằng co về việc nếu Tần Hoài biết được những việc mà cô ta đã làm, thì chuyện của bọn họ chắc chắn là xong rồi, cô ta vẫn còn chưa nói với Tần Hoài tất cả mọi chuyện, vẫn không muốn bị anh chán ghét trong lúc này.

Nhưng mà, sau khi suy nghĩ lẫn lộn một hồi, thì Đỗ Tổ vẫn không nhận được cảm điện thoại di động, muốn gọi điện thoại cho Tần Hoài, trái bom bằng cao su đang quán quanh cô tay cô ta giống như là một cây gai độc, làm cho cô lúc nào cũng phải suy nghĩ tới nó. Nhưng ngay khi cô ta quyết định gọi điện thoại, thì từ đầu đến cuối, Tần Hoài luôn tắt máy, không cần biết cô ta gọi bao nhiêu cuộc, đều không gọi được.

Ngay tại lúc tinh thần cô ta đang lâm vào tình trạng sụp đổ thì hệ thống radio của khu thương mại lại vang lên tên cô ta. (diendanlequydon) Phản ứng đầu tiên của Đỗ Tổ chính là nghĩ đến Tokugawa Hựu Năng đang tìm cô ta, cô ta muốn chạy trốn, nhưng trái bom trên tay cô ta lại bắt buộc cô ta không thể không đối mặt với chuyện này.

Cô ta chạy lao đảo ra cửa khu thương mại, thời tiết mùa hè ở Yokohama thật ẩm ướt nóng nực, không khí ẩm thấp bao trùm lên làn da của cô ta, làm cho cô ta cảm thấy hít thở rất khó khăn.

Bây giờ đang lúc giữa trưa, ánh nắng gay gắt, mọi người trên quảng trường trum tâm cũng rất vội vàng, vậy mà sắc mặt của Đỗ Tổ lại trắng bệch, tay nắm thật chặt quả bom đang ở trên cô tay cô ta, cảm giác từng giọt, từng giọt mồ hôi lạnh đang rơi xuống.

Lúc này, một chiếc xe Hummer với tốc độ rất nhanh đã đổi hướng áp sát vào đường dành cho người đi bộ, trong ánh mắt của những người phụ nữ Nhật Bản còn chưa kịp né tránh, đã đậu ngay trước mặt Đỗ Tổ.

Trên cửa kính xe có màng che làm cho người ta không thể nhìn thấy rõ bên trong, Đỗ Tổ nghe được tiếng mở cửa xe ‘lạch cạch’, một bàn tay đầy máu nắm lấy cổ tay cô ta, kéo mạnh cô ta vào trong xe.

“Làm gì vậy?!” Cô ta la hét thất thanh, vừa lùi, vừa bị kéo vào bên trong xe.

Người đi đường ồn ào nhìn theo, nhưng bắt đầu đi là chiếc xe này cũng không có bảng số, cũng không nhìn rõ được gì ở bên trong.

Không khí bên trong xe lạnh lẽo, (d.đ.l.q.đ) chỗ tốt của xe Hummer chính là sàn xe được làm cao lên để làm không gian bên trong xe rộng hơn. Đến khi Đỗ Tổ phản ứng kịp thì đã nhìn thấy Mạc Doanh Doanh mặc váy ngắn màu đen, mang giày bốt cao đang ngồi ở ghế sau. Trên người của cô còn có vết máu, hai tay gõ không ngừng trên bàn phím, không thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Thấy không phải là Tokugawa Hựu Năng, Đỗ Tổ mới thở phào một hơi, ngay lập tức trở nên cao ngạo: “Cô Mạc có ý gì vậy? Vừa nhìn thấy cô thì tôi đã biết cô không phải người tốt rồi, Tần Hoài có biết tôi bị cô bắt cóc không? Bây giờ tôi có thể đi tố cáo cô đó!” Giọng nói của cô ta rất bén nhọn, âm lượng cao đến mức G1897 đang lái xe cũng kích động muốn quơ lấy khẩu súng bắn cô ta một phát.

Cho đến khi một lưỡi dao sáng lóa kề trên cổ mảnh khảnh của cô ta thì Đỗ Tổ mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Người phụ nữ mới vừa rồi vẫn còn trầm mặc ngồi một bên đã ném cái máy laptop về phía valy hành lý, lạnh nhạt nhìn cô ta, thu hồi con dao Thụy Sĩ được sử dụng trong quân đội, giọng nói lạnh lẽo: “Ngậm miệng.”

Đỗ Tổ đưa mắt liếc nhanh về phía G1897 đang lái xe phía trước, trong đầu là một đám hỗn độn, kỳ thật thì G1897 cũng không khác gì cô ta, căn bản cô ấy cũng không hiểu rõ vì sao Mạc Doanh Doanh muốn tìm người phụ nữ này, (d-đ-lê-quý-đôn)nhưng mà trải qua nhiều...ngày như vậy, cô ấy đã quen phục tục mệnh lệnh của cô, chỉ có thể làm theo lời nói của cô từng bước một.

“Đi tới biệt thự của Thiên Mộc.” Mạc Doanh Doanh xoa hai bên huyệt thái dương, nhưng dường như nghĩ thấy được mùi máu tươi trên đầu ngón tay, đã đưa tay lấy khăn giấy ướt từ trong giỏ xách, từ từ lau chùi.

Sao một hồi đấu tranh tư tưởng, Đỗ Tổ vẫn không nhận được hỏi, nhưng lần này lại khách khí hơn rất nhiều: “Cô Mạc....Chúng ta tới đó làm gì?”

Mạc Doanh Doanh cũng không thèm nhìn tới cô ta: “Cứ đi theo chúng tôi. Đến lúc đó sẽ trả cô về cho Tần Hoài.” Cô nhớ tới Tokugawa Hựu Ngạn, ánh mắt tối sầm lại: “Gia tộc Tokugawa xảy ra biến cố nhỏ.”

Gia tộc lớn như vậy, chỉ cần nói đến tài sản, quyền thừa kế, và những gút mắt trong việc chọn lựa con cháu nối dõi thì đã phải đổ máu. () Cục diện vừa rồi thật hỗn loạn, cô còn chưa suy nghĩ kỹ, bây giờ yên tĩnh trở lại, đại khái cũng biết những người đã tấn công mình cũng không ai khác ngoài những đứa con của Thiên Chân Kỳ đang gây sóng gió. Chính thức, bà ta có hai người con, một trai một gái, có thể chắc chắn là Thiên Mộc không biết chuyện này, người duy nhất có thể làm chuyện này tại Yokohama chính là Tokugawa Hựu Năng, nói như vậy, chắc chắn là do Tokugawa Hựu Năng đã phát hiện được sơ hở của cô, cho nên đã sai người xúi giục Tokugawa Hựu Ngạn, lấy danh nghĩa của Tokugawa Hựu Ngạn để sai khiến sát thủ của nhà Tokugawa, sau đó tính toán kế hoạch, một là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, giết chết người thừa kế danh chính ngôn thuận của gia tộc Tokugawa.

Hiển nhiên, Mạc Doanh Doanh không thể nào tưởng tượng được người nắm được sơ hở của cô lại chính là Đỗ Tổ, mà Đỗ Tổ cũng không đại gì mà nói

ra chuyện này, bất quá nghe cô nói có chuyện xảy ra, cô ta cũng đại khái đoán được là chuyện gì. Khi cô ta rời bỏ Trung Quốc để đi theo lão già người Mỹ năm đó, sau khi người kia chết thì cô ta cũng đã trải qua tranh giành tài sản gia đình, bất quá lão già kia chỉ được coi như là một nhà giàu mới nổi, cũng không phải là một gia tộc lớn như nhà Tokugawa, cũng coi như may mắn.

Cô ta nhớ tới những chuyện mình đã làm, bất chợt rung mình, người phụ nữ Mạc Doanh Doanh này trong tay có cả súng, vậy rốt cuộc là có chuyện gì? (d/d/le/quy/đon) Nếu... Nếu cô biết rõ mình lên giờ trò, thì có phải sẽ giết mình hay không đây? Cô ta nghĩ tới đó thì cả người cũng run rẩy, sắc mặt lại trắng thêm vài phần, cuộn mình trong một góc của xe, nhìn gương mặt nghiêm túc không hề trang điểm của Mạc Doanh Doanh trong lúc cô đang thành thạo ráp súng, lắp đạn vào.

Trong thời điểm này, trong nhà lớn của gia tộc Tokugawa.

Tin tức đã nhanh chóng được truyền ra về chuyện bắn nhau ở kho hàng tại cảng Đông Bắc Yokohama. Đại thiếu gia nhà Tokugawa bị thương nặng trong vụ nổ súng, đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện.

Không khí tĩnh mịch bao trùm trong nhà lớn của gia tộc Tokugawa, Tokugawa Hùng Nhất Lang được Thiên Chân Kỷ đỡ một bên run rẩy ngồi xuống ghế chủ tọa, con cháu và thủ hạ đều đứng lên, mà trong đó còn có Tokugawa Hựu Năng.

Mọi người đang nghe ông ta nói, hiện giờ còn chưa điều tra được rõ ràng sự thật, dù sao thì Tokugawa Hùng Nhất Lang cũng đã già rồi, suy nghĩ một chút thì trong lòng cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cũng không nhẫn tâm trừng phạt những người con trai của mình.

Trong lúc mọi người lo lắng chờ đợi tin tức từ bệnh viện thì có người đã lên tiếng hỏi có nên báo cho phu nhân Murata, cũng là Thiên Mộc hay không. Ông ta nhíu chặt lông mày, lớn tiếng bác bỏ ý định này, nếu báo cho Thiên Mộc, thì chắc chắn cô ta sẽ làm cho tất cả Yokohama này bùng nổ mất.

Tokugawa Hựu Năng đứng ở một bên, cúi đầu xuống, đang xem tin tức mà mấy người của anh ta gọi tới...

Xem ra, cô Mạc có năng lực không tệ kia đang đi tới biệt thự của Thiên Mộc, đêm qua anh ta đã làm cho Murata Kinh Giới đi chỗ khác, bây giờ cũng chỉ còn Thiên Mộc ở nhà một mình.

Trên miệng người đàn ông gọi lên một nụ cười tàn nhẫn, tìm cơ để rời khỏi đó.

Bên kia, Tần Hoài nấp ở một chỗ kín đáo gần đó, sau khi nhìn thấy Tokugawa Hựu Ngạn được một đám bác sĩ trong áo blouse trắng đưa lên xe cứu thương, mới lấy thiết bị liên lạc, gọi cho người của mình đang ẩn nấp tại Nhật Bản tới đón mình.

Chắc chắn toàn bộ khu vực này sẽ bị phong tỏa, cho nên anh phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Đội trưởng Tần, bây giờ đi đâu?” Vì tính chất bí mật của nhiệm vụ, cho nên người phụ trách tiếp ứng ở Nhật Bản cũng chỉ biết là cần phải giúp đỡ anh, chứ không biết nhiệm vụ làm gì.

Tần Hoài ngẩng đầu nhìn bầu trời, thời tiết cũng biến đổi thật nhanh, mới vừa rồi ánh nắng vẫn còn gay gắt, bây giờ đã âm u, sợ rằng sắp sửa có mưa to và sấm chớp rồi, anh trầm mặc một lúc, sau đó căn dặn: “Đi tới nhà của Murata Kinh Giới đi.”

Nhà của Thiên Mộc và Murata Kinh Giới nằm ở một nơi vững chắc, ven bờ biển, quả thật là một địa điểm tốt. Nằm bên cạnh đường đốn, G1897 đập thẳng xe, đậu ngay bên cạnh phòng nhỏ bên ngoài.

Trên vách là bảng số nhà bằng kim loại: Nhà Murata Kinh Giới.

Mạc Doanh Doanh nhìn Đồng Tổ, đưa mắt ra hiệu cho G1897: “Cô coi chừng cô ta, tôi đi tìm Thiên Mộc.” Trong thời điểm phi thường thì phải dùng biện pháp phi thường, (d,đ,l,q,đ) cô cũng không có thời gian để từ từ khuyên n hủ người phụ nữ kia để cô ta tự nguyện nghe lời cô, vậy thì chỉ còn cách lấy súng chia vào cô ta để buộc cô ta nói ra nơi cất giấu thanh đao Kim Thác Minh Thái vậy.

Cả đời của Tokugawa Hựu Ngạn đã bị hủy hoại trong tay người phụ nữ này, Murata Kinh Giới đã ám chỉ rằng Thiên Mộc biết thanh đao Kim Thác Minh Thái đang ở đâu, mà trong lời nói của Thiên Mộc cũng cho thấy dường như người phụ nữ này thật sự biết, thậm chí mới vừa rồi khi cô hỏi Tokugawa Hựu Ngạn về thanh đao Kim Thác Minh Thái, thì trong tiềm thức Tokugawa Hựu Ngạn cũng gọi tên Thiên Mộc.

Chắc chắn người phụ nữ này biết được địa điểm máu chốt của thanh đao.

Bây giờ bọn họ đã làm cho bên phía chính phủ Nhật chú ý, nếu lúc này không thành công lấy được thanh đao thì bắt buộc phải trở về Trung Quốc để tính toán lại thôi, nhưng bao nhiêu năm nay, làm công việc này để sinh tồn, đối với Mạc Doanh Doanh không có hai chữ thất bại!

Né tránh thanh công những camera theo dõi, Mạc Doanh Doanh leo qua hàng rào. Lấy ra dụng cụ để cạy khóa mở cửa nhà Murata. Nhà Murata cũng rất yên tĩnh, bây giờ chỉ mới hơn ba giờ, thời tiết lại u ám, có thể khẳng định là Thiên Mộc còn đang nghỉ ngơi, mà theo điều tra của cô, không biết tiểu thư Thiên Mộc này có quái hay là có lý do gì, bọn họ chỉ muốn người giúp việc theo giờ tới dọn dẹp nhà cửa, chứ không có muốn người làm chính thức.

Mỗi ngày, người giúp việc theo giờ sẽ tới dọn dẹp vệ sinh lúc mười giờ, rời khỏi lúc mười hai giờ, nếu không có chuyện gì xảy ra thì bây giờ chỉ có một mình mục tiêu duy nhất của cô ở nhà.

Cô nhẹ nhàng mở cửa lớn, đi theo cầu thang mò mẫm lên lầu hai. Cửa phòng ngủ chính đã khóa, quả nhiên là Thiên Mộc vẫn đang nghỉ ngơi.

Mạc Doanh Doanh đẩy mạnh cửa ra, người phụ nữ trên giường chưa kịp phản ứng đã bị cô bịt kín miệng. Cô đưa họng súng ngay trên động mạch chủ ở cổ, giọng nói lạnh lùng: “Thanh đao Kim Thác Minh Thái đang ở đâu?”

Thanh đao Kim Thác Minh Thái? Thiển Mộc vẫn còn đang mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, làm sao cô ta kịp suy nghĩ, chỉ thấy tình cảnh trước mắt, sợ tới mức nước mắt cũng chảy ra, lắc đầu liên tục.

Thấy cô ta sợ tới mức không nói ra lời, Mạc Doanh Doanh lùi lại nửa bước, dùng khẩu súng giảm thanh đập thẳng vào điện thoại bàn cùng với di động của cô ta ở đầu giường, để cô ta không thể liên lạc với người khác.

“Cô.....là ai?” Đường như biết được mình không thể trả lời vấn đề này, cô ta lại hỏi: “Muốn thanh đao Kim Thác Minh Thái để làm gì?” Không ai có thể hiểu rõ ý nghĩa của thanh đao Kim Thác Minh Thái hơn cô ta.

Vốn Mạc Doanh Doanh muốn ép hỏi thẳng cô ta về thanh đao Kim Thác Minh Thái, nhưng vừa hành động thì cô đã suy nghĩ lại, sắc mặt cũng trở nên ôn hòa hơn, nói như giải thích: “Nếu không đưa ra thanh đao Kim Thác Minh Thái....chỉ sợ Tokugawa Hựu Ngạn...., chỉ sợ anh ấy sẽ gặp nguy hiểm...”

Quả nhiên sắc mặt Thiển Mộc liền thay đổi, nhưng vẫn cắn răng không nói, chỉ hỏi lại: “Có ý gì?”

Mạc Doanh Doanh đã xác định về những phán đoán trong lòng mình, chỉ nói ra một cái tên: “Tokugawa Hựu Năng.”

Quả nhiên, sắc mặt của người phụ nữ đang mặt áo ngủ tơ tằm đã trắng bệch, cả người xiêu xuống trên giường, không quay mặt nhìn Mạc Doanh Doanh, chỉ không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Tôi biết mà, anh ta vẫn cứ như vậy, không chịu buông tha cho anh cả! Tôi đã biết mà...”

Cô ta cứ lải nhải làm cho Mạc Doanh Doanh cũng bắt đầu không có kiên nhẫn thêm nữa, Mạc Doanh Doanh quăng một cái áo khoác cho cô ta, để cô ta khoác vào: “Nói nhanh đi, bây giờ chúng ta phải đi ngay.”

Thiển Mộc khóc như hoa lê dầm mưa, nhìn người kia có gương mặt giống mình như đúc, Mạc Doanh Doanh cảm thấy phiền, trước mắt lại hiện lên hình ảnh Tokugawa Hựu Ngạn toàn thân là máu, trong lòng cô lại càng rối loạn, nhưng người phụ nữ này vẫn cứ căng cổ họng ra mà nói: “Tôi, tôi không biết!” Cô ta nói xong, lại ôm mặt khóc.

Ngay lúc này, Mạc Doanh Doanh cũng hoàn toàn ngây đại rồi. Sao chứ? Không biết? Nếu Tokugawa Hựu Ngạn không được cứu sống thì sao đây? Không lẽ thanh đao Kim Thác Minh Thái đã hoàn toàn biết mất trên đời này rồi sao?!

“Cô suy nghĩ cẩn thận lại đi.”

“... Hựu Ngạn không có nói qua với tôi...” Cô ta bắt đầu cố gắng suy nghĩ lại, anh ấy cũng đã nói với cô ta nhiều lần về thanh đao này, cô ta chỉ biết thanh đao này là thanh đao thủ hộ của nhà Tokugawa, cũng là bảo vật tượng trưng cho chủ mẫu của nhà Tokugawa. Tokugawa Hựu Ngạn từng hứa với cô ta rằng thanh đao này vĩnh viễn thuộc về cô ta mà thôi, nhưng lại không nói cho cô ta biết được vị trí chính xác là ở đâu.

Mạc Doanh Doanh nghe xong, nhủ mắt lại, suy nghĩ rồi nói: “Hai người có những lời hẹn ước gì không?”

“Hẹn ước sao?”

“Giống như...” Cô cũng không rành lắm về phương diện này: “Giống như những nơi kỷ niệm đáng nhớ, hay là những nơi có ý nghĩa to lớn với hai người.”

Thiển Mộc đã mặc quần áo dạng hoàng, rùng mình, sau đó lắc đầu: “Không có...”

“...” Mạc Doanh Doanh có cảm giác bộ não nhỏ của cô cũng bắt đầu đau, quả thật cô gái này là người Tokugawa Hựu Ngạn yêu đến nỗi đòi sống đòi chết hay sao?

Đột nhiên, vành mắt người phụ nữ vốn đang đỏ ửng đã sáng lên: “Tôi biết rồi! Có thể, có thể là ở đó!”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Mười bảy năm trước khi gặp được Tokugawa Hựu Ngạn, những ngày của Thiển Mộc trải qua không chút gọn sóng, cô ta cẩn thận che dấu thân phận con gái riêng của mình, không cho mẹ mình tham gia vào bất cứ hoạt động gì trong trường học của mình, cho dù là bị những nữ sinh quý tộc cùng tuổi khác khi dễ, thì cũng chỉ có một mình cô ta tự ngồi liếm láp vết thương của mình, hoặc là bỏ chạy, dầm mình trong cơn mưa tầm tã, suốt đêm không về nhà. Cô ta chỉ nghĩ đến một nguyên tắc duy nhất của bản thân, đó là không muốn giao bản thân mình cho một người xa lạ cô đơn nào đó.

Trong cái lần gặp được Tokugawa Hựu Ngạn đó, cô ta đang bị mấy nữ sinh mà ngày thường vẫn không nhìn cô được thuận mắt vò vét trần lột tiền bạc, có lẽ mấy người đó còn đang tính chụp hình khóa thân của cô ta để phát tán trên mạng kiếm tiền cũng không chừng. Cô ta nhìn người đàn ông quần áo chỉnh tề đi qua trước mặt mình, khuôn mặt đẹp trai làm cho người mới nhìn đã không thể nào quên được, còn cô ta hèn mọn đến nỗi kể cả quyền lợi sử dụng quần áo để che đậy lại cơ thể của mình cũng không có, chỉ có thể tuyệt vọng nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn đến anh ta nữa.

Cô ta là một cô gái tuổi đời vẫn còn non nớt, bị một người đàn ông anh tuấn nhìn thấy hoàn cảnh chật vật của mình như vậy, lúc ấy Thiên Mộc chỉ muốn đập đầu chết đi cho rồi. Nhưng mà, người đàn ông đó đã cứu cô ta, lôi kéo thân hình đang nghiêng ngả lao đảo của cô ta lên xe.

Xe của anh ta thật đẹp, quần áo cũng là hàng hiệu, vừa nhìn thì đã biết là một thiếu gia nhà giàu. Trong ánh mắt lơ đãng của anh ta khi nhìn cô ta, cô ta thấy được rất rõ ràng dục vọng của người đàn ông này đối với thân thể của mình.

Quần áo cô ta không chỉnh tề, hương thơm của thiếu nữ trẻ trung toát ra từ trong thân thể, làm sao anh ta lại không có lý do để nảy sinh dục vọng với cô ta?

Thiên Mộc suy nghĩ, thay vì sau này không thể chịu nổi cuộc sống nghèo túng mà phải đem bản thân mình giao cho một lão già nòng nặc mùi rượu, thì không bằng đem lần đầu tiên của mình giao cho một người có khuôn mặt xinh đẹp như vậy còn hơn.

Thừa dịp anh ta quay đầu ra sau, cô ta đã cởi áo của mình ra, muốn chồm qua ôm cổ để hôn anh ta.

Nhưng mà anh ta lại nhìn cô đầy vẻ chán ghét, còn kêu cô ta cắt đi.

Lúc ấy, Thiên Mộc đã nhục nhã đến nỗi hai mắt đỏ bừng, cô chịu đựng không để cho nước mắt rơi xuống trên chiếc áo khoác Armani cao quý kia, xoay người bước xuống xe.

Cô ta tức giận trừng mắt nhìn chiếc Maserati đang rời đi, ruột cuộc nước mắt đã kìm nén trong cả ngày hôm đó, cô ta òa khóc, đứng trên con đường tấp nập người qua lại khóc thật lâu, cô ta khoác chiếc áo khoác cao quý, lau sạch nước mắt nước mũi của mình, sau cùng cô ta giống như trẻ con giận dữ, đem quăng nó trong đồng rác, tự nhủ trong lòng sau này giàu có sẽ gặp lại anh ta, sẽ không để anh ta khinh thường mình như vậy nữa.

Bất quá cô ta chỉ mới mười bảy tuổi, mà Thiên Mộc lúc mười bảy tuổi thì có thể có được gì chứ?

Bất quá thứ mà cô ta có được cũng chỉ là một thân thể trẻ trung và tinh khiết mà thôi.

Cuối cùng trong một lần chật vật, cô ta không thể từ chối lời mời của một lão già ăn mặc sang trọng, miệng lại đầy răng vàng. Cô ta đã nở nụ cười duyên dáng để tay của ông ta tùy ý vuốt ve trên đùi của mình, sau đó để tay ông ta lại, nói cho ông ta biết giá của mình.

Vì thế, khi Tokugawa Hựu Ngạn gặp lại Thiên Mộc tại Ginza Chanel, bất quá chỉ là lão già kia muốn dùng tiền bạc lợi ích để lấy đi đêm đầu tiên của cô ta mà thôi.

Có thể là bọn họ đã gặp lại nhau quá nhanh, nhanh đến nỗi cô ta còn chưa kịp nghĩ về tôn nghiêm của mình, nhanh đến mức cô ta còn chưa kịp lấy lại tư thế tao nhã nhất để che đậy những nhục nhã mà chính bản thân mình đã chấp nhận trả giá.

Trong phòng thay quần áo được bao phủ bởi những đóa hoa sơn trà màu trắng thật lớn trên giấy dán tường ở cửa hàng Chanel kia, anh ta đã hôn cô một lần nữa, lẫn lộn trong rừng môi là những tia máu và sự giận xé, không có một chút triền miên hay ôn nhu nào hết. Anh ta lại kêu cô cắt, cả hai lần gặp mặt anh ta đều muốn cô ta cắt!

Thiên Mộc tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, () nhưng cơ thể trần trụi đã làm cho cô ta đánh mất đi tôn nghiêm để có thể đứng sánh vai với anh ta, cô ta chỉ có thể lấy ra tấm chi phiếu mà ngày đêm vẫn giữ gìn thật cẩn thận, lúc nào cũng mang theo bên người, để xuống sự tiếc nuối trong lòng, ném thật mạnh trước mặt anh ta, nói với anh ta rằng cô khinh thường tiền của anh ta.

Đó là lần mà cô cảm thấy thật thoải mái, nhìn anh ta khó khăn đi khỏi đó, sau đó mặc quần áo chỉnh tề, xách giỏ muốn bỏ đi.

Lão già kia đã đuổi theo cô ta, hỏi cô ta đã nhìn trúng thứ gì, cả thời gian để đi mượn phòng ở khách sạn, nhưng cô ta đã ngẩng đầu đầy ngạo mạn, lạnh lùng kêu hắn ta cắt đi.

Sau khi ra khỏi Ginza, cô đã ngồi ở trên một băng ghế ven đường mà khóc, đi qua lại bên người cô không quá hai mươi người, ai cũng mặc quần áo xinh đẹp, những sản phẩm của LV, Gucci, Hermes đã nằm trong tủ quần áo của những người đó từ lâu. Còn cô ta thì sao? Rất muốn dựa vào thân thể của mình để có thể thắng được người khác trong thời gian nhanh nhất, thật đáng buồn biết bao nhiêu, mà cũng thật nực cười bấy nhiêu.

Kỳ thật cũng đâu có liên quan đến người khác, bất quá cô ta cũng chỉ muốn lấy được sự tôn trọng từ người đàn ông không biết tên kia thôi, muốn lấy được ánh mắt lưu luyến của anh ta trên người mình. Làm sao anh ta biết được, lần đầu tiên gặp gỡ cô ta đã hèn mọn nghiêng đầu dòi qua chỗ khác, nhưng lại không thể dời được tình cảm chân thành của mình đối với anh ta.

Cũng tốt, tôi đối với anh chỉ gặp mặt một lần đã không thể nào quên.

Thật đáng buồn biết bao nhiêu, tôi lại có thể đối với anh không quên được chỉ sau một lần gặp gỡ.

Trong lòng cô cứ quần quật suy nghĩ đó, rốt cuộc cũng thất tha thất thểu đi về nhà.

Đa số mối tình đầu sẽ không thành. Ở nhà, mẹ vẫn ăn mặc đơn giản như thường ngày nhưng vẫn lộ ra vẻ xinh đẹp của mình, yếu điệu mê hoặc đi gặp người đàn ông đang bao nuôi bà ta. Hai người anh đã lên đại học cũng không có ở nhà. Giờ phút này, trong căn phòng trọ yên tĩnh này chỉ còn lại mình cô ta.

Vì thế trong mỗi đêm khuya yên tĩnh, bọn họ lại nhớ tới phòng thay quần áo ở của hàng Chanel kia, nơi bọn họ đã có nụ hôn nóng bỏng đốt cháy một đoạn tình yêu, để rồi sau đó lại cuộn mình lại, ôm lấy thân thể đầy cô đơn của mình.

Khi đó Thiên Mộc cũng chưa từng nghĩ tới lại có được cơ hội dễ dàng như vậy, bọn họ lại gặp nhau lần nữa trong sự vui sướng, nhanh đến mức cô ta không kịp trở tay để đón nhận sự vui sướng này, có thể trở thành người ở bên cạnh Tokugawa Hựu Ngan.

Cô ta đã hỏi tên của anh, anh nói tên anh là Đặng Nguyên Nhất Lang.

Anh ta lại hỏi tên cô, cô nói tên của cô là Tiểu Trạch Mộc.

Ngay từ đầu chính bọn họ cũng đã không thật tình đối với nhau, cho nên mới có một màn gặp mặt trở tay không kịp ở tại phòng tiếp khách ở tổ trạch nhà Tokugawa sau đó.

Đó là chuyện xảy ra sau khi bọn họ ở chung với nhau một thời gian, ở tại một căn phòng trọ sang trọng nhưng trống trải, có lúc anh ta sẽ tới để cùng ngủ với cô, nhưng hai người cũng chỉ ôm nhau, đơn thuần cùng nhau nằm ngủ.

Cô đã từng ôm anh, cũng cảm giác được anh ta động tình, hỏi anh ta vì sao không muốn chân chính có cô.

Nhưng anh ta chỉ vuốt tóc cô, nói với cô đầy vẻ thương tiếc rằng cô vẫn còn quá nhỏ.

Đúng vậy. Từ lần gặp mặt đầu tiên thì cô ta đã biết anh là một người đàn ông có nguyên tắc, cũng giống như những lần anh đưa tiền cho cô ta.

Cứ ôn nhu triền miên như vậy, càng ngày cô ta càng yêu thích anh ta, lại không nghĩ tới đợi đến lúc cô ta thực sự muốn cùng anh làm liều một lần, thì cũng là lúc phải rời xa anh ta.

Ngày đó, Tokyo có một trận mưa to, tòa thị chính chìm ngập trong làn mưa, không khí ẩm ướt oi bức làm cho người ta không thở nổi, sấm chớp rền vang, mà cô ta cũng nhận được điện thoại của mẹ mình.

“Mộc, về nhà nhanh đi.” Không giống như lúc cô ta đối mặt với người đàn ông mê hoặc lòng người, (ddlequydon) mặc dù cô ta chưa bao giờ đối mặt nhìn thẳng người đàn ông kia, người cha ruột thịt của mình, nhưng trong tiềm thức của cô ta, cô ta cảm nhận được sự nghiêm túc cẩn thận của mẹ mình khi đối diện với mình.

Giờ phút này, cô ta vẫn đang nằm trong lòng Tokugawa Hựu Ngan cùng anh ta xem TV, sau khi nghe xong lời của mẹ mình, trong lòng không muốn một chút nào nhưng vẫn mặc quần áo chỉnh tề, hôn tạm biệt lên mặt anh ta rồi xách giỏ rời đi.

Lúc đó căn bản Thiên Mộc không biết đây chính là nụ hôn sau cùng không có một chút khúc mắc nào của bọn họ trong cuộc đời này.

Sau khi cô ta đi khỏi không lâu thì điện thoại của Tokugawa Hựu Ngan cũng vang lên, là giọng nói mệt mỏi của Tokugawa Hùng Nhất Lang: “Trở về Yokohama đi, mẹ con... đã không ổn rồi.”

Vì thế, lúc Tokugawa Hựu Ngan lái xe chạy như điên trong cơn mưa như trút nước thì Thiên Mộc đã về tới nhà trong khi cả người ướt đầm.

Đèn đuốc trong nhà sáng trưng, ngay cả hai người anh đã nửa năm chưa gặp mặt, Thiên Hựu Khang và Thiên Hựu Năng đều đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt hai người lúng túng, nhưng lại không thể che giấu được sự vui sướng hiện trên khuôn mặt.

Mẹ của bọn họ, Thiên Chân Kỳ, mặc trên người một bộ ki mô nô được làm từ loại vải cao cấp, đáng vẻ đoan trang đang ngồi chính giữa, thấy cô ta đã về, vội vàng đứng dậy dịu dàng tươi cười với cô ta.

“Mộc, con đã về.” Bàn tay hơi lạnh của mẹ lướt qua làn da của cô ta, làm cho Thiên Mộc có cảm giác giống như cô ta là một loại hàng hóa bị trao đổi.

Cô ta gật nhẹ đầu, bị mẹ mình kéo đến bên cạnh ngồi xuống, theo khước mắt nhìn xung quanh, (d..d..le..quy..don) cô ta thấy anh cả Thiên Hựu Khang đang quan sát mình không có chút ý tốt nào.

Thiên Hựu Khang không phải là anh cùng cha cùng mẹ với cô ta, cha ruột của anh ta chính là người tình đầu tiên của Thiên Chân Kỳ, nghe nói là chết vì bị ung thư, để lại Thiên Hựu Khang. Có rất nhiều nguyên nhân trong đó, lại thêm ánh mắt của Thiên Hựu Khang bình thường cũng không phải đứng đắn lắm, cho nên Thiên Mộc không bao giờ muốn gặp người anh này.

Nhưng mà, khi bị anh ta nhìn như vậy, cô lại cảm thấy có chút không yên.

“Mộc, cha con đã đồng ý kết hôn với mẹ rồi.” Thiên Chân Kỳ lộ ra nét mặt vui mừng, tươi cười nói: “Đã nhiều... năm rồi mẹ nuôi lớn con và Hựu Năng, chỉ chờ đợi một ngày như vậy thôi.”

“Mẹ vất vả rồi.” Thiên Mộc gục đầu xuống, nói giọng rầu rĩ, nói thật ra thì ngay chính cô ta cũng không biết mình nên có biểu tình như thế nào để đối mặt với cha mình.

Mà rất nhanh, Thiên Chân Kỷ đã giúp Thiên Mộc trả lời vấn đề này: “Mộc, cha con là người đứng đầu nổi danh của gia tộc Tokugawa, tộc trưởng Tokugawa Hùng Nhất Lang.”

Bà ấy còn chưa nói xong thì Thiên Mộc đã ngẩng đầu, nhìn bà ấy với vẻ không tin.

Tokugawa Hùng Nhất Lang, cái tên mà cô ta chỉ có thể nghe được trong lúc nghe tin tức tài chính và kinh tế.

Dường như rất hài lòng vì sự kinh ngạc của con gái mình, Thiên Chân Kỷ cười cười, nhưng lại có chút do dự nói: “Nhà Tokugawa là một gia tộc lớn, muốn bước vào cũng thật sự là không dễ dàng. Nghe nói nhà bọn họ chính là vì mẹ đã sinh cho Tokugawa Hùng Nhất Lang hai người con trai mới đặc biệt đồng ý chuyện này.”

Vốn Thiên Mộc đang yên lặng lắng nghe, lại không khỏi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thiên Chân Kỷ, ở đâu ra hai người con trai vậy?! Rõ ràng là chỉ có cô ta cùng anh hai thôi mà! Chẳng lẽ... cô ta cảm thấy lòng mình trầm xuống, Thiên Chân Kỷ cũng nói ra phương pháp của mình.

“Nghe nói người vợ trước của Tokugawa Hùng Nhất Lang đã bị bệnh chết, để lại một trai một gái, đứa con trai lớn là Tokugawa Hựu Ngạn, con gái nhỏ là Tokugawa Phương tử. Mộc! Nếu mẹ có được địa vị, cũng chỉ có thể làm cho địa vị của hai anh trai con được nâng cao lên mà thôi!”

“...” Cô ta cúi đầu, trầm mặc không nói gì, (dĩ nhiên) nhưng trong lòng lại cười lạnh, cho nên đây là lý do đầy đủ để hy sinh cô ta sao?

Trung Quốc có câu ‘ly miêu hoá thái tử’, nhưng người mẹ ruột của cô ta chỉ vì muốn địa vị của bản thân mình được vững chắc mà lại muốn cả đời này cô ta không thể nhận người cha ruột của mình.

Bất quá, dù sao thì cô ta cũng không có tình cảm gì đối với tiền sinh Tokugawa kia hết.

Giọng nói của Thiên Mộc vang lên trong sự yên tĩnh: “Con muốn được gả cho một gia đình tốt.” Đây là điều kiện của cô ta.

Thiên Chân Kỷ đợi một lúc lâu, đợi cho đến khi nghe được điều kiện như vậy, cũng nhẹ nhàng thở ra: “Dĩ nhiên chuyện này không thành vấn đề rồi! Đến lúc đó toàn bộ những thanh niên quý tộc của Yokohama tùy ý con lựa chọn.”

Thiên Mộc cười nhẹ một tiếng như chế nhạo, nhìn thấy va li hành lý đặt trước cửa, hỏi: “Bây giờ phải đi sao?”

“Không sai.” Lúc này Thiên Chân Kỷ bắt đầu gọi điện thoại, thu xếp người làm đưa hành lý quần áo xuống, Thiên Mộc lại ngồi lẳng lặng ở chỗ kia, mặt mày ủ rũ, nhìn giống như một pho tượng.

Nếu đây là sự trao đổi, vậy thì cô ta muốn có được địa vị ngang hàng với Đổng Nguyên Nhất Lang, sau đó sẽ tìm đến gia tộc của anh ta, cô muốn được gả cho anh ta.

Nhưng mà, cô ta lại chưa bao giờ nghĩ đến, trận mưa to trăm năm mới gặp một lần ở Tokyo lúc đó, hai người bọn họ đã bước theo hai hướng khác nhau, đó cũng là điểm chết cho tình yêu của bọn họ.

Chiếc Hummer màu đen dừng lại, đậu trước cửa của một phòng trọ.

Thiên Mộc đập trên lớp thảm lông mềm mại, đưa tay vào máy cảm ứng dấu vân tay trong thang máy.

Mạc Doanh Doanh ra lệnh cho G1897 canh chừng Đỗ Tổ đang sợ tới mức hồn bay phách lạc, sau đó cầm súng theo cô ta vào trong thang máy.

“Chỗ này là chỗ nào vậy?” Trên tư liệu của cô cũng không có thấy qua nơi này.

Thiên Mộc đã khóc đến nổi đỏ cả hai mắt, bây giờ đang dựa mặt vào bức tường kim loại đang phản chiếu lại hình bóng của chính mình: “Sau khi đến Yokohama, anh ấy đã cho tôi căn nhà này.”

Không sai, coi như không thể đến gần nhau được nữa, nhưng mà Tokugawa Hựu Ngạn vẫn trang trí căn nhà trọ này một lần nữa, dựa theo trang trí trong căn nhà trọ của hai người ở Tokyo, sau đó tặng cho Thiên Mộc như lễ vật trong hôn lễ gả vào nhà Murata.

Anh ta vẫn nhớ rõ khí hậu của Yokohama rất ẩm ướt, rất lạnh lẽo vào cuối năm đó, cô ta đã khoác kín người bằng chiếc áo khoác lông chồn mềm mại, nhìn anh ta trong bộ dáng ăn mặc chỉnh tề.

Anh đã đưa chiếc chìa khóa này cho cô ta, nói với cô ta rằng sau này không còn nơi nào để đi thì có thể đến căn nhà trọ đó, ở trong đó là sự bù đắp sau cùng của anh ta dành cho cô.

Thiên Mộc run rẩy mở cửa, cho dù cô ta chưa bao giờ đến đây, cũng có thể quen thuộc dùng tay bật công tắc đèn.

Một tiếng ‘cách’, ngọn đèn đã sáng trưng, giống như vẫn luôn có người đến đây để quét dọn theo định kỳ, ở nơi này không có một chút bụi, vẫn hoàn toàn giữ được bộ dáng của năm năm trước.

Cô ta hốt hoảng đi vào trong phòng khách, dường như cô có thể nghe được tiếng nói chuyện của anh ta và mình.

Cô ta đi vào phòng ngủ, nhìn những trang sức mà năm năm trước, khi bản thân cô ta rời khỏi Tokyo đi đến Yokohama không mang theo, giờ đây đã được nằm trên bàn trang điểm.

Cô ta kéo tủ quần áo ra, bên trong vẫn còn quần áo của anh và cô ta đang bỏ lẫn lộn trong đó, giống như chỉ cần nhắm mắt lại thì có thể nghe được tiếng mở cửa quen thuộc, sau đó cô ta có thể nhảy ra ngoài, hù dọa anh ta.

Rốt cuộc bên dưới của những lớp quần áo, cô ta đụng đến một chiếc hộp dài và hẹp, được bọc lại trong lớp vải lụa, () Thiên Mộc đè nén nước mắt của mình, quay đầu: “Tìm được rồi.”

Mạc Doanh Doanh đưa tay nắm lấy hộp gỗ, bật chốt mở nắp hộp ra, không đợi cô nhìn thật kỹ thanh đao Kim Thác Minh Thái trong truyền thuyết này thì bên tai đã nghe được giọng nói của G1897 vang lên: “Mạc, gấp phục kích rồi, nhanh chóng rời khỏi đó đi, theo cửa phía tây đi ra.”

Có lẽ Thiên Mộc cũng cảm giác được có gì đó không thích hợp, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Gặp được người của Tokugawa Hựu Khang. Đi thôi!” Cô đưa tay muốn kéo Thiên Mộc đi.

Nhưng người phụ nữ không chịu nhúc nhích, nhìn cô: “Không phải là dùng thanh đao này để đổi lại mạng của Hựu Ngạn sao?” Thiên Mộc vẫn cho là Tokugawa Hựu Khang dùng Hựu Ngạn để uy hiếp Mạc Doanh Doanh giao thanh đao Kim Thác Minh Thái.

Mạc Doanh Doanh không chế tay của Thiên Mộc, bắt đầu chạy: “Tokugawa Hựu Ngạn đã bị Tokugawa Hựu Khang giết chết, mạng ở đâu ra mà đổi?!”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Edit: quynhle2207–diễn đàn

May mà nhà trọ này của Thiên Mộc cách tầng dưới không cao, chỉ khoảng năm tầng lầu, cô nắm chặt người phụ nữ bị tin tức kia làm cho ngây ngốc, nghiêng ngả lao đảo chạy thẳng xuống dưới, khi đến bậc thang cuối cùng, Mạc Doanh Doanh cảm giác được trên mu bàn tay mình ướt ướt.

Cô dừng bước lại, quay đầu nhìn người phụ nữ sau lưng mình đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Đầu tóc Thiên Mộc rối bù, thấy Mạc Doanh Doanh quay đầu, cố gắng nở nụ cười nói: “Vậy cô Mạc đang muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

Tiếng lòng của Mạc Doanh Doanh tự nhiên trả lời câu hỏi đó: Đi đâu? Còn không phải là giữ cô ta lại làm con tin để có thể chạy thoát thân sao? Không ngờ lại gặp phải loại phụ nữ điên động tới như vậy, nhưng chỉ có thể nhẹ giọng trả lời: “Bên kia, Tokugawa Hựu Năng phong tỏa bệnh viện rồi, tôi đưa cô đi gặp anh ta một lần sau cùng.”

Kỳ thật cũng đâu phải đi gặp Tokugawa Hựu Ngạn một lần sau cùng, bất quá căn nhà trọ này ở ven biển, máy bay và người của CASTA chỉ ở phía sau thôi, cùng lắm là cô chỉ cần ép buộc Thiên Mộc đến đó, sau đó thì uy hiếp những người kia.

“Có muốn gặp anh ta không?” Mạc Doanh Doanh nhẹ nhàng hỏi.

Giờ phút này, Thiên Mộc bắt lực giống như một đứa bé, chỉ mặc váy ngủ mỏng manh, trong lòng ôm thanh đao Kim Thác Minh Thái mà Tokugawa Hựu Ngạn đã để lại cho cô ta, trên mặt đều là nước mắt: “Muốn.” Cô ta chỉ nói một chữ sau đó thì khóc nức nở không nói nên lời.

Trong lòng của Mạc Doanh Doanh rất không thoải mái, nhưng chỉ ôm lấy người cô ta, cúi thấp người xuống, sau đó chui từ cửa thoát hiểm, đi ra ngoài thuận lợi.

G1897 theo vị trí đã định sẵn lái xe tới, mở cửa ra, giúp đỡ Thiên Mộc hai chân đã mềm nhũn lên xe. Bởi vì Đỗ Tổ gây sự ầm ĩ nên bị G1897 trói cả tay chân lại, miệng cũng bị bịt kín đang ngồi ở vị trí sau chỗ tài xế, thấy Mạc Doanh Doanh đã quay lại, cứ ‘y y a a’ nhưng muốn nói cái gì.

“Sao lại như thế này?” Dựa theo lý mà nói thì vị trí của căn nhà trọ này phải rất kín đáo mới đúng, ngay cả Thiên Mộc cũng không nghĩ tới chỗ này, vậy thì làm sao có thể để cho nhà Tokugawa tìm ra được.

G1897 cũng không biết đã xảy ra chuyện gì: “Không biết nữa, nhưng đây là tin tức từ người theo dõi, nói là có nhiều người đang đuổi theo chúng ta đến đây. Chúng ta phải nhanh chóng tới hội họp với người kia.”

Các cô đang nói tiếng Trung, Thiên Mộc ngồi trên xe cũng không hiểu gì, trong lòng gần như sụp đổ hoàn toàn, cô ta cũng chỉ biết ôm thanh đao Kim Thác Minh Thái trong lòng thật chặt, giống như đang ôm một tia hy vọng sau cùng của bản thân mình.

Nhưng mà Đỗ Tổ lại có thể hiểu được những gì bọn họ nói, sau khi cô ta nghe xong, cũng bắt đầu vùng vẫy, giống như muốn nói chuyện gì, những càng

vùng vẫy, chỉ càng làm cho G1897 khó chịu. Cô ấy rút ra một tấm vải màu đen ở bên cạnh, thừa dịp xe phải ngừng ở chỗ đèn xanh đèn đỏ, đã nhanh chóng xoay người trùm cả người Đỗ Tổ lại.

Mạc Doanh Doanh nhìn thấy như vậy, lại nhớ tới bộ dáng trêu chọc Tần Hoài của Đỗ Tổ vào lúc bình thường, cô cũng nhin xuống, không có ngăn cản - chắc tấm vải bố này thường được dùng để đựng xác chết đi... Mạc Doanh Doanh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, quyết định coi như không có chuyện gì.

Bởi vì bây giờ là khoảng ba bốn giờ chiều, không phải là giờ cao điểm trong ngày, cho nên đường lớn ở Yokohama chạy về hướng bờ biển cũng coi như thông suốt, G1897 lái chiếc Hummer chạy rất nhanh, Mạc Doanh Doanh trầm mặc, chuẩn bị mỗi một khẩu súng của mình đều được lên đạn sẵn sàng.

“Bên kia sẽ có người tới đón sao?” Mạc Doanh Doanh hỏi.

“Có, máy bay đậu bên bờ biển, chỉ cần lấy được thanh đao Kim Thác Minh Thái thì có thể cất cánh ngay lập tức.”

“Cô đã thu dọn mọi thứ xong rồi hả?”

“Thu dọn xong rồi, bom trên xe cũng đã được cài đặt rồi, chờ chúng ta vừa đi, thì mọi thứ sẽ được cho nổ tung sạch sẽ.” G1897 làm việc càng ngày càng gọn gàng.

Mạc Doanh Doanh gật đầu: “Còn vải thứ của tôi ở nhà Tokugawa thì sao, cô xử lý chưa?”

G1897 đưa tay vặn đài radio, (diendanlequydon) giọng nói dịu dàng của người phụ nữ Nhật Bản vang lên: “... Vào lúc giữa trưa, trong nhà lớn của gia tộc Tokugawa ở thành phố Yokohama phát sinh một vụ nổ nhỏ, thêm vào đó, bệnh viện đứng đầu ở Yokohama đã chính thức tuyên bố về cái chết của ông Tokugawa Hựu Ngạn vào một tiếng đồng hồ trước, hiện tại đối với nhà Tokugawa mà nói, đây không phải là một ngày dễ dàng....”

Mạc Doanh Doanh ngồi vị trí bên cạnh tay lái liền đưa tay tắt radio, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Thật sự Tokugawa Hựu Ngạn đã chết sao? Vừa rồi bất quá là cô muốn gạt Thiên Mộc đi theo mình cho nên mới nói vậy, nhưng bây giờ nghe được tin tức này thì trong lòng cô cũng không thể đè nén nổi, hít một hơi thật sâu.

Thiên Mộc yêu Tokugawa Hựu Ngạn như vậy, bây giờ anh ta đã chết, vậy thì, Thiên Mộc phải làm sao bây giờ? Cô nghĩ vậy, thì nhanh chóng quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi ở sau lưng mình.

Nhìn thấy Thiên Mộc đang ôm chiếc hộp gỗ kia run rẩy, ánh mắt như người mất hồn, căn bản là không thể nào chịu nổi khi nghe tin như vậy.

Cô ta thấy Mạc Doanh Doanh quay đầu, hỏi bằng giọng yếu ớt: “Còn bao lâu nữa thì chúng ta đến bệnh viện?” Lúc này cô ta mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại bất ngờ tập trung tinh thần, chiếc xe càng chạy, khung cảnh càng hoang vắng, đường này đâu phải dẫn đến bệnh viện lớn nhất Yokohama ở trung tâm thành phố?!

Mạc Doanh Doanh nhìn thấy sắc mặt cô ta biến đổi, thì biết ngay là có chuyện không ổn.

Quả nhiên, chỉ nghe được tiếng người phụ nữ đưa tay đập vào cửa kính thủy tinh của xe thật mạnh, điên cuồng hét to lên: “Thả tôi ra ngoài! Tôi muốn gặp Hựu Ngạn một lần sau cùng! Mạc Doanh Doanh! Cô là kẻ lừa gạt! Đường này không phải là đường đi đến bệnh viện!!!”

Cô ta bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng cửa lại không thể mở ra được, chốt mở cửa cũng nằm ở chỗ G1897, toàn bộ cửa sổ đều bị khóa lại. Cô ta đưa tay nắm tóc Mạc Doanh Doanh. Thiên Mộc đang cầm hộp gỗ trong tay, khi xô đẩy thì tự nhiên cũng sẽ đụng trúng Đỗ Tổ đang bị trói chặt ở bên cạnh, chỉ nghe được Đỗ Tổ rên lên vài tiếng, dưới tình huống không nhìn thấy được gì cũng bắt đầu đánh trả lại, lấy hai chân đang bị trói chặt đá Thiên Mộc ngồi bên cạnh, giống như đang phản công lại.

Vì vậy, vốn G1897 không có ý mở radio lên lại làm cho một đám người trở nên hỗn loạn trong chiếc xe Hummers, cho dù là bất cứ ai trên đời này đều vậy, ngay cả Mạc Doanh Doanh cũng không thể làm gì trong lúc những người phụ nữ đánh nhau, không thể ra tay quá nặng, chỉ có thể kéo tóc mình về.

Khi không khí trong xe bắt đầu náo động thì đột nhiên G1897 nhấn chân ga mạnh hơn, để cho hai người phụ nữ ngồi phía sau đều đụng đầu vào trên cửa kính xe.

“Sao lại như vậy?” Mạc Doanh Doanh vừa nhìn qua đã có thể mơ hồ thấy được một dải bờ biển đầy cát trắng, (d/d/le/quy/don) sau đó liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, có mấy chiếc xe thương vụ màu đen đang chạy thật nhanh, vô thanh vô tức đuổi theo phía sau bọn họ, vừa nhìn thấy bảng số xe đã biết là xe của nhà Tokugawa.

Cô lấy một khẩu súng ở dưới chỗ ngồi để ngăn cản bọn họ, kéo cửa sổ xuống tạo thành một khe hở nhỏ, nòng súng đen ngòm đang đặt trên cửa sổ thủy tinh.

“Cứ chạy về phía trước đi, để tôi đối phó bọn họ.” Cô ra lệnh.

Hai người phụ nữ đang ngồi phía sau cũng hiểu được trong hoàn cảnh nguy hiểm, giờ phút này đều ngồi im lặng ở phía sau, chỉ có Đỗ Tổ vẫn chưa từ bỏ ý định, còn lầm bầm vài tiếng, làm cho trong lòng Mạc Doanh Doanh lại có chút nghi ngờ.

Cô ta...Không phải là loại người không biết phân biệt hoàn cảnh, lúc mới bắt đầu đã mang dáng vẻ này, tới cùng là cô ta muốn nói gì? Mạc Doanh

Doanh trầm mặc suy nghĩ, trên mặt cũng không có biến hóa gì. Cô biết G1897 lái xe sát về phía bên trái, chỉ chờ cho đối phương một đường xe chạy, dụ đối phương mắc câu.

Quả nhiên, vốn chiếc xe Benz màu đen đang đuổi theo sát ở sau xe các cô, đã tăng tốc độ tiếp sát vào sườn bên phải của chiếc Hummer.

Mạc Doanh Doanh cong khóe môi, căn bản những người này cứ bám riết đuổi theo sau đuôi các cô mà không dám nổ súng là vì sợ ‘ném chuột sẽ vỡ bình’, sợ ‘tên bay đạn lạc’ sẽ dẫn tới đáng tiếc không đáng có, thiếu gia của bọn họ muốn thanh đao Kim Thác Minh Thái này. Theo tình hình hiện tại là muốn ép sát qua đây, bắn chết tất cả mọi người trong xe bọn họ cũng thuận lợi hơn.

Cô nghĩ như vậy thì hai tay của mình cũng không hề rảnh rỗi chút nào, cô nhắm ngay bánh xe đằng trước ở bên trái của chiếc xe chạy băng băng bên phía tay phải của mình bắn một phát, một phát súng vừa nhanh vừa chuẩn, trực bắn trúng ngay bánh xe phía trước bên trái của chiếc xe.

Chỉ thấy G1897 đạp ga mạnh hơn, phát huy hết công lực siêu tốc độc nhất vô nhị của xe Hummer.

Mà chiếc xe màu đen bên tay phải đã bị bể bánh trước, sau khi chạy thêm một khúc thì lao đảo một vòng nằm ngay giữa đường, trở thành vật cản ngăn chặn toàn bộ những chiếc xe phía sau không còn bám theo sau đuôi xe Hummer của mấy người Mạc Doanh Doanh được nữa.

Cô nhìn vào kính chiếu hậu, thấy bốn năm chiếc xe đều lần lượt dừng lại, cửa xe mở ra, những người đó đều xuống xe, cố gắng dò chiếc xe nằm giữa đường, xem cách ăn mặc của bọn họ thì có thể khẳng định là những ám vệ của nhà Tokugawa.

Bất quá, lòng của Mạc Doanh Doanh cũng trầm xuống, Tokugawa Hựu Năng đã làm như thế nào mà có thể điều động được ám vệ rồi?! Cô cho rằng chỉ có Tokugawa Hùng Nhất Lang mới có khả năng này thôi.

“Nhiều nhất chúng ta chỉ có năm phút đồng hồ thôi, bọn họ sẽ đuổi theo sau.” Mạc Doanh Doanh tính toán thời gian, hỏi G1897 đang ngồi kế bên, trên mặt thật lạnh lùng, nhưng hai bên thái dương lại lấm tấm mồ hôi.

“Chỉ 3 phút, địa điểm ở ngay trước mặt rồi.” Đối phương trả lời, chân đạp ga lại càng mạnh hơn: “Ở phía sau thì giải quyết như thế nào?” Cô ta đang ám chỉ chính là Đỗ Tổ còn đang vùng vẫy trước khi chết và Thiên Mộc đã bị dọa đến đần độn ngơ ngẩn.

Nhưng không đợi Mạc Doanh Doanh trả lời, chiếc Hummer đã rời khỏi quốc lộ, trực tiếp chạy vào một bụi cỏ dại mọc trên bờ cát trắng mịn.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Chiếc xe mà G1897 đang lái không có cách nào để đi tiếp đến địa điểm, chỉ có thể dừng lại, nhìn trên đồng hồ: “Còn có ba phút nữa, bọn họ đuổi theo tới đa cũng chỉ hai phút, tổng cộng có năm phút đồng hồ.”

“Máy bay đâu?” Mạc Doanh Doanh cũng leo xuống xe, có chút không ngờ thời tiết lại u ám đến như vậy, khí áp rất thấp, những đám mây màu xám bị dòng khí mạnh trên bờ biển cuốn đi, trải dài trên bầu trời, đây là một phần hải vực không được sử dụng, nước biển màu đen đang nuốt ve bờ cát trắng mịn, ngay cả những chiếc thuyền đánh cá nhỏ ở phía xa cũng không thể nhìn thấy.

G1897 lấy ra dụng cụ định vị liên lạc, nhìn đồng hồ sáng màu xanh tượng trưng cho máy bay, trả lời: “Đi không xa lắm về phía đông, chúng ta phải bỏ xe ở đây, rồi chạy tới đó.” Chắc chắn phải đem tất cả những manh mối ở trong đó dọn dẹp sạch sẽ rồi, như vậy thì có lợi cho việc chạy trốn của các cô hơn. Nói xong, G1897 cột tóc lại, (d,đ,lê,quý,đôn) khom người cúi xuống gầm xe, gài bom hẹn giờ vào bên dưới.

Mạc Doanh Doanh kéo cửa xe bên trái ra, dùng dao nhỏ mang theo bên người cắt dây trói cho Đỗ Tổ, kéo cô ta xuống xe, đẩy qua bờ cát ở một bên.

Nghe được tin Tokugawa Hựu Năng đã chết, Đỗ Tổ bị hoảng sợ ngây ngốc cũng không thua gì Thiên Mộc, cô ta nhớ tới những lời mà Tokugawa Hựu Năng đã nói với cô ta, bỗng nhiên cảm thấy cái thứ được gọi là bom cao su đang ở trên cổ tay trái của cô ta có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vì thế, khi được tự do, Đỗ Tổ đã hét chói tai, chạy về phía mặt biển, cô ta mang giày cao gót, chạy trên bờ cát không bị trật chân đã là may mắn, đừng nói tới chạy nhanh.

Chỉ thấy cô ta không ngừng ngã sấp xuống, sau đó lại không ngừng đứng lên, dường như đã hứng chịu kích thích thật lớn, tuyệt vọng chạy vào trong nước biển.

Hiện giờ cả thể xác và tinh thần của Mạc Doanh Doanh đều tập trung trên người của Thiên Mộc, thấy Đỗ Tổ đã chạy đi được nửa đường mới kêu G1897 đuổi theo cô ta.

“Tại sao?!” Hiện nhiên người phụ nữ này không chịu.

Mạc Doanh Doanh ra lệnh lớn tiếng hơn: “Đuổi theo!”

Lúc này G1897 mới không cam lòng chạy đi.

Một bên là liều mạng chạy về phía trước, hiện nhiên sức lực cũng hơn người, mà một bên lại không cam tâm tình nguyện rượt theo, vì thế vốn dĩ Đỗ Tổ có thể dễ dàng bị bắt lại đã chạy cách một khoảng rất xa.

Nhưng Mạc Doanh Doanh cũng không có sức lực mà đi để ý đến những chuyện này, toàn bộ sự chú ý của cô đều ở trên người Thiên Mộc đang lạnh run đứng ở đằng kia.

“Cô muốn thanh đao Kim Thác Minh Thái này đúng không?” Hai mắt trống rỗng của người phụ nữ đang nhìn về phía cô: “Căn bản cô không thích Hựu Ngạn, chỉ là vì cây đao cũ này.”

Mạc Doanh Doanh chỉ có thể im lặng, nhưng sự trầm mặc của cô lại có nghĩa là đồng ý.

Phản ứng của người phụ nữ sau khi nhận ra điều này cũng giống như phản ứng sau khi biết được tin Tokugawa Hựu Ngạn đã chết, bỗng nhiên bắt đầu khóc lớn, điên cuồng giống như một đứa bé: “Căn bản cô không hiểu được! Vì anh ấy mà bỏ ra một cái gì đó! Nếu cô không đến! Nếu cô không đến...” Giọng nói của cô ta từ từ nhỏ lại, nghe qua rất khó hiểu, giống như âm thanh được phát ra từ cổ họng, lại kể ra một bí mật của gia tộc Tokugawa mà những người ở thế hệ này không thể biết.

Ồ đàng xa vang lên âm thanh sấm sét kinh động, làm cho Mạc Doanh Doanh đang nghe đến nhập tâm cũng phải hồi tỉnh lại, nhìn qua đồng hồ trên chiếc xe Hummer, cách với dự tính vừa rồi không tới 2 phút.

Từng giọt từng giọt nước đập mạnh vào trên cửa sổ thủy tinh, cũng giống như đang đập mạnh vào lòng của Mạc Doanh Doanh, () làm cho tâm tư lúc nào cũng bình tĩnh không xao động của cô cũng bắt đầu rạn nứt.

Thiên Mộc nhìn những giọt nước đang rơi xuống, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía cạnh cửa chỗ cô đang đứng, cười cười: “Cô nhìn kia, giống như trận mưa lớn ở Tokyo năm đó.”

Không hề báo trước, lại vang dội như vậy, mà tình yêu của cô ta cũng đã bị đập tắt hoàn toàn trong trận mưa lớn đó.

Hiện tại thì thế nào? Người phụ nữ nhìn bờ cát trắng xóa vô tận, hiện tại, chẳng lẽ một điểm cuối cùng trong tình yêu của bọn họ sẽ bị tan thành khói bụi trong trận mưa lớn này sao?

Trong lúc nói giỡn ở giây phút trước, thừa dịp Mạc Doanh Doanh không chú ý, cô ta đã mở hộp gỗ hồng ra, cầm lấy thanh đao Kim Thác Minh Thái đang được bao phủ trong lớp vải tơ.

Giờ phút này, cô ta nhắm ngay dưới bụng mình mà đâm thẳng lưỡi dao vào, đôi mắt thả lỏng, không nhìn về phía trước.

Ngay lập tức, Mạc Doanh Doanh hiểu rõ cô ta muốn làm gì, nhưng mà đã quá trễ rồi...

Mạc Doanh Doanh nghe được tiếng kim loại lạnh lẽo đâm vào trong da thịt, dòng máu ấm áp phun ra văng đến trên mặt của cô, mang theo nhiệt độ nóng hổi.

Đôi môi của Thiên Mộc nhanh chóng trắng bệch, cô ta nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang đứng ngất đại bên cạnh mình, mỉm cười, dường như trở về với thời điểm vẫn là một cô gái mười bảy mười tám tuổi, đó là thời điểm mà Tokugawa Hựu Ngạn yêu cô ta nhất.

“Cô có biết lý do tồn tại của thanh đao Kim Thác Minh Thái hay không?” Hơi thở của cô ta hỗn loạn suy yếu: “Gia chủ đời thứ ba của gia tộc bị thua trận bỏ thành mà chạy, nhưng chủ mẫu của gia tộc Tokugawa lúc đó đã không đồng ý đi theo, lúc đại quân công thành, đã mở bụng ở trước loạn quân, như là một sự chứng minh anh dũng với Đức Xuyên gia.”

Mạc Doanh Doanh run rẩy muốn kéo cô ta vào trong xe, lại nghe được âm thanh ‘tít, tít’ đếm ngược của bom hẹn giờ mà vừa rồi G1897 mới vừa cài xong.

Tất cả đều đã muộn rồi, không còn kịp nữa.

Lý trí của cô đã điều khiển hành động của cô, Mạc Doanh Doanh rút thanh đao Kim Thác Minh Thái từ trên người của Thiên Mộc ra, vội vàng chụp lấy vỏ đao bị ném ở một bên, sau đó bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất của cô chạy về phía bên kia.

Cô nghe được tiếng thắng xe ở sau lưng mình, chắc là ám vệ của nhà Tokugawa đã đuổi kịp tới đây.

Tít, tít, tít, tít...

Năm, Mạc Doanh Doanh liều mạng chạy về phía trước, cảm giác nơi khoe mắt hơi ẩm ướt, dường như có một giọt nước mắt xẹt qua.

Bốn, những ám vệ của nhà Tokugawa đi lên phía trước coi tình hình trong chiếc xe Hummer.

Ba, bỗng nhiên G1897 dừng chân lại, nghe những lời y như thần chú mà người phụ nữ điên cuồng kia vẫn đang lẩm bẩm trong miệng, không dám đi thêm một bước nào nữa.

Hai, Thiên Mộc nhẹ nhàng nhếch khóe môi, cảm thấy sinh mệnh mình đang từ từ trôi đi.

Một!

Một áp lực thật mạnh đập thẳng vào người của Mạc Doanh Doanh vốn đang chạy trốn, (ddllequýđôn) áp suất đánh mạnh vào sau lưng làm cô bị ngã sấp trên bờ cát mềm mại, mà ở một chỗ cách cô không xa, ngay trong giây phút đó lại có tiếng nổ khác vang lên.

Trong tiếng nổ dữ dội mạnh mẽ đó, Thiên Mộc nhắm mắt lại, nhìn bầu trời như đang từ từ ép xuống, trong lòng thầm nói với chính mình: Thật là tốt, cũng

giống như bầu trời khi cô ta còn ở trong nhà trọ tại Tokyo năm đó, cũng giống như bầu trời khi anh ta đã hôn cô một lần sau cùng.

Cũng đều là màu xám, cũng đều chờ đợi cơn mưa xối xả như trút nước, cũng đều không có cách nào thay đổi được nữa.

Vậy mà từ trong tuyệt vọng, cô ta đã hi vọng, hi vọng đây chính là sự bắt đầu một lần nữa của bọn họ, cuốn tất cả những thứ trong hiện tại, hay là những chuyện chồng chất trong quá khứ, tất nhiên cô ta sẽ không đồng ý với mẹ mình, anh ta cũng sẽ đứng với cô trong căn phòng chỉ có ba thước vuông, kéo dài những gì thuộc về bọn họ mãi mãi. ...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: quynhle2207—

Năm năm trước, tại nhà lớn của gia tộc Tokugawa ở Yokohama.

Lễ tang của chủ mẫu trước nhà Tokugawa chưa quá ba tháng, Tokugawa Hùng Nhất Lang nhân dịp một buổi họp báo vào ban đêm, đã chính thức giới thiệu mấy người Thiên Chân Kỳ với những nhân vật nổi tiếng ở Yokohama, bắt chắp sự phản đối của hội đồng quản trị.

Thiên Mộc mãi mãi nhớ ngày hôm đó, trải qua khoảng thời gian ba tháng sau khi cô ta biết được quan hệ huyết thống của mình và Tokugawa Hựu Ngạn, nhưng nỗi tuyệt vọng và bi thương như vậy không có cách nào giảm đi trong lòng cô ta.

Cô ta mặc chiếc váy ngắn màu đỏ rực, đứng trong bầu trời đêm hơi lạnh vào đầu mùa thu, nhìn sắc mặt anh ta không chút thay đổi đang đứng ở bên kia, quần áo chỉnh tề, vẫn giữ nguyên bộ dáng ngọc thụ lâm phong, nhưng cô ta đã không có cách nào chạm đến được nữa.

Cô ta bị mẫu thân thúc ép, nắm tay kéo đi kết bạn với từng thiếu gia hay tiểu thư cao quý của những gia tộc nổi tiếng, nhưng mặc dù bọn họ đã che dấu thật tốt, cô ta vẫn thấy được sự khinh thường trong ánh mắt của bọn họ. Đúng rồi, trên danh nghĩa nói với bên ngoài thì hai người anh trai của cô ta mới chính là người mang dòng máu gia tộc Tokugawa, bất quá cô ta chỉ là một con chim sẻ bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng, chỉ sợ tiểu Tokugawa Phurong Tử vẫn trong độ tuổi vị thành niên còn được chú ý nhiều hơn cô ta.

Trong ánh mắt tập trung quái dị, muôn hình muôn vẻ, giống như lột trần bản thân mình để đánh giá của mọi người, cô ta cảm thấy xấu hổ, cả người đều là sự xấu hổ. Vốn những thứ này nên là của cô ta, tại sao mẹ lại có thể vì cuộc sống tốt hơn mà quảng bỏ hạnh phúc của cô sang một bên? Vốn Tokugawa Hựu Ngạn là của cô, tại sao mẹ lại phải nói cho cô ta biết thân phận thật sự của mình làm gì? Làm cho cuộc đời này của cô ta không có cách nào có thể tiếp tục yêu anh như người bình thường được nữa.

Cô ta đứng ở chỗ đó, một mình cúi đầu uống rượu, những âm thanh tiếng động lớn nhỏ bên cạnh đã không còn quan hệ gì với cô ta nữa.

Bỗng nhiên, có một bàn tay giữ chặt khuỷu tay của cô ấy, nhiệt độ thật nóng, là cảm giác quen thuộc của cô ta.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Tokugawa Hựu Ngạn đã mời cô ta nhảy một bản. Có lẽ, ở trong mắt người khác, chuyện này mang ý nghĩa rằng thế lực Đảng Nguyên Xuân Cảnh ở phía sau đã chấp nhận một nhà của Thiên Chân Kỳ, nhưng đối với Thiên Mộc mà nói, điệu nhảy này cũng chính là điệu nhảy sau cùng của bọn họ.

Đêm hôm đó, tại Yokohama, trong nhà Tokugawa, những ngọn đèn chiếu sáng cả con đường, nhiều người tập trung tại hồ bơi màu trắng, quần áo rực rỡ, người đẹp như mây, mà cô ta đã gục trong lòng anh, khóc đến nỗi không nói nên lời.

Cô ta nói với anh từng chút từng chút một, cô không biết mọi chuyện sẽ đi đến bước này, cô đã sai rồi.

Mà anh ta chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi, nói với cô rằng không có việc gì.

Cô ta nói bọn họ đã không còn cơ hội nữa rồi. Không ai biết rõ hơn cô ta về chuyện bọn họ, không thể vượt qua được số mệnh kia.

Mà anh ta lại nói, chờ anh, ai nói rằng bọn họ không có cơ hội.

Lúc đó cô ta vẫn còn chưa hiểu được câu nói kia, chỉ hai tuần lễ sau thì cô ta liền hiểu rõ.

Người đàn ông này thật sự yêu cô ta, liều lĩnh yêu cô ta, anh ta đã điên cuồng đến nỗi muốn từ bỏ quyền thừa kế mà mọi người mơ ước để lựa chọn dẫn cô ta đi.

Bọn họ đã tranh chấp ở trong phòng của cô ta, cô ta không thể nói với anh sự thật, chỉ có thể kiên quyết từ chối.

Cuối cùng, bọn họ đã chia tay không vui vẻ gì.

Lúc gần đi, anh ta đã nói, em yêu anh chưa đủ.

Cô cố chấp rũ mắt xuống, nở nụ cười, ánh mắt sáng quắc: “Một người đàn ông như anh mà có thể nói những lời buồn nôn như vậy sao?”

Từ trước đến giờ cô ta vẫn luôn nói chuyện sắc bén như vậy, đã làm cho anh ta kích động quay đầu bước đi. Nhìn bóng lưng rời đi của Tokugawa Hựu Ngạn, Thiên Mộc đã ngồi sụp xuống sàn gỗ, cúi đầu âm thầm chảy nước mắt.

Cũng trong đêm đó, cô ta đã có một sự chọn lựa sai lầm trong cuộc đời của mình.

Thiên Mộc đang khóc thì gặp anh trai của mình, Tokugawa Hựu Năng.

Anh ta hỏi tại sao cô khóc, mà cô cũng không biết dưới sự đồng ý của mẹ mình, anh ta và Tokugawa Hựu Khang đã tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt quyền thừa kế. Cô ta lại khờ khạo đi nói cho anh trai mình về chuyện mình và Tokugawa Hựu Ngạn trong quá khứ.

Có thể nói, có người để lắng nghe mình nói thì lúc nào cũng tốt, khi đó tuổi Thiên Mộc còn quá nhỏ, hoàn toàn không để ý đến khoe mắt của Tokugawa Hựu Năng chọt lóe lên tia ác độc.

Rồi sau đó, mọi chuyện cứ diễn ra, cô ta bị hai người anh tai uy hiếp phải ở lại nhà Tokugawa, gả cho Murata Kinh Giới, nếu không thì sẽ tuyên bố với bên ngoài về chuyện tình cảm của cô ta và Tokugawa Hựu Ngạn.

Vì thế, xuất hiện một Thiên Mộc lấy chồng trong sự hốt hoảng, vì thế, xuất hiện một Tokugawa Hựu Ngạn phong lưu.

Vì thế, với anh, cô ta trở thành một chấp niệm, vì thế, với cô ta, đây là tất cả cô có thể làm cho anh.

Sau vụ nổ, Mạc Doanh Doanh nhìn khói trắng càng lúc càng dày đặc ở ngay trước mắt, dường như xuyên qua làn khói trắng kia, cô có thể nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của cô gái đó, mỉm cười thân nhiên, từ đây về sau sẽ không còn những chuỗi ngày oán hận và không cam lòng.

(Quyên: Lúc đầu mình cứ tưởng không phải anh em ruột, không ngờ thật sự là anh em ruột, chỉ có điều Thiên Mộc tốt hơn mình nghĩ, cuộc tình của họ thật đáng buồn, không biết ai mới là người đau khổ hơn.)

Mới vừa rồi, khi Thiên Mộc lăm bắm một mình về những chuyện trước kia, kỳ thật thì Mạc Doanh Doanh có thể đoán được bảy tám phần, những gia tộc giống như vậy cũng không tránh khỏi những kết cục như vậy. Chỉ là, cô nắm chặt thanh đao Kim Thác Minh Thái trong tay, cảm thấy tiếc nuối đồng thời lại cảm thấy khổ sở như vậy.

Quách Anh vì yêu mà mê muội, hai anh em nhà Tokugawa lại vì huyết thống mà phải xa nhau.

Cho tới cùng thì cuộn da dê kia mang ý nghĩa gì? Tại sao mỗi một nhiệm vụ đều phải dùng máu để hoàn thành?

Cô nhìn thấy ám vệ của nhà Tokugawa đang định vượt qua chướng ngại trước mắt để tìm mình, liền quay người muốn chạy, lại nghe được một loạt tiếng sừng vang lên, hình như có một nhóm người khác đã đuổi tới đây.

Còn có thể là ai được nữa? Hiển nhiên là mấy người của Tần Hoài vẫn luôn ẩn núp tại Nhật Bản đang chạy đến bờ biển này.

Khi thấy trước mắt đầy khói trắng sau vụ nổ lớn, trong lòng Tần Hoài vốn đã căng thẳng, mà lại gặp một đám đàn ông mặc đồ đen, muốn chạy xuyên qua hiện trường vụ nổ thì có thể đoán được toàn bộ kế hoạch chạy trốn của Mạc Doanh Doanh, lúc này mới yên tâm, chú ý vào chiến đấu.

Cũng giống FBI của Mỹ khi cận chiến thì đều dùng những chiêu thức Karate, hay Military Intelligence của Anh thì am hiểu Judo, cùng một dạng. Cục Quốc An của Trung Quốc, thậm chí nhóm người đặc công dưới quyền của Cục Quốc An Cục cũng có chiêu thức riêng của chính mình. Trong làn khói trắng mờ mờ, Mạc Doanh Doanh có thể nhận ra điều này, trong lòng cũng thả lỏng, xem chừng ra chỉ cần giao Đỗ Tổ lại cho Tần Hoài là tốt rồi.

Nhớ lại chuyện này, cô liền xoay người, chỉ thấy G1897 đang khập khiễng đi tới, sắc mặt đỏ ửng.

“Cô Đỗ đâu?” Cô chỉ thấy một mình G1897, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Môi G1897 ngập ngừng, hỏi: “Mạc, mới vừa rồi, ngoại trừ bên này bị nổ lớn, cô không cảm giác được ở bên kia cũng có một vụ nổ khác sao?”

Mạc Doanh Doanh trừng mắt thật to, bỗng nhiên hiểu rõ: “...Ý cô là...”

Bên tai nghe được tiếng đánh nhau của ám vệ nhà Tokugawa và người của Tần Hoài càng lúc càng gần, bọn cô phải nhanh chóng rời khỏi đó, Mạc Doanh Doanh lại bị tin tức này làm cho chấn động, không biết phải làm như thế nào mới đứng.

“Mạc, người phụ nữ kia trên tay đã bị gài bom rồi, vừa rồi đã nổ.” Nhìn sắc mặt của Mạc Doanh Doanh trong nháy mắt đã trắng bệch, G1897 có chút nghi ngờ, nhíu mày: “Bất quá chỉ là một người phụ nữ đáng ghét ở thành phố T thôi mà, tại sao cô lại để ý như vậy?”

Tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, Mạc Doanh Doanh cũng bắt đầu muốn khóc rồi.

Đỗ Tổ đã chết. Cô có thể chấp nhận cái chết của Tokugawa Hựu Ngạn và Thiên Mộc, nhưng người phụ nữ kia không thể chết được đâu!

Chính Tần Hoài gửi gắm cô ta cho mình, mà người phụ nữ kia đối với Tần Hoài quan trọng như thế nào thì không có ai hiểu rõ hơn cô, trong mơ cũng gọi tên người đó, Tần Hoài làm sao tiếp nhận được tin cô ta chết bây giờ?

Mà nếu tương lai muốn cùng ở chung với Tần Hoài, thì Mạc Doanh Doanh cô làm sao có thể đi giành sự nhớ nhung không ngừng với một người chết được?

Cô nhớ tới lúc mới vừa rời trên xe, Đỗ Tổ đã vùng vẫy, hai má trắng bệch, còn có ám vệ nhà Tokugawa có năng lực lũng bắt được bọn họ rất nhanh, bỗng nhiên cô hiểu rõ ràng mọi chuyện rồi.

Chắc chắn là thân phận của Tần Hoài đã bị lộ, Tokugawa Hựu Năng uy hiếp Đỗ Tổ, bắt cô ta mang bom trên người, thêm vào đó quả bom này cũng được điều khiển từ xa để định vị, cho nên tiếp theo mới có một mảng bị đối thủ đuổi sát theo mỗi bước chân của bọn họ

G1897 nhìn Mạc Doanh Doanh đang đứng ngơ ngác trước mặt mình, trong lòng nóng như lửa đốt, rốt cuộc nhìn không được, bước lên kéo cánh tay của cô chạy về phía trước: “Mạc! Chúng ta phải lập tức rút lui!” Cô ta cũng không muốn mình chết không rõ ràng ở chỗ này chỉ vì một người phụ nữ.

Mạc Doanh Doanh bị G1897 lôi kéo, chạy về phía trước, nhưng huyết thái dương lại co giật đau đớn.

Có lẽ Tần Hoài đang ở ngay sau lưng cô, đang giúp cô chống đỡ những công kích của ám vệ nhà Tokugawa, đúng là cô không dám quay đầu lại, không dám quay đầu liếc nhìn khuôn mặt kia dù chỉ một cái.

Cô sợ, sợ phải nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh, càng sợ phải nhìn thấy ánh mắt oán hận của anh.

Sau một giây ngồi lên máy bay, bỗng nhiên G1897 mở miệng: “Mạc, người phụ nữ kia có nói một câu.”

“Nói cái gì?” Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới kiên cường giữ vững tinh thần, tập trung sức lực của mình.

“Cô ta còn có một đứa con.”

Máy bay nhanh chóng rời khỏi mặt đất, vì một mối quá độ đã làm cả hai tai cô bị ù đi, Mạc Doanh Doanh nhìn qua cửa sổ bằng kính, nhìn xuống biển Thái Bình Dương vô tận, cô đã thầm thề rằng, cả đời này cô không bao giờ muốn quay trở lại Yokohama.

Ở tại đây, cô đã nhìn thấy hai người vì yêu nhau sâu sắc như vậy mà chết đi, chứng kiến được sự sôi nổi cũng như sự tử vong của bọn họ, lại có thể gặp thoáng qua được người mà mình đã từng ảo tưởng được ở chung một chỗ.

Cuối cùng cô cũng hiểu được sự tuyệt vọng của Thiên Mộc trước kia, (quynhle2207) không phải không thể yêu, mà là không dám yêu.

Nguyên nhân trong đó chỉ vì sợ hãi những oán hận, lạnh lùng của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Edit: quynhle2207—

Thành viên kia của CAS-TA ẩn nấp tại một tòa nhà lớn trong khu thương mại CBD của thành phố T, tòa nhà này tên là Hoàn Vũ, từ tầng hai mươi trở lên là chỗ của thành viên của CASTA ẩn nấp đối với những người qua đường không biết chuyện ở bên ngoài. Mỗi ngày bọn họ đều đến đây làm việc, ra ra vào vào, nhưng lại không biết Công Ty Khoa Học Công Nghệ ở tầng cao nhất nhìn qua rất nổi bật sáng chói lại che dấu không ít bí mật đầm máu không muốn cho ai biết.

Giờ phút này, Mạc Doanh Doanh đang mặc áo sơ mi trắng, váy chữ A ngồi trong căn phòng được gọi là phòng tiếp khách của công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Hoàn Vũ, cô gái ở quầy tiếp tân nhìn thấy sắc mặt của cô tái nhợt thật đáng sợ, cho nên đã mang ly nước tới: “Cô Mạc, gần đây công ty lại có vụ kiện tụng nào ở trên tòa sao?”

Mạc Doanh Doanh bị giọng nói của cô ta là cho giật mình, đúng vậy, chuyên môn chính của cô chính là những vụ kiện tụng dân sự, bắt quá, khi tới nơi này cũng chỉ lấy danh hiệu luật sư để làm lý do để che dấu mà thôi.

“Đúng vậy.”

Cực kỳ hiển nhiên, cô cũng không muốn nói nhiều, mà cô gái ở quầy tiếp tân cũng rất biết cách nhìn mặt mà lựa lời để nói, cô gái ở quầy tiếp tân nhìn cô cười cười, liền đi về hướng cửa công ty, sau đó ngồi xuống.

Mạc Doanh Doanh lại cúi đầu một lần nữa, suốt đêm cô không thể nào ngủ yên được. Chức năng của cơ thể đang hoạt động với cường độ cao như vậy bỗng nhiên giảm xuống, hầu như cô không tài nào chịu nổi.

Cô nghiêng đầu, nhìn những tờ báo, tạp chí đang ở một bên, ở phía trên còn có những tờ báo hàng ngày của thành phố T và báo thương mại trong mấy ngày gần đây.

Đã nhiều ngày nay, nhật báo của thành phố T và tạp chí thương mại lớn nhất thủ đô đều đồng loạt đăng lên tên của một người phụ nữ, chính là Đỗ Tố. Bất quá điểm chính trong tờ nhật báo chính là cô ta bị chết bất ngờ tại Nhật Bản, nhưng điểm chính của tờ báo thương mại lại là chuyện cô ta đã từng lấy một người đàn ông, nghe nói là một Hoa kiều quốc tịch Mỹ, đã qua đời vì bị bệnh vài năm trước, với thân phận là người vợ góa của ông ta đã nhận được phần lớn tài sản thừa kế, nhưng lại chết bất ngờ như vậy. Trên đó cũng đưa ra đủ mọi suy đoán, có người còn nói ra khả năng chuyện ngoài ý muốn lần này dẫn đến cái chết của cô ta có thể là do gia đình của chồng cô ta, bởi vì gia đình của chồng cô ta bất mãn vì sự phóng túng cũng như thủ đoạn đầu tư của cô ta, cho nên đã lên kế hoạch giết người diệt khẩu.

Bất quá toàn bộ những chuyện này đều chỉ là suy đoán. Đỗ Tố ngoài ý muốn bị chết ở trên biển, ngay cả xác chết cũng không được nguyên vẹn trong một vụ nổ do chất nổ không biết tên gây ra. (Diendanlequydon) Mạc Doanh Doanh nhớ lại tin tức mấy ngày trước của Nhật Bản, hình như bên phía chính phủ Nhật Bản đã đưa tin này, được coi như là bị liên lụy trong cuộc đấu tranh gia tộc của dòng họ Tokugawa.

Đỗ Tố có vô tội hay không thì cô không biết, nhưng quả thật cô ta là một người bị liên lụy trong chuyện này.

La Vạn Buồng đã chết, còn có Đồng Liễu Liễu, Quách Anh lại tự sát, còn có hai anh em nhà Tokugawa bởi vì cùng chung dòng máu mà không có cách nào ở chung được với nhau, lại còn bị người khác cố tình lợi dụng dẫn đến trước sau đều phải chết. Càng ngày cô càng nghi ngờ nhiệm vụ mà Reagon đưa ra sẽ dẫn đến một mối liên hệ đặc biệt nào đó.

Cùng giống nhau đều từ một cuộn da dê mà ra, lại giống nhau ở chỗ những người có liên quan trong mỗi nhiệm vụ đều có kết thúc bi kịch để giải quyết mọi chuyện.

Chẳng lẽ đây là ma lực của tấm da dê kia sao? Cô không biết nguyên nhân, nhưng lại rất muốn biết.

Nghĩ như thế, cô đưa mắt nhìn điện thoại di động của mình.

Không có dãy số xa lạ nào cả, cũng không có bất cứ số điện thoại bị ẩn số nào. Từ giây phút cô bước lên máy bay của CASTA, thì Tần Hoài cũng chưa từng liên lạc với cô.

Âm thanh lộc cộc của giấy da truyền đến tai, Mạc Doanh Doanh ngẩng đầu, là G1897 cả người trong trang phục công sở.

“Cô Mạc, vào đi thôi.”

Mạc Doanh Doanh đi dọc theo con đường cũ quen thuộc, bước vào phòng ngủ hình bán nguyệt của Reagon ở trên tầng cao nhất một lần nữa, bởi vì đang là ban ngày, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, người đàn ông đang khoác chiếc áo choàng tắm trên người, đứng trước kệ sách, cầm một cái khăn tắm, cẩn thận lau chùi trên cây đao.

Lưỡi dao sắc bén ánh lên một tia sáng màu trắng, chỉ cần liếc mắt một cái thì Mạc Doanh Doanh đã nhận ra đây là chính là thanh đao Kim Thác Minh Thái đã dính máu tươi của Thiên Mộc.

Nhưng mà vào lúc này, nó lại nằm yên tĩnh trong tay người đàn ông kia, sự sắc bén trên thân đao đã mất đi, chỉ còn lại những vết loang lổ theo thời gian.

Nghe được tiếng bước chân của Mạc Doanh Doanh, Reagon quay đầu, trong con ngươi màu xanh của ông ta lóe lên một tia vui sướng và điên cuồng mà Mạc Doanh Doanh chưa bao giờ nhìn thấy. Ông ta cầm lấy thanh đao, bước từng bước một về phía người phụ nữ đang mang dáng vẻ mệt mỏi, theo bản năng Mạc Doanh Doanh lùi về phía sau một bước, lại bị ông ta để thanh đao Kim Thác Minh Thái xuống không chế cô, mũi đao cũng đặt ngay yết hầu yếu ớt của cô.

“Mạc, cô sợ tôi sao?” Giọng nói của ông ta rất nhẹ, cơ hồ cô không thể nghe thấy được.

Mạc Doanh Doanh muốn lắc đầu, ông ta đã mang cô từ Cô Nhi Viện về bên cạnh mình, tuy là mấy năm nay có cực khổ, có mệt mỏi, cũng có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng mà tất cả những gì cô có, đều là do ông ta ban cho cô.

Nhưng quả thật cô sợ ông ta, bởi vì sự sống chết của cô chỉ dựa vào một ý nghĩ của ông ta mà thôi.

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, nhưng trong đầu của Mạc Doanh Doanh lại xoay chuyển qua rất nhiều chuyện, đến cuối cùng thì cô vẫn lắc đầu.

“Không sợ.” Cô nói.

Reagon nở nụ cười hài lòng, thu hồi thanh đao, (d/đ/le/quy/đơn) cất lại vào trong hộp.

“Còn nhớ được người đó không?” Tâm tình của ông ta thật tốt, lưỡi kiếm nằm dựa vào trên ghế lớn, lại muốn Mạc Doanh Doanh ngồi xuống.

“Là người nào?” Mạc Doanh Doanh thở ra, cũng thả lỏng bản thân mình, ngồi xuống trên ghế sofa mềm mại.

Một tay của Reagon đang nâng trán, nhìn một bên gương mặt góc cạnh rõ ràng giống như được điêu khắc. Mạc Doanh Doanh nghe được trong giọng nói của ông ta có ý cười lại hàm chứa sự nhớ nhung, trong phút chốc, chỉ mấy âm thanh đơn giản giống như đang đắm sâu vào trong nội tâm mềm mại của cô.

“Sa Luật Đặc.”

Mãi cho đến lúc Mạc Doanh Doanh rời khỏi tòa nhà lớn Hoàn Vũ này thì mỗi bước chân của cô đều mềm nhũn.

Là vì quá mệt mỏi thôi, hay là bởi vì từng giây phút trong tâm trí của cô đều là Tần Hoài, người kia không còn bất cứ quan hệ gì với cô sao? Vậy mà cô lại quên hôm nay là ngày giỗ của Sa Luật Đặc!

Vào ngày này những năm trước, cô đều dậy thật sớm, đi tới một chỗ cách trung tâm thành phố T không xa lắm để cầu nguyện, để sám hối cho những tội lỗi mà mình đã gây ra. Nhưng mà năm nay, thậm chí đến cái ngày này cô cũng quên mất rồi.

Choáng váng mơ hồ, Mạc Doanh Doanh cũng không mở cửa xe, cứ dựa vào đôi chân mình đi bộ hơn bốn mươi phút dưới ánh mặt trời gay gắt, cho tới khi đến được cửa giáo đường. Bây giờ đang là thời gian làm việc, cho nên không ai đến đây để nghe giảng đạo, chỉ có vài ba người nhìn qua giống như những người trí thức, đang bụng cà phê, ngồi tùm lại trên bậc thềm nhỏ trước giáo đường để nói chuyện với nhau.

Cô nhìn lên đỉnh tháp màu trắng kia, cảm giác sáng chói ở trước mắt thật khó chịu, không đợi cô bước lên bậc thang, lại bị một người ở đằng sau níu lại, kéo vào trong lòng.

Theo bản năng, cô muốn đánh trả, lại bị một bàn tay nhanh nhẹn chặn lại, nếu ở trong ngày thường, làm sao cô có thể dễ dàng đầu hàng như vậy được, bất quá hôm nay cô không có tâm tình để đánh nhau.

“Người phụ nữ này! Em muốn làm gì?!” Người đàn ông khẽ sát vào tai cô, cắn răng nói ra từng chữ.

Thì ra là Tần Hoài. Cô thả lỏng thân thể mình, dựa vào lòng anh: “Ôm em vào giáo đường đi.” Lúc này, toàn thân cô đều mềm nhũn, đi lâu như vậy làm cho cô không còn chút sức lực nào, có lẽ trong tiềm thức của cô chỉ luôn yếu đuối đối với người đàn ông này mà thôi.

Tần Hoài chọn chỗ ngồi ở cuối cùng, trong ánh mắt hâm mộ của mấy người mặc áo trắng gần đó, ôm Mạc Doanh Doanh trong lòng, bước từng bước một đi trên bậc thang của giáo đường.

Ánh mặt trời chói lóa, Mạc Doanh Doanh nhắm mắt lại, (quynhle2207) bên tai là giọng nói đầy ý cười của Tần Hoài: “Chúng ta như vậy không giống như đang cử hành hôn lễ sao?”

Cô bật cười một tiếng, cuối cùng thì tâm tình cũng tốt hơn một chút: “Không giống.”

Tình tình tích cực của Tần Hoài cũng không bị đá kích chút xíu nào, anh lại nói: “Cũng đúng, không có áo cưới. Lần sau đợi anh để em mặc áo cưới rồi lại tới.” Nói xong, hai người đã đến chỗ cửa chính của giáo đường, anh để cô xuống, lại đưa tay cho cô.

Tay của Mạc Doanh Doanh hơi lạnh, phủ lên bàn tay ấm áp của anh, vậy mà cô lại không thấy có bất cứ sự trách cứ nào từ trong mắt của anh. Trong lòng của Mạc Doanh Doanh mềm nhũn, đi theo anh đến trước mặt tượng chúa Jesus: “Anh không trách em sao?”

“Chuyện gì?” Tần Hoài sừng sốt.

“Chuyện của Đỗ Tổ.” Cô quay đầu sang phía khác, giọng nói mang theo áy náy: “Em đã không coi chừng tốt cô ta.”

Nhớ tới vụ nổ lớn ở tại ven biển Yokohama kia, thêm vào đó là mấy ngày không ngủ không nghỉ đối phó với gia đình bên nhà chồng của Đỗ Tổ về nguyên nhân cái chết của cô ta, cũng điều tra rõ những văn tự bí mật có liên quan đến gia tộc Tokugawa, Tần Hoài có chút mệt mỏi, đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc đen đã rối tung của Mạc Doanh Doanh: “Mặc, lúc anh giao cô ta lại cho em đã từng suy nghĩ, có thể vì cô ta mà làm liên lụy tới em hay không? Do anh không bảo vệ tốt cho cô ta, không thể trách em được.”

Trong mắt anh ẩn hiện một tia ảm đạm đã bị cô nhìn thấy được, ngực của Mạc Doanh Doanh đau xót, gượng cười nói sang chuyện khác: “Tại sao hôm nay anh cũng tới giáo đường vậy?”

“Anh đang đi với đội để làm việc, kết quả là nhìn thấy em đi một mình trên đường, sắc mặt không tốt lắm, cho nên đến đây coi thử.” Tần Hoài giải thích.

Cô gật đầu, đi về phía phòng tối của giáo đường, đó là căn phòng nhỏ bình thường dành cho người ta sám hối tội lỗi của mình.

Hôm nay không phải là thứ bảy hay chủ nhật, phòng tối trống không, Mạc Doanh Doanh kéo miếng vải đen qua, bước vào trong, sau đó quay lại kéo Tần Hoài vào một phòng tối cách vách, nơi có thể nghe được những lời nói sám hối của người đang ở trong phòng tối cách vách.

Đó là chỗ của những người khuyên giải hay cha xứ.

Nhưng mà hiện tại, cô nhìn Tần Hoài, ánh mắt sáng quắc: “Anh có muốn nghe chuyện của em không?”

“Anh muốn.”

Câu chuyện của Mạc Doanh Doanh đã từ rất lâu rồi, sau khi cô mất đi Sa Luật Đặc, mỗi năm đều cố gắng tìm những lời nói khác nhau để sám hối về chuyện này. Bởi vì có lúc còn đang chấp hành nhiệm vụ, cô sẽ tìm một giáo đường ở lân cận để cầu nguyện và sám hối.

Người kia là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh của cô, anh ta xinh đẹp anh tuấn như một vị thần, lại yếu ớt đến nỗi chỉ cần một cơn gió đã có thể lấy đi cuộc sống của anh ta.

Reagon đưa anh ta đến nơi bí mật nhất của CASTA để bảo vệ, người gặp qua anh ta không nhiều, giờ lại càng ít hơn. Mà cô có thể gặp được anh ta là một chuyện ngoài ý muốn. Lần đó thành tích huấn luyện của cô không được tốt lắm, lại có người bên cạnh xúi giục, muốn Reagon đá cô ra khỏi CASTA.

Nói là muốn đuổi cô ra khỏi CAS-TA, (dđlequydon) nhưng thứ mà bọn họ muốn chính là mạng sống của cô.

Anh ta lại xuất hiện đúng lúc, dẫn theo cô ở bên cạnh mình, dạy cô từng chút từng chút một về cách sử dụng thảo dược, làm sao để băng bó vết thương, làm thế nào để chữa trị vết thương ngoài da thật hiệu quả.

Những năm ở bên cạnh Sa Luật Đặc chính là những năm thoải mái nhất trong cuộc đời cô, mặc dù phải huấn luyện thể năng ở cường độ cao, nhưng anh ta lại cho cô cảm giác sáng khoái như đắm mình trong gió xuân, để cho một người luôn luôn cô độc từ nhỏ như cô lại mơ hồ lưu luyến anh ta.

Nhưng mà, tất cả trong hiện thực lại cho cô biết rằng, khi cô bắt đầu chìm đắm luyện tập, thì cũng là lúc cô sắp sửa mất đi.

Giống như trong một cuộc tấn công bất ngờ của FBI, cô đã vĩnh viễn mất đi người đàn ông đó.

Mạc Doanh Doanh quỳ gối trên tấm đệm lông ngỗng mềm mại, hai mắt từ từ nhắm lại, kể ra câu chuyện của mình: “Em đã tới trễ. Ngày đó, mọi người đều bị phái ra ngoài để thi hành nhiệm vụ, bởi vì có một người khách quan trọng bỏ ra một số tiền lớn để thuê bọn em làm việc. Bởi vì như thế, kết quả là bọn em bị FBI nghi ngờ ở New York, liền bày ra kế điệu hổ ly sơn.”

Cách một bức tường, Tần Hoài yên lặng lắng nghe, không có mở miệng cắt ngang.

“Căn bản anh ta không cần xuất hiện, cứ ngồi yên ở đó, không có ai có thể động vào anh ta được.” Mạc Doanh Doanh nhớ lại hành động điên cuồng của Reagon sau đó, thở dài: “Đúng là thân thể của anh ta quá yếu, cho dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể làm anh ta mất mạng. Tiếng súng vang lên ngoài mật thất, mọi người hoảng hốt chạy trốn, còn anh ta ở trong mật thất cho dù chỉ là đứng lên ngồi xuống cũng đã hết sức khó khăn, sau khi kéo cánh cửa ra đã bị lạc đạn mà chết.”

Cho nên, khi Reagon gấp gấp dẫn theo bọn họ quay về, chỉ có thể dành lại được thi thể của Sa Luật Đặc. Sau lần đó, bọn họ đã hoảng sợ rời khỏi đó, chạy về California ở phía bờ tây Thái Bình Dương.

Cũng trong năm đó, tình trạng của CASTA cũng suy giảm thật nặng.

“Là anh ta dạy cho em biết làm sao để hưởng thụ những sinh hoạt trong cuộc sống này, cái gì là ánh sáng mặt trời.” Mạc Doanh Doanh cười lớn hơn: “Nhưng mà em đã vĩnh viễn mất đi anh ta.” Cũng chính vì Sa Luật Đặc ra đi, cho nên cô mới lựa chọn ở lại CASTA, cho đến khi Tần Hoài xuất hiện, cho đến lúc người đàn ông này xuất hiện, muốn dẫn cô đi.

Rốt cuộc, Tần Hoài không nhịn được, đi qua phòng nhỏ kế bên, bước vào căn phòng tối, ôm cô vào lòng mình.

Anh hôn nhẹ lên trán cô: “Sau này đã có anh rồi.”

Nhưng mà, trong giây phút dịu dàng này, di động của Tần Hoài lại không biết điều rung lên.

Anh cau mày, vừa lấy ra đã thấy là cuộc gọi của đội phó Tề Đại Vĩ. Mạc Doanh Doanh biết điều quay người đi ra ngoài, anh nhận cuộc gọi, giọng nói của người ở bên kia cũng thật vội vã: “Lão Đại, hiện giờ chúng tôi đang ở tại nhà của Đỗ Tổ, được báo lại là vừa rồi có người thám tử từ trên đến tìm cô ta, giao lại một phần báo cáo điều tra mà cô ta đã phái người đi làm khi còn sống, anh muốn qua đây xem thử không? Từ bên Nhật Bản gọi qua.”

“Tôi sẽ đến đó ngay lập tức.” Tần Hoài biết chuyện này rất là quan trọng, mấy ngày nay đại khái anh đã điều tra rõ ràng những chuyện mà Đỗ Tổ đã làm ở Nhật Bản, rốt cuộc, cô ta muốn điều tra chuyện gì mới được? Nghĩ vậy, anh đi ra ngoài, vỗ vai Mạc Doanh Doanh: “Em có biết mục tiêu kế tiếp là gì không?”

Cô lắc đầu, Tần Hoài kê sát vào bên tai cô nói: “Chắc là bộ áo giáp ở nước Nga, về kế hoạch tương tận sẽ bàn lại sau.” Nói xong, anh lại hôn trên trán cô: “Sau khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.”

“Sao?” Cô không phản ứng kịp.

Dường như người đàn ông có chút bối rối, hất mặt nói: “Mạc Doanh Doanh, anh muốn được ở chung với em.”

Bọn họ... Không phải đang cùng ở một chỗ hay sao? Cô có chút phản ứng không kịp rồi.

Tần Hoài quay đầu bước đi, giọng nói lớn hơn, quấy nhiễu Mục Sư và những tín đồ đang giảng đạo ở một bên: “Anh nợ em một hôn lễ.”

Nghe được những lời nói của anh, vốn dĩ Mạc Doanh Doanh đang kinh ngạc, nhưng ngay sau đó... Khóe miệng cô lại kéo lên, hiện ra ý cười lại không thể nào ngừng được.

Cô nghĩ, có lẽ trong nhiều năm như vậy, đây là ngày giỗ của Sa Luật Đặc vui vẻ nhất mà cô có được.

Cô đã từng cho rằng chuyện này đã trở thành một vết thương luôn rỉ máu trong lòng cô, cả đời này cũng không thể nào lành lại. Vậy mà hôm nay cô lại để lộ ra vết thương của mình trước mặt người đàn ông này, và nhờ đó cô mới hiểu được, vết thương của cô đã lành lại từ lâu rồi, tất cả chỉ là do bị ảnh hưởng tâm lý mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Tần Hoài nhanh chóng chạy tới đội của mình, còn chưa kịp chạy vào văn phòng đã bị Tề Đại Vi đang đắm đầu đi về phía trước ngăn lại, anh ta đưa cho Tần Hoài một tấm hình: “Lão Đại, anh đã từng gặp qua người phụ nữ này ở tại Nhật Bản sao?”

Tần Hoài nhận lấy tấm ảnh nhìn qua, nhũn mày lại, đây chính là một thành viên của CASTA ở tại Nhật Bản tự xưng là Tào Lạc Ninh.

Sắc mặt anh ta biến đổi, giọng nói lạnh lùng: “Đưa toàn bộ tài liệu vào phòng làm việc cho tôi.”

Tề Đại Vi lên tiếng, lại nói thêm: “Còn nữa, chuyên gia Mộ nói có chuyện cần phải nhanh chóng báo cáo với anh.” Anh ta chỉ về phía cửa ra vào: “Tôi đã ngăn cản nhưng không được, cô ấy đang ngồi ở bên trong đó.”

Tần Hoài trả lời một tiếng, đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Mộ Diễn Sinh đang ôm một tập hồ sơ dày cộm ngồi trên ghế sofa đối diện bàn làm việc của anh.

Trong giờ phút này, khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ đã trở nên tái mét thật đáng sợ, cô ta đứng lên, cả người đều đang run rẩy: “Tần Hoài, anh đóng cửa cẩn thận đi, tôi sẽ từ từ nói cho anh biết.”

“Nói chuyện gì?” Tần Hoài đi qua khóa cửa thật kỹ, không phải đã nói mục tiêu kế tiếp chính là bộ áo giáp võ sĩ rất quý giá của một vị phu nhân Công Tước ở Nga cất giữ hay sao?

Mộ Diễn Sinh cũng không để ý đến anh, chỉ đơn giản mở ra toàn bộ tư liệu, nửa cuộn da dê bị xé ra được cô ta bảo quản rất tốt, được đặt trong một lớp bao kiếng dày, một bên là những tấm hình vẽ của rất nhiều ký hiệu lung tung lộn xộn.

“Tần Hoài, nếu những gì mà trên cuộn da dê này ghi lại là sự thật, thì tất cả đều rất đáng sợ.” Cả hai tay của chuyên gia nguyên cứu văn hóa và văn tự cổ này đều đang run rẩy, cô ta nghĩ, hiện giờ thứ mà cô ta đang chạm vào chính là cái bí mật nguyên thủy nhất của toàn thể giới này.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, cửa phòng của Tần Hoài lại mở ra một lần nữa, người đàn ông cẩn thận khóa đầu ra ngoài, gọi một người lính công vụ ở bên ngoài: “Gọi com qua đây giúp tôi.”

Mọi chuyện phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh, anh tin rằng Mạc Doanh Doanh cũng không biết đằng sau những chuyện này đang che giấu điều gì.

Anh không dám tự tiện quyết định, () nhất định phải báo cáo với cấp trên, mà cho đến lúc báo cáo lên cấp trên, thì Mộ Diễn Sinh không thể nào rời khỏi đây được.

Chợt nhớ, anh quay người lại: “Cô Mộ, dựa theo quy định, cô có thể giao ra toàn bộ những dụng cụ, máy móc thông tin trên người được không?” Anh nói xong cũng rút toàn bộ dây điện thoại trong phòng mình, Mộ Diễn Sinh cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, yên lặng không nói tiếng nào, đưa ra máy móc trên tay, ngẩng đầu nhìn Tần Hoài: “Tôi phải ngồi ở đây bao lâu?”

Tần Hoài chỉ nhà vệ sinh: “Vệ sinh cá nhân có thể sử dụng chỗ kia, tôi sẽ cho người đưa thức ăn tới.” Anh cũng không nói rõ ràng với cô ta là phải chờ đợi trong bao lâu.

Nói xong, Tần Hoài quay người đi ra cửa, gọi Tề Đại Vi tới: “Trông coi cẩn thận, chờ tôi quay lại.”

Bây giờ anh muốn đi đến tổng quân khu ở tỉnh A trước để báo cáo lên cấp trên, chỉ sợ chuyện này không phải một quân khu ở tỉnh A có thể khống chế được.

Quả nhiên, sau khi nghe anh nói xong, mặt của bác cả ngày thường vẫn luôn cười hề hề cũng đã trầm xuống, sau khi cẩn thận sắp xếp đánh giá chuyện này một lần, sau cùng nhanh chóng quyết định, nói: “Phải người đưa chuyện gia Mộ kia và những tài liệu quan trọng qua đây cho bác, bác sẽ gọi điện thoại lên cấp trên, có lẽ phải kinh động đến mấy lão gia hỏa trên kia rồi.”

Tần Hoài gật đầu, người đối diện lại bổ sung thêm: “Con cứ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này đi, chuyện này đối với chúng ta mà nói, tuy chúng ta lấy được những thứ quan trọng này, nhưng chỉ sợ người bên trong CASTA lại lấy được những thứ quan trọng hơn, phải nhìn xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?”

Đột nhiên anh nhớ tới tư liệu mà Đỗ Tổ đã cho người đi điều tra Tào Lạc Ninh, trong lòng không khỏi gấp gáp: “Con nghĩ đã có chút manh mối rồi.”

Nói không chừng những tư liệu của Đỗ Tổ kia đã giúp bọn họ rất nhiều chỗ tốt. Tần Hoài nghĩ như vậy, trong đầu xẹt qua khuôn mặt mê hoặc chúng sinh kia, trong lòng cũng trầm xuống, nói cho cùng.... Cũng do anh có lỗi với cô ta.

Mà hiện giờ chuyện anh có thể làm là trong phạm vi năng lực của mình đó là giữ vững tên tuổi của Đỗ Tổ và người chồng đã mất của cô ta, mời luật sư thực hiện theo di chúc của cô ta, đem toàn bộ cổ phiếu và bất động sản đưa vào dưới danh nghĩa của một quỹ giáo dục có tên là Season, không để cho những người trong gia đình chồng của cô ta cướp đi.

Người đứng đầu tổng quân khu của tỉnh A chính là bác cả của Tần Hoài, năm đó chính ông ấy là người đẩy Tần Hoài vào học ở trường quân đội, về quan hệ của Tần Hoài và người phụ nữ họ Đỗ ngoài ý muốn bị chết trong lần này, ông ta cũng mơ hồ biết qua một chút, trong giờ phút này, thấy sắc mặt ảm đạm của cháu mình, cũng biết anh đang nghĩ tới cô gái kia, không đành lòng nói vài câu trấn an: “A Hoài, trên đời này có rất nhiều cô gái tốt mà! Bác cả vẫn đang chờ con dẫn về một cô gái làm cho bác vừa ý.”

Tần Hoài nghe ông ấy nói như vậy, (d/đ/le/quy/don) trong đầu cũng hiện lên gương mặt ân cần quật cường của Mạc Doanh Doanh: “Theo như bác cả nói thì thế nào mới được gọi là một cô gái tốt?”

Tần Tùng trả lời: “Tất nhiên là hoàn cảnh gia đình trong sạch, một cô gái dịu dàng, nhã nhặn, và lịch sự rồi.”

“Người mà bác đang nói đến chính là bác gái!” Bác gái của Tần Hoài chính là một người rất dịu dàng, bất quá năm đó, chính là Tần Tùng chết mê chết mệt trong sự dịu dàng đó.

Tần Tùng yêu vợ như mạng khê trùng mắt: “Vậy thì đã sao! Giống bác gái con không tốt hay sao?!”

Tần Hoài lắc đầu: “Con thích chính là cô gái không có chút xú dịu dàng nào, tài nghệ cũng không thua kém gì con, tâm tình lạnh nhạt, cho dù có dùng lửa than đốt cũng không nóng, đừng nói là nấu cơm, cho dù giặt quần áo cũng không biết.”

(Quỳnh: sở thích của anh thật đặc biệt, nhưng chính là đang miêu tả Doanh Doanh nhà mình còn gì)

Quả nhiên, Tần Tùng nghe xong nhủ mảy, nhưng sau đó lại thờ dài: “Kỳ thật... Bác cả nghĩ không sao hết, chỉ cần con thích là được rồi!” Ông ta lại nhớ tới một người cháu khác của mình hiện giờ cũng liên tục vướng phải phiền toái, Tần Thệ, liền lấy anh ta để cảnh cáo: “Cũng đừng học theo những chuyện xấu của em họ con! Bác chỉ muốn nói A Thệ nhìn qua là một đứa nhỏ thông minh, tại sao lại bị một người phụ nữ đùa giỡn xoay vòng như vậy được!”

Nói tới nói lui, (quynhle2207—ddlqd) tự nhiên đề tài của hai người chuyển đến trên người của Tần Thệ, nói xong vài câu, bởi vì Tần Hoài còn có nhiệm vụ cần phải sắp xếp, cho nên ra về.

Ở bên kia Tần Hoài mới nhắc tới Tần Thệ, thì ở bên này Mạc Doanh Doanh trở về văn phòng luật sư của mình ở Sở Sự Vụ, đang cảm tấm thiệp mời đính hôn của Tần Thệ và người bạn tốt nhất của mình.

Vừa nhìn qua thì tấm thiệp mời được thiết kế rất tỉ mỉ, tấm thiệp mời màu trắng thuần được bao phủ bởi một đường viền màu vàng, chữ tiếng Anh được viết hoa cùng với thể chữ Khải đối lập với nhau làm cho tấm thiệp thêm sáng chói, mở thiệp mời ra, là ảnh chụp đính hôn của hai người, Hạ Thất mặc một bộ áo cưới màu trắng như tuyết, trên đầu gắn một chiếc khăn voan trắng rất cầu kỳ, che khuất đôi mắt đẹp, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng đang nở nụ cười như có như không. Tần Thệ đứng sau lưng ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô ấy, sắc mặt đầy vẻ cung chiêu, hơi nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô ấy.

Trong lòng của Mạc Doanh Doanh cũng khẽ động, trong đầu hiện lên vẻ mặt không được tự nhiên của Tần Hoài mới vừa rồi, còn có câu nói kia: “Anh nợ em một hôn lễ.”

Cô trở lại văn phòng, lấy cho mình một ly nước đá, dường như muốn đem sự khô nóng trong người mình đẩy ra ngoài: Anh.... Là muốn cưới cô sao? Thật sự muốn ở chung với cô?

Cô cứ như vậy không thể xác định được tâm tình của mình, Mạc Doanh Doanh quyết định tham dự buổi lễ đính hôn này.

Vào đêm trước buổi lễ đính hôn, cô suy nghĩ muốn gọi điện thoại để hỏi một chút cụ thể về buổi lễ ngày mai, nhưng mặc dù đã gọi rất nhiều lần vẫn không liên lạc được, tất cả cuộc gọi đều chuyển qua âm thanh đường dây bị bận. Cô nhớ lại thời gian mình quen biết được Hạ Thất ở tại Mỹ, người con gái yếu ớt nhưng rất tự tin kia trong lúc vô tình đã để lộ ra sự thù hận, cô thờ dài một hơi, có lẽ cô ấy đã có thể bình thường trở lại rồi.

Không thể nghi ngờ gì khi nói Tần Thệ chính là nơi dừng chân tốt nhất dành cho cô ấy, và cô cũng không muốn nghi ngờ về chuyện đó.

Người đàn ông đó quý trọng cô ấy, chờ đợi cô ấy, dùng cả sinh mệnh của một người đàn ông trong thời gian tươi đẹp nhất để mà chờ đợi cô ấy vô thời hạn, bây giờ đã đính hôn, thật là đúng với câu những người yêu nhau sẽ được ở chung với nhau.

Mạc Doanh Doanh nhìn dòng người đông đúc đang bước vào giáo đường ở trung tâm thành phố T. Giờ đây, con đường nhỏ bên cạnh giáo đường đã

tập trung một nhóm những chiếc xe sang trọng mà ngày thường ít gặp, những chiếc xe như Bentley hay R8 đều là bình thường. Hình như cô nhìn thấy được một chiếc Hummer rất dài, đuôi cao mà trong nước chỉ có khoảng ba chiếc xe như vậy mà thôi, thân xe rất to giống như một chướng ngại vật chắn ngay trước cửa giáo đường, làm cho danh tiếng là xe hàng đầu của Hummer càng thêm nâng cao, Mạc Doanh Doanh rất muốn kết bạn với người chủ chiếc xe này.

Tiếng pháo mừng vang lên, cô ngồi ở hàng sau cùng của giáo đường, nhìn cô dâu đang cúi đầu, được Tần Thệ nắm tay dắt đi trên thảm đỏ.

Trên vai bị người khác vỗ một cái, bên hông lại bị người kia siết mạnh, cô kịp thời phản ứng nhận ra một mùi hương bạc hà nam tính quen thuộc, người đang đến sát bên cô chính là Tần Hoài.

Hiện giờ đang ở trước mặt công chúng, (d..lê..quý..đôn) thêm vào nữa là không biết có bao nhiêu đài truyền hình đang có mặt trong buổi lễ đính hôn này nha, không chừng để người có ý đồ nhìn được hình ảnh này thì không tốt một chút nào. Nghĩ như thế, Mạc Doanh Doanh đưa tay đẩy đẩy người đàn ông đang dán chặt vào mình như một miếng kẹo mè xừng ra, một bên chịu đựng những ánh mắt kính ngạc của cô gái thiên kim nhà quyền quý cũng có chút tiếng tăm.

“Đừng phát điên như vậy!” Cô nhỏ giọng mắng anh.

Tần Hoài cười một tiếng, nhớ tới cuộc nói chuyện với bác cả mấy ngày trước đây, khi đó cũng nói đến Mạc Doanh Doanh, liền hôn một cái thật mạnh lên mặt cô, sau đó mới buông cô ra: “Được, được mà. Sau khi xong hôn lễ, chúng ta đi đâu?”

Cô suy nghĩ, ở nhà mình chắc chắn sẽ có người theo dõi, nếu ở nhà Tần Hoài bên kia thì sẽ an toàn cho Tần Hoài hơn.

“Đến nhà anh đi.” Cô nói một cách quang minh chính đại như vậy, nhưng người nghe lại là một kẻ lưu manh. Chỉ nghe Tần Hoài nhàn nhã cười một tiếng, ung dung đến nỗi làm cho cả người Mạc Doanh Doanh nổi hết da gà, người đàn ông liếc đôi mắt đào hoa, nghiêng người nói: “Em không nhịn nổi rồi hả?”

Cô sững sốt một lúc mới hiểu được anh đang nói cái gì. Tự nhiên trong đầu cũng hiện lên tình cảnh hoang đường vào ngày đó ở tại Yokohama, không khỏi nhéo mạnh anh một cái: “Lăn qua một bên đi!”

Vừa nói xong thì ở bên kia, Hạ Thất và Tần Thệ cũng đã đi tới cha sứ trước mặt, không khí chung quanh cũng trở nên trang nghiêm thần thánh hơn, cô ngồi thẳng người lên, () bản thân Tần Hoài là một thành viên của nhà họ Tần, tự nhiên anh cũng trở về vị trí của chính mình, không quán quýt si mê cô nữa, mà bước lên phía trước.

Chỉ có điều đến cuối cùng thì bọn họ cũng không thể cùng nhau về nhà vào buổi tối được, bởi vì có chuyện xảy ra ngoài ý muốn ở buổi lễ đính hôn của Tần Thệ, làm cho vốn dĩ là một buổi lễ đính hôn vui vẻ trở thành một cuộc bão thù được sắp đặt tỉ mỉ.

Khi Mạc Doanh Doanh bước ra khỏi giáo đường thì bầu trời đã chuyển từ rực rỡ tươi đẹp trở thành xám xịt âm u, cô lấy điện thoại từ trong giỏ xách ra muốn gọi cho Hạ Thất, nhưng gọi mãi vẫn không được, cô suy nghĩ với tính cách của người phụ nữ này, chắc chắn là đã ung dung bỏ trốn mất tiêu rồi.

Khi Mạc Doanh Doanh ngồi lên chiếc xe Volkswagen Beetle nhỏ của mình mà ngày thường vẫn dùng thay cho đi bộ thì cô nhận được điện thoại của Reagon, giọng nói của người đàn ông nhẹ nhàng nhưng cũng rất rõ ràng: “Mạc, nhiệm vụ bắt đầu, toàn bộ danh sách mục tiêu và những nhân vật liên qua đã được gửi tới trong hộp thư mật mã của cô rồi.”

Cô trầm giọng trả lời một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi không muốn G1897 ở bên cạnh tôi.”

“Lý do?” Giọng người đàn ông ở đầu bên kia đầy hứng thú.

Tâm tình cô không tốt: “Rất phiền toái.” Cô suy nghĩ rồi bổ sung thêm: “Nếu muốn tôi hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, vậy để cho tôi làm nhiệm vụ một mình đi. Reagon, nếu cả một chút tin tưởng đối với tôi mà ông cũng không có, vậy cũng làm cho người ta rất đau lòng đó.”

Người đàn ông trầm mặc một lúc lâu, sau đó trả lời rất gọn gàng linh hoạt: “OK.” Nói xong cũng cúp điện thoại.

Mạc Doanh Doanh nghe thấy tiếng tắt máy ở đầu bên kia, cảm thấy trong suy nghĩ mình cũng trống rỗng.

Tại tầng cao nhất của cao ốc Hoàn Vũ, ở giữa căn phòng ngù hình bán nguyệt của Reagon, người đàn ông với mái tóc đen và đôi mắt màu xanh ngọc bích ăn mặc chỉnh tề, cổ áo hơi mở rộng để lộ ra xương quai xanh tinh tế mẽ hoặc người khác, ông ta tất thiết bị thông tin, nhìn G1897 với sắc mặt không nhìn ra buồn vui đang ở trước mặt mình, cười cười: “Cô thấy không, cô ấy không muốn mang cô theo.”

“Đúng.” Người phụ nữ cúi đầu hèn mọn, trả lời

“Chỉ một chút tin tưởng đối với cô ấy cũng không có?” Ông ta lặp lại lời nói vừa rồi của Mạc Doanh Doanh như một con vẹt, ngay sau đó bật cười: “Tin tưởng hay không là do tôi, hiện giờ tôi lại không tin tưởng cô ấy.” Ông ta nhìn trên màn hình của máy tính đang dừng lại ở một đoạn ghi hình ở một bên, chính là đoạn ghi hình trực tiếp hôn lễ của Tần Thệ cùng tổng giám của VT, Hạ Thất.

Hình ảnh dừng lại ở một góc độ mơ hồ, nhưng có thể thấy rõ được người đàn ông nổi tiếng với khuôn mặt anh tuấn đang ôm thành viên cao cấp của CASTA, Mạc Doanh Doanh. (quynhle2207/lequydon) Cho dù chỉ là hình ảnh mơ hồ, nhưng Reagon cũng có thể nhận ra được sự mập mờ giữa hai người.

Mà trên máy tính xách tay đang ở một bên còn lại, chính là những tin tức mà ông ta đã điều tra được về Tần Hoài.

Reagon đưa mắt nhìn G1897, nhàn nhạt cười: “Tôi không tin tưởng cô ấy, nhưng mà tôi lại muốn để cho cô ấy nghĩ rằng mình đã có được sự tín nhiệm này.”

Người phụ nữ trước mặt không tự chủ được rung mình một cái.

Ông ta hơi híp mắt lại, lạnh nhạt nhìn G1897: “Cô biết phải làm như thế nào rồi chứ?”

“Biết.”

“Tư liệu và hộ chiếu giả đã được đưa tới phòng cô rồi.” Reagon đứng lên, vỗ vỗ vào gò má mềm mại của cô ta, nắm một lọn tóc của cô ta, nói: “Có muốn trở thành Mạc kế tiếp không? Đây chính là cơ hội của cô đó.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Khi Mạc Doanh Doanh đến tòa lâu đài Yekaterinburg của Nga cũng đã là cuối mùa thu rồi.

Mùa thu tại thành phố nằm cách Moscow 1000 cây số về phía đông này thật rõ rệt, những lá phong đổi màu rơi rụng trên đường phố trải thành một mảnh màu sắc tươi đẹp, gió thu thổi hiu quạnh, còn có những điệu hát dân ca của Nga vang lên trong những quán cà phê nhỏ bên đường.

Mạc Doanh Doanh xách theo một chiếc túi xách du lịch màu đen, mặc trên người một chiếc áo gió màu vàng nhạt, sắc mặt lạnh nhạt, bước chân tiêu sái đi vào một khách sạn nhỏ, sau khi làm thủ tục nhận phòng xong, vô thanh vô tức cầm chìa khóa phòng đi vào căn phòng đã được đặt trước.

“Chà! Tại sao lại có một cô gái nhỏ Trung Quốc ở trong loại khách sạn này được vậy?” một tên quý say rượu người Nga đang cầm một chai Vodka, dựa vào bà chủ đang đứng trước mặt mình để hỏi, nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự tham lam nhìn theo bóng lưng gầy yếu của Mạc Doanh Doanh.

Charelina đếm tiền cẩn thận, sau đó bỏ vào trong tủ, khóa lại, đẩy con ma men này ra xa: “An Đông, dạo gần đây ở phía trên tra xét nghiêm ngặt, tốt nhất là anh đừng nên ra tay với những du khách giống như vậy nữa.”

Nơi này ở gần sát bên tòa lâu đài Yekaterinburg, nhưng an ninh ở tại đây lại không có tốt như mọi người vẫn nghĩ, lý do là bởi vì thời tiết lạnh, có rất nhiều tên say rượu, thêm vào đó vài năm đổ lại đây ở trên cũng buông lỏng quản lý của khu vực này, buôn lậu nhiều, qua lại khu vực này thường xuyên, làm mọi thứ cũng loạn cả lên.

Đương nhiên, phải kể đến người dẫn đầu của đám người phóng túng gây náo loạn này chính là nữ chủ nhân của tòa thành Yekaterinburg, được gọi là phu nhân Anna.

Đồng thời, vị phu nhân Anna này cũng chính là mục tiêu lần này của Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài.

Nếu như nói Yekaterinburg là một thành trì thì cũng không đúng, mà nói Yekaterinburg không phải là thành trì thì cũng không sai, nơi này không thuộc về thành phố kế bên, nó là một tòa thành của Nga Hoàng nằm gần bên bờ sông Y Seth, là nơi mà nữ hoàng Ekaterina của Nga đã lưu luyến cả đời.

Mà hiện tại, tòa thành này lại thuộc về phu nhân Anna của công tước Oleg. Từ lúc công tước qua đời, thì vị phu nhân hoang dâm này luôn sống trong tòa thành cổ được xây dựng hết sức nguy nga lộng lẫy này.

Nhưng tại sao lại nói bà ta là hoang dâm, nguyên nhân bắt đầu từ lúc vị công tước kia còn sống và ngay cả sau khi ông ta chết, bà ta rất thích bao dưỡng tình nhân, () cô vô số những người đàn ông đẹp trai tuần tú từ các nước khác nhau đều quỳ dưới gối bà ta, có lẽ đó là một trong những bí quyết để bảo dưỡng nhan sắc của mình, rõ ràng là đã gần 50 tuổi nhưng lại có một khuôn mặt nhìn qua chỉ khoảng 35 tuổi mà thôi, thêm vào đó điểm đặc biệt của người đẹp nước Nga chính là phong tình vạn chủng. Chuyện này trong suy nghĩ của những người dân ở Sverdlovsk là một bí mật vẫn luôn giữ trong lòng, không thể nói ra.

Thế nhưng mục tiêu lần này của Mạc Doanh Doanh, phu nhân Anna lại là người đang cất giữ bộ áo giáp của nữ hoàng Ekaterina sử dụng khi săn bắn, nghe nói được giữ gìn bảo tồn trong một căn phòng bí mật ở tại tòa lâu đài Yekaterinburg, dùng để thủ hộ Sverdlovsk.

Cô mở cửa phòng, sử dụng máy quét dò xét hết một vòng trong căn phòng nhỏ hẹp, sau khi chắc chắn không phát hiện ra được bất cứ công cụ theo dõi nào mới lấy ống dòm từ trong túi xách màu đen ra, bắt đầu lắp ráp, mà hướng đối diện của ống dòm chính là phòng tiếp khách của tòa thành Yekaterinburg, chỉ cần cô muốn thì bất cứ động tĩnh gì ở bên trong đó cô đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Có lẽ phải nói rằng vị phu nhân này lại quá mức tự tin vào bản thân, từ lúc vào sống ở trong tòa thành này và không chịu bỏ những nhà cửa kiến trúc ở xung quanh tòa thành này, nhờ vậy mà cô lại có cơ hội để sử dụng vào lúc này, có thể ở nơi này để tiến hành nghiên cứu tình hình.

Cô sắp xếp toàn bộ trang bị xong xuôi, kéo màng xuống, nhìn đồng hồ, đã qua năm giờ, vì thế khóa cửa phòng cẩn thận, khóa cửa sổ kỹ càng, cầm lấy ví tiền, suy nghĩ muốn đi xuống phòng ăn nhỏ trong quán rượu ở tầng một để giải quyết qua loa bữa ăn của mình.

Theo nội dung của bưu kiện mà Tần Hoài đã gửi đến thì anh sẽ tìm cách tự mình liên lạc với cô ở tại đây, Tần Hoài đã xuất phát sớm hơn Mạc Doanh Doanh hai ngày, bây giờ cũng không biết đang ở đâu nữa.

Cô vừa đi vừa nghĩ ngợi, khi xuống đến dưới cầu thang lại không khéo đụng phải gã say rượu An Đông mới vừa rồi.

Bởi vì lý do an ninh, cho nên rất ít khi có những cô gái một mình đến khu vực này, những người phụ nữ ở đây, ví dụ như bà chủ quán rượu Charelina cũng là nhân vật có bối cảnh không thể đùa cợt vào được, cho nên hẳn ta cũng đã lâu lắm rồi không được ăn mặn đi.

Kỳ thật mới vừa rồi cô cũng đã nhìn thấy, hẳn ta cũng chỉ gọi cô là ‘cô bé Trung Quốc’ mà thôi, trong lúc đó cô lại không có ý định đánh nhau, kết quả lại đụng ngay hẳn ta và vào cô ở trên hành lang, tay chân mềm mại đầy nữ tính, lại có mùi thơm ngát trên người đập vào mặt hẳn ta, làm cho ‘người anh em’ của hẳn ta cũng rục rịch ngóc đầu dậy.

Hẳn ta đưa tay kéo bả vai của Mạc Doanh Doanh, tay khác lại không đành lòng đưa về phía eo của cô mò mẫm, trong miệng thì nói liên tục vài câu tiếng Nga, nghe qua thì chính là những lời uy hiếp.

Mạc Doanh Doanh đang bước đi, bị hẳn ta lôi kéo như vậy đã nhanh chóng phản ứng lại, tuy là đang trên hành lang nhỏ hẹp, nhưng cô vẫn nhấc chân đá thật mạnh về phía chỗ đứng của người đàn ông, ngăn tay hẳn ta lại, bẻ một cái thật mạnh, trong tiếng kêu gào thảm thiết của người đàn ông, cô đã ra một đòn thật đẹp quăng hẳn ta qua vai, ngã xuống ngay chân cầu thang.

Nghe tiếng kêu, Charelina kịp thời chạy tới, mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, () sau khi nói xin lỗi thì níu chặt lỗ tai của người đàn ông để giáo huấn một trận. Mạc Doanh Doanh nghe được lời của cô ta chính là sắp tới không cho cái người tên An Đông này được bước vào quán rượu của cô ta nửa bước.

Kỳ thật, Mạc Doanh Doanh cũng không thêm để ý, những tên hồ lớn loại này đến một người cô sẽ giết một người, cho nên cô chỉ gạt đầu xoay người tiếp tục đi xuống ăn cơm.

An Đông ở bên kia bị một người phụ nữ làm cho nhục nhã như vậy, cú ngã vô ý kia lại đụng vào bậc thang làm chảy máu mũi, vừa lau máu trên mặt, thừa dịp Charelina còn chưa kịp đi đã rút ra cuốn sổ nhỏ trong đó có danh sách mà Mạc Doanh Doanh mới vừa đăng ký tên họ thuê phòng vừa rồi, lại thấy cái tên được đăng ký bằng tiếng Anh.

Gọi là Mo đúng không? Hẳn nhếch miệng nở nụ cười âm ngoan, ‘anh em’ của hẳn ta vẫn có thể ăn khối thịt này sạch sẽ rồi.

Trái lại, ở bên kia, Mạc Doanh Doanh lại không bị ảnh hưởng gì nhiều, cô nhanh chóng ăn xong phần bánh mì tam giác của Nga, uống một chén sữa dê, đang suy nghĩ muốn trở lên lầu để quan sát động tĩnh ở bên tòa thành Yekaterinburg bên kia.

Không nghĩ rằng khi đến trước cửa đã bị bà chủ mới vừa rồi chạy đến khuyên can ngăn cản lại: “Tôi tên là Charelina.” Người kia nở nụ cười thân thiện.

Mạc Doanh Doanh cũng cười trả lời: “Mạc.”

Charelina suy nghĩ lắm bầm vài lần tên cô ở trong miệng, nói đầy vẻ ý vị thâm trường: “Cô gái Trung Quốc, người vừa rồi tên là An Đông, hẳn ta chính là tên cầm đầu của những kẻ lưu manh ở khu vực này.”

Lưu manh thì có là gì, lúc cô đang đánh nhau với FBI của Mỹ thì không biết tên cầm đầu lưu manh ở nước Nga này còn đang ở nơi nào để ‘tìm thầy học đạo’ đây, đừng nói là du côn hay lưu manh, ngay cả đặc công KGB của Nga đến đây thì cô cũng có thể tự bảo vệ mình an toàn.

Coi như là biết lẽ nghĩa, cô cảm ơn Charelina, sau đó với sắc mặt không đổi đi lên lầu.

Bà chủ quán phong tình vạn chủng hípc đôi mắt, đưa tay chà chà dưới cằm, xem ra miếng thịt này không phải An Đông muốn ăn là có thể ăn được.

Sau khi Mạc Doanh Doanh, đưa mắt coi thử những thứ mà máy theo dõi từ ống dòm mới vừa thu được, ở phía trước cũng không có gì đặc biệt, nhiều người đi qua lại, đang chuẩn bị bữa tối, sau đó....

Đột nhiên, cô từ từ quay ngược đoạn phim lại một chút, người mặc áo ngủ màu đỏ chính là phu nhân Anna, vậy thì, tên hỗn đản mặc quần áo như trẻ vị thành niên ngồi bên cạnh bà ta là ai đây?! Quả thật Tần Hoài đã cho cô một cơ hội gặp mặt thật độc đáo ở nước Nga này rồi, vậy mà chỉ trong vòng hai ngày đã tìm được cách có thể quyến rũ dựa vào đuôi của phu nhân Anna này rồi!

Chẳng lẽ người đàn ông này đang trả thù cô chuyện ở Yokohama vì cô đã quyến rũ Tokugawa Hựu Ngạn hay sao?

Mạc Doanh Doanh mở ra bản ghi chép điện tử, xem qua một lần về tư liệu của phu nhân Anna, không sai, theo như trên tư liệu cho thấy, gần đây bà lão già khom này cực kỳ thích những chàng trai trẻ tuổi vị thành niên, Tần Hoài à, đây là anh đang ‘cưa sừng làm nghé’ sao?! Trong nháy mắt, Mạc Doanh Doanh cảm thấy bức bối, quăng máy tính qua một bên, nằm ở trên giường không chịu ngồi dậy.

Nếu như vậy, cô phải hợp tác với anh như thế nào đây... Chắc anh cũng không cần cô phải giả làm đàn ông đâu... Trong lòng cô suy nghĩ rồi rầu.

Nhưng nói là nói như vậy, cô vẫn không cam lòng tiếp tục quan sát hai người kia ăn tối cùng với nhau.

Quả thật bộ dáng của phu nhân Anna rất xinh đẹp, một mái tóc dày màu bạc được uốn cong, đáng người đầy đặn, đôi môi đỏ mọng hơi vênh lên, những móng tay dài như có như không quét qua cánh tay của Tần Hoài. Đây là lần đầu tiên Mạc Doanh Doanh cảm thấy chán ghét hình ảnh có độ phân giải cao từ ống dòm đến như vậy, tại sao cô lại phải nhìn những hình ảnh này rõ ràng như vậy chứ!

Bọn họ ăn bữa cơm thật vui vẻ thoải mái, sau khi hai người ăn xong thì lại kì kèo lôi kéo nhau ngay chỗ cửa sổ, sau đó thì cô không còn thấy gì nữa rồi!

Mạc Doanh Doanh nhớ tới lúc trước Tần Hoài có nói với cô về việc anh sẽ mạng theo trang bị hệ thống định vị tối tân nhất khi rời khỏi Trung Quốc, nghĩ tới đó, cô không do dự xâm nhập vào mạng lưới tín hiệu ở khu vực lân cận, bắt đầu định vị Tần Hoài để xem thử anh đang ở nơi nào trong tòa thành kia.

Hơn hai mươi phút sau, rốt cuộc cô cũng tập trung tín hiệu vào một căn phòng ở phía sau lưng, Mạc Doanh Doanh cầm lấy khẩu súng và thiết bị liên lạc, sau đó đem cây dao găm và dây da buộc vào bên hông, khoác chiếc áo choàng lớn vào rồi đi ra khỏi cửa.

Cô muốn gặp người đàn ông này, một giây cũng không thể đợi được rồi.

Ở phía bên kia, nhìn thấy Mạc Doanh Doanh vội vàng đi ra ngoài, Charelina tiện tay quay số điện thoại, giọng nói mềm mại: “An Đông, miếng thịt của anh đang đi ra ngoài nha! Ai, chỉ là cuộc sống gần đây cũng nhàm chán quá đi, muốn tăng thêm vài điểm lạc thú mà thôi.”

Đội sau khi Mạc Doanh Doanh né tránh thành công các loại thiết bị bảo hộ an toàn lọt vào trong tòa thành, trước tiên cô dùng thuốc mê để chuốc mê mấy con chó ngao Tây Tạng của phu nhân Anna, sau đó sẽ lần theo hướng vị trí hiện giờ của Tần Hoài mà đến đó. Cô đưa tay bám vào bệ cửa sổ bên ngoài phòng của anh, sau đó lưu loát xoay người leo lên trên, sau một đêm dài lạnh lẽo, cô lại quên mạng bao tay da, ngay lúc này, hai tay cô đã đông cứng lại với nhau.

Không nghĩ tới cô vừa mới ần núp được bên cửa sổ của cái kẻ họ Tần nào đó mà không gây ra tiếng động, còn đang chuẩn bị ‘bắt gian tại trận’ thì cửa sổ đã bị kéo mạnh ra tạo nên một tiếng ‘Bá’, có một đôi tay vươn ra đem cô đang ngồi đó ôm vào trong nhà.

Trong phòng ấm áp, Tần Hoài mặc một bộ quần áo mỏng màu nhạt, nhìn Mạc Doanh Doanh trong ngực mình, cười híp mắt nói: “Như thế nào, nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi hả?”

Mạc Doanh Doanh quyết tâm, hai chân vòng quanh eo của anh, đưa thân thể của mình đang ở đối diện với anh sát vào một chút, đôi môi cũng hung hăng đề xuống: “Thấy bộ dáng xinh đẹp có thể thay cơm này của anh, cho nên không nhịn được rồi.”

Tay cô néo mạnh ở eo của Tần Hoài, người đàn ông rên lên một tiếng, Mạc Doanh Doanh càng ôm anh chặt hơn nữa, dường như cô cảm thấy đang mất đi anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Cầm của Mạc Doanh Doanh gắt gao tựa vào trên đôi vai rộng lớn của Tần Hoài, cô tròn tròn mắt, trong phòng của Tần Hoài chỉ mở một ngọn đèn mờ ảo ở ngay phía đầu giường, đang chiếu những tia ánh sáng le lói trong căn phòng được trí theo phong cách Tây Âu này.

Bố cục của gian phòng này cùng với chỗ ở của Reagon tại trụ sở rất giống nhau, đều có giấy dán tường in những đóa hoa, đèn trang trí bằng thủy tinh trên trần nhà, xa hoa và cầu kỳ, thật khó để nắm bắt được. Cô yên lặng, nhưng trước mắt lại là một mảnh trống không, bất chợt lại hiện ra khung cảnh bờ biển với bãi cát trắng mịn ở Yokohama, dòng nước biển xanh đậm đang quay cuồng, còn có khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái mét của Đỗ Tố đang từ từ nổi lên trên mặt nước biển.

Ánh mắt của người phụ nữ kia, cứ như vậy chăm chú nhìn thẳng vào cô, nhìn cô và Tần Hoài đang ôm chặt lấy nhau, dường như đang im lặng mà khiển trách cô, nhắc nhở cô, để cô biết được hạnh phúc này của cô đã dùng máu của cô ta để xây dựng nên.

Mạc Doanh Doanh hung hăng nhắm chặt mắt lại, sau đó lại mở ra, khuôn mặt kia đã biến mất không còn thấy nữa, chỉ có ngọn đèn mờ đang tỏa sáng trong đêm tối âm u tĩnh lặng trong tòa lâu đài.

Đầu ngón tay của cô trở nên lạnh giá, ôm lấy cổ anh: “Tần Hoài, em còn có việc vẫn chưa nói cho anh biết.”

Tần Hoài ôm cô đến bên chiếc giường mềm mại, trán anh để trên trán của cô, nở nụ cười sùng sục: “Em nói đi.” Tay anh cầm lấy tay cô, đem bàn tay lạnh giá của cô ủ trong lòng ngực ấm áp của mình.

Mạc Doanh Doanh rút tay ra, nói nhàn nhạt: “Trước khi Đỗ Tổ chết, có nói cho em biết là cô ta còn có một đứa con.”

Bên cạnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, () sau đó Tần Hoài thở ra một hơi, phản đối: “Theo như bọn anh điều tra thì cô ta cũng không có sinh cho người chồng quá cố của mình người con nào cho dù là trai hay gái, đó cũng là lý do tại sao khi bọn anh cố gắng giữ lại di sản của cô ta lại phải chịu lực cản lớn như vậy, dù sao, công ty của cô ta cũng là công ty cổ phần, toàn bộ cổ phần đều không có người thừa kế.”

“Không sinh được cho người chồng đã mất đứa con nào sao?! Tần Hoài, anh nói thử xem, theo suy nghĩ của một người đàn ông như anh, như vậy, đứa con của cô ta cũng không phải của người đàn ông này rồi, phải không?” Mạc Doanh Doanh cảm giác máu toàn thân của mình đã đông cứng lại, rốt cuộc trong giây phút ngắn ngủi này đã tan vỡ ra, dòng máu mang theo từng tảng băng trôi đang chậm rãi chảy trong khắp cơ thể cô, từng góc cạnh sắc bén đâm vào, làm cả người cô đau đớn.

Tất nhiên Tần Hoài cảm thấy sững sốt, nhưng lại nói nhẹ nhàng: “Căn cứ theo di chúc của cô ta, bọn anh đã đưa tất cả tài sản vào dưới danh nghĩa một ngân quỹ mới thành lập ở Thụy Sĩ.”

Cô nhẹ nhàng trả lời một tiếng, đầu cô vùi vào trong chiếc gối lông ngỗng mềm mại của anh, mắt nhắm lại không dám nhìn anh, chỉ mở miệng rầu rĩ nói: “Tần Hoài, nếu đứa con của cô ta là con của anh thì phải làm sao bây giờ?”

Tần Hoài nghẹn lời.

Cô nói tiếp: “Đừng trách em đi điều tra anh, đây là chuyện thường tình thôi, khả năng đứa con của cô ta là con của anh rất lớn đó. Nếu... Nếu thật sự cô ta có con, mà đứa nhỏ lại là của anh, vậy thì phải làm như thế nào bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Tần Hoài đã sống nhiều như vậy năm, cũng gặp không ít phụ nữ chỉ vào bụng mình hay là những tiểu thư danh môn khuê tú, ủy khuất cần khăn tay nói muốn cùng anh sinh ra đứa nhỏ, nhưng đều bị anh làm đủ mọi cách giải quyết xong, bây giờ, người phụ nữ mà anh không dễ dàng gì mới động lòng lại hỏi anh, nếu người bạn gái đầu tiên của anh có con với anh thì anh phải làm gì?

Bỗng nhiên anh nhớ lại lúc còn ở tại Yokohama, Đỗ Tổ có vài lần muốn nói chuyện với anh, nhưng lại bị anh tránh né. Lại nghĩ tới mục đích trở về lần này của cô ta không rõ ràng, mới vừa rồi trong lòng vẫn còn nghi ngờ, bây giờ lại biết thành một sự khẳng định mơ hồ, không lẽ... Thật sự Đỗ Tổ này đã lừa gạt anh, lừa gạt hết tất cả mọi người về đứa nhỏ, lần này trở về là muốn dẫn con về để tìm gặp cha của đứa nhỏ sao? Mà người cha kia lại chính là anh?

(Quỳnh: mình nghĩ Đỗ Tổ có con với người khác, còn anh thì cứ tưởng bỏ.)

Mạc Doanh Doanh đợi thật lâu cũng không nghe thấy anh trả lời cô, lòng cũng đã chìm dần xuống.

Cô và Tần Hoài đều là những đặc công, (quynhle2207-ddlqđ) lúc nào cuộc sống cũng trên đầu đao hòng súng nhuộm máu mà sinh tồn, chỉ một giây sau cũng không biết có thể giữ lại chút hơi tàn mà sống sót hay không nữa. Nhưng mà, có một điều duy nhất cô và Tần Hoài không giống nhau, chính là cuộc sống của cô cô độc, quay đầu lại cũng không có người nhớ mong, mà anh còn có gia đình của mình, cần phải có con để nối dõi cho dòng họ.

Cho nên, sự chần chừ của Tần Hoài trong giờ phút này, cô hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng bởi vì có thể hiểu rõ được chuyện này lại làm cho khoảng cách của hai người bọn họ càng lúc càng xa.

Đỗ Tổ đã chết rồi, cả đời này của cô cũng không có cách nào đi tranh giành vị trí trong lòng anh với một người chết, mà bây giờ, Đỗ Tổ lại nói ra chuyện của đứa bé, nếu quả thật Tần Hoài tìm được, đem về nuôi dưỡng. Như vậy thì chẳng phải nếu như cô ở cùng với Tần Hoài thì cả đời này của cô từng giây từng phút đều phải đối mặt với đứa con của Tần Hoài trong sự áy náy, và luôn sống trong sự hối hận vì đã hại chết mẹ của đứa bé.

Cô hiểu rõ ràng loại cảm giác này, năm đó, bởi vì cái chết của Sa Luật Đặc mà Reagon đã nhìn cô bằng ánh mắt khác biệt. Bây giờ là Tần Hoài, liệu anh có vì Đỗ Tổ mà vứt bỏ cô hay không?

Cô bất giác cười không ra tiếng, xoay người đứng dậy, giọng nói khô khốc: “Em đi trước. Anh nên cho người đi tìm kiếm thật kỹ xem thật sự có đứa bé hay không?”

Nói xong, cô muốn bước đi, nhưng lại bị Tần Hoài hung hăng kéo lại, trở về ngồi lại trên giường.

Người đàn ông điều chỉnh suy nghĩ của mình thật nhanh, anh ôm Mạc Doanh Doanh vào trong ngực, lần đầu tiên anh cảm thấy kỳ thật người phụ nữ bình thường vẫn mạnh mẽ đến mức không ai địch nổi này đáng người lại nhỏ bé, nhu nhược như vậy, anh nói dịu dàng: “Mạc, hiện giờ anh không thể cho em câu trả lời. Nhưng mà, anh có thể đảm bảo, em lúc nào cũng ở nơi này của anh.” Anh nắm lấy tay cô đặt vào ngực trái của mình, hôn nhẹ lên cổ của cô.

Thân thể của Mạc Doanh Doanh cũng thả lỏng, sau một lúc lâu, nàng rầu rĩ hỏi: “Anh ở chỗ này hai ngày có phát hiện được gì không?”

Tần Hoài biết cô rất hiểu lý lẽ, nhưng lại vì sự hiểu chuyện này của cô mà trong lòng cảm thấy đau xót: “Có một chuyện rất kỳ lạ.” Nói xong, anh buông cô ra, đưa tay lấy va li hành lý của mình ở dưới giường ra, tại ngăn ngầm trong va li lấy ra một máy tính xách tay màu bạc.

Anh mở máy lên, tránh né mạng lưới của Yekaterinburg, sau đó mới mở ra cơ sở dữ liệu của mình.

Mạc Doanh Doanh thấy anh nhanh chóng nhấn vào một tập tin để mở ra một tấm ảnh, vậy mà...Đều là những thanh niên tuấn tú đẹp trai (d.đ.le.quy.don) muốn đáng người có đáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, nếu đặt Tần Hoài ở giữa đám người này thì coi như anh cũng không hề thua kém đi.

Cô ngẩng đầu, cảm thấy có chút nghi hoặc, cũng không biết anh đang muốn nói cái gì.

Đương nhiên, Tần Hoài cũng không ngờ đến nỗi đưa hình ảnh trai đẹp cho Mạc Doanh Doanh xem, anh lại mở ra một tập tin lưu trữ khác, nhìn lướt qua, sau cùng nhấn mở ra một bức ảnh, đây là bức hình của một người thiếu niên có mái tóc màu hạt dẻ, thân hình tương đối yếu ớt.

“Vốn dĩ anh muốn dùng thân phận là tình nhân của phu nhân Anna để tiếp cận với bộ áo giáp kia. Vì mục đích này, cho nên anh đã điều tra trước về khẩu vị gần đây của bà ta một chút. Nhân tiện đó dò xét luôn những trai bao dưới gối của bà ta lúc trước luôn...”

“...” Là sắc dụ... Mạc Doanh Doanh yên lặng quay đầu qua chỗ khác, không muốn nhìn đến Tần Hoài.

Giờ phút này, da mặt dày của Tần Hoài phát huy tác dụng to lớn, mặt anh không đổi sắc, tiếp tục nói: “Kết quả, anh phát hiện được, từ người thiếu niên này trở đi, sau khi tất cả những tên trai bao còn lại của phu nhân Anna bị đuổi việc, đều không có tin tức.”

Mạc Doanh Doanh nhìn tài liệu cá nhân của người thiếu niên này, là người Uzbekistan, thời gian mất tích là một năm trước.

“Cho nên?” Cô nhú mồm, chẳng lẽ Tần Hoài rảnh rỗi đến mức muốn quản lý luôn cả chuyện như vậy sao? Cảnh sát hình sự ở khu vực Sverdlovsk này cũng không chịu ra mặt nha, trái lại anh lại tràn ngập tinh thần trượng nghĩa như vậy.

Nghĩ vậy, cô lại có chút thoải mái. Cho tới cùng thì cô và anh cũng không giống nhau, anh là cảnh sát, làm sau có thể có cùng suy nghĩ với những người giống như cô.

“Anh chỉ muốn trong quá trình tìm kiếm bộ áo giáp, nếu có khả năng, thì có thể điều tra thêm về chuyện này hay không thôi?” Anh vừa thấy vẻ mặt không hài lòng của Mạc Doanh Doanh, liền cầm lấy một lọn tóc mềm mại của cô, cứ cọ đi cọ lại trên cổ cô, như muốn làm cho cô phải mềm lòng.

Tất nhiên, Mạc Doanh Doanh muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ lần này, sau đó lên kế hoạch giả chết để thoát khỏi tổ chức. Dù sao thì với mối quan hệ của cô và người đàn ông này trong hiện tại, cũng đủ để cô chịu không biết bao nhiêu trừng phạt nghiêm khắc nhất của CASTA rồi.

Cô nhớ tới cơ sở CASTA ở tại San Francisco của Mỹ có một căn phòng đặc biệt, có tên là Luyện Ngục, đã làm cho cô không rét mà run.

Lúc mới gia nhập vào CASTA, cô đã bị người khác áp giải tới đây để quan sát thẩm vấn, nếu so sánh với những công cụ thẩm vấn công nghệ cao này, thì những thứ như ghế hầm (*), nước hạt tiêu trong tám năm kháng chiến chỉ có thể coi là trò trẻ con mà thôi.

(*Quyền: một loại hình tra tấn thẩm vấn trong thời kỳ kháng chiến của Trung Hoa, các bạn có thể tra thêm trên google nha.)

Người chết ở trong đó sau khi kéo ra ngoài có thể nổi lại tứ chi như cũ thì cũng coi như đời trước của người đó tích thật nhiều phước đức rồi.

Nhưng mà, cô lại không muốn đánh mất người đàn ông nhiệt tình này, cô thích cái gì ở anh đây? Chỉ sợ cô thích anh chính là vì mặc kệ anh có không đứng đắn đến cỡ nào nhưng trong lòng vẫn giữ vững sự theo đuổi chính nghĩa của bản thân. Mà cô có tư cách gì để cản trở anh chuyện này chứ?

Mạc Doanh Doanh yên lặng đồng ý, Tần Hoài càng ôm chặt cô hơn, đang muốn hôn cô thì nghe một loạt tiếng gõ cửa rất nhịp nhàng vang lên bên ngoài.

Anh và Mạc Doanh Doanh nhìn nhau, trong mắt đã lóe lên một chút sợ hãi.

Mới vừa rồi yên tĩnh như vậy, lực quan sát của bọn họ không phải người bình thường có thể sánh được, vậy mà bọn họ lại không cảm giác được có người tới gần.

Tần Hoài cất giọng hỏi là ai, người ngoài cửa trầm mặc trong một lúc, sau đó là một giọng nói già nua, nói chuẩn tiếng Nga vang lên trong màn đêm yên tĩnh làm cho người ta không rét mà run.

Chính là người được tin tưởng nhất bên người phu nhân Anna, đại quân gia. Tần Hoài nhú mồm, không biết ông ta tìm anh trong lúc này để làm gì, giờ phút này, Mạc Doanh Doanh đã dặng chân ở trên cửa sổ, khoe mắt đuôi mày đều cong cong, dưới ánh trăng càng đặc biệt quyến rũ, lại càng thêm xinh đẹp khiến người ta không thể nói nên lời: “Chắc chắn là kêu anh đi ‘thị tẩm’.” Cô im lặng như ám chỉ mình không còn gì để nói nữa, rất nhanh liền lập tức xoay người, thả lỏng thân thể, nhảy xuống đất...

Tần Hoài khoác áo choàng lên người, (qlc2007-ddlequydon) rồi mở cửa, anh ở tầng một, đều là phòng dành cho khách, giờ phút này chỉ có một mình anh ở đây, cho nên tất cả đèn trên hành lang đã được tắt hết.

Quân gia Antony Lev đứng ở trước cửa phòng anh, ánh mắt màu xám đục nhìn qua rất quý dị đảo quanh một vòng, đôi môi khô khốc mấp máy, đưa tay không cầm giá cầm nên sưng sờ vuốt ve nút áo chưa cài ở chỗ xương quai xanh của Tần Hoài.

“Cậu trẻ, da của anh cũng thật tốt.” Mái tóc của ông lão được chải chuốt rất chỉnh tề, ánh mắt màu xám lại lóe lên một tia dục vọng.

Tần Hoài lui về phía sau một bước thật mạnh, hất tay ông ta ra, ‘Rầm’, một tiếng đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ lờ mờ, chỉ có máy tính của anh vẫn đang ở trên giường, tỏa ra một ánh sáng màu xanh lạnh lẽo.

Tần Hoài nhớ tới những hành động hoang đường vừa rồi của lão quân gia kia, anh ngồi trở lại trên giường lớn, anh suy nghĩ, có lẽ anh đã có chút manh

mối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Mạc Doanh Doanh trở về, cảm thấy trong lòng vẫn còn bị đè nén, không ngủ được, liền đem ống dòm ra quan sát, bên kia đã kéo màn lại, cô cũng không còn nhìn thấy gì nữa, bất quá, dựa vào đoạn phim vừa rồi, nhìn thoáng qua thì cô cũng biết của phu nhân Anna này quả thật không kém chút nào, đáng người tiêu chuẩn hạng nhất, nếu không như vậy thì làm sao bà ta đã năm mươi tuổi mà vẫn có một đám trai trẻ tự nguyện quỳ dưới gối hầu hạ bà ta, bỏ qua tiền tài cùng thể lực, bộ dáng kia cũng có thể ra gặp người.

Cô ngồi ở trên chiếc giường có mùi ẩm mốc, ngăn người, ngồi một lúc lâu thì lấy máy tính ra, tìm kiếm một mạng lưới tự do để đăng nhập vào, bắt đầu điều tra về vụ án mất tích của những thiếu niên xinh đẹp theo như lời Tần Hoài nói.

Người thiếu niên bị mất tích một năm trước là người Uzbekistan, tóc màu hạt dẻ, đôi mắt màu xám, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, nếu tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ thì chắc chắn sẽ có được một địa vị vững chắc, có thể làm cho những nữ sinh Trung Quốc phải thét chói tai giống như gặp diễn viên Hàn Quốc.

Trời sinh cậu ta cũng như người bình thường, không thấy có dấu hiệu gì không tốt, cái khác cũng coi như bình thường, ngoại trừ chuyện được phu nhân Anna coi trọng thu về dưới trướng, Mạc Doanh Doanh lại coi tiếp một chút những chuyện sau lưng người thiếu niên bị mất tích này, kỳ thật cũng không phải là bị mất tích, chỉ là thế giới này rộng lớn như vậy, không có tin tức gì của bọn họ mà thôi. Thật lâu rồi mà FB không có cập nhật, trên Twitter cũng không có tin tức, mọi người trong nhà chỉ biết là cậu ta đi Nga, nhưng lại không biết là cậu ta đến đó để làm gì.

Ba tháng sau đó kể từ khi cậu thiếu niên tên là A Phu Kiệt Y bị mất tích, trên cơ bản là cứ khoảng nửa tháng sẽ có người bị mất tích, nhưng do nghề nghiệp địa vị của bọn họ không cao, cho nên câu trả lời của phu nhân Anna đều giống nhau rằng những người này bất quá chỉ là những sùng vật nhỏ của bà ta mà thôi, lúc nào không thích thì đuổi đi, nếu mất tích là chuyện của bọn họ, không có quan hệ gì đến bà ta.

Bên cạnh sát cũng tìm không ra được những lý do để phu nhân Anna phải hại những người thiếu niên này, cho nên cuối cùng thăm vấn không thành công, đành phải khép lại.

Cô dựa vào bộ dáng, tuổi tác của những thiếu niên này kiểm tra một lượt, thực sự không cảm thấy được có bất cứ mối liên hệ nào.

Cô cảm thấy đầu mình rất đau, tòa thành Yekaterinburg này ban đêm rất lạnh, cô kéo màn sát lại, nằm ở trên chiếc giường đơn cứng ngắt, sủng được giấu dưới gối nằm, nghiêng người ngủ.

Ánh trăng trong veo nhưng lạnh lẽo xuyên qua khe hở của bức màn, chiếu trên chiếc giường mà cô đang nằm, đem bóng dáng cô đơn của cô kéo ra thật dài, giống như cả đời này cô sẽ phải trải qua trong sự cô đơn như vậy.

Kết quả ngày hôm sau, cô còn chưa tỉnh ngủ thì đã nghe được tiếng âm ỉ, ồn ào ở dưới lầu. Đợi sau khi rửa mặt chải đầu sạch sẽ, cô mới đi xuống lầu, chỉ thấy một chiếc xe Mercedes-Benz đậu ở bên ngoài quán rượu nhỏ.

Bà chủ Charelina lo lắng bất an đứng ở cửa, vừa thấy Mạc Doanh Doanh đi xuống, liền đẩy cô về phía trước cửa, nói: “Đây là vị khách mà các người muốn tìm.”

Theo bản năng, Mạc Doanh Doanh mò mẫm khẩu súng lục đeo bên hông mình, nhưng người kia lại nói chuyện rất cung kính: “Xin hỏi, cô có phải là em họ của tiên sinh Tần Hoài không?”

Mạc Doanh Doanh: “...” Từ khi nào thì cô đã có thêm một người anh họ cầm thú như vậy? Cô yên lặng oán thán trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn gật đầu.

Hiển nhiên đối phương phi thường tự tin đối với năng lực điều tra của bản thân, cho dù Mạc Doanh Doanh có thừa nhận hay không thì bọn họ đều đã xác định cô chính là người bọn họ muốn tìm. Một người đàn ông to lớn mặc áo đen mở cửa xe, dùng tiếng Trung lưu loát, nói với cô rất cung kính: “Phu nhân Anna mời cô đến ở nhà của bà, anh họ Tần Hoài của cô nói chuyện rất hợp ý của phu nhân.”

Mạc Doanh Doanh để ý khi đối phương nhắc tới Tần Hoài thì khóe mắt cũng lóe lên tia khinh miệt, xem ra những người này đối với chuyện người khác dùng khuôn mặt để kiếm cơm rất là khinh thường nha. Trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt Mạc Doanh Doanh lại bày ra một bộ dáng vui mừng như điên, rất vui vẻ nói với đối phương mình cần phải thu dọn hành lý của chính mình trước khi đi.

Người nọ chỉ sợ gặp phải những người phụ nữ có sắc mặt giống như Mạc Doanh Doanh, gật đầu, khoanh tay lại đứng bên cạnh chiếc xe chờ đợi.

Mạc Doanh Doanh trở về phòng, đem tất cả những dụng cụ cất cẩn thận vào va li hành lý của mình, và li hành lý này đã được xử lý đặc biệt, nếu lấy dụng cụ ngoại tuyến quét từ bên ngoài cũng chỉ có thể thấy được vài bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày, vì vậy cô mới có thể vượt qua hàng rào hải quan an toàn được.

Sau khi cô dọn dẹp xong, lên kéo bức màn ra, nhìn về phía phòng khách trong tòa thành Yekaterinburg cách đó không xa, quả nhiên thấy được một bóng dáng giống như vô ý đang đứng ở nơi đó, người đó đứng là Tần Hoài. Tần Hoài thấy tấm màn che nắng phía đối diện bị đẩy ra, chỉ khẽ gật đầu. Thị lực của Mạc Doanh Doanh đúng là dọa người, nhìn thấy vậy liền biết đây là do anh sắp đặt, cũng không nói nhiều, sau khi thu dọn xong xuôi cũng đi xuống dưới, giao hành lý cho người áo đen cao to kia.

Ở một bên, Charelina đang đánh giá tình hình, trong lòng cảm thấy thất vọng. Lúc trước thấy bộ dáng cô giận dữ mắng An Đông, còn tưởng rằng là một người phụ nữ mạnh mẽ thuần khiết nha, không ngờ cũng chỉ là loại thấy tiền sáng mắt.

Cô ta cúi đầu tiếp tục công việc tính toán của mình, chẳng thèm quan tâm tới loại phụ nữ như vậy, loại người này tới lui trong quán rượu của cô ta cũng không ít, cô ta cũng không hiếm lạ gì.

Mạc Doanh Doanh làm sao có thể quản người ngoài nghĩ như thế nào về cô, cô đem hành lý đưa cho người kia, sau đó thì ngồi vào xe, chỉ trong vài phút đã tới được sảnh lớn quang vinh chói lọi của tòa thành Yekaterinburg.

Xem ra, phu nhân Anna phu nhân hay là nói người trước kia thừa kế tòa thành này đã cải tạo tu bổ nó rồi, mặc dù vẫn giữ lại những cấu trúc cầu kỳ và xa xỉ của thời Trung Cổ, nhưng vẫn mang hơi hướng hiện đại hòa nhập vào trong đó.

Tấm thảm mềm mại của Nga được trải trên nền đá cẩm thạch màu trắng, trên người đang mặc kiểu váy dài kinh điển kiểu của những thập niên trước được Audrey Hepburn biến tấu phần vai xuyên thấu, đôi mắt màu lam đang cong lại của phu nhân Anna phu nhân ôn nhu nhìn Mạc Doanh Doanh, bà ta còn xinh đẹp trẻ trung hơn so với trong hình, giống như một vị thiếu phụ vẫn còn hương sắc, lại làm cho Mạc Doanh Doanh bất ngờ nghĩ tới phu nhân Elizabeth Bathory ở thời Trung Cổ, người đã hút máu của thiếu nữ để lưu lại thanh xuân vĩnh viễn cho mình, phu nhân ma cà rồng.

Những người phụ nữ này đều xinh đẹp như vậy, có quyền thế như vậy, chỉ có một điều duy nhất không giống nhau, chính là những người mất tích trong tòa thành của phu nhân Bathory đều là những cô thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung, mà ở trong tòa thành của phu nhân Anna này, những người thiếu niên hầu hạ dưới gối của bà ta lại bắt đầu từng người, từng người biến mất.

Bà ta chào hỏi một tiếng với Mạc Doanh Doanh, gọi tên cô một tiếng Mạc, giọng nói dịu dàng, xem chừng ra Tần Hoài đã nói qua về cô rồi.

Phu nhân Anna mời cô cùng ăn bữa sáng với bà ta, sau khi ăn bữa sáng xong lại tự mình dẫn nàng đi xem phòng, là phòng sát bên cạnh Tần Hoài, cô không khỏi suy nghĩ, nếu phu nhân Anna này hứng thú đến như vậy, chẳng lẽ muốn cùng ‘anh họ’ của cô XXOO ngay tại phòng sát bên cạnh sao? Mạc Doanh Doanh không thể đảm bảo chuyện cô có thể nhất thời kích động lấy súng bắn chết ‘đôi câu nam nữ’ ở sát vách đâu.

Phu nhân Anna không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, chỉ mang bộ dáng nữ chủ nhân muốn để cô và Tần Hoài nói chuyện với nhau thật tốt, chờ sau khi cô thu dọn xong mọi thứ thì hãy xuống lầu, (quynhle2207-ddlqđ) đêm nay ở tòa lâu đài Yekaterinburg này còn có một vũ hội muốn mời bọn họ tham gia. Bà ta còn ám chỉ rằng có khả năng Mạc Doanh Doanh sẽ gặp gỡ rất nhiều người đàn ông tuấn tú nhất của Nga, bởi vì Tần Hoài đã được bà ta chọn trúng rồi.

Trong khoảnh khắc cánh cửa kia đóng lại, Mạc Doanh Doanh đã rút khẩu súng, đặt ở bên hông của Tần Hoài, giọng nói cũng mang theo vẻ ngả ngớn: “Anh họ hả?”

Tần Hoài cười khan một tiếng, cũng không để ý khẩu súng đang đặt bên hông mình, đôi tay vẫn trượt theo lưng của Mạc Doanh Doanh đi xuống: “Em họ cũng thật là gấp gáp mà.”

So mồm mép, thì Mạc Doanh Doanh không thể nào chiếm được lợi thế so với công tử phong lưu Tần Hoài rồi, so độ dày của da mặt thì cô càng thêm mặc cảm. Mạc Doanh Doanh trắng mắt liếc Tần Hoài một cái, sau đó bắt đầu yên lặng quan sát những chỗ có thể đặt camera theo dõi, Tần Hoài nhìn ra được suy nghĩ của cô, ngắt lời: “Không cần tìm đâu, tối hôm qua Anna đã nói với anh là phòng của em ở ngay sát vách, sau đó anh đã tới đây kiểm tra một vòng rồi, không có vấn đề gì.”

Mạc Doanh Doanh nhanh chóng nắm được điểm chính, cô chột nhứ mày, kêu lên hai chữ ‘Anna’ cũng rất êm dịu, làm cho Tần Hoài đỏ mặt hơi lạnh một phen.

Anh vội vàng ôm cô lại, thuận tay cầm lấy khẩu súng: “Bà cô ới, là phu nhân Anna, phu nhân Anna, có được chưa?”

May mà Mạc Doanh Doanh cũng không phải loại người thích đi tranh giành tình cảm, rất nhanh cô đã đem trọng tâm của câu chuyện chuyển tới bộ áo giáp, hỏi Tần Hoài về những gì thu hoạch được.

Lúc này, Tần Hoài mới nhớ đến chuyện làm mình đau đầu. Kỳ thật tối hôm qua có hai chuyện làm cho Tần Hoài rất đau đầu, chuyện thứ nhất là anh bị lão già quân gia Antony Lev kia lừa giỡn, chuyện thứ hai chính là sau nhiều ngày tìm hiểu thăm dò, đêm qua anh đã dò xét tòa thành Yekaterinburg này và phát hiện ra trận địa bảo vệ bộ áo giáp.

Nghe anh kể xong, vốn Mạc Doanh Doanh xưa nay bình tĩnh giờ cũng phát điên: “Anh đang nói là có tới 25 bộ khôi giáp thời kì Sa Hoàng giống nhau như đúc cùng đặt ở một chỗ, mà chúng ta lại không biết mục tiêu là cái nào?”

Tần Hoài gật đầu nghiêm túc, bộ khôi giáp này lại không giống với đôi giày thêu hay thanh bảo đao kia, không thể cầm trên tay để quan sát thật kỹ, bởi vì

nếu như vậy sẽ phát ra tiếng động, cho nên hành động của bọn họ bị hạn chế rất nhiều.

Mạc Doanh Doanh ngã trên chiếc giường mềm mại, cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, đã hai ngày rồi cô còn chưa liên lạc với Reagon chính là vì sợ người đàn ông mất cảm kia sẽ phát hiện ra được chuyện gì, bây giờ xuất hiện tình huống này, chỉ sợ còn mỗi một cách là phải xin sự giúp đỡ từ tổ chức thì tốt hơn.

Cô nói ra ý định của mình, lại bị Tần Hoài ngăn cản, Tần Hoài không thích cấp trên của Mạc Doanh Doanh vẫn luôn đối với cô lãnh khốc vô tình như vậy, lại càng không thích cô có tâm lý chuộc tội mà làm việc cho tổ chức.

“Anh nghĩ rằng trong tòa thành này có vấn đề.” Anh nói ra suy đoán của bản thân: “Sự mất tích của những thiếu niên kia chắc chắn không thể nào không có quan hệ tới những người trong tòa thành này.”

“Tại sao?”

Tại sao ư? (d..đ..le..quy..đon) Lý do đơn giản chính là lão quản gia kia đã dám vô lễ với bản thiếu gia vào tối hôm qua chứ sao nữa! Trong lòng của Tần Hoài gào thét, trên mặt lại làm như không có chuyện gì, nói: “Người gõ cửa phòng anh tối hôm qua chính là quản gia Antony Lev của phu nhân Anna.”

“Ông ta tới làm gì?”

“... Ông ta tới... để ăn đậu hủ của anh...”

Mạc Doanh Doanh: “... Quả nhiên tòa thành này có vấn đề.”

Tần Hoài quay đầu: “Ý của em là gì hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Mạc Doanh Doanh tra hỏi một lúc lâu, Tần Hoài mới không tình nguyện kể cho cô nghe về chuyện anh bị quản gia của phu nhân Anna ăn đậu hủ.

“Anh nói thử xem mấy vụ mất tích của những thiếu niên tuần tú kia có liên quan gì đến lão quản gia này hay không?” Mạc Doanh Doanh đứng ở trong đại sảnh xa hoa lộng lẫy của tòa thành Yekaterinburg, nhìn những người quan chức cấp cao tôn quý đến đến đi đi, trong đầu nhớ lại lời nói của Tần Hoài vào buổi chiều.

Đây là đang nói, ông lão quản gia với vẻ mặt nghiêm túc, hiện giờ đang đứng sau lưng của phu nhân Anna chính là một lão già mê trai, nếu như bọn họ có thể phát hiện ra được manh mối gì để chứng minh điều đó là thật, thì có thể coi đây là một điều kiện để áp chế lão quản gia này, đổi lấy bộ áo giáp Nga Hoàng chân chính không?

Dù sao muốn từ trong 25 bộ áo giáp để tìm ra được mục tiêu thì có chút khó khăn. Cô vừa nghĩ vừa đi vào trong một góc của vườn hoa, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, xem lại tư liệu của người quản gia Antony Lev một lần nữa.

Con lai hai dòng máu Nga và Anh, gia thế trong sạch, tiền lương của ông lão quản gia này là năm trăm vạn một năm, cũng giống như con cái của những gia đình trong giới quý tộc thường lưu truyền lại, một gia tộc có bối cảnh, có địa vị không cần thiết phải có bảy tám người làm có cử chỉ thô tục, mà chỉ cần một lão quản gia người Anh có biểu hiện đầy đủ giá trị con người và địa vị của bọn họ.

Cũng giống như giá trị sử dụng của Antony Lev đối với phu nhân Anna, chính là dùng để trang trí bên ngoài.

Cô lại tiếp tục nhìn xuống dưới, đã ở tại tòa thành Yekaterinburg này mười năm rồi, là do phu nhân Anna tự mình bổ nhiệm, xem ra đây cũng là một nhân vật tâm phúc của bà ta. Một thân một mình, cả đời không kết hôn, chỉ có một người người cháu họ xa ở tại nước Anh, nhìn qua thì không thấy có gì không ổn cả.

Đối với người nước ngoài, sống độc thân một mình là chuyện hết sức bình thường. Mạc Doanh Doanh cất lại điện thoại di động của mình, lúc này, cách duy nhất để có thể kiểm tra chuyện này là thật hay giả chính là coi thử xem ông ta có hứng thú với phụ nữ hay không thôi.

Mạc Doanh nghĩ như vậy, liền cầm lên một ly sâm banh, vô tình hay cố ý nhích lại gần lão quản gia đang đứng nghiêm túc ở một bên, () có người đi qua, cô theo cách tốt nhất đó là giả bộ trượt, đổ nguyên ly sâm banh vào ngực mình, ướt cả một mảng. Trên người Mạc Doanh Doanh đang mặc một bộ váy ngắn bằng tơ lụa với màu sắc đang thịnh hành trong năm nay, lúc này bị rượu sâm banh làm ướt, theo góc độ của Antony Lev có thể thấy được cảnh xuân như ẩn như hiện.

Cô nhìn ông ta với ánh mắt điềm đạm đáng yêu, dường như không biết phải làm như thế nào cho đúng.

Quả thật Antony Lev rất xứng với chức vị quản gia, ngay lập tức gọi người tới nhận ly rượu từ trong tay cô: “Đưa tiểu thư này đi đến phòng thay đồ để thay quần áo.”

Cô cố ý đưa bộ ngực không có gì cản trở phơi bày trước mặt ông ta, nhưng sắc mặt của ông già này lại không có một chút xú thay đổi nào. Cô quan sát mỗi động tác của ông ta, không cảm nhận được sự kích thích, đồng tử cũng không có rút hay phóng đại, không có dấu hiệu của chuyện phải nén nhịn trong thời gian dài, quần áo sạch sẽ, trên cổ tay áo bên trái cũng rất sạch sẽ, độ cong người cũng bình thường, không có vẻ gì là bất mãn, cũng không có nuột nước miếng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Mạc Doanh Doanh đã nhận biết được ông lão này làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, nói trắng ra là trong tài liệu điều tra có ghi rõ ông ta một thời gian dài cũng chưa gần phụ nữ, bộ dáng lại không có chút xú nào bất mãn cả. Suốt cả thời gian dài ông ở trong thành Yekaterinburg, cũng không có ra khỏi thành. Điều này chứng tỏ chắc chắn ông ta đã tìm được cảm giác thỏa mãn từ đàn ông hay phụ nữ ở trong chính tòa thành này.

Sắc mặt của cô đoan chính, cũng trả lời xong: “Được.”

Lại có cảm giác trên vai mình được khoác lên một chiếc áo, vừa quay đầu lại, là một người đàn ông có mái tóc vàng óng ả, đang mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô.

“Thật xin lỗi tiểu thư, là sự sai lầm của tôi đã làm hỏng bộ lễ phục dạ hội xinh đẹp của cô.” Hiện nhiên gia thế của người kia rất tốt, nhìn mặt cô, dùng tiếng Anh chuẩn mực của quý tộc với âm điệu tiêu chuẩn của Luân Đôn hết sức tao nhã: “Xin được phép đưa cô đến phòng thay quần áo để bù lại những lỗi lầm của tôi.”

Đây là người mới vừa rồi đụng trúng cô sao? Mạc Doanh Doanh gật đầu đồng ý, lại cảm thấy có một chút gì đó không thích hợp.

Tần Hoài đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ đi xa dần, trong vô thức đầu chân mày cũng nhíu lại, nhưng khi quay mặt qua vẫn như cũ, hôn phu nhân Anna một cái thật sâu.

Đi theo người đàn ông tới chỗ hành lang của phòng thay quần áo, trái ngược với những âm thanh sôi nổi âm ỉ trong đại sảnh, nơi này có vẻ hơi yên tĩnh, ngọn đèn màu xanh đậm đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, cô đẩy cửa ra, nhìn người kia cười cười: “Cảm ơn anh, sau khi thay đổi quần áo tôi sẽ tự mình ra ngoài.”

Nhưng người kia lại cười lạnh lùng, (d/đ/le/quy/đon) đẩy mạnh cô vào tường, cúi đầu muốn hôn lên khuôn mặt đang đỏ hồng của cô.

Mạc Doanh Doanh vẫn chưa biết chuyện này ra sao, cũng không dám ra chiêu thật sự, chỉ có thể hơi vùng vẫy một chút.

“Tại sao phải đi quyến rũ một ông già chứ.” Tay người kia một đường đi xuống ngay eo cô, không nhanh không chậm vuốt ve: “Cô là bà con của cái tên ‘tiểu bạch kiểm’ người Trung Quốc mới được phu nhân Anna sủng ái đó sao? Anh của cô hầu hạ chủ nhân, cô lại muốn đưa mình cho lão già sắp chết đó, cô bằng lòng sao?” Hắn ta mĩa mai nói, đưa tay muốn chạm vào nơi mềm mại của cô, từng cử chỉ hành động rõ ràng đã tán tỉnh thành quen rồi.

Mạc Doanh Doanh bị lời sỉ nhục của hắn ta làm cho tức giận, cô tát thật mạnh vào gương mặt tuần tú kia, chửi một tiếng: “Lưu manh!” Thừa dịp trong khoảnh khắc hắn ta buông tay cô ra, xoay người vào cửa, đóng cửa thật mạnh, khóa trái.

Sau khi cô đóng cửa, thì mở miệng thở dốc, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Sự ẩm ướt, lạnh lẽo nơi ngực kích thích thần kinh của cô, cô bắt buộc bản thân phải suy nghĩ thật nhanh.

Quần áo chỉnh tề, khinh thường loại phụ nữ có thân phận như cô, nhưng lại muốn chinh phục trên thân thể của cô, giọng nói nguyên gốc Luân Đôn, nhìn qua rất có gia giáo, vậy cho tới cùng là không đúng chỗ nào?

Cô nhìn hình ảnh trang phục hoa lệ được phản chiếu trong gương, bỗng nhiên định thần lại, rốt cuộc cũng phát hiện ra chỗ nào không thích hợp.

Vừa rồi bản thân cô khi đưa tay trúng người kia, rõ ràng trước mắt quét xuống tia màu bạc, điều này chứng tỏ nút cài trên cổ tay áo của người kia được làm từ chất liệu màu bạc, mà người mới vừa rồi đùa giỡn với cô, trên cổ tay áo lại là cẩm thạch đen, cho nên căn bản hai người này không phải là một người!

Cô âm thầm kinh hãi, cho tới cùng là ai đang theo dõi cô vậy, hơn nữa... bởi vì lúc này cô không thể để CASTA hoài nghi, cho nên đã cố gắng giảm bớt số lần liên lạc với bọn họ, hiện giờ cô thật sự không muốn phá vỡ điều này.

Trong hoa viên ở lầu một, người đàn ông tóc vàng mới vừa rồi bị tát một cái thật mạnh đứng trong bóng tối, đang gọi điện thoại.

“Khi nhắc tới Tần Hoài thì tim đập rất nhanh, có dấu hiệu tức giận rõ ràng, cùng người kia trao đổi ánh mắt chặt chẽ, hợp tác ăn ý rất cao, khẳng định đây không phải là lần đầu tiên. Báo cáo xong rồi.” Hắn ta dùng tiếng Trung lưu loát nói xong rất nhanh.

Trong một khách sạn bốn sao ở nội thành Yekaterinburg, G1897 cong chân ngồi trên chiếc giường mềm mại, bên cạnh giường để một cái máy tính, trên đó biểu thị toàn bộ tư liệu của Tần Hoài cũng như Mạc Doanh Doanh.

Cô ta nhếch môi... , tạo thành một đường cong duyên dáng đồ rực xinh đẹp: “Vắt vả cho anh rồi.”

“Hân hạnh được phục vụ quý cô.” Người đàn ông kính cẩn nói xong, điện thoại đã bị cúp máy.

G1897 nhìn biểu thị trên di động, (dđlqđ/quynhle2207) là một chuỗi những chữ cái thêm con vào máy con số: ZH2015. Reagon đã đưa trợ giúp cho cô ta, trong lúc người giám thị cùng người hành động bởi vì mệnh lệnh của cấp trên mà nảy sinh biến hóa xung đột, thì sự giúp đỡ này cho thấy được mục đích lớn nhất của cấp trên là đồng ý cho việc giành lấy công việc.

G1897 đưa mắt nhìn một túi văn kiện bị tùy ý vứt ở trên mặt đất cách đó không xa, không có niêm phong, những hình ảnh của Mạc Doanh Doanh lộ ra ngoài, mặt trên không phải là dấu gạch chéo mang theo lệnh hạ sát, mà là một con dấu khoanh tròn màu đỏ tươi.

Không ai biết quyết định trong lòng của Reagon là gì. G1897 lấy cho mình một liều thuốc, từ từ hút, nếu Mạc Doanh Doanh không chết, cho tới cùng là Reagon muốn làm như thế nào đây?

Mãi đến khi buổi tiệc kết thúc, Mạc Doanh Doanh cũng không có đi ra ngoài, cô đến lầu hai tự mình tắm nước nóng thả lỏng tinh thần, nói cho cùng cô cũng không thể nghĩ ra là ai đã phái người đàn ông kia tới gần mình, mà chỉ si nhục một chút rồi đi.

Không lẽ thật sự là có ý đồ không tốt thôi sao? Cô triệt để thả lỏng bản thân trong thời khắc này, không ngờ lại nghe được cửa phòng ngủ bị mở ra nhẹ nhàng.

“Ai đó?” Cô la to lên, tay cũng với lấy khăn tắm bọc người lại, vén màn ra lại thấy Tần Hoài đang ngồi bên giường của mình.

“Khỏe không, em họ?” Hiện nhiên cảm xúc của anh không được tốt lắm, xem ra tới nay cũng không có thu hoạch gì lớn ở chỗ phu nhân Anna rồi.

Mạc Doanh Doanh kéo màn lại một lần nữa, thay chiếc áo ngủ toàn thân rộng thùng thình, lau khô tóc đi tới: “Anh khỏe không? Có thu hoạch gì không?”

“Nếu như từ sự khiêu khích của phu nhân Anna nhìn ra được muốn anh ngày kia ‘thị tâm’ mà cũng coi như là thu hoạch, thì quả thật có chút ít.”

“Quả thật không may rồi!” Cô vỗ vỗ vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hoài: “Anh đang sợ phu nhân Anna cầm cây roi nhỏ đánh anh bởi vì nam sùng nhỏ bé này không trung thành với bà ta sao?”

“... Còn thu hoạch của em thì sao?”

“Cũng không nhiều, bắt quá... Ít nhất em biết được quả thật lão quản gia là một người đồng tính luyến ái, hay là nói ông ta không có hứng thú với phụ nữ.” Cô ngồi ở bàn trang điểm, bắt đầu tẩy rửa lớp phấn trang điểm: “Bây giờ đã 10 giờ rưỡi rồi, em nghỉ đợi khoảng một tiếng nữa, khi cả tòa thành đều yên tĩnh trở lại, chúng ta có thể đi coi thử 25 bộ áo giáp kia.”

“OK.” Tần Hoài ừ ừ, hiện nhiên không biết phải ứng phó thế nào về chuyện bị ‘thị tâm’.

Mạc Doanh Doanh nhìn anh, sau đó bắt đầu chú ý vào việc chuẩn bị vũ khí mà mình sẽ dùng đêm nay.

Tần Hoài đợi vài phút, cũng trở về chuẩn bị.

Rạng sáng, toàn bộ tòa thành Yekaterinburg yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng gió thổi qua, Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài đang coi bản đồ của vài ngày trước và mấy ngày nay Tần Hoài cài đặt những thiết bị định vị bằng tia hồng ngoại dựa vào sự hoạt động của cơ thể. Chỉ cần là người sống, cơ thể có nhiệt độ, những hành động của người đó sẽ được truyền tới bản đồ điện tử trên tay của Tần Hoài.

Hiện giờ, tất cả những chấm đỏ nhỏ đều đứng yên một chỗ, (diendanlequydon) Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài mò mẫm, đi thẳng một đường tới hầm cất giữ rượu nho.

“Cất giữ áo giáp ở những chỗ như vậy cũng không phải là lựa chọn tốt lắm đâu.” Hiện nhiên cô rất lo lắng cho bộ áo giáp này.

“Cũng đâu có tệ như vậy.” Tần Hoài kéo cửa gỗ ra, đi tới chỗ sàn nhà bên cạnh của một trong những thùng rượu trong đó, cạy mở sàn nhà, cố gắng dùng sức kéo một cái vòng tròn bằng đồng ở dưới sàn nhà ra, chỉ sau thời gian vài giây, trên vách tường kia đã xuất hiện một khe hở.

Xem ra toàn bộ những cơ quan trên đời này đều tựa như nhau.

Hai người đi vào, Tần Hoài lấy đèn pin ra, (d.đ.l.e..quy..don) ngọn đèn màu trắng sáng lướt về phía mặt ngoài của những bộ áo giáp trăm mặc kia lóe lên một cái: “Anh đã đếm rồi, tổng cộng 25 bộ, được cất giữ rất tốt. Nên nói như vậy mới đúng, cũng không có bao nhiêu người biết chuyện về bộ áo giáp này trong tòa thành của phu nhân Anna đâu.”

Ngay tại lúc này, Mạc Doanh Doanh lại có cảm giác sau lưng bắt chợt lạnh lẽo, giống như cảm thấy được trong bóng tối có một luồng không khí chết chóc, đánh mạnh vào trong lòng cô, làm cho cô hỗn loạn.

Tại tầng ba của tòa thành, bên trong phòng theo dõi.

Khỏe miệng của phu nhân Anna đang ngậm một tẩu thuốc lá trắng mịn dành cho phụ nữ, nhìn hai người nam nữ trên màn hình, mắt nhú lại: “Bởi vì những người biết chuyện này, đều vĩnh viễn biết mất trên đời này rồi.”

Antony Lev đang đứng kính cẩn cúi đầu ở một bên, ánh mắt tham lam đang đánh giá hình dáng người phụ nữ đang đưa lưng về phía mình, cố gắng nuốt nước miếng xuống.

“Con dê nhỏ nhiều thịt này chần chừ ăn rất ngon, ta nên giữ lại cho đến lúc chơi chán mới được, có đúng không?” Phu nhân Anna quay đầu lại, thần sắc trong mắt của Antony Lev đã được thu lại, chỉ là cúi đầu không nói lời nào.

“Xem ra, ông cũng đồng ý như vậy, có phải không? Cứ giữ con dê con này lại đi, xem thử bọn họ có thể làm ra được cái gì.” Phu nhân Anna hít mạnh một hơi thuốc, bật lên tiếng cười âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Trong mật thất, mùi mốc meo ẩm ướt nồng nặc làm cho người ta không thể nào hít thở nổi, mùi vị ở đây rất là khó ngửi, đó là một hỗn hợp mùi vị của sắt bị rỉ sét và đồ vật bị phân hủy hư thối, xem chừng ra là phu nhân Anna cũng không có duy trì những phương pháp bảo quản thích hợp.

Vì không muốn gây ra tiếng động quá lớn, Mạc Doanh Doanh chỉ có thể nhẹ nhàng sờ vào những bộ áo giáp này dưới ánh đèn pin của Tần Hoài, quả thật, những bộ áo giáp này kích thước lớn nhỏ giống nhau, chất liệu cũng như nhau, ngay cả cách thức trưng bày cũng y hệt.

Mạc Doanh Doanh đi đến một bộ áo giáp đặt ở chính giữa, đột nhiên nghe được tiếng động.

Cô quay đầu nhìn Tần Hoài, nói nhẹ nhàng: “Anh nghe được gì không?...Bọn họ đang hít thở.”

Đôi mắt cô mở lớn, mang theo tia sợ hãi: “Anh nghe được không? Tiếng hít thở đều đặn, rất là trầm ổn.” Cô dán lỗ tai mình trên một bộ áo giáp, nhỏ giọng nói: “Giống như là đang ngủ say vậy.”

Tần Hoài nghiêng tai cố gắng nghe thật lâu, vẫn không biết là Mạc Doanh Doanh đã nghe được gì, anh kéo Mạc Doanh Doanh: “Đều là đồ vật, sao lại có thể hít thở được? Là do em quá mệt mỏi thôi, chúng ta về trước đi, ngày mai quay lại.”

Mạc Doanh Doanh gạt bỏ tay của Tần Hoài ra, hạ thấp giọng nói: “Tần Hoài! Anh nghe đi, bọn họ đang hít thở!”

“Mạc Doanh Doanh, đi theo anh về!” Anh kéo Mạc Doanh Doanh qua, ôm cô vào trong ngực mình: “Em mệt mỏi quá rồi.”

Thật sự cô đã quá mệt mỏi, không chỉ áp lực từ chuyện ở Yekaterinburg này, mà còn phải chịu đựng áp lực từ chuyện phản bội lại CASTA. Anh muốn chia sẻ với cô nhiều hơn một chút, nhưng mà lại chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

Tần Hoài lại nghĩ, nếu sau này Mạc Doanh Doanh muốn sống những ngày không lo lắng thì bọn họ nhất định phải trải qua quá trình này. Anh không thể làm được gì với sự khổ sở trong giờ phút này, nhưng những ngày gian khổ sau này, bọn họ có thể cùng nhau đối mặt.

“... Thật sự anh không có cảm giác được sao?”

“Không có.” Tần Hoài hôn lên thái dương của cô, giọng nói dịu dàng: “Hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi trước vậy. Chúng ta vẫn còn thời gian hai ngày nữa, có thể hoàn thành kịp mà.”

Mạc Doanh Doanh không nói gì, () chỉ quay đầu nhìn khoảng trống âm u đặt mấy bộ áo giáp, chúng nó đã từng được mặt trên người những võ sĩ đầm máu nơi sa trường, cũng đã dính không ít những gió tanh mưa máu, vậy mà giờ đây những bộ áo giáp này lại có thể yên tĩnh ngủ say ở nơi này, trải qua một đời bình yên.

Tần Hoài dẫn cô an toàn về thẳng tới phòng ngủ, Mạc Doanh Doanh cúi đầu ngồi phía cuối giường, vẫn không thể tin được là mình lại có thể xuất hiện ảo giác như vậy: “Em thật sự cảm giác được, đó là hơi thở của sinh mệnh, giống như là ...Những cái đó có sự sống vậy.”

Bởi vì quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác, khi tinh thần khẩn trương ở mức độ cao, cộng thêm vào đó là cơ thể quá mệt mỏi làm cho Mạc Doanh Doanh xuất hiện loại tình huống như vậy cũng không làm cho Tần Hoài kinh ngạc một chút nào. Anh an ủi cô một lúc, bất ngờ nói: “Em nhắm mắt lại đi.”

Mạc Doanh Doanh vẫn còn đang đắm chìm trong sự lo lắng vì ý nghĩ sai lầm của mình, khó hiểu trừng mắt nhìn Tần Hoài vẫn đang nhìn mình: “Để làm gì?”

“Dịu dàng một chút đi!” Người đàn ông nhíu mày, tính tình của người phụ nữ này không tốt một chút nào, anh nhẹ nhàng vén mái tóc có chút lộn xộn của cô, nói rất dịu dàng: “Bây giờ ngủ một giấc thật ngon, đừng nghĩ gì hết, anh ở ngay sát bên cạnh.”

“Không cần.” Cô nhủ mày, làm sao có thể ngủ được chứ?

Tần Hoài cười xấu xa: “Không phải đang nghĩ muốn anh chứ?” Nói xong, anh bắt đầu cởi quần áo.

Mạc Doanh Doanh: “... Cút.”

Một đêm này, cũng coi như là cô ngủ thật ngon, (quynhle2207-ddlqđ) ngày hôm sau tỉnh lại, ánh nắng mặt trời tươi đẹp của Nga đang trải dài trên tấm thảm mềm mại, bước chân trên thảm cũng giống như đang bước đi trên ánh sáng mặt trời.

Mạc Doanh Doanh nhanh chóng thay đổi quần áo chỉnh tề, nhìn xung quanh đoán chừng đã hơn chín giờ sáng, vừa đẩy cửa ra đã có người làm nói cho cô biết bữa ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng ở nhà ăn lầu hai. Cô hỏi thăm Tần Hoài và phu nhân Anna thì mới biết được phu nhân Anna đã đi tới một hội quán tư nhân để làm thẩm mỹ dưỡng da và Spa, còn Tần Hoài thì đang ngồi dưới lầu xem báo.

Cô vừa ăn bữa sáng vừa suy nghĩ, không lẽ phu nhân Anna này trước khi ‘hường dục’ Tần Hoài thì phải chỉnh trang lại ‘dung nhan’ của mình một chút hay sao? Nghĩ vậy, tâm tình của cô cũng bắt đầu không thoải mái.

Cuối cùng thì Mạc Doanh Doanh cũng có thể hiểu được cảm giác của Tần Hoài lúc trước khi ở Nhật Bản, tất nhiên với điều kiện là Tần Hoài cũng để ý đến cô như cô đang để ý đến anh vào lúc này.

Tần Hoài thức dậy sớm hơn Mạc Doanh Doanh, rời giường cũng vừa lúc gặp được phu nhân Anna rời khỏi, một người phụ nữ xinh đẹp được hai người thiếu niên thanh tú đỡ lên chiếc xe Mercedes-Benz chống đạn, nhìn thấy anh đang đứng ở cửa sổ sát đất tại tầng một, còn mở cửa xe xuống, hướng về anh hôn gió một cái.

Móng tay được cắt dũa tinh tế sơn màu đỏ tạo thành một đường cong hấp dẫn, hương thơm của Chanel No.5 cùng với đôi môi đỏ mọng, không lúc nào không hấp dẫn những người đàn ông ở chung quanh. Vậy mà khi anh đứng ở cửa sổ, nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng lại nghĩ đến chính là Mạc Doanh Doanh, toàn thân mặc quần áo đen, mái tóc màu đen, đôi mắt đen, vĩnh viễn mang trên người thần sắc lạnh nhạt, cô đơn, bị thương làm cho anh không thể nhìn được mà muốn ôm cô vào lòng.

Người phụ nữ tưởng chừng như vô cùng nhạt nhẽo kia lại như một loại độc dược trí mạng, đi vào trong thế giới của anh từ lúc nào không biết, làm cho anh không cách nào thoát ra được. Tần Hoài lấy ra từ trong túi áo khoác của mình một chiếc đồng hồ cầm tay màu vàng, (d,đ,le,quy,đon) chiếc đồng hồ vẫn còn độ ấm cơ thể của anh, ở mặt trong của chiếc đồng hồ với dòng chữ ‘Dành cho M bé nhỏ của tôi’ có lẽ là dành cho cô, mà anh cũng có thể đoán được bảy tám phần về người cho cô chiếc đồng hồ này, nếu không phải là cái người tên Sa Luật Đặc đã chết kia thì cũng là người cấp trên hiện giờ của cô.

Nhưng người của anh lại không thể nào tra được thân phận của người kia là như thế nào, cho dù là Sa Luật Đặc vẫn là người làm nhiệm vụ của CASTA. Chỉ có điều nếu mục tiêu của bọn họ giống như ở trong tâm da dê nhắc tới, vậy thì cho dù có xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải ngăn cản bọn họ.

Mạc Doanh Doanh ăn sáng xong, khi xuống tầng dưới liền thấy một cảnh tượng như thế này: một người đàn ông trong bộ đồ Tây, quần áo chỉnh tề đang đứng dưới ánh mặt trời, những tia sáng nhỏ chiếu lên người anh giống như một bức tượng thần Hy Lạp được điêu khắc hết sức tinh tế, đẹp đẽ, cho dù cách xa cũng có thể nhìn thấy được hàng lông mi cong quyến rũ.

Quả là yêu nghiệt nhân gian nha. Cô thầm nghĩ ở trong lòng, vừa đi tới vừa hỏi: “Anh họ, tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Cô đang nói bằng tiếng Trung, nhưng để đảm bảo an toàn, cho dù là nói tiếng Trung, cô vẫn xưng hô với anh là anh họ.

Tần Hoài tỉnh táo trở lại, nhét chiếc đồng hồ cầm tay vào trong ngực mình, Mạc Doanh Doanh chỉ cảm thấy trước mắt có một ánh sáng màu vàng lóe lên, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không để ý.

“Viện bảo tàng, viện bảo tàng cổ xưa nhất có ý nghĩa tượng trưng cho khu vực Sverdlovsk này, trưng bày tất cả những vật quý hiếm từ thời Đại Đế Peter của Đế Quốc La Tư của Nga và Ekaterina Đệ Nhất. Chúng ta đi coi thử như thế nào.”

“Được.”

Bộ áo giáp mục tiêu của bọn họ chính là bộ áo giáp mà Ekaterina Đệ Nhất đã sử dụng cùng Đại Đế Peter chinh chiến, tương truyền rằng Đại Đế Peter bị người Thổ Nhĩ Kỳ vây khốn, đang chuẩn bị đầu hàng, Ekaterina Đệ Nhất đã dẫn theo quân đội từ trên trời giáng xuống, trên người mặc bộ áo giáp tới cứu viện cho Đại Đế Peter, làm cho Đại Đế càng thêm yêu thương sủng ái bà ta.

Bọn họ dự định đi tới đó bởi vì nghe nói viện bảo tàng này cách tòa thành Yekaterinburg khoảng hơn một tiếng đồng hồ, (lequydon/quynhle2207) đương nhiên là đi bộ rồi.

“Ekaterina Đệ Nhất sinh ra ở Lithuania, vốn là con riêng của một người nông dân, sau đó lấy một người kỵ binh Thụy Điển, chiến tranh phương Bắc năm đó bị thất bại, bà ta bị bắt làm tù binh hiến cho sủng thần Menshikov của Đại Đế Peter, trở thành tình nhân của ông ta.” Trên đường đi, Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài bắt đầu ôn lại lịch sử của người chủ bộ áo giáp này.

Lúc còn trẻ, Ekaterina có một dáng người yếu điệu, cao gầy, rất mê người, không có chút đáng đáp nào của những cô gái Nga mập mạp sau khi kết hôn, ngược lại nhìn vào mang đầy vẻ phong tình, dường như Menshikov đối với bà ta là vừa nhìn thấy đã yêu, cho nên mỗi đêm đều sủng hạnh. Nhưng tại một yến tiệc, Đại Đế Peter cũng đối với người phụ nữ này là nhất kiến chung tình, vì để lấy lòng Peter, Menshikov đã đem người phụ nữ này dâng cho Đại Đế Peter.

Ekaterina không giống với những vị phu nhân khác ở chỗ là bà ta cười ngửa rất giỏi, hai cánh tay cũng có sức mạnh kinh người, chỉ cần Peter ra lệnh một tiếng, bà ta có thể theo quân đội đi đánh trận, mà còn thường xuyên đánh thắng trận. Cho nên Peter rất ý lại vào bà ta, lúc còn sống, sau khi bà ta sinh cho Peter người con trai đầu tiên, Đại Đế Peter đã lập bà ta làm hoàng hậu, danh tiếng và sủng ái càng ngày càng nhiều hơn.

Nói xong, hai người cũng tới trước cửa của viện bảo tàng, bởi vì đang cuối mùa thu, nhiệt độ rất thấp, cũng coi như thời điểm ế ẩm của ngành du lịch, người trong viện bảo tàng rất ít. Bọn họ có thể từ từ chậm rãi ngắm nhìn và đánh giá những bộ áo giáp và những đồ dùng mà Đại Đế Peter cùng với Ekaterina Đế Nhất đã sử dụng. Toàn bộ đều vô cùng xa hoa, lại mang theo một phần lắng đọng của thời gian.

Phòng trưng bày rất yên tĩnh, vì không muốn làm cho mọi người chú ý, Mạc Doanh Doanh nhẹ giọng nói: "Sau khi Đại Đế Peter chết, với sự ủng hộ của Menshikov và Cận Vệ Quân, Ekaterina trở thành nữ hoàng, tới cuối cùng bước lên vị trí đứng trên vạn người."

Dưới ánh đèn trắng nhạt, một chiếc váy đã từng được nữ hoàng mặc qua đang trưng bày trước mặt cô và Tần Hoài, hết sức hoa lệ. Là một người phụ nữ, Mạc Doanh Doanh lại cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy bộ quần áo này.

"Có gì đó không thích hợp lắm?" Bỗng nhiên, một giọng nói mang theo âm điệu mềm mại của vùng Giang Tô, Chiết Giang cắt đứt sự trầm tư của hai người, một người đẹp Trung Hoa với khuôn mặt trái xoan trong bộ quần áo công sở cười, nhìn bọn họ: "Cũng cảm thấy được bộ y phục này có chút gì đó không thích hợp phải không?"

"Không sai." Mạc Doanh Doanh gật đầu.

"Là tay áo." Người đẹp Trung Hoa nói: "Ekaterina Đế Nhất có sức lực cánh tay hơn người, nhưng điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là cánh tay quá dài, cho nên bà ta không thể nào mặc được quần áo có số đo bình thường."

Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài nhanh chóng liếc nhìn nhau, trong lòng bỗng nhiên cũng thông suốt nhiều chuyện, người đẹp Trung Hoa lại nói tiếp: "Còn nữa, sau khi Ekaterina Đế Nhất trở thành nữ hoàng, kỳ thật cũng có thể coi như là một con rối mà thôi, bởi vì người chính thức nắm giữ quyền lực chính là Menshikov. Bà ta ham mê đàn ông tuần tú, xinh đẹp, trước đó đã bị Menshikov nắm được điểm yếu này." Cô ta chớp mắt vài cái, cười rất khẽ: "Tất nhiên, đây chỉ là dã sử thôi."

Mạc Doanh Doanh cười thân mật với cô ta.

"Bất quá - -" Người đẹp Trung Hoa nhìn bọn họ một cái, lời nói đầy ý vị thâm trường: "Nhưng lại rất giống với người hiện giờ đang ở tại tòa thành Yekaterinburg kia..." Nói xong, cô ta cười thật tươi, giống như chưa có chuyện gì xảy ra: "Lời hướng dẫn của tôi đến đây là kết thúc, hai người tham quan vui vẻ!"

Nói xong, thừa dịp Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài còn chưa kịp phản ứng, (d-đ-le-quy-đon) cô ta đã xoay người đi khỏi. Viện bảo tàng nhiều phòng, đợi tới lúc hai người muốn đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

"Có chút giống? Ý nói sinh ra nhìn giống hả?" Mạc Doanh Doanh đứng cùng với Tần Hoài trong phòng trưng bày, bỗng nhiên nhớ tới phu nhân Anna, cuộc đời cũng giống như Ekaterina, không tính là nổi bật, nhưng cũng là phu nhân của công tước, bất quá hình như cũng từ tiểu tam mà đi lên, càng phù hợp hơn ở chỗ say mê nam sắc, cô ta đang ám chỉ điều này sao?

Đột nhiên ánh mắt Tần Hoài dừng trên một bảng ghi chép công việc, trên mặt ghi rõ tên họ và nhiệm vụ cũng như thời gian đi làm của mỗi một nhân viên trong viện bảo tàng, anh dựa vào thời gian ngày hôm nay xem qua một lần, nhưng căn bản lại không thấy được ghi chép công tác của người phụ nữ Trung Quốc vừa rồi.

"Đi tìm người phụ nữ kia trước đi." Anh nói với Mạc Doanh Doanh một tiếng, sau đó đi đến chỗ quầy tiếp đãi để hỏi, bọn họ nói rằng mới vừa rồi ở trong phòng vệ sinh nhờ một nhân viên đang công tác cầm giúp mình mấy chụp hình, nhưng sau đó ra ngoài lại không tìm thấy người nữa, yêu cầu kiểm tra một lần danh sách những nhân viên làm việc trong ngày hôm nay.

Những người kia hết sức hiểu lý lẽ, đã kiểm tra lịch làm việc trong máy tính, cùng với bảng nhiệm vụ được dán trên tường vừa rồi giống nhau như đúc.

Mạc Doanh Doanh vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi có phải bảng công tác này còn chưa được cập nhật thông tin mới nhất hay không, đối phương nói rằng ở những nơi giống như viện bảo tàng này, mỗi nhân viên đều phải qua kiểm tra, không thể nào không cập nhật thông tin mới nhất.

Lúc này, bọn họ có thể xác định rằng lai lịch của người đẹp Trung Hoa kia không rõ ràng, dường như muốn ám chỉ cho bọn họ điều gì đó, chỉ là không biết cô ta là địch hay bạn mà thôi.

"Nói đúng ra vài ngày trước có bỏ đi một bộ đồ nhân viên làm công tác phục chế." Người nhân viên được hỏi nói với bọn họ: "Chỉ sợ là có những kẻ trộm vật lại mặc quần áo bình thường để vào đây, sau khi vào viện bảo tàng thì thay đổi trang phục cũng không chừng."

Tần Hoài cũng vừa nghĩ tới, mới vừa rồi bọn họ chỉ lo tìm kiếm nhân viên công tác có bộ dáng như người Trung Quốc, có khả năng người kia đã sớm thay đổi quần áo người bình thường rồi khỏi đây ngay dưới mắt của anh rồi.

Lăn qua lăn lại vì chuyện này, (d,đ,le..quy..đon) đợi tới lúc bọn họ rời khỏi viện bảo tàng cũng đã là buổi chiều, Mạc Doanh Doanh thở phào: "Em cũng mới vừa hỏi một nhân viên đang làm việc khác ở viện bảo tàng, quả thật, tất cả người dân bản xứ ở khu vực Sverdlovsk đều biết chiều dài cánh tay của nữ hoàng Ekaterina khác hẳn với những người bình thường, đồng thời sức lực cánh tay cũng mạnh hơn người."

“Nếu như vậy...” Tần Hoài và cô liếc nhìn nhau: “Cho dù phu nhân Anna tạo ra thêm 24 bộ áo giáp khác để che giấu bộ áo giáp thật, nhưng để cho bà ta dễ phân biệt, chỉ sợ bộ phận cánh tay của bộ áo giáp thật sẽ khác với những bộ áo giáp khác.”

“Để xác nhận chuyện này, đêm nay mang theo thước dây đi, đo một chút là biết liền mà.” Trong ngực cô vẫn nặng nề như cũ, cho tới cùng là ai đã giúp đỡ bọn họ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Khi bọn họ trở về lại tòa thành Yekaterinburg của phu nhân Anna, đột nhiên Mạc Doanh Doanh hỏi: “Anh nói phu nhân Anna đi câu lạc bộ thám mỹ nào?”

“Nghe nói là do chính bà ta tự mình sáng lập, nhưng cụ thể ở chỗ nào thì anh không biết.” Tần Hoài nhớ lại, đưa tay chà xát cằm mình, trên căn bản thì cứ cách một ngày thì phu nhân Anna sẽ đi tới đó một lần, cũng không biết tại sao phụ nữ lại có nhiều thứ để làm đến như vậy.

“Em đã điều tra qua, chỉ khoảng thời gian một năm rưỡi trở lại đây, phu nhân Anna cũng không đi đến một câu lạc bộ có tên là ‘Carmen’ mà các phu nhân quý tộc vẫn thường đến, ngược lại bà ta lại tự mình mở câu lạc bộ riêng, nhưng trên căn bản là bà ta cũng không có làm bất cứ quảng cáo hay tuyên truyền gì để hấp dẫn khách hàng, ngược lại giống như chỉ dành riêng để phục vụ bà ta vậy.” Mạc Doanh Doanh nhớ lại trong lúc mình vô tình đã điều tra ra được tài liệu này, cũng nhớ được khoảng thời gian một năm trước cũng chính là khoảng thời gian sau khi vụ án từng người từng người trong nhóm thiếu niên bị mất tích xảy ra, không tránh được suy đoán: “Anh thử nghĩ coi có phải...”

Có phải mấy người thiếu niên kia đã được đưa đến trong câu lạc bộ kia không? Tần Hoài suy nghĩ, cảm thấy chuyện này không thể nghĩ thông suốt: “Em nghĩ đi, bà ta có thể nhốt bọn họ trong tòa thành này cũng rất tốt mà, tại sao phải làm một chuyện thừa thãi như vậy?”

Mạc Doanh Doanh không nói tiếp. Đây cũng là điểm mà cho đến tận bây giờ cô cũng không có cách nào lý giải được. Trên căn bản, phu nhân Anna cũng không có bất kỳ lý do nào để mưu hại những người thiếu niên kia. Nếu chỉ có một thiếu niên mất tích, thì có thể suy đoán là người thiếu niên này đã khám phá ra được bí mật mà phu nhân Anna không muốn để cho ai biết, nhưng không thể nào mỗi một người trong những thiếu niên đó đều khám phá ra được bí mật của phu nhân Anna cho nên mới bị bà ta âm thầm trừ khử? Nếu quả thật vậy thì ý thức an toàn của phu nhân Anna cũng quá thấp rồi...

Tần Hoài nhìn đồng hồ, sau đó đề nghị: “Không bằng, chúng ta đi tới ‘Carmen’ coi thử thế nào.”

“Đó là câu lạc bộ tư nhân có biên chế hội viên, chúng ta không vào được đâu.” Mạc Doanh Doanh nhún vai.

“Anh còn tưởng rằng em đã quen đi cửa sau rồi chứ.” Tần Hoài khẽ cười một tiếng, () đưa tay chặn lại một chiếc taxi, nói rành rọt địa chỉ của Carmen cho tài xế taxi.

Người tài xế lái xe là một người Nga có cái mũi to, nghe được tên câu lạc bộ này thì đưa ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn hai người du khách Châu Á một cái.

“Xem chừng ra, quả thật những người tới nơi này là những người cũng có chút địa vị rồi.” Tần Hoài kéo Mạc Doanh Doanh qua, đùa giỡn: “Loại người như chúng ta cũng không có xe để đi qua đó.”

Mạc Doanh Doanh trắng mắt liếc nhìn Tần Hoài một cái, theo tài liệu mà cô thu thập về Tần Hoài cho biết, thì đại thiếu gia này rất yêu thích xe, đối với những loại xe cổ thì càng yêu thích hơn nữa, nghe đồn rằng trong một kho chứa hàng ở ngoại thành đang cất giữ một chiếc xe cổ, còn có chiếc xe độc nhất vô nhị mà Nguyên soái xây dựng quốc gia Diệp Kiến Anh đã từng ngồi qua cũng được anh cất giữ lại.

“Anh nói anh không có tiền, vậy tới lúc đó em biết phải nương tựa vào ai đây chứ.” Mạc Doanh Doanh quay đầu, cũng chẳng muốn để ý tới đại thiếu gia từ nhỏ đã ngâm chia khóa vàng ra đời đang khóc lóc than thở với cô.

Tần Hoài đã quen với tính tình của cô, cũng không giận, cười hi hi tựa đầu trên vai cô, nhìn trong kính chiếu hậu thì giống như hai người đang ôm nhau: “Được, vậy chờ tới khi chúng ta quay về, em đến phòng sách trong nhà anh, ở ngăn kéo thứ hai bên trái của bàn máy vi tính, lấy hết tất cả tài sản anh để trong đó là được rồi.”

Tất nhiên, Mạc Doanh Doanh chướng mắt những tài sản này của anh, nếu nói về tiền bạc, mặc dù cô không có nhiều tiền như Tần Hoài, nhưng cũng đủ để không phải cần lo cơm áo, rảnh rỗi còn có thể bao nuôi một anh chàng tiểu bạch kiếm nữa. Cô nắm lấy lỗ tai của Tần Hoài, cũng cười: “Ai muốn những thứ tài sản bại hoại này của anh chứ.”

Ánh mắt của Tần Hoài tối sầm lại: “Vợ à, toàn bộ những thứ đó là tiền mồ hôi nước mắt của anh đó.”

Mặt của Mạc Doanh Doanh bắt ngờ đỏ lên, (d/đ/lc/quy/don) Tần Hoài nhìn thấy vậy trong lòng cũng ngứa ngáy, khó có khi cô cảm thấy không được tự

nhiên nên đẩy Tần Hoài ra: “Ai là vợ của anh, nói dối mà không sợ cắn trúng đầu lưỡi à!”

Thế nhưng Tần Hoài dần dần thu lại vẻ mặt tươi cười, chỉ là lẳng lặng đưa mắt nhìn Mạc Doanh Doanh, khuôn mặt từ trước đến nay vẫn luôn mang vẻ mặt bất cần đời bất chợt làm cho người ta thật sự sợ hãi.

Bọn hắn ngồi trên taxi dừng lại đèn đỏ, bởi vì lúc này đang là giờ tan việc, trên đường phố có rất nhiều người đi lại. Mạc Doanh Doanh nhìn cảnh tượng những người đang vội vã đi lại trên đường bên ngoài cửa xe, trên ngực phập phồng, cảm thấy Tần Hoài sắp sửa nói gì đó với cô.

Quả nhiên, anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Mạc Doanh Doanh, đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, hai người đối mặt với nhau, mũi đụng mũi, bọn họ có thể cảm nhận được độ ấm trong hơi thở.

Người tài xế nhìn bọn họ một cái, huyết sáo một cái vang dội.

Mạc Doanh Doanh cắn cắn môi: “Anh đang muốn náo loạn gì vậy?”

Tần Hoài lại chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt màu hổ phách, từ từ nói với cô: “Mạc Doanh Doanh, lần này trở về, chúng ta kết hôn đi.”

Bỗng nhiên, Mạc Doanh Doanh giống như bị nghẹn ở cổ họng, chớp mũi có chút ê ẩm, muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể nói nên lời. Bất ngờ xe lắc lư, quẹo vào ngã rẽ, rồi sau đó dừng lại.

“Đến rồi.” Người tài xế quay đầu nhìn cặp trai gái đang trầm mặc, dường như cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Mạc Doanh Doanh như vừa tỉnh lại từ trong mộng, nhìn Tần Hoài trả tiền, còn mình lại bối rối xuống xe, Tần Hoài lên tiếng: “Em còn chưa trả lời anh đó!”

Cô cảm giác khoe miệng của mình đang giương lên thoáng qua qua ý cười, còn chớp mũi cay cay lại không thể nào che giấu được, lúc cô đóng cửa xe lại, nói: “Được.”

“Anh không có nghe được.” Rõ ràng Tần Hoài nghe được, anh vòng qua chiếc xe, nắm lấy cổ tay cô, chân mày khóe mắt đều chứa đầy ý cười ôn nhu.

Trong lòng của Mạc Doanh Doanh vẫn còn nhiều điều cô kỵ, lại sợ bị người ta nhìn thấy, hất tay anh ra nói: “Lưu manh! Em nói...”

“Sao?” Cái đuôi của người nào đó cũng đã muốn vênh lên tới trời rồi.

“Được.” Mạc Doanh Doanh nói xong, cúi đầu đi một mạch vào trong đại sảnh của Carmen.

Cô đi vào trong Carmen đợi thật lâu, cũng chưa thấy Tần Hoài đi vào, không khỏi có chút lo lắng, đi ra ngoài tìm, (quynhle2207..ddlqđ)thì thấy người đàn ông với bộ dáng thẳng tắp đang đứng trong gió lạnh, trên khuôn mặt anh tuấn nhưng đầy vẻ đa tình kia dần dần hiện lên nụ cười, rất rõ ràng đây là một nụ cười mê muội chìm đắm.

Bỗng nhiên trong lòng Mạc Doanh Doanh tự nói với bản thân mình, có lẽ, chọn người này là đúng rồi.

Tần Hoài, chính là người mà cô cần tìm.

Cô đi ra ngoài, kéo qua tay người đàn ông: “Có đi vào không?”

Hai người quay trở lại nói là tới để thư giãn, người kia đánh giá bọn họ vài lần, muốn bọn họ đưa ra thẻ hội viên.

Tần Hoài khẽ trừng mắt, bày ra một bộ dáng ăn bám đàn bà, tự xưng mình là người của phu nhân Anna, nói muốn anh dẫn theo em họ tới chỗ này để thư giãn, vân vân, người kia đứng ở quầy tiếp tân lộ ra vẻ đau đầu, đành phải chào đón bọn họ vào một căn phòng dành cho khách quý của Carmen.

Tần Hoài lại chỉ đích danh muốn người lúc trước đã mất xa cho phu nhân Anna đến phục vụ, lần này người kia đã học khôn, ngay lập tức trả lời sẽ gọi Mathews đến.

“Chắc chắn là cô ta sẽ gọi điện thoại cho phu nhân Anna để xác nhận lại rồi.” Mạc Doanh Doanh nói.

Chuyện này chắc chắn rồi. Tần Hoài cũng biết, bất quá vẫn bước đến bên người của Mạc Doanh Doanh: “Chắc anh không làm sai chứ hả?”

“Không sai.” Mạc Doanh Doanh vuốt ve hai gò má trắng mịn của người đàn ông này: “Lớn lên bộ dáng đã giống, diễn càng giống hơn.”

“...” Tần Hoài quay đầu, ngồi vào ở chỗ xa hơn một chút.

Chỉ một lúc sau, Mathews kia cũng đã tới, trong đầu của Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh có thể khẳng định phu nhân Anna cũng âm thầm thừa nhận bọn họ là người của mình. Có như vậy mới dễ tùy ý hai người ở chỗ này ăn chơi thả cửa.

Xem ra Mathews giống như là một thân sĩ người Anh, vừa ốm vừa cao, nói tiếng Nga nhưng trong giọng nói lại mang theo khẩu âm Luân Đôn.

Tần Hoài không đời nào chấp nhận việc một người đàn ông có thể mò mẫm khắp nơi trên người của Mạc Doanh Doanh, chỉ có thể lấy chính thân thể của

mình để thử nghiệm, chạy vào bên trong còi sạch để cho Mathews có thể xoa bóp từ đầu tới chân. Mạc Doanh Doanh nhàm chán ngồi đợi ngoài cửa hơn hai tiếng đồng hồ mới thấy được Tần Hoài với tinh thần sáng khoái, gió xuân đầy mặt từ trong bước ra.

Mạc Doanh Doanh:... Cho tới cùng là bọn họ đã làm chuyện gì vậy?

Hai người làm xong SPA thì liền đi về, trong lúc ngồi trên xe thì Tần Hoài bắt đầu báo báo: “Căn cứ theo lời của Mathews, cái ngày mà phu nhân Anna không đi đến "Carmen" nữa là khoảng nửa năm sau khi người thiếu niên đầu tiên A Phu Kiệt Y bị mất tích. Đương nhiên, trong vòng nửa năm mà A Phu Kiệt Y mất tích cũng không có bất cứ thiếu niên xinh đẹp nào mất tích cả, trái lại sau nửa năm đó, cũng là lúc phu nhân Anna không đến ‘Carmen’ nữa thì vụ án những thiếu niên xinh đẹp bị mất tích lại liên tiếp xảy ra.”

“Anh nghi ngờ những chuyện này có mối liên hệ nào đó sao?” Mạc Doanh Doanh nhăn mày, quả thật thời gian có hơi trùng hợp, (lẽ.quý.đôn) nhưng mà những điểm liên hệ trong chuyện này lại không có nhiều. Đã vậy cô là một sát thủ, cũng không phải là chuyên gia phá án...

Tần Hoài nhìn đồng hồ, nói tiếp: “Mathews nhớ được, phu nhân Anna rất là yêu thích người thiếu niên tên A Phu Kiệt Y kia, gần như là không rời nhau một tấc, đi đâu cũng dẫn theo bên người, cho dù cậu ta muốn cái gì thì phu nhân Anna cũng đều chiều theo ý của cậu ta. Mathews nói, đã từng nghe được những người thượng lưu ở địa phương này bàn tán, rất có khả năng phu nhân Anna sẽ vì người thiếu niên này mà giải tán hết hậu cung của mình đó.”

Mạc Doanh Doanh càng nghe càng cảm thấy được khí thế của một nữ hoàng Võ Tắc Thiên: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, đến một lúc nào đó thì cậu ta cũng làm cho vị phu nhân này mất hứng, bị chuyển đi chỗ khác, phu nhân Anna lại sủng ái người mới.” Tần Hoài sờ cằm: “À, Mathews là một thợ mát xa, theo như cậu ta nhớ thì người thiếu niên này có chiều cao không khác phu nhân Anna nhiều lắm, là một người đàn ông gầy yếu, cho nên thân hình cũng không khác lắm đâu. Mà làn da của A Phu Kiệt Y rất trơn láng nhẵn nhụi, nói trắng ra thì chính là mang bộ dáng của phụ nữ.”

Mạc Doanh Doanh sau khi nghe Tần Hoài nói xong lại cảm thấy hình như trong đầu mình thoáng qua một chút gì, nhưng lại không nắm bắt được, trên miệng cô lại dừng dừng nói, giống như không có việc gì: “Trách không được anh lại có thể lọt vào mắt bà ta.”

Tần Hoài: “... Trở về Yekaterinburg!”

Theo những tin tức lấy được từ Mathews, thì phu nhân Anna rất sủng ái A Phu Kiệt Y, nhưng nếu đem cái này vào vụ án thì càng làm cho vụ án trở nên rối rắm. Nếu phu nhân Anna vô cùng yêu thích A Phu Kiệt Y, thì lại càng không có lý do để ra tay giết chết cậu ta.

Suốt dọc đường trở về tòa thành Yekaterinburg, hai người đều trầm mặc, phu nhân Anna đã về nhà, mặc một bộ áo ngủ phơi bày cơ thể đang tựa người lười biếng ngồi trên ghế sofa.

Mạc Doanh Doanh yên lặng nhìn phu nhân Anna ngực nở eo thon ở trước mặt, bộ ngực này cũng phải cỡ 36D, lại nhìn Tần Hoài bên cạnh cô bị gọi tới như một chú chó nhỏ, cô hít thở thật sâu, yên lặng suy nghĩ muốn lên làm tẩm rửa.

Mục tiêu của phu nhân Anna là Tần Hoài, tự nhiên cũng mặc kệ Mạc Doanh Doanh.

Đoán chừng sau buổi cơm chiều, tất cả những người hầu đều ở tại phòng để dọn dẹp chỉnh lý các thứ, người để ý tới Mạc Doanh Doanh rất ít, trong lúc vô tình cô lại đi vào phòng trưng bày tranh vẽ của những người chủ nhân tòa thành Yekaterinburg qua các thế hệ.

Cô từ từ đi đến trước một bức tranh nằm ở chính giữa, đó là một bức tranh sơn dầu vẽ phu nhân Anna.

Người phụ nữ trong bức tranh với dáng vẻ đoan trang ngồi ở trên một chiếc ghế quý phi bằng đá quý rất đẹp từ thời Trung Cổ, hơi co chân lại, mang một vẻ thanh lịch, an nhàn nhưng cao quý.

Mạc Doanh Doanh cảm giác thần thái của người này cùng với phu nhân Anna yêu mị trong giờ khắc này lại có chỗ không giống nhau, nhưng lại không thể nói ra được điểm kỳ quặc trong đó là gì.

Xương quai xanh của phu nhân Anna trong bức tranh hơi lồi ra, () được khảm lên trên đó là một viên ngọc bích.

Giống như bị mê hoặc, Mạc Doanh Doanh nhẹ nhàng nhón chân lên, đưa tay đề lên viên ngọc kia.

Cả căn phòng yên tĩnh, không có phát sinh bất cứ chuyện gì. Cô rút tay lại đầy vẻ thất vọng, có lẽ là mình đã đoán sai rồi.

Lại không nghĩ tới trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, một bức tranh bên trái của cô lại chậm rãi chuyển động. Cô nhận ra đó là bức tranh vẽ của nữ hoàng Yekaterinburg, mà sau khi bức tranh dời đi, cuối cùng để lộ ra một lối đi hình tròn.

Mạc Doanh Doanh lo sợ tình trạng bị lão phu nhân nhà họ La nhốt trong mật thất ở nhà họ La lại phát sinh, vì thế cô tình quan sát thật kỹ cơ quan ngầm này. Sau khi thấy rõ được cơ quan mở cửa được làm sau lưng của bức tranh, thì cô mới yên tâm bước vào lối đi hình tròn này, chậm rãi đóng bức tranh lại.

Trung bày trong phòng cũng không có gì thay đổi, nhưng mà đứng ở trong mật đạo thâm sâu đã được làm từ trăm năm, Mạc Doanh Doanh lại cảm thấy có lẽ đây là thu hoạch ngoài ý muốn của bản thân cô.

Mật đạo rất dài, không có đèn, trên người cô, ngoại trừ một khẩu súng để phòng thân thì ngay cả đèn pin cũng không mang theo, chỉ có thể sử dụng ánh

sáng le lói từ điện thoại để chiếu sáng phía trước.

Dần dần, đường càng lúc càng rộng hơn, giống như chạy thẳng đến một gian phòng sau cùng, Mạc Doanh Doanh còn nghe được tiếng nhỏ giọt của nước rất có quy luật, còn có...mùi máu tươi mà cô rất quen thuộc.

Cô che miệng, bịt mũi, chậm rãi đi về phía trước.

Bỗng nhiên, cô dừng bước lại, bởi vì dưới ánh sáng mỏng manh của điện thoại di động, cô thấy được vết máu đã khô màu đỏ sẫm.

Cho dù là to gan lớn mật cỡ nào thì tay của Mạc Doanh Doanh cũng run lên, cô cố gắng bình tĩnh đưa điện thoại lên trên một chút, bất ngờ hít mạnh một hơi, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Bởi vì, cách hơn một thước ngay chỗ cô đứng, có một thi thể phụ nữ toàn thân lõa lồ đang nằm ở đó, vết thương đã bắt đầu thối rữa.

Người phụ nữ kia bị trói ở trên cây thánh giá, trên thân thể là những vết chém, vết đâm, còn có vết thương do bàn ủi gây ra, dường như tất cả những vết thương trường phạt do binh khí thời Trung Cổ gây ra đều có trên người cô ta, làm cho toàn thân của Mạc Doanh Doanh đều run lên.

Khuôn mặt của người phụ nữ này cũng đã bị hủy hoại lung tung, cả người rất khủng bố giống như một xác khô tơi từ địa ngục.

Dường như cô ta cảm giác được ánh sáng, sau khi nhìn thấy gương mặt trắng xanh của Mạc Doanh Doanh ở trước mặt mình, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị thần bí.

Trên mặt người đó đều là những vết thương máu chảy đầm đìa, (lequydon-quynhle2207) nụ cười của bà ta giống như là lệ quỷ đang đến để đòi mạng, Mạc Doanh Doanh muốn lui về phía sau, lại phát hiện ánh sáng từ điện thoại di động của mình từ từ tắt lịm - - hết pin rồi.

Cả địa đạo cũng chìm vào bóng tối, sự thay đổi này làm cho người phụ nữ bị trói trên cây thánh giá bỗng nhiên vùng vẫy kịch liệt, la hét thật to. Nhưng dường như người đó đã mất đi khả năng nói chuyện, tiếng nói mơ hồ, giống như âm thanh ma sát thô ráp của những tờ giấy.

Cho tới cùng đây là ai? Cuối cùng thì tòa thành này đang cất giấu những chuyện gì? Mạc Doanh Doanh quay đầu theo hướng lối đi chạy ra, cô phải trở lại điều tra toàn bộ chuyện này dưới tình huống an toàn hơn mới được, nếu không thì không đợi cô lấy được bộ áo giáp thì đã mất mạng cũng không chừng.

Ngay tại thời điểm cô đưa tay muốn mở chốt lối đi, đột nhiên nghe được một tiếng gầm rú tê tâm liệt phế từ trong mật đạo sâu thẳm truyền tới, giống như âm thanh của một con thú mẹ cô đơn lẻ loi, mang theo bi thương và máu lệ.

Lời editor: càng edit càng thấy giống truyện ma nha, có khi nào người này mới là phu nhân Anna thiệt, còn người kia là giả hông ta?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Mạc Doanh Doanh theo lối cũ ra ngoài, sau đó liền trở về phòng mình, chỉ cần là người bình thường nhìn thấy được những cảnh tượng như vậy thì trong lòng đều cảm thấy ghê tởm khó chịu rồi. Cô nằm ở trên giường rất lâu, đang lúc sắp sửa chìm vào giấc ngủ thì bị tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đánh thức.

Vừa mở cửa ra thì đã thấy Tần Hoài đang đứng ở cửa, nhìn cô đầy lo lắng: “Vừa rồi em không xuống ăn cơm.”

Mạc Doanh Doanh nghiêng người để anh bước vào phòng, nói giọng nhàn nhạt, hiển nhiên cảm xúc không thể nào nâng cao được: “Vừa rồi đi ngang qua phòng trung bày, vì tò mò cho nên vào trong xem thử.”

“Sau đó thì sao?”

“Phu nhân Anna giam giữ một người phụ nữ trong mật đạo.” Cô ngồi cạnh mép giường, sắc mặt rất khó coi: “Tra tấn tàn nhẫn, người phụ nữ kia bị hành hạ đến nỗi không còn ra hình người nữa rồi.”

“Sau đó?”

“Sau đó, em cứ suy nghĩ người phụ nữ kia là ai.” Cô lấy ra một máy tính bàn từ trong rương mật mã của mình, lấy tài liệu về phu nhân Anna mà CASTA đã điều tra cho anh xem: “Nếu nói người mà phu nhân Anna có thù oán thì có thể là đàn ông. Tính tình bà ta lỗ mãng, thêm vào đó bên người lại xinh đẹp, những người phụ nữ như vậy rất ít có bạn bè, thêm vào địa vị của bà ta, thì kẻ địch là phụ nữ cũng không có nhiều đâu.”

Dù sao thì chồng của phu nhân Anna mất sớm, () cho nên cũng không thể nói rằng bà ta đã đem tình nhân của chồng mình nhốt lại để tra tấn hành hạ.

Tần Hoài nằm trên giường vẫn mang theo mùi thơm ngát đặc biệt của Mạc Doanh Doanh, ngửa đầu nhìn lên trần nhà: “Như vậy em đã có kết quả chưa?”

Mạc Doanh Doanh lắc đầu: “Có, nhưng mà quá hoang đường.”

Tần Hoài tựa đầu vào vai cô, cười hết sức rầu rĩ: “Có phải em đang nghi ngờ, người ở trong mật đạo kia mới chính là phu nhân Anna?”

Cảm giác được thân thể cô trở nên cứng đờ, Tần Hoài giống như đang làm nũng, càng ôm cô chặt hơn: “Tất nhiên phu nhân Anna trong hiện tại là giả.”

“Không sai.” Không nghĩ tới sức quan sát của người đàn ông này còn mạnh mẽ hơn cả cô, Mạc Doanh Doanh nhéo lỗ tai anh, để cho anh ngồi thẳng dậy, sau đó mới hỏi: “Anh phát hiện chuyện này lúc nào?”

Tần Hoài không da không mặt cười cười, chỉ nói: “Anh là đàn ông mà, nhận xét của đàn ông về một người phụ nữ lúc nào cũng chính xác hơn rất nhiều so với nhận xét của một người phụ nữ về một người phụ nữ khác.”

“Chắc là do có nhiều kinh nghiệm hả?” Mạc Doanh Doanh lạnh lùng nói.

Tần Hoài cảm thấy ớn lạnh rùng mình, cũng không dám thừa nước đục thả câu nữa, chỉ là nói ở bên tai của cô: “Anh hoài nghi...”

Mạc Doanh Doanh nghe xong, nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin, sao người kia lại có thể thần thông quảng đại như vậy, thừa dịp cô không chuẩn bị, hôn cô một cái thật sâu, sau đó mới lão đảo đứng lên, sửa sang lại vạt áo của mình: “Không phải đêm nay có thể biết rồi sao?”

“Đêm nay sao?” Cô lặp lại câu nói.

“Đúng.” Xem ra cô bị suy đoán của anh làm cho khiếp sợ rồi, Tần Hoài nhìn Mạc Doanh Doanh còn đang ngơ ngác mà tâm tình thật tốt, dù sao thì anh cũng là một người đàn ông bình thường, cũng rất muốn vô tình nhìn thấy được ánh mắt sùng bái hay đại loại như thế của Mạc Doanh Doanh, nhưng cô lại luôn luôn quan sát mọi chuyện rất bình tĩnh, trừ bỏ đau lòng, thì anh cảm thấy mình không có một chút thành tựu nào.

“Thu dọn mọi thứ xong xuôi đi.” Tần Hoài nhìn đồng hồ: “Đêm nay hành động, anh nghĩ nếu thật sự đúng như những gì chúng ta suy đoán thì đêm nay cũng sẽ lấy được bộ áo giáp.”

Mạc Doanh Doanh trả lời một tiếng, (d.đ..lê..quy..don) cúi đầu bắt tay vào chỉnh lý mọi thứ, thu dọn đồ đạc.

Trong lòng cô luôn cảm thấy hoảng sợ khó chịu, đợi sau khi bọn họ lấy được bộ áo giáp, căn cứ theo kế hoạch của Tần Hoài là trước hết để cho cô đưa tất cả những thứ thu thập được từ tổ chức, cất giấu trong một nhà kho ở Yekaterinburg, sau đó làm giống như bị Tần Hoài phát hiện, hai người sẽ phải đánh nhau đến chỗ công trường bỏ hoang bên bờ sông Y Seth, Tần Hoài sẽ bắn một phát trúng vào áo chống đạn của cô, sau đó thì cô sẽ bị rơi từ trên cao xuống sông, trốn vào trong rừng cây để tránh bị tổ chức kiểm tra tung tích.

Như vậy thì cô đã hoàn thành nhiệm vụ, và cũng có thể thành công thoát thân.

Chỉ mong Reagon chịu tin lần thất bại này của cô, dù sao thì Tần Hoài cũng được coi là đặc công có đại danh đỉnh đỉnh của thành phố T rồi. Cho dù thua ở dưới tay anh, về tình cũng có thể được tha thứ.

Mạc Doanh Doanh thở sâu, nhìn bầu trời đen kịt, hồi hộp đến mức không thở nổi.

Trước khi đi tới Nga, cô cũng đã phân tài sản của mình thành từng phần nhỏ gói vào các tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ rồi, cũng vì chưa cho mình một đường lui, trong một lần làm nhiệm vụ ở tại Nam Mỹ nhiều năm trước đây, lúc đó vì tâm huyết dâng trào, cho nên cô đã mua một nông trại, bây giờ lại có tác dụng rồi, cô tính toán sau khi già chết sẽ cải trang thành khách du lịch, xuất ngoại đi đến Nam Mỹ. Tình hình thời sự ở chỗ đó hỗn loạn, cũng là nơi CASTA phân bố nhân viên ít nhất, rất có lợi cho việc ẩn nấp của cô.

Sau khi yên lặng tính toán hết mọi kế hoạch trong lòng một lần nữa, cô bấm điện thoại liên lạc với G1897.

“Mạc” Giọng nói của đối phương vô cùng bình tĩnh không hề gợn sóng, (quynhle2207//ddlqđ) dường như sau vài lần hành động gần đây, cô ta cũng đã học được năng lực để không chế tình hình.

“Là tôi.” Mạc Doanh Doanh dán mặt sát vào trên cửa sổ thủy tinh, như muốn làm dịu đi những bất an trong lòng mình: “Đêm nay tôi hành động, tìm mọi cách canh giữ tại kho hàng đi.”

“Được.” G1897 nhìn từ cửa sổ nhà trọ về hướng bóng dáng đang lác lác như ẩn như hiện kia, ánh mắt tối sầm lại, cúp điện thoại.

“Cô, cuối cùng thì các người là ai chứ?!” Kia chính là tên lưu manh An Đông đã bị Mạc Doanh Doanh đánh lúc trước, giờ đây bị G1897 lật ngược tình thế trở lại ở trong phòng của Mạc Doanh Doanh, hắn ta nhìn G1897 toàn thân trong bộ quần áo màu đen ở trước mặt, sợ tới mức có thể sẽ ở trong quần luôn rồi.

Mẹ nó, trong lòng hắn ta âm thầm mắng chửi. Sao đám đàn bà ở nước này làm thế nào mà đều ác độc đến như vậy chứ, không thể nào trêu chọc vào.

G1897 cười nhàn nhạt, dao găm trên tay đã để trên cổ của An Đông: “Không phải mày rất chán ghét cô ta sao? Đêm nay tao sẽ mang mày đến canh giữ

ở hạ lưu phía Đông của dòng sông Y Seth chảy xiết kia, đợi cho đến khi cô ta lâm vào nguy hiểm và kiệt sức, thì có thể để mày hành hạ cô ta như ý mày muốn.”

An Đông nuốt một ngụm nước bọt, nhớ tới vòng eo mềm mại của người phụ nữ gọi là Mạc kia, cảm thấy mọi cực khổ hiện giờ cũng không tính là gì, liền gật đầu: “Vậy còn không mau mở trói cho ông đây!”

G1897 lại cười, lấy từ trong rương ra một ống chích nhỏ, dò tìm được động mạch của người đàn ông, liền đâm vào không chút do dự: “Tao lại thích con chó biết nghe lời hơn.”

An Đông cảm giác được có chất lỏng đang chảy vào trong thân thể mình, mặt tái mét: “Đàn bà thôi, mày tiêm cho tao cái gì vậy?”

Người phụ nữ mặt lạnh xuống: “Chỉ là một chút thuốc độc mà thôi, sau khi mày dẫn theo đám anh em giải quyết được người phụ nữ kia, thì nhớ chụp vài tấm hình lại rồi gửi cho tao.” Cô ta giống như một người phụ nữ rắn rít, chỉ cần le lưỡi ra thì sẽ có người phải chết: “Tao lấy được hình sẽ đưa mày thuốc giải.”

“... Tội, tôi làm sao tìm được cô?” Thật sự là hán ta đã đụng vào thần chết không nên dây dưa rồi!

“Tao sẽ tìm mày.” Nói xong, người phụ nữ đứng lên, cây dao trong tay cũng cắt đứt dây thừng trói tay An Đông một cách gọn gàng: “Mau cút đi làm việc đi.”

Nhìn gã đàn ông nghiêng ngả lão đảo chạy đi xa, tay của G1897 từ từ nắm chặt, cuối cùng bấm một số điện thoại: “Đêm nay cô ấy hành động, tôi cần phải làm gì?”

Mạc Doanh Doanh ngu xuẩn, bởi vì một người đàn ông mà có thể rời bỏ CASTA, phản bội Reagon, chẳng lẽ cô ta không biết kết quả cuối cùng sẽ là gì sao? (dđlequýđôn) Cũng không biết vì cái gì mà Reagon lại không ra sát lệnh với cô ta, chỉ muốn bọn họ phải bất sống. Trong lòng G1897 giờ đây đang chứa đầy sự nghi ngờ, chẳng lẽ ông ta vẫn muốn tha thứ cho người phụ nữ này hay sao?

“Không cần.” Giọng nói lạnh như băng truyền tới từ trong tai nghe, G1897 nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra cảnh người kia đang ngồi trên chiếc ghế da, trong bộ dạng quả quyết đầy sát phạt: “Nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi.”

G1897 nghe được tiếng ‘đô đô’ từ đầu bên kia, trong lòng chứa đầy sự không cam lòng, đã hoàn thành sao? Không, vẫn chưa đâu! Chỉ cần người phụ nữ này còn sống, thì cô ta chỉ có thể là cái bóng của người đó mà thôi, nhưng cô ta không muốn làm một cái bóng, cô ta muốn đường chính chính trở thành một người tồn tại, vì vậy chỉ có thể để cho người kia chết đi, để mình có thể thay thế vị trí đó.

Người phụ nữ đứng trước một quán rượu rách nát ngẩng đầu, nhìn những đám mây đen kia đang từ từ che khuất một khoảng trời tươi sáng, trời sắp mưa sao?

Trong mật đạo của tòa thành Yekaterinburg.

Tần Hoài cầm đèn pin đi ở phía trước, một tay nắm chặt tay của Mạc Doanh Doanh.

Đã là đêm khuya ở nước Nga, người trong tòa thành đã ngủ từ lâu, nhưng Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài chỉ mới vừa bắt đầu hành động, hai người lên lút đi về phía sâu ở trong mật đạo, tìm kiếm người phụ nữ bị thương khắp người giống như lời Mạc Doanh Doanh miêu tả.

Nếu người đó quả thật là phu nhân Anna, vậy thì từ trong miệng bà ta có biết được làm thế nào để phân biệt được bộ áo giáp thật của Ekaterina, nếu người kia không phải... Như vậy có thể là do thù oán riêng tư, bọn họ cứu khỏi đó là được rồi.

Dù sao còn có thể dựa vào chiều dài cánh tay để tìm kiếm, đi tới chỗ này chỉ hy vọng hành động lần này càng thêm chắc chắn mà thôi. Mà còn... Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, mặc dù hai tay của bọn họ đều dính đầy máu tươi, nhưng vẫn hy vọng không hy sinh bất cứ người vô tội nào.

Rất nhanh, có thể nghe được tiếng nước nhỏ từng giọt, (dđlequýđôn*quynhle2207) Mạc Doanh Doanh kéo tay Tần Hoài, ám chỉ là người kia đang ở trước mặt thôi.

Quả nhiên, hai người đi được vài bước, theo ánh đèn pin có thể nhìn thấy được một người phụ nữ bị tra tấn đến nỗi hôn mê bất tỉnh, gục người xuống.

Cảm giác được ánh đèn, người phụ nữ động đậy một chút, từ từ mở mắt ra.

Lúc này đây, ánh sáng rất rõ ràng, Mạc Doanh Doanh thấy người phụ nữ trước mặt có đôi mắt giống như phu nhân Anna, mặc dù khuôn mặt đã bị hủy hoại hết, nhưng vẫn còn một vài chỗ lành lặn, nhìn qua những chỗ lành lặn đó thì có thể đoán được người phụ nữ này bình thường có cuộc sống an nhàn sung sướng.

Mạc Doanh Doanh bước lên trước một bước, không để ý đến người phụ nữ đang điên cuồng vùng vẫy, nắm chặt cầm bà ta, nhẹ nhàng nói: “Bà là phu nhân Anna?”

Đầu gối rằng sau khi người phụ nữ kia nghe được không những không chịu an tĩnh lại, mà còn điên cuồng gào thét lớn hơn, trong lòng Mạc Doanh Doanh căng thẳng, đưa tay bịt miệng của bà ta lại. Tay cứ bịt miệng như vậy, không ngờ người phụ nữ kia có cơ hội hé miệng, cắn thật mạnh lên bàn tay non mềm của cô.

Sắc mặt Mạc Doanh Doanh tái mét, cảm giác trong lòng bàn tay mình đã mất đi một lớp thịt, máu chảy đầm đìa, rất đau đớn.

Tần Hoài thấy thế liền nhanh chóng ngăn bà ta lại, lập tức rút súng ở bên hông để ngay thái dương của người phụ nữ, tỏ ý nếu bà ta tiếp tục kêu la sẽ bắn bà ta ngay.

Quả nhiên, người phụ nữ yên tĩnh trở lại, chỉ là chớp chớp mắt nhìn người trước mặt hết sức cổ quái, dường như đã trở nên điên cuồng rồi.

Mạc Doanh Doanh rút tay về, quả nhiên, trong lòng bàn tay cô máu thịt đã lẫn lộn rồi, răng của người phụ nữ này cũng thật sắc bén. Cô cố gắng ổn định cảm xúc, nhỏ giọng hỏi: “Bà là Anna, vậy hãy nói cho tôi biết, những bộ áo giáp này khác nhau ở chỗ nào?”

Người phụ nữ kia lăm bằm cầu nhàu một lúc, nhưng chỉ nhếch miệng cười, cũng không trả lời.

Bất ngờ, bọn họ nghe được vốn là không gian yên tĩnh lại có hơi gió, thần sắc của Mạc Doanh Doanh cứng đờ: “Có người đến đây!”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, căn bản trong mật đạo này cũng không có chỗ nào để ẩn núp được, nếu bị nhìn thấy thì trên cơ bản là chỉ có thể đánh với nhau một trận, nếu như đối phương dùng chiến thuật nhiều người đánh một, thì bọn họ chỉ đành chịu thua.

Trong lòng bàn tay của Mạc Doanh Doanh toàn là mồ hôi, cô móc súng từ chỗ ống quần ra, ngừng thở, lẳng lặng chờ đợi đám người kia đến.

Tần Hoài mặt không đổi sắc đứng che trước người của cô: “Đề anh lên trước.”

Khi nghe câu nói đó, thì ánh mắt của người phụ nữ điên vẫn đang ngây ngô cúi đầu cười đã lóe lên ánh sáng, bà ta lại bắt đầu vùng vẫy, biên độ động tác của bà ta vừa phải, giống như một cánh bướm đang lao về phía trước, không ngừng va chạm vào một bức tường.

Đứng ở trước người của bà ta, Mạc Doanh Doanh nhìn vào đôi mắt có thần của bà ta, bỗng nhiên cô đưa tay về phía bức tường bị bà ta va chạm, gõ gõ vài cái.

Bức tường rỗng ở bên trong, như vậy có đường thoát. Cô cố gắng để làm cho tâm tình của mình yên tĩnh lại, trong lúc người phụ nữ kia vùng vẫy lung tung, dường như đã tìm ra được một con đường sống.

Viên gạch thứ ba bên trái đếm ngược từ dưới lên, gõ ba cái, gõ vào viên gạch thứ chín ở chính giữa, rồi sau đó gõ vào bên phải.

Tường đá chậm rãi mở ra, (diendanlequydon) Mạc Doanh Doanh kéo Tần Hoài liều lĩnh nhảy vào. Tần Hoài có cảm giác giọng nói không rõ ràng của người phụ nữ kia như gió thoảng qua bên tai mình.

Sau đó, bọn họ giống như bị rơi vào khoảng không.

Ba mươi giây trước đó, người phụ nữ nhẹ nhàng kêu một tiếng trong cổ họng: “A Phu Kiệt Y.”

Mà một phút đồng hồ sau, đèn đuốc trong mật đạo đã sáng trưng, phu nhân Anna đang mặc áo ngủ làm bằng chất liệu tơ lụa tốt nhất đang đứng trước mặt người phụ nữ điên, gương mặt say mê hôn lên mỗi vết thương của người kia.

Bà ta hôn lên cần cổ chôn chặt những vết thương của người đó, tay mon trón bộ ngực đầy đặn của người phụ nữ kia, trong đôi mắt còn mang theo tia kích thích và tình dục.

“Vừa rồi có người đã tới đây rồi hả? Bọn họ ở đâu?” Vừa hôn người phụ nữ điên, phu nhân vừa nhẹ nhàng tra hỏi, nhưng giọng nói lại thô ráp giống như giọng nói của một người đàn ông trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Hai người cảm giác được trọng lực đang càng ngày càng tăng lên, cuối cùng, bọn họ rớt xuống một tấm nệm rất lớn, rất mềm mại như lông thiên ng.

Mạc Doanh Doanh vẫn còn nằm trên tấm nệm êm ái kia, nhắm mắt lại vài giây, bỗng nhiên nói: “Ông trời phù hộ rồi.”

Phòng trưng bày nằm ở tầng hai, mật đạo kia cũng nằm ở tầng hai, bây giờ nhìn lại có lẽ là bọn họ đang ở tầng ngầm dưới mặt đất rồi, nói cách khác là bọn họ đã rơi thẳng từ ba tầng lầu xuống dưới này.

Không có tấm nệm êm này chống đỡ, thêm vào đó nếu thân thủ của hai người không được tốt, chắc chắn đã bị té nát bậy như bánh thịt rồi.

Tần Hoài cũng bị dọa đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mới vừa rồi là do tình thế cấp bách không còn sự lựa chọn nào khác, cả hai người bọn họ đều cho rằng sau bức tường kia lại là một mặt đạo khác, không nghĩ rằng thật ra là không phải như vậy, lại làm cho bọn họ trực tiếp bị rơi xuống chỗ này.

“Đây là chỗ nào vậy?” Anh nhìn quanh bốn phía, giống như là một phòng chứa đồ, có những dụng cụ gia đình cũ nát thời Trung Cổ, những tấm thảm xinh đẹp của Nga, còn có những thùng nước sơn cũ được để chung một chỗ rất lộn xộn.

Mạc Doanh Doanh đứng dậy, kiểm tra trang bị của mình, không bị hư, cũng không bị mất gì. Cô đánh giá xung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Đi ra ngoài trước đã.”

Hai người nhanh chóng biết được bọn họ đang đứng ở nơi nào, bởi vì vừa đẩy cửa, thì trước mặt bọn họ đã xuất hiện một hàng áo giáp rất chỉnh tề.

Tần Hoài: “Cuộc sống này thật kỳ diệu.”

Mạc Doanh Doanh: “...”

Mặc dù âm kém dương sai bị đẩy đến chỗ này thật sự có chút kỳ quái, nhưng ngược lại hai người đã có thể nhanh chóng hành động, trong tay cả hai đều cầm thước dây, bắt đầu đo chiều dài cánh tay của những bộ áo giáp này.

Quả nhiên, bọn họ đo ra được có bảy tám bộ trong đó có chiều dài cánh tay giống nhau, () nếu vậy thì bộ áo giáp không giống với những bộ áo giáp này chính là bộ áo giáp của Ekaterina Đệ Nhất đã mặc trong những trận chiến đấu.

Tổng cộng có hai mươi lăm bộ, động tác của hai người rất nhanh, bắt đầu từ hai bên cùng nhau đo kích thước tới vị trí chính giữa, tới khi chỉ còn lại ba bộ áo giáp cuối cùng ở chính giữa, thì nghe được tiếng ‘kết..’ vang lên, chính xác là cửa gỗ của tầng hầm ngầm này đang bị người ta đẩy ra.

Tiếng bước chân hỗn độn, rất rõ ràng là có không ít người tới đây.

Trong lòng bàn tay của Mạc Doanh Doanh toát ra một đợt mồ hôi lạnh, liếc nhìn Tần Hoài ra hiệu: “Chui vào áo giáp đi.” Vừa lúc cũng có thể tránh được những người đang tìm kiếm ở đây.

Tần Hoài mở to hai mắt, còn đang muốn ngăn cản, thì người phụ nữ này đã bắt đầu hành động đẩy lên bộ áo giáp.

Sau đó, toàn bộ trong phòng tối là một mảnh yên tĩnh, Mạc Doanh Doanh đang nhìn xác chết ở cách mình không tới ba centimet đang lộ ra những thi ban xanh xanh tím tím, còn có mùi tanh tươi sau khi gỡ chiếc nón sắt kia lên, lặng lẽ để xuống, móc súng từ chỗ mắt cá chân ra: “Em nghĩ em đã biết những nam súng kia đang ở đâu rồi.”

Tần Hoài cầm bàn tay hơi lạnh của cô, không có lên tiếng.

Kỳ thật anh đã nghi ngờ từ lâu rồi, nhưng cho đến khi nghe được những lời nói thì thâm ni non của người phụ nữ bị nhốt trong mặt đạo kia thì lúc đó anh mới có thể khẳng định mối nghi ngờ của mình.

Nhưng dù sao vụ án này cũng có thể coi như làm cho cả nước chấn động rồi, chỗ không đúng ở đây chính là thân phận của bọn họ rất miễn cảm, không thể nào là người tố giác được. Vốn dĩ anh hi vọng có thể che giấu được, bỏ qua chuyện này, lại không nghĩ rằng chính Mạc Doanh Doanh lại đích thân vạch ra lớp màn che đẩy cuối cùng này.

“Giờ làm sao ra ngoài?” Mạc Doanh Doanh được Tần Hoài che chở ở sau lưng, sau lưng bọn họ chính là con đường nhỏ dẫn đến đây lúc tước, phía sau lưng của phòng trưng bày thông tới phòng chứa bí mật, nhưng bọn họ rất rõ ràng, trừ khi bọn họ có cánh thì mới có thể dùng tay không để leo lên trên cánh cửa ngầm ở tầng hai, hơn nữa cho dù là có thể leo lên, cũng không thể nào đảm bảo cánh cửa kia có thể mở ra được.

“Đánh ra ngoài vậy.” Giọng nói của Tần Hoài vẫn bình tĩnh lạnh lùng như cũ, cũng mang theo một chút thích thú và nhân nhả: “Có thể được cùng chiến đấu với người đẹp, quả thực là vinh hạnh của anh.”

Mạc Doanh Doanh nắm chặt súng, không nói gì.

Anh cảm thấy được nhiệt độ cơ thể của cô càng ngày càng lạnh, giọng nói cũng dịu dàng hơn một chút: “Kỹ thuật bắn súng của em như thế nào?”

“Một phát ngay đầu.” Cô nói như đinh đóng cột.

Tần Hoài nghe tiếng bước chân đang từ từ tới gần, quay đầu hôn khẽ lên môi cô một cái, trộm chút hương: “Tốt lắm, nhớ rõ phải một phát trúng ngay đầu.”

Bỗng nhiên môi của Mạc Doanh Doanh gọi lên nụ cười, tự nhiên cảm thấy...Dường như, mọi chuyện cũng không tệ lắm.

Cô đã từng chiến đấu cô độc một mình, (ddlequydon) nhưng mà lúc đó không hề vương bận gì, cho nên trong lòng không có suy nghĩ nào khác, nhưng trong lúc này, trong lòng cô lại có sự nhớ thương đối với người đang nắm tay cô, bảo hộ trước người cô, an ủi chính bản thân cô, tự nhiên những bất an trong lòng cô cũng từ từ biến mất.

Mạc Doanh Doanh ngắt nhẹ tay của Tần Hoài, ừ thật khẽ, cũng từ từ gio súng lên.

Họng súng đen nhăm ngay cánh cửa gỗ kia, một tiếng ‘két’, thân thể yếu đuối của phu nhân Anna xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Ngọn đèn được đốt sáng trong phòng tối, dưới ánh nền màu cam, đôi mắt đào hoa của Tần Hoài khẽ nhú lại, nhìn khuôn mặt mê hoặc lòng người của ‘phu nhân Anna’, đôi môi hơi nhếch lên: “A Phu Kiệt Y.”

Sắc mặt đối phương cứng đờ, đưa tay kéo lão quản gia kia vào trong, một tay trở ngược lại, đóng cửa phòng tối lại.

Hai chọi hai, rất dễ dàng chế phục.

Mặc dù trong lòng của Mạc Doanh Doanh đã có chuẩn bị tâm lý với cái tên mà Tần Hoài vừa mới gọi, nhưng khi thấy đối phương cứ yên lặng thừa nhận như vậy, trong lòng vẫn bị giật mình một chút.

Không thể không nói, quả thật công nghệ thay đổi giới tính của Thái Lan, cùng với kỹ thuật chỉnh sửa gương mặt của Hàn Quốc đã đạt tới đỉnh cao rồi.

Ngay cả đêm nay, lúc Tần Hoài nói ra suy đoán của anh với cô từ trước, cô vẫn cảm thấy suy nghĩ này hơi có chút kỳ quái rồi. Nhưng trước khi rơi xuống tầng hầm dưới đất này, dường như nghe được người phụ nữ điên đã lầm bầm trong miệng tên gọi này, cô đã coi như mình nghe lầm đi.

Phải điên rồ tới mức nào mới có thể đi chỉnh sửa khuôn mặt, thay đổi giới tính của mình để hoàn toàn trở thành một người khác, phải có bao điên cuồng, mới có thể giữ được bí mật này lâu tới như vậy.

Họng súng của cô vẫn chỉ vào mi tâm của phu nhân Anna giả mạo, cũng chính là A Phu Kiệt Y, tay lại hết sức cẩn thận, từng bước từng bước đẩy ra những chiếc nón sắt trên những bộ áo giáp.

Từng cái từng cái được mở ra toát ra hơi thở của sự chết chóc, những gương mặt phù thủy bị thi ban che kín từ từ xuất hiện ở trước mắt mọi người, hai mươi bốn người thiếu niên xinh đẹp bị mất tích cuối cùng đã tìm được. Ngăn cách với hai mươi bốn xác chết, động tác của Mạc Doanh Doanh dừng lại ở cái nón sắt trống rỗng sau cùng, chính là mục tiêu của bọn họ.

“Không nghĩ tới, vẫn bị người khác phát hiện ra.” Giọng nói trầm thấp thô ráp, rõ ràng đây là giọng nói đặc trưng của đàn ông. A Phu Kiệt Y quét mắt nhàn nhạt nhìn hai người đang đối diện với mình, ánh mắt dừng ở trên bộ áo giáp kia: “Các người đến đây vì cái này à?”

Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh gật đầu.

Hắn ta đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương của khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp mềm mại kia: “Nếu các người đường đường chính chính trao đổi với tôi, tôi không phải là Anna, không hẳn là không thể đưa cho các người bộ áo giáp này....”

Bởi vì một câu nói sau cùng này, ‘lạch cạch’, Tần Hoài đã kéo chốt an toàn của khẩu súng.

A Phu Kiệt Y nhú mắt lại, (quynhle2207..ddlqđ) nhìn thần thái đẹp trai của người đàn ông trước mắt, cười cười: “Nhưng mà, các người đã biết được tôi không phải là Anna, và còn biết rõ tôi là ai thì có chút không ổn rồi.”

Đối mặt với họng súng, vậy mà hắn ta vẫn không hề có nửa phần sợ hãi, A Phu Kiệt Y lắc lư thân hình mảnh khảnh của mình, đi tới trước mặt của Mạc Doanh Doanh ở khoảng cách không tới ba bước, đưa bàn tay xinh đẹp ra: “Dù sao thì các người cũng sắp chết rồi, không bằng nghe tôi kể một câu chuyện xưa vậy.”

“Chuyện này có cần thiết không?” Còn không bằng đánh một trận thật sáng khoái đi. Mạc Doanh Doanh đang ở trong trạng thái chờ để hành động.

A Phu Kiệt Y vẫn cười như không cười như cũ: “Nói xong cũng để cho đôi tình nhân nhỏ hai người được chết rõ ràng hơn, khỏi mắc công đi xuống địa ngục lại tố cáo tôi với Thần Chết.” Hắn ta nhìn vào mặt của Tần Hoài và Mạc Doanh Doanh: “Bất quá... Các người chỉ là một đám buồn lậu ngang ngược tới trộm bộ áo giáp vì tiền mà thôi.”

Ánh mắt của Mạc Doanh Doanh lóe lên, đây là cái nhìn của hắn ta về bọn họ, quả nhiên người này sinh ra đã kém cỏi rồi, chỉ là không biết năm đó đã dùng thủ đoạn gì để nắm được phu nhân Anna, chỉ là lòng dạ độc ác không có nghĩa ra tay cũng độc ác, càng không có nghĩa là lòng dạ thâm sâu.

Cho tới cùng thì năm đó A Phu Kiệt Y chỉ là một đứa trẻ, biết được mọi thứ hết thảy đều thông qua những thủ đoạn không thể cho ai biết của người quản gia trung thành Antony Lev của phu nhân Anna này mà thôi, ngay cả lai lịch của hai người cũng do lão già này nói cho hắn ta biết.

Antony Lev nhìn vào mặt của Mạc Doanh Doanh, nhưng cô cúi đầu, ánh sáng trong mắt cũng bị che đi.

Tần Hoài thấy dường như đối phương cũng không biết lai lịch thật sự của bọn họ, trên cơ bản cũng đoán được năng lực của những người đang canh giữ ngoài cửa cũng không giống với mình, nếu như vậy thì những chuyện kế tiếp cũng thoải mái hơn nhiều.

Suy nghĩ như vậy, trông mắt anh đảo một vòng, sắc mặt lại làm như trầm xuống: “Nếu người nhất định phải nói, vậy thì chúng tôi chỉ có thể lắng nghe thật chăm chú rồi.”

Trong lòng Mạc Doanh Doanh rõ ràng, Tần Hoài biết rõ thời điểm mà người ta để xuất thần nhất, chính là thời điểm nhớ lại chuyện xưa. Đây cũng là cơ hội tốt nhất, cho nên tay cô nhẹ nhàng lướt trên bộ áo giáp, cảm thụ được cảm xúc khi sờ vào nó, tính toán xem làm như thế nào để đưa nó ra ngoài thuận lợi nhất.

Ở bên kia, A Phu Kiệt Y lại hoàn toàn chìm trong cảm xúc khi nói về chuyện xưa, hần ta rất giống người kia, hay nói là khuôn mặt đã được chỉnh sửa giống phu nhân Anna như đúc, trong mắt cũng nổi lên một tia say mê.

Về chuyện củ của hần ta, chính là phải nói từ nơi này.

Đại khái là lúc mười ba tuổi đã bị bọn buôn người Ukraine đưa vào nước Nga, cũng bắt đầu bị huấn luyện ngày đêm để trở thành nam kỹ.

Khi đó A Phu Kiệt Y được mười ba tuổi, đã mang một dáng dấp rất xinh đẹp, vòng eo mềm mại, tuy nói được rất nhiều khách nữ yêu thích, nhưng xem ra muốn sinh tồn tại một nơi thanh sắc đứng đầu như vậy, với khuôn mặt thiếu niên xinh đẹp như thế này, chỉ sợ lại càng được những tên đàn ông to lớn người Nga yêu thích hơn.

Cho nên, ngay từ lúc ban đầu, hần ta đã từ từ trưởng thành trong sự méo mó tâm lý.

Phải phục vụ đàn ông, (dđlequydon) so với phục vụ phụ nữ thì càng làm cho những người nam sùng càng cảm thấy xấu hổ.

Năm mười sáu tuổi đó, hần ta bị ép phải đi vào trong nơi hoan lạc, ở dưới thân của những người đàn ông khác nhau cầu xin tha thứ, cho đến khi gặp được người phụ nữ cao quý và diễm lệ còn hơn nữ vương đó, hần ta nhớ rõ mọi người đều gọi bà ta là phu nhân Anna.

Ngày ấy, vây quanh bên cạnh bà ta là đủ loại đàn ông với khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, bà ta ngồi chính giữa bọn họ, lại phát hiện hần ta bị một người đàn ông to lớn đè ở một góc tường.

Bà ta đi tới, bỏ ra rất nhiều tiền, cứu hần ta từ trong tay người kia, một đôi tay xinh đẹp được bảo dưỡng thật kỹ vuốt qua gương mặt của hần ta, cặp mắt lóe lên ý xuân đào đạt, phong tình vạn chủng, bà ấy đã nói với hần ta: “Thật sự là một thiên sứ nhỏ.”

Mãi tới tận sau này, A Phu Kiệt Y mới hiểu được, sự đau khổ cùng cay đắng mà nửa đời trước gặp phải đều kém xa so với ngọt ngào của người kia trong cuộc sống sau này.

Vui sướng vì được trân trọng, người ta sẽ trao ra sự chân tình của mình, vẫn cứ là hần ta, trên mặt tràn đầy sự trẻ trung, lại không hề mảy may suy nghĩ hay chùng bước, yêu thích một người phụ nữ đáng tuổi mẹ của mình.

Phu nhân Anna đam mê sắc đẹp của vô số nam sùng, là vị nữ vương nổi tiếng với sự dâm loạn ở Yekaterinburg này lại là người hần ta yêu trong trầm lặng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Khi nhìn thấy lại phu nhân Anna đã là hai tháng sau, ở tại chỗ này, hần ta đắm mình trong yến tiệc ca hát, cho nên trên gương mặt là vô cùng thoải mái tươi vui.

Bà ta uống rượu, toàn thân mặc mộ bộ váy dài màu đỏ, hần ta còn nhớ rõ đã có một vị phu nhân khách mời nào đó đã ao ước thật lâu bộ váy Dolce&Gabbana Milan số lượng có hạn bán với mức giá cao nhất trong tuần lễ thời trang này. Ánh mắt bà ta đỏ rực, khi ánh mắt đó liếc nhìn qua gương mặt hần ta cũng dừng lại, sau đó nghiêng đầu nở một nụ cười.

Ngày thường, phu nhân Anna rất đẹp, thêm vào đó là sự bảo dưỡng thật tốt, dáng người có trước có sau, làn da mịn màng giống như một người con gái chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi. Ở dưới ánh đèn tranh sáng tranh tối, A Phu Kiệt Y nhìn người phụ nữ toàn thân tỏa ra tư thế mê hoặc lòng người, dục vọng được che giấu lâu như vậy trong phút chốc bỗng nhiên tràn ra.

Hần ta đưa tay kéo phu nhân Anna qua, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của bà ta, tránh mặt tất cả mọi người, đi vào phòng dành cho khách quý của mình ở tầng trên cùng của hội sở.

Những người kia gặp được phu nhân Anna, tất nhiên cũng không dám hỏi nhiều, chỉ vội vàng mở cửa căn phòng mà bà ta vẫn thường sử dụng.

Hần ta đặt bà trên cửa, điên cuồng hôn lên môi bà, sùng bái trân trọng mỗi tấc da thịt trên người bà.

Bà ta đã từng là nữ thần trong những giấc mộng đêm khuya của hần ta. A Phu Kiệt Y đã từng cho rằng, tình dục là một chuyện đáng xấu hổ, hần ta đã nhìn thấy vô số lần trong sự vui sướng của những người đàn ông trên thân thể mình còn mang theo cả sự giãy dụa cùng thống khổ, đem thân xác phàm tục đau thương, lạnh lùng chia cắt cùng linh hồn, thờ ơ nhìn bọn họ mặc sức rong ruổi, phóng thích dục vọng trên thân thể của mình.

Quả thật hẳn ta chưa từng cảm thấy bất cứ sự vui vẻ nào trong những lần hoan ái bệnh hoạn này, thậm chí có một khoảng thời gian, () hẳn ta cho rằng sự lựa chọn tốt nhất cho mình chính là ‘thanh tâm quả dục’.

Vì thế, đêm hôm đó, trên giường, hẳn ta đã ép buộc bà cùng với hẳn ‘điên loạn đảo phượng’, ‘nhất dạ xuân tiêu’.

Đến khi tỉnh lại thì bà ta đã thức dậy, mà hẳn ta cũng đã chuẩn bị tốt việc chỉ cần bà ta ra lệnh thì hẳn ta sẽ bị kéo ra ngoài, chịu đủ bất cứ loại tra tấn nào.

Nhưng mà, chỉ có đôi mắt bà nhìn hẳn ta đầy ý cười, những ngón tay ngọc nõn nà lướt qua da thịt của hẳn ta, lướt qua môi dưới của hẳn ta đã bị hàm răng trắng như ngọc cắn nát, giọng nói mơ hồ: “Hầu hạ không tề, không thi theo ta đi.”

Hẳn ta đã ngây người trong giây phút, rồi đưa tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của bà ta vuốt ve: “Muốn mà không được.”

Bắt đầu từ ngày đó, hẳn ta trở thành người đàn ông được sủng ái nhất bên cạnh của bà. Sở dĩ có thể gọi là ‘người đàn ông’ mà không phải là ‘nam sủng’ bởi vì A Phu Kiệt Y cho rằng bà ta đối xử với mình như một người bạn chân chính.

Phu nhân Anna đã vì hẳn ta mà trong vòng hai tháng không hề lui tới bất cứ những nơi vui chơi nào cả, ở chung một chỗ với hẳn ta, dịu dàng, hòa nhã giống như những đôi vợ chồng trong gia đình bình thường.

Hẳn ta nhỏ tuổi hơn bà rất nhiều, lẽ tự nhiên thì bà ta cũng rất yêu thích hẳn ta, dẫn hẳn ta cùng dạo chơi ở khắp các nước Châu Âu, tham dự tất cả những yến tiệc lớn nhỏ, dần dần, cũng có người nói chỉ sợ là phu nhân Anna đã thật sự động lòng rồi, muốn lấy hẳn ta, một người đàn ông nghèo, ngoại trừ kỹ thuật ở trên giường thì không còn cái gì nữa.

Hẳn ta không dám hỏi, nhưng trong lòng lại rất vui mừng, ngay cả nằm mơ cũng nghĩ đến có một ngày bà ta chịu vì hẳn ta mà đồng ý khoác lên người chiếc áo trắng kia một lần nữa. Thật là tốt biết bao nhiêu.

Bất quá, lúc đó A Phu Kiệt Y đã quen bị mọi người nhìn như một kẻ nghèo, vẫn chỉ là một kẻ nghèo như cũ, lòng dạ cũng không thể nào tính toán sâu như những người đàn ông có kiến thức rộng rãi mà phu nhân Anna quen biết.

Ngày ấy, trong lúc triền miên say sưa, bà ta lại ở dưới thân của hẳn ta mà uyển chuyển, rên rỉ gọi cái tên xa lạ kia, cảm giác máu toàn thân của A Phu Kiệt Y đều đông cứng lại, giống như có một chậu nước dội từ trên đầu mình.

Sau cuộc hoan ái, hẳn ta bắt đầu hỏi thăm về người chủ nhân của cái tên này, không ngờ, người này không phải là người đàn ông đã từng được phu nhân Anna bao dưỡng, đương nhiên cũng không phải là chồng của bà ta.

Sau khi hẳn ta cố gắng tìm kiếm mà không có kết quả, thì chuyện này cũng dần dần bị quên đi, chỉ là tình cảm nồng nàn kia cũng phai nhạt đi rất nhiều. Phu nhân Anna thấy hẳn ta là một người thanh niên có ánh mắt nhìn, rất hiểu chuyện, cho nên càng sủng ái hẳn ta hơn nữa.

Chỉ là, mọi chuyện rồi cũng đến lúc phải kết thúc, mà kết thúc của hẳn ta chính là yêu người phụ nữ phóng đảng này đến chết đi sống lại, yêu đến nỗi muốn trở thành bà ta, đem bà ta giam cầm vĩnh viễn dưới đôi cánh của mình.

Ngày đó, ánh mặt trời ở Yekaterinburg thật tươi sáng, hẳn ta ngồi ở trước bàn đọc sách mà phu nhân Anna thường sử dụng, còn phu nhân Anna thì đã đến Carmen để chăm sóc sắc đẹp, dù sao cũng là một người phụ nữ lớn tuổi, cho dù chăm sóc tốt tới cỡ nào thì làn da mịn màng như ngọc, trắng như tuyết kia cũng không thể nào che dấu được những nếp nhăn, cùng dấu ấn của thời gian.

Bất chợt hẳn ta có ý nghĩ kéo ra ngăn tủ mà phu nhân Anna đã quên khóa lại, (d.đ. .le.quy.đơn) một tấm hình cũ đã bị ố vàng đang lẳng lẳng nằm trên một cái máy laptop màu nâu nhạt, những dòng chữ nhỏ viết hoa mảnh khảnh của phu nhân Anna nổi bật trên giấy.

Gửi tới Lasica của em

Tay của hẳn ta mềm nhũn, cảm giác như bức hình kia có muôn ngàn kim châm trong đó.

Lasica là ai? Đó chính là người anh hùng của tất cả người dân nước Nga, tốt nghiệp đại học Princeton của Mỹ ngành khoa học, sau đó được sự giới thiệu của Putin vào làm việc tại KGB. Vốn dĩ toàn bộ những chuyện này đều được tiến hành trong bí mật, nhưngng do lúc đó, A Phu Kiệt Y được mười một tuổi, hẳn ta vẫn còn đang sống tại Ukraine, đã từng thấy tin tức này được chiếu trên truyền hình.

Đại anh hùng của nước Nga đã điều tra và khám phá ra một âm mưu kinh thiên động địa của nước Mỹ, nhưng cái giá phải trả cũng rất thê thảm, bị nổ bom tự sát, chết ngay tại chỗ.

Cho tới cùng chính là do phần tử nổi loạn gây ra, hay đó là thủ đoạn của Chủ Nghĩa Đế Quốc Mỹ, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng cũng chỉ có thể ôm nỗi đau đớn trong lòng để tưởng niệm một vị anh hùng vì nước quên mình mà thôi.

Thế nhưng Lasica lại có gương mặt người Châu Á, nghe nói là con lai giữa Nga và Trung Quốc, dĩ nhiên bộ dáng hết sức khôi ngô tuấn tú, nhưng bộ dáng đó lại không giống với bất cứ người nam sủng hay thủ hạ nào của phu nhân Anna.

Thậm chí không có một chút nào giống nhau cả. Dường như phu nhân Anna có lòng tránh né những nét tương tự của người đàn ông này.

A Phu Kiệt Y cố gắng suy nghĩ, ngược lại tuổi của phu nhân Anna với Lasica này lại xấp xỉ nhau, coi như hai người chính là hai người cùng một thế hệ.

Trong lòng của hắn ta lạnh như băng, bởi vì yêu quá mãnh liệt, cho nên sau khi biết được có lẽ phu nhân Anna đã dành hết tình yêu của mình cho người đàn ông này, thì trái tim của hắn ta mới có thể tuyệt vọng đến nỗi băng giá như vậy.

Nhưng mà vẫn cứ như vậy, hắn ta vẫn tình nguyện phủ phục bên cạnh chân bà ta như cũ, trở thành một con mèo nhỏ không quan trọng bên người bà ta. Nhưng rồi rốt cuộc thì bà ta cũng chán ghét hắn, gọi hắn ta đến phòng sách, đưa một tấm chi phiếu với con số khổng lồ trên đó, cứ qua loa muốn đuổi hắn ta đi như vậy.

“Cho nên anh đã bị dồn vào chân tường, nhờ vào khoảng tiền này mà mất tích suốt nửa năm, thay đổi khuôn mặt, đồng thời cấu kết với ông già này nhốt phu nhân Anna lại, trở thành chủ nhân mới của tòa thành Yekaterinburg này?” Đôi môi Mạc Doanh Doanh hơi nhếch lên, cũng do nửa tấm da dê mà tạo nên những chuyện này, lúc nào cũng ẩn chứa trong đó bao nhiêu câu chuyện đầy máu và nước mắt.

Chuyện lão phu nhân nhà họ La trao ra tình cảm chân thành cho một kẻ phụ bạc, tình yêu không có kết quả của anh em nhà Tokugawa dẫn đến thảm kịch tự sát, còn có bi kịch của người không phải nam không phải nữ trước mắt này, lúc nào cũng nói chỉ vì tình yêu của mình dành cho người khác.

Cô nhìn sắc mặt âm trầm của A Phu Kiệt Y, trong ngực cũng hơi co rụt lại, có một nỗi đau âm ỉ, tình yêu có muôn hình vạn trạng, nhưng nếu có liên quan đến tấm da dê kia thì tất cả đều là những câu chuyện đau thương, tiếc nuối.

Mạc Doanh Doanh nắm chặt súng, giọng nói nhàn nhạt: “Anh đã phạm tội nghiêm trọng rồi, thôi thì tôi...”

Nhưng mà cô còn chưa nói xong, đã có người ra tay còn nhanh hơn cô, nguyên bản ông lão Antony Lev mặt mày âm trầm đang đứng sau lưng A Phu Kiệt Y, giờ phút này ra tay nhanh đến nỗi phải làm cho người ta tắc lưỡi, ông ta nhanh chóng đưa tay ra, ra tay rất tàn nhẫn, cắt đứt cổ họng của A Phu Kiệt Y vốn đang mang bộ dáng rất thoải mái.

Cho dù là Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài đã nhìn quen những cảnh giết chóc như thế này cũng phải giật mình kinh sợ, (-quynhle2207) súng trong tay Mạc Doanh Doanh nhắm về phía Antony Lev ngay lập tức. Có thể hắn ta sẽ ra tay, trong tay bọn họ lại có súng, chỉ là không biết tại sao Antony Lev đột nhiên lâm trận phản chiến, nhưng mà cho dù có đánh nhau thì chưa chắc bọn họ đã bị thua.

Không ngờ được, ông lão kia lại bật cười, làm ra tư thế đầu hàng: “Chẳng phải các người chỉ muốn bộ áo giáp kia hay sao? Cứ việc mang đi là được rồi.”

“Vậy ông muốn cái gì?” Tần Hoài lạnh lùng hỏi, không có một chút nào của vẻ bất cần trong ngày thường.

Ánh mắt của Antony Lev lóe lên: “Có thể rút lui thành công an toàn.”

Nói xong, ông ta đứng ở một bên, giờ hai tay lên cao, chỉ đứng nhìn Mạc Doanh Doanh bỏ súng xuống, lấy ra từ một túi nhỏ trên người những mảnh lắp ráp của thùng chứa đồ đơn giản, hai tay nhanh nhẹn lắp ráp thành một chiếc thùng để đựng bộ áo giáp.

Đợi cho đến khi Mạc Doanh Doanh phân chia bộ áo giáp ra từng phần nhỏ, sau đó bỏ vào trong thùng, khóa lại cẩn thận thì Tần Hoài mới mở miệng lần nữa: “Mở cửa, thả chúng tôi ra ngoài.”

Anh tới gần Antony Lev, để súng ngay trên trán ông ta, Antony Lev mở cửa, nhìn về phía hơn hai mươi nhân viên bảo vệ đang cầm súng trong tầng ngầm, phát tay: “Thả bọn họ đi đi.”

Mọi người thu hồi súng trở về, mặc dù có chút không rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn tránh ra một bên nhường đường.

Tần Hoài áp chế Antony Lev đi theo ở sau lưng Mạc Doanh Doanh, từ từ, ba người đi đến một khu rừng nhỏ ở bên ngoài tòa thành. Tần Hoài liếc mắt nhìn Mạc Doanh Doanh một cái, hai người hiểu rõ ánh mắt của nhau, quan sát cẩn thận những nhân viên bảo vệ đang ở sau lưng bọn họ. Mạc Doanh Doanh cắn răng, nhấn xuống một cái nút an toàn đang nắm ở trong tay.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh truyền đến từ dưới lòng đất của tòa thành ở phía xa kia, mọi người sững sốt, rất nhiều người đi theo liền quay trở về. Thừa dịp này, Tần Hoài buông Antony Lev ra, nhìn bộ dáng tiêu điều của ông ta đang cố gắng chạy về đi về phía tòa thành Yekaterinburg.

Rất nhiều người ở trong các phòng dành cho người làm trong Yekaterinburg, bọn họ đang thu gom quần áo, còn có một vài đồ vật quý giá ở bên trong cũng lấy đi. Tất cả đều là do mới vừa rồi, Mạc Doanh Doanh thừa dịp A Phu Kiệt Y kể lại chuyện cũ, đã cẩn thận gài một quả bom cỡ nhỏ ở ngay khe hở vách tường của tầng hầm.

Hai người bọn họ ăn ý xoay người, bỏ mặt chắn động mạnh sau lưng, chạy vào trong rừng cây nhỏ âm u, ở tại đó có chiếc xe Land Rover mà Mạc Doanh Doanh hay dùng tới.

Mạc Doanh Doanh để thùng đồ ở sau cốp xe, xoay người quay lại trên ghế tài xế của chiếc Land Rover.

Từng hạt mưa lớn nhỏ đập vào trên cửa kính chiếc xe Land Rover, tiếng mưa rơi lớn dần, Mạc Doanh Doanh dừng xe ngay tại ngã tư đường, (diendanlequydon) Tần Hoài đẩy cửa, leo xuống xe, nhìn cô một lần nữa.

“Nhớ kỹ là phải nổ súng bắn chết em” Nàng đưa mắt nhìn người đàn ông thật sâu sắc, Tần Hoài đã bước xuống xe, bị những giọt mưa cuối thu tạt vào người ướt đẫm.

Tóc của người đàn ông rũ xuống trán, giọng cười dịu dàng: “Em phải chờ anh.”

Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy lo lắng, cảm giác được luôn có một cái gì đó không thể nói rõ ràng quấn lấy nhau trong lòng mình, Mạc Doanh Doanh gật đầu liên tiếp: “Em sẽ giả chết, đi tới Nam Mỹ trước, ở đó một thời gian, rồi sẽ liên lạc với anh.”

Nhìn Tần Hoài xoay người đi vào màn mưa, trên đường phố vắng lặng của nước Nga vào rạng sáng cuối thu, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao ngất của anh, nhưng mà hình bóng ấy cũng rất nhanh mờ dần không còn thấy nữa.

Mạc Doanh Doanh hít thở thật sâu, mở đèn xe của chiếc Land Rover lên, chạy về hướng CAS-TA sắp đặt trước, chính là một nhà kho bỏ hoang ở bên bờ sông Y Seth.

Trong phòng trung bày ở tầng hai của tòa thành Yekaterinburg vừa bị nổ tung, được cơn mưa to dập tắt lửa, từng làn khói đen vẫn còn bốc lên, Antony Lev đứng ở cửa sổ nhìn ra trời mưa lớn, bấm một số điện thoại.

“Mọi thứ đều đã ở trong kế hoạch.” Hắn ta nhàn nhạt nói xong, bộ dáng lúc nào cũng phóng túng giờ đây lại bắt đầu nghiêm chỉnh.

Cúp điện thoại, cho dù bên trong phòng u ám, nhưng vẫn có thể thấy được chữ ‘R’ sáng ngời trên di động.

Hắn ta xoay người đi vào mật đạo, trong mật đạo, đèn đuốc sáng trưng, một người phụ nữ đang rất tỉnh táo chờ đợi hắn ta.

Vốn dĩ phu nhân Anna trong tư thế chật vật, nhưng giờ đây lại ngẩng cao đầu, mái tóc dài lấn lộn che khuất cánh tay của bà ta, bà nhìn Antony Lev, hỏi đầy bi thương: “Rốt cuộc thì các người vì cái gì mà tới đây?”

Antony Lev chậm rãi đưa tay rút súng từ trong ra, nhắm ngay giữa trán người phụ nữ.

Không ngờ rằng phu nhân Anna cười lạnh một tiếng, thả lỏng tay trái đang nắm chặt một con dao quân dụng của Thụy Sĩ, dao kia rất sắc bén. Chỉ trong khoảnh khắc, Antony Lev còn chưa kịp phản ứng, thì bà ta đã nắm dao đâm thẳng vào trước ngực mình.

“Không phiền ông lo lắng.” Bên khoe môi trắng xanh của người phụ nữ có máu tươi đang từ chảy ra, bà ta nhắm mắt lại, dường như năm tháng đang quay ngược về lúc mà bà ta vẫn là một cô thiếu nữ xinh đẹp, người kia mặc sơ mi trắng đứng ở bên bờ sông Y Seth, cầm trong tay một bó hoa đại màu tím, mỉm cười nhìn về phía bà ta.

Dành cho Farakasi mà ta yêu nhất. (quynhle2207/) Bà ta nhẹ nhàng nở nụ cười, tất cả mọi thứ trước mắt bỗng tối sầm lại, chìm vào trong bóng tối mênh mông.

Antony Lev cầm lấy con dao quân dụng Thụy Sĩ ở trong tay người phụ nữ đã chết kia, trên mặt có khắc một chữ ‘M’ tinh xảo.

Là người phụ nữ kia đã đưa cho bà ta? Hắn ta cười lạnh một tiếng. Lòng dạ của người phụ nữ kia đã mềm yếu đi rất nhiều, chỉ sợ là bị tên đặc cảnh kia cảm hóa đến nỗi muốn thành Thánh Mẫu Maria rồi, sợ bà ta lại phải chịu hành hạ, cho nên đã đem con dao quân dụng bên mình đưa cho bà ta, để bà ta có thể tự kết liễu.

Trong một tòa nhà ở khu phố người Hoa tại Sverdlovs, một người phụ nữ Trung Quốc có gương mặt xinh đẹp, toàn thân mặc sườn xám màu đỏ, đang ngồi bên cửa sổ, nhìn cơn mưa như trút nước.

Mưa to như vậy, chắc là dòng nước sông Y Seth chảy rất xiết. Bà ta khẽ thở dài, người phụ nữ Anna kia, hẳn là được tự do rồi. Bà ta cầm lấy một tấm hình đang để bên cạnh, đưa tay vuốt ve hình ảnh người con trai đang tươi cười rạng rỡ anh tuấn trong tấm hình, bộ dáng của bọn họ có vài phần giống nhau.

Anh à, người đại anh hùng của nước Nga, cuối cùng thì em cũng đã hoàn thành tâm nguyện sau cùng của anh rồi, bảo hộ người phụ nữ mà anh yêu nhất cuộc đời này, để cô ta có thể lấy lại được tự do. Người phụ nữ Trung Quốc mỉm cười, đem tấm hình áp sát lên trên ngực: Nhưng mà, em cũng có ý nghĩ của em, có lẽ anh ở trên thiên đường cũng cô đơn lắm phải không? Em đưa cô ta đến làm bạn với anh không phải thật tốt sao?

Ekaterina Đệ Nhất, nữ vương của Đế Quốc La Tư của nước Nga, một thời quyền thế khuynh đảo, bất quá cũng chỉ là con rối của sủng thần Matsushkov mà thôi.

A Phu Kiệt Y, chính sửa gương mặt để trở thành phu nhân Anna, nắm giữ tất cả tài sản của vùng Sverdlovs này, cũng bất quá chỉ là con rối của lão quân gia Antony Lev có thân phận không rõ ràng kia thôi.

Người phụ nữ đưa ánh mắt nhìn về phía xa xa kia, vượt qua những ngọn núi trùng điệp kia, nơi có dòng nước của con sông Y Seth đang chảy xiết. (d.đ.lê. quý.đôn) Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ nơi nào, thì cũng nên kết thúc mọi chuyện tại nơi đó.

Mưa càng lúc càng lớn ở tòa thành Yekaterinburg, cả trời đất chỉ một màu trắng xóa của nước mưa, dường như cơn mưa to này muốn làm sụp đổ tòa thành trì tràn ngập tình yêu và hận thù này.

Dường như, cơn mưa to này, không chỉ muốn làm nghiêng đổ một tòa thành, mà còn giúp đỡ một cặp tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: quynhle2207

Nơi mà Mạc Doanh Doanh và Tần Hoài tạm biệt nhau cách nhánh rẽ của sông Y Seth không xa, cô đậu xe ngay tại chỗ này, nhìn ra màn mưa ngoài trời, bấm số điện thoại của G1897.

“Nhiệm vụ hoàn thành, gặp tại nhà kho.” Cô cần một người làm nhân chứng cho cái chết của mình, cho nên cô lựa chọn G1897.

“Được.” Nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia mang vẻ quyến rũ và lười biếng, làm cho Mạc Doanh Doanh phải nhăn mày, bất chợt cảm thấy hình như có rất nhiều chỗ không thích hợp lắm.

Kỳ thật cô đã có loại cảm giác trong lòng từ sớm rồi, nhưng tại vì có Tần Hoài bên cạnh, bất cứ chuyện gì cũng có Tần Hoài giải quyết, cho nên toàn bộ suy nghĩ của cô luôn luôn chìm đắm trong trạng thái ỷ lại vào anh, do đó đã xem nhẹ những chuyện này.

Mạc Doanh Doanh nhìn đồng hồ, đã đến nửa đêm rồi, giờ phút này cũng không có thời gian để suy nghĩ tới những chuyện đáng nghi ngờ này. Cô đập lên chân ga, từ từ biến mất trong màn mưa trắng xóa.

Trong một khách sạn cao cấp, G1897 toàn thân trong bộ áo ngủ bằng tơ lụa đang lười biếng nằm trên ghế quý phi, từng cử chỉ giờ tay nhắc chân đều mang theo một sự thỏa mãn cùng kiêu ngạo không thể nói rõ được. Cô ta đang rất cao hứng, ngay sau khi Mạc Doanh Doanh gọi điện thoại cho cô ta, cô ta cũng đã nhanh chóng báo lại cho Reagon rồi. Người đàn ông lúc nào cũng chỉ thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt đã trầm ngâm yên lặng thật lâu, không ngờ ông ta đã nói cho cô ta biết được vị trí hiện tại của mình.

Trước kia, Reagon chỉ nói những chuyện này với Mạc Doanh Doanh, trên căn bản không tiếp xúc với cô ta nhiều, cũng không coi cô ta là thuộc hạ tín nhiệm. Bây giờ, chẳng những ông ta nói cho cô ta biết, mà còn gọi tên cô ta.

“Tôi ở tại nhà kho lân cận, cô cứ ở lại trong khách sạn là được rồi.” Giọng nói nhàn nhạt của người kia, dường như cũng không có đặt người phụ nữ kia ở trong lòng, dù sao chỉ là giải quyết một kẻ phản bội mà thôi. Ngay lúc đó, trong lòng của G1897 đã vô cùng thỏa mãn, lại không nghĩ tới sau câu nói kia, ông ta dừng lại một lúc, trong giọng nói dường như mang theo cảm giác không quen, ông ta nói: “Ký Vân Thường.”

Ngay lúc đó, ly rượu matryoshka mà cô ta đang thưởng thức đã rơi trên mặt đất, () mọi thứ trong phòng đều có thể phản chiếu được nụ cười rạng rỡ trên gương mặt của cô ta.

Từ sau khi cha cô ta giao cô ta cho Reagon, cô ta cũng đã chuẩn tinh thần sẵn sàng để làm một kẻ dự bị không tên gọi suốt đời này.

Nhưng mà có người phụ nữ nào lại cam tâm tình nguyện làm một kẻ dự bị không có tên gọi chứ? Cho nên cô ta đã bán đứng cấp trên của mình, Mạc Doanh Doanh, cố gắng hết sức để trở thành một thành viên có tên gọi, trở thành một người có thể sống dưới ánh mặt trời.

Rốt cục, cô ta đã làm được rồi.

Ký Vân Thường, cũng chính là G1897 đang dán sát mặt mình ở trên cửa sổ thủy tinh, cảm giác được có chất lỏng lạnh lạnh đang chảy ra từ khóe mắt, rốt cuộc cô ta có thể trở thành người có thể hít thở dưới ánh sáng mặt trời rồi sao.....?

Lúc Mạc Doanh Doanh đến được nhà kho thì mưa càng lúc càng lớn. Cô cởi áo khoác không thấm nước ra, nâng chiếc thùng đã được khóa lại lên, chưa đi được mấy bước đã bị cơn mưa to như trút nước làm cho ướt đầm.

Cô khom lưng bảo vệ bộ áo giáp ở trong ngực mình, khom người chạy vào nhà kho bị bỏ hoang.

Vị trí mà bọn họ bàn bạc trước chính là ở nhà kho thứ tám, ngay tại góc tối của dãy kệ chứa hàng thứ ba. Mạc Doanh Doanh lấy đèn pin ra, lau nước mưa trên mặt mình. Cô đưa tay vén tóc mình ra sau tai. Cô biết Tần Hoài đang ẩn nấp ở một chỗ nào đó trong kho hàng. Mạc Doanh Doanh hít thở thật sâu, chỉ nghe một tiếng ‘lạch cạch’, chiếc thùng đã được đặt ở chỗ góc tối đầy mùi ẩm mốc.

Chỉ là trong ánh sáng chớp chờn, cô nghe được tiếng sùng lên nòng. Theo bản năng cô đưa tay lên chống đỡ, sau đó thì nhanh chóng nấp vào kệ chất hàng bên cạnh.

Bước chân của người tới nhẹ nhàng thông thả, mưa to và mây đen bên ngoài đã che khuất toàn bộ ánh trăng, lại không thể bật đèn pin lên vì sẽ dễ dàng để lộ thân phận. Cô nhắm mắt lại, cảm giác được khí tức của người đang từ từ tới gần.

Càng gần. Nếu đã không thể nhìn thấy mục tiêu trong bóng đêm, vậy thì chẳng bằng nhắm mắt lại, để cho thính lực càng thêm tốt hơn. Cô nhắm mắt lại, không do dự bắn hai phát súng về phía mà mình đã xác định.

Tính toán thời gian, có lẽ G1897 đã đến đây rồi. Trên căn bản Mạc Doanh Doanh tấn công đối phương không hề lưu tình, sau đó chạy vào trong con

mưa dày đặc.

Theo kế hoạch ban đầu của cô là dẫn Tần Hoài đến vách núi phía đông của sông Y Seth, dù sao thì địa hình nơi đó không cao không thấp, cho dù là cả người cô bị rơi vào dòng sông thì cô cũng có khả năng tự cứu lấy mình.

Nhưng mà... Dường như công trường này đã bị người khác thay đổi, bố trí lại rất tỉ mỉ. Trong lòng của Mạc Doanh Doanh có chút hoang mang. Những giọt mưa to tạt vào mặt rất đau, cô chạy về phía vách núi, nhưng lại bị những thùng hàng lớn nhỏ bày la liệt, hỗn độn cản trở bước chân.

Nếu cô cố tình vượt qua sự sắp xếp của bọn họ mà chạy về vách núi, thì Tần Hoài ở phía sau chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ.

Nếu Tần Hoài không trở thành mục tiêu, (d/đ/le/quy/đơn) ngược lại những sắp xếp của cô để G1897 chứng kiến việc cô bị rớt xuống sông mà chết sẽ bị lộ ra, càng làm cho người khác nghi ngờ mối quan hệ của cô và Tần Hoài.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Mạc Doanh Doanh đã quyết định dứt khoát, cô cắn chặt răng, nhanh chóng chạy về phía những thùng hàng trong cù, chạy hướng về phía cần trục kéo nước cao nhất.

Cần trục kéo hàng này hơi cao, cô buộc sừng thật chắc ở bắp chân, vòng qua cần trục cao nhất, bắt đầu nắm một bên mà trèo lên. Làm như vậy, cô có thể thấy được Tần Hoài khi anh chạy tới, phải thật nhanh, cô càng leo lên nhanh hơn nữa.

Sau đó chạy tới trước mặt anh, đối mặt với anh, nhắm vào anh nổ súng, bắt quá sau đó sẽ bị anh bắn trúng, tiếp theo là bị rơi vào dòng sông.

Nhưng mà - -, nỗi bất an trong lòng của Mạc Doanh Doanh càng lúc càng lớn. Cô thấy mình đã leo lên được phân nửa của thang dây, lại nhìn thấy ở phía bên kia Tần Hoài cũng đang leo lên, thậm chí đã đuổi kịp cô, còn muốn nhanh hơn cô, hai tay cô đã bắt đầu run rẩy.

Cô phải nhảy xuống, sau đó mới leo lên cùng một bên với Tần Hoài.

Nhưng nếu làm như vậy cũng có nghĩa là Tần Hoài ở phía trước của cô. Đến lúc đó, cho dù anh có tấn công cô thì cũng không có khả năng cô bị rơi xuống nước. So với cô, Tần Hoài càng có khả năng rơi xuống nước hơn, bởi vì anh là người đứng ở đầu bên kia cheo leo hơn.

Thật sự không kịp để suy nghĩ nhiều như vậy nữa. Mạc Doanh Doanh không biết có bao nhiêu người đang chờ ở đứng nhìn một màn này của cô, cô chỉ biết nếu cô đóng giả một màn này không thành công, thì cô phải chết là một chuyện chắc chắn, không cần nghi ngờ.

Cô nhanh chóng lui trở về. Khi còn cách mặt đất khoảng hai mét, cô đã không nhìn được, đành nhảy xuống. Lòng bàn tay bị rỉ sắt cắt trúng hơi sâu, máu tươi chảy ra nhanh chóng.

Ở bên kia, Tần Hoài cũng cảm thấy không thích hợp. Đôi mắt của người đàn ông lóe lên, trong quá trình anh leo lên đến đỉnh cao nhất, anh đã có thể thấy được rõ ràng toàn bộ bố cục bên bờ sông Y Seth.

Vì thế, anh cũng có thể thấy được rõ ràng phần sau đuôi xe thon gọn của chiếc xe thể thao được giấu phía sau kho hàng kia.

Tần Hoài nhíu mày, người phụ nữ trong lời Mạc Doanh Doanh kể vậy mà có thể lái xe thể thao tới đây sao?

Mưa càng lúc càng lớn, tiếng sấm sét thật đinh tai nhức óc. /quynhle2207/ddlqđ/ Anh đứng trong màn mưa đưa lưng về phía dòng sông Y Seth, nghe tiếng nước chảy xiết, từ từ đưa súng lên nhắm về phía Mạc Doanh Doanh đang trèo lên.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, nhìn khuôn mặt đối phương bị mưa to gió lớn làm cho thật nhếch nhác, bỗng nhiên không biết bước kế tiếp phải nên làm như thế nào.

Mạc Doanh Doanh kiên trì dồn anh đến gần sát chỗ cao nhất của cần trục. Dưới chân của Tần Hoài là con sông đang chảy xiết, cô còn có thể nhìn thấy những tảng đá nhỏ ở trong dòng nước, làm cho nước sông xô đẩy đập vào nhau.

Ở tại đó, hai người đang giằng co, Tần Hoài biết được anh không thể nổ súng vào lúc này, bởi vì căn bản là Mạc Doanh Doanh không thể nào rớt xuống sông được.

Mạc Doanh Doanh cũng không thể bóp cò. Thậm chí, cô còn không thể xác định được Tần Hoài có đang mặc áo chống đạn hay không, cho dù cô giết chết Tần Hoài, cũng chỉ có dẫn tới việc anh giả chết, còn cô thì sao? Theo lý thuyết thì cô vẫn không chết mà.

Tiếng mưa rơi tí tách, che dấu tất cả mọi tiếng động, ngay trong lúc hai người đang nhìn nhau không nói gì. Bỗng nhiên, thân hình của hai người đều cứng đờ.

Bởi vì, từ góc độ của Tần Hoài nhìn qua, có thể thấy được một người đàn ông mặc chiếc áo màu đen đứng thẳng, đang giơ súng về phía mình.

Mà Mạc Doanh Doanh đang đưa lưng về phía này, thân thể cũng cứng đờ. Mùi vị quen thuộc của người đàn ông đó, còn có khẩu súng đang chia vào sau ót của cô.

Reagon. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình không thể hít thở, đã nhiều năm rồi, đã nhiều năm vẫn chưa nhìn thấy lại hình ảnh người đàn ông này cảm sung, nhưng mà, quả thật không thể ngờ, có một ngày đích thân cô có thể nhìn thấy được tài nghệ của người đàn ông này.

Có thể nhẹ nhàng như vậy, nhẹ đến nỗi cô không hề biết ông ta đã tới gần mình.

Linh hoạt như vậy, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho Tần Hoài cũng trở tay không kịp, cũng chỉ có người đàn ông này có thể làm được.

Cánh tay đang cầm súng của cô cứng ngắc dưới cơn mưa lớn. Reagon nhìn khuôn mặt trắng bệch của người phụ nữ, cười nhẹ một tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào bóng dáng cao ngất đang đứng ở đầu trục chót vót bên kia như cũ.

Quả thật có bộ dáng rất được, tài năng cũng là nhất nhì trong những đặc công mà ông ta gặp qua. Reagon nghĩ ngợi, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo hơn: “Mạc, cô có muốn tự tay mình giải quyết anh ta...”

Cánh tay của Mạc Doanh Doanh lay động, cô nhắm mắt lại đầy tuyệt vọng.

“... Hay là để cho tôi?” Giọng nói của Reagon như một con rắn hổ mang kịch độc nơi bùn lầy ẩm ướt, từ từ quấn lấy thân thể của cô, làm cho cô không thể nào hít thở được.

Nếu chính cô ra tay, có lẽ còn có cơ hội tránh được những chỗ hiểm của Tần Hoài đúng không?

Mạc Doanh Doanh nhìn Tần Hoài, từ từ bỏ súng xuống, giọng nói khô khốc: “Để tôi.” Sau đó lại có chút chần chừ: “... Nếu bắt sống có phải...”

“Tôi đã biết tất cả những gì tôi cần biết.” Khẩu súng trong tay Reagon lại tàn nhẫn chĩa về phía cô, sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nói ra từng chữ một: “Việc cô cần phải làm là giết.”

Ông ta muốn cô phải đích thân giết chết người đàn ông này. Bỗng nhiên, Mạc Doanh Doanh hiểu rõ ràng điều này, bỗng nhiên, những nỗi băn khoăn lo lắng chông chênh chưa từng được tháo gỡ trong lòng cô cũng đã có câu trả lời.

Tại sao ông ta có thể khinh địch như vậy mà giao nhiệm vụ cho cô? /d*đ*le*quy*don/ Bởi vì Mạc Doanh Doanh cô chỉ là một con cờ của Reagon mà thôi, Reagon sử dụng cô để giải quyết phiền toái lớn nhất trước mắt ông ta, chính là Tần Hoài, thành viên ưu tú nhất trong đội đặc cảnh của thành phố T.

Tại sao cô luôn cảm thấy trong những cuộc nói chuyện của mình và G1897 luôn có gì đó không thích hợp? Bởi vì rõ ràng là trời đang mưa như trút nước, nhưng điện thoại ở đầu dây bên kia lại có thể yên tĩnh như đang ở trong nhà. Vốn dĩ người phải đang ngồi ở trên xe đợi lệnh, thì lại đang ở trong nhà, chỉ có thể nói đã thay đổi người hành động, mà người đó chính là người đã nhiều năm chưa từng ra tay, Reagon.

Mưa to làm cho tầm mắt của cô càng thêm mờ hồ, nhưng mà cô lại có cảm giác thứ làm cho đôi mắt của mình mờ đi không phải là cơn mưa to này, một chất lỏng ấm nóng chảy ra từ trong mắt, cánh tay của cô cũng hạ xuống, vị trí cũng nghiêng về phía bụng dưới, lệch một chút từ vị trí trái tim.

Reagon thờ ơ nhìn người phụ nữ đang do dự, khoe mỗi cong lên, lại không nói lời nào.

Mạc Doanh Doanh cho rằng mình có thể qua mặt ông ta thực hiện được động tác nhỏ này, trong lòng cũng thở phào, bốp cò. Nhưng mà, trong khoảnh khắc kia, một bàn tay còn mạnh mẽ hơn cô đã nắm chặt cổ tay cô, một lần nữa hướng họng súng về phía bị lệch đi, ngón tay kia đã thay cô bốp cò súng.

Sau tiếng súng nổ, mùi vị của khói súng, tiếng súng không hề được gắn ống giảm thanh, tiếng đạn xuyên qua da thịt, hình dáng của người đàn ông đang từ từ rơi xuống từ đầu kia của cần trục, không thể thấy rõ mặt của anh trong màn mưa trắng xóa, còn có tiếng cười giễu cợt ác độc của Reagon.

Cô ngỡ ngàng đứng ở đó, mọi chuyện đều bị cơn mưa to ngăn cản trở nên không rõ ràng, nhưng lại có thể khắc sâu vào trong trí nhớ của cô rõ nét như vậy.

“Anh ta, chết, rồi.” Reagon nhìn đôi mắt từ từ đỏ lên đầy âm ảm của cô, nói gằn từng chữ: “Bị Mạc của tôi đích thân giết chết rồi.”

Những chữ này giống như một lời nguyền, phá tan tất cả bình tĩnh.

Anh chết rồi. Tần Hoài, người luôn cười với cô, người luôn luôn làm được mọi chuyện, nhưng vẫn bị cô coi thường, đã chết rồi.

Anh chết rồi. Tần Hoài, người đã từng hứa sẽ cho cô một hôn lễ, người từng cầu hôn với cô, đối với cô có lúc vui vẻ, có lúc tức giận đã chết rồi.

Anh chết rồi. Thân thể cứng ngắc của Mạc Doanh Doanh từ từ đi về phía đầu cần trục trống không ở bên kia, nhìn dòng nước đang quay cuồng, nhìn một mảnh lơ mơ không thể thấy được rõ ràng.

Cô đưa tay che ánh mắt, cảm giác được mùi máu tươi và rỉ sắt trong lòng bàn tay hòa cùng nước mắt lướt qua làn da khô khốc của mình, cảm giác được cơn mưa như vô tình đang tẩy rửa thân thể cô, cũng cảm giác được sự thờ ơ lạnh nhạt của người đàn ông đang đứng sau lưng cô.

Là vì bản thân cô, là vì ý nghĩ thoát khỏi tổ chức của riêng cô đã hại chết người đàn ông duy nhất tốt với cô.

Đã hại chết....nhiều....nhiều năm như vậy, đây là người đàn ông duy nhất....mà cô thật lòng yêu thương.

Cô từ từ đứng lên, súng trong tay cô nhắm vào phía sau của Reagon không một chút lưu tình.

Reagon nhìn người con gái mà hắn chăm sóc từ nhỏ đến lớn, mái tóc của cô hỗn độn, máu loãng và nước mắt làm cho gương mặt cô thật dơ bẩn, ánh mắt cô màu đỏ sẫm, cũng giống như năm đó, khi mất đi Sa Luật Đặc, nhưng có lẽ còn sâu đậm hơn.

Cô có thể chữa súng về phía ông ta sao? (lqđ**quynhle2207) Ông ta cười lạnh lùng, động tác còn nhanh hơn cả Mạc Doanh Doanh.

Phát súng thứ nhất, nhắm vào đầu gối bên trái.

Phát súng thứ hai, nhắm vào đầu gối bên phải.

Hai đầu gối cô đều khụy xuống, ngửa đầu, trong đôi mắt đỏ ngầu chỉ thấy được người đàn ông đang nhìn từ trên cao xuống.

Trái tim của Reagon cũng bị ánh mắt mang theo nỗi oán hận cùng tuyệt vọng làm cho đập nhanh hơn.

Phát súng thứ ba, nhắm vào vai phải.

Phát súng thứ tư, nhắm vào vai trái.

Rốt cục, người phụ nữ trước mặt cũng ngã xuống, máu tươi nhỏ từng giọt, chảy đầy trên mặt đất, hợp với nước mưa tạo thành một cảnh tượng mị hoặc không thể nói nên lời.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy xương cốt toàn thân đau đớn như đang đứt lìa thành từng khúc, trong lòng cũng bắt đầu tê dại. Rốt cuộc cô không thể chống đỡ nổi nữa, trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: quynhle2207

Mạc Doanh Doanh đã có một giấc mơ thật dài. Trong giấc mơ đó, ánh mặt trời chói lọi, cô đang ở trong một ngôi nhà ở vùng lân cận Los Angeles tại Mỹ, cô đang đẩy Sa Luật Đặc đi dạo quanh trong sân phơi nắng.

Người đàn ông có gương mặt tuấn tú xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta không đành lòng làm vậy bản kia đã hỏi mơ ước lớn nhất cuộc đời này của cô là gì.

Cô trả lời rất kiên quyết và dứt khoát là muốn chăm sóc anh ta cả đời. Bởi vì anh ta chính là người đàn ông xinh đẹp, lương thiện nhất mà Mạc Doanh Doanh cô từng gặp qua.

Hình ảnh năm đó vẫn luôn cứ hiện ra trong những giấc mơ của cô, bởi vì cô không làm tròn trách nhiệm, cô đã thề sẽ bảo vệ người đàn ông trước mặt mình, để anh ta luôn giữ được nét mặt bình thản giống như thiên sứ này.

Sau đó, một mình cô lại bước tới bên bờ sông Y Seth gần tòa thành Yekaterinburg. Nhìn nước sông chảy xiết, trước mắt lại hiện ra một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cô nằm ở trên thảm cỏ, nhớ tới pháo hoa vào tháng ba và mười dặm hai bên bờ sông Tần Hoài. Cô cũng nhớ tới khuôn mặt của người đàn ông lại có thể đẹp như một người con gái, cô che mắt lại, cảm giác như có chất lỏng lạnh lạnh chảy ra từ hốc mắt của mình.

Cô lại nằm mơ thấy mình đã kết hôn với người đàn ông này. Cô mặc một bộ áo cưới trắng như tuyết, đặt tay mình vào tay anh, cùng anh đứng dưới ánh nắng mặt trời, nhận lời chúc phúc của mọi người.

Nhưng mà cho đến cùng cũng chỉ là giấc mơ, khi cô tỉnh lại, trước mắt chỉ còn lại một mảnh trắng xóa, mơ hồ không chân thật.

Cô đang ở bệnh viện sao? Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ, mới mở mắt ra, đã cảm nhận có người đang tới gần mình. Toàn thân cô đều bị bỏ thạch cao để cố định. Có bóng người đi lại mơ hồ, Mạc Doanh Doanh nhúm mày, còn chưa kịp lên tiếng thì giọng nói nhẹ nhàng của đàn ông như tiếng băng đang từ từ vỡ ra: “Mạc, cô đã tỉnh lại.”

Đây rõ ràng là một câu xác nhận, không phải là câu hỏi.

Mạc Doanh Doanh có cảm giác rùng mình, ớn lạnh từ ngón chân truyền đến tận đầu, da đầu cô cũng bắt đầu tê dại. Bây giờ, cô không có một chút xíu năng lực nào để chống cự, chỉ có thể để mặc cho người khác xử trí, chỉ mong mình sẽ không phải chết quá mức thảm mà thôi.

Bất quá, ngay lập tức cô nghĩ đến Tần Hoài còn chưa biết sống chết, trong lòng lại bắt đầu đau đớn khổ sở.

Cô đã nhìn thấy quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt, cũng trải qua nhiều lần, () nhưng khi tận mắt nhìn thấy anh bị rơi từ trên cần trục cao chót vót kia xuống,

chỉ suy nghĩ đến đây thì cô đã cảm thấy không khí trong lòng ngực mình bị rút sạch.

Cũng may bình thường cô là một người biết cách kiềm chế bản thân, mặc dù trong lòng đau thương thống khổ, nhưng trên mặt cũng không có một chút thay đổi nào. Đường như, đêm hôm đó, người có đôi mắt đỏ ngầu, trên mặt tràn đầy nước mắt bên bờ sông Y Seth ở Nga không phải là cô.

Reagon quan sát cô một lúc, thấy cô không chịu mở miệng, cũng không giận, chỉ nói với cô: “Tôi bắn cô bốn viên đạn, nhưng chỉ làm bị thương phần mềm, không ảnh hưởng đến xương cốt, sau này võ nghệ của cô vẫn còn, nhưng mà không thể nào dùng sức được nữa.”

Nghe xong, cô vẫn cuối đầu như cũ, lại cười lạnh trong lòng, nói như vậy thì bản thân cô còn thua xa đám đặc cảnh của Nga hay của Mỹ, có võ nghệ nhưng lại không chịu đi đến sân để huấn luyện tăng thêm sức lực, hay cũng giống như có võ công tuyệt thế nhưng lại không có nội lực, chỉ là quơ tay quơ chân, ngay cả một tên cướp vặt gặp cô cũng không hề sợ hãi. Chỉ cần thành viên CASTA trải qua một chút huấn luyện thì cô đã không thể nào đánh lại rồi.

Reagon cũng bận tâm đến Mạc Doanh Doanh trong tình trạng chật vật, lo lắng có người đến đây hãm hại mình. Bây giờ mọi người đã được điều động hết, chỉ còn lại hai người bọn họ. Ông ta thấy Mạc Doanh Doanh không nói tiếng nào, trong lòng cũng hiểu được nhất định người phụ nữ này đang oán hận mình đến tận xương tủy. Bất quá, ông ta đã quen làm theo ý mình, võ nghệ của cô đã bị phế bỏ, tự nhiên ông ta cũng không cần phải đề phòng cô như trước nữa.

“Cô là phụ nữ, vì loại đàn ông hời hợt như vậy mà động lòng cũng là điều dễ hiểu, nhưng cô cũng chưa từng tiết lộ bí mật gì của CASTA cho hắn ta biết.” Reagon trầm giọng nói: “Tôi sẽ để cho Kỷ Vân Thường thay thế vị trí của cô, chính đốn lại bộ phận bên Châu Á này một lần nữa, cô hãy cố gắng đường đường thật tốt đi.”

Ông ta không nhắc gì về Tần Hoài, mà trong thời điểm này, Mạc Doanh Doanh cũng không muốn chọc giận người đàn ông này, chỉ đơn giản là giữ thái độ trầm mặc. Thấy ông ta đứng dậy muốn rời khỏi, rốt cuộc thì cánh môi khô nứt cũng động đậy, giọng nói khô ráp như những hạt cát trong sa mạc đang cọ xát vào nhau, cô hỏi: “Ông định xử trí tôi như thế nào.”

Giết chết, có lẽ là dùng mọi cách để hành hạ cô cho đến chết. (quynhle2207**lqd) Cô không thể đoán được gì ngoài những thứ này.

Reagon nghĩ rằng những lời ông ta nói đã mang ý nghĩa rất rõ ràng rồi, bỏ qua tội lỗi của cô, ông ta không muốn xử lý người phụ nữ này. Chỉ có điều quy định của CASTA trừng phạt những kẻ phản bội vô cùng hà khắc, mà những quy định này do chính ông ta đã đặt ra lúc trước. Lúc này đây, ông ta lại có tính toán khác cho nên rất khó mở miệng nói ra, chỉ có thể dừng lại một lúc, nói: “Thật sự cô không sợ chết sao?”

Bởi vì câu nói này mà toàn thân của Mạc Doanh Doanh trở nên cứng đờ, thật sự không sợ chết sao? Chẳng lẽ muốn đưa cô đi làm thí nghiệm sống trong một phòng thí nghiệm sinh hóa nào đó ở tổng bộ của CASTA ở Đức sao? Đúng, đúng là như vậy rồi. Làm sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, từ trước tới giờ dùng cơ thể sống để thí nghiệm vẫn luôn là sự lựa chọn tốt nhất.

Reagon làm sao biết được những suy nghĩ trong đầu cô vào lúc này, bây giờ chỉ tùy ý bật TV trước giường bệnh của cô lên: “Thời gian lâu như vậy chắc ánh mắt cũng có thể thích ứng rồi, tôi nghĩ cô rất muốn biết một vài tin tức phải không?”

Nói xong, ông ta xoay người đi ra ngoài. Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới ngẩng đầu, xem ra cô đã trở lại thành phố T rồi, bởi vì đài tin tức đang phát trên TV ở trước mắt cô chính là đài truyền hình của thành phố T. Bây giờ đang là giờ phát tin tức buổi trưa. Hai mắt của nữ phát ngôn viên với khuôn mặt xinh đẹp kia đang ửng đỏ, lau nước mắt nói xong tin tức vụ nổ lớn do một nhóm người cho nổ bom ở Nga, sau đó là thông báo thành viên của tư lệnh quân khu tỉnh B, Tần Hoài đã không may bỏ mình trong lúc chấp hành nhiệm vụ.

Cô ngẩn ngơ nhìn người nữ phát ngôn viên trong bộ dáng như sắp khóc, bỗng nhiên cũng cảm giác trên môi mình nóng rát, đau đớn, mới phát hiện mới vừa rồi, cô đã không tự giác mà cắn nát môi mình, từng tia, từng tia máu đang tu từ chảy ra.

Ngực cô không thở nổi, người nữ phát ngôn viên kia còn nói những thông tin đại khái về lễ tang của người anh hùng này sẽ được cử hành sau một tháng nữa, hay là việc vẫn chưa tìm được thi thể anh, vân vân. Cô nghe thấy cũng bắt đầu thấy phiền chán, nhưng toàn thân thể lại cứng ngắc không thể động đậy, chỉ có thể nhắm mắt, giống như làm vậy thì cô không phải đối mặt với sự thật này nữa.

Trước đây không lâu, anh đã trịnh trọng nói với cô là muốn cưới cô. Chóp mũi Mạc Doanh Doanh chua xót, lại cố nén nước mắt vào lòng, nghe được tiếng đẩy cửa ‘két két’, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới. Trong lòng cô biết được người tới là phụ nữ, nhưng vẫn chỉ nằm yên, không nói gì cả.

Người bước vào là G1897, bây giờ cũng là Kỷ Vân Thường. Cô ta vừa vào cửa đã nhìn thấy Mạc Doanh Doanh đang nằm trên giường, cả người đều bị bó thạch cao, vẻ mặt ảm đạm. Mới vừa rồi, Reagon đã nói với cô ta là Mạc Doanh Doanh tỉnh lại rồi, để cô ta vào đó chăm sóc, trong lòng cô ta không thoải mái chút nào.

Hiện giờ vị trí của cô và Mạc Doanh Doanh đã tương đương, hay có thể nói cô ta còn cao hơn một chút, dựa vào cái gì lại muốn đích thân cô ta đi chăm sóc một người phụ nữ trên cơ bản đã là đồ bỏ đi này.

Nhưng mà, khi Kỷ Vân Thường nhìn đến giọt lệ vẫn còn vương lại trên hàng lông mi mảnh khảnh của người phụ nữ đó, trong lòng cũng hơi run sợ.

Quả thật, Mạc Doanh Doanh chưa làm gì sai với cô ta, cũng chưa từng để cô ta phải mạo hiểm, càng chưa từng đoạt lấy công lao của cô ta. Còn cô ta, chính là do lòng riêng của mình thôi thúc, mới muốn thay thế cô. Dù sao đi nữa thì con người cũng muốn hướng tới chỗ cao hơn, không ai có thể nói rằng cô ta đã làm sai. (Quỳnh: chị ạ, con người leo lên chỗ cao hơn là không sai, nhưng đạp lên người khác để leo lên chỗ cao hơn mới là sai.)

Cô ta tự an ủi mình như vậy, cuối cùng cũng đi tới gần cô, nói: “Reagon bảo tôi đến chăm sóc cho cô.”

Nhưng mà, cô ta đợi một lúc lâu cũng không thấy người trên giường kia trả lời mình.

Kỷ Vân Thường không biết, sự im lặng này của Mạc Doanh Doanh chính là trốn ven một tháng không mở miệng. Không cần biết thân thể đau đớn thế nào, miệng vết thương nhiễm trùng, hay kết vảy ngứa ngáy ra sao, cô cứ như vậy, chưa từng mở miệng nói ra một câu, ngay cả nói mớ cũng không có.

Mãi cho đến một tháng sau, (le/quý/đôn) khi toàn bộ thạch cao trên người cô được tháo xuống hết, khả năng đi lại căn bản nhất cũng không có vấn đề. Một ngày, như thường lệ Kỷ Vân Thường nhìn Mạc Doanh Doanh, giúp cô rửa mặt. Vốn dĩ cô đã im lặng lâu ngày, lúc này lại đột nhiên mở miệng nói: “Tôi muốn đi dự lễ tang của anh ấy.”

Kỷ Vân Thường kinh ngạc một lúc, sau đó mới kịp hiểu ra là cô muốn đi dự lễ tang của người đàn ông tên là Tần Hoài đã chết kia.

Không nghĩ tới cô có thể thẳng thắn như vậy, Kỷ Vân Thường nhớ tới những lời mà Reagon đã nói với cô ta vài ngày trước đó: “Nếu như cô ấy muốn đi tham dự lễ tang của người đàn ông kia, cứ để cô ấy đi, chỉ cần để ý từ xa là được rồi.”

Vì thế, cô ta đã gật đầu: “Tôi sẽ cho người đi chuẩn bị xe.”

Giọng nói của Mạc Doanh Doanh khàn khàn, vang lên ngắt lời, cô lắc đầu: “Để tôi tự đi là được rồi.”

Cô đã khôi phục năng lực đi lại cơ bản rồi, thêm nữa... Cô không muốn để cho đám người CASTA này sẽ làm vấy bẩn sự yên tĩnh sau cùng của người kia.

Kỷ Vân Thường tỏ vẻ cứ làm theo ý của cô, sau đó đi ra ngoài, kéo cửa lại để cô có thể thay quần áo.

Mạc Doanh Doanh đến trễ, lúc cô tới thì lễ tang đã kết thúc, phần lớn những người kia đang quay về nhà cũ của họ Tần. Tần Thệ với sắc mặt tiêu tụy đang đứng đó có thể dễ dàng nhìn thấy. Mạc Doanh Doanh suy nghĩ, sau đó vẫn cắn răng bước tới.

“Anh Tần.” Cô lên tiếng gọi người đàn ông đang có vẻ mặt tiêu tụy. Anh ta và Tần Hoài cũng có phần giống nhau, gương mặt tuấn lãng, nhưng chính điều này lại làm cho cô không cách nào chịu đựng nổi.

Hiển nhiên Tần Thệ cũng nhận ra đây chính là người phụ nữ luôn đi bên cạnh Tần Hoài, anh ta cũng biết bọn họ có quan hệ không rõ ràng, nhưng mà bây giờ vẫn phải giữ lễ nghi, chỉ có thể cúi người chào cô: “Cô Mạc.”

Giọng nói khàn khàn, chắc có lẽ là do lao tâm lao lực quá độ rồi. Trong ngực Mạc Doanh Doanh đau xót, cuối cùng nói thật khê: “Anh ấy... Tôi, tôi có thể đến nhà của anh ấy nhìn một chút... Giữ lại một chút gì để tưởng niệm cũng tốt?” Muốn nhìn người mà cô luôn luôn đối lập, nhìn anh đã sống như thế nào.

Rất nhiều tiểu thư nhà giàu khóc đến nổi sưng cả mắt cũng đã từng nhắc tới yêu cầu này, nhưng Tần Thệ đều từ chối tất cả, dù sao thì cha mẹ Tần Hoài đều đang hết sức đau lòng, mới vừa này, sau khi tham gia xong lễ tang, đã được những nhân viên bảo vệ sắp xếp đi tới nơi an dưỡng, để tránh bọn họ lại nhìn vật mà nhớ người. Bây giờ, căn nhà kia của Tần Hoài trống rỗng, rất hiển nhiên anh ta không muốn người khác đi vào.

Nhưng mà, có lẽ Mạc Doanh Doanh là ngoại lệ. Tần Thệ nhớ lại sự yêu thích của anh họ mình khi nhớ tới người phụ nữ này, sau một hồi trầm mặc, anh ta cũng gật đầu.

Nghĩa trang nằm ở vùng ngoại ô, trở lại nhà của Tần Hoài đã là buổi chiều. Tần Thệ đứng trước cửa, mở cửa, để cho Mạc Doanh Doanh đi vào, còn mình thì lại ngồi ở trước cửa, đưa tay nâng đầu, /d...đ...le.quy.đon/ dường như quá mức đau lòng khi nhìn thấy những cảnh vật cũ này.

Đúng rồi, mấy tháng này, vốn dĩ là anh ta có tình yêu chân thành, lại trở thành Hạ Thất liệu lĩnh trả thù, sau đó bỏ anh ta mà đi, rồi lại tới Tần Hoài, người anh em như tay với chân của anh ta lại bị chết trong khi thi hành nhiệm vụ. Mọi thứ của Tần Thị đều đặt trên người anh ta, nặng nề đến nỗi làm cho anh ta không thể thở được.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn bóng lưng suy sụp kia, nhẹ nhàng đi vào căn biệt thự trống không.

Phòng của Tần Hoài rất sạch sẽ, chắc hẳn là do thói quen của người quân nhân, mọi thứ bên trong đều hết sức gọn gàng. Cô đi một vòng, muốn tìm một thứ để làm kỷ niệm, nhưng lại không biết phải lấy cái gì.

Lấy cái gì bây giờ? Mặc kệ là thứ gì, thì từng hành động, từng cử chỉ của người đàn ông này đã khắc vào trong lòng cô từ lâu rồi, không cần phải tìm bất cứ thứ gì để làm vật kỷ niệm. Nếu muốn nhớ lại kỷ niệm, chỉ cần nhắm mắt, tất cả những hình ảnh đều hiện ra.

Về cười cợt vô lại của anh, sự chăm sóc dịu dàng của anh, tình cảm sâu đậm mạnh mẽ của anh. Toàn bộ của anh đã khắc sâu vào trong lòng cô từ sớm rồi.

Mạc Doanh Doanh thở dài, chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng bước lại, bên tai vẫn còn vang vọng những lời mà người đàn ông kia đã từng nói với cô.

- - “Toàn bộ tài sản của anh đều để ở trong ngăn tủ thứ hai bên trái của bàn giấy trong phòng sách, em có thể lấy đi toàn bộ.” Khi đó bọn họ vẫn còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, nào ai biết được chỉ qua vài tháng ngắn ngủi mà mọi thứ đều đã thay đổi rồi.

Mạc Doanh Doanh đi vào phòng sách, kéo ngăn tủ kia ra.

Trong ngăn tủ có mùi đàn hương, một hương vị rất sạch sẽ. Ngăn tủ không khóa, dường như rất yên tâm sẽ không có ai đụng tới, bởi vì bên trong có một bức thư đã được dán kín, lòng cô khẽ động một chút.

Cô mở bức thư ra, là nét chữ đầy sức lực của Tần Hoài.

“Thân yêu:

Lúc mà em đang xem bức thư này, chỉ có thể có hai tình huống xảy ra, tình huống thứ nhất chính là anh đã cầu hôn thành công rồi, chỉ còn thiếu là chưa đem bức thư này nhét vào trong tay em mà thôi. Nhưng nếu bây giờ em quay đầu lại, chắc chắn anh đang ở phía sau cánh cửa, đang nhìn lên thử xem em như thế nào.”

Mạc Doanh Doanh đọc đến đây, bỗng đứng quay đầu lại, chỉ bất quá là ngay cửa ra vào trống trơn, không có cái gì hết.

Khi Tần Thệ nghe được tiếng khóc phía sau lưng, anh ta đã giật mình quay đầu lại. Anh ta nhìn người phụ nữ vẫn luôn ăn nói sắc bén với khuôn mặt đầy nước mắt, thất thần đứng sau lưng mình, trong tay cầm một tờ giấy mỏng màu trắng, trên đó hình như có chữ viết.

Mạc Doanh Doanh cảm giác được nước mắt mình cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống, nhưng cô lại không thể nào khống chế được bản thân.

“Anh ấy nói anh ấy muốn kết hôn với tôi.” Một tay của Mạc Doanh Doanh che mắt, Tần Thệ mới vừa muốn bước tới an ủi, nghe được câu đó đã giật mình đứng ngay tại chỗ.

“Cả đời này của anh ấy đều thiếu tôi hôn lễ này.”

Tần Thệ nhìn người phụ nữ đang đứng ngược sáng nơi cánh cửa, ngón tay áp út thon dài đang đeo một chiếc nhẫn kim cương màu xanh.

Đó là viên ngọc xanh hy vọng vô giá, đã từng được gắn trên vương miện của Nữ Hoàng Anh. Đây cũng là giao ước của hai anh em bọn họ trong việc cầu hôn người vợ tương lai của mình, /lequydon/quynhle2207/ của anh ta là một viên kim cương màu đỏ thẫm như máu, còn của Tần Hoài lại là viên kim cương màu xanh hy vọng.

Mạc Doanh Doanh mang theo niềm hy vọng mà Tần Hoài đã để lại, đứng ở đó, âm thầm mà rơi lệ. Tần Thệ cảm giác dường như cô đang cách anh ta rất xa, không cách nào chạm đến.

“Tình huống thứ hai chính là anh đã hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Nếu là vậy thì em hãy cất kỹ chiếc nhẫn này, sau đó nói với người đàn ông mà em lựa chọn sau này, đã từng có một người yêu em như vậy, để anh ta có thể tôn trọng em, bảo vệ em, giống như anh yêu em, bởi vì em xứng đáng có được hạnh phúc như vậy.

Tần Hoài.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Edit: quynhle2207—diễn đàn

Mạc Doanh Doanh từ chối ý tốt muốn đưa cô về nhà của Tần Thệ. Một mình cô đi ra khỏi đại viện của quân khu, vừa qua khỏi hai chốt đèn xanh đèn đỏ, cô đang định đón xe trở về thì có một chiếc xe bình thường màu đen chạy tới, dừng lại bên trái của cô.

Cửa kính xe được kéo xuống, khuôn mặt của người lái xe vẫn chìm trong bóng tối, nhìn cô đánh giá: “Cô Mạc, xin cô theo tôi quay về.”

Mạc Doanh Doanh nghe lời leo lên xe, dù sao đi nữa, nếu Reagon đã muốn thì sẽ có hàng trăm hàng ngàn phương pháp làm cô phải quay về, đây có thể xem như là loại phương pháp lịch sự nhất rồi.

Sau khi người kia thấy cô lên xe thì cũng từ từ cho xe chạy đi. Mạc Doanh Doanh ngồi ở phía sau, đưa mắt quan sát anh ta qua kính chiếu hậu, một gương mặt xa lạ, coi như là nhìn được, nhưng không phải thật đẹp trai, càng không phải thành viên CASTA ở thành phố T.

“Mã số là gì?” Một tay cô chống tại thái dương, không hề để ý mở miệng hỏi, nhìn qua không có chút nào lo lắng nào của người đang bị khống chế.

Trong mắt của người đàn ông đang lái xe kia lóe lên ánh sáng, giọng nói trầm thấp hơn so với người bình thường: “TB2998.”

Mở đầu bằng ký tự TB, thì ra là điều người từ bên khu vực Châu Âu qua đây, xem ra Reagon sợ những đồng đội cũ của cô sẽ lơ là với cô, có thể làm ra

việc ‘thả hổ về rừng’. Mạc Doanh Doanh nở một nụ cười khinh thường, hai người cô và Tần Hoài đều vì một tấm da dê mà có thể chết đi sống lại, đại khái là cuộc sống trở nên khó chịu đến cỡ nào. Mà giờ đây cô vẫn chưa biết hết bí mật huyền diệu trong tấm da dê đó, làm sao cô có thể rời khỏi đây dễ dàng như vậy được?

“Nguyên bản từ nơi nào đến?” Không dễ dàng gì cô mới có thể rời khỏi được bệnh viện làm cho người ta hít thở không nổi kia, () cho dù hiện giờ tâm tình của cô vẫn chưa bình phục trở lại, nhưng viên ngọc màu xanh tên ‘hy vọng’ đã mang đến cho cô quá nhiều hy vọng. Đầu óc của Mạc Doanh Doanh cũng tỉnh táo lại, hỏi người kia.

“Ồ Đức.”

Căn bản là đến từ bộ nghiên cứu sinh hóa ở bên kia điều qua. Cô đã tham gia vào rất nhiều lãnh vực, nhưng lại chưa bao giờ bỏ công sức để thử thâm nhập vào những lãnh vực bí mật được Reagon trực tiếp điều hành này cả, chắc có lẽ vì thế mà anh ta mới được điều phái qua đây.

“Từ đây về sau, tôi phụ trách chăm sóc sinh hoạt ăn uống hằng ngày của cô.” Người đàn ông mỉm cười, đôi mắt của anh ta là một đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn làm cho Mạc Doanh Doanh trở nên hốt hoảng. Cô lại cảm thấy hơi giống với Tần Hoài, chỉ có điều người đàn ông này có một đôi mắt màu hổ phách, trong khi đôi mắt của Tần Hoài là điển hình của một đôi mắt đen.

Trong lúc cô còn đang hoang mang, xe lại tăng tốc độ nhanh hơn. Lúc này giọng nói của Mạc Doanh Doanh trở nên lạnh lùng, cô hỏi: “Bây giờ đang đi đâu?”

Hiển nhiên tính tình của người kia cũng rất ôn hòa, cũng không mang theo sự khát máu lâu dài trong cuộc sống hàng ngày của mình, giọng nói nhàn nhạt: “Đi thành phố A, tới nơi mà cô đang dưỡng bệnh.”

Thành phố A mới được tăng cấp từ một huyện nhỏ trở thành một thành phố cách đây không lâu, vị trí không thuận lợi, kinh tế cũng không được phát triển. Trái lại, thời tiết khí hậu ở đây lại rất tốt, có rất nhiều khu nghỉ dưỡng. Rất nhiều người ở thành phố T rất thích lái xe tới Lâm Thành vào ngày chủ nhật, chỉ cách khoảng hai tiếng đồng hồ lái xe để đi đánh golf hay là có một kỳ nghỉ ngắn vào cuối tuần.

Cho tới cuối cùng thì Mạc Doanh Doanh không đoán được Reagon có ý định gì, nhưng cô chắc chắn là ông ta muốn nhốt cô lại. Cô dựa đầu vào nệm êm, bởi vì bị thương nặng vẫn chưa khỏi hẳn cho nên cô rất dễ bị mệt mỏi. Giờ phút này sau một ngày mệt mỏi và hỗn loạn, cô đã ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu, bầu trời của thành phố A vào mùa đông giá rét này sập tối nhanh hơn. Khi cô tỉnh lại thì trước mắt đã là một mảnh tối mờ, chỉ nhìn thấy ở phía trước đầu xe có một ngọn đèn nhỏ, mà cái người được phái tới từ Đức để theo dõi cô, TB2998 lại đang ngồi lẳng lặng ở đằng trước, sắc mặt rất yên tĩnh.

Bỗng nhiên, Mạc Doanh Doanh cảm thấy hoảng hốt, rõ ràng anh ta có thể đánh thức cô dậy. Dù sao cô cũng là người bị giám sát, nhưng anh ta lại chọn lựa cứ ngồi như vậy chờ cô tỉnh lại, quả thật rất có lòng rồi.

Cách đây không lâu, cũng có một người vẫn cứ im lặng đối xử với cô dịu dàng như vậy. Mạc Doanh Doanh cố gắng lắc đầu mình, bàn tay theo bản năng cũng nắm chặt viên ngọc xanh kia trong lòng. Cô biết nếu cứ mơ hồ đeo nó trên ngón tay áp út thì thật quá khoe khoang. Lúc này đang là mùa đông, cô mặc quần áo dày, cho nên đã mượn Tần Thệ một sợi dây chuyền bạch kim xỏ vào chiếc nhẫn, đeo trước ngực.

Tựa như cô muốn giữ người kia ở trong lòng mình, không bao giờ xa cách nữa. (quynhle2207*ld) Mạc Doanh Doanh bật cười, trái lại, người đàn ông khi cô giật mình tỉnh giấc vẫn còn nhìn ngoài cửa sổ, giờ đây anh ta quay đầu lại, chỉ có thể thấy trên gương mặt tuấn tú lại hiện lên một chút dịu dàng: “Cô Mạc đã thức dậy rồi sao? Chúng ta đã đến trang trại rồi.”

Trang trại? Cô ngạc nhiên, bỗng nhiên nhớ ra hình như cách đây không lâu, Reagon đã từng cho thuộc hạ của ông ta đến thành phố A để thực hiện một kế hoạch, đại khái là muốn thu mua một trang trại ở vùng núi nổi tiếng. Kết quả cuối cùng có lẽ là thu mua thành công, nhưng sau khi thu mua thành công lại không mở cửa, để mặc cho trang trại này trở nên hoang vắng, tiêu điều.

Lúc đó, cô còn tưởng rằng thời cơ để kiếm tiền chưa tới, dù sao thì nền kinh tế lúc đó vẫn đang đình trệ, không biết gì mà cứ khai trương sẽ làm giảm giá trị sở hữu. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ là muốn sử dụng vào chuyện khác mà thôi.

Cô đi theo người đàn ông kia tới đó, trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ. Tuy nói trang trại trong núi này chưa bao giờ chính thức khai trương, nhưng quang cảnh cũng đã được sắp xếp lại nhiều rồi. Trong sự sầm uất lộ ra vẻ vắng lặng, mùa đông ở phía Bắc làm cho cây cối đều trụi lá. Mạc Doanh Doanh nhìn cảnh tượng này thì trong lòng lại cảm thấy nhói đau, chỉ đơn giản quay đầu đi, không nhìn lại nữa.

Sau khi người kia dẫn cô vào trong một phòng được trang trí sang trọng ở trong trang trại, thì xoay người đi ra ngoài, nói với cô rằng anh ta đi gọi người nấu cơm.

Mạc Doanh Doanh đợi hơn một tiếng đồng hồ thì nghe có người gõ cửa phòng cô, cô vừa mới mở cửa, lại giống như bị người khác giữ chặt ở tại cửa, mấy lần định mở miệng lại không thể nào phát ra tiếng.

Điều bộ của người vừa tới rất ung dung, mang theo sự tao nhã vốn có của ông lão quản gia người anh, rõ ràng chính là lão quản gia hành tung bí ẩn ở tại Yekaterinburg, Antony Lev!

Ông ta thấy biểu tình dờ dẩn của Mạc Doanh Doanh, chỉ nở một nụ cười giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra vậy, chào cô: “Cô Mạc có thể xuống lầu để dùng cơm rồi.”

Bởi vì bọn họ quan tâm cơ thể cô mới vừa bị thương nặng chưa khỏi hẳn, cho nên dù chỉ là tầng hai cũng đã chuẩn bị sẵn thang máy. Mạc Doanh Doanh lê thân thể cứng đờ của mình từ từ đi xuống lầu, nhưng suy nghĩ trong đầu lại xoay chuyển rất nhanh.

Nếu nói ông già này là người của Reagon, vậy thì chắc chắn chuyện của cô và Tần Hoài đã bị ông ta biết từ lâu rồi. Nếu như thế, tại sao ông ta vẫn phải cô đi Nga chứ? Cô cầm lấy dao nữa, đưa mắt nhìn Antony Lev đứng cách đó không xa, bỗng nhiên tay cô bỗng ngừng lại, sau đó bùng tình ngộ.

Không lẽ là thăm dò? Đây là cơ hội sau cùng mà người đàn ông kia muốn cho cô. Với năng lực của ông ta, nếu đã phải Antony Lev đi, hơn nữa có thể nắm giữ được phu nhân Anna giả mạo, A Phu Kiệt Y chặt chẽ ở trong tay, thì làm sao lại không có khả năng có được bộ áo giáp kia chứ? Cô lại nhớ tới tấm da dê mà mình đoạt được kia, bỗng nhiên người cũng nhẹ nhõm.

Chỉ sợ Reagon biết được nội dung phần sau của tấm da dê kia từ sớm rồi, vì thế không thể nào không biết được ý nghĩa to lớn trong đó, có lẽ ông ta đã ra tay chuẩn bị từ lâu để có thể lấy được bộ áo giáp ở Nga rồi.

Mạc Doanh Doanh cúi đầu, từ từ ăn thức ăn, đem từng điểm từng điểm liên kết chuyện này lại với nhau. (d/d/le/quy/don) Nếu cô không động lòng với Tần Hoài, vậy thì Reagon sẽ dùng cách trực tiếp nhất để lấy được bộ áo giáp, cũng không có kiếp nạn lớn lần này.

Cô nở nụ cười khổ sở, nếu nói như vậy thì chính sự tùy hứng, luôn cho mình đúng của cô đã hại chết anh rồi sao?

Viên kim cương đang đeo trước ngực, càng làm cho ngọn lửa trong ngực của Mạc Doanh Doanh thiêu đốt đau đớn hơn. Cô ăn không nhiều, sau đó bỏ dao nữa xuống, đi lên lầu.

TB2998 đi sau lưng cô, một bước cũng không rời, tới cuối cùng khi Mạc Doanh Doanh định đóng cửa lại, vẫn thấy người đàn ông này đang đứng sau lưng mình.

Cô mấp máy môi: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Người đàn ông nở nụ cười vân đạm phong khinh, con ngươi màu hổ phách ánh lên giống như một con mèo giảo hoạt: “Nhiệm vụ của tôi là lúc nào cũng phải bảo vệ cô.”

Bảo vệ sao? Chỉ sợ là giám sát thì đúng hơn. Mạc Doanh Doanh bật ra tiếng ‘hừ’ lạnh, mở cửa, sau khi anh ta đi vào, chỉ quay người, cời áo lông trên người một cách nhanh chóng gọn gàng.

Người đàn ông thấy hơi xấu hổ, nhưng khi nhìn thấy phần lưng trắng nõn, với hai vết sẹo thật lớn, thật sâu nơi xương bả vai, thì trong mắt anh ta hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Anh ta vội vàng ho một tiếng, liền nhắc nhở: “Cô Mạc, tôi có cần ra ngoài một chút không?”

Môi Mạc Doanh Doanh gọi lên một nét cười lạnh lùng: “Nếu muốn tránh, anh chỉ cần nhắm mắt lại là được rồi, đừng có làm bộ làm tịch!”

Người đàn ông kia sờ mũi tỏ vẻ xấu hổ, yên lặng quay đầu đi, cũng không nói gì nữa. Mạc Doanh Doanh thay áo ngủ xong, thấy người kia vẫn đang đứng đưa lưng về phía mình, cô chỉ hơi nâng mắt lên: “Tôi đi ngủ, anh cũng cần phải canh gác bên cạnh sao?”

TB2998 chỉ cái ghế quý phi ở một bên: “Tôi nằm ở đây là được rồi, nếu cô cần gì thì cứ gọi tôi.”

“Cần gì?” Từ này được nói ra nghe rất kỳ lạ, giống như đang giễu cợt cô muốn tìm loại phục vụ đặc biệt gì đó, người đàn ông kia cũng kịp phản ứng lại, cảm thấy có chút không thích hợp, ngượng ngùng ngậm miệng.

Cô nằm trên giường, trong phòng, ngoại trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, thì chỉ còn tiếng thở đều của người đàn ông kia. Buổi chiều, Mạc Doanh Doanh mới ngủ một giấc, giờ phút này làm gì còn buồn ngủ nữa, đành ngồi dậy, nhìn TB2998, hỏi với giọng nhàn nhạt: “Lúc ban đầu, anh làm việc bên bộ nghiên cứu sinh hóa ở bên Đức hả?”

Hiển nhiên người kia không ngủ, Mạc Doanh Doanh từ từ nhắm hai mắt lại, không có nhìn thấy đôi mắt vẫn luôn sáng ngời, (d*d*le*quy*don) còn sáng hơn ánh mắt của mèo trong đêm tối đang hiện lên tia tán thưởng, anh ta nâng nhẹ khóe môi, giọng nói không có gì biến đổi, vẫn trầm tĩnh như cũ: “Đúng.”

“Nhiệm vụ chủ yếu là gì?” Cô không nên hỏi cái này, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi ra.

Không ngờ bộ phận nghiên cứu sinh hóa này lại tồn tại, nhưng lại được phân chia rõ ràng cho những nhân vật khác nhau chịu trách nhiệm, sau khi Sa Luật Đặc ra đi thì đã bị Reagon kiên quyết thu gom toàn bộ về dưới tay mình, người ngoài không thể dòm ngó vào được. Giờ đây, cô không dễ dàng gì mới gặp được một người từ nơi đó tới đây, hiển nhiên cũng muốn hỏi ra một chút ít thông tin gì đó.

TB2998 không trả lời, đáp lại câu hỏi của cô chỉ là một không gian yên tĩnh.

Mạc Doanh Doanh đợi thật lâu, đến khi cô chán nản muốn bỏ cuộc thì người kia lại mở miệng, nhàn nhạt trả lời: “Thí nghiệm cơ thể người sống.”

Lòng ngực của Mạc Doanh Doanh cứng lại, thí nghiệm trên cơ thể người sống? Cho dù là ở quốc gia nào hay đứng ở phía bên nào thì toàn bộ những chuyện này cũng đều là tội ác cần phải bị tiêu diệt, tại sao Reagon lại hồ đồ như vậy được? Lại thực hiện thí nghiệm cơ thể người sống.

Cô không biết phải tiếp tục hỏi như thế nào, giọng nói của người kia lại tiếp tục vang lên trong đêm tối: “Cô Mạc? Rốt cuộc là cô Mạc đã làm sai cái gì

mà lại được đối xử đặc biệt như vậy?”

Đặc biệt sao? Quả thật cô được đối xử rất đặc biệt, không có bất cứ kẻ phản bội nào có được sự đối xử đặc biệt như cô, chỉ giam lỏng, cũng không có bị tra tấn hay bất cứ gì khác.

Cô trầm mặc thật lâu, cố gắng giữ cho giọng điệu của mình có thể bình tĩnh, cuối cùng trả lời nhàn nhạt: “Tôi yêu thích một người.”

Người đàn ông trầm mặc nhìn người phụ nữ có khuôn mặt trắng bệch dưới ánh trắng, đang từ từ nhắm hai mắt, ngón tay giật giật, nhưng cuối cùng lại bị nắm chặt thành quyền.

“Tôi muốn thoát khỏi CASTA để ở cùng với anh ấy.” Mạc Doanh Doanh từ từ nhắm hai mắt, trong đầu hiện lên đêm đó mưa to gió lớn, bóng dáng của anh rơi xuống vách núi đen, phía dưới là con sông Y Seth đang chảy xiết. Cô lại nhìn thấy viên ngọc màu xanh tên là hy vọng, thấy cả bức thư mà anh đã để lại cho cô muốn cô sống thật tốt.

Cô trầm mặc trong một lúc, lại lắc đầu, đưa tay che mặt, có ánh nước chảy ra từ giữa hai ngón tay cô: “Không đúng, tôi nói sai rồi.”

“Tôi yêu một người, nhưng mà anh ấy đã chết.” Giọng nói của cô thật nhẹ, chỉ cần một cơn gió thổi qua đã có thể át đi tiếng nói của cô: “Mà hiện giờ tôi sống không bằng chết.”

TB2998 nhìn người phụ nữ trước mắt, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, để cho giọng nói của mình có thể bình tĩnh trở lại. Anh ta đứng lên, mở cửa đi ra ngoài, giọng nói tuy bình tĩnh nhưng vẫn mang theo một chút run rẩy trong đó: “Cô Mạc ngủ ngon.”

Cứ như vậy, ngày cứ kéo dài mà trôi qua, mỗi ngày cô đều ở yên trong căn phòng này, thỉnh thoảng xem sách, nhưng lại càng ngăn người nhiều hơn. Cô đã sống nhiều... nhiều năm như vậy, nhưng lại chưa có một giây phút nào giống như lúc này, thật yên bình, dường như cứ để mặc thời gian trôi qua, cô cứ vẫn ôm lấy hoài niệm như vậy mà sống, chờ đến ngày chết mà thôi.

Cũng giống như lời cô đã nói, bây giờ cô sống không bằng chết.

Nhưng mà, sự bình yên này cũng không thể tiếp tục được lâu hơn. /ddlqđ/quynhle2207/ Rốt cuộc cũng có một ngày cô phải tỉnh lại. Reagon trong bộ áo quân đội màu xanh đậm đứng trước mặt cô, nâng cằm cô lên, nhìn cô với sắc mặt phức tạp, ngoắc tay gọi hai người đàn ông da trắng lực lưỡng, nói lạnh lùng: “Bắt lấy cô ấy, đưa đến chỗ tập trung đi.”

Chỗ tập trung? Cô thoáng qua một tia bối rối, rốt cuộc là chỗ nào? Chẳng lẽ bọn họ muốn đưa cô đến chỗ kia sao?

Cô bị bịt kín mắt, cảm giác được đang ngồi trên xe, rồi sau đó là máy bay. Đợi cho đến khi miếng vải đen bịt mắt được tháo xuống, thì cô đã bị đưa đến một trụ sở bí mật nào đó, bốn phía đều là những bức tường xi măng kiên cố.

Mà trước mặt cô là một cánh cửa cảm ứng điện tử mà suốt cuộc đời này cô cũng không có khả năng mở ra bằng tay không.

Mạc Doanh Doanh nhìn xung quanh, bỏ mặt những người già trắng to con với sắc mặt bên ngoài không chút thay đổi nào, cách đó không xa chỉ còn lại một bóng dáng người châu Á thon dài cân xứng, anh ta đang đứng dựa vào tường, sắc mặt không chút thay đổi nào - - là TB2998.

Mạc Doanh Doanh nhắm mắt lại, muốn để cho mình được tỉnh táo hơn.

Cô chưa bao giờ tới đây, không ngờ toàn bộ những người ở đây đều là người da trắng.

Nếu ở Trung Quốc, chỗ như thế này sẽ làm cho người khác chú ý, thêm vào đó cô đã ở trên máy bay hơn mười mấy giờ, chắc chắn đã ra khỏi biên giới Trung Quốc rồi.

Cô ngửi được mùi Formalin quen thuộc trong không khí, bỗng nhiên toàn thân cô run lên, chẳng lẽ - - Reagon dẫn cô đến tổng bộ thí nghiệm sinh hóa ở Đức sao?

Nhưng mà, cô còn chưa kịp suy nghĩ, cửa sắt mở ra, cô bị người khác đẩy mạnh vào bên trong.

Lần cuối cùng cô không cam lòng, (quynhle2207**lequydon) quay đầu nhìn thoáng qua ở đằng sau, nhưng bỗng nhiên cô lại mở to hai mắt không thể tin được.

Trên khoe miệng người đàn ông châu Á đang đứng ở chỗ xa nhất là mạng nện cười thần nhiên, anh ta lấy từ trong túi quần ra một vật màu vàng kim, đưa tay về phía Mạc Doanh Doanh đưa một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: quynhle2207—diễn đàn

... Là anh sao? Mạc Doanh Doanh hoảng hốt đứng ở trước các dụng cụ, lắc đầu thật mạnh, có một vài hình ảnh không báo trước mà hiện ra trong đầu cô.

Vào một buổi sáng sớm nào đó ở tại tòa thành Yekaterinburg, anh đứng dưới ánh nắng mặt trời, trên đầu ngón tay cũng ánh lên một sắc vàng sáng chói như vậy.

... Anh không chết sao? Trong giây phút này, bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh cảm thấy vui mừng phấn chấn, trong lòng đang nhen nhúm lên một sự kích động không thể nói nên lời.

Nhưng loại kích động thoáng qua này rất nhanh đã bị một giọng nói đàn ông trong trẻo nhưng lại lạnh lùng cắt ngang.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Là Reagon, cô cảm thấy giống như có một chậu nước đá đang được dội từ đầu xuống tới chân. Mạc Doanh Doanh miễn cưỡng nở nụ cười: “Đang suy nghĩ ông mang tôi từ xa xôi ngàn dặm tới đây để làm gì?”

Người kia lại rất hài lòng với sự bối rối không biết làm sao của cô. Reagon vẫn mặc một bộ quần áo quân đội màu xanh giống như khi tới gặp cô lúc trước. Cuối cùng thì Mạc Doanh Doanh cũng nhận ra đây là bộ quần áo mà nhiều năm rồi ông ta không mặc.

Trước khi Sa Luật Đặc còn chưa qua đời, Reagon thích nhất là mặc quần áo quân đội, vì như vậy nhìn ông ta lạnh lùng cường thế làm cho người khác không dám đến gần, nhưng mà sau khi chuyện đó xảy ra, ngược lại ông ta chỉ mặc quần áo Âu phục, nhìn qua là một dáng vẻ biết thân biết phận.

Chỉ có Mạc Doanh Doanh mới biết, tuy bên ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng ông ta lại đang cuộn cuộn những cơn sóng lớn.

Cho tới cùng là vì cái gì, mà người đàn ông này lại mặc vào bộ quần áo này một lần nữa? Giữa hai hàng lông mày của ông ta hiện lên vẻ vui sướng, giống như đang chuẩn bị chào đón một thời kỳ hưng thịnh mới vậy?

Một tay của Reagon kéo vai cô qua, quanh quẩn ở chóp mũi cô đều là mùi hương nồng đậm, quen thuộc của người đàn ông này. () Thân thể của Mạc Doanh Doanh cứng đờ, sau đó lại thả lỏng để tùy ý ông ta lôi kéo.

“Có muốn biết tại sao tôi lại cố gắng mọi cách để đoạt được tấm da dê kia không?” Ông ta dẫn cô đi vòng qua những dụng cụ tinh vi, nói rất chậm rãi: “Bây giờ chúng ta đang ở tại phòng nghiên cứu vũ khí hạt nhân dưới lòng đất còn sót lại ở Đức từ thời Chiến Tranh Thế Giới thứ hai.” Ông ta hơi cong khóe môi, mang theo một tia sát khí mãnh liệt: “Hết sức an toàn, không cần phải nghiệm chứng thân phận, không một người nào có thể vào đây được.”

Mạc Doanh Doanh nghĩ đến người vừa rồi có thể là người của Tần Hoài, khóe môi giật giật, nhưng chỉ trầm mặc.

Cô đã từng vì CASTA mà không ngại ‘roi dầu đỏ máu’, đi lại trên vùng đất màu xám của sự chết chóc vì làm những nhiệm vụ mà cô cho rằng không có chạm đến điểm đạo đức cuối cùng của cô, đó là giết hại người già và trẻ em vô tội. Nhưng mà mấy ngày trước, cái người giống như người của Tần Hoài đã thoát ra ‘thí nghiệm cơ thể sống’ lại là lần đầu tiên làm cho cô dao động, sự kiên trì của cô, sự tin tưởng của cô, chấp niệm của cô, cho tới cùng là có đúng hay không?

Bọn họ đi không cảm thấy thoải mái, Mạc Doanh Doanh chỉ cảm thấy căn phòng này không có điểm tận cùng. Những dụng cụ yên tĩnh này góp phần làm cho không khí càng trở nên lạnh lẽo. Reagon vẫn một mình lững lững bước đi trong phòng, không hề quan tâm chút nào đến Mạc Doanh Doanh đang đứng đó cứng đờ.

Rốt cuộc, khi bọn họ đi đến một gian phòng trong suốt giống như phòng chân không, thì Reagon mới dừng lại.

Da đầu của Mạc Doanh Doanh run lên khi nhìn thấy những thân thể không mặc quần áo có cả trai lẫn gái đang được ngâm trong những bồn thủy tinh xếp theo hàng ngay trước mắt mình. Sau khi chấn kinh một lúc lâu thì cô mới cất giọng vẫn còn run rẩy, nói: “... Thí nghiệm cơ thể sống sao?”

Reagon đưa mắt nhìn cô, trong mắt chứa đựng sự vui sướng và ý cười, đôi mắt màu ngọc bích lóe sáng, giọng nói lớn hơn: “Cũng không hẳn, bắt quá cứ cho là vậy cũng được.”

Mạc Doanh Doanh không có sức lực để cân nhắc lời nói này của ông ta, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, theo bản năng cũng lùi xa ông ta một chút: “Ông có sự đồng ý của bệnh viện sao?” Lời vừa ra khỏi miệng thì cũng biết mình đang hỏi mà như không hỏi.

Quả nhiên, Reagon liếc cô, trên miệng hiện ra ý cười nói: “Tôi cần phải làm vậy à?” Nhưng khi ông ta nói xong, cũng không thấy Mạc Doanh Doanh nhìn ông ta nữa, ngược lại cô nhìn những thi thể đang ngâm trong Formalin đã có chút trương phù lên kia với vẻ mặt áy náy.

Sau ngày hôm nay, cô cũng sẽ trở thành một trong những người này sao? Mạc Doanh Doanh nhìn hơn hai mươi thi thể đang trôi nổi bập bềnh trong chất lỏng trong suốt kia, khổ sở nhắm mắt lại.

Cô đang muốn cầu khẩn điều gì? Lại đang chờ mong cái gì? Cho tới giờ phút này, cô lại cầu mong người kia có thể là Tần Hoài, nếu như vậy cô cầu

mong anh có thể rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, Tần Hoài không thể nào chống lại nổi với một Reagon đã trở nên điên cuồng như vậy.

Trước mắt cô, khuôn mặt của những xác chết này có chút quen thuộc, đều là những thành viên CASTA đã hy sinh ở khắp nơi, hay là những thành viên đã bị mất tích. Cũng đúng, nếu thí nghiệm trên cơ thể sống thì chắc chắn bọn họ phải dùng những người có thân thể khỏe mạnh để hoàn thành. (quynhle2207#) Thường thì những thành viên bị mất tích đều có chuyện xảy ra, ai mà đi để ý đến bọn họ chứ? Mạc Doanh Doanh chưa bao giờ nghĩ tới những thành viên của CASTA lại trở thành như vậy.

“Vì sao?” Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, lảng lảng nhìn ông ta, trong sự bình tĩnh cũng không thể che giấu được hết nỗi sợ hãi.

Reagon cười, lại ôm lấy eo cô một lần nữa, Mạc Doanh Doanh muốn phản kháng, nhưng người đàn ông này lại mạnh mẽ giữ lấy cô, không cho phép cô nghĩ ngợi, làm cho cô chỉ có thể thuận theo.

“Đừng lo lắng, bọn họ chỉ là vật thí nghiệm mà thôi. Đã chuẩn bị lâu như vậy, tôi sẽ không để cô phải gặp bất cứ chuyện không may nào đâu.”

Ông ta càng nói như vậy thì chẳng phải Mạc Doanh Doanh càng sốt ruột hơn nữa sao? Cái gì mà chuẩn bị lâu như vậy? Người đàn ông trước mặt này vẫn là Reagon mà cô quen biết sao? Rốt cuộc là ông ta muốn làm gì?

Reagon nhìn ra được sự nghi ngờ trong mắt cô, nhưng mà người đàn ông này chỉ hơi nhếch khóe miệng, vốn dĩ hai tay đang ôm lấy eo cô lại trở thành giống như thanh đao, đánh mạnh về phía Mạc Doanh Doanh không hề phòng bị.

Mạc Doanh Doanh cảm thấy xương cổ mình đau nhói, trước mắt bỗng tối sầm, một chữ còn chưa kịp nói ra đã bị ngắt đi.

Tay không thể động đậy.... Đầu gối cũng không động đậy được....Mắt cá chân không thể nhúc nhích....Ngay cả cổ cũng đã bị vòng thép cố định lại rồi. Trước mắt Mạc Doanh Doanh biến thành màu đen, lại biết mình đã bị trói lại. Cô từ từ thích ứng với ánh sáng chói mắt của ngọn đèn phẫu thuật, đôi mắt vừa mở ra đã khép lại.

Trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái, chẳng lẽ thị giác của cô có vấn đề rồi sao? Chẳng lẽ đã đến lúc cô sắp chết rồi nên sinh ra ảo giác à?

“Mở mắt ra, cô không nhìn lầm đâu.” Reagon lười biếng, ôm cánh tay đứng ở một bên, nói.

Mạc Doanh Doanh nghe nói như vậy, lại mở mắt ra một lần nữa, nhưng không nói một câu nào.

Nhìn thấy hình ảnh của Tần Hoài mơ hồ, trong lòng cô thật sự vui mừng. Khi thấy những xác chết đang bị ngâm kia, trong lòng cô sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy thể xác được đông lạnh trong khối băng lớn kia, có khuôn mặt giống như đúc với người đàn ông đó, đôi mắt cô tròn tròn, cũng không biết tâm tình của mình lúc này như thế nào.

Thân hình giống như một tượng thần Hy Lạp cổ đại được điêu khắc hết sức cân xứng, làn da trắng tái của người bị bệnh đang bày ra giống như một vị thần, mái tóc dài màu xám bạc, khuôn mặt còn hoàn mỹ hơn cả thiên sứ. Cả đời này của cô chỉ gặp qua một người giống như vậy, Sa Luật Đặc.

Nhưng mà, cô chưa bao giờ nghĩ tới có thể gặp lại anh ta một lần nữa, hơn nữa còn gặp lại dưới hình thức như vậy.

Bỗng nhiên, Mạc Doanh Doanh chú ý tới chung quanh người đàn ông đang bị đóng băng nhìn như ngủ say kia chính là ba bảo vật mà chính cô đã lấy về.

Thanh đao Kim Thác Minh Thái của dòng họ Tokugawa được đặt trên lớp băng phía trên thân thể đông cứng của người đàn ông, bộ áo giáp nước Nga và đôi giày thêu màu đỏ cũng vậy, giống như đang vây vòng tròn xung quanh anh ta.

“Tám da dê....Rốt cuộc đó là gì vậy?” Mạc Doanh Doanh khó khăn mở miệng, cảm giác cổ họng như đang bị thiêu đốt đến đau rát: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

“Cải mệnh.” Reagon đóng nắp chụp thủy tinh, (d..đ..le.quy.đơn) khóa chặt Mạc Doanh Doanh ở trong đó, rốt cuộc cũng nở một nụ cười mỹ mãn.

Ba tháng trước, tại sở nghiên cứu cổ vật của thành phố T.

Mộ Diễn Sinh cho rằng suốt cuộc đời này của cô ta cũng không bao giờ được thấy qua một Vu thuật thượng cổ điên cuồng như vậy, nhưng tất cả những văn tự cổ trong tự liệu đã cho thấy điều này, cái này xuất phát từ một dân tộc nổi tiếng về lời nguyền và vu thuật đã bị diệt vong để lại, làm cho cô ta không thể nào coi thường tám da dê này.

Tộc Sera, làm một dân tộc du mục đã sinh sống ở tại Thái Lan, Miến Điện. Lúc đó vẫn là một bộ tộc nhỏ không có tên tuổi, tượng trưng cho sự bất diệt và chết chóc, đến bất cứ đâu cũng bị xa lánh, không có một nơi nào chấp nhận bọn họ.

Sau khi tất cả tộc dân bị chết trong chiến tranh Thế giới thứ hai, thời điểm mà người dân ở Châu Á phải chịu khổ sở, mọi thứ hỗn loạn, chém giết đổ máu đã kéo theo không biết bao nhiêu vong hồn khóc lóc tang thương. Trong tài liệu ghi lại, tộc Sera bị một đám quân đội mê tín của Nhật Bản chặt đầu tất cả mọi người, giết chết toàn bộ, mà thứ đưa tới bất hạnh cho những người trong tộc Sera lại chính là quyển sách được tổ tiên lâu đời truyền lại này.

Nhưng cái thứ mà người Nhật muốn tìm lại biến mất trong chớp mắt không còn thấy được nữa.

Áo giáp ở nước Nga, hay là thanh đao của Nhật đều đã tồn tại trên cuốn da dê vào năm đó, chỉ riêng có đôi giày thêu son, rất nhiều năm sau này mới được người đời sau thêm vào. Mộ Diễn Sinh nhìn những nét chữ trên tám da dê, vẫn dùng dụng cụ khoa học kỹ thuật để phân tích thời gian được viết

xuống của những ký hiệu này.

Chỉ có một suy đoán, đó là những tộc nhân của tộc Sera trong truyền thuyết kỳ thật vẫn đang còn sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, đã gặp được cơ duyên lấy được cuốn sách bí mật do tổ tiên truyền lại, bổ sung vào đầy đủ, sau đó lại không may làm mất.

Đôi giày thêu son, bộ áo giáp Nga, thanh đao Nhật bản, ngụ ý trong những vật này đều tương tự như nhau, đó là bị người thân bỏ quên, sự giết chóc tàn nhẫn, còn có sự tuyệt vọng, và không cam lòng. Người Sera cho rằng, những nỗi oán hận bám vào trên những thứ này có thể làm xác chết được hồi sinh, gọi hồn những người đã chết trong sự đau khổ trở về.

Nói cách khác, người Sera dựa vào vu thuật cùng chú thuật mà làm nên danh tiếng, đã cho rằng quyển sách da dê này có thể hoàn hồn, hay có thể nói là đổi hồn.

Mộ Diễn Sinh đã nói toàn bộ những chuyện này cho Tần Hoài biết. (dđlêquýđôn) Cô ta cũng biết rõ mọi chuyện, mà trong một nước Trung Hoa đổi mới không có tôn giáo tín ngưỡng, không tin quỷ thần, theo suy đoán của cô ta thì chỉ có một kết quả, chính là nhân lúc còn chưa chứng minh được thật giả, cuốn sách da dê này sẽ bị thiêu hủy hoặc là bị niêm phong.

Lúc này, tại trung tâm thí nghiệm sinh hóa dưới lòng đất ở Đức.

Reagon bị ngăn cách một lớp băng chạm vào thân hình hoàn mỹ không tỳ vết nào của Sa Luật Đặc, nhàn nhạt nói: “Đại khái ba thứ này có thể làm cho người chết sống lại.”

“Vậy tại sao lại bắt tôi?”

Ông ta thờ dài, có chút tiếu nước: “Cái được gọi là ‘cải tử hồi sinh’ mà tôi có thể đạt đến cao nhất chính là đem thân thể Sa Luật Đặc đặt lên trên linh hồn của cô.” Ông ta nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ say có chút bi thương, nói: “Bởi vì anh ta đã chết rồi.”

Thêm vào đó, cái gọi là oán khí của người chết chính là chỉ những người bị chết thể thâm mang theo đầy oán hận, Sa Luật Đặc là một người lương thiện như vậy, làm sao có thể có chút oán hận nào chứ.

Reagon muốn gọi anh ta trở về, cũng chỉ có thể đem thể xác của anh ta đặt lên trên linh hồn của người mà anh ta quen thuộc thôi.

Mà Mạc Doanh Doanh lại hết sức vinh hạnh trở thành sự lựa chọn đầu tiên của ông ta.

Mạc Doanh Doanh bị phương pháp kỳ lạ này làm cho muốn phát điên, cô biết Reagon vẫn luôn có tình cảm đặc biệt với Sa Luật Đặc, nhưng lại không thể tin rằng đã nhiều... nhiều năm qua đi, ông ta vẫn còn không quên chuyện này, vẫn điên cuồng muốn làm cho người này sống lại!

“Cho dù anh ta sống lại, thì cũng không phải là anh ta nữa rồi.” Cô gần giọng nói từng chữ.

Không ngờ người đàn ông kia lại không thèm để ý một chút nào, ông ta si mê nhìn gương mặt anh tuấn kia, ngón tay thon dài vuốt ve mặt ngoài của lớp thủy tinh: “Cả đời này, tôi đã đi khắp nơi trên thế giới, tới nhiều nước khác nhau, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua một người nào xinh đẹp mỹ lệ như anh ta.”

“Cho dù là nam hay nữ.” Ông ta còn nói thêm: “Chỉ cần thân thể của anh ta là được rồi, mờ mắt ra, nhìn tôi cười, còn nói tới linh hồn, thì có liên quan gì đâu chứ?”

“Ông điên rồi!” Mạc Doanh Doanh bắt đầu dựa kịch liệt, cô không muốn mình biến thành một người đàn ông, mà lại là một người đàn ông đã chết! Có ai biết trong cả quá trình có xảy ra vấn đề gì sai sót hay không? Mà đây còn là một phương pháp chưa bao giờ được biết tới, chỉ dựa vào một tấm da dê, thật là hoang đường!

Reagon nhìn người phụ nữ đang vùng vẫy, đưa tay muốn nhấn nút khởi động hệ thống.

Nhưng không ngờ, ngay giây phút đó, mọi thứ bên trong bỗng nhiên tối đen, đèn báo động có người xâm nhập bắt đầu chớp tắt liên tục.

Reagon chỉ sững sờ một giây mà thôi, (lequydon/quynhle2207) sau đó lấy đèn pin ra, tìm được công tắc của nguồn điện dự phòng, cũng không quan tâm chút nào đến sự hỗn loạn ở bên ngoài.

“Xem chừng ra có người muốn quấy nhiễu chúng ta, chúng ta phải nhanh lên mới được.” Ông ta nói xong, nhấn xuống nút khởi động không chút do dự.

Cũng là ở giờ khắc này, mấy chục phát súng liên tiếp bắn tới, nhắm về phía tấm kính thủy tinh chống đạn đang giam giữ Mạc Doanh Doanh bên trong.

Reagon hừ lạnh một tiếng, chụp lấy khẩu súng hướng về nơi đạn mới bay ra, bắn liên tiếp, cả người toát ra một loại sát khí âm u: “Ai dám cản trở tôi làm chuyện này, tôi sẽ băm thầy nó ra thành ngàn mảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Edit: quynhle2207—

Lúc Tần Hoài gần ba mươi tuổi thì anh lại gặp qua rất nhiều chuyện điên cuồng.

Gia đình danh giá giàu có chỉ vì người thừa kế, chỉ vì tài sản, hay vì những khúc mắc trong yêu hận mà ra tay giết người lại không đủ để làm người ta khiếp sợ. Tình yêu cấm đoán của hai anh em gia tộc Tokugawa, đệ nhất tài phiệt của Nhật Bản, bất quá cũng chỉ là một chuyện trong muôn ngàn câu chuyện trong cuộc sống này mà thôi. Thậm chí ngay cả chuyện người thiếu niên Y Phu Kiệt Y hèn mọn đi yêu phu nhân Anna với số tuổi có thể làm mẹ của anh ta cũng đã có tiền lệ từ rất lâu rồi.

Nhưng mà, anh lại chưa từng nghĩ tới, ngay tại cái thế giới khoa học kỹ thuật đang phát triển, không tin quỷ thần này, thật sự có người dám bỏ ra nguồn nhân lực, và tài lực lớn lao, cộng thêm thời gian mấy năm chỉ vì muốn làm một người không có chút quan trọng nào sống lại.

Không phải vì sau lưng người đó có tiền tài ngập trời, cũng không phải có quyền thế ngất ngưỡng, chỉ đơn giản là vì bản thân người đó, nhưng cũng không phải là chính bản thân người đó.

Nửa đời trước, Tần Hoài lang thang, thấy qua rất nhiều cô gái mơ mộng khác người, những cô gái ấy đều có một điểm chung, đó là lúc nào cũng kêu gào: “Yêu em là phải yêu tâm hồn của em, yêu cái đẹp trong tâm hồn em, không liên quan gì đến diện mạo bên ngoài của em.”

Những cô gái có thể nói như vậy, chắc chắn khuôn mặt phải xinh đẹp, có thể không phải dạng ‘khuyên quốc’, nhưng có thể ‘khuyên thành’. Tần Hoài nghĩ khi người đàn ông đã có lòng yêu thương thì phần lớn đều nói rất dễ nghe, chắc chắn sẽ trả lời: “Yêu em chính là yêu cả tâm hồn của em.” Thậm chí rất nhiều người trong số đó có thể nói: “Làm sao anh lại để ý đến dung mạo của em, tâm hồn xinh đẹp của em mới là điều quan trọng nhất.”

Nhưng mà, người đàn ông Reagon này lại phá bỏ hoàn toàn ảo tưởng chung của những người phụ nữ trên đời này rồi. Ông ta yêu Sa Luật Đặc đến tận xương tủy, thậm chí không tiếc thứ gì để làm anh ta sống lại, nhưng lại không thêm để ý đến linh hồn anh ta như trong tưởng tượng, có là tốt nhất, nếu không cũng có thể làm cho người khác thế vào.

Đêm hôm đó, tại Yekaterinburg, sau khi Tần Hoài bị rơi xuống từ cần trục, không ngờ lại lại có chút ngoài ý muốn, nhưng mà có thể chết đi không dấu vết như vậy lại có thể giúp anh thực hiện tiếp một vài kế hoạch mà trước kia anh đã sắp đặt sẵn.

Nước sông chảy thật xiết, nhưng có lẽ là do may mắn, () anh bị rớt xuống ở một chỗ bùn nhão cạnh bờ sông, mặc dù bị thương nhưng không ảnh hưởng tới kế hoạch. Sau khi khôi phục lại, anh đã nhanh chóng liên hệ với Tề Đại Vĩ. Tin đồn anh đã chết được truyền ra, đợi thời cơ, anh đi vào tổng bộ sinh hóa đối với người của anh đang ẩn nấp ở đó ra.

Nói ra, mọi thứ có thể thực hiện đều dựa vào công nghệ khoa học kỹ thuật cao của CASTA.

Bây giờ công nghệ phẫu thuật chỉnh hình quá phát triển, vì thế CASTA áp dụng chế độ kiểm tra dấu vân tay cùng kiểm tra máu để nhận diện, mặc dù như vậy rất an toàn, nhưng nếu nhìn ở một góc độ khác, chỉ cần Tần Hoài có dấu vân tay và máu của người nhân viên bên trong, thì anh có thể đi vào đó như chỗ không người.

Kết quả là, anh có thể đường đường chính chính đi vào đó.

Không ngờ anh còn chưa ở đó được mấy ngày, thì phía trên giao nhiệm vụ, muốn điều anh về lại Trung Quốc. Ngay lúc anh nhận được tin này, anh đã nghĩ tới muốn hành động, bởi vì bộ trí liên lạc với chính phủ Đức còn chưa hoàn toàn thông suốt, nếu anh cứ dây dưa như vậy mà trở về Trung Quốc thì chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng khi nghe nói nhiệm vụ mới là bảo vệ một người phụ nữ phản bội tổ chức, ngay lập tức, anh thay đổi ý định, giao lại mọi chuyện cùng phương pháp đối phó cho Tề Đại Vĩ và những đặc cảnh ở địa phương, còn bản thân mình thì nhận mệnh lệnh, suốt đêm quay trở về.

Anh lo lắng cho cô. Anh lo lắng khi cô biết được tin anh chết. Quả thật trong lòng của Tần Hoài cũng lo lắng cho cha mẹ mình, nhưng bọn họ đều là quân nhân, bọn họ sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện này hơn là Mạc Doanh Doanh, dù sao thì công việc của anh lúc nào cũng có thể hy sinh.

Mà còn có chuyện càng làm cho Tần Hoài không thể yên lòng. Anh sợ Mạc Doanh Doanh sẽ cảm thấy áy náy với anh, cả đời cô sẽ không thể nào bước ra khỏi cái bóng mờ ám ảnh đó.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Vì thế, anh đã trở về, biến thành một người khác, bảo vệ cô, càng không dễ dàng để lộ ra mối quan hệ của bản thân và sự đau lòng của mình.

Anh nhìn Mạc Doanh Doanh càng ngày càng ốm đi, cũng không ngừng hy vọng toàn bộ chuyện này sẽ mau chóng kết thúc.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, anh sẽ dẫn cô đi.

Kết hôn với cô, trở lại với cuộc sống yên ổn, không để cho cô phải lao vào mưa bom bão đạn, không nơi nào để dựa vào. Giống như đã tìm ra được

chuyện mình muốn làm nhất ở kiếp này, cho nên cũng không còn hứng thú với những phiếu lưu mạo hiểm.

Súng trong tay Tần Hoài vẫn không ngừng bắn về lồng kính thủy tinh kia như cũ, trong khi cả người đang né tránh đạn của Reagon.

Nhất định phải phá vỡ nó, ngăn cản tai họa cái mệnh lần này.

Có lẽ, (lqđ*quynhle2207) theo anh nghĩ, cái thí nghiệm vi phạm sinh tử luân thường này cũng vĩnh viễn không thể quan trọng bằng người mà Reagon lựa chọn.

Nếu... Nếu thật sự cô trở thành như ông ta nói... Tần Hoài cắn răng lại, nếu vậy thì tới Hà Lan đi. (Quỳnh: yêu anh chết mất, nghĩ tới cả chuyện đó luôn.)

Reagon có thể yêu về bề ngoài của một người, mà anh cũng lựa chọn yêu linh hồn của Mạc Doanh Doanh!

Rốt cuộc, lồng kính thủy tinh xuất hiện một đường nứt, đạn được bắn liên tiếp, làm nó vỡ thành nhiều mảnh nhỏ li ti.

Thiết bị thí nghiệm vang lên tiếng cảnh báo thật lớn, Reagon với đôi mắt đỏ ngầu bất ngờ quay đầu súng, vốn súng đang chĩa về phía Tần Hoài thì bây giờ súng lại nhắm về phía Mạc Doanh Doanh đang bị trôi.

Nhìn hòng súng đen tuyền kia, trong nháy mắt, Mạc Doanh Doanh đã hiểu rõ rằng những suy nghĩ của người đàn ông này.

Tần nhẫn, cay cú, độc ác chính là thiên tính của người đàn ông này. Tần Hoài phá hủy kế hoạch mà ông ta đã chuẩn bị tỉ mỉ nhiều năm, vì vậy ông ta phải giết người phụ nữ mà Tần Hoài muốn cứu coi như bồi thường.

Rốt cuộc là sẽ đau tới cỡ nào? Cô không nhớ rõ, trước kia, khi nhận lấy bốn phát súng kia, tuy rằng vết thương kia không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hiện giờ, từng viên đạn không được báo trước cứ nhắm vào trên người cô, chỉ sợ cho dù là thần tiên cũng không thể cứu nổi rồi.

Cô nghe được tiếng gọi bi thương của người đàn ông kia, bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô muốn đưa tay lên, xua tay với anh, nói với anh mọi chuyện vẫn tốt. Thậm chí cô còn muốn nói rằng cuộc đời này cô có thể gặp lại anh, cô lại càng muốn nói với anh, anh còn sống là tốt rồi.

Nhưng mà, cô không thể nói được gì hết, (d/d/le/quy/don) cuối cùng chỉ có thể gục đầu xuống, cảm giác được sức lực cả người đang dần dần trôi đi, Mạc Doanh Doanh nhắm mắt lại, không nhìn những chuyện kia nữa, chỉ động đậy đôi môi.

“Bảo trọng.”

Muôn ngàn lời muốn nói, cô chỉ hy vọng anh có thể bảo trọng.

Ngay giờ phút này, bỗng nhiên cô hiểu được ý nghĩa lớn nhất trong bức thư của Tần Hoài, bởi vì ngay giờ phút này, cô cũng hy vọng, sau này anh có thể tìm được một người yêu anh, mà anh cũng yêu người đó, có thể sống vui vẻ với nhau.

Trong lần đó, bộ phận sinh hóa của CASTA ở nước Đức bị suy sụp nặng nề, người chấp hành đương nhiệm của CASTA, Reagon Udinove bị chết tại chỗ.

Đội đặc cảnh anh hùng của Trung Quốc đã trở lại, người đặc công bị chết trong lúc làm nhiệm vụ cũng sống lại đã trở thành một truyền kỳ.

Cho dù là vậy, mặc kệ các nguyên thủ quốc gia đều biết rõ về CASTA, nhưng hắc bạch luôn luôn sống nhờ vào nhau. Nếu không có CASTA thì mục đích tồn tại lớn nhất của chính phủ cũng sẽ từ từ bị suy yếu. Cho nên, mục tiêu mà đặc cảnh Trung Quốc kết hợp với quân đội Đức tập kích cũng chỉ là một trong những cứ điểm của bọn họ, đem mọi thứ tiêu hủy, đốt sạch cái thí nghiệm đáng sợ kia.

Bọn họ đều biết rõ, CAS-TA vẫn luôn tồn tại ở những nước khác nhau trên thế giới, đang chờ đợi cơ hội để mọc đầu lên một lần nữa.

Đây là những vấn đề mà các lãnh đạo cao cấp của các quốc gia nên lo lắng quan tâm. Đối với người đại anh hùng đã lập công trong lần này, Tần Hoài mà nói, anh chỉ hy vọng người phụ nữ này có thể nhanh chóng tỉnh lại, không cần phải ngủ say lâu như vậy.

“Con đi nghỉ ngơi một chút đi, để mẹ trông chừng cô ấy cho.” Chung Tử Đồng nhìn con trai râu ria đầy mặt, mắt đỏ ngầu, cứ như vậy đã một tháng rồi. Rốt cuộc thì bà cũng không thể nhìn được nữa, đành phải tự mình chạy đến bệnh viện.

Bà có hỏi qua chồng mình, cho nên cũng mơ hồ biết được thân thể của cô gái này. Theo lý thuyết mà nói, với thân phận của cô như vậy thì cho dù là người chỉ điểm, hay có thể nói là người ra đầu thú thì khi ra tòa có thể bị phán từ mười đến hai mươi năm tù là chuyện bình thường.

Chỉ có đứa con trai ngu ngốc của bọn họ là cứ như bị ma nhập, đặc biệt giúp cho cô thoát thân, lại bao ăn bao ở, còn tuyên bố đây chính là con dâu của bà. Chung Tử Đồng vừa nghe được thì bắt đầu thấy đau đầu, năm đó thì có Đỗ Tố, bây giờ thì xuất hiện thêm một người phụ nữ mà thân phận còn miễn cảm hơn cả Đỗ Tố, nếu giải quyết chuyện này không thích đáng, thì toàn bộ nhà họ Tần của bọn họ có thể bị kéo theo không chừng!

Bởi vì Tần Hoài ngày đêm túc trực bên giường bệnh của Mạc Doanh Doanh, (quynhle2207,lqđ) cho nên phản ứng chậm hơn so với bình thường rất nhiều. Sau khi Chung Tử Đồng nói xong một lúc thì anh mới phản ứng kịp, giọng nói khàn khàn: “Mẹ, chờ chút nữa con sẽ đi nghỉ ngơi.”

Chờ một chút, lại chờ một chút, vừa nghe đến mấy chữ này thì Chung Tử Đồng đã cảm thấy phiền, mỗi lần có ai thúc giục nó, thì lại nói là chờ một chút, cho dù người làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi mà!

Bà đưa mắt ra hiệu cho Tần Thệ đang đứng ở một bên, ý muốn anh ta kéo anh họ của mình ra.

Tần Thệ cũng hiểu được đạo gài đây, Tần Hoài đã phải cực khổ chống đỡ như thế nào, thật sự cần được nghỉ ngơi, chỉ đơn giản đưa tay đánh xuống, Tần Hoài không hề phòng bị cả người mềm nhũn, ngã xuống.

“Rốt cuộc thì người phụ nữ này đã cho con ăn bữa mê thuốc lúc gì rồi.” Nhìn bộ dáng con trai cưng của mình râu ria đầy mặt, quần áo không chỉnh tề, Chung Tử Đồng liền cảm thấy bức bối, rõ ràng là con trai đã lập được công lớn, đáng lẽ giờ này phải vui mừng hơn hờ mới đúng. Kết quả là con trai bà lại khinh thường, ngoại trừ tham dự buổi lễ khen thưởng, trao tặng huy chương, còn lại lúc nào cũng canh giữ bên người của cô gái này, làm cho người khác tưởng rằng nhà họ Tần bất mãn với công lao lần này, làm hai vợ chồng già của bà lo lắng muốn chết.

Hơn nữa, Chung Tử Đồng nhìn toàn thân Mạc Doanh Doanh bị quần băng giống như xác ướp, trong mắt lại có một tia thương hại, bị thương nặng như vậy... Về sau...

Nghĩ vậy, bà thở dài, hy vọng cô không tỉnh lại trước Tần Hoài, có như vậy thì bà mới có cơ hội để nói chuyện với cô gái này.

Nếu cô yêu Tần Hoài, thì tự mình nên ra đi.

Nếu cô yêu tiền bạc, vậy thì lại càng dễ ra tay hơn.

Vào ngay lúc này, bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh mà Tần Hoài đã chăm sóc một tháng nay rên lên một tiếng, đôi mắt mơ hồ choàng vằng từ từ mở ra.

... Còn chưa có chết sao? Nụ cười thoáng qua còn chưa kịp nở trên môi cô thì cô đã nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ trung niên ăn mặc thanh nhã.

Mạc Doanh Doanh nheo mắt lại một lúc lâu, sau đó mới nhận ra đó là mẹ của Tần Hoài, nữ sĩ họ Chung.

Chung Tử Đồng cũng rất hưng phấn, thật sự ông trời đã giúp bà rồi, chỉ mới qua ba tiếng mà cô gái này đã tỉnh lại rồi.

Sốt ruột vì con trai cưng của mình, thậm chí bà đã quên gọi người tới kiểm tra cho Mạc Doanh Doanh. Chung Tử Đồng bước tới gần Mạc Doanh Doanh, tự giới thiệu về mình trước, sau cùng hỏi lại: “Cô Mạc có thể hiểu hết những gì tôi nói không?”

Như vậy thì không thể nào giả bộ hồ đồ rồi.

Căn bản là cổ họng của Mạc Doanh Doanh không thể nói được tiếng nào, cô chỉ có thể trừng to mắt nhìn.

Chung Tử Đồng coi như đã hiểu ám chỉ của cô, nói thẳng: “Tần Hoài nói cô là con dâu của tôi, nhưng mà chắc cô cũng biết rõ với thân phận của cô thì không thể nào có thể trở thành con dâu của nhà họ Tần.” Bà ta dừng một chút, quan sát phản ứng của Mạc Doanh Doanh.

Thật bình tĩnh. Trong lòng của Chung Tử Đồng biết người phụ nữ này không dễ giải quyết, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà Tần Hoài thích cô, muốn ở chung với cô, trước sau không ngủ không nghỉ đều túc trực bên người cô, cho nên thân phận của cô tôi không muốn so đo nhiều, nếu chỉ như vậy thì cô muốn bước vào cửa của nhà họ Tần cũng không khó.”

Rốt cuộc bà cũng gọi khéo môi, (diendanlequydon) trong mắt là sự lạnh lùng và nghiêm nghị, rất có phong thái như năm đó khi bà giải quyết cục diện rồi rứt tàn nhẫn sau khi cha của Tần Hoài chơi bời ở bên ngoài: “Cô Mạc, cô bị thương nghiêm trọng như vậy, sau này chỉ sợ thân thể không thể hồi phục được nữa.”

Rốt cuộc, trên gương mặt bình tĩnh của Mạc Doanh Doanh cũng đã xuất hiện một tia rạn nứt, cô cũng sờ nhìn Chung Tử Đồng.

“Có một viên đạn bắn trúng vào tử cung của cô, vì để cứu sống cô, bác sĩ đã phải cắt bỏ hơn phân nửa tử cung.” Bà ta lạnh lùng nói: “Mai mốt có lẽ cô cũng không còn nguyệt sự nữa, nói cách khác, cô đã không còn là một người phụ nữ hoàn chỉnh rồi.”

“Cô Mạc, Tần Hoài là con trai duy nhất của chúng tôi, toàn bộ Tần Thị sẽ không đồng ý một người phụ nữ có thân thể không được trong sạch, lại không thể sinh con, thêm vào toàn thân đều bị thương vào cửa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Sau khi Chung Tử Đồng nói xong, nhìn chăm chăm Mạc Doanh Doanh.

Một người phụ nữ bình thường sau khi biết cả đời mình không thể nào thực hiện được sứ mệnh của một người phụ nữ thì sẽ có phản ứng như thế nào? Sợ hãi, rất đau lòng, không thể tin được, hay điên cuồng?

Nhưng mà, bà ta không thể nhìn thấy những cảm xúc này trên gương mặt của người phụ nữ trước mặt mình.

Sắc mặt của cô tái nhợt, môi khô nứt, trên tóc cũng đầy dầu, có thể nói lúc trang điểm ăn diện thì còn có được bảy phần quyền rũ, mà giờ đây chỉ để lộ ra ba phần chất vật còn lại mà thôi. Nhưng đây lại là người phụ nữ mà đứa con trai có mắt cao hơn đầu của bà yêu thích. Rốt cuộc trong giờ phút này, bỗng nhiên Chung Tử Đồng cũng hiểu được nguyên nhân mà con trai mình chung tình với cô gái này rồi.

Cô điềm tĩnh, có thể gánh nổi việc lớn, cũng không khóc rống lên giống như những người phụ nữ bình thường khác. Thậm chí, cô còn không hề sợ hãi đối với sự chất vấn của bà. Sau khi Chung Tử Đồng biết được Mạc Doanh Doanh lại là một người khó chơi như vậy, huyết thái dương của bà cũng co giật từng cơn đau khó chịu, bà ta từ từ ngồi xuống, chờ đợi người phụ nữ này cho bà ta câu trả lời.

Nhưng mà, Mạc Doanh Doanh lại lạnh nhạt nhìn vào mắt Chung Tử Đồng, rồi sau đó từ từ, từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ say.

Xem chừng ra người phụ nữ mà con trai bà coi là bảo vật quan trọng nhất thật sự hiểu được, đã học được cách có thể sinh tồn trong mưa bom bão đạn, thì cho dù trên người trúng vài phát đạn, vẫn chưa bao giờ buông tha khát vọng muốn có cuộc sống mà mình mong ước kia không phải sao? Vậy mà bà ta lại cho rằng những lý do như vậy có thể dễ dàng đuổi cô đi. Trong lòng Mạc Doanh Doanh than thở một chút, có phải cô đã quá yếu đuối rồi hay không?

Bây giờ cô chỉ muốn biết rốt cuộc là tình hình CASTA như thế nào? Mặc kệ là lúc nào, ở đâu, mặc kệ Reagon sống chết ra sao, Mạc Doanh Doanh đều tin chắc rằng một CASTA đã phải hao tổn tiền của nhiều như vậy thì làm sao có thể dễ dàng bị phá hủy được. Nếu như chính phủ các nước muốn động vào, thì chắc chắn sẽ vấp phải sự phản kháng rầm rộ của hàng ngàn tình anh CASTA, máu chảy không ngừng, còn có vô số thiên tài xuất chúng trong công nghệ kỹ thuật đấu nhau một mất một còn.

CAS-TA không thể nào vĩnh viễn biến mất, (c) chỉ là thay đổi người đứng đầu mà thôi. Cô cảm giác toàn thân đều đau đớn như có mũi khoan xuyên qua, còn có cảm giác ngứa ngáy của miệng vết thương khép lại.

Nhưng sự khó chịu này cũng không thể nào địch lại nỗi đau âm ỉ trong lòng cô, không cách nào xóa tan được đau đớn. Trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo đó, người mà cô đã sùng bái rất nhiều năm, người mà cô coi như thân nhân của mình, Reagon lại điên cuồng muốn biến cô thành một người đàn ông. Lúc đó cô vừa thấy hoảng sợ, lại cảm thấy đau lòng. Bao nhiêu năm cố gắng, thì ra chỉ vì chấp niệm kia trong lòng ông ta, ông ta yêu thương anh ta tới mức độ nào, chỉ có mình cô hiểu được, mà anh ta thờ ơ như thế nào, không thêm để ý đến tình cảm này như thế nào, khiến cho tình cảm dịu dàng chan chứa của Reagon bỗng chốc trở nên vô vị mà điên cuồng như thế nào, có lẽ cũng chỉ có mình cô biết được.

Nhiều năm về trước, khi ánh mặt trời ở California chiếu sáng rạng rỡ, cô đẩy giúp Sa Luật Đặc trên cỏ xanh, gương mặt người đàn ông kia thả lỏng, khoe miệng nâng lên nụ cười, anh ta đã nói với cô: “Tình dễ thành kiếp, quân tâm giống như hải, lui cầu cuộc đời này một tự tại.” (*)

(*Quỳnh: mình đề nguyên văn cho hay, đại khái câu này là: “Tình yêu dễ dàng mất đi, lòng của quân sâu như biển, chỉ muốn lui về để mong cuộc đời được thoải mái.”)

Lúc đó cô không hiểu, đâu có ngờ sau nhiều năm như vậy, câu nói kia đã ứng nghiệm rồi.

Không nói đến cô, cho dù là Tần Hoài, cũng bởi vì một chữ tình, đã mấy lần làm cho mình gặp phải nguy hiểm. Không nói tới Quách Anh một tình yêu say mê có trời đất làm chứng, tạo thành bi kịch của nhiều người, đừng nói tới anh em nhà Tokugawa cùng nhau lâm vào bi kịch chết vì tình, ngay cả người thiếu niên A Phu Kiệt Y kia cũng không có may mắn thoát được, bị vây hãm chìm đắm trong vòng tròn luân hồi này.

Tới sau cùng, một người hiểu rõ được đạo lý đối nhân xử thế như Reagon cũng vì một người mà có thể làm ra chuyện quên cả bản thân mình. Cô nghĩ đến điểm quan trọng này, ngực cũng nghẹn lại không chịu nổi, hốc mắt ề ề, cô ngừng lại hơi thở của mình thật lâu, sau đó thở mạnh một hơi, đẩy tất cả những bức bí ở trong lòng, một giọt nước mắt cũng chảy xuống, đặt một dấu chấm tròn cho bao nhiêu chua xót cùng gian nan của bản thân mình.

Mặc kệ người ngoài nghĩ như thế nào, cho tới sau cùng, thì cô vẫn có được anh, có thể có được Tần Hoài mãi mãi bên cạnh mình.

Sau khi Mạc Doanh Doanh tỉnh lại được một tháng thì cô có thể mở miệng nói chuyện, thân thể của cô phần lớn là bị thương ở thân dưới, cho nên sau khi được tháo băng thì có thể hoạt động nửa người trên. (quynhle2207-lqd) Mỗi ngày tinh thần từ từ tốt hơn, có thể tự mình ăn cơm uống nước, hay sinh hoạt cá nhân.

Tần Hoài nói cho cô biết được tình hình hiện giờ của CASTA giống như ‘quần long vô thủ’, chỉ sợ sẽ xảy ra tranh giành náo động. Chỉ có điều sau khi nói xong thì cho dù là Mạc Doanh Doanh hỏi thế nào, Tần Hoài cũng không chịu nói thêm gì nữa, muốn cô phải nghỉ ngơi.

Trong lòng cô hiểu rõ, chắc chắn người đàn ông này đang lo lắng, bởi vì lo lắng cho cô mà không chịu nói thêm gì. Vì thế sau vài lần hỏi mà không có kết quả, cô chỉ đành phải bỏ chuyện này sang một bên.

“Tần Hoài, có thể đem bệnh án của em lại đây cho em xem không?” Sau giấc ngủ trưa, Mạc Doanh Doanh tỉnh lại, quay đầu đưa mắt nhìn Tần Hoài đang ngồi một bên gọt táo, cất giọng khàn khàn nói, phá tan sự yên lặng ngắn ngủi.

Tay của người đàn ông cứng đờ, ngẩng đầu nhìn cô: “Sức khỏe của em cũng đã gần hồi phục giống như ba tháng trước rồi, coi cái đó làm gì?”

“Đưa cho em.”

Tần Hoài để quả táo qua một bên, lau tay sạch sẽ rồi đi tới ngồi bên cạnh giường cô: “Bây giờ bác sĩ phụ trách của em đã đi hội thảo ở Mỹ rồi, trong một thời gian ngắn không thể lấy được bệnh án của em đâu.” Đây rõ ràng là muốn gạt cô cho qua chuyện.

Mạc Doanh Doanh đưa mắt nhìn vết đỏ nhàn nhạt trên cổ của người đàn ông, đó là do mang mặt nạ trong một thời gian dài. Cô giật mình, thở dài, sau đó để tùy ý Tần Hoài cắt táo dúi cho cô ăn.

Cô yên tĩnh ăn táo, Tần Hoài cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đưa tay lau những mảnh vụn nơi khóe miệng cô.

Trong lúc hai người đang hưởng thụ không khí yên bình tĩnh mạch không dễ gì mới có được, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, một cô gái trẻ trong bộ quần áo y tá màu trắng lỗ măng xông vào, nhìn thấy hành động thân thiết của hai người, trên mặt đỏ bừng.

Một tháng trước, trong nhóm y tá các cô đã ồn ào huyền não bàn tán về chuyện anh Tần lúc nào cũng chăm sóc cho cô Mạc này. Gia cảnh tốt, bộ dáng đẹp, tính tình thật tốt, đối với một người có thể một lòng một dạ như vậy, đây chẳng phải là phiên bản hiện thực của một nam chủ trong các bộ phim ngôn tình hay sao? Làm cho cả đám ‘thiên sứ áo trắng’ trong khu phòng bệnh nội trú này phải choáng váng hồ đồ hết trơn.

Ngay từ đầu, còn có người trong các cô còn thừa dịp cô Mạc đang hôn mê, nghĩ muốn tới gần ‘cao phú soái’ trong truyền thuyết này, nhưng khi nhìn thấy anh không ăn không uống, cứ liên tục canh giữ bên cạnh giường của cô Mạc, thì bọn họ cũng không còn suy nghĩ đó nữa. Chỉ là những cô gái trẻ, có ai không động lòng, trong lòng hy vọng chỉ cần bạn của anh Tần này tới thăm, để ý tới các cô cũng đã tốt lắm rồi.

Hôm nay là tới phiên cô ấy phải trực, bây giờ muốn kiểm tra phòng, nhưng trong lòng giống như đang có nai con chạy loạn, quên luôn cả gõ cửa đã bước vào. Kết quả khi nhìn thấy cảnh tượng này, dĩ nhiên cô gái trẻ muốn quay trở ra, lại không ngờ hai người bị phá đám trong thời khắc điệu dàng này lại có thể đoán được ý nghĩ muốn ra ngoài của cô ấy.

“Đợi một chút.” Kết quả, cô ấy còn chưa bước chân ra, người phụ nữ kia đã kêu cô lại.

Mạc Doanh Doanh nhàn nhạt mở miệng: “Gọi bác sĩ Triệu đến đây giúp tôi.”

Tần Hoài đứng bật dậy, không ngờ cô y tá nhỏ đang muốn chạy trốn lại nhanh hơn, liền kéo cửa bỏ chạy, chỉ nghe được cô ấy nói: “Đề tôi đi gọi!”

Hai người cũng không phải là loại người thích xem truyền hình, nhưng dù sao thì Tần Hoài cũng không phải là người lạc hậu so với những người cùng tuổi mình. (d..đ..lê.quý.đôn) Anh sờ cằm, biết không thể ngăn cản Mạc Doanh Doanh, chỉ gượng cười nói: “Hình như đây là lỗi thoại trong một bộ phim truyền hình nào phải không?”

Bị người nào đó khi dễ lừa gạt không phải chỉ một hai lần, Mạc Doanh Doanh cũng không thêm nhìn anh nữa, tiếp tục bình tĩnh há miệng: “Đút em ăn táo.”

“Dạ, dạ, dạ, lão phật gia.” Đại thiếu gia Tần vội vàng ngồi xuống, tiếp tục làm công việc của mình.

Chỉ một lúc sau, bác sĩ Triệu bị lão phật gia Mạc của Tần Hoài triệu kiến đã chạy tới. Ông ta tốt nghiệp ngành y ở đại học John Hopkin tại Mỹ, có thể nói là một bác sĩ nổi danh trong nước, lần này Mạc Doanh Doanh có thể trở về từ quỹ môn quan toàn bộ đều nhờ vào đôi tay vàng của ông ta mà thôi.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, cho dù đôi tay tinh diệu có thể cứu người sống lại, nhưng có được phải có mất, trên đời này không có bất cứ chuyện gì là hoàn mỹ cả.

Phẫu thuật của Mạc Doanh Doanh rất thành công, nếu như không nói đến cuộc giải phẫu sau cùng. Lúc đó, trợ thủ của bác sĩ Triệu đã ra ngoài đề hỏi về lựa chọn của Tần Hoài.

“Nếu không bỏ đi viên đạn kia, có lẽ ba hay năm năm không có vấn đề gì, nhân dịp này cô Mạc cũng có thể mang thai sinh con, nhưng sau ba hay năm năm sau, thì lúc đó không thể cứu nữa.” Bởi vì biết khả năng sinh nở đối với phụ nữ rất quan trọng, cho nên bác sĩ Triệu mới do dự.

Nhưng mà Tần Hoài lại không có do dự một chút nào, có lẽ có đau lòng, nhưng cũng đè nén mọi thứ xuống tận đáy lòng.

Trong giây phút đó, quần áo anh vẫn chưa kịp thay đổi, cả người đều là máu của cô, anh quay đầu, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, từng câu từng chữ đều mang theo khí thế mạnh mẽ của quân nhân: “Tôi muốn cô ấy khỏe mạnh, cả đời này đều thật khỏe mạnh.”

Kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết, nhưng trong giờ phút này, bác sĩ Triệu lại cảm thấy xấu hổ.

Người thông minh như ông ta tất nhiên biết tại sao Mạc Doanh Doanh tìm ông, bản thân là bác sĩ, ông ta cũng hiểu rằng người bệnh có quyền được biết về tình trạng giải phẫu và bệnh tình của mình.

Mạc Doanh Doanh lật mấy trang giấy mỏng, xem qua rồi mím môi không nói gì, trong lúc cô đang ở tình trạng nguy kịch chờ giải phẫu, ký tên ở chỗ người thân chính là hai chữ thật to: Tần Hoài.

Bỗng nhiên hốc mắt cô nóng lên, (quynhle2207+lqđ) sau khi xác nhận mình không có nhìn sai thì từ từ đóng bệnh án lại, trả cho bác sĩ Triệu.

Bác sĩ cũng biết nhìn hoàn cảnh, đóng cửa rời khỏi, để cho hai người có một không gian riêng.

Trong lúc này, không người nào lên tiếng.

Trầm mặc thật lâu, giọng nói có chút khàn khàn của Mạc Doanh Doanh vang lên.

- - “Tần Hoài, lúc em tỉnh lại, mẹ anh có đến tìm em, đã nói với em chuyện này, nói rằng em không thể làm con dâu của bà.”

- - “Thật sự mà nói thì thân phận của em không đủ tư cách để làm vợ anh, nhưng chỉ đưa ra vài lý do thoái thác như vậy mà muốn em quay đầu thì quả thật quá coi thường em rồi. Đừng nói là mưa bom bão đạn, ngay cả cử tử nhất sinh thì em cũng đã trải qua, chỉ cần em biết được tấm lòng của anh, thì những chuyện này không là gì hết, em không có lo lắng gì cả.”

Tần Hoài nghe giọng nói dịu dàng của cô, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy có chút ấm áp, có chút chua xót, lại thêm có những chuyện chưa từng nói ra, bây giờ lại càng không biết làm sao để biểu đạt thành lời.

- - “Tần Hoài, không ai có thể hiểu biết cơ thể của em hơn chính bản thân em, bởi vì mấy năm nay phải huấn luyện rất nhiều, tuy thân thể tốt, nhưng vết thương cũ mới chồng chất, còn phải sử dụng nhiều loại thuốc, nói thật em không thích hợp để mang thai sinh con.”

“Tần Hoài.” Mạc Doanh Doanh hơi nâng mắt, trong đôi mắt đen tràn ngập vẻ ôn nhu hiếm thấy, từng chút từng chút quấn chặt lấy trái tim của người đàn ông: “Em làm sao có thể trách anh được. Chỉ cần chúng ta có thể ở chung với nhau, như vậy là tốt lắm rồi.”

Một câu này của cô, giống như đã cho Tần Hoài một viên thuốc an thần. Tay anh rút trong túi quần, chạm vào chiếc hộp nhỏ mà anh đã giữ rất lâu, rốt cuộc cũng lấy hết tâm quyết, móc ra, nhân dịp Mạc Doanh Doanh còn chưa kịp phản ứng, đã quý gối dưới giường, nhìn về phía cô.

“Anh biết có chút vội vàng, kỳ thật chiếc nhẫn của anh đã đưa cho em rồi, bởi vì lúc giải phẫu bất tiện, cho nên anh mới lấy từ trên cổ em xuống. ...” Lần đầu tiên cầu hôn, người đàn ông luôn luôn trầm tĩnh tự nhiên lại có chút bối rối, nói không hề do dự: “Anh muốn nói, em có đồng ý lấy anh không?”

Ngón tay anh thon dài, lòng bàn tay dày rộng, hơi thô ráp, còn có vết chai do quanh năm cầm súng.

Anh có tính tình của đại thiếu gia, tính cách có lỗ mãng, không phải là người chồng tốt nhất để chọn lựa.

Bỗng nhiên Mạc Doanh Doanh bật cười, nhưng mà, như vậy thì đã sao chứ?

Anh yêu cô, như vậy là đủ rồi.

“Đồng ý.” Cô đưa tay mở chiếc hộp, bên trong không chỉ có chiếc nhẫn với viên kim cương màu xanh xinh đẹp, (diendanlequydon) mà còn có chiếc đồng hồ mà cô đã làm mất từ lâu.

Cô ngẩn người, sau đó nở nụ cười yếu ớt, vốn dĩ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đã định xuống duyên phận này rồi.

Mười lăm năm trước, khi cô vẫn còn là một cô gái trẻ, Sa Luật Đặc đã đưa cho cô một chiếc đồng hồ, nói rằng nếu cô có người trong lòng thì hãy đem chiếc đồng hồ này tặng cho người đó, cũng đem tất cả những năm tháng đau khổ mà cô đã trải qua nói cho người đó biết.

Chỉ gặp nhau vào một năm trước, những gì cô đã trải qua cũng không bình thường, nhưng mà anh, lại giống như lời người kia nói, đã gánh vác hết thảy những đau khổ ở trong lòng cô.

Năm tháng yên tĩnh trôi qua, anh nắm lấy tay cô, ánh mắt hai người luôn hướng về nhau, không cần để ý những người bên cạnh.

Như một đốm lửa vẫn cháy âm ỉ dưới đồng tro tàn, chưa bao giờ biến mất. Bên dưới tầng tầng lớp lớp những giấy tờ kia, hai người không hề chú ý tới có một bức thư màu đen được viền vàng ở bên ngoài đang lặng lẽ nằm đó.

Người nhận thư là Mạc Doanh Doanh, người gửi thư, chính là cái bóng vĩnh viễn bao trùm lấy cô, CASTA.

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Không Theo, Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.